

Minh Tinh Hào Môn Ái

Contents

Minh Tinh Hào Môn Ái	2
1. Chương 01-05	3
2. Chương 06-10	8
3. Chương 11-15	13
4. Chương 16-20	17
5. Chương 21-25	21
6. Chương 26-30	26
7. Chương 31-35	30
8. Chương 36-40	34
9. Chương 41-45	38
10. Chương 46-50	43
11. Chương 51-55	46
12. Chương 56-60	51
13. Chương 56-60	56
14. Chương 61-65	61
15. Chương 66-70	67
16. Chương 071-075	75
17. Chương 076-080	81
18. Chương 081-85	88
19. Chương 086-090	95
20. Chương 091-95	102
21. Chương 096-100	109
22. Chương 101-105	117
23. Chương 106-110	124
24. Chương 111-115	132
25. Chương 116-120	139
26. Chương 121-125	147
27. Chương 126-127	155
28. Chương 128 - 129	158
29. Chương 130 - 131	161
30. Chương 132 - 133	164
31. Chương 134 - 135	168
32. Chương 136-138	171
33. Chương 139-140	176
34. Chương 141-142	179
35. Chương 143	183
36. Chương 144	185
37. Chương 145	187
38. Chương 146	188
39. Chương 147	190
40. Chương 148	192
41. Chương 149	194

42. Chương 150	195
43. Chương 151	197
44. Chương 152	199
45. Chương 153	200
46. Chương 154	202
47. Chương 155	204
48. Chương 156	206
49. Chương 157	207
50. Chương 158	209
51. Chương 159	211
52. Chương 160	213
53. Chương 161	214
54. Chương 162	216
55. Chương 163	218
56. Chương 164	220
57. Chương 165	221
58. Chương 166	223
59. Chương 167	225
60. Chương 168	227
61. Chương 169	228
62. Chương 170	230
63. Chương 171	232
64. Chương 172	233
65. Chương 173	235
66. Chương 174	237
67. Chương 175	238
68. Chương 176	240
69. Chương 177	242
70. Chương 178	243
71. Chương 179	245
72. Chương 180	247
73. Chương 181	249
74. Chương 182	251
75. Chương 183	253
76. Chương 184	254
77. Chương 185	256

Minh Tinh Hào Môn Ái

Giới thiệu

Đúng vào hôm sinh nhật mười sáu tuổi, cô bị chính cha đẻ và anh ruột của mình lên kế hoạch bán cô

1. Chương 01-05

Chương 1: Bị Bán

Chạng vạng tối, chiếc BMW đỏ chói lướt nhanh trên đường, thảng tiếng đến khách sạn “Cẩm Mĩ” xoa hoa bậc nhất thành phố.

Khách sạn đầy đủ tiện nghi, trang trí nội thất tao nhã sang trọng, thiết kết hài hòa mang phong cách hiện đại Tây Âu, thái độ phục vụ ân cần, là nơi các nhân vật nổi tiếng thường lui tới.

Thư Diệp nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Thư Nguyên Hạo, “Ba, ba dẫn con tới đây làm gì?”

Thư Nguyên Hạo dừng một chút rồi trả lời, “Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của con, chúng ta đã đặt phòng ở đây để mừng sinh nhật cho con. Con lên trước đi, em con đang ở trên đó chờ, ta và mẹ con sẽ lên sau.” Vì thế ông đem thẻ phòng đưa cho Thư Diệp, Thư Nguyên Hạo không dám nhìn thẳng mặt cô, sợ tiết lộ gì đó.

“Phải không?” Thư Diệp nghiêng đầu nhìn Thư Nguyên Hạo, cô cảm giác có gì đó khác lạ.

Thư Nguyên Hạo gật gật đầu, im lặng không nói gì. Thư Diệp thấy ông trầm mặc nên cô cũng chẳng hỏi gì thêm nữa, vì thế ngoan ngoãn nghe lời xuống xe.

“Lát nữa gặp lại, ba.” Nói tạm biệt Thư Nguyên Hạo xong, Thư Diệp hướng khách sạn đi vào. Tuy rằng trong lòng vẫn có điểm nghi hoặc, nhưng cứ nghĩ đã có Thư Triết trên đó, cô liền thấy an tâm. Trong gia đình, người duy nhất đối xử tốt với cô chính là ba và Thư Triết, còn mẹ và anh hai từ đó đến giờ luôn thờ ơ, lạnh nhạt với cô.

Thư Nguyên Hạo nhìn Thư Diệp đi vào trong khách sạn, trong lòng vô cùng áy náy. –Thư Diệp, xin con tha thứ cho ba, ba cũng chỉ bất đắc dĩ thôi.—

Thư Diệp đi đến hỏi tiếp tân phòng chỗ tầng trệt ở đâu, sau đó cô đi đến phòng mà Thư Nguyên Hạo đã đặt sẵn, mở cửa vào. Trong phòng tối đen như mực, không có 1 tí ánh sáng nào, cảm giác rất u ám làm cho người ta cảm thấy bức bách.

“Này, Thư Triết, em đâu rồi?”

“Làm cái gì vậy? Thư Triết !” Thư Diệp kêu to, nhưng không ai đáp lại cả.

Sao lại thế này? Hay là bọn họ đang nấp ở đâu đó muốn cho cô một sinh nhật bất ngờ, nghĩ tới đó Thư Diệp không khỏi mỉm cười.

“Thư Triết, em đang ở đâu?” Thư Diệp lại kêu to tên Thư Triết, vẫn chỉ một mảnh yên tĩnh. Đột nhiên Thư Diệp cảm thấy một chút sợ hãi, không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng.

“Em mau ra đây, chị sợ.” Thư Diệp nhỏ giọng nói, cô vẫn đang nghĩ Thư Triết đang nấp ở đâu đó trốn cô.

Thư Diệp bắt đầu thích ứng với bóng tối, cô chú ý đến chiếc giường bự, còn có cửa sổ rộng lớn bị che bởi rèm cửa, ngăn ánh sáng bên ngoài chiếu vào, Thư Diệp chậm rãi bước đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa, làm cho ánh sáng rọi vào phòng.

Cô đi chung quanh quan sát mọi thứ, bỗng vấp phải ghế xoay, làm cô ngã sấp xuống đất, “Ôi”, Thư Diệp hoảng sợ hấp tấp đứng lên. Nhất thời cảm giác có ai đó nhắc bóng cô lên, sau đó ném cô lên giường, Thư Diệp theo bản năng la lên, cố gắng ngẩng đầu thì lại bắt gặp cặp mắt đen dài gắt gao nhìn thẳng cô, từng bước từng bước đến gần cô.

“Anh là ai?” Mọi tế bào trong cơ thể cô đều đang sợ hãi.

Người đàn ông khôi ngô cao lớn kia không trả lời cô, cứ tiếp tục đi đến. Thư Diệp sợ hãi lui về sau, cảm giác được nguy hiểm, cô tìm kiếm cơ hội thoát khỏi nơi này.

“Anh không được lại đây, người nhà tôi mà biết, họ sẽ không bỏ qua cho anh.” Thư Diệp giọng nói run run đe dọa hấn, cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Đột nhiên một trận cười lạnh vang lên làm cho căn phòng càng thêm u ám rợn người, “Người nhà?”, giọng nói hấn đầy vẻ châm chọc, “Người nhà cô đã sớm đem cô bán cho tôi rồi, bọn họ còn tới cứu cô sao?”

Cổ họng Thư Diệp như nghẹn lại, chẳng thể nào nói được gì cả, cứ ngồi đó thất thần không tin chuyện này là thật.

Chương 2: Thất Thân

Quý Vân Húc chậm rãi đi đến bên cô, nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, chú ý đến quần áo cô đang mặc, khóe miệng nhếch lên, “Hôm nay là sinh nhật 16 của cô?” Hấn nghe lão già Thư Nguyên Hạo đề cập qua rằng hôm nay là sinh nhật 16 của cô, tuy rằng không có người nhà cùng chúc mừng, nhưng mà có hấn cùng mừng với cô thì cũng đủ rồi.

Thư Diệp trừng mắt nhìn hấn, không nói gì cả, cô căn bản vẫn không thể tin chuyện cô bị bán là thật. Sẽ không, ba yêu thương cô như vậy, làm sao có thể đem cô bán cho người khác chứ? Nhất định người đàn ông này đang gạt cô. Nhất định là vậy !

Thư Diệp lấy tay ôm ngực, cố gắng trấn an bản thân.

“Anh gạt tôi! Ba tôi sẽ không đem bán tôi cho người khác.” Thư Diệp buộc mình ngẩng cao đầu, liền bắt gặp ánh mắt âm trầm lạnh liệt của hấn, cô sợ tới mức cúi đầu thu hồi ánh mắt.

Quý Vân Húc cảm thấy khó chịu bởi những lời nói cùng biểu tình ngu xuẩn của cô, hấn đi đến đầu giường mở đèn ngủ, trong phòng nhất thời sáng lên, ánh sáng thình lình ập vào mắt, Thư Diệp có chút không quen liền lấy tay che mắt, một lúc sau mới buông tay.

Quý Vân Húc gắt gao nhìn cô gái trước mặt: mái tóc dài đen láy, đôi mắt linh động mê người, chiếc mũi cao thẳng tắp, làn da trắng nõn nà, dưới ánh sáng loe loét của ngọn đèn còn tôn thêm vẻ đẹp rạng người ôn nhu của cô. Đôi môi ướm ất đỏ mọng như anh đào, làm cho người ta nhìn không được mà muốn cắn lên đó.

Thư Diệp buông tay, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ được người đàn ông có giọng nói lạnh như băng này. Dáng người cao lớn, gương mặt hoàn mỹ đến lạ thường, cứ như được tạc từ tượng, nhưng vẻ mặt lại toát lên sự lãnh khốc, vô tình. Thư Diệp chịu không nổi ánh nhìn của hấn, cô nhảy xuống giường đào tẩu.

Quý Vân Húc thấy thế, hung hăng đẩy ngã cô xuống đất, “Còn muốn chạy? Đừng có mơ.”

Nói xong, hấn lấy bao thư trên tủ đầu giường thấy trước mặt cô. “Nhìn rõ đi, đây là khế ước Thư Nguyên Hạo đem cô bán cho tôi.” Hấn không muốn hấn làm xong cái quyền lợi kia mà cô còn không cam tâm nghĩ chính mình chịu ủy khuất. Cho dù là có chịu ủy khuất thì cũng không phải do hấn, muốn trách thì trách cô là người nhà họ Thư.

Thư Diệp trừng mắt nhìn bản khế ước, cô không tin vào mắt mình, “Thư Diệp được bán cho Quý Vân Húc”. Tám chữ to đập vào mắt cô, hơn nữa trên khế ước lại có chữ ký của Thư Nguyên Hạo, cô nhận ra đây chính là bút tích của ba. Thư Diệp sợ đến mức làm rơi bản khế ước trên mặt đất.

“Ha ha ha” Tiếng cười lạnh như băng vang lên, làm da đầu Thư Diệp run lên, cô muốn đi hỏi rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao ba lại đem cô bán cho người khác? Thư Diệp vung tay ngăn cản Quý Vân Húc đang tiến gần đến mình, đương nhiên sức cô căn bản không là gì so với thân hình cường tráng của Quý Vân Húc. Ngược lại còn làm cô ngã xuống giường, hấn thuận thế đè lên người Thư Diệp, làm cô không thể nhúc nhích.

“Còn muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu. Tôi muốn mượn cô trả thù nhà họ Thư các người.” Hấn hừ lạnh một tiếng, bắt đầu cởi cúc áo Thư Diệp, không quan tâm cô đang giãy giụa thế nào, kéo áo cô xuống, lộ ra nội ý mong manh.

“Buông tôi ra, anh điên rồi.” Thư Diệp tay nắm chân đá, quay đầu cắn mạnh vào tay Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc thốt lên 1 tiếng, đôi mắt híp lại làm cho hấn thoát nhìn càng thêm đáng sợ, “Tôi thích phục tùng hơn là không nghe lời.” Tay hấn lần mò đến núm hoa tròn trịa trước ngực cô, dùng sức xoa nắn. Thư

Diệp liều mạng né tránh, nhưng thân thể bị hấn kẹp chặt không thể di chuyển được, chỉ có thể vung chân loạn xạ, nước mắt cứ rơi lã chã, cô điên cuồng gào thét, “Tránh ra, đồ khốn nạn.”

“Làm sao có thể chứ?” Quý Vân Húc ngồi trên người cô, cởi bỏ quần áo của mình, lộ ra cơ thể cường tráng, cơ bắp rắn chắc đầy mị hoặc.

Quý Vân Húc đột nhiên hung hăng kéo váy cô, trào phúng hỏi, “Dáng người tôi thế mà cô còn chưa vừa lòng sao?” Đường nhiên hấn cũng không cần câu trả lời của cô mà cũng có thể khẳng định dáng người hoàn hảo của mình có khối người hâm mộ.

Mặt Thư Diệp lập tức đỏ bừng, người đàn ông này đúng thật là càn rỡ. Cô cố gắng bắt lấy tay hấn, gắng sức di chuyển trên giường. Cô hiển nhiên không phải là đối thủ của Quý Vân Húc, hấn thoải mái để cô vụng vấy, hung hãn dùng sức xé rách chiếc váy cô thành miếng vải rách, cơ thể Thư Diệp trần truồng trước mặt hấn.

“A” Thư Diệp kêu to ra tiếng, dùng 2 tay che chắn trước ngực, hai chân khép chặt, toàn thân cô run lên bần bật, “Anh tránh ra.”

Quý Vân Húc không để ý kháng cự của cô, ánh mắt nhìn chằm chằm ngực cô, so với tuổi 16 mà nói, cô xem như là được, nếu bảo dưỡng vài năm thì sẽ còn hơn bây giờ, dù sao thì cũng không vội, hấn muốn Thư gia chóng mặt nhìn xem hấn hành hạ tra tấn cô thế nào!

Không để ý cô giãy giụa phản kháng, hung hãn dùng sức tách chân cô ra, Quý Vân Húc áp sát hạ thể của cô, không thương tiếc mà xâm nhập vào nơi nhỏ bé ấy.

“A”

Một dòng máu hồng thấm ướt ra giường, hấn không một chút động tâm cùng yêu thương, vẻ mặt lãnh đạm lộ ra nụ cười âm hiểm.

Chương 3: Quất

Quý Vân Húc mồ hôi đầm đìa nằm lã trên người Thư Diệp, mà Thư Diệp không chịu được sự hoan ái kịch liệt như thế, cô đã sớm mê man ở dưới thân Quý Vân Húc.

Theo trên người cô ngồi dậy, Quý Vân Húc có chút đắm chiêu nhìn vẻ đẹp động lòng người này, khuôn mặt vô cùng hoàn hảo, nếu lớn một chút, dung mạo của cô chắc còn làm đàn ông thêm chết mê chết mệt, dù sao bây giờ còn quá non nớt ngây ngô. Tay hấn không tự chủ mà vuốt má cô. Đáng tiếc cô là người nhà họ Thư, là em gái của Thư Dịch, cô đáng bị trừng phạt như vậy!

Quý Vân Húc rút lại tay, bước nhanh đến phòng tắm, mở vòi sen, nước lạnh từ vòi phun ra từ đỉnh đầu đổ xuống. Hấn nắm chặt nắm tay, vẻ mặt đầy căm phẫn, làn nước lạnh cũng không đẩy lui được lửa giận trong lòng hấn.

Tắm rửa sạch sẽ, Quý Vân Húc trở lại giường, tay hấn giơ lên rồi hung hãn giáng lên mặt cô 1 cái tát, “Đứng lên cho tôi.”

Bởi vì quá mức mệt mỏi, Thư Diệp chau mày, thét lớn một tiếng, sau đó lại miên man, hai má đau rát so với nguyên người đau nhức thì chẳng đáng là gì.

Quý Vân Húc thấy cô chẳng có phản ứng gì, càng thêm tức giận, lại giáng 1 cái tát thật mạnh vào má cô, lực tay quá mạnh làm cho khóe miệng cô tràn ra máu, dấu tay hấn rõ trên má cô. Thư Diệp đang mê man rồi cuộc cũng tỉnh dậy, ánh mắt chăm chăm nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt nhưng mãi vẫn không ra biểu cảm trên mặt hấn.

“Đứng lên cho tôi.” Quý Vân Húc rống lên, Thư Diệp chậm rãi bò dậy, thân thể kịch liệt đau đớn nói cho cô biết cô đã không còn là 1 cô gái trong trắng nữa, đây là điều mà bạn tốt của cô – Âu Dương – từng nhắc đến khi 1 cô gái trở thành đàn bà thì phải như vậy, nhưng có nằm mơ cô cũng không ngờ mình “may mắn” đến độ bị ba đem bán, còn bị người đàn ông này lăng nhục, cả đời cô sẽ không bao giờ quên được sinh nhật 16 tuổi quý báu này!

Thân thể đau mười, lòng cô đau vạn lần, cứ tưởng người đàn ông này nói dối, làm sao người cha mà cô yêu thương lại nhẫn tâm bán đứng cô? Nhưng ngẫm lại, Thư Nguyên Ngạo đưa cô đến đây, rồi về mặt khó hiểu của ông đã nói lên hết thấy mọi thứ. Hắn không nói dối. Lúc ấy cô nhìn chăm chăm vào Thư Nguyên Hạo, thắc mắc tại sao ông không nói lời nào, giờ thì cô đã biết, là ông cảm thấy áy náy. Dù sao có bao nhiêu người cha đem bán chính con gái của mình lại nhẫn tâm nhìn chính con gái mình bị lãng nhục !

“Sao không nói lời nào? Choáng váng sao?” Quý Vân Húc lạnh lùng nói, kéo Thư Diệp đứng dậy. Cô gắt gao kéo mền che đi người mình, coi như tấm mền là ân nhân cứu mạng của mình. Quý Vân Húc nhìn cô đầy vẻ châm biếm, “Thẹn thùng sao? Thân thể cô tôi đã nhìn qua rồi, cần gì phải che che dấu dấu, huống hồ dáng người cô như vậy đúng thật là ủy khuất tôi!” Đàn bà của hắn người nào mà không xinh đẹp, ngực nở, mông cong. Tuy rằng cô cũng coi như là có tiêu chuẩn, nhưng so với những người đàn bà của hắn thì cô còn thua xa.

Thư Diệp không nghe lời hắn nói, vẫn níu chặt tấm mền không buông, Quý Vân Húc nổi giận dùng sức lôi kéo, đẩy Thư Diệp ngã xuống, cô lảo lảo nằm sõng soài trên đất, mặt đất lạnh lẽo khiến cô rùng mình. Cái lạnh đêm mùa thu như thấm vào ruột gan, hơn nữa trong phòng còn có máy lạnh, không khí lại xuống thấp hơn bình thường, khiến cảm người cô run bần bật, cuộn lại, vòng tay che chắn trước ngực.

Quý Văn Húc ung dung thản nhiên cầm sợi dây nịt chậm rãi tới gần cô. Thư Diệp ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ, theo bản năng lấy tay che đầu, lui vào trong góc mà trốn. Quý Văn Húc nhếch miệng cười, nắm chặt dây nịt trong tay, hung tợn quát vào người cô.

“A.” Thư Diệp đau đến kinh hô ra tiếng, “Đồ ác quỷ. Anh sẽ không được chết tử tế.”

Quý Văn Húc cười thật to, dây nịt lại lần nữa quất mạnh vào người Thư Diệp, duy nhất chỉ có hai má được Thư Diệp lấy tay che không bị gì.

“Tôi là ác quỷ, về sau cô sẽ cùng tên ác quỷ này sống chung, đến khi nào tôi chán cô mới thôi. Hơn nữa, tôi nói cho cô biết, cho dù tôi không được chết tử tế thì anh trai cô Thư Dịch cùng gia đình cô cũng không chết tử tế đâu.”

Nói xong, dây lưng lại vô tình dưng trên người Thư Diệp, cô đã vô lực né tránh, trừ bỏ bảo vệ 2 má, tùy ý để hắn quất vào chính mình.

Chương 4: Không biết nơi nào

Quý Văn Húc rốt cuộc mệt mỏi, không quất Thư Diệp nữa, cả người cô đầy vết thương, toàn thân đau đớn rã người, đau đến muốn chết đi, mặc cho nước mắt cứ rơi trên khuôn mặt được cô bảo vệ.

Quý Văn Húc ném cho cô một bộ quần áo của con gái, “Mặc vào.” Âm thanh lạnh như băng vang lên, thì ra tất cả đều đã được chuẩn bị, quần áo đều có sẵn, chỉ có cô là không hề hay biết gì cả, thật là buồn cười. Thư Diệp cười nhạo ra tiếng. Không nghĩ tới đời cô lại thảm thế này, ở nhà thì bị mẹ và anh hai ghét bỏ, luôn nhìn cô với ánh mắt ghê lạnh, mà giờ đây người cha mà cô yêu thương nhất lại vứt bỏ cô, em trai lại không đủ năng lực để bảo vệ cô.

Hiện tại lại bị tên ác ma này ngược đãi mình đầy thương tích! Những chuyện thống khổ này khi nào mới chấm dứt? Thư Diệp chậm chạp mặc quần áo vào, nhưng chỉ khẽ cử động một tí thì toàn thân kịch liệt đau đớn, nước mắt lặng yên không tiếng động rơi xuống.

“Mau! Muốn bị đánh nữa sao?” Quý Văn Húc chăm chăm nhìn Thư Diệp mặc quần áo, nhìn những động tác khó khăn đó cũng không làm hắn đồng cảm, có lẽ từ lúc Đào Tinh Dao rời khỏi hắn, cũng là lúc lòng hắn đã chết.

Thư Diệp không để ý hắn tức giận mắng, vẫn tiếp tục động tác chậm chạp của mình. Quý Văn Húc rất nhanh đi đến, như là đánh ghen, hắn lại hung hăng tát cô. Cảm giác đau đớn truyền tới toàn thân, Thư Diệp ngay cả la cũng không thềm la 1 tiếng, cảm giận nhìn thẳng hắn, “Còn muốn đánh nữa không?” Nói xong cô liền quay mặt sang 1 bên, đưa má bên kia đối diện Quý Văn Húc.

“Ba” một tiếng, khóe miệng Thư Diệp lại chảy ra máu tươi, “Cô cho cô là ai? Tôi sẽ luyện tiếu mà không đánh sao?” Ánh mắt Quý Văn Húc hung ác, nham hiểm nhìn cô, hắn hận không thể đem Thư Diệp ăn tươi nuốt sống.

Thư Diệp đột nhiên cười lạnh, “Tôi sẽ không ngu đến nỗi tin ma quỷ mà cũng có lòng thương xót.” Trong lòng cô, Quý Vân Húc chính là ma quỷ, hắn là người đầu tiên mà cô cảm thấy là vô sỉ nhất, cô tin chắc chắn rằng ác giả ác báo, cho nên cô sẽ không khuất phục hắn, cô phải sống đến ngày hắn bị quả báo.

“Biết là tốt rồi, nhanh mặc quần áo cho tôi.” Quý Vân Húc không kiên nhẫn nói, châm điều thuốc rồi đột nhiên đứng lên. Sự kiên cường cùng nhẫn nại của cô gái này làm hắn bất ngờ, hắn vốn nghĩ loại cô gái mới 16, 17 tuổi, đối mặt với sự tra tấn này nhất định sẽ không chịu nổi, thậm chí sẽ tìm đến cái chết, nhưng cô thì không, ngược lại càng đánh thì ý chí sinh tồn lại càng sục sôi. Tốt, vậy thì cuộc sống sau này của hắn cũng sẽ tràn ngập lạc thú!

“Đi đâu?” Thư Diệp bắt chước cách nói lãnh đạm của hắn. Tuy rằng không cần hắn thương xót gì cô, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều là cô sợ hãi lo lắng, dù sao cô cũng chỉ là một đứa con gái mới lớn.

“Bớt nói đi, đi thì biết.” Quý Vân Húc túm cô đi ra khỏi phòng, hắn chán ghét loại con gái nói nhiều.

Chương 5: Trả Thù

Quý Vân Húc kéo cô, hung hăng đẩy cô vào bên trong xe, Thư Diệp đau, cô khẽ nhếch môi, nhưng lại không rên la gì cả. Cho dù là bị hắn đánh đến nông nổi này cô còn chịu được, sự kiên cường của cô cũng làm hắn chú ý.

Thư Diệp nhìn ra xa xa, hiện tại hắn muốn chở cô đi đâu thì cũng mặc, còn có gì thấm hại hơn sao? Nhưng điều làm cô quan tâm nhất bây giờ chính là – mặc kệ thế nào, phải sống, chỉ có sống thì mới có hi vọng.

Thân thể mệt mỏi rã rời khiến cô ngủ thiếp đi, không lâu sau thì nghe tiếng Quý Vân Húc rống to: “Xuống xe.”

Thư Diệp chậm rãi mở to mắt, lia mắt nhìn chung quanh, nơi này rất quen thuộc.

Về nhà ! Chẳng lẽ hắn thay đổi chủ ý hay là ba đã chuộc cô về? Thư Diệp không ngừng tự hỏi trong lòng.

“Còn thất thần làm cái gì ! Xuống xe.” Hắn cực không thích lặp đi lặp lại, không kiên nhẫn xuống xe, đi qua mở cửa xe bên Thư Diệp, hung hăng kéo cô xuống xe.

Hai người đi đến cổng lớn của Thư gia, Quý Vân Húc khoe miệng cười lạnh, vẻ mặt khinh thường. Đào Tĩnh Dao, hắn thực chờ mong cảnh tượng 2 người gặp mặt.

Hắn ấn chuông, một lúc sau cửa được mở ra. Quý Vân Húc nắm chặt cổ tay Thư Diệp, kéo cô vào trong, giống như cô chẳng có kí lô nào, hắn muốn kéo là kéo.

“Xem ra Thư gia các người mất đi con gái thì cuộc sống vẫn tốt đẹp.” Quý Vân Húc trêu chọc, nhìn thẳng một nhà đang ăn cơm, ánh mắt hắn dừng trên người Đào Tĩnh Dao. Một năm, bọn họ đã không gặp nhau 1 năm. Chú ý đến cái bụng đang lớn của cô, lòng lại quặn đau, nếu lúc trước Đào Tĩnh Dao không rời xa hắn, thì bây giờ cái thai trong bụng chính là con của hắn.

Nhưng cái thai lại là nghiệt chủng của Thư Dịch, ở Thư gia 2 bàn tay trắng, để xem cô còn có thể tiêu dao tự đắc thế nào. Quý Vân Húc và Đào Tĩnh Dao là đôi thanh mai trúc mã. Nhưng từ khi Quý Vân Húc tiếp nhận chức vị Tổng Giám Đốc, không có thời gian ở cạnh cô nhiều, nên cô sau lưng hắn vụng trộm với Thư Dịch. Người ngạo mạn như Quý Vân Húc thì làm sao chịu được sự sỉ nhục này?

Quý Vân Húc tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này, Đào Tĩnh Dao cũng không còn là cô gái trong trắng, hắn cũng không mong chờ gì cô sẽ quay về bên hắn. Chỉ là hắn sẽ không dễ dàng buông tay, hắn muốn tự tay hủy đi Thư gia, làm cho Đào Tĩnh Dao không sống yên ổn, vì phản bội hắn thì phải trả giá đắt.

Lần này xí nghiệp Thư gia gặp nguy cũng là hắn cố ý làm, cắt đứt đường lui của họ, muốn họ phải cầu xin hắn để không bị phá sản. Mà khi Thư Nguyên Hạo cùng Thư Dịch đến cầu xin hắn, hắn lấy Thư Diệp ra làm yêu cầu. Hắn muốn xuống tay với từng người của Thư gia, muốn cho Thư Dịch và Đào Tĩnh Dao hiểu được rằng, tình yêu giữa bọn họ dựa trên sự thống khổ của em gái. Bọn họ sỉ nhục hắn, thì hắn sẽ đòi lại trên người em gái Thư Dịch. Đương nhiên hắn cũng sẽ từng bước phá hủy Thư gia, muốn Đào Tĩnh Dao phải cầu cạnh hắn, sau đó chính hắn sẽ bỏ mặc cô.

Thư gia chết tiệt, nếu lúc trước không có chuyện của Thư Dịch và Đào Tĩnh Dao, thì giờ đây mọi thứ sẽ không như thế này ! Hắc-Quý Vân Húc sẽ không bị tình cảm tra tấn, hắc nhất định phải đòi lại tất cả !

2. Chương 06-10

Chương 6: Người nhà

Thư Nguyên Hạo cùng cả nhà đang ăn cơm ngẩng đầu lên, nhìn về phía có giọng nam lớn tiếng nói. Thư Nguyên Hạo kinh sợ nhìn Thư Diệp mình đầy thương tích đang đứng bên cạnh Quý Vân Húc.

Người đầu tiên mở miệng là Thư Triết, anh nhìn Thư Diệp thật lâu: “Đã xảy ra chuyện gì? Chị không phải cùng Âu Dương đi du lịch sao? Sao lại thành thế này?”. Thư Triết bước nhanh đi về phía Thư Diệp, tay run run xoa xoa cánh tay bầm tím của cô. Ngày hôm qua lúc đi học về, Thư Triết định cùng cô mừng sinh nhật, không ngờ ba lại nói cô cùng Âu Dương đi du lịch để mừng sinh nhật 16 tuổi, lúc ấy Thư Triết rất tức giận, giận cô sao không nói tiếng nào mà đã đi.

Thư Diệp không nói lời nào, chỉ nhìn Thư Triết, rồi nước mắt cô bắt chợt trào ra.

“Nói đi!” Thư Triết rống to, nhìn những vết thương trên người cô, lòng đau như cắt, rốt cuộc cô tại sao lại bị như vậy? Thư Triết dùng sức kéo Thư Diệp, vén tay áo cô lên, cánh tay lại hiện ra thêm những vết thương ghê người. Thư Diệp rút tay lại, không muốn cho Thư Triết nhìn thấy.

“Có phải hắc làm không?” Thư Triết lớn tiếng hỏi, ánh mắt lại nhìn chăm chú Quý Vân Húc vẻ mặt tà ác, đang dương dương tự đắc.

Thư Diệp không hé răng nói gì, chỉ cúi gầm mặt. Quý Vân Húc thông thả bước đến gần cô, ngạo mạn nhìn Thư Triết. “Chính là tôi làm đó, là sủng vật của tôi, tùy thích tôi làm gì cũng được.”

“Tên khốn nạn!” Thư Triết tức giận tay nắm thành quyền muốn đánh Quý Vân Húc, nhưng lại bị hắc nắm chặt tay. Thư Triết mới 14 tuổi, tuy rằng nhìn cao lớn hơn Thư Diệp, nhưng vẫn chỉ là oắt con, làm sao có thể là đối thủ của Quý Vân Húc?

Thấy Quý Vân Húc gần như muốn bỏ tay Thư Triết, Thư Diệp chạy tới kéo Quý Vân Húc, cô không thể để hắc làm tổn thương Thư Triết, gia đình này chỉ có Thư Triết là quan tâm cô nhất. Vào nhà từ này giờ, nhưng ba mẹ, anh trai và chị dâu không ai hỏi han lo lắng cho cô cả.

“Anh buông tay ra” Thư Diệp quát to.

Quý Vân Húc không trả lời, tay từ từ buông ra, nhìn Thư Nguyên Hạo và Thư Dịch 1 cách khinh bỉ. Thư Nguyên Hạo bị nhìn đến mất tự nhiên, vì thể mở miệng nói, “Quý tiên sinh, hôm nay đến đây, xin hỏi có chuyện gì?” Ông không dám nhìn Thư Diệp, ông cảm giác Thư Diệp đang nhìn ông đầy căm phẫn.

“À, hôm nay tôi mang con gái ông đến thăm ông một chút, bởi vì cô ta sắp trở thành người làm nhà tôi, về sau các người sẽ không có cơ hội gặp nhau nữa.” Quý Vân Húc cố ý nhấn mạnh 2 chữ “người làm”, nhị tiểu thư cao quý của Thư gia nay trở thành người làm nhà hắc, tin này nhất định sẽ làm Thư Nguyên Hạo bị đả kích.

“Cái gì? Người làm?” Người khấn trương nhất vẫn là Thư Triết, căm tức nhìn Quý Vân Húc, rồi quay đầu nhìn về phía Thư Nguyên Hạo, “Ba, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thư Nguyên Hạo cúi đầu, ông không thể nào đối diện với bọn họ, nhưng vì Thư gia, ông không thể không làm như vậy. – Diệp Diệp, tha thứ cho ba, ba đã cùng đường rồi – Thư Nguyên Hạo nói thầm trong lòng.

“Vì không để cho Thư gia phá sản, chúng ta cùng Quý tiên sinh làm 1 giao dịch, đem Thư Diệp bán cho Quý tiên sinh !” Thư Dịch không kiêng dè mà nói ra sự thật.

Thư Diệp nghe Thư Dịch nói vậy, 2 chân mềm nhũn rồi quỵ xuống. Cô vốn biết mình bị bán, nhưng giờ nghe chính tai anh trai mình nói, cô cảm thấy bàng hoàng. Ba và anh trai thật sự đã đem cô bán cho Quý Vân Húc, họ là người thân của cô, sao lại tàn nhẫn đối xử với cô như vậy chứ?

“Ba, tại sao ba lại làm như vậy?” Thư Diệp nhin không được mở miệng hỏi, cô muốn hóa giải sự nghi ngờ của mình, chẳng lẽ trước kia ông thương yêu cô chỉ là giả dối thôi sao?

Thư Nguyên Hạo vẫn đứng đó cúi đầu, không dám trả lời, thấy vậy mẹ- Lâm Tư Ánh liền trả lời, “Chúng ta vất vả dưỡng dục mày hơn 10 năm, cũng đã đến lúc mày báo đáp rồi, đừng tưởng bản thân khổ sở lắm, cái này chính là việc mày phải báo ân chúng ta.” Bà thực sự chán ghét Thư Diệp, cô sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới bà thì tội gì phải thương tiếc chứ.

“Mẹ, con cũng là con của mẹ, sao mẹ lại ghét bỏ con chứ?” Thư Diệp nhin không được khóc rống lên, cho dù bên ngoài cô khổ sở thế nào cô cũng chịu được, chỉ cần gia đình cô quan tâm, hỏi han thì cô sẽ cam tâm tình nguyện để Quý Vân Húc tra tấn, dù sao anh trai cũng nói gia đình cô đang gặp nguy, làm thành viên của Thư gia, cô cũng phải góp chút sức.

Lâm Tư Ánh không trả lời cô, tiếp tục ăn sáng, nếu Thư Nguyên Hạo buộc bà không được nói chuyện Thư Diệp chỉ là con nuôi, bằng không bà cũng sớm nói ra bí mật mà bà chôn dấu suốt 10 năm.

“Diệp Diệp, ba thực xin lỗi con, xin con hãy tha thứ cho ba.” Thư Nguyên Hạo rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, nếu không ông phải nhờ Quý Vân Húc giúp đỡ, nhất định ông sẽ không làm vậy.

Thư Diệp không nói lời nào, nước mắt cứ thế mà tuôn ra....

Quý Vân Húc vẻ mặt âm hiểm, nhìn thấy người một nhà họ Thư tan đàn xẻ gánh, trong lòng cảm thấy rất thoải mái, hần liếc mắt nhìn Đào Tĩnh Dao, người ngoài không nhìn ra hần đang suy nghĩ gì, chỉ có Đào Tĩnh Dao biết rõ, trong lòng hần chất chứa toàn hận thù.

Chương 7 : Một năm ước định

Nếu mục đích đã đạt được, Quý Vân Húc cũng không cần nán ná lâu nữa, hần kéo Thư Diệp lên xe, Thư Dịch và Thư Nguyên Hạo phía sau cố gắng giữ lấy Thư Triết không cho Thư Triết đuổi theo.

“Đừng làm loạn, đi vào.” Thư Dịch gào lên, cần gì phải đau lòng, vốn không phải thân thích gì. Huống chi mẹ cũng nói đúng, nuôi dưỡng cô hơn 10 năm, giờ cũng nên báo đáp ân tình chứ !

“Ba, bởi vì Thư Diệp không phải người thân của chúng ta, mà ba có thể nhẫn tâm đem Thư Diệp bán cho người khác sao? Ba đang phạm pháp đó!” Thư Triết kích động nói.

Thư Nguyên Hạo khiếp sợ nhìn Thư Triết, “Sao con lại biết?”. Ngoại trừ Thư Dịch và vợ ông Lê Tư Ánh, những người khác đều không biết chuyện Thư Diệp được nhận nuôi, làm sao Thư Triết lại biết?

Thư Triết không trả lời ông, kỳ thật khi Thư Nguyên Hạo vì chuyện của Thư Diệp mà cãi nhau với Lâm Tư Ánh, Thư Triết đã nghe lỏm được.

“Mày không cần nói nhiều, nếu đã biết không phải thân thích gì với chúng ta, thì có cái gì mà phải đau lòng!” Thư Dịch một bên bắt lấy tay Thư Triết, vừa nói.

Thư Triết nắn lòng, làm sao để cứu Thư Diệp? Cô bị thương tích đầy mình, đau đớn khổ sở khôn cùng, nhất định phải cứu cô ra !

Quý Vân Húc đẩy mạnh Thư Diệp vào bên trong xe, cô cũng chẳng phản ứng gì, vẻ mặt thờ ơ. Người nhà đối với cô lạnh lùng như vậy, thì sao còn trông cậy hần thương hại cô, động lòng trắc ẩn chứ? Nhưng cô cũng chẳng cần hần đồng tình, chỉ cần hần buông tha cô thôi.

Xe đi về hướng Quý gia, trên đường hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, bên trong xe im lặng tĩnh mịch. Rốt cuộc sắp đến Quý gia, Quý Vân Húc đột nhiên thắng gấp, quay đầu nhìn thẳng Thư Diệp, “Xem ra cô ở Thư gia cũng chẳng được xem trọng gì cả!” Nhìn phản ứng của mẹ và anh trai cô, hần không khỏi bất ngờ, cứ tưởng cô ở Thư gia là viên trân châu quý, được cưng phụng nuông chiều, dù sao Thư gia cũng chỉ có cô là con gái, sao bọn họ chẳng quan tâm gì tới cô ?

Thư Diệp không nhìn hấn, cô nhìn thẳng phía trước, trong lòng cô đang tính toán, cho dù sau này cuộc sống của cô sẽ hiện diện tên ác ma xấu xa độc ác này, nhưng cô sẽ nhẫn nại mà sống, không ngốc mà tự tử, bởi vì cô là Thư Diệp kiên cường, cô phải tự nắm bắt vận mệnh của mình!

Quý Vân Húc thấy cô không nói lời nào, nhất thời tức giận, hung tợn nắm tay cô: “Đừng tưởng rằng không nói gì là được, cô là người làm của tôi, tôi muốn cô làm gì thì cô phải làm đó, không cần bày ra bộ mặt thanh cao, cô không xứng.” Nếu cô không phải người nhà họ Thư, có lẽ hấn cũng đối xử cô ngong nghênh mà sẽ khâm phục và kính trọng cô. Hấn không ngờ cô mới chỉ 16 tuổi mà đã có khí chất, nhẫn nại cùng kiên cường như vậy. Có trách thì trách cô đã đầu thai sai nhà !

Thư Diệp trừng mắt nhìn hấn, căm tức nói, “Tôi nhất định sẽ tố cáo anh.”

Quý Vân Húc đột nhiên cười lạnh, nắm chặt thêm tay cô, “Tố cáo? Là Thư Nguyên Hạo, ba cô, đem bán chính con gái của mình, giấy trắng mực đen rõ ràng, tôi cũng không có ép buộc ông ta, người thua ở tòa án chắc chắn là Thư gia.” Hấn không phải dọa cô, nếu như tố cáo hấn, Thư Nguyên hạo nhất định sẽ không có kết cuộc tốt.

“Nói gì thì nói, cô cũng không cần tỏ ra mình quan trọng lắm, Thư gia cũng chẳng xem trọng gì cô, bọn họ sẽ không vì cô mà đi tố cáo tôi để rồi lại chuốc thêm họa vào thân đâu.” Quý Vân Húc tiếp tục nói, lời nói của hấn làm Thư Diệp chột hoảng sợ.

Thư Diệp cố né đau trong lòng, nói, “Anh đến khi nào mới chịu buông tha tôi, cho tôi được tự do?” Hiện tại đây chính là điều duy nhất mà cô quan tâm nhất – tự do, mau chóng thoát khỏi tên ác ma này.

“À.” Quý Vân Húc dừng một chút, nói thật, hấn cũng không có đủ kiên nhẫn mà giữ cô cả đời, “Nhìn biểu hiện của cô, tôi cho cô 1 năm, trong 1 năm này, cô làm tôi vừa lòng, tôi sẽ buông tha cô.” Một năm thời gian cũng đủ cho hấn tra tấn thể xác lẫn tinh thần cô, hơn nữa từ sau khi Đào Tĩnh Dao rời xa hấn, người tình của hấn cũng ai bên cạnh hấn quá 3 tháng, cho cô 1 năm thì cũng đã quá nhiều rồi.

“Được, chúng ta đã giao kèo.” Thư Diệp nhìn hấn, nhất định trong 1 năm này cô phải làm tốt, đợi 1 năm sau thì cô sẽ được tự do.

Chương 8: Vận rủi bắt đầu

Quý Vân Húc đưa cô tiến vào Quý gia, Thư Diệp nhìn căn biệt thự so với nhà hàng còn rộng lớn bội lần, trang hoàng xa hoa tinh xảo, tẩm tẩm trong phòng khách vô cùng đẹp, nhưng mà trên mặt cô cũng chẳng có vẻ gì kinh ngạc hay hâm mộ, vẫn là bộ mặt thản nhiên như trước.

“Mẹ Trần.” Quý Vân Húc gọi người làm già nhất và làm việc lâu nhất ở nhà hấn.

Mẹ Trần nghe hấn gọi, từ phòng bếp lập tức đi lên, đợi hấn sai bảo, “Nhị thiếu gia, xin hỏi có gì sai bảo?”

“Cô ta là người làm mới, về sau cô ta sẽ theo hầu tôi, bà dạy cho cô ta quy tắc của Quý gia, đừng để cô ta phạm sai lầm.” Quý Vân Húc ra lệnh, sau đó đi thẳng đến phòng sách, để mặc Thư Diệp đứng ở phòng khách.

Mẹ Trần liếc mắt đánh giá cô gái nhỏ nhắn trước mặt, thương tích trên người cô làm người ta phải khiếp sợ, nhưng trong lòng bà cũng chẳng có gì mà đồng cảm cả, lạnh lùng nói: “Đi theo ta.”

Thư Diệp nuốt nước miếng, chuẩn bị tinh thần, cô phải vượt qua thời gian 1 năm này.

Mẹ Trần đưa cô ra vườn hoa, “Cô tưới mấy chậu hoa này, sau đó lấy chổi quét sạch đồng lá cây trên đất.” Mẹ Trần lớn tiếng nói, giống như là người chủ căn nhà vậy.

Thư Diệp cầm lấy bình và tưới nước, cô tỉ mỉ tưới nước đều các chậu hoa, trong các chậu hoa ấy, chậu hoa linh lan hấp dẫn cô nhất, cô kề mặt sát những bông hoa ấy, cẩn thận hít lấy mùi thơm của chúng. Cô từng nghe chị dâu nói, hoa linh lan đại diện cho hạnh phúc, chị dâu là người tao nhã, rất yêu thích hoa linh lan. Trong vườn hoa của Thư gia, từ khi chị ấy về làm dâu, chị ấy đã trồng rất nhiều hoa linh lan đủ kiểu dáng.

Vì thế Thư Diệp cũng bắt đầu có hứng thú với hoa linh lan. Thư Diệp đảo mắt nhìn chậu hoa linh lan, trong lòng nổi lên tia vui sướng, nhưng đột nhiên liền cảm thấy phiền muộn. Ước mơ của cô, tương lai của

cô giờ đây thật mù mịt. Ở đây 1 năm trời, có chắc hẳn không đánh đập cô sao? Cho dù 1 năm sau có thể về Thư gia, thì cô biết làm thế nào? Mọi thứ đều thay đổi, người thay đổi, cả lòng người cũng thay đổi.

“Thất thần cái gì? Còn có khối việc chờ cô làm, không làm xong không được ăn cơm.” Mẹ Trần nghiêm mặt nhìn Thư Diệp. Thư Diệp lấy lại tinh thần, tiếp tục tưới hoa. Sau khi tưới hoa, cô lại cầm chổi quét lá cây.

Sau khi làm xong mọi việc, vườn hoa đã trở nên sạch sẽ, rồi cuộc đại công cáo thành, Thư Diệp lại đi đến chậu hoa linh lan, nói, “Tôi cũng muốn hạnh phúc.” Cô nhẹ giọng nói, cứ như hoa linh lan là thần linh sẽ thực hiện nguyện vọng của cô vậy, sẽ phù hộ cô hạnh phúc vui vẻ.

Mẹ Trần như âm hồn bất tán xuất hiện phía sau Thư Diệp, coi như hiện tại nhiệm vụ duy nhất của bà là xem chừng cô.

Bà đẩy Thư Diệp đang ngồi xổm ngã xuống, Thư Diệp bị đẩy từ phía sau, không giữ được thăng bằng, cô ngã ngay xuống chậu hoa, nguyên người đè lên chậu hoa linh lan. Trong nháy mắt, hoa linh lan yếu ớt bị cô đè bẹp dí.

“Đứa con gái này, dám phá hư chậu hoa linh lan mà nhị thiếu gia yêu thích, để ta xem nhị thiếu gia trừng phạt cô thế nào.” Mẹ Trần không hề áy náy nói, rõ ràng bà cố ý đẩy cô, vậy mà còn vui sướng khi cô gặp họa.

Thư Diệp sợ hãi đứng lên, “Không phải tôi, nếu bà không đẩy tôi, tôi sẽ không ngã xuống.” Người nhà Quý gia thật sự không có ai tốt cả, ngay cả người làm cũng ác độc như vậy, Thư Diệp trong lòng thật oán giận bọn họ.

“Là ta đè bẹp hoa linh lan sao? Cô đã làm sai, mà còn muốn đổ lỗi cho tôi hả? Nhị thiếu gia ghét nhất ai trốn tránh trách nhiệm, cô ở đó mà chờ bị phạt đi.” Mẹ Trần lộ ra vẻ mặt dáo dạt đắc ý.

Chương 9 : Vô tình trừng phạt

Quý Vân Húc sau khi biết được hoa linh lan bị phá hư, nổi giận lôi Thư Diệp về phòng ngủ trên lầu hai, thô lỗ đẩy cô ngã xuống xuống đất, sau đó dùng sức đá vào chân cô, “Cô cố ý giết chết mấy chậu hoa đó phải không?” Ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo làm Thư Diệp hoảng sợ.

“A” Thư Diệp chịu không nổi lực đập của hắn mà kinh hô ra tiếng, cô giờ đây cảm thấy hắn thật vô tình lãnh khốc.

“Nói chuyện!” Chân đạp lên bụng cô, làm cho Thư Diệp đau đến thét chói tai, nước mắt bỗng nhiên trào ra, nhưng hắn vẫn không chịu buông tha cô, “Cô mà không nói tôi sẽ tàn nhẫn hơn thế này nữa!” Hắn nhất định phải bắt cô nói chuyện, từ lần đầu gặp mặt đến giờ, cô chỉ im lặng đối kháng hắn, nghĩ rằng ra vẻ đáng thương thì hắn sẽ không tra tấn cô nữa sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Tôi không phải cố ý, là mẹ Trần đẩy nên tôi mới ngã vào mấy chậu hoa đó.” Nước mắt Thư Diệp rơi đầy hai má, cô nói trong nghẹn ngào.

Quý Vân Húc nghe thế vẫn chưa hài lòng, lại càng tăng thêm lực chân, “Chính cô sai mà còn đổ lỗi cho người khác? Cô quả thật giống như anh trai cô, đều là vô sỉ như nhau.” Quý Vân Húc cúi xuống, cởi từng nút áo cô ra, tay đặt trên ngực cô mà xoa nắn, chân vẫn dẫm lên bụng cô.

“Anh mới vô sỉ.” Thư Diệp dùng sức đẩy hai tay hắn, Quý Vân Húc căn bản chẳng để tâm việc cô phản kháng, hắn tách hai chân cô ra, nằm đè lên người cô, cả người hắn giờ nằm trên người Thư Diệp, làm cô không thể nào nhúc nhích được. Thư Diệp bị thân thể to lớn của hắn đè lên người, hô hấp trở nên gấp gáp, chỉ có thể thở hổn hển bằng miệng.

Đôi môi Thư Diệp khé mở, hắn liền cúi đầu hôn lấy đôi môi đỏ mọng của cô, không ngừng mút cắn, nhắm nháp hương vị ngọt ngào từ miệng cô. Hai tay Thư Diệp cố gắng đẩy đầu hắn ra, cô không muốn lại bị hắn chà đạp thêm nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, Quý Vân Húc rốt cuộc cũng rời đi môi cô, vừa lòng nhìn đôi môi giờ đây đang sưng đỏ. Thư Diệp vùng tay tát vào mặt hắn một cái thật mạnh.

Ánh mắt Quý Vân Húc đột nhiên đỏ ngầu, cô cũng dám đánh hắn! Quả thực là ăn gan hùm!

Thấy vẻ mặt hần âm trầm cùng lãnh huyết, cô mới ý thức lúc này mình quá xúc động. Cô đã muốn cắn răng vượt qua một năm này, nhưng hần thực sự làm cô không tài nào nhịn được nữa. Biết rõ Quý Vân Húc nhất định sẽ không bỏ qua, Thư Diệp không khỏi run lên.

“Sợ hãi sao ?” Quý Vân Húc dùng sức nắm chặt bả vai cô, đưa miệng tới gần cổ cô mà cắn một cái, chậm chạp không chịu nhả ra.

“Anh buông ra, anh là ma quỷ, anh nhất định sẽ xuống địa ngục.” Thư Diệp cố hết sức giãy giụa, nhưng Quý Vân Húc vẫn mặc kệ cô phản kháng, vẫn cắn cổ của cô. Dám đánh hần thì nhất định phải chuẩn bị tinh thần nhận hậu quả.

Thật lâu sau Quý Vân Húc mới nhả ra, tà ác nhìn dấu vết in sâu ở cổ Thư Diệp, “Tôi nếu xuống địa ngục, nhất định sẽ kéo cô theo.” Nói xong, hần hung áo xé rách quần áo của cô, quăng cô trên giường, nằm đè lên Thư Diệp, đồng thời giữ chặt hai tay cô, Thư Diệp không thể động đậy, cô chỉ có thể căm tức nhìn Quý Vân Húc.

“Không cần nhìn tôi như vậy, cô đánh tôi thì giờ tôi lấy lại lợi tức của mình thôi.” Quý Vân Húc giựt phăng đồ lót của cô, cúi đầu cắn lấy núm hoa trước ngực cô, làm cho Thư Diệp đau đớn phát ra tiếng. Quý Vân Húc không để ý sự đau đớn của cô, cởi bỏ quần áo của mình, mãnh liệt xâm nhập cơ thể cô. Thư Diệp bây giờ như vô lực, tùy ý hần ương ngạnh kiêu ngạo trong cơ thể cô, dù sao có phản kháng hay không phản kháng thì kết quả cũng đều giống nhau, có lẽ không giãy giụa lại có thể làm cho hần mất đi hứng thú. Nước mắt từ khóe mi cô trào ra cùng nỗi oán hận trong lòng.

Chương 11 : Đói Khát

Đêm khuya, Quý Vân Húc theo thói quen nhúu mày nhìn chăm chú Thư Diệp đang ngủ ở dưới đất. Hần bước xuống giường, dùng chân đá vào người cô.

“Đứng lên.” Hần vốn chẳng xem cô là người, mà chỉ coi cô như là con vật cưng, đá tới đá lui, không có gì thương xót. Ai mà có thể trông mong ác ma cũng có tâm ?

Thư Diệp chẳng thể nào mở mắt được, cả ngày bị hần tra tấn, hôm nay lại chẳng được ăn cơm, giờ sức lực cô dường như đã cạn kiệt. Vô lực ngồi dưới đất, cơ thể xiêu vẹo muốn tìm cái gì đó chống đỡ, vì thế cô liền tựa vào cạnh giường.

Lần này Quý Vân Húc cũng không có đánh chửi cô, chỉ đứng đó mà quan sát động tác của Thư Diệp, hần cởi quần áo, giọng nói lạnh lùng cất lên, “Mát xa cho tôi.” Nói xong, hần liền trở lại giường mà nằm.

“Tôi không mát xa.” Thư Diệp trả lời, cô không phải là gái mát xa, hần muốn mát xa thì sao không đi mấy chỗ mà chuyên về xoa bóp ? Hần cũng chẳng phải không có tiền, mà cô giờ một chút sức lực cũng không có, làm sao mà mát xa cho hần được. Đồ đàn ông thú vị, nhất định sau này hần sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, cả đời không được siêu sinh, để coi hần làm sao có thể tra tấn cô !

“Tôi muốn cô mát xa, không muốn cũng phải làm ! Hay là cô muốn làm trái bản hiệp ước ?”

“Còn đứng đó làm gì ? Muốn bị đánh sao ?” Quý Vân Húc đột nhiên quát lớn, hần không có kiên nhẫn mà chờ đợi. Tuy rằng ngoài miệng nói thế, nhưng hiện tại hần cũng chẳng muốn đánh cô. Dù sao hần cũng không phải là người thích tra tấn người khác làm niềm vui.

Thư Diệp chẳng tình nguyện, cả người đau nhức do bị hần tra tấn, còn muốn cô hầu hạ tên ác ma này, xem cô là gì chứ ? Thư Diệp nhớ là bộ phim truyền hình mà cô từng coi, bắt chước cách mát xa trong đó. Trên mặt cô lộ vẻ khinh thường, cô mong sao hần cứ nằm vậy rồi chết luôn. Không, không được, hần không thể chết dễ dàng vậy được, hần phải bị đại bàng tha đi, ăn chỉ còn xương cốt mà thôi

“Dùng sức vào, cô chưa ăn cơm sao ?” Quý Vân Húc rống lên.

Lúc này Thư Diệp ủy khuất nói, “Tôi đúng thật chưa ăn cơm mà, không chỉ bữa tối chưa ăn, mà cả bữa sáng, bữa trưa cũng chưa ăn, làm sao mà có sức mà mát xa cho anh !” Cô bộ dáng đáng thương kể ra sự thật.

Quý Vân Húc nghĩ đến lúc sáng đem cô trở về Thư gia, rồi khi bọn họ về đến Quý gia cũng đã qua giờ cơm, buổi tối vì cô phạm sai lầm nên không thể ăn cơm. Rồi thêm ban tối trải qua vô số lần “vận động” kịch liệt,

hơn nữa hôm này trong bụng là chưa có hột cơm nào, một người đàn ông cường tráng còn chịu không nổi, huống chi người con gái như cô. Đột nhiên lòng hần chợt nhói đau.

“Chính cô làm sai mà còn nói ai ?” Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng tay hần lại cầm lấy điện thoại trong nhà gọi xuống dưới lầu, bảo người hầu đem cơm lên.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn thơm ngào ngạt được mang lên, Thư Diệp nhắm mắt hít cái mùi thơm này thật sâu, đầu lưỡi liếm liếm môi, nuốt nuốt nước miếng. Quý Vân Húc nhìn bộ dạng này của cô, khóe miệng chợt mỉm cười yếu ớt.

“Mau ăn, ăn xong mát xa cho tôi.” Quý Vân Húc ra lệnh cho cô.

Thư Diệp chạy ngay tới mâm cơm ăn lấy ăn để, sao trước kia cô lại không biết cơm lại ngon đến như vậy chứ ?

Quý Vân Húc nhìn cô ăn như ma đói, nụ cười trên môi lại càng nhếch cao hơn, xem ra cô rất đói bụng !

3. Chương 11-15

Chương 11 : Đói Khát

Đêm khuya, Quý Vân Húc theo thói quen nhú mày nhìn chăm chú Thư Diệp đang ngủ ở dưới đất. Hần bước xuống giường, dùng chân đá vào người cô.

”Đứng lên.” Hần vốn chẳng xem cô là người, mà chỉ coi cô như là con vật cưng, đá tới đá lui, không có gì thương xót. Ai mà có thể trông mong ác ma cũng có tâm ?

Thư Diệp chẳng thể nào mở mắt được, cả ngày bị hần tra tấn, hôm nay lại chẳng được ăn cơm, giờ sức lực cô dường như đã cạn kiệt. Vô lực ngồi dưới đất, cơ thể xiêu vẹo muốn tìm cái gì đó chống đỡ, vì thế cô liền tựa vào cạnh giường.

Lần này Quý Vân Húc cũng không có đánh chửi cô, chỉ đứng đó mà quan sát động tác của Thư Diệp, hần cởi quần áo, giọng nói lạnh lùng cất lên, “Mát xa cho tôi.” Nói xong, hần liền trở lại giường mà nằm.

“Tôi không mát xa.” Thư Diệp trả lời, cô không phải là gái mát xa, hần muốn mát xa thì sao không đi mấy chỗ mà chuyên về xoa bóp ? Hần cũng chẳng phải không có tiền, mà cô giờ một chút sức lực cũng không có, làm sao mà mát xa cho hần được. Đồ đàn ông thú vị, nhất định sau này hần sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục, cả đời không được siêu sinh, để coi hần làm sao có thể tra tấn cô !

“Tôi muốn cô mát xa, không muốn cũng phải làm ! Hay là cô muốn làm trái bản hiệp ước ?”

“Còn đứng đó làm gì ? Muốn bị đánh sao ?” Quý Vân Húc đột nhiên quát lớn, hần không có kiên nhẫn mà chờ đợi. Tuy rằng ngoài miệng nói thế, nhưng hiện tại hần cũng chẳng muốn đánh cô. Dù sao hần cũng không phải là người thích tra tấn người khác làm niềm vui.

Thư Diệp chẳng tình nguyện, cả người đau nhức do bị hần tra tấn, còn muốn cô hầu hạ tên ác ma này, xem cô là gì chứ ? Thư Diệp nhớ là bộ phim truyền hình mà cô từng coi, bắt chước cách mát xa trong đó. Trên mặt cô lộ vẻ khinh thường, cô mong sao hần cứ nằm vậy rồi chết luôn. Không, không được, hần không thể chết dễ dàng vậy được, hần phải bị đại bàng tha đi, ăn chỉ còn xương cốt mà thôi

“Dùng sức vào, cô chưa ăn cơm sao ?” Quý Vân Húc rống lên.

Lúc này Thư Diệp ủy khuất nói, “Tôi đứng thật chưa ăn cơm mà, không chỉ bữa tối chưa ăn, mà cả bữa sáng, bữa trưa cũng chưa ăn, làm sao mà có sức mà mát xa cho anh !” Cô bộ dáng đáng thương kể ra sự thật.

Quý Vân Húc nghĩ đến lúc sáng đem cô trở về Thư gia, rồi khi bọn họ về đến Quý gia cũng đã qua giờ cơm, buổi tối vì cô phạm sai lầm nên không thể ăn cơm. Rồi thêm ban tối trải qua vô số lần “vận động” kịch liệt, hơn nữa hôm này trong bụng là chưa có hột cơm nào, một người đàn ông cường tráng còn chịu không nổi, huống chi người con gái như cô. Đột nhiên lòng hần chột nhói đau.

“Chính cô làm sai mà còn nói ai ?” Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng tay hần lại cầm lấy điện thoại trong nhà gọi xuống dưới lầu, bảo người hầu đem cơm lên.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn thơm ngào ngạt được mang lên, Thư Diệp nhắm mắt hít cái mùi thơm này thật sâu, đầu lưỡi liếm liếm môi, nuốt nuốt nước miếng. Quý Vân Húc nhìn bộ dạng này của cô, khóe miệng chợt mỉm cười yếu ớt.

“Mau ăn, ăn xong mát xa cho tôi.” Quý Vân Húc ra lệnh cho cô.

Thư Diệp chạy ngay tới mâm cơm ăn lấy ăn để, sao trước kia cô lại không biết cơm lại ngon đến như vậy chứ ?

Quý Vân Húc nhìn cô ăn như ma đói, nụ cười trên môi lại càng nhăn nhó cao hơn, xem ra cô rất đói bụng !

Chương 12 : Giọng nói quen thuộc

Gió mùa thu ẩm ẩm từ từ thổi tới, Thư Diệp lấy tay che mắt, ngược nhìn lên trời, ánh nắng mùa thu không quá chói chang, bầu trời xanh biếc làm tâm tình con người ta cũng vui vẻ.

“Ông trời ơi, ông có nghe được nguyện vọng của con không ? Xin hãy giúp con thoát khỏi chỗ này !” Thư Nguyên thầm cầu nguyện trong lòng, cuộc sống bây giờ đối với cô thật dài, 1 ngày mà cứ y như 1 năm, cô không biết cô có thể chịu nổi hết một tháng này không.

Thư Diệp thở dài ngồi ở vườn hoa, cô đã tưới cây lần quét lá xong hết rồi, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một lát. Cuộc sống mỗi ngày cứ y như là cu li vậy, một năm sau, cô còn có thể đi học không ? Hay phải nói là ba mẹ có còn cho cô đi học không ?

“Nha đầu, lại làm biếng hả ?” Mẹ Trần kêu gào, chẳng phân biệt được nặng nhẹ, vung cây chổi định đánh Thư Diệp, nhưng cô lần này lanh lẹ, liền tránh sang một bên.

Mẹ Trần thấy cô né tránh, liền chạy tới nhéo lỗ tai Thư Diệp, “Tao gọi mà dám trốn !” Lực tay hung hăng nhéo cô làm nước mắt Thư Diệp vội vàng rơi xuống, “Đau.”

“Mày mà cũng biết đau hả, nha đầu chết bầm, coi mày còn dám dụ dỗ nhị thiếu gia không !” Ánh mắt mẹ Trần khinh bỉ nhìn cô, cực kỳ kinh thường. Tuổi còn nhỏ mà đã đi dụ dỗ đàn ông, thật đúng là không đơn giản.

“Tôi không có, không cho bà nói xấu tôi !” Thư Diệp vội vàng phản bác, có cho tiền cô cũng chẳng thèm dụ dỗ tên ác ma đó. Nếu có thể, cô thật sự hy vọng hần cách cô càng xa càng tốt, tốt nhất hai người sinh sống ở 2 địa cầu khác nhau.

Mẹ Trần liếc mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, “Sao, tao có nói xấu mày đâu, mày rõ ràng là đứa con gái hèn mọn, còn sợ người ta nói gì nữa ?”

“Bà câm miệng, tôi và nhị thiếu gia các người căn bản không phải như các người tưởng tượng !” Thư Diệp tức giận đến nhảy dựng lên, sao bà ta dám nói cô như vậy. Mẹ Trần đáng tuổi làm bà nội của cô, vì cái gì mà bà ta ác độc thế ? Chẳng chịu buông tha cô, ngày nào cũng kiếm chuyện, khi dễ cô. Thư Diệp tiếp tục nói, “Hơn nữa, cho dù tôi dụ dỗ nhị thiếu gia nhà các người, thì cũng là chuyện của tôi.” Sao trên đời lại có lão huyền bà độc ác vậy chứ ?

“Ồ ly tính, đợi lão phu nhân trở về, xem mày còn dám lớn tiếng vậy không !” Mẹ Trần càng ngày càng kiêu ngạo chỉ mặt cô mà nói.

Thư Diệp không thèm quan tâm đến bà ta, toan đi vào bên trong dọn dẹp. Nói chuyện với loại người điên như bà ta, cô chắc cũng điên theo. Vừa mới bước nhà, mẹ Trần hung hăng bắt lấy tay cô, “Đứng lại.”

“Mẹ Trần, hai chúng ta đều là người hầu thôi, bà làm gì phải đối xử với tôi như thế ?” Thư Diệp thật sự muốn biết tại sao bà ta lại ghét cô.

Chỉ thấy mẹ Trần “hừ” một tiếng, sau đó buông tay cô ra, bất thành linh đẫy cô ngã xuống đất, miệng lầm bầm lầm bầm đi vào bếp.

Thư Diệp lật đật đứng dậy, thành linh nghe được âm thanh quen thuộc gọi tên cô.

”Thư Diệp, sao bạn lại ở đây ?” Quý Hải tò mò nhìn về phía Thư Diệp.

Chương 13 : Đồng học gặp nhau

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, cô chợt hoảng sợ, sao lại là Quý Hải ? Ở đây là mà cũng bạn gặp bạn học cùng lớp ! Thư Diệp mất tự nhiên, né tránh cái nhìn chăm chú của Quý Hải.

Quý Hải không để ý sự né tránh của cô, một lòng muốn làm rõ sự tình, đi đến bên Thư Diệp, hỏi, “Sao bạn lại ở chỗ này ?”

“Quý Hải.” Thư Diệp cười cười xấu hổ nhìn Quý Hải, nhưng vẫn không trả lời câu hỏi lúc này, cũng không biết phải trả lời làm sao !

“Nghe nói ba của bạn làm thủ tục tạm thời nghỉ học cho bạn, mình còn nghĩ bạn xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới sẽ gặp bạn ở đây, quả thật tốt quá.” Quý Hải vừa nghi hoặc, vừa vui sướng cầm tay cô, sợ tới mức làm Thư Diệp vội vàng lui về.

Thư Diệp như trước vẫn mỉm cười, không nói gì cả. Quý Hải chắc là bà con gì với Quý gia, có quan hệ gì với Quý Vân Húc chứ ?

Quý Hải nhìn chăm chú khuôn mặt của Thư Diệp, thầm nghĩ trong lòng :

“Lúc trước bạn ấy vô cùng hồn nhiên, nhưng giờ sao cứ buồn buồn ai oán. Rốt cuộc bạn ấy xảy ra chuyện gì ? Thư Diệp giống như không ngờ sẽ gặp mình ở đây.”

“Cô không làm việc, lười biếng hả ?” Ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc nhìn chăm chăm Thư Diệp, đối thoại lúc này giữa cô và Quý Hải, Quý Vân Húc ở trên lầu đều nghe thấy hết, xem bộ dáng của cô với Quý Hải, chẳng lẽ cô muốn kiếm người cứu giúp ?

Thư Diệp không để ý tới Quý Vân Húc, muốn đi ra vườn hoa.

“Đứng lại, ai cho phép cô đi ?” Quý Vân Húc cố ý làm khó dễ, vừa rồi cô còn mừng rỡ gặp được Quý Hải, giờ thấy hần thì mặt lại như khóc tang, đúng là gương mặt đối trá, làm người ta thật ghét.

“Chú, sao chú lại nói chuyện với Thư Diệp như thế ?” Quý Hải bên vực Thư Diệp, trước kia chú sẽ không thấy người liên mắng mỏ như vậy.

Quý Vân Húc thấy Quý Hải che chở cho Thư Diệp, đáy lòng tức giận, “Cô ta là người hầu của chú, chú muốn nói gì thì nói.”

Quý Hải trợn má hốc mồm, sao có thể được ? Quý Hải là con trai của Quý Vân Triễn, anh trai của Quý Vân Húc, lúc sinh Quý Vân Húc, ba của hần – Quý Lập – đã 40 tuổi, dù rằng là quan hệ chú cháu nhưng hai người chỉ cách nhau 10 tuổi.

“Lại đây.” Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp. Thư Diệp nghe hần gọi, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải. Nếu đi đến bên hần thì lại sợ Quý Hải biết được chuyện của cô, Quý Hải sẽ bêu xấu cô khắp trường, dù rằng là bạn học, nhưng hầu như họ chưa từng nói chuyện với nhau, không biết con người Quý Hải như thế nào. Mà nếu không đi qua Quý Vân Húc, hần nhất định hung hăng trừng phạt cô. Chẳng biết giải quyết làm sao, Thư Diệp đành đứng im tại chỗ.

“Lại đây.” Đê-xi-ben Quý Vân Húc giương cao, trên mặt tức giận nhìn thư Diệp đứng cách mình hai mươi thước. Hay tay khoanh trước ngực, đợi Thư Diệp đến gần.

Bất đắc dĩ, Thư Diệp chỉ còn cách đi đến bên hần. Quý Vân Húc thấy cô đi qua, liền cười mỉm, nắm tay kéo cô ôm vào lòng, ánh mắt quay sang nhìn biểu tình của Quý Hải, tựa hồ như khiêu khích, mà Quý Hải bị động tác vừa rồi của Quý Vân Húc làm cho cả kinh.

Chương 14 : Đáng xấu hổ

Ngơ ngác bị hành động của Quý Vân Húc dọa, Quý Hải rút cuộc phục hồi tinh thần. Nhìn Thư Diệp giãy giụa trong lòng Quý Vân Húc, Quý Hải lên tiếng ngăn cản, “Chú, chú buông Thư Diệp ra, cô ấy là bạn học của cháu.”

Quý Vân Húc nghe được lời này, chậm rãi buông cô ra, một trận cười lạnh trên miệng hắn, “Bạn học ? Người con gái này bây giờ là đã đàn bà của chú, hàng đêm cùng chú hưởng thụ sung sướng.” Quý Vân Húc hoàn toàn không đem Quý Hải để trong mắt.

Thư Diệp hai má bỗng nhiên đỏ bừng, hốc mắt cũng ngấn nước, lòng tê tái. Hắn cứ như vậy nói thẳng quan hệ của hai người, coi cô là gì chứ? Nước mắt cô rơi lã chã nhưng Quý Vân Húc cũng chẳng đau lòng.

Nhìn chăm chú khuôn mặt nghi ngờ của Quý Hải, Quý Vân Húc trong lòng vô cùng vui sướng, như hiểu được tâm tư Quý Hải, hắn nói tiếp, “Là ba cô ta chủ động đem bán cô ấy cho chú, giúp gia đình Thư gia vượt qua khủng hoảng kinh tế. Con có biết chú của con là người tốt, sẽ không thấy chết mà không cứu, cho nên bạn học của con đã trở thành người đàn bà của chú.”

“Chú, chú có thể giúp họ, nhưng không cần phải đem Thư Diệp về đây. Cô ấy vẫn chỉ là học sinh, cần phải đi học.” Trong lớp, Thư Diệp là người nổi bật, nếu như vậy mà gián đoạn việc học của cô, đúng thật là đáng tiếc.

Quý Vân Húc chịu đủ loại ngu ngốc này, kéo Thư Diệp lên lầu hai. Thư Diệp giãy giụa, không muốn cùng hắn lên lầu, khẳng định lại bị hắn tra tấn.

“Thế nào ? Nghĩ Quý Hải sẽ giúp cô sao ? Cô đừng có mơ !” Quý Vân Húc cực kỳ không hài lòng thấy cô phản kháng.

Quý Hải thấy tình hình như vậy, cũng nhanh bước lên , giúp Thư Diệp thoát khỏi Quý Vân Húc, “Chú, chú không thể làm như vậy ! Chú đường đường là tổng giám đốc, sao lại ép buộc một cô gái ? Thư Diệp cũng không phải người dễ chú đùa bỡn, chú buông tay ra.” Quý Hải khó chịu, bắt lấy tay Quý Vân Húc, cùng hắn giằng co.

“Cháu cho rằng sẽ cản được chú sao ?” Quý Vân Húc ngạo mạn ngất trời, ánh mắt phẫn nộ.

Nhìn vẻ mặt của Quý Vân Húc, Quý Hải thật rất ghét, nhin không được chửi rửa ra tiếng, “Chú, cháu hiện tại thấy chú thực đáng xấu hổ .”

Chương 15 : Giúp

Quý Vân Húc chẳng muốn dong dài với Quý Hải, lập tức ôm Thư Diệp chạy lên lầu, để lại Quý Hải mặt mày ai oán phía sau.

Lên lầu sau, Quý Vân Húc ném Thư Diệp lên giường, “Tôi cảnh cáo cô, không được gần gũi quá với Quý Hải, cũng đừng trông mong nó có thể giúp cô trốn thoát, cô ngoan ngoãn ở lại đây đến khi nào tôi chán cô thì thôi.” Âm thanh lạnh lùng vang lên bên tai Thư Diệp.

“A, tôi quên, chúng ta có một năm giao ước. Một năm không phải sẽ qua rất nhanh sao ? Nhưng mà hiện giờ tôi lại không hài lòng, xem ra phải lùi lại giao ước của chúng ta rồi.” Thanh âm vững vàng, nghe không ra cảm xúc gì, ngược lại là Thư Diệp run lên, bởi vì này là điềm báo mưa gió sắp đến.

“Anh muốn thế nào mới vừa lòng ?” Thư Diệp không chút suy nghĩ hỏi anh, hiện tại chỉ cần mau chóng thoát khỏi tên ác quỷ này, cô nhất định sẽ cố gắng làm tốt, cho dù bị hắn quất, cô cũng sẽ cắn chặt răng nhin xuống.

Tay Quý Vân Húc xoa hai má mềm mại của cô, có chút đắm chiêu nhìn Thư Diệp. Không thể không thừa nhận cô đúng là hồn nhiên và có vẻ đẹp mê người, lại thuần khiết, quấy nhiễu lòng hắn. Hắn cũng chẳng hiểu tại sao lại như vậy, chỉ cố gắng giải thích với bản thân, mọi thứ xuất phát từ mới mẻ.

Không hài lòng nhìn Thư Diệp im lặng lui về phía sau, một tay giữ chặt cô, làm cô đối mặt với hắn, hai mắt nhìn thẳng Thư Diệp, hắn cũng không nói câu nào. Nếu cô không phải người nhà Thư gia, có lẽ hắn cũng sẽ yêu thương cô. Hắn suy nghĩ cái gì, thật là điên, Quý Vân Húc tự mắng mình trong lòng, hai tay kéo cô vào lòng....

Lúc xế chiều, Thư Diệp xuống bếp tiếp tục làm việc, không ngờ lại thấy Quý Hải đứng ở dưới lầu chờ cô. Hai má Thư Diệp phồng hồng, như làm chuyện xấu sợ gặp người khác.

“Thư Diệp, mình có thể giúp bạn gì không ?” Quý Hải cau mày, hy vọng chính mình có thể giúp Thư Diệp gì đó.

“Cám ơn bạn, Quý Hải, bạn có thể giữ bí mật chuyện gia đình mình không ?” Hy vọng duy nhất của Thư Diệp chính là Quý Hải đừng đem chuyện này vào trường kể với mọi người.

“Bạn yên tâm, mình lấy nhân cách đảm bảo nhất định một chữ cũng không nói, nhưng mà bạn bị chú bắt về đây, chừng nào mới về nhà ?” Quý Hải lo lắng nhìn cô, tình hình chú lãnh khổ nhất định sẽ làm Thư Diệp đau khổ.

Thư Diệp cúi đầu trầm tư, cô không biết trả lời Quý Hải thế nào. Quý Vân Húc nói qua một năm sẽ thả cô đi, nhưng cô có thể tin lời hắn sao ?

“Cám ơn.” Thư Diệp nhìn Quý Hải đầy vẻ biết ơn.

Quý Hải vẻ mặt chân thành nói, “Hay là mình đem sách vở trong trường đến cho bạn học, mình sẽ giúp bạn.”

“Thật hả ? Tốt quá, cám ơn bạn.” Thư Diệp vui sướng phát khóc, cô mặc kệ cô gặp bao nhiêu tra tấn cùng tủi thân, nhưng lòng cô vẫn tràn đầy hy vọng, hy vọng chính mình một ngày nào đó học thành tài, làm ba mẹ sẽ nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

4. Chương 16-20

Chương 16 : Trốn đi

Gia đình Thư gia.

Thư Triết ở trong phòng Lâm Tư Ánh tìm kiếm trang sức đắt tiền, hôm nay anh phải đi cứu Thư Diệp, sau đó hai người sẽ không về đây nữa, cho nên hẳn phải đem thật nhiều tiền mới đủ chi tiêu dọc đường.

“Tiểu Triết, con vội vội vàng vàng muốn đi đâu vậy ?” Thư Triết vừa đi ra tới cửa, thì Lâm Tư Ánh cũng vừa đi mua sắm trở về, thấy dáng vẻ Thư Triết lấm la lấm lét, Lâm Tư Ánh ghi ngờ.

“Con đi qua nhà bạn học, ngày mai sẽ về.” Thư Triết lạnh lùng nói. Từ lúc biết Thư Diệp bị bán, đối với mọi người trong nhà, anh đều thấy bất mãn. Nói xong cũng chẳng quan tâm Lâm Tư Ánh, anh đi thẳng ra ngoài.

Từ lúc Thư Diệp đi, Thư Triết tự mình tìm địa chỉ nhà Quý Vân Húc. Sau một tuần xem xét địa hình, cổng to tường cao cách biệt với bên ngoài, căn bản rất khó đột nhập, nhưng vườn hoa là nơi duy nhất có thể cứu Thư Diệp, hơn nữa anh phát hiện Thư Diệp ngày nào cũng ra vườn hoa làm việc, khả năng cứu cô ra lớn hơn nhiều.

“Thư Diệp.” Thư Triết bắc thang leo lên tường nhỏ giọng kêu Thư Diệp.

Thư Diệp cảm giác có ai gọi mình, nhưng ở trong này có ai kêu cô chứ ? Nhìn tứ phía cũng chẳng thấy ai, cô tiếp tục tưới cây.

Thư Triết thấy Thư Diệp không thấy mình, dưới tình thế cấp bách, anh đành phải leo xuống thang, kiểm tra đá nhỏ ném đến bên cạnh Thư Diệp, như cũ nhỏ giọng kêu, để không làm người khác chú ý. Trong một tuần quan sát, anh biết rõ “lão vu bà” kia ngày nào cũng ăn hiếp Thư Diệp, đó cũng là lý do trọng yếu anh muốn đưa Thư Diệp rời khỏi chỗ này.

Những viên đá nhỏ đột nhiên xuất hiện xung quanh cô, rốt cuộc cũng khiến Thư Diệp chú ý, lắng tai nghe chỗ phát ra âm thanh. Cô xoay người thấy Thư Triết đang đứng ở trên tường, ngoắc ngoắc cô. Vừa thấy Thư Triết, Thư Diệp thật không thể tin vào mắt mình, thật là Thư Triết sao ?

“Còn đứng đó làm gì ? Lại đây mau.” Thư Triết vội vàng ngoắc Thư Diệp.

Thư Diệp buông bình nước trong tay, lập tức chạy nhanh đến phía Thư Triết.

Lúc đến gần, Thư Triết nhìn dáng vẻ gầy gò của Thư Diệp, trong lòng đau khôn siết, chắc chắn cô trải qua rất nhiều đau khổ và tra tấn của tên cận bã đó.

“Thư Triết, em sao lại ở đây?” Thư Diệp nhìn thấy Thư Triết, vui mừng cùng lo sợ Thư Triết bị người Quý gia phát hiện. Người Quý gia không dễ đụng vào, đừng nói tới tên ác ma Quý Vân Húc, mà nếu bị người làm phát hiện, chắc chắn họ cũng sẽ không bỏ qua cho Thư Triết.

“Đừng hỏi nhiều vậy, Triết hôm nay đến dẫn Diệp đi.” Thư Triết vội vàng nói. (Thư Triết từ nhỏ đã k xưng chị em, chỉ xưng tên thôi, những chấp sau mọi người sẽ rõ)

Dẫn cô đi ? Trốn đi sao ?

“Đừng đứng đó nữa, nhanh đem cái thang ở gốc cây bàng lại đây.” Thư Triết chỉ vào cái thang ở trong vườn hoa, anh đã sớm chú ý tới cái thang đó ngay từ đầu.

Thư Diệp chần chờ một lúc, miệng nhấp nháy gì đó như là đang đưa ra quyết định quan trọng. Chỉ cần có một tia hy vọng trốn thoát, cô nhất định phải nắm lấy, nghĩ thế, cô lập tức mang cái thang lại.

“Đưa tay đây, yên tâm, Triết sẽ kéo Diệp lên.” Ánh mắt Thư Triết làm người ta cảm thấy an toàn, Thư Diệp yên tâm đưa tay nắm lấy tay Thư Triết.

“Con nhỏ kia, mày đang làm cái gì vậy ?” Mẹ Trần quát to sau lưng Thư Diệp.

Thư Diệp bị âm thanh kia làm cho hoảng sợ, phản xạ vội vàng bước lên tiếp, nhưng cô trượt chân ngã ngay xuống đất.

Chương 17: Miễn bị trừng phạt

Quý Vân Húc kéo Thư Diệp lên lầu hai, ném cô lên giường. Thư Diệp tưởng chừng như muốn chết đến nơi, nhưng ở trước mặt hắn, cô chưa bao giờ biểu hiện một chút khuất phục, ánh mắt như trước căm giận nhìn hắn.

Quý Vân Húc cúi người, nâng cằm Thư Diệp, “Hận tôi sao?” Cười yếu ớt ra tiếng, nhưng vẻ mặt lại làm cho người ta thấp phần sợ hãi, “Muốn hận thì hận cha cô và Thư Dịch, hoặc là hận chính mình sao lại là người nhà Thư gia.”

Âm thanh trầm thấp của Quý Vân Húc không làm cô sợ, ngược lại càng lên cô cảm thấy cái chết chẳng là gì, cũng làm là để hắn giết, không có gì đáng sợ cả.

“Anh muốn đánh muốn trừng phạt thế nào thì làm đi.” Thư Diệp giọng nói lạnh như băng, cô bất cứ giá nào, cho dù bị hắn tra tấn đến chết cũng sẽ không chùn bước.

“Cô gái, không cần ra vẻ tự trọng như vậy, cô xin tôi, tôi có lẽ sẽ bỏ qua cho cô.” Quý Vân Húc đứng thẳng người nhìn chăm chăm cô, cô thoát nhìn con quá non nớt, nhưng thật không ngờ chỉ mới 16 tuổi mà tính tình ương ngạnh, không chịu khuất phục cùng kiên định dũng cảm thế, làm cho Quý Vân Húc trong lòng thần nhiên cũng kính nể vài phần, tính cách ương ngạnh đó hắn rất thích, nhưng tiếc rằng cô lại là người của Thư gia.

Cầu xin hắn? Trải qua vô số lần bị đánh, cô đã quen rồi, loại người cảm thú như hắn, dù cô có chết cũng không mở miệng cầu xin.

“Không cầu xin?” Quý Vân Húc vẻ mặt khiêu khích, cười bỉ ổi, kề sát hai má Thư Diệp mà hôn. Hắn đột nhiên thân mật vậy là Thư Diệp khó chịu, tuy rằng hai người đã vô số lần triển miên, nhưng đối với cô mà nói, hành động này của hắn cô cực kỳ dị ứng.

Quý Vân Húc rất đẹp trai, ánh mắt hút hồn, thân thể cường tráng hoàn mỹ, tính cách lạnh lùng nhưng lại hấp dẫn người khác, hơn nữa gia thế lại rất mạnh, đàn ông như vậy con gái ai mà không mê. Thư Diệp sợ rằng trong 1 năm này, cô sẽ động lòng mà yêu hắn. Bởi vậy cô cứ để mặc Quý Vân Húc tra tấn mình, để sự căm thù của cô đối với hắn ngày càng lớn hơn.

Thư Diệp không trả lời, chỉ là gật gật đầu, ánh mắt không nhìn về hắn.

“Cô xác định không cầu xin tôi?” Quý Vân Húc hỏi lại Thư Diệp. Hắn tuy rằng lãnh khốc vô tình, nhưng không phải người cuồng tàn bạo đánh đập người khác. Cũng chẳng ghét cô như lúc đầu nữa, dù sao mục đích của hắn cũng đạt được một nửa rồi, Thư gia mất đi con gái, điều quan trọng hơn là tình cảm của hắn đối với Đào Tĩnh Dao giờ cũng chẳng còn lưu luyến gì nữa, chỉ là lúc trước không nuốt nổi sự nhục nhã bị phản bội.

Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Quý thị, làm sao dễ dàng tha thứ cho ai phản bội hắn?

Thư Diệp lại gật gật đầu. Cũng híp mắt, chờ đợi hắn tra tấn. Nhưng trong lòng Thư Diệp không ngừng nói với chính mình—“Đừng lo lắng, chỉ đau như kiến cắn mà thôi, một chút sẽ hết.”

Quý Vân Húc chăm chú nhìn cơ thể cô hơi run run, “Cô sợ sao?” Trên mặt hắn lộ nụ cười nhợt nhạt, vui sướng không thôi.

“Không có.” Thư Diệp mạnh mẽ phản bác. Cô sẽ không để hắn xem thường mình, đau sao? Bị ba mẹ mình vứt bỏ còn đau hơn nhiều!

Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp nhắm chặt hai mắt, hắn nhìn khuôn mặt non nớt, rồi lại nhìn xuống cơ thể cô, tay không tự chủ chạm vào người cô, giờ phút này khát vọng xâm chiếm của hắn càng lớn, hắn đẩy Thư Diệp ngã xuống giường, cơ thể nóng rực đè lên Thư Diệp, làm cô không thể trốn chạy.

“Không cần nghĩ trốn đi, tôi là chủ nhân của cô, cả đời này cô đều trốn không thoát.” Quý Vân Húc hôn môi cô, thưởng thức mật ngọt trên đó, cả người dán vào thân thể Thư Diệp, hưởng thụ cảm giác kích thích này.

Part 18: Thay đổi

Đêm khuya, Quý Vân Húc không tài nào ngủ được, hắn cứ nằm trên giường mà nhìn Thư Diệp. Cô thực tự giác, biết lúc nào thì ngủ trên giường, lúc nào thì ngủ dưới đất, hơn nữa còn cách hắn rất xa, giống như bây giờ vậy, nằm co người ở trong góc tường. Quý Vân Húc hừ ra tiếng, cứ trốn ở cái góc đó thì hắn không làm gì cô sao? Đúng thật là ngu ngốc!

Nhưng mà hắn cũng không muốn đánh thức cô, đi đến bên cạnh cô mà ngồi xuống. Khuôn mặt cô lúc ngủ say nhìn rất đáng yêu, tay hắn không tự chủ mà vuốt hai má mềm mại mịn màng kia, từng đầu ngón tay hắn có cái gì đó mát mát tạo nên cảm giác thật thoải mái.

Cô hắn là người con gái đặc biệt nhất mà hắn từng gặp, người con gái nào ở bên cạnh hắn mà chẳng làm trò này trò nọ để nịnh bợ, lấy lòng hắn chứ, kể cả người hắn yêu – Đào Tĩnh Dao. Hắn không ngờ cô rất ương ngạnh và kiên cường, hắn chỉ nghĩ một cô gái 16 tuổi như cô thì rất yếu ớt, không chịu được đả kích và những tra tấn này, thế mà cô lại không như vậy, cô cứ như một dũng sĩ giác đấu phản kháng lại hắn.

Quý Vân Húc đột nhiên mỉm cười ôn nhu, vẻ mặt giờ chẳng còn lãnh khốc như hàng ngày nữa, hắn chợt phát hiện lòng mình có gì đó đã thay đổi.

Chương 19: Thú vị

Hôm sau, Thư Diệp tỉnh dậy lại phát hiện mình đang nằm trên giường của Quý Vân Húc.

“Mình ngày hôm qua ngủ luôn trên giường sao?” Thư Diệp lăm bầm lâu lâu, cô nhớ rất rõ mình hôm qua cùng hắn triển miên trên giường, sau đó tự động leo xuống nằm ở dưới đất, sao giờ lại nằm ở giường hắn chứ? Mai một khi ngủ cô nhất định không được ngủ say quá, để hắn biết cô leo lên giường hắn ngủ, chắc chắn sẽ châm chọc cô.

Nhưng mà ngày hôm qua hắn buông tha cô, không hề dùng dây nịt quất cô. Đây là may mắn sao? Hay là hôm qua hắn lừa cô, kỳ thật đã đánh Thư Triết mình đầy thương tích? Chỉ nghĩ đến đây thôi mà lòng Thư

Diệp như thất lạc, cô không chút suy nghĩ cầm điện thoại trong phòng Quý Vân Húc gọi về nhà, muốn hỏi Thư Triết giờ thế nào.

“Muốn gọi điện thoại cầu cứu sao?” Giọng nói lạnh băng của Quý Vân Húc vang lên trong phòng, Thư Diệp sợ tới mức đánh rơi điện thoại xuống đất.

Hắn sao còn ở đây? Lúc cô tỉnh dậy lại không thấy hắn, cứ tưởng hắn đi rồi, giờ lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt !

Quý Vân Húc chậm rãi đến gần, Thư Diệp bị hắn bắt quả tang, có chút chột dạ lui về sau, hắn nói. “Cô muốn bị đánh sao? Tôi cảnh cáo cô, đừng có giở trò, nếu không tôi nhất định bắt cô ở Quý gia cả đời, đừng hòng mơ tưởng tới việc về nhà nữa.”

Thư Diệp lui tới vách tường, hai tay Quý Vân Húc đặt lên tường, bao phủ cả người Thư Diệp làm cô không còn đường nào trốn chạy, mắt hắn tỏa ra tia nguy hiểm. Thư Diệp cố lấy dũng khí nhìn thẳng hắn, “Người đã làm gì Thư Triết rồi?” Trong lòng cô, Quý Vân Húc luôn là tên ác quỷ, lòng lang dạ sói, một tên ác quỷ không có tính người như hắn thì làm sao dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

“À, thì ra cô tưởng tôi sẽ đánh hắn hay là cô hiện tại bị đánh đến mê rồi?” Quý Vân Húc mím môi lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn chằm chằm bộ dáng ra vẻ dũng cảm của cô, trông rất buồn cười, đúng thật cô càng ngày càng thú vị.

Part 20: Lão phu nhân trở về

Sáng sớm, ai nấy trong Quý gia đều vội vàng vàng chạy ra chạy vào, chuẩn bị hết cái này đến cái kia. Bởi vì hôm nay là ngày quan trọng, Quý gia lão phu nhân Viên Phàm cùng con dâu cả Chung Hiểu Dung từ đi nghỉ mát một tháng ở Mỹ về, Quý Vân Triển cùng cha là Quý Lập Bác rất thích ngắm cảnh trên du thuyền sang trọng bạc nhất và dự định đầu tư ở đó, vì thế hai người ở lại Mỹ một thời gian nữa, lão thái thái và Chung Hiểu Dung trở về nước trước.

“Con nhỏ kia, mày làm việc nhanh lên, nếu không tao sẽ mách với lão phu nhân, tới lúc đó xem mày còn dám hống hách nữa không.” Giọng nói đáng ghét của mẹ Trần kêu gào. Mấy năm nay bà ta cứ khư khư đi theo Viên Phàm hầu hạ, rất được Viên Phàm trọng dụng, đương nhiên khi Viên Phàm trở về, bà ta lại lần nữa có chỗ dựa.

Thư Diệp đã quen với việc bà ta quở trách, cách duy nhất phản kháng lại chính là im lặng, mặc dù không bao lâu nữa cô sẽ rời khỏi chỗ này, không cần phải để ý tới những hạng người đó. Hơn nữa, có những loại người càng cùng họ tranh cãi, họ lại càng thấy vui, mẹ Trần chính là loại người đó.

*****

Viên Phàm mặc chiếc khoác màu đen đắt tiền, như một nữ vương vừa mới trở về. Quý Vân Húc cười cười đứng ở cửa chính nghênh đón.

“Vân Húc của mẹ, mẹ rất nhớ con.” Viên Phàm đi nhanh đến ôm lấy Quý Vân Húc, hơn 30 tuổi bà mới sinh được đứa con này, mà nó lại tuấn tú và rất tài giỏi, tất nhiên là yêu quý tận đáy lòng.

“Mẹ, con cũng nhớ mẹ.” Quý Vân Húc vô cùng thân thiết hôn lên trán Viên Phàm, “Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào nhà thôi.” Quý Vân Húc nắm tay Viên Phàm đi vào phòng khách.

Chung Hiểu Dung đi theo phía sau họ lộ ra vẻ mặt khinh thường, nhỏ giọng nói thầm, “Có thấy bà già này đối tốt với Vân Triển giống vậy đâu.” Lão phu nhân thật là cực kỳ bất công, cái gì tốt nhất của đều cho Quý Vân Húc. Nếu nói Quý Vân Triển không phải con ruột thì bà không cần tức giận như thế, đằng này cả hai đều từ một mẹ sinh ra mà đãi ngộ hoàn toàn khác nhau. Nhưng mà giận thì giận, bà vẫn phải lấy lòng bà già này, dù sao bà ta hiện giờ vẫn là chủ gia đình.

Chung Hiểu Dung lập tức thay đổi sắc mặt, tươi cười đi đến bên Viên Phàm, “Mẹ, mẹ cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi đã.”, vừa nói vừa lấy đệm đặt phía sau lưng Viên Phàm.

Viên Phàm gật gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì, tiếp tục nói chuyện với Quý Vân Húc, “Vân Húc nhà chúng ta sao lại gầy như vậy, nhất định là không có mẹ bên cạnh nên con không ăn uống đúng giờ rồi.” Viên Phàm đau lòng nhìn hai má gầy gò của Quý Vân Húc (@__@ bà bà, tối nào anh í cũng “bồi bổ”, gầy quá gì)

“Con có gầy đâu, mẹ xem đi, không phải vẫn khỏe mạnh lắm sao?” Quý Vân Húc vừa nói vừa xoay người qua lại cho Viên Phàm xem, trong nhà này mẹ hắn có uy quyền nhất, kể cả ba hắn cũng phải nhường bà phần nào.

“Đây là Vân Húc?” Giọng nói dịu dàng cất lên, Quý Vân Húc quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, một cô gái cao gầy mặc âu phục màu tím đang đứng nhìn hắn, dáng người tầm 1m70, đôi chân thon dài, ngực nở nang, đường cong đạt chuẩn, đây chính là loại hình mà Quý Vân Húc thích.

Không phủ nhận chuyện hắn thích con gái cao gầy, nếu không phải vì trả thù Thư gia, loại người nhỏ nhắn, cao 1m60 như Thư Diệp, căn bản hắn sẽ không để mắt đến. Nhìn cô gái dáng người chuẩn như người mẫu này, quả thật phù hợp với tiêu chuẩn bạn gái của hắn, chẳng qua tạm thời hắn chẳng có hứng thú.

“Con xem mẹ già rồi nên hồ đồ qua, Vũ Kỳ mau đến đây ngồi cạnh đi.” Viên Phàm tươi cười ngoắc tay gọi Tiêu Vũ Kỳ đến bên cạnh mình.

“Húc, mẹ giới thiệu với con, đây là Vũ Kỳ, là con gái cưng của chú Tiêu ở bên Mỹ. Chúng ta và chú Tiêu đã nhiều năm không gặp, lần này sang Mỹ, ba và mẹ đã đến thăm chú Tiêu, mẹ và Vũ Kỳ rất hợp nhau, nên đã dẫn Vũ Kỳ về đây chơi một chuyến.” Viên Phàm cầm chặt tay Vũ Kỳ, cũng nhìn Quý Vân Húc, nói, “Con à, con thay mẹ tiếp đãi Vũ Kỳ nha.”

Suy tính của Viên Phàm làm sao mà hắn không biết ! Lần này xem ra mẹ hắn đã tốn không ít tâm tư đem người ta từ Mỹ về Đài Loan đây.

“Xin chào, tôi là Quý Vân Húc.” Quý Vân Húc chìa tay ra, mặc kệ thế nào, hắn phải giữ thể diện cho mẹ hắn.

“Xin chào, tôi là Tiêu Vũ Kỳ, rất vui được gặp anh.” Tiêu Vũ Kỳ tự nhiên cùng hắn chào hỏi, ánh mắt đầy vẻ thương thức, người đàn ông này quả nhiên là nhân trung chi long, cử chỉ lời nói rất tao nhã cùng mị hoặc, làm người ta mê mẩn.

Cứ như vậy, hai người chăm chú đánh giá đối phương.

5. Chương 21-25

Part 21 : Hãm hại

Viên Phàm nhìn thấy ánh mắt Tiêu Vũ Kỳ tràn đầy ngưỡng mộ, tảng đá trong lòng bà rốt cuộc cũng hạ xuống, lúc trên đường về đây, bà còn sợ rằng Vũ Kỳ không thích con trai mình lạnh lùng, xem ra bà quả thật là nghĩ nhiều rồi.

“Nhanh đem trà lên cho lão phu nhân và mọi người.” Trần mẹ đưa cái khay cho Thư Diệp, thúc giục cô mang lên.

Thư Diệp tò mò nhìn mẹ Trần, “Tại sao là tôi ? Bưng trà rót nước không phải việc của tôi.” Mẹ Trần đứng thật khi dễ cô mà, chuyện gì cũng bắt cô làm, làm như bà ta là bà chủ không bằng, chỉ đứng đó mà chỉ huy người khác.

“Mày nói nhiều quá làm gì, thì cứ bưng trà lên đi, làm như mình là thiếu phu nhân vậy, lắm chuyện.”

Nếu cô mà là thiếu phu nhân, người này tiên cô đuổi chính là bà ta, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, có gì mà hơn người khác chứ. Nhưng mà giờ cô đang ở Quý gia, không thể không phục tùng họ. Thở dài một tiếng, Thư Diệp đành phải cầm cái khay đi ra phòng khách.

“Lão phu nhân, mời dùng trà.” Thư Diệp lễ phép đem trà đến trước mặt Viên Phàm.

“Ta chưa bao giờ thấy qua cô, cô mới tới sao ?” Viên Phàm nhìn cô gái trước mặt chỉ khoảng chừng 10 mấy tuổi, mái tóc dài đen bóng, lại còn rất đẹp, cho dù là người hầu cũng không che dấu được vẻ đẹp thoát tục của cô. Đôi mắt sáng trong trẻo mê người kia càng làm tăng sự mê hoặc trên người cô gái này. Viên Phàm nghi ngờ cô gái trước mặt bà thật sự là người hầu Quý gia ? Hay là có ý đồ gì khác ?

Thư Diệp gật gật đầu, “Vâng.”, sau đó cô cũng không nói gì, lui về một bên.

“Mẹ, cô ta là người hầu của con, là con tìm về.” Quý Vân Húc biết Viên Phàm đang nghĩ gì nên thay Thư Diệp giải thích.

Lúc này Viên Phàm càng thêm kinh ngạc cùng tò mò, “Con ? Con sao lại cần người hầu chứ ?” Xem ra bà càng già càng không hiểu nổi tính tình suy nghĩ của con trai mình. Tính tình lạnh lùng đã đủ làm bà nhức đầu rồi, giờ lại thêm hành động tùy hứng này nữa, đúng thật là không biết phải thế nào !

“Con cần một người hầu thì cũng không cần mẹ cho phép.” Về mặt Quý Vân Húc lại lạnh tanh như lúc đầu, mẹ hần quản hần nhiều việc, hần đã muốn giữ thể diện cho bà, chẳng lẽ việc mướn người hầu nhỏ nhoi vậy cũng không cần bà cho phép !

Viên Phàm không nói lời, chỉ nhìn Thư Diệp chằm chằm, cô gái này đúng thật rất đẹp làm người nhìn đến mê mẩn. Bà xoay đầu, về mặt đầm chiêu cảm chén trà uống, nhưng có gì đó trong chén trà....

“Phanh” một tiếng, Viên Phàm quăng chén trà sang một bên, đồng thời hét lên kinh hoàng.

Mọi người tận mắt nhìn thấy một con gián còn sống bỏ ra khỏi chén trà đều thất thanh kêu lên.

”Người đâu, dọn dẹp ngay đi.” Chung Hiểu Dung lớn tiếng kêu.

“Mẹ, đừng sợ.” Thấy Viên Phàm đang run rẩy, Quý Vân Húc lập tức chạy tới vuốt lưng trấn an bà.

Chung Hiểu Dung mở nắp xem mấy chén trà khác, mỗi chén trà đều có một con gián. Chung Hiểu Dung tức giận ném chén trà vào người Thư Diệp, “Đồ chết tiệt, xem tao giáo huấn mày thế nào!”

Nước trà nóng và con gián trên người mình, Thư Diệp sợ tới mức la “a” một tiếng to, nhanh tay phủi con gián trên người cô xuống đất, đời này cô sợ nhất mấy con vật ghê tởm này, bàn tay cô lúc này chạm vào con gián cứ run run không ngừng, cô đột nhiên rợn người.

Chung Hiểu Dung bước nhanh đến, hung hăng tát cô một cái thật mạnh. “Đồ hạ nhân ác độc, hôm nay tao không dạy mày bài học, tao không phải họ Chung.” Chung Hiểu Dung giống như đánh ghen, tát liên tục vào hai má của Thư Diệp, mọi người chung quanh chỉ đứng nhìn, không ai cầu xin cho cô cả. Mẹ Trần đứng ở một góc tươi cười vui sướng, “Về sau coi mày còn dám hỗn xược nữa không.”

“Cô sao lại làm vậy, có ý đồ gì?” Viên Phàm khôi phục bình tĩnh, lớn tiếng hỏi. Quý gia chưa bao giờ xảy ra việc này, xem ra lần này trở về, bà nhất định phải chỉnh đốn lại mọi việc. Cho dù là người của Vân Húc tìm về, bà cũng sẽ quản giáo nghiêm minh hơn.

“Tôi không có ý đồ gì hết, không phải tôi làm, thật sự không phải tôi làm mà.” Khóe môi Thư Diệp chảy ra máu tươi.

“Đứa con gái chết tiệt này, còn dám cãi lại hả?” Chung Hiểu Dung lại vung tay giáng một cái tát thật mạnh vào mặt Thư Diệp.

Hai má Thư Diệp giờ đây bỗng rất đau đớn, nhưng không có một giọt nước mắt nào chảy xuống.

“Đủ rồi. Người hầu của tôi thì tôi sẽ tự quản giáo, không cần chị cả nhúng tay vào.” Khuôn mặt Quý Vân húc lạnh lùng nhìn Chung Hiểu Dung, hần cũng đi tới trước mặt Thư Diệp, thô lỗ kéo cô lên lầu hai, “Theo ta lên lầu.”

Mọi người đều nhìn nhau đều chung một suy nghĩ, hần đang muốn bảo vệ Thư Diệp sao?

Part 22: Bị giáo huấn

“Cô lên lầu cho tôi.” Quý Vân Húc lớn tiếng rống giận. Thư Diệp thấy Quý Vân Húc đang tức giận, cô sợ hãi cố gắng nắm tay vịn, không chịu cùng hần vào phòng.

“Không cần kéo tôi, buông ra.” Thư Diệp sống chết giãy dụa. “Cần bản không phải tôi làm.” Cô biết dù có nói thế nào, Quý Vân Húc cũng sẽ không tin cô.

Quý Vân Húc thấy cô liều chết nắm chặt tay vịn, hấn càng rộng to hơn, “Đi lên.” Hấn kéo mạnh tay Thư Diệp, ầm cô lên, đá văng cửa phòng đi vào, ném cô xuống đất thật mạnh.

“Nói, tại sao làm như vậy ? Muốn trả thù tôi sao ?” Hai mắt hấn nheo lại giận dữ nhìn Thư Diệp, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

“Không phải tôi làm, tôi đã nói nhiều lần rồi, không phải tôi làm, tôi bị mẹ Trần hãm hại. ” Thư Diệp lớn tiếng phản bác. Mẹ Trần vì cái gì mà đối xử với cô như vậy ?

Quý Vân Húc đến gần cô, “Chính cô làm chuyện xấu mà còn đổ lỗi cho người khác sao ? Cô cũng giỏi lắm !”

Quý Vân Húc dùng sức tóm cổ Thư Diệp, làm cô không thể thở được, tay cô cố gắng gỡ tay hấn ra khỏi cổ mình, chân không ngừng đá hấn. Cô không thể chết ! Cô còn chưa nhìn thấy kết cuộc của Quý Vân Húc, cô không thể chết được !

Quý Vân Húc cứ nắm, một phút cũng không thả lỏng. Thật lâu sau, thấy sắc mặt Thư Diệp không còn chút máu, Quý Vân Húc mới buông tay, lạnh lùng nhìn cô, “Nghe cho rõ, mạng của cô là của tôi, tôi muốn cô chết lúc nào thì cô chết lúc đó, không cần sau lưng tôi làm trò này trò nọ, bằng không tôi nhất định sẽ không tha cho cô.”

“Tôi cũng nói cho anh biết, tôi sẽ không ở đây, tôi sẽ rời khỏi Quý gia, rời khỏi nơi quỷ quái này, vĩnh viễn rời xa ác quỷ như anh.” Thư Diệp ho sặc sụa, khuôn mặt lạnh băng nhìn Quý Vân Húc. Cô chịu đủ rồi, vì cái gì mà ba cùng anh trai lại để cô chịu khổ như vậy ? Cô không quan tâm công ty có sụp đổ hay không nữa, cô chịu đủ rồi !

“Cô nói cái gì ? Lặp lại thử xem !” Gân xanh Quý Vân Húc nổi đầy mặt, bước tới nắm tóc cô. Cô chán sống sao ? Dám phản kháng lại hấn. Xem ra không giáo huấn cô cũng không được.

“Tôi muốn rời khỏi chỗ này, anh là đồ ác quỷ, khốn nạn ! Ông trời nhất định trừng phạt anh ! Anh cứ chờ mà bị quả báo đi !” Thư Diệp càng nói càng tức giận, cho dù hôm nay có chết thảm, cô cũng muốn nói thỏa lòng mình.

Giờ phút này Quý Vân Húc lại bình tĩnh lạ thường, “Mắng đủ chưa ? Mắng đủ rồi thì ngồi đó để cho tôi trừng phạt.” Quý Vân Húc vừa nói vừa rút dây nịt ra. Thư Diệp thấy thế, vội vàng phóng ra cửa, nhưng Quý Vân Húc đã nhanh hơn cô, đứng cản ở cửa, “Muốn chạy ? Không dễ vậy đâu ! Hôm nay tôi sẽ dạy cho cô làm người hầu Quý gia thì phải thế nào !” Nói xong, hấn quát liên tục vào Thư Diệp.

Thư Diệp không cam lòng, cố sức né tránh, không hề giống như lần trước mà để yên cho hấn quát, “Tôi nói anh biết, cho dù tôi không rời khỏi Quý gia, tôi cũng sẽ trả thù các người ở tại nơi này, hôm nay là con gián, ngày mai sẽ là rắn độc.”

Chương 23 : Đau lòng

Lúc chập tối, mọi người đều quây quần ở phòng ăn để dùng bữa tối. Thư Diệp một mình trốn ở phía sau vườn hoa thút thít khóc. Ai có thể đến cứu cô rời khỏi đây ? Cô thật sự không thể ở đây được nữa. Thư Triết, em ở đâu, mau tới cứu chị !

Hiện tại ở Thư gia chỉ có mình Thư Triết là quan tâm cô, ba chẳng lo cho cô, mẹ và anh trai lại càng không.

Lúc đang ăn, Quý Vân Húc quét mắt nhìn đám người hầu phía sau, muốn tìm thân ảnh của Thư Diệp, mà lại chẳng thấy cô đâu, trong lòng hấn đột nhiên căng thẳng, nhưng cũng không hành động gì, chỉ tiếp tục thưởng thức món ăn, nhưng mà ánh mắt hấn trở nên sâu xa khó nhìn thấu.

“Húc, ăn nhiều một chút. Con gầy quá, mẹ lo lắm. ” Viên Phàm một bên thúc giục Quý Vân Húc, mà hấn lại chỉ nở nụ cười nhạt nhẽo, đầu óc hấn giờ chỉ theo bản năng mà ăn nhưng thật ra đã bay đi đâu xa lắm rồi.

“Con ăn xong rồi, các người từ từ ăn.” Giọng nói Quý Hải lạnh lùng cất lên, cũng không quan tâm vẻ mặt kinh ngạc của Chung Hiểu Dung cùng Viên Phàm, đứng dậy đi ra vườn hoa.

Đứa nhỏ này làm sao vậy ? Từ lúc trở về đến giờ dường như thay đổi, đối với bà nội cực kỳ lạnh nhạt. Từ lúc nó tan học tới giờ cũng không tươi cười nói chuyện với ai, từ đầu đến cuối đều mặt mày chùng ụ, giống như sợ mọi người dắc tội nó vậy. Trước kia chỉ có Vân Húc mới có bộ mặt này, hiện giờ luôn cả Quý Hải cũng thế. Viên Phàm bắt đầu dể dặt đầu, “Húc, Tiểu Hải giờ cũng học theo con làm mặt lạnh lùng rồi kia, con đúng là không xứng làm chú mà !”

Quý Vân Húc vẫn duy trì vẻ trầm mặc, trong lòng không hiểu tại sao cảm thấy khó chịu, buông chén cơm trên tay, đứng dậy đi thẳng về phòng mình.

“Húc, con chưa ăn xong mà ! ” Viên Phàm ngồi ở bàn kê to. “Đứa nhỏ này, tánh tình đúng là kỳ cục, Vũ Kỳ, ngại quá, con đừng để ý, chúng ta tiếp tục ăn đi.” Viên Phàm quay đầu nhìn Tiêu Vũ Kỳ mà nói. Còn có khách ở trong nhà, cứ như vậy mà bỏ đi không nói tiếng nào, đúng thật là hết nói nổi.

“Dì, không sai đâu, chắc là Vân Húc thấy không được thoải mái, dì đừng trách anh ấy.” Tiêu Vũ Kỳ nhìn vẻ mặt xấu hổ của Viên Phàm, thông minh giảng hòa. Trong lòng anh ta chắc đang lo cho cô gái kia, lúc này Quý Vân Húc nhìn xung quanh tìm kiếm Thư Diệp, cô đều nhìn thấy cả. Cảm giác của cô đúng rồi, cô gái kia không đơn giản là người làm, một cô gái xinh đẹp động lòng người như vậy thì làm sao đơn giản là người làm cho được ?

*****

“Lau mặt đi.” Quý Hải đi đến trước mặt Thư Diệp, đưa khăn giấy cho cô. Từ lúc hắt tan học đến giờ, hắt liền chú ý cô ngồi ở vườn hoa lau nước mắt.

Thư Diệp nhận khăn giấy trong tay của Quý Hải, nhẹ giọng nói một tiếng cảm ơn, nhanh chóng lấy khăn giấy lau khô nước mắt trên mặt, cô không muốn Quý Hải nhìn thấy bộ dạng chật vật hiện giờ của cô.

“Mình có nghe mọi người kể lại rồi, mình tin không phải bạn làm.” Ánh mắt Quý Hải chân thành và kiên định nhìn chăm chú Thư Diệp, lúc hắt trở về có nghe bọn người làm bàn tán về chuyện này, hắt tin Thư Diệp không làm như vậy, cô chắc chắn bị người ta hãm hại.

“Thật hả ?” Thư Diệp kinh ngạc nhìn Quý Hải, nước mắt lại muốn tuôn ra.

Quý Hải gật gù đầu, “Đúng vậy, mình tin bạn ! ”

Thư Diệp kích động không nói nên lời, thì ra cũng có người tin tưởng cô. Nước mắt lúc này cứ lăn trên má không ngừng.

Quý Hải nhìn vẻ mặt rơi lệ đáng thương cô, đau lòng vỗ tấm lưng đang khóc phập phồng cô. “Này, cho bạn nè, có chuyện gì không vui, thì cứ gọi điện thoại cho mình !” Quý Hải đem điện thoại mình mới mua cho Thư Diệp.

Nhưng Thư Diệp lại không dám nhận lấy, Quý Hải thấy thế liền nhét đại vào tay cô, “Nếu là bạn bè thì đừng khách sáo với mình. Được rồi, đi ăn cơm đi.” Hắt biết cô từ chiều tới giờ không có hột cơm nào trong bụng mà cứ ngồi rúc ở đây mà khóc.

“Mình ngoại trừ nói cảm ơn bạn, mình thật không biết phải làm sao để báo đáp bạn nữa.” Quý Hải là người duy nhất trong Quý gia đối xử tốt với cô, cô nhất định phải báo đáp Quý Hải.

Quý Hải trong lòng bỗng nhiên nhói đau, một cô gái tốt như Thư Diệp sao lại bị chú đánh đến mình mẩy đầy thương tích, “Đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì đi.” Quý Hải đỡ Thư Diệp đứng dậy, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô.

Giọng nói Quý Vân Hùng lạnh lùng vang lên, “Thì ra cô ở chỗ này !” Hắt lúc này còn lên lầu 2 tìm cô, nghĩ cô đang trốn trong phòng mà khóc, không nghĩ cô lại ở vườn hoa liếc mắt đưa tình với Quý Hải.

Part 24 : Phạt đứng

Giọng nói Quý Vân Hùng lạnh lùng vang lên, “Thì ra cô ở chỗ này !” Hắt lúc này còn lên lầu 2 tìm cô, nghĩ cô đang trốn trong phòng mà khóc, không nghĩ cô lại ở vườn hoa liếc mắt đưa tình với Quý Hải.

“Chúng ta đi !” Quý Hải không quan tâm Quý Vân Húc đang gào to, dắt tay Thư Diệp đi qua người Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc bất chợt bắt lấy tay Thư Diệp, lửa giận đang bốc hừng hực, hất tay Quý Hải ra khỏi tay Thư Diệp, kéo cô đối diện mình mà hỏi, “Cô cùng nó đi ?” Uống cho hấn còn lo cô không ăn cơm, nghĩ cô đang đau khổ, thì ra chỉ do hấn tự mình đa tình. Quá đủ rồi, hấn khi nào lại quan tâm người khác quá mức vậy !

Thư Diệp oán giận nhìn chằm chằm hấn, “Đúng vậy, tôi muốn đi cùng Quý Hải.” Cô không sợ hấn nữa, nếu có thảm thì cũng như hôm qua bị hấn quất vào người mà thôi.

“Tôi cho cô cơ hội lần nữa, cô xác định muốn đi cùng nó ?” Quý Vân Húc giận đến nổi hô hấp không đều, hấn muốn nghe cô trả lời. Hấn làm gì phải chờ cô trả lời, bình thường nếu là như lúc này, hấn đã kéo cô lên phòng, sao bây giờ lại đứng đây mà dong dài với cô ?

“Chú, chú buông tay đi !” Quý Hải cố gắng bắt lấy tay Thư Diệp kéo đi.

“Cô ấy là người của chú, con buông tay ra.” Quý Vân Húc tận lực khôi phục bình tĩnh, hấn chịu đủ những lời nói ngu xuẩn này rồi. Nghĩ vậy, hấn kéo xoạch Thư Diệp đi, “Cô về sau an phận cho tôi, đừng ở đây tư tưởng cái gì hết.” Giọng nói lạnh tanh làm cho người ta phải rùng mình sợ hãi.

Thư Diệp bỗng nhiên kêu gào sau lưng hấn, “Buông ra.”

Quý Vân Húc kéo tay cô, cũng giống như Quý Hải, hấn dẫn Thư Diệp đến phòng bếp, “Mẹ Trần, chuẩn bị đồ ăn cho tôi.”

“Cô ngoan ngoãn ngồi đây cho tôi.” Quý Vân Húc hung hăng đặt cô ngồi xuống ghế, ánh mắt tức giận trừng trừng nhìn khuôn mặt quật cường của Thư Diệp, cô cũng chẳng yếu thế mà trừng mắt lại hấn.

“Nhị thiếu gia, đồ ăn đến đây.” Mẹ Trần nhẹ giọng nói với Quý Vân Húc, sau đó liếc mắt nhìn Thư Diệp một cái.

Quý Vân Húc không nói gì, chỉ lặng lẽ đẩy đồ ăn đến trước mặt Thư Diệp, “Ăn đi.” Tuy rằng lời nói không có tí gì ngọt ngào ôn nhu, nhưng ngầm ý Quý Vân Húc quan tâm cô. Kỳ thật cô ăn hay không ăn thì cũng sao cả, anh cũng chẳng sút mẻ gì, nhưng thấy thân hình cứ ốm như que tre, lòng anh lại nhói đau.

Thư Diệp im lặng, nhìn cũng không nhìn đến đồ ăn một cái.

“Cô lại muốn chọc giận tôi sao ?” Quý Vân Húc nhẫn nại nói, hấn từ khi nào có tâm tình khuyên người ăn cơm chứ ?

Thư Diệp nghe lời hấn uy hiếp càng thêm tức giận, “Phanh” một tiếng, Thư Diệp hất đổ toàn bộ đồ ăn xuống đất.

Mắt thấy đồ ăn bị hất đổ, Quý Vân Húc nắm chặt tay, xem ra cô đúng là không được dạy dỗ tốt.

“Đi ra ngoài đứng cho tôi, không có lệnh của tôi, cô không được vào nhà.” Quý Vân Húc lãnh đạm gào thét.

Part 25 : Gặp mưa

Mùa đông gió lạnh, Thư Diệp bị phạt đứng ngoài vườn hoa trong mưa gió bão bùng. Thân thể gầy gò lạnh đến phát run, nhưng cô vẫn không chạy trốn, vẫn đứng đó mặc cho mưa gió trút xuống người mình.

Quý Vân Húc, anh còn chiêu gì nữa không ? Cứ đem ra hết đi ! Chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi nhất định không khuất phục. Anh có nghe không ? Tôi sẽ không khuất phục.

Nhưng nước mắt cô cứ theo nước mưa mà rơi xuống, vì cái gì số mệnh của cái lại bị thảm như vậy ? Hết tra tấn này đến tra tấn khác, mãi mãi không chấm dứt.

Quý Vân Húc lúc này đang đứng trên lầu nhìn Thư Diệp quật cường đứng thẳng trong mưa. Cô ta muốn như vậy thì cứ để cô ta chịu, có gì mà đau lòng ! Đúng là rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, chưa thấy ai như cô ta ! Mái tóc Quý Vân Húc bị gió thổi bay, hấn cảm nhận được gió lạnh đến thấu xương.

“Xuống xem cô ấy sao đi ! Trời đang mưa gió thế này, sợ cô ấy không chịu nổi.” Không biết Tiêu Vũ Kỳ đã đứng bên cạnh Quý Vân Húc từ lúc nào. Nhìn anh đứng thật lâu ở ban công, cô tò mò không biết anh đang nhìn cái gì, vì thế liền đi đến ban công. Hấn là ở trong lòng anh, cô gái này rất quan trọng.

“Chuyện của tôi không cần cô lo.” Quý Vân Húc hoàn toàn không nể mặt Tiêu Vũ Kỳ, thẳng thừng nói ra.

“Tôi không phải lo cho anh, nhưng trong lòng anh biết nói tôi lo chuyện không đâu, chẳng lẽ anh để mặc cô anh đứng trong mưa gió thế này mà không đau lòng sao ? ” Tiêu Vũ Kỳ nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Đứng dưới mưa suốt một tiếng đồng hồ, thân thể Thư Diệp lung lay sắp ngã xuống. Cô không còn giữ đủ tỉnh táo, trong đầu liên tục xuất hiện hình ảnh của ba mẹ và Thư Triết, “Ba, ba nghĩ con có về nhà được không ?” Thư Diệp dường như cả giọng nói của mình cũng không nghe được, cơ thể đột nhiên gục ngã dưới đất.

Quý Vân Húc đứng trên lầu thấy Thư Diệp ngã xuống đất, liền tức tốc chạy xuống lầu. Hắn chạy đến ôm cô vào lòng, “Tĩnh tĩnh, mau tĩnh lại.” Lúc này toàn thân Thư Diệp lạnh cóng, môi trắng bệch, ngón tay bị lạnh nên tím ngắt. Cơ thể Quý Vân Húc loạng choạng, cũng không biết phải làm sao, hắn không nghĩ nhiều, ôm lấy cô đi vào phòng tắm, đầu tiên phải cởi quần áo ướt sũng trên người cô.

Quý Vân Húc mở nước ấm đầy bồn tắm, cởi bỏ quần áo của cô, để cô vào bồn tắm. Toàn thân Thư Diệp đều phát run, cuộn mình nằm trong bồn tắm, mí mắt nặng nề không thể nào mở ra được.

Ánh mắt Quý Vân Húc từ đầu đến cuối đều dừng trên mặt Thư Diệp, hai má cô từ từ hồng lên, cơ thể cũng dần ấm lên. Hắn ẵm cô ra khỏi bồn tắm, cẩn thận lau sạch nước trên người Thư Diệp rồi đem cô đến bên giường. Hắn đi đến tủ quần áo lấy quần áo mặc cho cô, sau đó liền ôm cô đi đến bệnh viện.

6. Chương 26-30

Part 26 : Nằm viện

Trong phòng bệnh cao cấp, Quý Vân Húc nhìn chằm chằm Thư Diệp đang nằm trên giường bệnh, cô sốt cao không ngừng, phải ở lại bệnh viện để quan sát. Cô co ro nằm ở trên giường, lông mày dài xinh đẹp cứ nhíu lại, chưa từng thả lỏng.

Sao cô lại quật cường như vậy ? Xoa trán nóng hổi của cô, Quý Vân Húc không khỏi thở dài. Là hắn đối với cô quá hà khắc ? Hay là ngay từ đầu lấy cô để trả thù là sai ?

Nếu không có Thư Dịch, hắn và cô sẽ không gặp nhau, sẽ vẫn chỉ là hai người xa lạ sống ở hai nơi khác nhau. Chẳng qua nghĩ đến việc hai người xa lạ, lòng hắn chợt cảm thấy mất mát.

Sáng sớm mùa đông, vạn vật đều chìm trong tĩnh lặng. Ngoài cửa sổ lát phát vài hạt mưa, ngã tư đường người qua lại cũng thưa thớt, đây là đâu ? Đi qua khỏi một biển quảng cáo xa lạ, con đường cô đang đi giống như không có điểm cuối, mặc kệ có ra khỏi đây hay không, cô cầm đầu chạy về phía trước. Mưa trút xuống càng nhiều, cơ thể cô lạnh run, nhưng vẫn chạy về phía trước, không biết qua bao lâu, cô thấy phía trước lóe sáng. Đến rồi sao ? Cô càng chạy nhanh hơn, nhưng khi ngẩng đầu thì lại phát hiện một con quái vật to lớn, miệng đầy máu tươi đang đi về phía mình, cô vội quay đầu bỏ chạy, con quái vật đuổi theo cô, một ngụm cắn hai chân cô làm cô không thể nhúc nhích.

Thư Diệp “a” một tiếng to, mồ hôi đầm đìa bật dậy khỏi giường. Tay cô đặt ở trước ngực cố gắng trấn an bản thân, thật lâu sau cô nhìn quanh phòng bệnh, sao cô lại ở bệnh viện ?

“Tĩnh ?” Giọng nói Quý Vân Húc vẫn lạnh lùng như ngày thường, tay tự động sờ trán cô, phát hiện cô đã hạ sốt, lòng hắn như trút được gánh nặng.

“Hết bệnh rồi thì mặc quần áo về nhà.” Quý Vân Húc cầm quần áo đưa cho cô, sau đó bắt chéo chân ngồi đợi ở sofa.

“Tôi muốn về nhà của mình, sẽ không làm phiền anh nữa !” Thư Diệp oán giận nhìn hắn gần từng tiếng.

Quý Vân Húc ánh mắt nghiêng ngắ nhìn cô, “Cái này không phải do cô quyết định, ngoan ngoãn ở lại 1 năm, sau 1 năm tôi sẽ thả cô đi.”

“Tôi không muốn chờ 1 năm, tôi muốn về nhà bây giờ.” Thư Diệp không quan tâm hiệp định 1 năm gì của hắn, nói không chừng chưa tới 1 năm thì cô đã thân tàn ma dại rồi.

Quý Vân Húc mất kiên nhẫn, nhanh chóng cầm lấy áo khoác của cô, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của cô đi ra khỏi phòng, mặc cho cô giãy dụa, la ó, hắn nói, “Ng ngoan cho tôi, nếu không tôi vĩnh viễn không thả cô đi.”

Quý Vân Húc ôm Thư Diệp đi qua phòng khách, không để ý Viên Phàm đang dùng bữa sáng, hắn bước nhanh lên lầu hai.

“Húc nhi.” Giọng nói Viên Phàm vang lên, trừ bỏ kêu to tên hắn, bà cũng không nói gì thêm.

Thấy Quý Vân Húc không có phản ứng, Viên Phàm đứng dậy đi ra khỏi bàn ăn, “Húc nhi, thái độ của con như vậy là sao ?” Bà tức giận nhìn Quý Vân Húc, quả thật là càng ngày càng to gan lớn mật, không xem người mẹ này trong mắt.

Quý Vân Húc rút cuộc dừng lại, Thư Diệp giãy nảy trong lòng hắn, nhỏ giọng nói, “Thả tôi xuống đi.” Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ hai người là tình nhân, hơn nữa cô lại sợ Viên Phàm, cảm giác khi đối mặt với Viên Phàm cũng như lúc đối mặt với mẹ cô – đều là sợ hãi, làm cho người ta cảm thấy bức bách.

“Vân Húc, cô ta chỉ là một người làm, đường đường là tổng giám đốc sao lại đi hạ thấp thân phận mình vậy ?” Chung Hiểu Dung một bên châm dầu vô lửa.

Buông Thư Diệp xuống, Quý Vân Húc sửa lại tây trang, khoanh hai tay trước ngực, nói, “Có hạ thấp thân phận hay không thì tự tôi biết, chị tốt nhất là câm miệng lại đi.” Hắn ghét nhất là miệng lưỡi nói bóng nói gió của Chung Hiểu Dung, cả ngày cứ mong hắn bị trục phế ra khỏi cái ghế tổng giám đốc, để Quý Vân Triển lên thay. Theo lý thuyết, đáng lẽ chức vị này là của Quý Vân Triển, nhưng so về tư chất lẫn năng lực thì hắn hơn hẳn anh trai hắn. Mà cha hắn – Quý Lập Bác không phải không cho Quý Vân Triển cơ hội, nhưng mà tư chất anh trai hắn quá kém, không bì kịp được hắn, nên cuối cùng ông quyết định để hắn giữ chức tổng giám đốc này.

“Húc nhi, mau xin lỗi chị dâu, sao con có thể ăn nói với chị dâu con như vậy !” Viên Phàm nổi cơn thịnh nộ, nếu bình thường hắn nói với vậy Chung Hiểu Dung, bà đều châm chọc cho qua, nhưng giờ có Tiêu Vũ Kỳ ở đây, bà phải tỏ vẻ uy nghiêm, nếu không truyền ra ngoài là bà không biết dạy con.

“Con không nói sai, cũng sẽ không xin lỗi, con lên phòng đây.” Quý Vân Húc nắm vai Thư Diệp, bộ dáng muốn đi lên lầu.

Thật là đứa con bất hiếu, không coi bà ra gì mà, “Con đứng lại đó cho mẹ.” Bà bước nhanh về phía hai người, “Cô đến nhà chúng tôi vì mục đích gì ? Làm cái gì mà cứ quẩn lấy con trai tôi ?” Viên Phàm không phân tốt xấu quả trách Thư Diệp, tuổi còn nhỏ mà đã đi dụ dỗ đàn ông, không biết cô ta đã gạt bao nhiêu người rồi.

Quý Vân Húc đang định mở lời thì Thư Diệp đã nói trước, “Phu nhân, bà nói sai rồi, không phải tôi đây đưa không bỏ hắn, mà là con bà cứ quẩn lấy tôi không buông. Nếu phu nhân có lòng tốt, hy vọng bà nói với con trai bà thả tôi đi.” Thật là nực cười, cô ngày mong đêm mong rời khỏi Quý gia, mà giờ lại bị nói là hồ ly tinh dụ dỗ con bà ta !

“Phải không ?” Viên Phàm nghi hoặc nhìn cô. Con trai bà quẩn lấy cô ta ? Tuyệt đối không có khả năng, nhất định cô ta nói dối. Cao ngạo như Quý Vân Húc không thể nào quẩn lấy người khác chứ.

“Mẹ, chuyện của con thì để con tự giải quyết ! Mẹ đừng xen vô !” Quý Vân Húc ôm Thư Diệp đi về phòng, bỏ mặc Viên Phàm đang tức giận ở sau.

Sau khi trở lại phòng, Thư Diệp đắm chiêu nhìn xung quanh kiểm cái gì đó.

“Có phải tìm cái này không ?” Hôm cô đứng dưới mưa, hắn thay đồ giúp cô thì thấy điện thoại rơi ra.

Thư Diệp vươn tay định lấy lại, nhưng Quý Vân Húc đã nhanh hơn rút tay về, “Cái này cho cô.” Nói xong còn lấy từ túi quần mình một cái điện thoại đời mới đưa cho cô, “Không được phép ở sau lưng tôi mà tơ tưởng đến đàn ông khác, nếu không mọi hậu quả cô sẽ tự chịu.” Khuôn mặt vô tình lãnh khốc làm cho người ta sợ hãi, hẳn tin chắc điện thoại này là do Quý Hải đưa cho cô.

Quý Vân Húc bước ra khỏi phòng, chỉ còn Thư Diệp ở trong phòng vẻ mặt khinh thường hẳn.

*****

Lúc Quý Vân Húc đi xuống lầu thì đã thấy Viên Phàm ngồi ở phòng khách đợi hẳn, xem ra bà nhất định muốn nói rõ ràng mọi chuyện với hẳn.

“Giải thích cho mẹ về quan hệ của con và cô người làm đó.” Viên Phàm lớn tiếng chất vấn.

Quý Vân Húc cũng không có gì hoảng sợ, thoải mái nhìn Viên Phàm, “Thì giống như mẹ đã thấy. Còn cần phải làm rõ sao ?”

“Từ khi Tĩnh Dao rời khỏi con, con lại sống sa đọa vậy sao ?” Viên Phàm vẻ mặt chờ mong hẳn sẽ cho bà một đáp án khác. Tuy rằng bà cũng thích Đào Tĩnh Dao, nhưng thích thì thích, nhưng cô ta cuối cùng lại phản bội Vân Húc, làm vợ người khác. Mà Vân Húc sao lại như vậy ? Tự nhiên lại đi yêu đương với một đứa con gái nhỏ hơn mình đến 10 tuổi !

“Về sau đừng nhắc cái tên đó trước mặt con.” Ánh mắt hẳn đột nhiên nheo lại tức giận.

Viên Phàm thấy Quý Vân Húc kích động, vì thế liền nắm tay hẳn, “Con à, việc Tĩnh Dao rời khỏi con đã là sự thật, mẹ hy vọng con đừng vì vậy mà hủy hoại cuộc sống mình !” Ngừng lại một chút, bà mới nói ra mục đích của mình, “Vũ Kỳ là một cô gái tốt, con thử tìm hiểu nó xem, mẹ không nhìn lầm người đâu, mẹ tất cả cũng vì muốn tốt cho con thôi mà. Con nghe mẹ một lần đi, được không ?” Giọng nói Viên Phàm nhỏ nhẹ nói chuyện với Quý Vân Húc, hy vọng hẳn có thể thử tìm hiểu Vũ Kỳ.

Quý Vân Húc xụ mặt, nhưng nghe lời nói của Viên Phàm, giọng nói hẳn cũng dịu đi phần nào, “Mẹ, hiện tại con chỉ muốn chuyên tâm phát triển công ty.” Hẳn bắt đầu dĩ lấy công ty để làm cái cớ để từ chối.

“Con lại tìm cớ nữa, con có thời gian ở cùng một người làm, vậy sao không thử tìm cho mình một cơ hội hạnh phúc khác ? Tin vào mắt nhìn người của mẹ đi, Vũ Kỳ và con rất xứng đôi, nhưng mà việc đầu tiên chính là con phải mở lòng mình mà đón nhận nó. Ta và ba con ở Mỹ đều rất thích Vũ Kỳ.” Ánh mắt Viên Phàm kiên định làm Quý Vân Húc có chút dao động.

“Được, con đồng ý, nhưng mà mẹ cũng đừng quá hy vọng.” Quen nhiều cô gái cũng không sao, sắc mặt Quý Vân Húc chợt hiện lên ý cười nhợt nhạt, có lẽ còn có thể làm giảm nhuệ khí của Thư Diệp.

Viên Phàm thấy Quý Vân Húc đáp ứng, tâm giống như nở hoa, vui sướng không thôi.

Sáng sớm đầu mùa đông, ngoài cửa sổ lắt phất những giọt mưa tí tách rơi, làm lòng người càng thêm rối bời.

Bàn tay Thư Diệp đặt ở cửa sổ giờ đã lạnh cóng, trong ngày mùa đông giá lạnh này, cô lại càng thêm nhớ nhà, khóe mắt ngân ngấn nước. Ba mẹ cô có nhớ cô không ? Cô không còn nhìn thấy họ nữa, bọn họ còn nhớ cô sao ? Dù mẹ cô đối xử không tốt với cô, nhưng cô vẫn kính trọng bà. Không biết bao lần cô ước ao được cùng Lâm Tư Ánh đi dạo phố, tâm sự với bà, nhưng mọi bây giờ thật là hy vọng xa vời !

Đang trầm tư suy nghĩ, Thư Diệp đột nhiên nghe tiếng đập cửa “ầm ầm”, cô mau chóng lau đi nước mắt, xoay người nhìn ra cửa thì thấy Viên Phàm đang đi tới bên cô, Thư Diệp sợ hãi lui về sau, bà ta chắc lại muốn kiểm chuyện với cô.

Viên Phàm thấy cô lui về phía sau, khóe miệng nhếch lên cười nhạo, “Sợ sao ? ” Biết sợ là tốt rồi, cứ tưởng cô ta tự xem mình là chủ nhân ngôi nhà này rồi chứ.

Đột nhiên nghe bà nói vậy, Thư Diệp cũng dần bình tĩnh lại, hai mắt nhìn thẳng Viên Phàm, “Tôi không có sợ, xin hỏi phu nhân có gì chỉ giáo ?” Cô sẽ không yếu thế, cô không có sai, vì cái gì mà phải sợ, hết thấy đều do tên ác ma Quý Vân Húc tra tấn cô.

“Xem ra cô cũng không phải hạng thường, khó trách Húc nhi lại mê mẩn cô như vậy. Nhưng mà tôi phải nói rõ ràng với cô.” Bình thường những cô gái ở cùng Vân Húc đều nịnh hót, cố tình lấy lòng bà, nhưng cô gái này thì không như vậy, ngoại trừ ánh mắt quật cường thì còn rất ương bướng.

Viên Phàm nhìn chăm chú Thư Diệp thật lâu, tiếp tục nói, “Vân Húc nhà ta chưa tính đến chuyện kết hôn, cho dù hiện tại nó nhất thời cảm thấy cô mới mẻ, thì cuối cùng nó cũng sẽ bỏ cô, không ai có thể trốn buộc cuộc sống của nó, ta nghĩ người bị tổn thương cuối cùng vẫn là cô, điều này chắc cô cũng đã biết rõ ngay từ đầu.” Bà đi đến trước mặt Thư Diệp mà nói.

“Phu nhân, tôi nghĩ bà nên làm rõ mọi chuyện trước đã, tôi không có quyền rũ Quý Vân Húc, tôi hận không thể lập tức rời khỏi đi, tôi bị buộc ở lại đây.” Về mặt tức giận của Thư Diệp lại không làm Viên Phàm tin tưởng, ngược lại bà còn cười nhạo ra tiếng.

“Phải không ?” Đây thực là lời nói dối buồn cười nhất. “Cô đã nói như vậy, thì hãy nhớ cho rõ, trong cái nhà này, cô chỉ là một người làm, người làm thì phải ra dáng người làm, từ hôm nay trở đi cô sẽ ở phòng của người làm, không được bước vào căn phòng này nữa bước. Con nữa, Tiêu Vũ Kỳ là khách quý, mà Vân Húc cũng đáp ứng quen với Vũ Kỳ, hai đứa nó sẽ nhanh chóng kết hôn, hy vọng đến lúc đó cô đã rời khỏi Quý gia rồi.” Đây chỉ là lời cảnh cáo nho nhỏ, nếu không người ngoài lại nói bà không biết phải trái, là người đàn bà chanh chua, vì vậy mọi chuyện bà đều xử lý rất “êm đẹp.”

Thư Diệp nghe Viên Phàm cảnh cáo, nhưng cũng không có gì sợ hãi, lòng cũng cảm thấy thoải mái đôi chút, cô tình nguyện ở phòng người làm còn hơn là mỗi đêm đối diện với Quý Vân Húc, cô còn hy vọng hẩn mau mau kết hôn đi.

Buổi trưa, ánh nắng chói chang chiếu rọi mọi vật, cũng làm cho lòng người ta càng thêm ấm áp.

Ở Quý gia một tháng, dưới sự giúp đỡ của Viên Phàm, rốt cuộc Tiêu Vũ Kỳ và Quý Vân Húc cũng lần đầu hẹn hò, hai người hẹn nhau đi ăn trưa, chỉ ăn nhưng lại không nói gì với nhau.

“Anh chán ghét tôi sao ?” Tiêu Vũ Kỳ nhìn Quý Vân Húc im lặng ngồi ở đối diện mình, từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô một cái.

Quý Vân Húc chậm rãi bỏ dao nĩa xuống, ngẩng đầu nhìn chăm chú Tiêu Vũ Kỳ, không thể phủ nhận, cô đúng là một phụ nữ đẹp, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt rất hút hồn.

“Chán ghét thì không có, nhưng cũng không phải là thích.” Quý Vân Húc thẳng thắn trả lời, hẩn không cần quanh co lòng vòng để lấy lòng con gái. Bỗng nhiên trong đầu hẩn xuất hiện bộ dáng thút thít khóc của Thư Diệp, ánh mắt quật cường không khuất phục nhìn chăm chăm hẩn, nghĩ đến bộ dáng đáng yêu cùng buồn cười của cô, khóe miệng Quý Vân Húc đột nhiên gợi lên nụ cười. Nhưng ý thức được Tiêu Vũ Kỳ đang ngồi đối diện mình, hẩn lập tức nghiêm mặt lại.

“Quý Vân Húc quả nhiên mị lực phi phàm, không giống người thường. Cám ơn anh đã thẳng thắn, nhưng mà tôi sẽ không vì thế mà tự ti.” Tiêu Vũ Kỳ cười khổ, từ nhỏ đến lớn, đàn ông vây quanh cô đến không xuể, ai nấy đều cung phụng, ân cần quan tâm cô, không ai mà không thích cô. Nhưng cô không phải người không biết lý lẽ, nếu đối phương không có ý gì với mình, thì cô cũng không cần lãng phí thời gian trên người mà không thích mình.

Nhưng cô cũng có chút luyến tiếc nhìn Quý Vân Húc, nhưng hẩn lại đang nhìn về một hướng khác, nhìn theo ánh mắt hẩn, cô thấy một phụ nữ đang mang thai, bên cạnh còn có cả đồng đồ trẻ con, đang dùng cơm trưa. Người phụ nữ này khuôn mặt thanh tú, mũi cao, đôi môi nhỏ.

“Sao ? Bắt đầu có hứng thú với phụ nữ có thai à ?” Tiêu Vũ Kỳ cười cười trêu ghẹo.

Quý Vân Húc quay đầu thu hồi ánh mắt, cũng không trả lời cô, mà chỉ hỏi lại, “Muốn nghe chuyện xưa của tôi không ?” Hiện tại Tiêu Vũ Kỳ chính là người nghe tốt nhất, cô tri thức hiểu lẽ nghĩa, tao nhã, đó là điều Quý Vân Húc rất thích. Nhưng mà thích thì thích, hẩn cũng không có cảm giác gì với cô.

“Chỉ cần anh muốn nói, tôi nhất định sẽ là người nghe trung thành của anh.” Tiêu Vũ Kỳ kinh ngạc vì Quý Vân Húc chủ động bắt chuyện với cô.

7. Chương 31-35

Part 31 : Châm chọc 1

Mắt Quý Vân Húc đột nhiên thâm trầm, cảm lấy ly nhắm một ngụm rượu, coi như chuyện xưa rất dài rất dài, cần nhiều thời gian để nói hết, cũng có thể vì chuyện này đã cất trong lòng hắn đã lâu, cần dũng khí để nói ra.

“Tôi từng yêu một người con gái, chúng tôi cùng nhau lớn lên, quan tâm bảo vệ lẫn nhau, tưởng rằng cuối cùng chúng tôi sẽ đi vào nhà thờ làm đám cưới, nhưng cô ta lại phản bội tôi, quan hệ với người đàn ông khác.” Dù hắn nhẹ nhàng bằng quơ nói chuyện, nhưng Tiêu Vũ Kỳ thấy trên mặt hắn đầy vẻ đau thương, hắn nhất định rất yêu cô gái này ! Bằng không làm sao dù đã chia tay cô ta, khi hắn nói chuyện với cô, sắc mặt anh lại bị thương đến vậy.

Đây là điều Tiêu Vũ Kỳ không hề nghĩ đến, ai ngờ được Quý Vân Húc lạnh lùng vậy mà cũng rất si tình.

“Mà tôi cũng đã trả thù bọn họ, nắm gọn công ty họ trong tay tôi, cũng ép em gái anh ta trở thành người của tôi.” Nói tới đây, ánh mắt Quý Vân Húc càng thêm âm trầm, làm cho người ta không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Cứ nghĩ sau khi trả thù, nhất định hắn sẽ vui sướng, nhưng việc hắn tra tấn Thư Diệp lại không làm hắn vui sướng, ngược lại còn làm lòng hắn có cảm giác khó tả.

“Thư Diệp chính là em gái của người đàn ông đó ?” Tiêu Vũ Kỳ thông minh đoán ra, hắn đối với Thư Diệp vừa hận vừa có cảm giác rối rắm, Tiêu Vũ Kỳ lúc trước còn không hiểu quan hệ hai người, nhưng giờ nghe hắn giải thích, cô liền hiểu rõ mọi chuyện.

Quý Vân Húc không có gạt đầu, cũng không nói gì, chỉ cảm ly rượu lên một hơi uống sạch, lại rót thêm một ly nữa, trong mắt đầy cảm xúc phức tạp. Cho dù Tiêu Vũ Kỳ có thông minh đến đâu cũng không đoán ra được anh nghĩ gì.

Cô đứng cảm nói, “Mà anh lại thích Thư Diệp.” Có lẽ là vậy, nếu không sao hắn lại đau khổ chứ.

“Thích ? Tôi còn muốn tra tấn cô ta nhiều hơn, làm sao mà thích cô ta ?” Khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười trào phúng.

“Thừa nhận thích một người cũng không có gì mất mặt, thích hay không thì trong lòng anh biết rõ nhất, không cần tôi phải nói rõ ràng làm gì.” Tiêu Vũ Kỳ bình tĩnh nói xong, đè nén cảm giác chua xót trong lòng. Mặc kệ cô có đau lòng bao nhiêu, nhưng đối mặt với người đàn ông mình thích lại thích người con gái khác, cô vẫn phải tự trọng và độ lượng, quả thật rất khó chịu !

Quý Vân Húc uống hết ly này tới ly kia, Tiêu Vũ Kỳ cũng không ngăn cản hắn, lúc này nên để hắn uống rượu để quên hết phiền não trong lòng, dù hắn không thừa nhận thích Thư Diệp, nhưng lòng đã sớm đã có hình bóng cô rồi.

Đột nhiên Quý Vân Húc đứng dậy, đi đến bên người phụ nữ có thai, châm chọc nói, “Ông xã thân thương của cô đâu, sao lại không đi cùng, để cô một mình cô đơn ngồi ở đây ăn cơm ?” Từ lúc nhìn thấy Đào Tĩnh Dao, hắn đã chú ý đến cô, tưởng chừng cô và Thư Diệp cùng nhau đến đây, nhưng từ đầu đến cuối đều chỉ thấy cô lẻ loi dùng cơm. Trong lòng hắn cảm thấy rối bời, đáng lẽ hắn phải vui mừng, nhưng lại làm không được, dù sao cũng đã từng yêu cô rất nhiều. Nhưng lại không thể nào dễ dàng tha thứ, vì chính cô là người phản bội hắn.

Đào Tĩnh Dao ngẩng đầu nhìn Quý Vân Húc, không nói câu nào. Cô giận anh vì không có nhiều thời gian bên cô, hơn nữa lại cứng nhắc, lạnh lùng, không lành mạn hay ngon ngọt như Thư Diệp, cho nên cô mới rời bỏ này, để rồi hôm nay một mình đi mua đồ dùng trẻ con, một mình cô tịch dùng cơm.

“Bạn bè lâu ngày không gặp, không phải nên chào hỏi sao ?” Thoải mái trên choker, nhưng ánh mắt hắn lại tỏa ra nét lạnh lùng quang mang.

Về mặt Đào Tĩnh Dao cũng chờ, gượng cười nói, “Khỏe không ?” Giọng nói nhỏ đến nỗi chỉ có cô mới nghe được.

Quý Vân Húc “xì” một tiếng, hẩn nghe được cô hỏi hẩn khỏe không, “Thế nào ? Thất vọng thấy hiện tại rất vui vẻ sao ? Không có cô, tôi vẫn sống như thường, cô đừng đề cao bản thân mình trong lòng tôi quá.”

Tiêu Vũ Kỳ nghe hai người bọn họ nói chuyện cũng hiểu được phần nào, người phụ nữ có thai đó chính là người hẩn từng yêu. Hẩn nói đã từng, nhưng chắc gì đứng trước người phụ nữ này, hẩn không có chút luyến tiếc sao ? Nhưng nghe Quý Vân Húc oán trách cô ta, thì cũng biết được tình cảm hai người lúc trước như thế nào.

“Vân Húc, xin anh đừng nói như vậy, em cũng chỉ là bất đắc dĩ, em không hy vọng anh sẽ tha thứ cho em, nhưng xin anh đừng oán giận em !” Đào Tĩnh Dao nhỏ nhẹ nói.

Cô không đẹp bằng Thư Diệp, cô biết khi nào nên nói, khi nào thì dùng sự quyến rũ của mình, còn Thư Diệp thì lại như người gỗ, không hiểu nhiều như cô, cũng có lẽ vì tuổi còn nhỏ. Quý Vân Húc đột nhiên trong lòng đem Đào Tĩnh Dao và Thư Diệp ra so sánh. Nếu là trước kia, ở trong lòng hẩn, bất luận người nào cũng không bằng Đào Tĩnh Dao.

“Cô thật đúng là luôn viện cớ mình cô đơn để đi tìm người đàn ông khác ! Bất đắc dĩ của cô chính là không chịu nổi sự lẻ loi, nên phải đi tìm người đàn ông khác, phải không ?” Quý Vân Húc nghĩ đến cô phản bội mình, bỏ đi cùng Thư Dịch, mặt hẩn đỏ lên vì giận dữ.

Tiêu Vũ Kỳ vội kéo Quý Vân Húc đang tức giận, “Đừng kích động như vậy, có gì thì cứ từ từ nói.” Nếu còn yêu đối phương, cần gì phải tổn thương cô ấy, ngược lại còn bị người nói xấu, tội gì chứ ?

Quý Vân Húc im lặng, hai mắt nhìn chăm chăm Đào Tĩnh Dao. Đào Tĩnh Dao bị hẩn nhìn đến đỏ mặt, không biết phải nói gì, đành lên tiếng cáo từ, “Em về trước.” Sau đó liền đứng dậy cầm lên bao lớn bao nhỏ, đi ngang qua Quý Vân Húc.

Hẩn đã định sẽ ngăn cô lại, không cho cô đi, nhưng ngăn lại để làm gì ? Hẩn kìm chế ý tưởng điên rồ nay của mình, lẳng lặng nhìn cô lại rồi khỏi mình.

“Không cần nhìn nữa, người đi muốn đi xa rồi.”

Một phụ nữ như vậy không đáng để hẩn lưu luyến, hẩn cũng không ngu xuẩn đến nỗi lãng phí thời gian vào những gì không thể.

Quý Vân Húc cùng Tiêu Vũ Kỳ đi ra khỏi nhà hàng, lên chiếc xe hơi thể thao, cứ chạy thẳng trên quốc lộ, mặc cho gió lạnh phả vào người, hẩn muốn quên đi cảm giác lúc này.

Đào Tĩnh Dao khóc suốt cả đoạn đường từ nhà hàng trở về Thư gia. Thật ra cô cũng đoán được thái độ của Quý Vân Húc đối với mình từ khi cô rời bỏ hẩn, nhưng ngày xưa hẩn yêu thương cô, giờ lại coi cô như kẻ thù, trong lòng cô cảm thấy rất đau.

Hơn nữa sau khi kết hôn, Thư Dịch rất lạnh nhạt với cô, càng làm cô hối hận vì lựa chọn nóng vội của mình. Quý Vân Húc tuy rằng lạnh lùng, ít nói, nhưng hẩn yêu thương cô thật lòng, luôn quan tâm cô, nếu cô không phản bội hẩn, thì hẩn cũng sẽ không đối xử với cô như bây giờ.

Cô hiện tại cảm thấy hối hận tại sao mình lại chọn Thư Dịch, mẹ chồng – Lâm Tư Ánh – hằng ngày đều day nghiến cô, cô ứng phó với với bà ấy cũng đủ mệt mỏi lắm rồi, rồi cả ba chồng luôn tỏ ra nghiêm nghị với cô, từ lúc ở Thư gia đến giờ, cô và ông chưa từng nói quá 10 câu. Trước khi kết hôn, Thư Dịch luôn ân cần chăm sóc cô, nhưng giờ thì lại thờ ơ, coi cô như người xa lạ, sáng sớm đã đi ra ngoài, đến tối mới về.

Hôn nhân của một người con gái là sự lựa chọn cả đời, nhưng cô lại theo cảm tính chọn đại một người tính tình quái dị. Tất cả đều do lỗi của cô, chỉ có thể tự mình làm tự mình chịu.

Cô không muốn trở về Thư gia, nhưng vẫn phải về, Lâm Tư Ánh đứng ở cửa lải nhải, “Sao đi ra ngoài lâu vậy ? Phụ nữ có thai nên ở nhà nghỉ ngơi, đừng có đi lung tung.” Thoạt nghe thì cứ tưởng như là lời quan tâm, nhưng lại phát ra từ miệng Lâm Tư Ánh thì nghe rất chanh chua.

“Mẹ, con đi ra ngoài mua một chút đồ dùng trẻ con thôi.” Đào Tĩnh Dao trả lời Lâm Tư Ánh, sau đó đi thẳng vào phòng mình, không muốn nói chuyện với bà nữa.

“Trường bối nói chưa xong, mà cô đã tự ý đi về phòng, quả thực không coi ai ra gì, cha mẹ cô không dạy cô lễ phép là sao hả ?” Lâm Tư Ánh tức giận nhìn Đào Tĩnh Dao, vẻ mặt khó chịu. Người ta nói mẹ chồng con dâu luôn đối chọi nhau, câu nói này quá đúng với trường hợp của Lâm Tư Ánh và Đào Tĩnh Dao.

Đào Tĩnh Dao nghe xong, trong lòng không phục, bà nói gì, mắng gì, cô cũng cam chịu, không dám nói tiếng nào, sao còn đụng chạm đến ba mẹ cô chứ ? ” Mẹ, mẹ nói con được rồi, sao lại nói ba mẹ con. Mẹ cùng là mẹ, nếu người ngoài ở trước mặt Thư Dịch chê bai mẹ, con nghĩ anh ấy cũng sẽ lên tiếng bênh vực.”

“Cô nói vậy là sao ? Cô dám nói ta sai hả ? Đây là thái độ của con dâu sao ? Thư gia chúng tôi có bạc đãi cô hả ? Cô oán trách cái gì ?” Lâm Tư Ánh đứng lên, lửa giận bùng bùng hỏi Đào Tĩnh Dao. Từ lúc Thư Dịch rước cô ta vào nhà, bà đã không thích rồi, chỉ vì con trai, nên bà mới đồng ý hôn sự này. Chứ con trai của bà đẹp trai tài giỏi sợ gì mà không có con gái theo !

Đào Tĩnh Dao không nghĩ sẽ nói nhiều với bà, xách túi đi lên phòng, để lại Lâm Tư Ánh tức giận đứng ở phòng khách. Đồ con gái chết tiệt, Thư Dịch về nhất định bà sẽ nói nó dạy cho Đào Tĩnh Dao một bài học.

Trở về phòng, Đào Tĩnh Dao cuối cùng mới buông lỏng bản thân, khóc thỏa thích, từng giọt từng giọt rơi rớt xuống sàn. Nếu có thể lựa chọn một lần nữa, cô nhất định sẽ chọn ở bên cạnh Quý Vân Húc, cho dù tính cách của hắn lạnh lùng, nhưng hắn luôn yêu thương cô. Nhưng trên đời này, có rất nhiều chuyện, dù muốn thì nó cũng không thể trở lại như ban đầu.

Thư Diệp co ro ở một góc giường, ngọn đèn loe loét, những âm thanh rợn người làm cô cảm thấy sợ hãi. Căn phòng nhỏ hẹp âm u chỉ để vừa đủ cái giường, kỳ thật đây không phải là phòng ngủ người làm mà Viên Phàm nói, mà là nhà kho.

Thư Diệp nhìn thật lâu điện thoại mà Quý Vân Húc đưa cô, cô muốn gọi điện thoại cho Thư Triết, lại sợ chính mình không kìm được cảm xúc. Cuối cùng, cô lựa chọn gửi tin nhắn cho Thư Triết, “Thư Triết, em khỏe không ? Chị rất nhớ em”. Cô đáng lẽ muốn soạn tin “chị muốn về nhà”, nhưng vừa mới bấm được vài chữ, cô lại xóa đi, nước mắt không tự chủ lại rơi xuống.

Những cô gái bằng tuổi cô đều được cha mẹ cưng chiều, sống cuộc sống sung túc, vô ưu vô lự, cô chẳng những không được ba mẹ yêu thương, ngược lại còn bị đưa đến nơi quỷ quái này, hơn nữa còn bị Quý Vân Húc ngày đêm tra tấn.

Âm thanh tin nhắn “Beat beat” vang lên, Thư Diệp nhanh chóng cầm lấy điện thoại lên coi, “Chờ Triết một thời gian nữa, Triết nhất định đưa Diệp ra khỏi nơi đó, kiên nhẫn chờ một chút.”

Cô tin tưởng Thư Triết, nhưng cô lại không muốn Thư Triết chịu khổ cùng mình. Nếu lại bị Quý Vân Húc phát hiện, Thư Diệp biết hắn sẽ không buông tha bọn họ, lần trước hắn không biết lên cơn gì mà lại phát lỏng từ bi buông tha bọn họ.

Thư Diệp không trả lời tin nhắn của Thư Triết, cô tắt di động, buồn bã cuộn mình ngủ trên giường.

*****

Cho đến đêm khuya, Quý Vân Húc mới trở về Quý gia, cảm giác từng bước chân rất nặng nề. Hắn sai rồi sao ? Chuyện Đào Tĩnh Dao phản bội hắn, căn bản không nên để Thư Diệp chịu thay, cho dù cô là người nhà Thư gia, hắn muốn trả thù thì cũng phải tìm Thư Dịch, nhưng lúc đó hắn giận hóa mất khôn, hoàn toàn mất đi lý trí.

Rốt cuộc cũng lên đến phòng ngủ ở lầu hai, cửa phòng đóng im ỉm,. Hôm nay khi nhìn thấy Đào Tĩnh Dao, hắn lại cảm thấy thẹn với Thư Diệp, dù sao cô cũng chỉ mới 16 tuổi, cô nên sống cuộc sống đúng tuổi của mình, thế mà lại bị cưỡng bức ở lại Quý gia, trở thành người làm của hắn. Quý Vân Húc lấy tay xoa xoa trán, sau đó đẩy cửa, hai mắt nhìn trên giường tìm kiếm thân ảnh của Thư Diệp.

Khuya như vậy sao cô không ở phòng ngủ ? Đi đâu rồi ? Không phải lại đi liếc mắt đưa tình với Quý Hải chứ ? Sắc mặt Quý Vân Húc trở nên lạnh lùng, bước nhanh xuống vườn hoa tìm kiếm Thư Diệp, nhưng vườn hoa lại rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió vi vu thổi.

Chẳng lẽ thừa dịp hần không ở đây nên bỏ trốn rồi ? Lòng hần thất lại, Quý Vân Húc vội chạy đến phòng mẹ Trần, đập cửa gọi, “Mở cửa, là ta.”

Mẹ Trần mơ màng nghe giọng nói tức giận của Quý Vân Húc, vội vàng mở cửa phòng, “Nhị thiếu gia?”, bà nghi hoặc nhìn hần.

“Thư Diệp đâu rồi ?” Giọng nói sắc bén, không có tí nào ôn nhu.

“Ồ trong nhà kho.” Mẹ Trần nom nóp lo sợ trả lời, khuôn mặt Quý Vân Húc hiện giờ rất đáng sợ.

Lửa giận trong lòng Quý Vân Húc đang cháy hừng hực, cô dám phản kháng lại hần ? Không ở trong phòng hần mà lại đi ngủ ở nhà kho ?

Đè nén cơn tức trong lòng, Quý Vân Húc đẩy cửa nhà kho bước vào, không có tức giận mà đá văng cửa. Bởi vì nhà kho đã lâu năm không tu sửa, lại không khóa trái bên trong, cánh cửa kêu cọt kẹt rất chói tai !

Nhìn Thư Diệp cuộn mình ngủ trên giường như con tằm, ngoại trừ chiếc giường thì chăn mền cũng không có, Quý Vân Húc nắm chặt tay, khuôn mặt không có cảm xúc, không biết hần đang giận hay là đau lòng !

Từ sáng đến giờ làm việc rất mệt mỏi, Thư Diệp ngủ rất say, không biết có người đi vào phòng. Bởi vì gió lạnh do cửa phòng mở ra mà thổi vào trực diện, cô mới cựa quậy ở trên giường, nhưng cũng chưa thức sự tỉnh.

Ánh mắt Quý Vân Húc nheo lại, nhìn chằm chằm Thư Diệp đang ngủ trên giường : thân hình nhỏ nhắn, cái đầu nhỏ nhỏ, đôi chân cũng nhỏ. Bước nhẹ đến bên giường, bàn tay hần chạm vào chân cô, cảm giác lạnh thấu xương trên chân cô truyền đến. Quý Vân Húc đỡ đầu cô lên, cẩn thận ôm cô đi ra ngoài.

Thư Diệp bị hần ôm nên bừng tỉnh dậy, “Anh làm cái gì ?” Ánh mắt sợ hãi nhìn hần, nửa đêm nửa hôm đến đây ầm cô đi, khẳng định không có chuyện gì tốt.

Không để ý cô đang hỏi mình, Quý Vân Húc đi thẳng lên lầu hai, thấy cô ở trên giường, hần đi đến sofa ngồi xuống, bực tức nhìn Thư Diệp, “Ai cho phép cô xuống đó ngủ ?” Hần biết rõ là Viên Phạm kêu cô ngủ ở nhà kho, nhưng vẫn không tránh được giận cá chém thớt.

“Cô là người làm của tôi, chỉ nghe lời tôi mà thôi.” Hần muốn cô không cần ngu ngốc mà nghe mệnh lệnh của người khác.

Thư Diệp cũng không nói, chỉ là cúi đầu, hai tay nắm chặt. Quý Vân Húc đứng dậy đi đến bên cô, nâng cằm cô lên, “Lời tôi nói, cô nghe rõ rồi chứ ?” Nói xong, không chờ cô trả lời, hần ầm cô đi đến phòng tắm, Thư Diệp hoảng sợ la lên, “Anh muốn làm gì ? Buông ra !”

Quý Vân Húc ầm cô đến bồn tắm, cũng thấy cho cô áo sơ mi của hần, “Tắm rửa cho ấm người, tôi không muốn nằm chung với một cơ thể lạnh như băng.” Sao lại có người ngốc đến vậy chứ, lạnh như vậy mà cũng có thể ngủ được ! Nếu hần không về nhà, chẳng lẽ cô định ngủ ở đó cả đêm sao ?

Nửa ngày sau, Thư Diệp từ phòng tắm bước ra mặc áo sơ mi dài quá gối của Quý Vân Húc. Hần đảo mắt nhìn khắp người cô, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười mê người, xem ra quần áo của hần rất hợp với cô, “Lại đây.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Thư Diệp chậm rãi bước đến gần hần, mùi thơm trên người cô kích thích hần, vật nhỏ của hần giờ đang cứng cứng. Hần vươn tay, kéo cô ngã vào khuôn ngực rắn chắc rộng lớn của hần. Hai má của cô Quý Vân Húc rất gần, gần đến nỗi cô có thể nghe được hơi thở của hần. Đêm nay hần rất kỳ lạ, tuy rằng vẫn lớn tiếng rống to, kiêu căng ngạo mạn, nhưng lại mang vài phần ôn nhu. Cô nhìn lầm sao ? Thư Diệp ngẩng đầu nhìn chằm chằm mặt hần, như thể mọi đáp án đang ở trên mặt hần.

Mặt Quý Vân Húc kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thư Diệp, nhẹ nhàng hôn môi cô, tham lam nhấp nhấp từng vị ngọt trên môi cô, khác với lúc trước tra tấn chà đạp cô, bàn tay thô to ráp không tự chủ sờ soạng khắp người cô, “Tôi muốn cô hoàn toàn thuộc về tôi.” Giọng nói ngang ngược những lại dịu dàng ní non bên tai Thư Diệp, hần cởi áo sơ mi cô đang mặc, cuồng nhiệt hôn khắp thân thể cô.

Bàn tay nhỏ bé của Thư Diệp chống cự, nhưng căn bản không thể ngăn lại sự cuồng nhiệt của Quý Vân Húc, hần ầm cô đi đến giường, cùng cô triển miên hưởng thụ suốt đêm.

8. Chương 36-40

Part 36: Lại bị đánh

Sáng sớm, Thư Diệp mơ màng tỉnh dậy. Mở mắt ra liền nhìn thấy gương mặt sáng lán đẹp trai của Quý Vân Húc đang nhìn chăm chăm mình. Quý Vân Húc từ lúc thức dậy đến giờ cứ nằm đó mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, như là sợ sẽ vượt mất biểu tình trên mặt cô.

Hai tay Thư Diệp chống ở khuôn ngực rắn chắc của hắn, ý bảo hắn tránh ra. Tay Quý Vân Húc luồn vào mái tóc đen dài của Thư Diệp, nhắm mắt thản nhiên ngửi hương vị ngọt ngào trên cơ thể cô.

“Anh tránh ra, tôi muốn đứng lên.” Thư Diệp không chịu nổi hắn bất thành linh diệu dàng, cô tình nguyện để Quý Vân Húc đối xử lạnh nhạt, cũng không muốn bị hành động này dọa chết, cô đã rơi vào tay giặc, đã mất hết trong sạch, không muốn cả lòng mình cũng rơi cả vào tay giặc. Hơn nữa, Quý Vân Húc vô luận tiền tài, quyền thế, hay là dung mạo, tính cách, hắn cũng sẽ không yêu người phụ nữ nào thật lòng, huống chi, bản thân cô rõ ràng là hận Quý Vân Húc thấu xương.

Quý Vân Húc chậm rãi mở to mắt, tiếp tục nhìn cô. Cô gái này thật không biết tốt xấu, không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn hắn ôm ấp, thế mà cô lại đẩy hắn ra.

“Không vui sao? Tôi nhớ cô hôm qua quả thực rất vui mà.” Quý Vân Húc không phải người dễ buông tay, hắn sẽ không để cô dễ dàng mà chạy khỏi hắn.

Ánh mắt Thư Diệp nheo lại, cũng không tính cãi lại hắn. Dù sao cô cũng đã quen bị hắn quở trách cùng nhục nhã.

Nhìn gương mặt đáng yêu, hoàn toàn vẫn là một cô gái hay thẹn thùng, làm nũng, không tính chọc cô nữa, Quý Vân Húc đứng dậy mặc áo ngủ vào, “Cô rửa mặt chải đầu xong xuống lầu chờ tôi.” Ra lệnh một tiếng, Quý Vân Húc không hề xoay đầu nhìn cô, lập tức đi vào phòng tắm.

Thư Diệp sau khi rửa mặt xong, đi đến giường xếp lại chăn mềm, cởi áo sơ mi của Quý Vân Húc ra, cô chợt nhìn thấy rất nhiều vết bầm tím trước ngực mình, mặt nhất thời đỏ bừng thẹn thùng. Người đàn ông này quá càn rỡ, loại người háo sắc vô tình như hắn, tốt nhất cả đời không tìm được hạnh phúc, Thư Diệp tức giận nguyên rửa trong lòng.

Nhưng gì thì gì, Thư Diệp lập tức mặc quần áo mình vào, vội vàng bước xuống lầu.

*****

Viên Phàm nhìn thấy Thư Diệp bước xuống từ trên lầu, trong mắt đầy phẫn nộ. Con nhỏ này không biết sợ bà sao? Một con nhỏ người làm mà cũng không coi bà ra gì!

“Cô thật đúng là gan lớn, dám cãi lại lời ta.” Viên Phàm chắn trước mặt Thư Diệp, “Cô quả thật không đơn giản, bề ngoài thì đáp ứng ngủ ở phòng người làm, nhưng ban đêm lại lén vào phòng Vân Húc. Tuổi còn đi học mà đã biết quyến rũ người khác, không biết lớn thì sẽ thế nào? Hôm nay ta không cho cô một bài học, bằng không cô sẽ không biết địa vị mình là cái gì!” Về mặt Viên Phàm hung thần ác sát nhìn Thư Diệp

“Tôi không có quyến rũ ai, tôi rất rõ thân phận của mình.” Thư Diệp không sợ sệt, cãi lại Viên Phàm.

Viên Phàm thấy cô ngạo mạn vô lễ, rống giận, “Quỳ gối bên ngoài cho ta! Cô cho cô là ai, Vân Húc sẽ thích loại con gái háms lợi như cô hả? Cô đừng có mơ!”

“Bà có thể mắng tôi, đánh tôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không quỳ gối. Tôi không cho tôi là ai cả, tôi là tôi, tôi không để ai sỉ nhục mình.” Đánh chữ cô đều có thể chấp nhận, nhưng sẽ không để ai sỉ nhục mình. Ít nhất trong lòng cô, quỳ gối chính là làm nhục lòng tự trọng của cô!

Đứa con gái này, còn nhỏ mà đã đánh đá như vậy! Viên Phàm tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi, thuận tay cầm lấy điện thoại bên cạnh ném vào đầu cô, Thư Diệp không kịp né tránh, điện thoại đã nện vào đầu cô, máu chảy xuống, nhưng cô lại kiên cường không hề khóc.

” Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?” Giọng nói Quý Vân húc trên lầu vọng xuống.

Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp, lại thấy máu chảy xuống từ trán cô. Hấn phóng nhanh xuống lầu đến trước mặt cô, xem vết thương trên trán Thư Diệp, “Ai làm vậy?”

Người này lúc thông minh thì không thông minh, lúc không nên thông minh thì lại rất thông minh. Chẳng lẽ cô tự đập đầu mình sao? Nhìn chiếc điện thoại nằm vất vưởng ở dưới đất, mẹ hấn lại tức giận nhìn cô, vừa thấy thì đã biết, cần gì phải hỏi cô chứ? Thư Diệp nghĩ thầm trong lòng. Đúng thật người một nhà, già trẻ lớn bé không ai tốt cả! Tuy rằng oán giận, nhưng Thư Diệp lại không nói chuyện.

“Là mẹ làm ! Nó đang bị như vậy!” Viên Phàm ôm ngực đắc ý ngẩng cao đầu. Bà trừng phạt một người làm, cần phải nhìn sắc mặt của ai sao? Đúng là nực cười!

Quý Vân Húc chậm rãi đến gần Viên Phàm, “Cho tới nay con rất tôn trọng mẹ, nhưng con hy vọng mẹ cũng đừng làm con thất vọng, giống như bây giờ vậy, ức hiếp một người làm.” Hấn lớn tiếng gần giọng nói từng chữ, như từng mũi kiếm đâm vào lòng Viên Phàm. Quý Vân Húc không hề quan tâm bà làm gì nữa, dặt tay Thư Diệp ra khỏi cửa.

Nhét Thư Diệp vào trong xe, vẽ mặt hấn làm cho Thư Diệp sợ hãi co rúm người. Bộ dạng hấn bây giờ giống như quỷ hút máu vậy, nếu có thể, chắc hấn sẽ cắn cô nữa. Tuy rằng sợ hãi, nhưng cô vẫn hỏi hấn, “Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Còn đi đâu nữa?” Diên cuồng hét lên, Quý Vân Húc nắm chặt tay lái, quẹo theo hướng bên phải, nghe cô hỏi như vậy liền thẳng gấp. Hấn dù tức giận nhưng tài lái xe vẫn vững vàng, bằng không hai người xác định sẽ bị tai nạn giao thông !

“A” một tiếng, cổ Thư Diệp đập mạnh vào thành ghế, “Anh điên rồi! Lên cơn điên gì thế?” Thư Diệp rống to ra tiếng. Bà mẹ thì xem thường cô, cả đứa con cũng xem thường cô, tưởng cô dễ bị bắt nạt lắm vậy!

“Cô mạnh miệng vậy sao không đấu lại mẹ tôi? Đấu không lại thì cũng trốn đi!” Một cái điện thoại mạ vàng lớn như vậy đập vào đầu mình, chỉ có cái trán chảy máu là may mắn lắm rồi. Cô ta bị thiếu năng sao? Sao không biết né? Quý Vân Húc nghĩ đến cảnh cô bị đánh, lòng lại nhói đau.

Thư Diệp không tin vào tai mình, hấn đang giúp cô sao? Quý Vân Húc thấy cô khiếp sợ nhìn mình, “Nhìn gì? Sao không trả lời.” Bình thường nhanh mồm nhanh miệng, lúc quan trọng thì cứ lại đờ người, ngơ ngác !

“Tôi là không kịp trốn, chờ tôi phát hiện thì bà ta đã đập vào đầu tôi rồi.” Thư Diệp trề môi vẽ mặt oán trách, người ta nói mẹ nào con nấy, quả là không sai! Ánh mắt Thư Diệp căm giận nhìn chằm chằm Quý Vân Húc.

Đợi đến khi tâm bình ổn, Quý Vân Húc tiếp tục lái xe đến bệnh viện, ít nhất còn biết trốn, coi như còn có thể cứu chữa !

*****

Trong bệnh viện, Quý Vân Húc nhẫn mặt nhìn bác sĩ xử lý vết thương trên trán của cô, sau khi khử trùng cùng băng vết thương, hai người một trước một sau ra khỏi bệnh viện.

Quý Vân Húc đột nhiên xoay người, làm Thư Diệp không dừng kịp, đầu đập vào ngực hấn. Hấn thuận thể ôm thắt lưng cô, đem cô ôm vào trong ngực, “Chờ cô bình phục, tôi sẽ cho cô đến trường học tiếp.” Về mặt nghiêm túc của hấn không phải là nói giỡn. Mỗi ngày để cô ở nhà bị mẹ hấn và mẹ Trần bắt nạt, trong lòng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Hấn biết rõ sau lưng mình mẹ Trần thường xuyên bắt nạt Thư Diệp, nhưng khi đó hấn bị hận thù che mắt, căn bản mặc cho cô sống chết. Nhưng hiện tại trong lòng lại có chuyển biến khác thường.

Thư Diệp không dám tin nhìn hấn thật lâu, hấn nói thật sao? Từ đêm qua đến giờ, hấn hành động rất kì lạ, làm cô sợ không biết hấn có đang âm mưu chuyện gì không nữa?

Nhưng mà nghe hần nói sẽ cho mình tiếp tục đến trường học, cô khó nén vui sướng trong lòng, “Thật không? Tôi có thể đến trường học rồi!” Thư Diệp mừng rỡ nhìn Quý Vân Húc, lộ ra nụ cười tươi chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Quý Vân Húc.

Thấy cô mỉm cười, lòng Quý Vân Húc rung động. Từ lúc biết cô đến giờ, đây là lần đầu tiên cô cười với hần. Hần đó giờ chỉ thấy phụ nữ cười khi hần tặng kim cương hay chi phiếu, nhưng chưa gặp qua người con gái nào chỉ vì một câu nói của hần mà vui, chỉ vì một câu cô có thể đi học mà cô lại có thể cười vui vẻ như vậy.

“Đúng vậy, tôi sẽ cho cô đến trường học, nhưng mà lúc tan học cô cũng phải trở về Quý gia.” Quý Vân Húc tạm thời sẽ không để cô đi, cho dù trong lòng không còn bao nhiêu oán hận, nhưng cũng không nhanh như vậy mà để cô về nhà. Có lẽ sự quật cường của cô làm cho hần nhìn cô với cặp mắt khác xưa, cũng có thể vì một cô gái khác với những người phụ nữ mà hần từng gặp, cho nên hần cảm thấy mới mẻ, cảm thấy không thể từ bỏ, ngược lại càng thêm bị sự mới mẻ này hấp dẫn.

Thư Diệp lấy hai tay che mắt, nước mắt thấm đẫm hai bàn tay, cô nằm mơ cũng không ngờ Quý Vân Húc sẽ để cô trở lại trường học, nước mắt không chỉ rơi lã chã mà còn khóc lớn tiếng hơn.

Quý Vân Húc gỡ hai tay cô ra, vuốt vuốt mặt cô, nói, “Khóc nữa tôi sẽ không cho cô đến trường học!” Đương nhiên hần chỉ muốn dọa vô thôi, không muốn thấy cô khóc nữa. Bản tính trẻ con vừa khóc vừa cười cứ biểu lộ ra hết, thế mà hần còn tưởng Thư Diệp muốn tỏ ra lạnh lùng, không vui không sợ đối với mọi chuyện.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, nghe hần dọa, cô lập tức ngừng khóc.

Quý Vân Húc khoe miệng lộ ra nụ cười, dắt tay cô đến bãi giữ xe.

*****

Quý Vân Húc đưa cô đến trung tâm thương mại, nếu muốn đi học thì ít nhất cũng phải mua quần áo, người của Quý Vân Húc này không thể bị người khác xem thường.

“Đi vào chọn quần áo đi.” Quý Vân Húc thúc giục Thư Diệp.

“Không cần, tôi có quần áo rồi.” Thư Diệp nhỏ giọng nói, cô biết quần áo ở đây toàn là hàng hiệu, mỗi bộ quần áo ít nhất hơn 1000 tệ. Trước kia cô cùng Thư Triết và mẹ đã từng đến đây, lúc ấy mẹ mua cho Thư Triết rất nhiều đồ mắc tiền, nhưng không mua cho cô, kêu cô đi chỉ là để xách túi mà thôi. Nhớ lại, hốc mắt Thư Diệp chợt đỏ, trong lòng cô nghi hoặc, không biết mình có làm gì sai mà mẹ mới có thể không thương cô? Hay là tại vì cô là con gái, mẹ cô trọng nam khinh nữ?

Ngày thường, cô đều mặc đồng phục ở trường, hoặc dùng tiêu vặt mà mình tiết kiệm được mua những quần áo giá rẻ. Hiện tại kêu cô chọn mấy quần áo hàng hiệu, cô quả thực không dám mặc.

“Nghĩ cái gì? Hay là cô muốn tôi nổi giận thay đổi ý định?” Quý Vân Húc bắt ép cô, một bên tự mình lựa đồ cho cô. Hần chưa từng lựa đồ cho phụ nữ, đương nhiên bao gồm cả Đào Tĩnh Dao, nếu bọn họ thích, hần sẽ kêu trợ lý dẫn bọn họ đi mua, có lẽ vì điều này mà Đào Tĩnh Dao mới bắt mẫn hần.

Không thể ngờ Quý Vân Húc vì cô mà tỉ mỉ chọn quần áo, rồi còn bắt cô phải thử.

“Tốt lắm, gói hết toàn bộ cho tôi.” Quý Vân Húc lấy thẻ tín dụng đưa cho nhân viên bán hàng, nhưng lại bị Thư Diệp chặn lại, “Tôi mua một bộ được rồi, thực ra tôi cũng không thích lắm.” Đừng giỡn chứ, mua hết 10 bộ thì hết bao nhiêu tiền? Cô chỉ có thể nói mình không thích, có lẽ như vậy mới cản lại Quý Vân Húc mua hết mấy bộ quần áo này.

Quý Vân Húc mặc kệ cô, bảo nhân viên bán hàng cứ gói lại hết. Xoay người đặt tay trên vai Thư Diệp, vẻ mặt không hề khó chịu mà lại cảm thấy vui sướng.

Quý Vân Húc kêu người sắp xếp cho Thư Diệp trở lại trường cũ. Xe thể thao màu đỏ dừng ngay cổng trường thu hút sự tò mò của nhiều người.

Thư Diệp ngồi trong xe cúi đầu, không dám nhìn ra bên ngoài, hai má cô ửng đỏ. Biết chắc hần không tốt lành gì mà, tuy rằng hần để cô đi học trở lại, nhưng lại dừng xe ngay trước cổng trường, làm những người khác cứ dòm ngó, hần cố ý muốn cô chịu khổ mà

“Cảm giác bị người ta chú ý thế nào?” Quý Vân Húc cười bỉ ổi, hẳn thực thích nhìn bộ dạng thống khổ của cô.

Thư Diệp ngẩng cao đầu nhìn hắn, “Chẳng lẽ tôi bị mất mặt anh vui lắm hả?” Cô bắt đầu hoài nghi không biết hắn có biến thái không? Làm gì mà lại thích nhìn người khác chịu khổ !

“Cô tốt nhất nên nhớ chuyên tâm vào học hành, nếu để tôi phát hiện cô nói chuyện với người đàn ông khác, cô biết sẽ bị gì rồi chứ!” Quý Vân Húc không trả lời câu hỏi của cô, kẻ sát tai cô nhỏ giọng nói, tuy rằng nói nhỏ nhưng giọng nói đầy vẻ uy hiếp.

Thư Diệp đẩy hắn ra, mở cửa xe, nhưng xe lại bị khóa, “Mở cửa.” Cô đưa lưng về Quý Vân Húc yêu cầu.

Quý Vân Húc thư thái ngồi ở chỗ của hắn, chậm rãi nói, “Xin tôi, tôi sẽ mở cửa cho.” Cô càng ương ngạnh, hắn càng không cho cô toại nguyện.

Bỏ hai tay khỏi cửa xe, Thư Diệp hoàn toàn không nghĩ đến hình tượng thực nữ, chống hai tay lên ghế dựa, leo qua cửa kính mà đi ra ngoài. Cũng không quay đầu lại nhìn Quý Vân Húc mà một mạch đi thẳng vào trường, nét mặt tươi cười thẳng lợi, nghĩ đến khuôn mặt tức giận của Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc nhìn chăm chú bóng dáng của cô, dáng người nhỏ nhắn, nhưng lại làm người ta nhìn mê mẩn.

*****

Trong lớp học, Thư Diệp ngồi vào cái bàn rất quen thuộc với mình. Các bạn học vẫn như trước vui cười đùa giỡn cứ y như trẻ con. Cô chỉ mỉm cười, cũng không nói chuyện với ai, ngồi ở bàn của mình mà lật sách ra đọc, cô phải nhanh chóng theo kịp chương trình mới được. Cô không muốn mình bị tuột lại phía sau, cô phải phấn đấu để có tương lai sáng lạn. Thà rằng ngồi đó than thân trách phận, cô phải làm gì đó để thay đổi cuộc sống của mình.

Đang lúc cô đọc sách say sưa, vài nữ sinh trong lớp cực kỳ nóng bỏng đi tới trước mặt cô, khiêu khích, “Đã có người giàu có lo rồi, làm gì giả vờ đứng đắn đọc sách ?”

Một nữ sinh khác cũng nói theo, “Hôm qua có ai đó mua rất nhiều hàng hiệu sao? Sao hôm nay không mặc khoe chút cho mọi người coi, còn mặc bộ đồng phục cũ rích này làm gì!” Nói xong, còn túm tay áo Thư Diệp. Ngày hôm qua các cô cùng vài bạn học đi mua sắm, nhìn thấy có người đàn ông mua cho Thư Diệp một đồng quần áo chất cao như núi, hơn nữa hôm nay lại thấy người đó đưa cô đi học, hành động rất thân mật.

Mà cái chính là người kia cực kỳ đẹp trai, ánh mắt có chút lạnh lùng, cử chỉ hành động đều hấp dẫn người khác. Người xấu xí như Thư Diệp mà cũng xứng với người kiệt xuất vậy sao? Nữ sinh kia ánh mắt ghen tị nhìn Thư Diệp.

Thư Diệp trấn tĩnh nhìn những nữ sinh trước mặt, “Mời các người tránh ra, đừng có làm phiền tôi.” Kim nén cảm xúc trong lòng, cô cố gắng kiên cường nói.

“Mày cho mày là người học giỏi nhất lớp thì liền ra về ta đây hả? Tội tao cảm thấy xấu hổ thay mày đấy! Còn nhỏ mà đã học người ta hưởng lạc, học người ta dụ dỗ đàn ông, làm bại hoại danh tiếng trường chúng ta, loại người như mày thì có tư cách gì đến trường học chứ.” Một nữ sinh đáng người cao lên tiếng quở trách cô. Thư Diệp có điểm nào hơn cô chứ?

“Chuyện của tôi không liên quan đến các người, các người tự lo cho bản thân mình đi.” Thư Diệp cố nén nước mắt không cho chảy xuống, cô không thể yếu ớt trước mặt họ. Cô là ai? Cô là Thư Diệp, mặc cho ai sỉ nhục mình, cô vẫn là Thư Diệp! Nói xong, cô lao ra khỏi phòng học.

Thư Diệp chạy đến sân sau ở trường học, lau khuôn mặt đầm nước mắt, nhưng nước mắt không hiểu sao cứ tuôn ra mãi. Lấy tay ôm ngực đang đau đớn, cô ngồi xuống ghế đá. Bị bạn học châm chọc, cô ngoài mặt không có việc gì, vẫn kiên cường đối diện, nhưng trong lòng đau như dao cắt.

“Chẳng lẽ trở lại trường học là sai lầm sao? Có phải mình cả đời chỉ làm trò cười cho người khác không?” Thư Diệp giận dữ hô to, có lẽ như vậy mới giảm đi phần nào nỗi đau trong cô.

Một lúc sau, một giọng nói nam xa lạ khàn khàn nhưng rất uy nghiêm vọng đến, “Cứ như vậy khuất phục sao?”

Thư Diệp vội vàng đi đến chỗ phát ra âm thanh, nhưng lại không thấy ai ở đó, “Anh là ai? Anh ở đâu? Tôi không thấy anh.” Thư Diệp nhìn bốn phía, khẩn trương cùng sợ hãi hỏi.

“Tôi chỉ là một người xa lạ không muốn nhìn thấy cô khuất phục chịu đau, tỉnh lại đi!” Giọng nói càng lúc càng xa.

Thư Diệp đi về phía phát ra âm thanh để tìm được người đó, nhưng vẫn không thấy đâu cả, anh ta là ai vậy? Vì cái gì không muốn thấy mình khuất phục chứ? Là Quý Vân Húc sao? Người Thư Diệp nghĩ đến đầu tiên là hắn, nhưng cô lập tức phủ định. Giọng nói vừa rồi không phải của Quý Vân Húc, giọng nói của người này chứa nhiều tư vị đau khổ cùng thăng trầm trong cuộc sống.

Thư Diệp tràn đầy hoài nghi, nhưng mà anh ta nói rất đúng, cô không thể nào chịu khuất phục như vậy được, thật vất vả mới có cơ hội đi học lại, cô không thể nào dễ dàng để vượt mất cơ hội này. Cô đưa tay lên miệng, hét thật to, “Tôi sẽ không khuất phục đâu. Tuy rằng tôi không biết anh là ai, nhưng cảm ơn anh đã cổ vũ tôi.” Hét lên xong, Thư Diệp tươi cười rạng rỡ, lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Không để ý đến cái nhìn của bạn học, cô đi thẳng vào phòng học, bất chấp bạn học ở sau lưng chỉ trở nói xấu cô, cô ngồi xuống và mở sách ra đọc.

*****

Rốt cuộc cũng hết một ngày, Thư Diệp mang cặp sách ra khỏi trường mà lòng như trút được gánh nặng. Trong làn gió hiu hiu thổi, những hạt mưa bay lất phất trên bầu trời, cô ngẩng đầu lên để từng hạt mưa rơi trên mặt mình.

“Thư Diệp.” Quý Hải ở phía sau gọi cô. Thư Diệp nhận ra giọng nói của Quý Hải, vì thế cô xoay người lại nhìn về phía Quý Hải.

“Bạn làm tốt lắm.” Quý Hải lúc vô lớp có nghe mọi người bàn tán chuyện của Thư Diệp, “Đừng quan tâm cái nhìn của người khác, bạn là cô gái tốt.”

Thư Diệp gượng cười với Quý Hải, tuy rằng nói phải kiên cường đối mặt, nhưng trong lòng rất đau nên cũng chẳng thể nào cười nổi cả.

“Đừng miễn cưỡng cười.” Quý Hải vừa nói vừa làm mặt hề nhìn cô, Thư Diệp nhin không được cười to ra tiếng. Hai người dù sao cũng còn nhỏ, tính khí trẻ con, một chút quan tâm cũng đủ làm ấm lòng.

Hai người cười cười nói nói trở lại Quý gia, không chú ý đến Quý Vân Húc hai mắt tức giận nhìn trừng trừng bọn họ.

9. Chương 41-45

Part 41: Lớn tiếng cảnh cáo

“Thư Diệp.” Quý Vân Húc tức giận đi đến bên Thư Diệp. Hắn thật hối hận chính mình sao lại điên khùng để cô đi đến trường học, ngược lại còn tạo cơ hội cho cô và Quý Hải ở chung với nhau, hắn thật đúng là “người tốt” nên mới quá rộng lượng đến vậy.

“Chuyện gì?” Thư Diệp bị hai mắt phát hỏa của hắn làm cho sợ, nhỏ giọng sợ hãi hỏi. Hắn lại nổi điên gì nữa? Tự nhiên lại rống to.

Thấy Quý Vân Húc hung hăng tiến đến, Quý Hải lập tức đứng chắn trước mặt Thư Diệp, lo lắng Quý Vân Húc sẽ làm gì cô. Quý Vân Húc thấy hành động của Quý Hải, càng hung hăng quát lớn, “Con làm vậy là ý

gì ? Muốn là vệ sĩ sao ? Nói cho con biết, con chưa đủ tư cách đâu.” Nói xong, hắn liền đẩy Quý Hải sang một bên, túm lấy tay Thư Diệp.

“Theo tôi lên phòng, bằng không tôi vĩnh viễn không để cô đi học nữa.” Quý Vân Húc lớn tiếng quát mắng, ánh mắt hung tợn nhìn thẳng Thư Diệp.

“Tôi hôm nay làm gì anh nữa ?” Thư Diệp nhìn hắn, cho dù muốn định tội, ít nhất cũng phải nói cô phạm tội gì chứ.

Quý Vân Húc kẻ sát mặt cô. Tốt lắm, buổi sáng mới vừa nói xong, chớp mắt cô liền coi như gió thoảng mây bay. “Hôm nay buổi sáng cô đã nói gì, nhớ không ?” Hắn quyết định cho cô một cơ hội, hắn cầm thật chặt tay Thư Diệp như muốn nghiền nát tay cô.

Quý Hải thấy vẻ mặt thống khổ của Thư Diệp, tiến lên muốn đẩy Quý Vân Húc ra, “Chú căn bản không xứng làm trưởng bối, chú đúng là làm xấu mặt Quý gia.” Quá mức tức giận, không phân trên dưới, Quý Hải lớn tiếng trách móc Quý Vân Húc.

Ba người cứ như vậy trừng mắt qua lại.

“Các người nói đủ chưa ? Toàn bộ đi vào trong hết cho ta.” Viên Phàm lớn tiếng gọi ba người họ. Vì một cô gái không ra gì mà làm quan hệ chú cháu bất hòa, có phải bị nó tẩy não nên hai đứa nhỏ này mới trở nên như vậy?

Quý Hải nghe Viên Phàm quát lớn mới chịu buông tay ra, Quý Vân Húc kéo Thư Diệp đi, Thư Diệp giãy nẩy chống cự.

“Cô mà còn kháng cự, tôi sẽ không khách sáo với cô đâu.” Lời nói của Quý Vân Húc rất rõ ràng, nếu cô còn tiếp tục chống cự, hắn nhất định sẽ quát cô như lần trước.

Tuy rằng mỗi lần bị đánh, cô đều nguy trang rất tốt, nhưng sự đau đớn trên người, chỉ có mình cô biết mà thôi! Thư Diệp nghĩ vậy liền bình tâm lại, mặc cho Quý Vân Húc kéo mình đi.

Quý Hải vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng lại bị Viên Phàm giữ chặt, “Con đừng có lắm chuyện! Về sau không được gần gũi với con nhỏ đó, lo mà học hành cho ta.” Bà đã không quản được Vân Húc, bà cũng không muốn Quý Hải giống như Vân Húc vậy.

Thư Diệp bị Quý Vân Húc kéo về phòng, đẩy cô nằm lên giường, cơ thể hắn đè lên Thư Diệp làm cô không thể nhúc nhích, “Tôi cảnh cáo cô, đừng làm tôi tức giận, nếu tôi còn thấy cô và Quý Hải hoặc bất cứ người đàn ông khác cười nói vui vẻ, tôi chắc chắn sẽ làm cô không cười nổi!”

“Anh dựa vào gì mà không cho tôi nói chuyện với người khác? Anh không có tư cách, tôi muốn cùng người khác cười nói thì sao?” Thư Diệp hất mặt coi thường sự giận dữ của hắn. Hắn đúng thật quá ngông cuồng! Ngay cả việc nói chuyện với người khác cũng không cho, đúng là không có thiên lý!

Quý Vân Húc tức giận sôi ruột, cô gái này, đúng là muốn chết mà. Giữ chặt hai tay cô, hắn hung hăng hôn môi cô, hết liếm rồi lại cắn, giống như trừng phạt cô vậy, thật lâu sau mới rời khỏi môi Thư Diệp.

“Về sau cô cùng người đàn ông khác nói một câu, hiệp định của chúng ta sẽ tăng thêm 1 năm, đến khi nào vô hạn thì thôi.” Quý Vân Húc nghiêm mặt nhìn Thư Diệp, ý muốn nói — hắn không phải kẻ dám nói không dám làm.

Từ lúc Quý Vân Húc lớn tiếng cảnh cáo, Thư Diệp càng ngày càng có cảm giác hắn âm trầm khủng bố. Nếu hiện tại cô không bị mẹ Trần tối ngày dòm ngó nữa, có phải cơ hội bỏ trốn cao hơn không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang suy nghĩ của Thư Diệp, cô cầm lấy điện thoại thì thấy trên màn hình là tên của Thư Triết.

*****

Lên lớp, Thư Diệp cả ngày đều lâm vào tình trạng hoảng hốt. Tuy rằng rất muốn bỏ trốn, nhưng nghe Thư Triết muốn bỏ trốn cùng mình, trong lòng cô có chút bất an. Thư Triết còn tưởng rằng cô vẫn ở Quý gia, nhưng nghe đến việc cô đến trường đi học, càng xác định lần này bỏ trốn chắc chắn sẽ thành công, vì thế hai người hẹn nhau sau khi tan học gặp ở cổng sau trường học của Thư Diệp.

Sau khi Thư Triết cùng Thư Diệp bàn thảo kế hoạch bỏ trốn xong, liền về thẳng nhà. Từ lần trước Lâm Tư Ánh phát hiện hắn muốn đem bán nữ trang, giờ đi đâu bà cũng khóa chặt cửa phòng, Thư Triết muốn lấy cũng lấy không được. Hắn đi về phòng mình, gom hết những món đồ có giá trị như là laptop, máy ảnh... để đem đi cầm, hơn nữa hắn bình thường cũng không ăn xài gì nhiều, số tiền tiết kiệm cũng đủ để hắn và Thư Diệp ăn một bữa no nê, sau đó hắn sẽ đi kiếm việc làm để có tiền trang trải cuộc sống hai người, Thư Triết trong lòng đã tính toán tất cả mọi thứ.

“Tiểu Triết, con đem nhiều đồ vậy tính đi đâu?” Lúc hắn đi xuống phòng khác, bị Lâm Tư Ánh gọi lại.

Thư Triết không nhìn về phía bà, cúi đầu trả lời, “Cuối tuần con và bạn học đi du lịch.” Nói xong vội vàng mở cửa đi ra ngoài, để lại Lâm Tư Ánh hoài nghi ở phía sau. Sao lại xui như vậy? Mỗi lần bỏ trốn đều bị mẹ bắt gặp. Chẳng lẽ lần này lại không thành công? Thư Triết thầm nghĩ, nhưng mà hắn chẳng quan tâm nhiều như vậy, hắn không thể để Thư Diệp chịu khổ nữa, dù có một tia cơ hội cứu con, hắn cũng phải dẫn Thư Diệp đi.

Thời gian tan học rồi cuộc cũng đến, Thư Diệp mang cặp sách uể oải đi ra khỏi cổng. Cô do dự, không biết chính mình muốn tự do, hay là muốn ở cạnh Quý Vân Húc, mỗi ngày lo lắng đề phòng bị hắn đánh mắng, cho dù gần đây hắn không đánh cô, nhưng với tính cách của Quý Vân Húc, cô không thể yên tâm mà sống. Hơn nữa, không thể biết sau một năm hiệp định hắn có trở mặt không? Nhưng càng lo lắng hơn nữa là nếu bị Quý Vân Húc bắt lại, chắc chắn sẽ liên lụy Thư Triết. Cô không thể ích kỷ như vậy được, không thể không quan tâm an nguy của Thư Triết.

Cô không biết phải làm sao, trong đầu cứ lặp đi lặp lại mấy câu hỏi đó.

“Thư Diệp.” Thư Triết thấy Thư Diệp đang đi tới, vui sướng nhìn cô. Từ lần trước gặp ở Quý gia, bọn họ vốn không có gặp nhau nữa. Tay xoa xoa hai má gầy gò của cô, trong lòng đau như cắt, là tại hắn không tốt nên cô mới chịu khổ như vậy.

Nhìn thấy Thư Triết, Thư Diệp có chút kích động không nói nên lời, đôi mắt ngân ngấn nước, nhìn hắn thật lâu, chỉ có Thư Triết mới bắt chắp mọi thứ mà cứu cô, luôn ở bên cạnh bảo vệ cô.

“Chúng ta đi nhanh đi.” Thư Triết dắt tay cô, hai người cùng nhau chạy đến nhà ga.

Đi theo sau Thư Triết, Thư Diệp nhìn chằm chằm dáng người gầy yếu của Thư Triết mà thấy đau xót, chưa bao giờ cô thấy bình tĩnh như lúc này. Cho dù hai người sẽ bị gì đi chăng nữa, cô cũng muốn một lần biết được cảm giác tình thân là như thế nào.

Hai người đi vào nhà ga, Thư Triết mua hai vé xe lửa.

“Chúng ta đi đâu?” Thư Diệp hỏi hắn.

Thư Triết tươi cười sáng lạn, “Tin Triết, nhất định Triết không làm Diệp thất vọng.” Cầm bàn tay lạnh như băng của cô xoa xoa trong tay mình, “Tay Diệp vẫn như thế, hễ đến mùa đông thì cứ lạnh như băng vậy.”

Thư Diệp cười cười, rút tay lại, “Bởi vì chị vẫn là chị của em, đương nhiên vẫn như trước kia.”

Im lặng nhìn vẻ mặt Thư Diệp, hắn muốn thay đổi quan hệ không huyết thống này của hai người, nhưng Thư Triết không biết làm sao cho cô biết quan hệ của bọn họ mà không làm cô bị tổn thương?

“Diệp không phải là chị của Triết.” Thư Triết nghiêm mặt nói với cô.

“Em nói vậy có ý gì?” Thư Diệp mím đôi môi đỏ mọng, lớn tiếng hỏi. Đứa nhóc này, từ lúc nhỏ đã không xưng chị em với cô, vẫn cứ kêu thẳng tên cô ra.

Thư Triết không định nói tiếp, việc này cứ từ từ giải quyết cũng được. Hiện tại điều quan trọng chính là đem cô rời khỏi Quý gia càng xa càng tốt, “Không có gì, chúng ta lên xe đi.” Kéo tay cô đi lên xe lửa, hắn mua nắm tay cô mãi như vậy, cả đời không buông ra.

Từ đây đến thành phố trên ước chừng khoảng 2 tiếng đồng hồ, Thư Triết đau lòng nhìn Thư Diệp đang ngủ, cô chỉ vừa mới lên xe là ngồi xuống ngủ ngay, thói quen không tài nào bỏ được.

Thật cẩn thận đỡ đầu cô nằm trên bả vai mình, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Hắn muốn cô biết quan hệ của bọn họ, hắn không phải em cô, hắn muốn mãi mãi ở bên cạnh cô.

Từ khi hắn biết được hai người không cùng chung huyết thống, hắn đã quyết định phải lấy cô làm vợ. Từ nhỏ hắn đã cố gắng vượt trội hơn những người bạn cùng tuổi, năng lực cùng tài năng của hắn đã khiến bao nhiêu người trầm trồ khen ngợi cùng ganh ghét. Ánh mắt Thư Triết phiêu diêu ngoài cửa sổ, mặc kệ tương lai hai người có khó khăn thế nào, hắn đã quyết tâm bảo vệ cô.

*****

Sau hai giờ đi đường, hai người đã đến thành phố trên, ông bà nội đã từng sinh sống ở đây, nhưng từ khi ông bà nội qua đời, bọn họ đã không tới đây nữa.

“Xuống xe đi.” Thư Triết nhỏ giọng gọi cô, cũng lây nhẹ bờ vai nhỏ gầy của Thư Diệp. Nếu không phải đã tới, hắn cũng không nỡ lòng đánh thức Thư Diệp đang ngủ say.

Thư Diệp dụi dụi mắt đang buồn ngủ, đi theo hắn xuống xe. Cô không dám tin nơi xa lạ nhưng cũng rất đổi quen thuộc này, nơi đây cô cùng ông bà nội từng sống, trước kia vào kì nghỉ đông hay nghỉ hè, cô đều cùng Thư Triết đi đến đây chơi. Ông bà nội rất yêu thương cô, còn hơn cả ba và mẹ nữa. Nhưng giờ hai người đã không còn ở bên cô nữa, nước mắt cô đột nhiên rơi xuống.

Thư Triết nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Nha đầu ngốc, không phải là rất vui sao? Ông bà nội thương Diệp như vậy, chắc hẳn họ cũng không muốn thấy Diệp khóc đâu.” Ôm cô vào lòng, hắn vỗ vỗ an ủi cô, “Về sau chúng ta sẽ sống ở đây, tin Triết đi, Triết nhất định không để Diệp chịu khổ nữa đâu.”

Hai người đi vào nhà, nhiệt tình quét dọn rác rưởi cùng bụi bẩn trong nhà. Nếu đã muốn sống ở đây thì phải dọn dẹp cho sạch sẽ.

Thư Diệp đứng ở trên ghế lau cửa sổ bụi dày đặc, Thư Triết thì đang bài trí lại nội thất trong nhà.

“Thư Diệp, về sau Diệp phải chăm chỉ học làm nội trợ, còn Triết sẽ kiếm việc làm và lo chi tiêu trong nhà.” Thư Triết một bên phân công việc của mỗi người, đương nhiên hắn chỉ nói vậy thôi, hắn sẽ làm hết mọi chuyện trong nhà, không để cho cô mệt mỏi!

Ngừng tay làm việc, Thư Diệp tràn ngập áy náy nhìn Thư Triết, “Chúng ta vẫn là trở về được không?” Cô không thể để Thư Triết vì mình mà lỡ dở việc được. Hắn còn có tiền đồ, không thể cứ như vậy mà mai một. Huống hồ hiện tại trở về vẫn còn kịp, Quý Vân Húc sẽ không phát hiện, Thư Triết cũng có thể trở lại trường học, tiếp tục cuộc sống của hắn. Số cô đã được an bày như vậy rồi, cần chi phải nhọc lòng thay đổi nữa, hơn nữa nói không chừng một năm sau cô thật sự có thể rời khỏi Quý gia.

“Mới đây mà đã từ bỏ rồi sao? Diệp không tin Triết có năng lực gánh vác trách nhiệm này sao?” Ánh mắt Thư Triết tràn ngập oán trách, cô không tin hắn sao? Hay là cô luyến tiếc rời khỏi Quý gia? Dù sao Quý Vân Húc cũng đã cho cô trở lại trường học, trong lúc nhất thời lòng cô đã thay đổi, Thư Triết đoán như vậy, cũng tiếp tục hỏi, “Hay là Diệp luyến tiếc rời khỏi Quý Vân Húc?”

Thư Diệp nghe hắn hỏi vậy, có một chút hoảng sợ, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, “Sao em lại hỏi như vậy? Em cảm thấy chị thích loại ác ma như Quý Vân Húc sao?” Lời nói của Thư Triết quả thực rất nực cười, loại người như Quý Vân Húc thì sao cô có thể yêu hắn chứ, “Hơn nữa chị cũng không thích yêu một người đáng tuổi chú mình.” Thư Diệp bổ sung.

Thư Triết nghe cô nói xong, lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Ngắc đầu mỉm cười với cô, “Vậy Diệp thích loại người như Triết sao? Nếu thích, nói không chừng Triết sẽ cố thử một lần.” Hắn nửa đùa nửa thật nói ra tình cảm chất chứa trong lòng mình đã nhiều năm. Nếu không phải lo cô sẽ bị chấn động, hắn hận không thể nói ngay cho cô biết – hắn không phải em của cô.

“Thư Triết, không cần làm chị vui.” Thư Diệp tức giận đập cái ghế, làm cho cái ghế mất trọng tâm nghiêng về một bên, cơ thể cũng vì vậy mà xiêu vẹo.

Thư Triết liền bỏ đồ trong tay, chạy nhanh đến ôm lấy Thư Diệp sắp té ngã trên đất, mà Thư Triết cũng đứng không vững, liền té xuống đất.

“A.” Thư Diệp kinh hô ra tiếng, khoảng cách rất gần với khuôn mặt tuần mỹ của Thư Triết, làn da trắng trẻo, bộ dáng cao cao gầy gầy, chớ hắn trưởng thành chắc chắn sẽ là một mỹ nam, Thư Diệp nghĩ ở trong lòng.

“Người đau phải là Triết, Diệp là cái gì?” Khóe môi Thư Triết tươi cười, Thư Diệp liếc hắt một cái. Thư Diệp cho tới bây giờ luôn nóng nảy, kể cả bản thân mình còn lo chưa xong, nếu sau này cô có con thì phải làm sao ? Nghĩ đến việc có con, Thư Diệp mừng tượng tương lai của hai người, cùng hai đứa con ngày ngày vui đùa, quả thật rất hạnh phúc !

Thấy Thư Triết thất thần, Thư Diệp tựa vào người hắt đứng lên, “Chị là thay em kêu đau.” Nghe được giọng nói của Thư Diệp, hắt lấy lại tinh thần, ôm chặt người cô, hai người dính sát vào nhau, hành động ái muội này làm cho Thư Diệp đỏ mặt tim đập, “Để chị đứng lên.” Cô giả bộ tức giận để che dấu biểu tình trên mặt mình.

“Chị xinh đẹp của em, chị còn chưa trả lời, chị có thích em trai như em không ?” Kề sát vài mặt cô, hắt chậm rãi muốn cô quen với sự tồn tại của hắt.

Thư Diệp cũng bắt chước vẻ mặt của Thư Triết, cười xấu xa, “Chị không thích em trai đâu !”

Trong phòng tối đen tắp ra hơi thở lạnh như băng, đồng hồ điểm đúng 8 giờ tối. Về mặt Quý Vân Húc tối sầm đứng trước cửa sổ. nhìn tòa nhà xa xa lấp lánh ánh sáng, xoay người ấn nút điều khiển từ xa, về mặt tức giận nhìn màn hình cực đại, “À m” 1 tiếng, điều khiển từ xa bị ném vào màn hình.

Lửa giận như thiêu đốt lý trí của Quý Vân Húc, hắt điên cuồng chạy ra ngoài, nổ máy xe chạy như bay trên đường cao tốc.

Đôi mắt khát máu như muốn giết người, nếu hiện tại Thư Diệp ở trước mặt hắt, nói không chừng hắt đã băm cô thành trăm mảnh. == Thư Diệp, tôi sẽ bắt cô trả giá đắt vì hôm nay đã dám bỏ trốn.==

*****

Do cố gắng của hai người, phòng ốc cuối cùng cũng được dọn dẹp sạch sẽ. Hôm nay buổi tối cũng có chỗ để nghỉ ngơi.

“Không thích chị em em, Diệp lại đây đi.” Thư Triết nói năng ngọt xớt, nằm nghiêng ở người nhìn Thư Diệp lảng xảng đi qua đi lại.

“Làm gì ?” Thư Diệp hỏi, vừa đi đến bên chỗ Thư Triết.

Thừa dịp Thư Diệp đến gần, Thư Triết vươn hai tay ôm chặt cô, “Chị, chị quả thật rất đẹp.” Từ đáy lòng khen ngợi cô, mái tóc dài thướt tha, làn da trắng nõn nà, hai má phúng phính như trẻ con, đôi mắt sáng hút hồn. Ông trời ban cho cô dung mạo đoan trang đẹp động lòng người. Thư Triết ngửi ngửi mùi hương trên người Thư Diệp, cảm thấy vui vẻ thoải mái.

“Em đứng là quậy phá mà, không cần lấy chị ra giỡn, còn làm vậy nữa là chị trở mặt đó.” Thư Diệp vùng vẫy, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay Thư Triết. Hôm nay Thư Triết rất kỳ lạ, chẳng những nói năng kỳ lạ mà hành động cử chỉ tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

“Triết không có đùa với Diệp, Triết nói đều là sự thật. Trong lòng Triết, không ai bằng Diệp cả, và cũng không ai thay thế vị trí của Diệp trong lòng Triết được.” Thư Triết đột nhiên trở nên nghiêm túc. Nhưng Thư Triết nói giỡn và cười hì hì thì cô còn chịu được, nhưng về mặt nghiêm túc của Thư Triết lại làm cô cảm thấy áp lực, không biết cảm giác đó là cảm giác gì, nhưng rõ ràng nó đang tồn tại trong người cô.

Thư Diệp đột nhiên cười phá lên, muốn phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, “À, chị đã biết, thì ra là em thích tình chị em. Được được, có Âu Dương kia, bạn thân của chị. Chị có thể giới thiệu em cho Âu Dương, nói không chừng hai người sẽ rất hợp nhau.” Thư Diệp đột nhiên nghĩ đến bạn thân của cô, nếu Thư Triết thích người lớn tuổi hơn mình, như vậy cô có thể ghép đôi hai người họ.

“Diệp hiểu Triết đang nói gì mà, đừng làm bộ không biết, Thư Diệp của Triết không phải người biết nói dối.” Thư Triết nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

“Được rồi, thôi đi, chị muốn qua kia sắp xếp đồ đạc.” Bất đắc dĩ không đấu lại Thư Triết, Thư Diệp đành tìm cách thoát, cũng nghiêng đầu về một phía, tránh đi cái nhìn của Thư Triết.

Thư Triết xoay đầu cô nhìn thẳng mặt mình, “Nhìn Triết, Triết muốn Diệp hiểu rõ, trừ Diệp ra, ai Triết cũng không yêu, Triết chỉ muốn ở bên cạnh Diệp thôi.”

Đôi mắt với Thư Triết tình chân ý thiết, cô đột nhiên cười to, “Điều này một chút cũng không có gì buồn cười, chị vĩnh viễn là chị của em, đương nhiên em phải thương chị chứ, hơn nữa chúng ta là người nhà, nhất định phải sống cùng nhau.”

Thư Triết cảm giận nhìn Thư Diệp, cô rốt cuộc thật không biết hay là giả vờ không biết chứ ? Hắn đã nói rõ ràng đến vậy mà cô coi như hắn đang nói giỡn, quả thật trên đời này chỉ có cô là ngốc nhất !

10. Chương 46-50

“Rốt cuộc cũng về đến nhà.” Thư Diệp tươi cười rạng rỡ, nhưng nhìn thoáng qua trước nhà có một chiếc xe thể thao quen thuộc, cô nháy mắt chờ người, vẻ mặt hốt hoảng.

“Thư Triết, chúng ta vào mau đi.” Thư Diệp nắm lấy tay Thư Triết đi vào trong nhà, cầu trời cho Quý Vân Húc không thấy bọn họ.

Thư Triết chưa thấy chiếc xe thể thao đó vì xung quanh có rất nhiều xe đang đậu, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, “Không khí ở đây thật quang đãng, làm gì mà vào nhà nhanh dữ vậy.”

Lúc này Quý Vân Húc đã mở cửa xe, bước đến gần bọn họ, Thư Triết giờ mới phát Quý Vân Húc. Nhìn hắn tới gần, Thư Triết lập tức kéo Thư Diệp đứng sau lưng mình, “Anh tới đây làm gì? Chúng tôi không muốn thấy anh.” Thư Triết chán ghét Quý Vân Húc ra mặt, tên khốn nạn này cứ như âm hồn bất tán, họ đã đi tới thị trấn nhỏ như vậy mà hắn cũng không chịu buông tha.

“Lại đây.” Quý Vân Húc hoàn toàn không quan tâm Thư Triết, chỉ nhìn chăm chăm Thư Diệp đứng sau lưng hắn. Dám trốn thì phải dám đối mặt, sợ cái gì chứ ? Muốn làm rùa rút cổ sao ? Nhưng mà mặc kệ cô có trốn thế nào thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Lần đầu tiên khi cô định bỏ trốn, hắn đã bắt đầu đề phòng, cho người hằng ngày theo dõi cô, phòng ngừa cô lại muốn bỏ trốn nữa. Không nghĩ tới chỉ trong một tháng, có lại dám trốn đi.

Thư Diệp thấy vẻ mặt tức giận của hắn, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, nếu như trở về, hắn lại sẽ trừng phạt cô phải không ? Có giống như mọi khi quát cô không ? Hay là lại nghĩ cái chiêu gì mới để hành hạ cô ? Không, cô không thể theo hắn trở về, lần này cô có dự cảm : chắc chắn sẽ chết nếu như trở về.

“Tôi sẽ không bao giờ trở lại Quý gia.” Cô dũng cảm đứng trước mặt Thư Triết lớn tiếng nói, thà rằng về nhận lấy cái chết, không bằng cố gắng tỏ rõ lập trường của mình.

Quý Vân Húc nắm chặt tay, lập tức tiến lên kéo Thư Diệp, “Không phải do cô quyết định.” Hắn bắt lấy tay Thư Diệp kéo về phía xe hơi.

“Anh buông ra.” Thư Diệp kêu la đằng sau. Thư Triết lập tức ném đồ đang cầm trong tay, chạy nhanh chặn đường hắn, “Anh đừng khinh người quá đáng. Chúng tôi có thể kiện anh bắt người trái phép.” Thư Triết lớn tiếng gào thét, hắn không thể để Thư Diệp bị tên khốn nạn này hành hạ nữa.

Quý Vân Húc phá lên cười, đôi mắt neho lại đầy nguy hiểm. Tên nhóc này đúng là không biết trời cao đất rộng, miệng còn hôi sữa mà hay ra vẻ người lớn, xem ra nó vẫn chưa hiểu ra Thư Diệp là người của Quý gia hay là Thư gia. Cho dù Thư Diệp đang mang họ Thư, cô vĩnh viễn vẫn là người của Quý Vân Húc này.

“Tôi nghĩ nhóc đây vẫn chưa biết rõ tình hình thì phải, hôm nay tôi sẽ cho hai người biết tôi và Thư Nguyên Hạo đã kí kết những gì.” Quý Vân Húc thô lỗ đẩy Thư Triết, đem Thư Diệp đẩy vào trong xe, bắt chấp cô phản kháng, gặt gao đóng cửa xe. Lại liếc mắt nhìn Thư Triết, “Lên xe.” Hắn muốn dẫn bọn họ về Thư gia, phải để Thư Nguyên Hạo coi chừng tên nhóc này, nó quả thực không phải đèn cạn dầu, còn nhỏ vậy mà khí thế đã hơn hẳn Thư Dịch. Có lần đầu thì chắc chắn sẽ có lần hai, nó nhất định đem Thư Diệp rời xa hắn, nếu không phải đã đề phòng từ trước, bọn họ ẩn nấp ở rừng sâu hẻo lánh này, dù cho Quý Vân Húc có ba đầu sáu tay thì cũng khó mà tìm được.

Hắn hôm nay nhất định cảnh cáo cả nhà Thư gia, nếu không thì đừng trách hắn không khách sáo.

Đúng 1 giờ sáng, tiếng chuông cửa đình tái nhức óc vang lên xé toan màn đêm yên tĩnh, cũng làm cho cả nhà Thư gia trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh dậy.

“Ai vậy ? Đêm hôm khuya khắc mà đến nhà người ta !” Lâm Tư Ánh ngáp liên tục từ trên lầu bước xuống, đang tức giận la ó, Thư Nguyên Hạo cũng đang đi theo sau. Hai người nhìn ba người dưới lầu cùng xuất hiện, vẻ mặt đột nhiên kích động khiếp sợ.

Lâm Tư Ánh bước nhanh đến trước mặt Thư Triết, “Tiểu Triết của mẹ, con không soa chứ ? Để cho mẹ nhìn con xem nào.” Nó không phải nói cuối tuần cùng bạn học đi du lịch sao ? Sao lại cùng Thư Diệp xuất hiện ở nhà ? Nhất định là có chuyện xảy ra rồi.

Thư Triết hất tay Lâm Tư Ánh, vẫn duy trì vẻ trầm mặc, từ lúc nhỏ thấy bà đối xử bất công với Thư Diệp, hắn đã căm hận bà rồi. Thậm chí có thể nói, trong cái nhà này, ngoài Thư Diệp ra, hắn chẳng thích ai cả.

“Đã trễ thế này, Quý tiên sinh có việc gì sao ?” Thư Nguyên Hạo lễ độ nói, không có biện pháp nào khác, vì hiện tại hắn phải dựa vào Quý Vân Húc, phải xem sắc mặt người ta để duy trì công ty của mình.

Khóe miệng Quý Vân Húc cười lạnh, “Là có chuyện rất quan trọng, hôm nay tôi đến cảnh cáo ông một tiếng, nếu còn để Thư nhị thiếu gia đem Thư Diệp trốn đi lần nữa, tôi sẽ không tha cho nó, hơn nữa, tôi sẽ rút lại tiền vốn ở Thư thị.” Hắn tà ác áp chế, nói hắn vô tình cũng được, đáng xấu hổ cũng được, ai chọc tới hắn, hắn nhất định sẽ bắt người đó trả giá đắt, đây chính là tác phong của Quý Vân Húc.

Lâm Tư Ánh cùng Thư Nguyên Hạo không hện mà cùng nhìn về phía Thư Triết, Lâm Tư Ánh đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, thì ra lần trước Thư Triết lấy trang sức của bà vì muốn giúp Thư Diệp bỏ trốn. Bà tức giận quở trách Thư Triết, “Đứa nhỏ này, con sao có thể làm chuyện như vậy chứ ? Tại sao phải giúp người ngoài ? Sao không chịu nghe lời mẹ !” Bà sao lại sinh ra một đứa con trai ngu ngốc như vậy chứ ?

“Thư Triết, có chuyện gì xảy ra ?” Thư Nguyên Hạo cũng lớn tiếng hỏi, ánh mắt uy nghiêm nhìn về phía Thư Triết.

“Giống như ba thấy, con muốn dẫn Thư Diệp rời khỏi Quý gia.” Thư Triết thẳng thắn nói.

Nhìn Thư Triết không biết nhận lỗi mà còn ngạo mạn, Thư Nguyên Hạo tức giận ôm lồng ngực, “Con về sau thử làm như vậy nữa xem !”

Thư Diệp đau khổ nhìn trước mắt người một nhà, nước mắt như sắp trào ra. Mẹ nói cô là người ngoài, cho dù hiện tại cô đã ở Quý gia, nhưng vẫn mang họ Thư. Mà ba hoàn toàn cũng không thương tiếc gì cô, từ khi vào nhà đến giờ, nhìn ông cũng không nhìn cô một lần, như vậy không phải quá vô tình sao ?

Nghe dưới lầu ồn ào, Thư Dịch cùng Đào Tĩnh Dao cũng đi xuống lầu, “Thư Diệp, mày sao lại trở về nhà ?”

Anh ấy nói gì vậy ? Lại trở về nhà ? Chẳng lẽ cô không phải thành viên của gia đình này sao ? Hay bọn họ đã sớm coi cô là người ngoài rồi ?

“Anh, đây là nhà của em, xin anh đừng nói như vậy.” Cô biết Thư Dịch không thích mình, từ nhỏ đã xem cô như là kẻ thù.

Thư Dịch hừ lạnh một tiếng, cho tới bây giờ hắn cũng không để ý tới cô. Quý Vân Húc nhanh mắt đảo qua cái bụng của Đào Tĩnh Dao, nhưng lại không có nhìn vào mặt Đào Tĩnh Dao. Cho dù trong lòng cũng còn chút tình cảm với Đào Tĩnh Dao, nhưng lòng tự trọng không cho phép hắn quá lún sâu, hướng hồ với loại phụ nữ này, cũng không đáng để hắn phải lưu luyến.

Thấy vẻ mặt khinh thường của Thư Dịch, Thư Triết đi đến trước mặt Thư Diệp, cầm tay cô, “Chúng ta đi.” Thư gia không dung nạp cô, hắn sẽ mang cô rời khỏi nơi này. Thư Diệp thấy nhiều người vẫn đứng ở đây, cũng không dám đi theo Thư Triết, hướng hồ còn có Quý Vân Húc ở bên cạnh, làm sao có thể trốn thoát !

“Thư Triết, đứa nhỏ này, lại đây cho mẹ.” Lâm Tư Ánh gào thét kêu Thư Triết, hai mắt căm tức nhìn Thư Diệp, “Tao vốn không muốn nói ra, nhưng đến nước này, tao không thể im được nữa, tao không thể để mày phá hư cái gia đình này !”

“Mẹ.”

“Tư Ánh.”

Thư Triết cùng Thư Nguyên Hạo đồng thanh lên tiếng. Ánh mắt Thư Nguyên Hạo nghiêm khắc ám chỉ bà không được phép nói chuyện của Thư Diệp ra, đối với Thư Diệp, ông đã rất xấu hổ. Mặc kệ là như thế nào, ông cũng không thể để Lâm Tư Ánh lại xúc phạm với tới Thư Diệp, thà để Thư Diệp có hiểu lầm gia đình đối xử không tốt với mình, còn hơn để cô biết ba mẹ nuôi dưỡng cô hơn mười năm lại không phải là ba mẹ ruột.

“Bà lên lầu ngay.” Thư Nguyên Hạo lớn tiếng ra lệnh cho Lâm Tư Ánh. Thư Triết cũng đi đến bên Lâm Tư Ánh, kéo bà lên lầu.

Thư Diệp cảm thấy có gì đó bất ổn, “Các người rốt cuộc có chuyện gì gạt con ?” Thấy vẻ mặt khấn trương của ba và Thư Triết, nhất định có chuyện gì đó mà cô lại không biết.

Quý Vân Húc đứng một bên thưởng thức vở kịch tình thân đầy thú vị, so với người nhà hần cũng không hơn không kém, thì ra gia đình giàu có đều như nhau cả.

Lâm Tư Ánh không quan tâm Thư Triết cùng Thư Nguyên Hạo, đi tới trước mặt Thư Diệp, “Mày về sau đừng ở sau lưng giật dây Thư Triết nữa, mày vốn không phải là người của Thư gia, chúng ta không phải cha mẹ ruột của mày, mày chỉ là con nuôi mà thôi.”

Bà vênh vác tự đắc nhìn Thư Diệp run run đầy vẻ kinh ngạc, nuôi dưỡng mười sáu năm, bọn họ không cần cô báo đáp gì, nhưng ít ra cũng phải cho Thư Diệp biết bọn họ đối cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, đầy lòng từ bi.

Không riêng gì Thư Diệp khó chấp nhận chuyện này, Quý Vân Húc nghe xong lời này, vẻ mặt cũng âm trầm đáng sợ, ánh mắt như muốn giết người. Hèn chi bọn họ có thể dễ dàng ký giấy bán Thư Diệp, tùy ý hần tra tấn, thì ra cô không phải con ruột của họ ! Gân xanh trên mặt hần lộ ra hết.

Cả người Thư Diệp lão đảo, chân mềm nhũn ra, như muốn ngã xuống đất, nước mắt cứ thế mà trào ra, lòng đau như cắt, “Đây là sự thật sao ?” Thư Diệp nói cũng không có sức để nói, giọng nói nhỏ đến chỉ có chính mình mới nghe được.

Khó trách mẹ cùng anh trai luôn nhìn cô với ánh mắt căm giận, khó trách sao ba có thể để Quý Vân Húc tra tấn cô, khó trách Thư Triết hỏi cô có thích em trai hay không... thì ra mọi người đều biết cô không phải là người nhà, chỉ có mình cô ngây thơ ngốc nghếch cứ mở miệng ra là nói “người một nhà”, còn thâm oán trách mẹ không thương cô, trách ba nhẫn tâm với cô. Cô có tư cách gì oán trách họ chứ ? Cô ngay cả báo đáp ơn dưỡng dục của họ còn không kịp, làm sao có thể trách bọn họ bất công ? Thư Diệp rốt cuộc đứng không vững, đau khổ quỵ xuống đất.

Thấy Thư Diệp té ngã trên đất, Thư Triết lập tức chạy đến đỡ cô dậy, “Thư Diệp.” Nhưng ngoại trừ kêu tên cô ra, hần không biết phải nói gì nữa.

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn Thư Triết, “Đây là thật sao ?” Lặp lại lời này, cô chờ mong chính Thư Triết sẽ mở miệng phủ định. Cô hy vọng mọi chuyện không phải là sự thật, là mẹ cô không thích cô nên mới nói thế.

Thư Triết bất đắc dĩ gạt đầu, “Diệp phải nhớ kỹ, mặc kệ như thế nào, Triết đều ở bên cạnh Diệp.” Thư Triết ôm cô vào lòng, đau lòng nói. Quý Vân Húc đứng một bên thấy Thư Triết thân mật ôm Thư Diệp, hung tợn đẩy Thư Triết ra, “Cô ấy là người của tao, ai cho mày có thể ôm ?” Nếu không phải là anh em, thì hai người họ không có quan hệ gì cả, hần tuyệt đối không trơ mắt nhìn Thư Diệp bị người đàn ông khác ôm, cho dù là anh em cũng không được ! Hơn nữa liếc mắt một cái cũng nhìn ra Thư Triết có tình ý với Thư Diệp.

“Anh là ai chứ ! Anh không xứng có được Thư Diệp !” Thư Triết lớn tiếng trách cứ, nếu không tại Quý Vân Húc, mọi chuyện cũng sẽ không như bây giờ, hần đã cùng Thư Diệp yên ổn sống qua ngày.

“Tao không xứng ? Mày xứng sao ?” Quý Vân Húc vẻ mặt khinh thường Thư Triết, cũng không xem mình có bao nhiêu năng lực bảo vệ Thư Diệp, ngay cả bản thân mình còn chưa lo được, vậy mà dám ở trước mặt hần nói xứng hay không xứng, đúng là không biết lượng sức.

Thư Diệp không quan tâm bọn họ đang khắc khẩu, cô chỉ muốn biết mình rốt cuộc là ai ? Cha mẹ cô là ai ? Sao họ có thể nhẫn tâm bỏ cô ? Nếu đã vứt bỏ cô, vì cái gì lại sinh cô ra chứ ? Nghi vấn liên tục đảo quanh trong đầu cô.

“Cha mẹ của tôi là ai ?” Thư Diệp nhìn về phía Lâm Tư Ánh. Nếu bà ấy có thể nói ra thân thế của cô, chắc hẳn cũng biết cha mẹ cô là ai.

Lâm Tư Ánh nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Thư Nguyên Hạo, cũng không dám nói lung tung. Chỉ là hai mắt nhìn Thư Diệp, lúc trước Thư Nguyên Hạo không biết tại sao lại rước cục nợ này về nhà. Từ khi Thư Diệp bước vào nhà này, Thư gia không có ngày nào được yên cả.

Trong phòng nhất thời im lặng, tất cả mọi người đều trầm mặc.

“Không phải là con hoang sao, có cha mẹ hay không đều giống nhau cả.” Thư Dịch nhỏ giọng nói thầm, phá vỡ bầu không khí im lặng, Thư Diệp đều nghe rõ rành mạch từng lời hằn nói.

Ánh mắt Quý Vân Húc làm cho người ta sợ hãi nhìn về phía Thư Dịch, “Anh có gan thì nói lại lần nữa cho tôi xem !” Thư Dịch đúng là loại người khốn nạn, hắn bực bội không biết Đào Tình Dao coi trọng Thư Dịch ở điểm nào mà dám bỏ hắn đi theo Thư Dịch ?

Nghe Quý Vân Húc cảnh cáo, Thư Dịch ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Trong lòng cũng không phục, chờ xem, có một ngày hắn nhất định trả thù Quý Vân Húc, bắt hắn phải quỳ dưới chân mình !

“Nếu Thư gia không chào đón tôi, tôi cũng sẽ không xuất hiện ở đây nữa.” Thư Diệp lấy tay quạt nước mắt trên mặt, cố gắng đè nén đau đớn trong lòng, cô không thể yếu đuối, trước khi tìm được cha mẹ của cô, cô sẽ không bỏ cuộc. Trong lòng đau đớn không thôi, toàn thân như muốn rũ rượi, cô không thể ở lại cái nhà này, vì vậy, Thư Diệp xoay người chạy ra khỏi cửa.

“Các người nhớ cho kỹ, tôi sẽ từ từ tính sổ với các người !” Quý Vân Húc cảnh cáo, sau đó cũng đuổi theo Thư Diệp.

Thư Triết cũng định đuổi theo, nhưng lại bị Thư Dịch cùng Lâm Tư Ánh ngăn lại. Hắn căm tức nhìn hai người bọn họ, dùng hết sức giẫy dụa, “Con hổ thẹn thay các người” Nói xong liền chạy ra khỏi cửa, đuổi theo Thư Diệp.

11. Chương 51-55

Part 51 : Xả thân cứu giúp

Chạy ra khỏi Thư gia, Thư Diệp điên cuồng chạy trên quốc lộ, vì cái gì vận mệnh của cô lại bi thảm như vậy ? Kiếp trước cô đã làm nhiều chuyện xấu, cho nên kiếp này ông trời muốn trừng phạt cô ? Nước mắt cô chảy xuống, thấm đẫm hai má, tiếng gió cứ rít gào quanh tai cô.

Quý Vân Húc cũng bảo trì khoảng cách 10 thước với cô, cô cần phải có không gian để suy nghĩ, để xua tan đi đau xót trong lòng. Hắn từng đau một lần, cho nên cũng đồng cảm với cô. Lúc trước, khi Đào Tình Dao rời đi, hắn như một người điên, tự mình hủy hoại bản thân mình, cũng như ngược đãi Thư Diệp. Nhưng đau đớn qua đi, giống như hiện giờ, trong lòng hắn đã không còn bóng dáng của Đào Tình Dao. Thời gian chính là phương thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương, có thể làm vơi đi nỗi đau trong lòng người ta.

Đang lúc Quý Vân Húc thất thần, một chiếc xe lao như bay về phía Thư Diệp, mà cô lại quá đau lòng, căn bản không chú ý có xe đang tiến về phía mình. Bỗng tỉnh lại, Quý Vân Húc giật thót tim, vẻ mặt trắng bệch, không do dự, hắn chạy ngay đến kéo Thư Diệp sang một bên, bản thân mình thì bị chiếc xe đâm vào.

Thư Diệp hoảng sợ nhìn Quý Vân Húc nằm bất động ở dưới đất, máu từ người hắn từ từ chảy ra, giờ phút này Thư Diệp mới nhớ lại lúc này có người kéo cô, thì ra chính là Quý Vân Húc vì cứu cô mà bị chiếc xe đụng phải. Cô sợ đến ngất người, ngồi thật ở dưới đất không dám tiến lên, cô bủn rủn cả tay chân.

“Chết người, chạy mau.” Tài xế đụng vào Quý Vân Húc sau khi xem xét, liền chạy nhanh nói với người ở bên trong xe, sau đó nhảy lên xe, lái xe bỏ chạy.

Thư Diệp nghe có tiếng người ở phía sau, cô mới tỉnh táo lại, quát lớn theo chiếc xe, “Các người giúp tôi mang anh ta đi bệnh viện, anh ta sẽ không chết.” Cô lập tức đi đến bên cạnh Quý Vân Húc, thử thăm dò xem hắn còn thở không. Hoàn hảo, có hô hấp. Cô cũng biết chút ít kiến thức cấp cứu, không thể di chuyển Quý Vân Húc, chỉ là ở bên cạnh lớn tiếng kêu to, “Anh mau tỉnh lại, mau tỉnh lại.” Cầm bàn tay lạnh băng của hắn, trong lòng cô hoảng loạn, nên làm cái gì bây giờ ? Cô buông tay hắn ra, tính gọi xe cứu thương.

Quý Vân Húc dùng toàn lực nắm bàn tay cô, hắn nghe được giọng nói của cô, nhưng chính mình lại không có sức lực lên tiếng trả lời. Sợ Thư Diệp sẽ bỏ trốn, dựa vào nghị lực chống đỡ của mình, cuối cùng hắn cũng mở miệng nói, yếu ớt phát ra ba chữ, “Không được đi.”

Thư Diệp tựa như hiểu được ý của hắn, một tay cầm tay hắn, tay kia lấy điện thoại từ di động ra.

“Xảy ra chuyện gì ?” Thư Triết đuổi theo đến thì thấy Quý Vân Húc nằm ở trên mặt đất, mà dưới người hắn toàn là máu.

“Thư Triết, mau giúp chị gọi 120 kêu xe cứu thương !!!” Thư Diệp vội vàng nói, hai tay cầm chặt tay Quý Vân Húc, “Cố gắng lên, xe cứu thương sắp đến rồi.” Nếu không phải hắn đẩy cô ra, hiện tại người nằm trên ở đây chính là cô. Thư Diệp không thể tin hắn lại cứu mình. Quý Vân Húc luôn tra tấn, chà đạp cô, nhưng ở thời khắc quan trọng nhất, lại xả thân cứu cô, chỉ sợ nói ra sẽ không ai tin !

Rốt cuộc tại sao hắn lại không thiết mạng của mình lại cứu cô ? Có thể là do kích động ! Thư Diệp chỉ có thể dùng cơ đồ giải thích cho hành động của hắn.

Lúc này ý thức của Quý Vân Húc đã không còn minh mẫn, bầy tay bị Thư Diệp nắm từ từ trượt xuống.

Xe cứu thương bay như tên bắn đến bệnh viện, Thư Diệp cùng Thư Triết hai người ngồi ở bên cạnh Quý Vân Húc. Thư Diệp trong lòng hy vọng ông trời phù hộ hắn không bị gì. Tuy rằng hắn đối với cô tàn nhẫn, nhưng nhìn một khắc kia hắn ngã xuống, lòng cô chột đau đớn. Cô không tài nào giải thích được, cảm giác đó là gì.

Trong bệnh viện, Quý Vân Húc lẳng lặng nằm trên giường bệnh màu trắng, nhú mào, nhưng sắc mặt tái nhợt không có chút máu làm hắn mất đi vẻ lạnh lùng cùng hiên ngang, hắn hiện tại rất suy yếu. Thư Diệp ngồi bên cạnh hắn, dùng bông gòn thấm nước chậm đôi môi khô nứt của Quý Vân Húc. Bác sĩ nói ngoại trừ hai chân bị gãy xuống, hắn cũng không có thương tích gì nặng lắm, chỉ là mất máu quá nhiều, lúc tỉnh lại đầu sẽ bị choáng váng.

Cám ơn trời phật, may mắn hắn không bị gì nghiêm trọng, nếu không cả đời này cô sẽ rất áy náy, cảm giác nợ hắn gì đó. Cô không muốn nợ hắn gì cả ! Tại sao cô lại cảm thấy áy náy chứ ? Quý Vân Húc lúc nào cũng đánh mắng cô, hắn có áy náy không ? Loại người như hắn cả đời này không bao giờ biết hai chữ “áy náy” viết như thế nào cả. Nhược điểm của con gái chính là : lòng luôn yếu mềm hơn đàn ông, đa sầu đa cảm.

Thư Diệp nhìn chăm chú khuôn mặt đẹp trai của Quý Vân Húc, mặc dù đã vô số lần cô và hắn tiếp xúc thân mật, nhưng cô chưa bao giờ nhìn kỹ khuôn mặt hoàn mỹ của hắn. Hắn có một đôi lông mày dài đẹp, hai gò má cao, ngũ quan cứ như ông trời vì hắn mà tạo ra, có thể nói là hoàn mỹ vô cùng. Trên người hắn tỏa ra khí chất hiên ngang cùng cao quý, làm cho vô số người bị hắn hấp dẫn, rơi vào cạm bẫy của hắn.

Yêu một người như thế quả thật rất mệt mỏi, ngón tay Thư Diệp đưa lên trán Quý Vân Húc, nhẹ nhàng vuốt lông mày đang nhíu chặt của hắn, ngay cả ngũ quan cũng nhíu mày, thật sự là một người đàn ông lạnh lùng hiếm thấy.

Thư Triết gõ cửa tiến vào, nhìn chăm chăm Quý Vân Húc đang nằm trên giường bệnh, trừ bỏ vừa rồi Quý Vân Húc nằm bất động trên mặt đất, hắn có chút khấn trương cùng lo sợ, nhưng giờ Quý Vân Húc đã

không sao, hấn cũng không còn lo lắng nữa. Mà hấn cũng mong ông trời tiếp tục trừng phạt Quý Vân Húc, trừng hấn vô nhân đạo ngược đãi Thư Diệp.

“Hấn đã không còn đáng lo ngại, chúng ta đi thôi.” Về mặt Thư Triết không có gì biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại lo lắng Thư Diệp sẽ oán hận chính mình.

Hiểu được ý Thư Triết nói “đi” là gì, Thư Diệp cực kỳ bình tĩnh, cũng không có tức giận gì, nhưng ánh mắt chất chứa sự âm thầm cùng buồn bã, “Triết trở về đi, về sau chị sẽ không bao giờ cùng em đi nữa.”

Thư Triết cũng đoán trước được đáp án, nhưng lòng vẫn đau đớn, “Diệp yêu hấn sao ? Bị hành động của hấn làm cho cảm động ?” Hấn nói ra nghi vấn trong lòng, giọng nói cũng mang theo tư vị ghen tuông.

Thư Diệp thật lâu sau cũng không trả lời câu hỏi của Thư Triết, cảm động sao ? Yêu hấn sao ? Yêu thì cô không dám chắc, nhưng trong lòng đúng thật có chút cảm động. Cảm động vì một người cứu mình cũng là bình thường phải không ? Thư Diệp không muốn trong lòng có quá nhiều cảm xúc với Quý Vân Húc, hấn là một người đàn ông nguy hiểm, cho đến khi hiệp định kết thúc, cô không được mềm lòng, không thể để cho bản thân mình mê muội hấn.

“Triết nói đúng rồi phải không ?” Thư Triết tiếp tục hỏi, lòng càng thêm đau đớn, sâu trong lòng hấn, hấn không muốn cô yêu ai ngoại trừ hấn cả.

“Chuyện này không liên quan tới em, em về nhà đi !” Thư Diệp nổi giận, cô không thể nào bình tĩnh đối mặt với Thư Triết. Cô cứ tưởng đó là gia đình của cô, nhưng không ngờ họ lại che dấu thân thể của cô, làm cô sống mà không biết mình là ai. Tất cả mọi người đều biết cả, chỉ có cô là không biết gì hết.

Thư Triết bắt đắ dĩ nhìn Thư Diệp, “Triết sẽ lại đến tìm Diệp.” Hấn sẽ không bỏ cuộc, hấn biết Thư Diệp hiện tại rất khó đối mặt với chuyện này, hấn cũng không nên quá vội vàng.

Thư Diệp không nói thêm gì, nhìn Quý Vân Húc đang nằm trên giường bệnh. Thư Triết đi tới cửa, xoay người nhìn lại Thư Diệp, “Diệp không phải đã yêu hấn chứ ?” Biết ý hấn, Thư Diệp vẫn không trả lời vấn đề này, cô rất muốn mở miệng nói, nhưng lại không nói được.

Thấy cô không có phản ứng gì, Thư Triết mở cửa ra, “Triết sẽ chờ dịp quay lại.” Lời nói kiên định của hấn làm Thư Diệp ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lúc đó hấn đã đi ra khỏi phòng bệnh.

Ánh mắt dừng thật lâu tại cửa phòng, cô lẳng lặng trầm tư, cũng đành chịu sự kiên trì của Thư Triết. Không thể phủ nhận, hấn luôn yêu thương cô, từ lúc nhỏ đã bảo vệ cô, nhưng điều làm cô bất ngờ là hấn đối với cô nảy sinh tình cảm nam nữ ?

“Người cũng đã đi rồi, quay đầu lại đây.” Giọng nói suy yếu của Quý Vân Húc nhưng cũng mang theo một chút bá đạo vang lên. Kỳ thật từ lúc Thư Triết vào phòng bệnh đến giờ, hấn cũng đã tỉnh lại, chỉ là muốn xem Thư Diệp có nhân lúc hấn mê man mà lợi dụng cơ hội bỏ trốn cùng Thư Triết hay không. Tuy rằng câu trả lời lúc này của cô làm hấn hài lòng, nhưng hấn cực kỳ không thích thấy nhìn người đàn ông khác.

“Anh tỉnh rồi ?” Thư Diệp nhẹ giọng hỏi, rốt cuộc cũng tỉnh, trong lòng cô như trút được gánh nặng.

Quý Vân Húc muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức, đầu lại choáng váng làm hấn ngã lại xuống giường. Hai tay hấn ôm đầu, có chút hoảng hốt, tại sao lại như vậy ? Hấn bị thương nghiêm trọng vậy sao ?

Thư Diệp vội vàng đứng lên, dìu hấn nằm xuống, “Mau nằm xuống đi, bác sĩ nói anh mất máu quá nhiều, nên bị đầu sẽ bị choáng váng, phải chú ý nghỉ ngơi.” Dìu hấn nằm xuống, mắt cô dán trên người Quý Vân Húc, cô không dám nhìn thẳng mặt hấn, giờ phút này hấn đang nhìn Thư Diệp không chớp mắt.

“Vì sao lúc này không nhân tôi đang hôn mê mà bỏ trốn ?” Giọng nói Quý Vân Húc vẫn lạnh lùng như ngày thường.

Thư Diệp không định trả lời, vì cô không biết trả lời thế nào mới đúng. Là áy náy ? Là lo lắng ? Hay là bởi vì hấn ? Cảm xúc trong lòng cô hiện giờ rất phức tạp, “Anh tại sao lại cứu tôi ?”

Quý Vân Húc thấy cô không trả lời mà còn hỏi lại, hấn càng thêm tức giận, không quan tâm đầu mình đang đau nhức mà ngồi dậy, hai chân đau đớn làm hấn cắn mạnh vào môi dưới. Hấn thật là điên rồi ? Sao lại xả thân cứu cô chứ ? Đây là điều hấn không nghĩ đến, cứ như vậy không nghĩ đến hậu quả mà đẩy cô ra, làm

bản thân mình bị thương. Tại thời khắc đó, trong lòng hắn chỉ nghĩ đến một chuyện là không để cô xảy ra chuyện gì, đến cả sống chết của bản thân cũng không màng.

“Còn nhớ rõ hiệp định 1 năm của chúng ta k ? Tôi từng nói với cô, chỉ cần cô nói một câu với đàn ông khác, hiệp định của chúng ta sẽ tăng thêm 1 năm. Hôm nay cô cùng hắn nói bao nhiêu câu rồi ? Tự cô tính lấy đi.” Quý Vân Húc cũng học theo Thư Diệp không đáp mà hỏi lại, hắn không biết vì sao lại muốn hiệp định này kéo dài mãi mãi, chỉ là bản thân không muốn thấy cô rời khỏi mình, chắc có lẽ hắn đã quen với việc cô ở cạnh mình.

Thư Diệp không muốn quan tâm hắn cố tình gây sự với mình, “Tôi mặc kệ anh nói gì, tôi chỉ tuân thủ 1 năm hiệp định, đến lúc đó dù anh có cho tôi đi hay không, tôi cũng sẽ liều chết mà rời khỏi anh.” Cô nhìn thẳng hắn mà nói.

Ánh mắt sắc bén của Quý Vân Húc làm Thư Diệp sợ, nhin đau đớn trên người, hắn ôm cô ngã vào ngực mình, “Cô tốt nhất dẹp bỏ ý định rời khỏi đi.”

Thư Diệp nhìn Quý Vân Húc, hiện tại hắn đang bị thương, cô cũng không muốn cãi lại hắn, nhưng cô nhìn trong mắt anh đầy vẻ chắc chắn, “Tôi...” Còn muốn nói tiếp nhưng cửa phòng đã bị mở ra.

Viên Phàm đẩy cửa đi vào, đi theo phía sau là Tiêu Vũ Kỳ cùng Chung Hiểu Dung. Ba người nhìn hành động thân mật của Thư Diệp cùng Quý Vân Húc liền sững người. Viên Phàm tức giận kéo Thư Diệp ra khỏi người Quý Vân Húc, lớn tiếng nói, “Mày không biết xấu hổ sao, làm gì mà cứ quấn lấy Vân Húc không buông ?” Bà hung hăng bắt lấy hai tay Thư Diệp.

“Mẹ, mẹ buông cô ấy ra.” Quý Vân Húc lên tiếng ngăn cản Viên Phàm, nếu hiện tại hắn có sức lực, hắn đã đi đến trước mặt Viên Phàm không để bà đụng đến Thư Diệp.

Chung Hiểu Dung một bên che mặt cười, cảnh mẹ con cãi nhau chính là cảnh vui nhất. Thu hồi ý cười trên mặt, thốt tha đi đôi giày cao gần 8 cm đến bên cạnh Viên Phàm, sắm vai “người tốt”, “Mẹ, mẹ buông tay đi, Vân Húc đang rất đau, giờ đang bị thương, mẹ đừng nên làm khó nó.” Cũng làm bộ quan tâm thương tích của Quý Vân Húc, “Vân Húc, em thế nào rồi, sao để ra nông nổi như vậy ?”

“Đừng ở đây giả bộ mèo khóc chuột.” Quý Vân Húc liếc mắt nhìn Chung Hiểu Dung, hắn ghét nhất bộ dáng giả bộ của Chung Hiểu Dung, làm cho hắn buồn nôn.

Viên Phàm tức giận nhìn Thư Diệp, “Nói, có phải mày hại Vân Húc ra nông nổi này không ? Mày là khắc tinh, lập tức rút đi cho tao.”

“Thực xin lỗi.” Ánh mắt Thư Diệp áy náy nhìn Viên Phàm, có lẽ cô đúng là khắc tinh hoặc cũng có thể là sao chổi, nếu không thì tại sao cha mẹ ruột của cô cũng vứt bỏ cô, mà cha mẹ nuôi cũng chán ghét cô. Nghĩ đến số phận bi thảm của mình, hốc mắt Thư Diệp đỏ lên, nước mắt cứ chạy xuống hai gò má, kỳ thật cô không muốn ở trước mặt bọn họ tỏ ra yếu đuối như vậy, nhưng cô không thể làm chủ cảm xúc của mình được.

“Thư Diệp, lại đây.” Quý Vân Húc vẻ mặt âm trầm kêu to cô.

Thư Diệp nhìn ánh mắt trách cứ của mọi người, không dám bước qua.

“Mau đi qua đi.” Tiêu Vũ Kỳ đi ra hòa giải, kéo Thư Diệp đi về phía trước. Cũng tiện thể đi đến trước mặt Quý Vân Húc, nói, “Quý tổng giám đốc tài giỏi xuất chúng mà cùn có lúc bị thương.” Vẻ mặt đầy vẻ trên chọc, nhưng ở trong mắt Quý Vân Húc, lại còn tốt hơn giả tâm của Chung Hiểu Dung gấp ngàn vạn lần.

Viên Phàm thấy Tiêu Vũ Kỳ giúp Thư Diệp, còn cố tình tạo cơ hội cho hai người bọn họ, trong lòng bà rất khó chịu, buồn bực, chẳng lẽ Vũ Kỳ không có chút cảm giác với Vân Húc ?

“Tao nói cho mày biết, tao không muốn thấy mày ở cái nhà này nữa, mày mau chóng biến đi cho tao.” Viên Phàm hướng Thư Diệp rống to. Vân Húc rót cuộc coi trọng yêu tinh này ở điểm nào ? Bà nhìn thế nào cũng đều cảm thấy chán ghét.

“Đều đi ra ngoài hết cho tôi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Quý Vân Húc lên tiếng đuổi người, hắn không có kiên nhẫn nhìn bọn họ.

Thấy vẻ mặt giận dữ của Quý Vân Húc, Viên Phàm cũng không dám ở lại, “Húc nhi, con nghỉ ngơi cho khỏe đi, mẹ sẽ đến thăm con nữa.” Tuy rằng bà rất thương hấn, nhưng cũng không bởi vì vậy mà nuông chiều hấn. Người làm mẹ đều muốn điều tốt nhất cho con mình, đều hy vọng con mình có một tương lai sáng lạn, có một bạn đời hạnh phúc sống với nhau. Mà Thư Diệp không phải loại con dâu mà bà mong muốn, cho nên bà phải giúp Vân Húc rời bỏ yêu tinh Thư Diệp đó.

“Tôi có thể ở lại nói với anh mấy câu không ?” Đứng ở trong phòng bệnh, Tiêu Vũ Kỳ chủ động yêu cầu.

Part 55 : Nói thật với lòng mình

Quý Vân Húc cũng không từ chối, để Thư Diệp đi ra ngoài rồi mới đi thẳng vào vấn đề, nói, “Có chuyện gì cô cứ nói thẳng đi.” Mấy ngày gần đây ở cùng một nhà, hấn phát hiện Tiêu Vũ Kỳ cũng không phải là người không biết lý lẽ, tuy rằng hai người không thể thành đôi theo như mong muốn của Viên Phàm, nhưng lại có thể trở thành bạn bè. Tính tình cô rất rộng lượng, điềm tĩnh, làm cho Quý Vân Húc rất tôn trọng.

Tiêu Vũ Kỳ ngồi giường sofa gần giường bệnh, tựa như sắp có một cuộc đối thoại rất dài, “Anh rất lạnh lùng, như vậy Thư Diệp làm sao hiểu rõ tâm ý của anh được ?” Tuy rằng cô cũng bị hấn hấp dẫn, nhưng trong lòng vẫn như trước đây, che dấu tình cảm của mình, tình yêu phải dựa vào duyên phận, không thể cưỡng ép mà có được.

“Cô ở lại là để nói với tôi điều này ? Tôi còn không biết thì ra Tiêu đại tiểu thư cũng rất thích xen vào chuyện người khác.” Quý Vân Húc lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, “Chuyện của tôi không cần cô quan tâm.” Hấn rất ghét ai xen vào chuyện của hấn, hoặc là xét nét những chuyện hấn làm.

“Anh nói tôi xen vào chuyện người khác cũng được, nhưng cách biểu đạt tình yêu của anh quả thật rất kỳ lạ, cho nên tôi mới muốn chỉ anh vài chiêu để anh có thể ôm mỹ nhân về.” Tiêu Vũ Kỳ cười khê, đứng ở cương vị bạn bè, cô hy vọng hấn được hạnh phúc, có đôi khi nhìn người mình yêu hạnh phúc, cũng rất mạn nguyện.

Quý Vân Húc không kiên nhẫn, ánh mắt căm tức nhìn cô, “Tôi không cần ai dạy tôi làm gì, cô đi về đi, tôi không muốn cô ở đây ăn nói lung tung nữa.” Hấn hiện tại hối hận tại sao mình lại chấp nhận yêu cầu của cô.

Thu hồi ý cười, Tiêu Vũ Kỳ nghiêm mặt nói, “Anh yêu Thư Diệp?”. Cô không dám nhìn thẳng mặt Quý Vân Húc, sợ rằng sẽ thấy được biểu tình gì đó trên khuôn mặt hấn.

Hấn yêu Thư Diệp sao ? Vấn đề này hấn chưa từng nghĩ đến. Ngày từ đầu đem Thư Diệp về Quý gia, hấn cũng chưa từng lo lắng bản thân mình sẽ yêu Thư Diệp, hấn hận cô còn không kịp, chứ nói gì là yêu ? Mà từ khi hình bóng Đào Tĩnh Dao dần phai nhạt trong tim hấn, hấn phát hiện hấn đã không còn chán ghét Thư Diệp như trước đây nữa, cũng bắt đầu thức tỉnh hành vi tàn nhẫn của mình đối với cô.

Yêu Thư Diệp ? Không phải, có lẽ chỉ là thói quen. Bắt đầu quen với mùi thơm ngọt ngào của cô ở trong phòng, quen với tính khí quật cường của cô đối kháng lại hấn mỗi ngày.

“Không trả lời tức là thừa nhận.” Thấy Quý Vân Húc suy tư thật lâu, Tiêu Vũ Kỳ lên tiếng.

Quý Vân Húc phá lên cười, “Cô cảm thấy tôi sẽ yêu loại con gái đó sao ?”

Không yêu sao ? Không yêu thì vì cái gì ngay cả sinh mạng của mình cũng không màng mà cứu cô ? Con người quả thật rất thích lừa dối bản thân mình, giống như Quý Vân Húc vậy, một người cao ngạo như thế thì làm sao dám trước mặt người khác thừa nhận yêu Thư Diệp chứ ?

“Nói thật với lòng mình đi, tự hỏi bản thân mình có yêu cô ấy hay không, tại sao không cho cô ấy đi ?” Tiêu Vũ Kỳ thông minh nhìn ra tâm tư của Quý Vân Húc, nhưng chính hấn lại trốn tránh, không dám đối mặt, hấn sợ lại bị tổn thương lần nữa. Dù sao Đào Tĩnh Dao rời bỏ hấn cũng đã làm hấn tổn thương trầm trọng, nếu không thì hấn đã không điên cuồng trả thù.

Hấn hiện tại luyến tiếc để Thư Diệp đi, nhưng cũng không có nghĩa là hấn yêu cô, đây là 2 chuyện khác nhau. Từ khi Đào Tĩnh Dao rời bỏ hấn, hấn đã thề sẽ không để người con gái nào chiếm lấy trái tim hấn nữa, hiện tại cũng như vậy. Cho nên hấn sẽ không để Thư Diệp đi vào lòng mình, nếu không hấn sẽ bị tổn thương lần nữa.

“Ngày mai tôi sẽ trở về Mĩ, hy vọng chúng ta lúc gặp lại vẫn là bạn bè.” Tiêu Vũ Kỳ đứng dậy, đi tới trước mặt Quý Vân Húc, vươn tay phải ra.

Quý Vân Húc theo lễ vươn tay ra, im lặng nhìn Tiêu Vũ Kỳ.

12. Chương 56-60

Part 56 : Bắt kẻ thông gian trên giường

Từ Thư Triết, Đào Tĩnh Dao biết được Quý Vân Húc vì cứu Thư Diệp mà bị trọng thương, lo lắng không thôi, đứng tần ngần trước cổng bệnh viện. Muốn đi vào nhưng lại không dám, cứ thế mà đi đi lại lại ở bên ngoài cổng. Cô lấy thân phận gì mà đi vào chứ? Hiện tại Quý Vân Húc không còn là người yêu của cô, hiện tại Quý Vân Húc vì người con gái khác mà chẳng thiết mạng sống của chính mình.

Lúc trước chính cô lựa chọn rời khỏi hắn, cho nên hết thảy những điều đang xảy ra chính là do cô gieo gió gặt bão mà nên. Đào Tĩnh Dao xoay người trở về nhà, không đi vào bệnh viện. Đi vào làm cái gì? Tự rước lấy nhục sao? Lấy tay lau nước mắt, cô lấy lại tinh thần đi về nhà.

Con đường này chính do cô lựa chọn, không thể trách ai cả. Cho dù hiện tại Thư Dịch đối xử không tốt với cô, không chăm sóc lo lắng cho cô, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, cô phải kiên cường mà sống, vì đứa nhỏ mà phấn chấn lên.

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Tư Ánh cùng Thư Nguyên Hạo hai người đi viếng chùa, gần đây việc làm ăn của Thư gia gặp khó khăn, hai người nhân cơ hội này đi khấn vái, có thể thần linh sẽ hiển linh, làm cho xí nghiệp Thư gia khởi tử hồi sinh. Đáng lẽ cô cũng cùng đi, nhưng vì đang mang thai, dọc đường đi cơ thể cảm thấy không khỏe, nên cô đón xe quay trở về.

Đào Tĩnh Dao mang túi hành lý trở lại Thư gia, định cất hành lý xong thì đến công ty tìm Thư Dịch, mặc kệ thế nào, hắn cũng là ba của đứa nhỏ, cô còn phải sống ở gia đình này rất lâu.

Tựa vào tay vịn đi lên lầu, quần áo của Thư Dịch rải rác trước cửa phòng, hắn đã về nhà sao? Không phải giờ này hắn phải ở công ty? Linh tính mách bảo có điều gì đó không ổn, cô nhẹ nhàng đẩy cửa, kinh hoàn thấy hai cơ thể lỏa lồ đang ôm hôn nhau. Đầu óc như bị búa tạ đập vào, nhất thời hoảng sợ, toàn thân run run, không phải là thật! Nhất định là cô đã nhìn lầm, nhanh chóng, lau đi nước mắt, cô mở to hai mắt nhìn về phía hai người đó, nhằm xác định những gì cô thấy đều là giả dối.

“Yêu em chết mất, tiểu yêu tinh.” Giọng nói khàn khàn của Thư Dịch vọng đến tai Đào Tĩnh Dao. Cô không có nhìn lầm, người đang ân ái ái ái với cô gái ở trên giường chính là chồng của cô – Thư Dịch.

Đây là ông trời trừng phạt cô phải không, phạt cô không trân trọng Quý Vân Húc, phản bội hắn đi theo Thư Dịch? Nhưng sự trừng phạt này quá thâm thiết, thâm đến nỗi làm cho cô trắng tay.

“Thư Dịch”, Đào Tĩnh Dao gào thét lên, điên cuồng đi đến bên giường, cầm lấy hành lý quăng thẳng vào hai người đang xấu hổ đang nằm trên giường.

Thư Dịch quay đầu, khiếp sợ thấy Đào Tĩnh Dao đứng ở cửa, có chút kinh ngạc, không phải cô ta đi chùa sao? Sao lại trở về nhanh vậy? Đang hưng trí lại bị quấy rầy, Thư Dịch nhanh chóng cầm lấy quần áo ở dưới đất mặc vào.

“Honey”, cô gái nằm trên giường nhìn Đào Tĩnh Dao trong nháy mắt, vẫn như trước nũng nịu kêu Thư Dịch.

“Mặc quần áo lập tức rút cho tôi.” Thư Dịch gầm nhẹ, vẻ mặt tức giận.

Đào Tĩnh Dao cười khở, trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh, chặn đường đi của cô gái đó, “Thấy rõ con người hắn chưa? Hắn chính là người như vậy, lúc cần thì dẫn cô lên giường, không cần thì đá đi không thương tiếc.” Đáy mắt ảm đạm nhưng cũng khiêu khích nhìn cô gái trước mặt.

Cô gái kia đang muốn nói lại, nhưng bị tiếng rống của Thư Dịch làm hoảng sợ, chạy ra khỏi Thư gia.

“Nếu thấy được, tôi cũng không cần phải nói làm gì.” Giọng nói Thư Dịch rất lạnh lùng, hấn ngay cả lời giải thích cũng chẳng hề nói. Cùng Đào Tĩnh Dao đi đến ngày hôm nay cũng là quá lắm rồi. Với một lãng tử như hấn, cùng một cô gái duy trì một năm cuộc sống hôn nhân đã là cực hạn.

Đào Tĩnh Dao thấy thái độ hấn ngang nhiên như không có chuyện gì xảy ra, rất là tức giận, hấn ngay cả một lời giải thích hay một chút hối cải cũng không có.

“Chúng ta ly hôn đi.” Đào Tĩnh Dao tức giận nói.

Thư Dịch nhìn cô thật lâu, sau đó nói, “Đây là do cô nói, được, tôi đồng ý, mai chúng ta sẽ đi ký tên.” Không có tí nào luyến tiếc, hấn sẵn khoái đáp ứng, và có thể đi kí đơn li hôn ngay lập tức. Đào Tĩnh Dao vốn tức giận quá nên nói thế, nào ngờ Thư Dịch lại vui vẻ đồng ý. Xem ra hấn đã chờ hai từ “ly hôn” này đã thật lâu, cho nên mới không kiêng nể đem phụ nữ bên ngoài về Thư gia.

“Anh chờ ngày ly hôn này đã thật lâu rồi phải không ?” Nước mắt rơi xuống, cô cố gắng nói những lời này.

Thư Dịch cũng không nói gì, ngẫm đồng ý. Lúc trước chính mình nhất thời bồng bột nên mới lấy Đào Tĩnh Dao, nhưng thật không ngờ sự bồng bột của mình lại làm cho xí nghiệp Thư gia gặp nguy, nếu không phải lấy cô, Quý Văn Húc sẽ không trả thù bọn họ. So sánh với quyền thế mà nói, phụ nữ ở trong lòng hấn chẳng là gì cả.

Đào Tĩnh Dao cảm tức nhìn Thư Dịch, không khống chế được, cô chạy đến liều mạng đánh Thư Dịch, “Anh là đồ khốn nạn, anh rốt cuộc có yêu tôi hay không ? Đồ khốn nạn.” Rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh được nữa, Đào Tĩnh Dao điên cuồng la hét, cô đã gây ra tội lỗi gì chứ ? Nước mắt như bờ vỡ òa trào ra mãi, nhưng không đổi được một tia đau lòng từ Thư Dịch.

“Giờ nói chuyện yêu hay không yêu thì có ích gì ?” Hấn hỏi ngược lại Đào Tĩnh Dao, lúc trước dụ ngon nói ngọt với cô, thề non hẹn biển, giờ khắc này toàn bộ hấn đều đã quên hết, “Đứa nhỏ thì tự cô quyết định đi, tôi không có ý kiến.”

Phần nộ nhìn Thư Dịch, Đào Tĩnh Dao cầm bình hoa ném về phía hấn, Thư Dịch nhanh nhẹn né tránh, cũng đi qua nắm chặt tay Đào Tĩnh Dao, “Không cần nổi điên ở đây, rút ra khỏi Thư gia cho tôi, đừng bao giờ lếch xác về cái nhà này nữa ! Cô nghĩ rằng tôi yêu cô thật sao ? Cô đừng có nằm mơ, tôi chỉ muốn đùa giỡn với cô thôi, thật không ngờ cô lại mắc mưu, còn khẳng khẳng một mực tin tưởng tôi. Cô rút đi cho tôi, chạy trở về bên cạnh Quý Văn Húc kia. Phụ nữ của Quý Văn Húc, bổn thiếu gia không có hứng thú.” Lúc trước chỉ là cảm giác mới mẻ mà thôi, đương nhiên cũng có tình cảm ẩn chứa bên trong, nhưng giờ hấn lại chẳng còn cảm giác gì với Đào Tĩnh Dao, hấn không thể miễn cưỡng bản thân duy trì cuộc hôn nhân đáng ghét này.

Đào Tĩnh Dao quá xúc động, hô hấp trở nên dồn dập, trong lòng hoảng sợ không thôi, toàn thân run bần bật. Trêyn thế giới này cái gì cũng có quả báo của nó, đây chính là quả báo của cô, cô phản bội Quý Văn Húc, cuối cùng lại bị người khác vứt bỏ mình. Hối hận sao? Buồn cười sao? Đào Tĩnh Dao đột nhiên nổi điên cười to ra tiếng, “Tôi có quả báo ngày hôm nay, thì anh cũng sẽ có, anh tốt nhất hãy chờ xem !” Che ngực đang kịch liệt đau đớn, cô kiên quyết rời khỏi Thư gia.

*****

Trong bệnh viện, Đào Tĩnh Dao lẳng lặng nằm trên bàn phẫu thuật, nước mắt lặng yên chảy xuống từ hai gò má.

“Tiểu thư, cô xác định muốn phá thai ?” Bác sĩ phụ trách hỏi lại cô lần nữa, “Hiện tại hối hận vẫn còn kịp, xin cô hãy suy nghĩ thật kỹ.”

“Bác sĩ, tôi đã suy nghĩ rất kỹ, sẽ không thay đổi ý định.” Đào Tĩnh Dao nhắm chặt hai mắt, bi thương nhưng cũng kiên định nói.

Cho dù có luyến tiếc như thế nào, cô cũng sẽ không giữ lại nghiệt chủng này, cô không muốn sinh đứa nhỏ này ra, mỗi ngày nhìn mặt nó lại nhớ đến Thư Dịch cùng những chuyện hoang đường mà mình đã gây ra.

Con gái cả đời không phải coi trọng tiền bạc, cũng không phải quyền thế, mà là tình cảm của người đàn ông mình yêu, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cho dù cuộc sống đạm bạc cũng rất tốt. Từng có một người đàn ông yêu cô tha thiết, nhưng cô lại không biết trân trọng, dễ dàng rời đi để hôm nay phải chịu nỗi nhục nhã cùng thảm thương này. Nếu thời gian có thể quay lại, cô thà chết cũng không rời xa Quý Vân Húc.

Trải qua một thời gian tịnh dưỡng, Quý Vân Húc cũng đã có thể bước xuống giường đi lại. Thư Diệp rất cuộc cũng có thể buông xuống tảng đá trong lòng. Gần nửa năm trôi qua, ngày hiệp định kết thúc cũng cận kề, cô phải cố gắng vượt qua thời gian nửa năm này, để có thể đi tìm cha mẹ ruột của mình.

“Suy nghĩ cái gì ?” Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp trầm tư, lạnh giọng hỏi. Hôm nay là ngày hẩn xuất viện, cô lại buồn bã ỉu xiu, không có gì là vui mừng cả.

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn hẩn thật lâu, sau đó nói ra nghi vấn trong lòng mình, “Tôi có thể tiếp tục đến trường không ?” Cô biết Thư gia sẽ không cung cấp tiền cho cô đi học nữa, cô cũng không muốn nhận ân huệ của họ. Chờ nửa năm nữa cô thoát khỏi nhà tù này, cô sẽ tự mình kiếm tiền đóng học phí cùng sinh sống, thấy Quý Vân Húc không có trả lời, Thư Diệp nói tiếp, “Tôi sẽ trả lại tiền học phí cho anh.”

Hừ, thật thú vị, cô nghĩ hẩn để ý chút tiền con con đó sao ? “Cơ hội không phải lúc nào cũng có, tôi đã cho cô cơ hội nhưng chính cô lại muốn chạy trốn. Cho nên hiện tại cô hãy dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, ngoan ngoãn ở Quý gia cho tôi.” Tuy rằng không nghiêm khắc trách cứ, nhưng giọng nói hẩn lạnh lùng đến nỗi làm Thư Diệp sớn cả gai óc.

Quý Vân Húc muốn thấy cô kiên trì cầu xin hẩn, thực đáng tiếc, lần này Thư Diệp không nói nửa câu, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Thế nào ? Cô có phật lòng chỗ nào không ?” Quý Vân Húc mở to hai mắt, ánh mắt cũng trở nên sâu lắng làm người khác khó nắm bắt được hẩn đang nghĩ gì.

“Không có.” Câu trả lời ngắn gọn. Nếu hẩn nói không còn cơ hội, cho dù cô có cầu xin thế nào, kết quả cũng giống nhau thôi, cần chi phải lãng phí lời nói !

Một Thư Diệp ngoan ngoãn nghe lời làm hẩn cảm thấy không quen, Quý Vân Húc đột nhiên thấy trong lòng có chút khó chịu.

*****

Sau khi về nhà, Quý Vân Húc nằm ở sofa trong phòng ngủ, nhìn Thư Diệp bận bịu đi qua đi lại trước mặt hẩn, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ nói không nên lời. Cảm giác thỏa mãn ? Cảm giác áy náy ? Khó có thể miêu tả.

“Quần áo đã sắp xếp xong, bỏ hết vào tủ áo rồi, tôi đi ra ngoài trước.” Thư Diệp từ bệnh viện trở về, đem hành lý lên lầu, đang lúc mở cửa đi ra, lại bị Quý Vân Húc gọi lại.

“Lại đây.” Ở bệnh viện chăm sóc hẩn nhiều ngày, cô mỗi ngày đều không nói một câu dư thừa nào, trừ bỏ hỏi tình hình sức khỏe của hẩn. Giống như hiện tại, cô khôn giống như trước kia, chẳng nói lại nửa câu, chỉ thông thả đi đến bên cạnh, chờ hẩn phân phó.

Đợi Thư Diệp đến gần mình, Quý Vân Húc kéo cô ngã vào lòng hẩn, mà Thư Diệp cũng không có chút phản kháng, để mặc cho hẩn ôm, chỉ có trong mắt cô có thể thấy rõ cô bất đắc dĩ.

“Cô im lặng phản kháng sao ?” Quý Vân Húc nhướn mày nhìn cô, trong mắt tràn đầy tức giận.

“Tôi không có phản kháng, chính là kiên nhẫn đợi qua hết nửa năm ở Quý gia.” Thư Diệp bình tĩnh giải thích, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

Quý Vân Húc xoay đầu cô, ép cô phải nhìn thẳng mặt hẩn, “Nhìn tôi, ai cho phép cô rời đi ! Không có lệnh của tôi, cô không được đi khỏi nhà này nửa bước.” Nghĩ đến nửa năm sau cô sẽ rời đi, trong lòng hẩn đột nhiên sợ hãi, thật sự như lời Tiêu Vũ Kỳ nói, hẩn động lòng sao ? Hẩn yêu Thư Diệp sao ?

Bỏ qua cảm xúc đáng ghét này, Quý Vân Húc ôm chặt cơ thể Thư Diệp, hôn ngẫu nghiêng lên môi cô, hai tay bắt đầu ở trên người cô sờ soạng, giờ phút này hẩn phải nhanh chóng dùng dục vọng để đè áp cảm xúc

xao động trong lòng mình, Thư Diệp không la lên nhưng lại dùng hành động chống lại, không quan tâm sự chống cự của cô, Quý Vân Húc ấn ngã cô xuống sofa, từ cổ bắt đầu để lại dấu hôn của hắn.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng lan tỏa khắp chốn làm cho bầu trời giá lạnh của mùa đông mang một chút ấm áp, lòng người cũng như được sưởi ấm.

Quý Vân Húc dẫn Thư Diệp đến một căn nhà gỗ nhỏ xa lạ, Thư Diệp nhìn quanh bốn phía : nơi này cách Quý gia không xa, hoàn cảnh lại u tịch, im ắng. Ngôi nhà được làm bằng gỗ đỏ, ngôi nhà nằm sau cây ngô đồng, những đóa hoa ngô đồng kiêu diễm nở rộ rất đẹp.

Nhưng mấy chậu hoa linh lan lại rất thảm thương, vì không có người chăm sóc nên héo hết.

“Dẫn tôi đến đây làm gì ?” Thư Diệp rút cuộc mở miệng hỏi. Sáng sớm tinh mơ, hắn liền dẫn cô đến chỗ này, không phải là bất thường sao, hắn khi nào có lòng tốt dẫn cô đi xem phong cảnh ? Mặc dù thế, cô rất thích nơi này, ở đây có bầu không khí thoáng đãng và tươi mát, ở chỗ này không giống cảm giác tù túng như ở trong Quý gia.

Khóe miệng Quý Vân Húc giương lên, tay nâng cằm Thư Diệp lên, “Rút cuộc chịu mở miệng rồi sao ? Còn tưởng rằng cô đã trở thành người câm rồi.” Hắn châm chọc cô.

Thư Diệp hất tay hắn, lui về phía sau vài bước, “Có gì muốn nói thì nói đi, tôi còn có đồng việc phải làm.” Từ bệnh viện trở về, Thư Diệp lại tiếp tục công việc làm người hầu của mình. Tuy rằng Quý Vân Húc cũng không trừng phạt vì tội bỏ trốn, nhưng đối với cô hắn vẫn nói chuyện rất lạnh lùng, làm cho cô phải khiếp sợ.

Quý Vân Húc mặc cô lui về sau, bản thân chậm rãi bước đến gần ngôi nhà gỗ, Thư Diệp thấy thế cũng cất bước theo sau. Mọi thứ trong nhà rất ngăn nắp, chỉ là trong nhà có đóng một lớp bụi dày, xem ra đã rất lâu không có ai vào đây quét dọn.

“Nơi này từng là nơi tôi thích đến nhất, phải nói là tôi cùng chị dâu hay đến đây.” Quý Vân Húc đột nhiên phát giác mình nói sai cái gì rồi, chị dâu ? Thư Diệp căn bản không phải người của Thư gia, kỳ thật căn bản cũng không thể gọi Đào Tĩnh Dao là chị dâu.

Chị dâu chính là Đào Tĩnh Dao, Thư Diệp nghe đám người hầu trong Quý gia từng bàn tán chuyện của hắn và Đào Tĩnh Dao, nhưng cô cũng không có hứng thú gì với chuyện đó. Loại người lạnh lùng vô nhân tính như Quý Vân Húc, mọi cô gái đều không chịu nổi, đương nhiên kể cả Đào Tĩnh Dao.

Quý Vân Húc muốn nhìn thấy một tia cảm xúc dao động trên mặt Thư Diệp, nhưng đáng tiếc làm cho hắn thất vọng. “Từ khi Đào Tĩnh Dao bỏ đi, tôi cũng không còn đến chỗ này nữa, hôm nay là lần đầu tiên.” Còn tưởng bản thân sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa, hoặc là khi hắn đến nơi này thì một chút cảm giác cũng đã không còn, nhưng không phải như vậy, cảm giác hận thù vẫn tồn tại trong lòng hắn, tuy rằng hắn cũng đã không còn tí nào tình cảm với Đào Tĩnh Dao.

“Anh thật ra muốn nói cái gì ?” Ý hắn nói hiện tại hắn có thể thần nhiên đối mặt với tất cả sao ? Thật ra là hắn muốn gì ? Thư Diệp tò mò muốn biết.

“Có một ngày, tôi sẽ thiêu hủy chỗ này, biến chỗ này thành tro bụi, cũng giống như tình yêu của tôi với Đào Tĩnh Dao, biến mất không còn một chút nào cả.” Sự oán giận có thể nhìn thấy rõ trong mắt Quý Vân Húc, trên trán cũng có thể mạch máu nổi lên.

Thư Diệp không muốn nhìn hai mắt lãnh khốc đầy phần nộ của hắn, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Quý Vân Húc dùng sức xoay đầu cô lại, “Nhìn tôi, tôi muốn cô hiểu một chuyện : không được phản bội tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.” Giọng nói hung tàn lạnh như băng vọng vào lòng Thư Diệp.

“Tôi không phải người của anh, đừng đến phản bội hay không phản bội, tôi chỉ qua là một công cụ mà thôi.” Thư Diệp khôi phục lại bộ dáng nhanh nhẹn miệng cùng phản bác của mình, cô phải rời khỏi, nửa năm sau bất luận thế nào, cô cũng sẽ tìm cách thoát khỏi nơi này, cái này không phải gọi là phản bội, bởi vì chính hắn nói cô chỉ cần ở bên cạnh hắn 1 năm.

Ngoài cửa sổ có tiếng người đi đến, quấy rầy cuộc đối chọi gay gắt của hai người.

“Ai ?” Quý Vân Húc buông Thư Diệp ra, đi tới cửa sổ đằng trước xem xét, bộ mặt hung hăng khủng bố nhìn thân ảnh hoảng sợ mà chạy mất, cho dù hóa thành tro hắc cũng nhận ra được.

Part 60 : Khách không mời mà đến

Thư Diệp cùng Quý Vân Húc trở lại Quý gia. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn – Đào Tĩnh Dao xuất hiện ở phòng khách, nhìn thấy Quý Vân Húc, cô có chút bất an, hai tay nắm chặt vạt vạt, Viên Phàm ngồi bên cạnh đứng dậy ý đồ hàn gấm hai người, “Vân Húc, Tĩnh Dao đến thăm chúng ta, hai con cũng lâu lắm rồi không gặp nhau, chắc là có nhiều điều muốn nói.” Nói xong, bà liền kéo Đào Tĩnh Dao đến bên cạnh Quý Vân Húc.

Tuy rằng bà cũng rất hận Đào Tĩnh Dao, nhưng trước khi Quý Vân Húc về nhà, Đào Tĩnh Dao đã quỳ gối trước mặt bà thừa nhận sai lầm, hy vọng bà có thể tha thứ. Thấy Đào Tĩnh Dao có ý hối cải, hơn nữa bà thấy con lớn lên từng ngày, trong lòng cũng niệm chút tình xưa, hơn nữa sự xuất hiện của Thư Diệp làm bà cảm tức, bà cũng muốn nhân cơ hội này để Vân Húc nói lại tình xưa với Đào Tĩnh Dao, đuổi Thư Diệp đi. Nhiều đó nguyên nhân cũng đủ làm bà động lòng.

“Nơi này không chào đón cô, cút đi cho tôi.” Quý Vân Húc tức giận rống lên, cô ta còn dám vác mặt về nơi này sao ?

“Tĩnh Dao là khách của mẹ, con không được vô phép như vậy.” Viên Phàm lớn tiếng trách cứ Quý Vân Húc. Nhưng thấy Vân Húc nổi giận như vậy, có thể nó vẫn còn yêu Tĩnh Dao ! Nếu không yêu sao lại hận được chứ ?

Viên Phàm đi đến bên cạnh Đào Tĩnh Dao, “Lâu rồi không đến đây, con ở lại đây vài ngày đi.” Nếu đã bằng lòng giúp Đào Tĩnh Dao quay lại với Vân Húc, bà chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa.

“Tôi nể mặt mẹ tôi không đuổi cô đi, nhưng tôi cảnh cáo cô, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi, gương mặt cô làm tôi ghê tởm.” Quý Vân Húc hung tợn nhìn chằm chằm Đào Tĩnh Dao, vẻ mặt chán ghét căm hận không có cái nào mà không có, nói xong hắn kéo tay Thư Diệp đi lên phòng.

Lần này Thư Diệp không có phản kháng, hiện tại cô biết học khôn, lúc hắn đang nổi giận, tuyệt đối đừng đụng đến hắn, như vậy mới tránh được một kiếp.

“Tôi xuống nhà đem bữa sáng cho nah.” Thư Diệp nói xong liền đi ra cửa, nhưng mới vừa bước được vài bước, đột nhiên cô thấy đầu óc xoay vòng vòng, buồn nôn muốn ói, cô vội vàng che miệng chạy vào phòng tắm.

“Nôn.” Mồ hôi từ trên trán cứ chảy xuống.

Về mặt Quý Vân Húc nghiêm lại, nhíu mày đi đến phòng tắm, nhìn hai má trắng bệch của Thư Diệp, vô lực ngồi sõng xoài ở dưới đất, “Sao lại thế này ?”

Thư Diệp lau khuôn mặt lạnh như băng đầy mồ hôi, muốn đứng dậy, nhưng lại bị Quý Vân Húc nhanh hơn, ôm cô đi đến sofa. Thư Diệp bị hắn ôm, cơn nôn ói vừa mới dịu xuống lại lên tiếp, cô bịt miệng, giãy dụa trong lòng hắn, Quý Vân Húc ôm chặt cơ thể cô không chịu buông tay, vô nhẹ lưng cô. Hơn mười giây sau, Thư Diệp rốt cuộc không nhịn được, nôn lên hết trên người Quý Vân Húc.

Cô sợ hãi co rúm người, chết chắc rồi, lần này hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, lấy hai tay che mắt, sợ hãi thốt lên, “Đừng đánh tôi, tôi không cố ý đâu.” Có ai mà không sợ bị đánh đâu ? Huống chi là một cô gái yếu đuối như cô.

Quý Vân Húc mày nhíu càng chặt, buông cô ra, gọi điện thoại xuống dưới nhà, “Mẹ Trần, đem một ly sữa lên.” Sau đó hắn đi vào phòng tắm rửa cơ thể bị cô phun đầy lên người.

Thư Diệp vòng hai tay ôm chặt lấy mình, tóc gáy dựng hết lên, đưa sữa lên làm gì ? Chẳng lẽ là hắt sữa nóng vào người cô ? Cô biết hắn vô nhân tính đến cỡ nào, nghĩ đến đây, cô nhanh nhẩu đứng lên.

Sau khi tắm rửa, Quý Vân Húc trên người lại sạch sẽ và phảng phất mùi hương thơm ngát như ngày thường bước ra. Mẹ Trần cũng đem ly sữa lên, đưa cho Quý Vân Húc sau đó cũng đi xuống nhà.

Quý Vân Húc bưng ly sữa đến cho Thư Diệp, cô khấn trương nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, “Tôi không phải cố ý.”

“Mau uống hết, sau đó theo tôi ra ngoài.” Giọng nói lạnh lùng, lại ngầm có ý quan tâm của hắn cất lên.

*****

“Anh dẫn tôi đến bệnh viện làm gì ?” Thư Diệp la lên, anh ta ở bệnh viện riết ghiền hay sao ? Cô không có bị bệnh gì mà bắt cô đến bệnh viện. Từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất là đến bệnh viện khám bệnh, sợ uống thuốc, sợ cả chích thuốc.

Quý Vân Húc mặc kệ cô kháng cự, ôm lấy Thư Diệp đi vào khoa sản.

13. Chương 56-60

Part 56 : Bắt kẻ thông gian trên giường

Từ Thư Triết, Đào Tinh Dao biết được Quý Vân Húc vì cứu Thư Diệp mà bị trọng thương, lo lắng không thôi, đứng tần ngần trước cổng bệnh viện. Muốn đi vào nhưng lại không dám, cứ thế mà đi đi lại lại ở bên ngoài cổng. Cô lấy thân phận gì mà đi vào chứ? Hiện tại Quý Vân Húc không còn là người yêu của cô, hiện tại Quý Vân Húc vì người con gái khác mà chẳng thiết mạng sống của chính mình.

Lúc trước chính cô lựa chọn rời khỏi hắn, cho nên hết thảy những điều đang xảy ra chính là do cô gieo gió gặt bão mà nên. Đào Tinh Dao xoay người trở về nhà, không đi vào bệnh viện. Đi vào làm cái gì? Tự rước lấy nhục sao? Lấy tay lau nước mắt, cô lấy lại tinh thần đi về nhà.

Con đường này chính do cô lựa chọn, không thể trách ai cả. Cho dù hiện tại Thư Dịch đối xử không tốt với cô, không chăm sóc lo lắng cho cô, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, cô phải kiên cường mà sống, vì đứa nhỏ mà phấn chấn lên.

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Tư Ánh cùng Thư Nguyên Hạo hai người đi viếng chùa, gần đây việc làm ăn của Thư gia gặp khó khăn, hai người nhân cơ hội này đi khấn vái, có thể thần linh sẽ hiển linh, làm cho xí nghiệp Thư gia khởi tử hồi sinh. Đáng lẽ cô cũng cùng đi, nhưng vì đang mang thai, dọc đường đi cơ thể cảm thấy không khỏe, nên cô đón xe quay trở về.

Đào Tinh Dao mang túi hành lý trở lại Thư gia, định cất hành lý xong thì đến công ty tìm Thư Dịch, mặc kệ thế nào, hắn cũng là ba của đứa nhỏ, cô còn phải sống ở gia đình này rất lâu.

Tựa vào tay vịn đi lên lầu, quần áo của Thư Dịch rải rác trước cửa phòng, hắn đã về nhà sao? Không phải giờ này hắn phải ở công ty? Linh tính mách bảo có điều gì đó không ổn, cô nhẹ nhàng đẩy cửa, kinh hoàn thấy hai cơ thể lỏa lồ đang ôm hôn nhau. Đầu óc như bị búa tạ đập vào, nhất thời hoảng sợ, toàn thân run run, không phải là thật! Nhất định là cô đã nhìn lầm, nhanh chóng lau đi nước mắt, cô mở to hai mắt nhìn về phía hai người đó, nhằm xác định những gì cô thấy đều là giả dối.

“Yêu em chết mất, tiểu yêu tinh.” Giọng nói khàn khàn của Thư Dịch vọng đến tai Đào Tinh Dao. Cô không có nhìn lầm, người đang ân ái ái với cô gái ở trên giường chính là chồng của cô – Thư Dịch.

Đây là ông trời trừng phạt cô phải không, phạt cô không trân trọng Quý Vân Húc, phản bội hắn đi theo Thư Dịch? Nhưng sự trừng phạt này quá thâm thiết, thâm đến nỗi làm cho cô trắng tay.

“Thư Dịch”, Đào Tinh Dao gào thét lên, điên cuồng đi đến bên giường, cầm lấy hành lý quăng thẳng vào hai người đang xấu hổ đang nằm trên giường.

Thư Dịch quay đầu, khiếp sợ thấy Đào Tinh Dao đứng ở cửa, có chút kinh ngạc, không phải cô ta đi chùa sao? Sao lại trở về nhanh vậy? Đang hưng trí lại bị quấy rầy, Thư Dịch nhanh chóng cầm lấy quần áo ở dưới đất mặc vào.

“Honey”, cô gái nằm trên giường nhìn Đào Tĩnh Dao trong nháy mắt, vẫn như trước nũng nịu kêu Thư Dịch.

“Mặc quần áo lập tức cắt cho tôi.” Thư Dịch gầm nhẹ, vẻ mặt tức giận.

Đào Tĩnh Dao cười khở, trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh, chặn đường đi của cô gái đó, “Thấy rõ con người hần chưa? Hần chính là người như vậy, lúc cần thì dẫn cô lên giường, không cần thì đá đi không thương tiếc.” Đáy mắt ảm đạm nhưng cũng khiêu khích nhìn cô gái trước mặt.

Cô gái kia đang muốn nói lại, nhưng bị tiếng rống của Thư Dịch làm hoảng sợ, chạy ra khỏi Thư gia.

“Nếu thấy được, tôi cũng không cần phải nói làm gì.” Giọng nói Thư Dịch rất lạnh lùng, hần ngay cả lời giải thích cũng chẳng hề nói. Cùng Đào Tĩnh Dao đi đến ngày hôm nay cũng là quá lắm rồi. Với một lãng tử như hần, cùng một cô gái duy trì một năm cuộc sống hôn nhân đã là cực hạn.

Đào Tĩnh Dao thấy thái độ hần ngang nhiên như không có chuyện gì xảy ra, rất là tức giận, hần ngay cả một lời giải thích hay một chút hối cải cũng không có.

“Chúng ta ly hôn đi.” Đào Tĩnh Dao tức giận nói.

Thư Dịch nhìn cô thật lâu, sau đó nói, “Đây là do cô nói, được, tôi đồng ý, mai chúng ta sẽ đi ký tên.” Không có tí nào luyến tiếc, hần sẵn khoái đáp ứng, và có thể đi kí đơn li hôn ngay lập tức. Đào Tĩnh Dao vốn tức giận quá nên nói thế, nào ngờ Thư Dịch lại vui vẻ đồng ý. Xem ra hần đã chờ hai từ “ly hôn” này đã thật lâu, cho nên mới không kiên nhẫn đem phụ nữ bên ngoài về Thư gia.

“Anh chờ ngày ly hôn này đã thật lâu rồi phải không ?” Nước mắt rơi xuống, cô cố gắng nói những lời này.

Thư Dịch cũng không nói gì, ngẫm đồng ý. Lúc trước chính mình nhất thời bồng bột nên mới lấy Đào Tĩnh Dao, nhưng thật không ngờ sự bồng bột của mình lại làm cho xí nghiệp Thư gia gặp nguy, nếu không phải lấy cô, Quý Văn Húc sẽ không trả thù bọn họ. So sánh với quyền thế mà nói, phụ nữ ở trong lòng hần chẳng là gì cả.

Đào Tĩnh Dao cảm tức nhìn Thư Dịch, không không chế được, cô chạy đến liều mạng đánh Thư Dịch, “Anh là đồ khốn nạn, anh rốt cuộc có yêu tôi hay không ? Đồ khốn nạn.” Rốt cuộc không thể giữ bình tĩnh được nữa, Đào Tĩnh Dao điên cuồng la hét, cô đã gây ra tội lỗi gì chứ ? Nước mắt như bờ vỡ ðề cứ trào ra mãi, nhưng không đổi được một tia đau lòng từ Thư Dịch.

“Giờ nói chuyện yêu hay không yêu thì có ích gì ?” Hần hỏi ngược lại Đào Tĩnh Dao, lúc trước dụ ngon nói ngọt với cô, thế non hẹn biển, giờ khắc này toàn bộ hần đều đã quên hết, “Đứa nhỏ thì tự cô quyết định đi, tôi không có ý kiến.”

Phần nộ nhìn Thư Dịch, Đào Tĩnh Dao cầm bình hoa ném về phía hần, Thư Dịch nhanh nhẹn né tránh, cũng đi qua nắm chặt tay Đào Tĩnh Dao, “Không cần nổi điên ở đây, cắt ra khỏi Thư gia cho tôi, đừng bao giờ lếch xác về cái nhà này nữa ! Cô nghĩ rằng tôi yêu cô thật sao ? Cô đừng có nằm mơ, tôi chỉ muốn đùa giỡn với cô thôi, thật không ngờ cô lại mắc mưu, còn khăng khăng một mực tin tưởng tôi. Cô cắt đi cho tôi, chạy trở về bên cạnh Quý Văn Húc kia. Phụ nữ của Quý Văn Húc, bốn thiếu gia không có hứng thú.” Lúc trước chỉ là cảm giác mới mẻ mà thôi, đương nhiên cũng có tình cảm ẩn chứa bên trong, nhưng giờ hần lại chẳng còn cảm giác gì với Đào Tĩnh Dao, hần không thể miễn cưỡng bản thân duy trì cuộc hôn nhân đáng ghét này.

Đào Tĩnh Dao quá xúc động, hô hấp trở nên dồn dập, trong lòng hoảng sợ không thôi, toàn thân run bần bật. Trên thế giới này cái gì cũng có quả báo của nó, đây chính là quả báo của cô, cô phản bội Quý Văn Húc, cuối cùng lại bị người khác vứt bỏ mình. Hối hận sao? Buồn cười sao? Đào Tĩnh Dao đột nhiên nổi điên cười to ra tiếng, “Tôi có quả báo ngày hôm nay, thì anh cũng sẽ có, anh tốt nhất hãy chờ xem !” Che ngực đang kịch liệt đau đớn, cô kiên quyết rời khỏi Thư gia.

*****

Trong bệnh viện, Đào Tĩnh Dao lẳng lặng nằm trên bàn phẫu thuật, nước mắt lặng yên chảy xuống từ hai gò má.

“Tiểu thư, cô xác định muốn phá thai ?” Bác sĩ phụ trách hỏi lại cô lần nữa, “Hiện tại hối hận vẫn còn kịp, xin cô hãy suy nghĩ thật kỹ.”

“Bác sĩ, tôi đã suy nghĩ rất kỹ, sẽ không thay đổi ý định.” Đào Tình Dao nhắm chặt hai mắt, bi thương nhưng kiên định nói.

Cho dù có luyến tiếc như thế nào, cô cũng sẽ không giữ lại nghiệt chủng này, cô không muốn sinh đứa nhỏ này ra, mỗi ngày nhìn mặt nó lại nhớ đến Thư Diệp cùng những chuyện hoang đường mà mình đã gây ra.

Con gái cả đời không phải coi trọng tiền bạc, cũng không phải quyền thế, mà là tình cảm của người đàn ông mình yêu, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, cho dù cuộc sống đạm bạc cũng rất tốt. Từng có một người đàn ông yêu cô tha thiết, nhưng cô lại không biết trân trọng, dễ dàng rời đi để hôm nay phải chịu nỗi nhục nhã cùng thảm thương này. Nếu thời gian có thể quay lại, cô thà chết cũng không rời xa Quý Vân Húc.

Trải qua một thời gian tịnh dưỡng, Quý Vân Húc cũng đã có thể bước xuống giường đi lại. Thư Diệp rốt cuộc cũng có thể buông xuống tảng đá trong lòng. Gần nửa năm trôi qua, ngày hiệp định kết thúc cũng cận kề, cô phải cố gắng vượt qua thời gian nửa năm này, để có thể đi tìm cha mẹ ruột của mình.

“Suy nghĩ cái gì ?” Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp trầm tư, lạnh giọng hỏi. Hôm nay là ngày hẩn xuất viện, cô lại buồn bã ỉu xiu, không có gì là vui mừng cả.

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn hẩn thật lâu, sau đó nói ra nghi vấn trong lòng mình, “Tôi có thể tiếp tục đến trường không ?” Cô biết Thư gia sẽ không cung cấp tiền cho cô đi học nữa, cô cũng không muốn nhận ân huệ của họ. Chờ nửa năm nữa cô thoát khỏi nhà tù này, cô sẽ tự mình kiếm tiền đóng học phí cùng sinh sống, thấy Quý Vân Húc không có trả lời, Thư Diệp nói tiếp, “Tôi sẽ trả lại tiền học phí cho anh.”

Hừ, thật thú vị, cô nghĩ hẩn để ý chút tiền con con đó sao ? “Cơ hội không phải lúc nào cũng có, tôi đã cho cô cơ hội nhưng chính cô lại muốn chạy trốn. Cho nên hiện tại cô hãy dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, ngoan ngoãn ở Quý gia cho tôi.” Tuy rằng không nghiêm khắc trách cứ, nhưng giọng nói hẩn lạnh lùng đến nỗi làm Thư Diệp sớn cả gai ốc.

Quý Vân Húc muốn thấy cô kiên trì cầu xin hẩn, thực đáng tiếc, lần này Thư Diệp không nói nửa câu, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

“Thế nào ? Cô có phật lòng chỗ nào không ?” Quý Vân Húc mở to hai mắt, ánh mắt cũng trở nên sâu lắng làm người khác khó nắm bắt được hẩn đang nghĩ gì.

“Không có.” Câu trả lời ngắn gọn. Nếu hẩn nói không còn cơ hội, cho dù cô có cầu xin thế nào, kết quả cũng giống nhau thôi, cần chi phải lãng phí lời nói !

Một Thư Diệp ngoan ngoãn nghe lời làm hẩn cảm thấy không quen, Quý Vân Húc đột nhiên thấy trong lòng có chút khó chịu.

*****

Sau khi về nhà, Quý Vân Húc nằm ở sofa trong phòng ngủ, nhìn Thư Diệp bận bịu đi qua đi lại trước mặt hẩn, trong lòng có chút cảm giác kỳ lạ nói không nên lời. Cảm giác thỏa mãn ? Cảm giác áy náy ? Khó có thể miêu tả.

“Quần áo đã sắp xếp xong, bỏ hết vào tủ áo rồi, tôi đi ra ngoài trước.” Thư Diệp từ bệnh viện trở về, đem hành lý lên lầu, đang lúc mở cửa đi ra, lại bị Quý Vân Húc gọi lại.

“Lại đây.” Ở bệnh viện chăm sóc hẩn nhiều ngày, cô mỗi ngày đều không nói một câu dư thừa nào, trừ bỏ hỏi tình hình sức khỏe của hẩn. Giống như hiện tại, cô khôn giống như trước kia, chẳng nói lại nửa câu, chỉ thông thả đi đến bên cạnh, chờ hẩn phân phó.

Đợi Thư Diệp đến gần mình, Quý Vân Húc kéo cô ngã vào lòng hẩn, mà Thư Diệp cũng không có chút phản kháng, để mặc cho hẩn ôm, chỉ có trong mắt cô có thể thấy rõ cô bất đắc dĩ.

“Cô im lặng phản kháng sao ?” Quý Vân Húc nhướn mày nhìn cô, trong mắt tràn đầy tức giận.

“Tôi không có phản kháng, chính là kiên nhẫn đợi qua hết nửa năm ở Quý gia.” Thư Diệp bình tĩnh giải thích, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

Quý Vân Húc xoay đầu cô, ép cô phải nhìn thẳng mặt hắn, “Nhìn tôi, ai cho phép cô rời đi ! Không có lệnh của tôi, cô không được đi khỏi nhà này nửa bước.” Nghĩ đến nửa năm sau cô sẽ rời đi, trong lòng hắn đột nhiên sợ hãi, thật sự như lời Tiêu Vũ Kỳ nói, hắn động lòng sao ? Hắn yêu Thư Diệp sao ?

Bỏ qua cảm xúc đáng ghét này, Quý Vân Húc ôm chặt cơ thể Thư Diệp, hôn ngẫu nghiêng lên môi cô, hai tay bắt đầu ở trên người cô sờ soạng, giờ phút này hắn phải nhanh chóng dùng dục vọng để đè áp cảm xúc xao động trong lòng mình, Thư Diệp không la lên nhưng lại dùng hành động chống lại, không quan tâm sự chống cự của cô, Quý Vân Húc ấn ngã cô xuống sofa, từ cổ bắt đầu để lại dấu hôn của hắn.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng lan tỏa khắp chốn làm cho bầu trời giá lạnh của mùa đông mang một chút ấm áp, lòng người cũng như được sưởi ấm.

Quý Vân Húc dẫn Thư Diệp đến một căn nhà gỗ nhỏ xa lạ, Thư Diệp nhìn quanh bốn phía : nơi này cách Quý gia không xa, hoàn cảnh lại u tịch, im ắng. Ngôi nhà được làm bằng gỗ đỏ, ngôi nhà nằm sau cây ngô đồng, những đóa hoa ngô đồng kiêu diễm nở rộ rất đẹp.

Nhưng mấy chậu hoa linh lan lại rất thảm thương, vì không có người chăm sóc nên héo hết.

“Dẫn tôi đến đây làm gì ?” Thư Diệp rớt cuộc mở miệng hỏi. Sáng sớm tinh mơ, hắn liền dẫn cô đến chỗ này, không phải là bất thường sao, hắn khi nào có lòng tốt dẫn cô đi xem phong cảnh ? Mặc dù thế, cô rất thích nơi này, ở đây có bầu không khí thoáng đãng và tươi mát, ở chỗ này không giống cảm giác tù túng như ở trong Quý gia.

Khóe miệng Quý Vân Húc giương lên, tay nâng cằm Thư Diệp lên, “Rớt cuộc chịu mở miệng rồi sao ? Còn tưởng rằng cô đã trở thành người câm rồi.” Hắn châm chọc cô.

Thư Diệp hất tay hắn, lui về phía sau vài bước, “Có gì muốn nói thì nói đi, tôi còn có đồng việc phải làm.” Từ bệnh viện trở về, Thư Diệp lại tiếp tục công việc làm người hầu của mình. Tuy rằng Quý Vân Húc cũng không trừng phạt vì tội bỏ trốn, nhưng đối với cô hắn vẫn nói chuyện rất lạnh lùng, làm cho cô phải khiếp sợ.

Quý Vân Húc mặc cô lui về sau, bản thân chậm rãi bước đến gần ngôi nhà gỗ, Thư Diệp thấy thế cũng cất bước theo sau. Mọi thứ trong nhà rất ngăn nắp, chỉ là trong nhà có đóng một lớp bụi dày, xem ra đã rất lâu không có ai vào đây quét dọn.

“Nơi này từng là nơi tôi thích đến nhất, phải nói là tôi cùng chị dâu hay đến đây.” Quý Vân Húc đột nhiên phát giác mình nói sai cái gì rồi, chị dâu ? Thư Diệp căn bản không phải người của Thư gia, kỳ thật căn bản cũng không thể gọi Đào Tĩnh Dao là chị dâu.

Chị dâu chính là Đào Tĩnh Dao, Thư Diệp nghe đám người hầu trong Quý gia từng bàn tán chuyện của hắn và Đào Tĩnh Dao, nhưng cô cũng không có hứng thú gì với chuyện đó. Loại người lạnh lùng vô nhân tính như Quý Vân Húc, mọi cô gái đều không chịu nổi, đương nhiên kể cả Đào Tĩnh Dao.

Quý Vân Húc muốn nhìn thấy một tia cảm xúc dao động trên mặt Thư Diệp, nhưng đáng tiếc làm cho hắn thất vọng. “Từ khi Đào Tĩnh Dao bỏ đi, tôi cũng không còn đến chỗ này nữa, hôm nay là lần đầu tiên.” Còn tưởng bản thân sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa, hoặc là khi hắn đến nơi này thì một chút cảm giác cũng đã không còn, nhưng không phải như vậy, cảm giác hận thù vẫn tồn tại trong lòng hắn, tuy rằng hắn cũng đã không còn tí nào tình cảm với Đào Tĩnh Dao.

“Anh thật ra muốn nói cái gì ?” Ý hắn nói hiện tại hắn có thể thần nhiên đối mặt với tất cả sao ? Thật ra là hắn muốn gì ? Thư Diệp tò mò muốn biết.

“Có một ngày, tôi sẽ thiêu hủy chỗ này, biến chỗ này thành tro bụi, cũng giống như tình yêu của tôi với Đào Tĩnh Dao, biến mất không còn một chút nào cả.” Sự oán giận có thể nhìn thấy rõ trong mắt Quý Vân Húc, trên trán cũng có thể mạch máu nổi lên.

Thư Diệp không muốn nhìn hai mắt lãnh khốc đầy phần nộ của hắn, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Quý Vân Húc dùng sức xoay đầu cô lại, “Nhìn tôi, tôi muốn cô hiểu một chuyện : không được phản bội tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.” Giọng nói hung tàn lạnh như băng vọng vào lòng Thư Diệp.

“Tôi không phải người của anh, đừng đến phản bội hay không phản bội, tôi chỉ qua là một công cụ mà thôi.” Thư Diệp khôi phục lại bộ dáng nhanh nhẹn miệng cùng phản bác của mình, cô phải rời khỏi, nửa năm sau bất luận thế nào, cô cũng sẽ tìm cách thoát khỏi nơi này, cái này không phải gọi là phản bội, bởi vì chính hần nói cô chỉ cần ở bên cạnh hần 1 năm.

Ngoài cửa sổ có tiếng người đi đến, quấy rầy cuộc đối chọi gay gắt của hai người.

“Ai ?” Quý Vân Húc buông Thư Diệp ra, đi tới cửa sổ đằng trước xem xét, bộ mặt hung hăng khủng bố nhìn thân ảnh hoảng sợ mà chạy mất, cho dù hóa thành tro hần cũng nhận ra được.

Thư Diệp cùng Quý Vân Húc trở lại Quý gia. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hần – Đào Tĩnh Dao xuất hiện ở phòng khách, nhìn thấy Quý Vân Húc, cô có chút bất an, hai tay nắm chặt vạt vạt, Viên Phàm ngồi bên cạnh đứng dậy ý đồ hàn gấm hai người, “Vân Húc, Tĩnh Dao đến thăm chúng ta, hai con cũng lâu lắm rồi không gặp nhau, chắc là có nhiều điều muốn nói.” Nói xong, bà liền kéo Đào Tĩnh Dao đến bên cạnh Quý Vân Húc.

Tuy rằng bà cũng rất hận Đào Tĩnh Dao, nhưng trước khi Quý Vân Húc về nhà, Đào Tĩnh Dao đã quỳ gối trước mặt bà thừa nhận sai lầm, hy vọng bà có thể tha thứ. Thấy Đào Tĩnh Dao có ý hối cải, hơn nữa bà thấy con lớn lên từng ngày, trong lòng cũng niệm chút tình xưa, hơn nữa sự xuất hiện của Thư Diệp làm bà căm tức, bà cũng muốn nhân cơ hội này để Vân Húc nói lại tình xưa với Đào Tĩnh Dao, đuổi Thư Diệp đi. Nhiều đó nguyên nhân cũng đủ làm bà động lòng.

“Nơi này không chào đón cô, cút đi cho tôi.” Quý Vân Húc tức giận rống lên, cô ta còn dám vác mặt về nơi này sao ?

“Tĩnh Dao là khách của mẹ, con không được vô phép như vậy.” Viên Phàm lớn tiếng trách cứ Quý Vân Húc. Nhưng thấy Vân Húc nổi giận như vậy, có thể nó vẫn còn yêu Tĩnh Dao ! Nếu không yêu sao lại hận được chứ ?

Viên Phàm đi đến bên cạnh Đào Tĩnh Dao, “Lâu rồi không đến đây, con ở lại đây vài ngày đi.” Nếu đã bằng lòng giúp Đào Tĩnh Dao quay lại với Vân Húc, bà chắc chắn sẽ giữ đúng lời hứa.

“Tôi nể mặt mẹ tôi không đuổi cô đi, nhưng tôi cảnh cáo cô, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi, gương mặt cô làm tôi ghê tởm.” Quý Vân Húc hung tợn nhìn chằm chằm Đào Tĩnh Dao, vẻ mặt chán ghét căm hận không có cái nào mà không có, nói xong hần kéo tay Thư Diệp đi lên phòng.

Lần này Thư Diệp không có phản kháng, hiện tại cô biết học khôn, lúc hần đang nổi giận, tuyệt đối đừng đụng đến hần, như vậy mới tránh được một kiếp.

“Tôi xuống nhà đem bữa sáng cho nah.” Thư Diệp nói xong liền đi ra cửa, nhưng mới vừa bước được vài bước, đột nhiên cô thấy đầu óc xoay vòng vòng, buồn nôn muốn ói, cô vội vàng che miệng chạy vào phòng tắm.

“Nôn.” Mồ hôi từ trên trán cứ chảy xuống.

Về mặt Quý Vân Húc nghiêm lại, nhíu mày đi đến phòng tắm, nhìn hai má trắng bệch của Thư Diệp, vô lực ngồi sõng xoài ở dưới đất, “Sao lại thế này ?”

Thư Diệp lau khuôn mặt lạnh như băng đầy mồ hôi, muốn đứng dậy, nhưng lại bị Quý Vân Húc nhanh hơn, ôm cô đi đến sofa. Thư Diệp bị hần ôm, cơn nôn ói vừa mới dịu xuống lại lên tiếp, cô bụm miệng, giãy dụa trong lòng hần, Quý Vân Húc ôm chặt cơ thể cô không chịu buông tay, vỗ nhẹ lưng cô. Hơn mười giây sau, Thư Diệp rốt cuộc không nhịn được, nôn lên hết trên người Quý Vân Húc.

Cô sợ hãi co rúm người, chết chắc rồi, lần này hần nhất định sẽ không bỏ qua cho cô, lấy hai tay che mắt, sợ hãi thốt lên, “Đừng đánh tôi, tôi không cố ý đâu.” Có ai mà không sợ bị đánh đâu ? Huống chi là một cô gái yếu đuối như cô.

Quý Vân Húc mày nhíu càng chặt, buông cô ra, gọi điện thoại xuống dưới nhà, “Mẹ Trần, đem một ly sữa lên.” Sau đó hần đi vào phòng tắm tắm rửa cơ thể bị cô phun đầy lên người.

Thư Diệp vòng hai tay ôm chặt lấy mình, tóc gáy dựng hết lên, đưa sữa lên làm gì ? Chẳng lẽ là hắt sữa nóng vào người cô ? Cô biết hần vô nhân tính đến cỡ nào, nghĩ đến đây, cô nhanh nhẩu đứng lên.

Sau khi tắm rửa, Quý Vân Húc trên người lại sạch sẽ và phẳng phát mùi hương thơm ngát như ngày thường bước ra. Mẹ Trần cũng đem ly sữa lên, đưa cho Quý Vân Húc sau đó cũng đi xuống nhà.

Quý Vân Húc bưng ly sữa đến cho Thư Diệp, cô khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, “Tôi không phải cố ý.”

“Mau uống hết, sau đó theo tôi ra ngoài.” Giọng nói lạnh lùng, lại ngầm có ý quan tâm của hắc cốt lên.

*****

“Anh dẫn tôi đến bệnh viện làm gì ?” Thư Diệp la lên, anh ta ở bệnh viện riết ghiền hay sao ? Cô không có bị bệnh gì mà bắt cô đến bệnh viện. Từ nhỏ đến lớn cô sợ nhất là đến bệnh viện khám bệnh, sợ uống thuốc, sợ cả chích thuốc.

Quý Vân Húc mặc kệ cô kháng cự, ôm lấy Thư Diệp đi vào khoa sản.

14. Chương 61-65

Part 61 : Có thai nghiệt chủng.

“Tiểu thư, cô đã có thai hai tháng rồi.” Bác sĩ nhíu mày nhìn cô gái chừng 16, 17 tuổi trước mặt. Vốn định đề nghị cô phá thai, nhưng nhìn thoáng qua người đàn ông mặt mày lạnh lùng, khí thế bức người, lời nói tới miệng vọt rút trở về.

Thư Diệp như bị sét đánh ngang tai, toàn thân vô lực, cô có thai! Có thai nghiệt chủng! Kinh ngạc và kinh ngạc, cô nói không biết phải nói gì.

Quý Vân Húc từ lúc thấy cô nôn mửa, cũng đã nghi cô có thai, cho nên hắc cốt cũng không lấy làm bất ngờ khi bác sĩ nói thế, “Đi thôi.” Quý Vân Húc cầm tay Thư Diệp đang sợ sệt đi ra khỏi bệnh viện.

*****

Hai người về tới nhà cùng lúc Viên Phàm và Đào Tĩnh Dao đang dùng bữa sáng.

“Vân Húc, về rồi sao, tới đây ăn sáng với mẹ và Tĩnh Dao luôn đi.” Viên Phàm ân cần kéo tay Quý Vân Húc đi tới bàn ăn. Về mặt hằm hằm nhìn Thư Diệp, “Mày còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi chuẩn bị chén đĩa cho thiếu gia.” Bộ dáng ngơ ngơ ngắc ngắc làm người ta chán ghét.

Quý Vân Húc lấy tay Viên Phàm ra, đem Thư Diệp đến bàn ăn, bắt cô ngồi xuống, “Mẹ Trần, đem chén đĩa lên đây.”

“Tôi tự mình đi lấy.” Thư Diệp lập tức đứng dậy. Cô không cần xem mặt Viên Phàm cũng biết bà ta đang căm tức nhìn mình, bà không thích cô, cũng giống như cô không hề thích bà ta tí nào, lại càng không muốn ngồi cùng bàn với bà ấy.

“Ngồi xuống.” Quý Vân Húc dùng sức đè hai bả vai cô, bắt cô ngồi yên trên ghế. Mẹ Trần rất nhanh đem chén đĩa lên, Quý Vân Húc múc cháo vào chén, đem đến trước mặt Thư Diệp, “Ăn đi.” Giọng nói bức bách làm người ta không thể từ chối được. Thư Diệp khẽ cau mày, cầm muống khuấy khuấy chén cháo, cô gắng kìm chế cơn buồn nôn của mình.

Đào Tĩnh Dao ngồi đối diện, trong lòng khó chịu nhìn Quý Vân Húc đối xử ân cần với Thư Diệp, cô biết Quý Vân Húc ngoài mặt thì lạnh lùng với Thư Diệp nhưng trong lòng lại không biết có bao nhiêu quan tâm yêu thương Thư Diệp. Những cử chỉ ân cần quan tâm kia từng là của cô, nhưng chỉ một khắc lúc đó đã hoàn toàn biến mất. Từ lúc bước vào nhà đến giờ, ánh mắt Quý Vân Húc cứ nhìn chằm chằm Thư Diệp, không hề liếc nhìn cô một cái. Tận sâu trong đáy lòng cô cảm thấy rất chua xót.

Thư Diệp che miệng, nôn khan, Quý Vân Húc thấy thế liền lấy tay vuốt nhẹ lưng cô. Viên Phàm hoài nghi nhìn hai người, là người từng có kinh nghiệm, trong lòng bà cũng đoán được phần nào.

Quý Vân Húc nhìn thẳng Viên Phàm, thay bà giải đáp hoài nghi, “Đúng như mẹ nghĩ, Thư Diệp có thai rồi.” Giọng nói không có chút cảm xúc nào, không vui cũng không giận.

Viên Phàm tức giận đến hai mắt như muốn phun ra hỏa, môi run nhè nhẹ. Đào Tĩnh Dao nghe thế, ánh mắt càng thêm âm trầm, hai người họ đã có con, hơn nữa cô nhận ra Quý Vân Húc không hề muốn bỏ đứa con này. Nghĩ đến trước kia cô cũng từng mang thai con hắc, nhưng Quý Vân Húc lại nhấn tâm kêu cô đi phá thai, lúc ấy cô nghĩ do hắc không thích có con, nhưng không ngờ tới chính là hắc không thích cô sinh con cho hắc mà thôi. Chưa sót, lòng như ngàn kim châm vào, hai mắt cô đỏ hoe.

“Mày đúng là đứa con gái mất nết, không biết xấu hổ là gì, mày cho là có con thì có thể ở bên cạnh Vân Húc sao, tao sẽ thừa nhận mày sao?” Viên Phàm kích động chửi rủa, loại người này bà gặp cũng không ít, tưởng lấy đứa nhỏ thì có thể giữ chân đàn ông sao, còn non lắm. Có bà đỡ đây, bà nhất định không cho phép đứa nhỏ này tồn tại.

“Phu nhân, tôi cũng không cần bà thừa nhận, cũng không ở bên cạnh Quý Vân Húc, xin bà đừng hờ một tí là mắng người khác không biết xấu hổ, như vậy chỉ hạ thấp thân phận của bà thôi.” Thư Diệp kiên cường phản kháng, không hề khúm rúm lo sợ. Cô kính trọng Viên Phàm là trưởng bối, cho nên nói chuyện hay cư xử không thể giống như lúc cô phản kháng lại Quý Vân Húc.

“Mày còn dám cãi sao?” Viên Phàm khó thở, giơ tay định tát Thư Diệp, nhưng lại bị Quý Vân Húc chặn và hất tay bà ra.

“Chuyện của con không cần mẹ lo.” Lớn tiếng trách móc, hắc kéo tay Thư Diệp đi ra ngoài cửa.

Thư Diệp đi đến ngôi nhà gỗ nhỏ, bất đắc dĩ ngồi ở cầu thang của nhà gỗ. Đứa nhỏ này là ngoài ý muốn của cô, nó phá hư hết kế hoạch cô Thư Diệp. Nhưng điều đáng sợ hơn nỗi sợ trong lòng chính là cô không có ai để giãi bày suy nghĩ trong lòng mình cả. Người bạn thân nhất Âu Dương thì đã bị ba mẹ đưa ra nước ngoài du học, từ lúc cô đến Quý gia đến giờ, hai người hầu như không hề liên lạc với nhau.

“Tôi phải làm gì bây giờ? Ai có thể nói cho tôi biết không?” Cô không nghĩ sẽ giữ lại đứa nhỏ này, nhưng lại không biết làm thế nào gạt Quý Vân Húc để đi phá thai. Nếu như sinh nó ra, vô số khổ sở đang chờ cô ở phía trước.

Trong lòng đầy rối rắm, nước mắt ào ào chảy xuống. Đời thật buồn cười, nhất định phải bắt cô chịu nhiều thống khổ thì mới được sao?

“Không cần buồn rầu, hỏi chính lòng mình thì cô sẽ có đáp án, đừng chần chờ với quyết định của mình.” Giọng nói đàn ông trầm thấp xa lạ vang lên bên tai cô.

Thư Diệp sợ hãi đứng lên, cô nhớ rõ giọng nói này, chính là giọng nói của người lần trước ở trường cổ vũ cho cô, “Anh rốt cuộc là ai? Sao anh lại xuất hiện ở đây?” Lòng hơi sợ, người này đúng thiệt là âm hồn bất tán, làm sao lúc nào cô cũng nghe được giọng nói của hắc.

Thư Diệp đi vòng trong vòng ngoài kiểm tra, nhưng không thấy ai cả, nản lòng, cô ngồi lại ở cầu thang phía trước nhà gỗ, thì thấy Đào Tĩnh Dao đi đến gần. Thư Diệp có chút bất an, chị ấy sao lại đến đây? Tuy rằng hai người không còn là người nhà, nhưng cô vẫn kêu Đào Tĩnh Dao là “Chị dâu”. Kỳ thật trong lòng cô cũng có chút hoài nghi, vì cái gì chị ấy xuất hiện ở Quý gia, mà cái bụng lại biến mất rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Diệp, không cần gọi chị là chị dâu, chị và anh trai của em đã ly hôn rồi.” Đào Tĩnh Dao bình tĩnh nói, coi như không phải bản thân mình ly hôn, hoàn toàn không có chút gì buồn bã.

Thư Diệp khó có thể tin nhìn chằm chằm Đào Tĩnh Dao, nghi hoặc hỏi, “Tại sao lại như vậy? Thế đứa nhỏ đâu?”

“Đứa nhỏ đã không còn. Nếu không thể sống cùng nhau nữa, cần gì phải sinh đứa nhỏ ra để nó chịu khổ, bị người đời chỉ trích mắng nhiếc chứ.” Ánh mắt Đào Tĩnh Dao đột nhiên hiện lên vẻ oán giận, nhưng giọng nói vẫn như trước bình tĩnh lạ thường.

“Chị dâu, em có thể nhờ chị một chuyện không? Chị giúp em đi.” Thư Diệp tới gần Đào Tĩnh Dao, thành khẩn nói, “Chị hãy dẫn em đi bệnh viện đi, lấy đứa nhỏ ra, không có chị giúp, em không thể ra khỏi cửa Quý gia được. Người duy nhất có thể giúp chỉ có chị mà thôi.” Đào Tĩnh Dao xuất hiện cũng như là cứu tinh của cô.

Đào Tĩnh Dao nghi hoặc, “Vì cái gì? Vân Húc hiện tại không phải đối xử rất tốt với em sao?” Tốt đến nỗi cô ghen phát khóc, nhưng cô vẫn ôm một tia hy vọng có thể cùng Quý Vân Húc bắt đầu lại từ đầu, không để ý sự khinh bỉ ra mặt của Quý Vân Húc mà vẫn ở lại Quý gia.

“Chị dâu, mọi chuyện không phải như chị đã thấy đâu. Em không phải là tình địch mà chị nghĩ, hai chúng ta không hề yêu nhau. Chị có thể giúp em không?” Nghe lời của người đàn ông xa lạ đó, và cùng chuyện của Đào Tĩnh Dao và Thư Diệp, càng làm cô kiên định muốn phá thai. Đúng vậy, không thể sống mà không có trách nhiệm, sinh đứa nhỏ ra rồi để nó chịu khổ, bị người khác khinh khi.

“Em xác định muốn làm vậy thật sao? Nếu Vân Húc biết được thì phải làm sao?” Đào Tĩnh Dao hỏi lại Thư Diệp.

Thư Diệp kiên định gật gù đầu, “Đúng vậy, em đã quyết định, đứa nhỏ này không thể giữ lại.”

Hai người chú tâm nói chuyện, không chú ý cách đó không xa Quý Vân Húc đang nổi cơn thịnh nộ, hai mắt đỏ bừng vì tức giận.

“Thư Diệp.” Tiếng gào thét đầy giận dữ của Quý Vân Húc vang lên, nhìn mặt hần phần nộ như muốn giết người, Thư Diệp sợ tới mức toàn thân rung lắc bầy. Hần làm sao xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ hần nghe hết những gì cô và chị dâu nói rồi?

Quý Vân Húc bước đến gần Thư Diệp, toàn thân tỏa ra lửa giận đầy nguy hiểm, nhìn cô nói, “Lúc này cô vừa mới nói cái gì?” Giọng nói lạnh như sông băng Nam Cực.

Thư Diệp sợ hãi lui về sau, “Anh không được qua đây.” Bởi vì vẻ mặt hần làm cho người ta sợ, như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

“Cô cũng biết sợ sao? Tôi cứ tưởng rằng lá gan cô lớn lắm chứ!” Vẻ mặt hần âm hiểm, hần vươn tay ôm eo Thư Diệp, làm cô không thể chạy đi đâu được. Thư Diệp cố gắng giãy dụa khỏi gông cùm xiềng xích của Quý Vân Húc đang hầm hầm nhìn cô.

Quý Vân Húc không có ý định đứng đây lãng phí thời gian với cô, trực tiếp kéo cô đi về Quý gia.

“Vân Húc!” Đào Tĩnh Dao gọi tên hần nhưng Quý Vân Húc không quay đầu lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Em phải làm gì thì anh mới chịu tha thứ cho em?” Đào Tĩnh Dao gào khóc phía sau. Cô không quen với việc Quý Vân Húc không quan tâm mình, coi mình như là không khí. Chỉ cần có thể trở lại bên hần, hần muốn cô làm gì, cô cũng sẽ làm, “Em xin anh, anh cho em một cơ hội đi!”

Quý Vân Húc dừng bước, quay đầu nhìn vẻ mặt bi thảm của Đào Tĩnh Dao, Thư Diệp bị hần ôm cuing quay đầu lại nhìn.

Thì ra chị dâu của cô vẫn luôn yêu Quý Vân Húc, đột nhiên trong lòng cô chợt nhói đau, không biết chính xác cảm giác đó là gì, nhưng nhìn thấy hai người bọn họ như thế, cô cảm thấy rất đau lòng. Thư Diệp quay đầu lại, không muốn nhìn thấy Đào Tĩnh Dao khóc.

“Cô từ lúc rời khỏi tôi thì cũng từ lúc đó cô đã từ bỏ cơ hội của chính mình, đừng ở đó mà giả bộ mặt đáng thương đó với tôi, chỉ làm tôi thêm chán ghét cô mà thôi.” Lời nói phát ra từ miệng Quý Vân Húc càng làm cho nước Đào Tĩnh Dao tuôn ra như suối, cô chậm rãi đến gần Quý Vân Húc, nói, “Tha thứ cho em, được không? Em sẽ dùng cả đời này chuộc lại lỗi lầm của em. Em chỉ mong anh tha thứ cho em.” Cô không quan tâm Thư Diệp và Quý Vân Húc xem thường mình thế nào, chỉ cần có thể trở lại với Quý Vân Húc, cô không thiết gì cả.

Thư Diệp dùng sức giãy dụa trong lòng Quý Vân Húc, cô không muốn nhìn hai người bọn họ ở đây ân ái. Quý Vân Húc nhìn vẻ mặt khó chịu của cô, đôi mắt to trong trẻo vì tức giận mà đỏ lên. Quý Vân Húc suy nghĩ, Thư Diệp chưa bao giờ ở trước mặt hần thể hiện bộ dáng trẻ con như thế này, chẳng lẽ cô ghen?

Lòng Quý Vân Húc đột nhiên mừng rỡ, không để ý đến Đào Tĩnh Dao, ôm chặt Thư Diệp rời khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, tay chân Đào Tĩnh Dao cứ như bị phanh thây, đau đớn rã rời, mặc kệ thể nào cô cũng sẽ không buông tay, cô phải tìm lại hạnh phúc của mình.

Đem Thư Diệp về phòng, Quý Vân Húc biết cô đang có thai nên nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường. Mái tóc dài của Thư Diệp xõa ở trên giường, đôi mắt đen to lóe lên sáng ngời trừng trừng nhìn Quý Vân Húc, “Anh muốn làm gì?”

Hần đè sát người cô, “Cô nói xem.” Hần nắm chặt cánh tay trắng mịn đang vùng vẫy của cô, chóp mũi nhẹ nhàng kề sát mặt Thư Diệp, hơi thở nam tính phả cả lên mặt Thư Diệp, “Lúc này ở ngôi nhà gỗ, cô nói cái gì?” Quý Vân Húc lặp lại câu hỏi, tuy rằng hần đã nghe hết tất cả, nhưng hần muốn chính miệng Thư Diệp nói cho hần nghe.

“Không phải lúc này anh đã nghe hết còn gì!” Thư Diệp tức giận, rõ ràng đã nghe hết mọi chuyện mà còn giả vờ giả vịt, hần muốn giở trò gì chứ?

“Cô thật sự muốn phá thai?” Quý Vân Húc muốn nghe chính miệng cô trả lời, tuy rằng đứa nhỏ này nằm ngoài dự liệu của hần, nhưng hần cũng không biết tại sao mình lại muốn giữ lại đứa nhỏ này, hần muốn đứa nhỏ được sinh ra, hần muốn có một gia đình hạnh phúc.

Thư Diệp kiên định gật đầu, “Đúng vậy, tôi muốn phá thai, nó không nên sinh ra, nó là sự kết hợp đầy sai lầm.” Thư Diệp nói lên suy nghĩ của chính mình.

“Không nên sinh ra? Kết hợp sai lầm?” Quý Vân Húc nhắc lại lời của Thư Diệp, xem ra cô không quan tâm đến đứa nhỏ, nhần tâm quăng đứa con đang lớn lên từng ngày của hần. Quá ghê tởm! Hần tuyệt đối không để chuyện này xảy ra, “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám gạt tôi đi phá thai, tôi nhất định sẽ cho cô sống không bằng chết.” Giọng nói nghiêm khắc, từng câu chữ lạnh như băng truyền vào tai Thư Diệp.

Thư Diệp đột nhiên cười lạnh, sống không bằng chết? Nghĩ đến bốn từ này, nước mắt cô trào ra, ướm cả ra giường, “Ồ lại Quý gia, ở bên cạnh anh chính là sống không bằng chết, anh cho rằng tôi còn sợ anh tra tấn nữa hay sao?”

Quý Vân Húc bị cô chọc giận đến nổi môi run rẩy, cô dám nói ở bên cạnh hần sống không bằng chết sao? Thật là nực cười! Bao nhiêu là phụ nữ đều mong được hần để mắt đến, còn cô thì oán trách, có phúc mà không biết hưởng!

“Thư Diệp, tôi cảnh cáo cô lần cuối, nếu cô còn làm cái gì chọc giận tôi, hậu quả cô tự mà nghĩ lấy đi!” Nói xong, hần dùng sức xé quần áo trên người cô, đôi bàn tay hung hăng mò mẫm khắp người cô, “Tôi muốn cô sinh con cho tôi.” Lời nói này như là mệnh lệnh nhưng lại ẩn trong đó là lời khẩn cầu.

Quý Vân Húc nằm trên người Thư Diệp, ôm chặt cứng cơ thể cô, hôn ngấu nghiến vào môi cô như thể muốn hút hết khí lực trong người Thư Diệp.

Thư Diệp không thuận theo mà giãy nảy phản kháng, thật lâu sau Quý Vân Húc mới chịu rời khỏi môi cô. Thư Diệp thở dốc, cố gắng nói, “Anh tưởng như vậy thì có thể chinh phục tôi sao? Tôi nói rồi tôi sẽ không khuất phục, tôi sẽ không sinh con cho anh.” Nói xong, cô dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Quý Vân Húc.

Ba

~ Quý Vân Húc giáng một cái tát thật mạnh vào gương mặt gầy gò của Thư Diệp, máu từ khóe miệng cô lập tức chảy ra, “Cô là thứ người không biết tốt xấu!”

Thư Diệp ôm bên má bị hần đánh, đôi mắt ngấn nước, nhưng cô không nước mắt chảy xuống, cô không muốn mình yếu đuối trước mặt hần.

“Được, chờ đến khi tôi có con với người khác thì đứa con trong bụng của cô có thể quăng đi.” Về mặt Quý Vân Húc vì tức giận mà gân xanh nổi lên hết, nhìn thấy mà giật cả mình, hần Quý Vân Húc không cần quy lụy van xin phụ nữ sinh con cho anh, thiếu gì phụ nữ trên đời này muốn có con với hần chứ, đừng nói là một, thậm chí mười đứa còn được, phụ nữ mong sinh con cho hần xếp hàng dài dài.

Quý Vân Húc lấy điện thoại bên cạnh Thư Diệp bấm, “Mẹ Trần, gọi Đào Tĩnh Dao đến phòng tôi.” Ánh mắt sâu lạnh nhìn chăm chăm biểu hiện trên mặt của Thư Diệp.

Gọi Đào Tĩnh Dao làm cái gì? Hẳn chẳng lẽ muốn ở trước mặt chị ấy tra tấn cô sao? Đồ ác độc!

“Tôi sẽ cho cô biết sẽ có chuyện gì xảy ra.” Quý Vân Húc dùng sức nắm chặt cằm Thư Diệp không thương tiếc, “Đau không?” Giọng cười lạnh như băng vang lên làm cho người ta sởn cả gai ốc.

Tiếng đập cửa truyền vào phòng, Đào Tĩnh Dao đẩy cửa phòng nhìn thấy Quý Vân Húc và Thư Diệp ở trên giường, tư thế hai người rất mập mờ, lòng đã đau xót giờ lại thêm ghen ghét, phòng này đáng lẽ thuộc về cô, nhưng hôm nay lại nằm trong tay của người phụ nữ khác.

“Vân Húc.” Giọng nói nhẹ nhàng của Đào Tĩnh Dao kêu hấn.

Giọng nói Quý Vân Húc lạnh lùng vang lên, nhưng ánh mắt không rời khỏi Thư Diệp một giây nào, “Không quan tâm sao? Để xem cô có còn không quan tâm nữa hay không! Thư Diệp, cô vĩnh viễn không phải là đối thủ của tôi!”

Đào Tĩnh Dao chậm chạp đi đến bên cạnh Quý Vân Húc, trong lòng không khỏi nghi hoặc không biết hấn kêu cô lên phòng làm gì.

“Thư Diệp, tôi cho cô thêm một cơ hội nữa.” Chỉ cần cô đồng ý sinh con cho hấn, hấn sẽ buông tha cô.

Thư Diệp vẫn kiên định như trước, “Tôi sẽ không sinh con cho anh, tuyệt đối là không.”

Ba

Quý Vân Húc lần nữa tát vào mặt Thư Diệp, năm ngón tay in trên mặt cô rõ mồn một, lúc trước vì Đào Tĩnh Dao rời xa hấn nên hấn mới tra tấn trút giận lên cô, bây giờ Đào Tĩnh Dao đã trở lại, hấn vì cái gì nữa chứ?

Quý Vân Húc quay đầu nhìn Đào Tĩnh Dao, ý bảo cô đến đây.

Đào Tĩnh Dao và Thư Diệp hai người bốn mắt mở to không dám tin nhìn Quý Vân Húc, không biết hấn định làm gì. Thư Diệp chửi thầm trong bụng, hai người bọn họ muốn chơi thì tự các người chơi đi, cô không rảnh ở đây dòm ngó hai người bọn họ tình chàng ý thiệp, bất chợt lòng cô thoáng nhói đau.

“Tôi muốn cho cô xem, rất nhiều phụ nữ muốn sinh con cho tôi.” Khi nói những lời này, lòng hấn tựa như núi rừng hoang vắng, linh hồn như chao đảo nơi đâu.

Nói xong, Quý Vân Húc bế nhào tới Đào Tĩnh Dao, hôn lấy hôn để môi Đào Tĩnh Dao, dùng sức ôm chặt người cô, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Thư Diệp. Đào Tĩnh Dao theo bản năng chống cự, tuy cô cũng hy vọng cùng hấn hòa hảo như ban đầu, nhưng hiện tại hấn căn bản chỉ muốn dùng cô chọc tức Thư Diệp mà thôi.

“Không phải muốn chuộc lỗi sao? Nếu muốn tôi tha thứ cho cô, ngoan ngoãn nằm yên cho tôi.” Quý Vân Húc tức giận gầm lên, giờ phút này hấn đang nhìn Thư Diệp, mặt không chút biểu tình thần sắc gì, hấn cứ như một người điên vậy.

Thư Diệp không có bất cứ biểu lộ gì, nhìn hai người bọn họ làm trò trước mặt cô, lòng cô đau đớn, cả người tê liệt. Tại sao phải đau lòng? Tại sao nhìn Quý Vân Húc hôn Đào Tĩnh Dao mà hai tay cô lại run rẩy không ngừng? Tại sao chứ? Hấn không đáng để cô phải như vậy! Thư Diệp ngồi dậy, chân trần bước đi như chạy trên nền nhà lạnh ngắt, cô hốt hoảng chạy ra ngoài.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Quý Vân Húc lớn tiếng kêu cô, nhưng Thư Diệp giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục chạy đi.

Quý Vân Húc một cước đá văng Đào Tĩnh Dao xuống giường, “Lúc tôi trở lại, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!”

Đào Tĩnh Dao rốt cuộc không nhịn được, gào khóc thảm thiết, hai tay đập xuống nền nhà, “Tại sao đối xử với em như vậy? Em đã biết sai rồi, vì cái gì không chịu tha thứ cho em?” Nếu như không phải cô phản

bội Quý Vân Húc, thì hôm nay hấn và Thư Diệp sẽ không ở cùng với nhau, bọn họ sẽ chỉ là hai người xa lạ trên trái đất này.

Quý Vân Húc chạy theo bắt được Thư Diệp, đem cô trở về phòng sách của mình, hấn vui mừng vì phát hiện trên mặt cô dần dụa nước mắt, sắc mặt trắng bệch vì đau lòng. Thì ra cô cũng không phải không để ý đến hấn và Đào Tĩnh Dao! Điều này làm cho tâm trạng Quý Vân Húc tốt hơn.

“Anh đồ hạ lưu xấu xa, anh ôm tôi làm cái gì! Buông tôi ra!” Thư Diệp đấm đá vào người hấn. Hấn là đồ vô sỉ! Cô không cần hấn tốt bụng giả mè khóc chuột. Hình ảnh hấn hôn môi Đào Tĩnh Dao cứ ẩn hiện trong đầu cô, Thư Diệp phẫn nộ tát vào mặt hấn, la lớn, “Anh là đồ vô sỉ nhất thế giới!”

Quý Vân Húc ôm cô đi đến bàn sách, làm cô đối diện với hấn, hấn không hề tức giận mà khoe miệng còn lộ ra ý cười, “Cô ghen sao? Cô yêu tôi rồi đúng không!” Không phải là câu hỏi, mà chính là lời khẳng định.

“Đồ điên! Tôi không có ghen cũng không có yêu anh!” Thư Diệp phản bác lại, ý đồ muốn nhảy xuống bàn, cô chịu đủ rồi, cô không muốn dây dưa với hấn nữa, cô phải tìm cách thoát mới được.

Quý Vân Húc ôm chặt cô, đem đầu Thư Diệp đặt trên vai mình, “Ngoan ngoan nghe lời”, giọng nói lạnh lùng giờ đây rất dịu dàng, đến hấn cũng không ngờ tới.

“Tôi không muốn bàn tay đã ôm phụ nữ khác của anh đụng đến tôi, bỏ ra!” Thư Diệp dùng sức hất tay hấn, nhưng dù có làm gì cô vẫn nằm gọn trong vòng tay của Quý Vân Húc.

“Tôi nói cô ghen nhưng cô lại không thừa nhận.” Quý Vân Húc cười gian xảo, thích thú nhìn đôi môi chu lên xinh xắn của Thư Diệp, “Tốt rồi, đừng giận, ngày mai chúng ta cùng đi mua ít quần áo dành cho bà bầu.” Hấn nhẹ vỗ đầu cô, trong đầu tưởng tượng về hình ảnh Thư Diệp mặc áo bà bầu, đáng vẻ nhỏ nhắn của cô mà mặc áo bà bầu thì sẽ không biết như thế nào. Bất giác khoe môi hấn gương cao cười thật tươi.

*****

Sáng hôm sau, Thư Diệp nhập nhèm dụi dụi mắt còn buồn ngủ, miễn cưỡng ngồi dậy, cô vui mừng phát hiện Quý Vân Húc không có bên cạnh, cô nhẹ chân đi đến phòng tắm thăm dò, cũng không thấy hấn trong đó, cô thắc mắc không biết sao hôm nay hấn ra ngoài sớm vậy, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, cô mới biết không phải hấn đi ra ngoài sớm mà là cô thức dậy trễ.

Cô bò xuống giường lấy túi xách được giấu kỹ dưới đó, rút điện thoại ra gọi cho Thư Triết, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có bắt máy cả, Thư Diệp cau mày không biết có chuyện gì xảy ra với Thư Triết không.

Đầu dây bên kia rốt cuộc cũng có người bắt máy, “Xin hỏi là chị Thư Diệp phải không?”, người bắt máy là một cô gái.

Thư Diệp nghe tiếng con gái nói chuyện, cô cứ tưởng mình gọi lộn số, nhưng đối phương lại gọi thẳng tên cô, đã chứ mình đây chính là số của Thư Triết, cô không có gọi lộn số.

“Em là bạn học của Thư Triết, bạn ấy đang bị thương, nằm ở bệnh viện, chị có thể đến đây được không?” Giọng nói của cô gái tỏ ra rất lo lắng.

Cả người Thư Diệp run lên, lòng nóng như lửa đốt, “Thư Triết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có nghiêm trọng lắm không?” Cô rõ ràng không thể tiếp tục nói chuyện được, lập tức hỏi địa chỉ bệnh viện sau đó phi như tên bắn ra khỏi Quý gia, mặc cho mẹ Trần kêu ơi ới đằng sau.

Mẹ Trần thấy Thư Diệp chạy ra ngoài, lập tức gọi điện thoại cho Quý Vân Húc, nếu hấn trách tội, bà không thể đảm đương nổi.

Thư Diệp hoảng loạn chạy một mạch đến bệnh viện, cô không có tiền, chỉ có thể chạy đến đây, cô biết rõ mẹ Trần hay bất cứ người làm nào trong Quý gia cũng sẽ báo cho Quý Vân Húc biết, nhưng cô không có thời gian lo nhiều như vậy, hiện tại cô muốn gặp Thư Triết, không biết vết thương của Thư Triết có nặng lắm không ! Đó mới là điều cô quan tâm nhất.

Rốt cuộc chạy nửa giờ, cô cũng đã đến bệnh viện, hỏi phòng Thư Triết ở đâu xong cô chạy thẳng đến phòng bệnh một giây cũng không ngừng.

“Thư Triết!” Thư Diệp không gõ cửa mà trực tiếp đi vào, đứng ở giữa phòng bệnh lẳng lặng nhìn Thư Triết nằm trên giường bệnh, rõ ràng chỉ đứng cách giường bệnh có vài mét, nhưng cô lại cảm thấy xa như vạn dặm, mỗi bước đi đến giường rất nặng nề cùng gian nan. Thư Diệp nhìn đầu Thư Triết quần vải trắng, mặt không chút huyết sắc.

Thư Diệp vươn tay xoa nhẹ miếng vải trắng loang lổ máu, lòng đau nhói, nước mắt cô tuôn ra, “Tại sao lại như vậy?”

“Xin hỏi chị là Thư Diệp?” Cửa bị đẩy ra, một cô gái có khuôn mặt thanh tú bước vào, cô là bạn học của Thư Triết – Bối Khả Tâm.

“Mới vừa rồi là em gọi cho chị sao?” Thư Diệp hỏi, “Xin hỏi Thư Triết đã xảy ra chuyện gì?”

“Chị không biết sao? Mỗi ngày sau khi tan học Thư Triết đều đến công trường làm công nhân bốc vác, hôm này vì đốc công tính thiếu tiền lương cho bạn ấy, nên bạn ấy mới đánh nhau với ông ta, bạn ấy cứ luôn nói phải kiếm tiền để dẫn chị đi, để chị có thể sống một cuộc sống hạnh phúc.” Bối Khả Tâm vừa nói mắt vừa đỏ hoe.

Thư Diệp nghe Bối Khả Tâm nói xong, sắc mặt lập tức trắng bệch, không thể tin lui lại đằng sau vài bước, cô quay đầu nhìn Thư Triết, hai tay nắm chặt tay hắt, nhìn gương mặt bầm tím đang thim thóp ngủ.

Bối Khả Tâm lặng lẽ đứng ở một góc, để không gian cho hai chị em bọn họ.

Qua một lúc, Thư Triết tỉnh dậy, ngạc nhiên khi thấy Thư Diệp đang ở bên cạnh mình, hỏi, “Diệp sao lại ở đây?” Hắn mừng rỡ khi thấy cô ở đây.

“Em là đồ ngốc, ai kêu em đến công trường làm việc! Em về sau còn dám đi thử xem, chị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em.” Thư Diệp quở trách Thư Triết, nhưng trong lòng thì đau như cắt, nhìn khắp người hắn đều bị thương, hắn bị thương chính là vì cô, cô càng khóc to hơn, đánh vào tay Thư Triết cứ như trẻ con đang dỗi.

“Ôi...” Thư Triết la lên, “Diệp muốn mưu sát chồng sao?” Toàn thân đều đau nhức nhưng hắn không quên cười đùa với cô, hắn yêu nhất chính là bộ dạng này của cô, cứ thút thít như con mèo nhỏ.

“Đau ở đâu?” Thư Diệp chẳng quan tâm lời nói đùa của Thư Triết, xoắn ống tay áo của hắn lên, xem vết thương của hắn thế nào, nhìn cánh tay dài của hắn đều bầm tím cả, nước mắt cô lần nữa rơi xuống.

“Không thấy Diệp, Triết đau, Diệp giận, Triết đau, Diệp không để ý đến Triết, Triết càng đau hơn.” Thư Triết chỉ vào ngực mình, nghiêm túc nói với Thư Diệp, không để ý vết thương trên người mình, ôm chặt lấy Thư Diệp đang thút thít khóc, “Đừng giận Triết, đừng bỏ Triết đi, Triết sẽ mang hạnh phúc đến cho Diệp.”

Thư Diệp cũng ôm lấy hắn, “Chờ em khỏe rồi thì chúng ta cùng đi khỏi nơi này.” Cô rất nghiêm túc, cho dù nói cô ích kỷ cũng được, lần này cô sẽ cùng đi với Thư Triết. Thư Triết gật đầu, càng dùng sức ôm chặt cô vào lòng mình, tay xoa xoa đầu Thư Diệp.

Nhận được điện thoại của mẹ Trần, hắn có cho người theo dõi Thư Diệp nên dễ dàng tìm được cô, vừa bước đến cửa, chứng kiến Thư Diệp và Thư Triết ôm chặt nhau, ngoại trừ lửa giận trong lòng, lòng hắn còn lo lắng, đau đớn như bị ai xé rách.

“Thư Diệp!” Quý Vân Húc gào thét làm cả phòng đều rung động.

15. Chương 66-70

Chương 66: hảo hảo tỉnh lại

Thư Triết và Thư Diệp bị giọng nói của Quý Vân Húc làm cho khiếp sợ, nhìn bộ mắt khủng bố của hắn hiện tại cứ như con cạp tức giận gầm rú muốn cắn xé thịt người.

“Sao anh biết tôi ở đây?” Thư Diệp can đảm hỏi, mặc dù cô đã quen với tính cách hung tợn của Quý Vân Húc nhưng trong lòng cũng lo sợ không biết, nhưng mà không phải sợ đến độ không nói chuyện được.

“Tại sao tôi không thể đến đây? Có gì mờ ám sao? Sợ ta nhìn thấy đôi cậu nam nữ các người ôm nhau thắm thiết sao?” Quý Vân Húc tức giận đến nỗi lồng ngực như muốn nổ tung, hôm qua cô còn mắng hắn vô sỉ, ôm người đàn bà khác, vậy mà cô lại dám tới đây âu âu yếm yếm với Thư Triết. Lần này hắn tuyệt đối không tha cho Thư Diệp, chỉ có hắn mới được phép ôm cô, chỉ có duy nhất mình hắn !

“Anh nói chuyện tôn trọng chút! Anh là cái thá gì của Thư Diệp!” Thư Triết tức giận phản bác, Thư Diệp không phải vật sở hữu của hắn, không phải hắn muốn làm gì thì làm.

Quý Vân Húc trừng mắt nhìn Thư Diệp, hung hăng kéo cô về phía mình, nói, “Tôi là gì của cô, nói cho hắn biết!” Hắn dùng sức nắm chặt cầm cô, bắt cô phải nhìn thẳng hắn.

“Cái gì cũng không phải!” Thư Diệp cố gắng thoát khỏi vòng tay hắn nhưng sức hắn quá mạnh, cô căn bản không phải đối thủ của hắn, trước kia cô có thể thoát khỏi vòng tay của hắn chỉ vì hắn thả lỏng lực tay mà thôi.

“Cô không nói, được!” Quý Vân Húc hai mắt khiêu khích nhìn Thư Diệp, “Để tôi thay cô nói.” Nói xong, hắn quay đầu nhìn Thư Triết, một tay đặt trên bụng Thư Diệp, “Trong bụng Thư Diệp có con của chúng tao, Thư Diệp không nói mà biết sao?” Quý Vân Húc rất thích nỗi thống khổ trên mặt Thư Triết khi người mình yêu đứng trước mặt mình nhưng lại mang thai với người khác.

Thư Triết cảm giác như máu trong người mình đông lại, cả người không thể nhúc nhích được, có gì đó đè nặng lồng ngực hắn, làm hắn không thể thở được, ánh mắt trở nên âm đạm.

“Nếu như mày muốn tiếp tục yêu đương thắm thiết với cô ấy, thì tao sẽ thành toàn cho mày, đợi đến khi con chúng tao được sinh ra, tao sẽ trả Thư Diệp về lại cho mày.”

“Anh vô sỉ!” Thư Diệp rớt cuộc cũng mở miệng, giờ phút này nếu trong tay cô có dao, cô nhất định sẽ đâm chết Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc không muốn lãng phí thời gian ở đây, hung hăng kéo tay Thư Diệp đi đến cửa, “Đủ rồi, theo tôi đi!”

Thư Diệp liều mạng đứng nguyên tại chỗ.

“Anh buông tay ra!” Thư Triết cố gắng ngồi dậy, chống tay nâng cơ thể không có sức lực của mình.

“Bộ dạng của mày như vậy cũng muốn tranh đua với tao sao? Không biết lượng sức!” Châm chọc đủ rồi, hắn ôm Thư Diệp bước nhanh ra ngoài.

Thư Triết phía sau đuổi theo, la lớn, “Triết không quên lời hứa của chúng ta, chờ Triết khỏe lại, Triết sẽ dẫn Diệp đi!” Biết rõ bản thân mình đang bị thương nặng, hắn căn bản không phải đối thủ của Quý Vân Húc.

*****

Quý Vân Húc đem Thư Diệp đến ngôi nhà gỗ, không để ý đến cái thai trong bụng cô, đẩy ngã Thư Diệp trên mặt đất, eo cô đau buốt, thật lâu không thể ngồi dậy.

“Cô muốn đi vậy sao?” Quý Vân Húc đến gần hỏi Thư Diệp, cô đúng là không biết liêm sỉ, dám ôm người đàn ông khác. Nhớ tới cảnh cô và Thư Triết ôm nhau, lòng hắn như bị vô số kim châm vào, trái tim nhói đau.

Thư Diệp quay đầu sang chỗ khác, không quan tâm Quý Vân Húc đang tức giận, hắn bực tức xoay đầu cô lại, “Từ hôm nay trở đi, cô ở lại chỗ này cho tôi, không có lệnh của tôi, ai cũng không thể để cô ra ngoài.”

Đột nhiên một trận cười lạnh từ trong miệng Thư Diệp truyền ra, “Anh quả được xác tôi, không quả được lòng tôi. Ngoan ngoãn nghe lời sao? Đồ ma quỷ như anh chắc chắn sẽ bị quả báo!” Lời nguyên rửa nhần tâm của Thư Diệp lần nữa làm cho lòng Quý Vân Húc đau.

“Nếu quả thật như lời cô nói, tôi sẽ kéo cô cùng đi với tôi.” Hẳn cả đời này cũng sẽ không cho cô rời khỏi hẳn.

Thấy cô ở cùng người đàn ông khác, lòng hắn đau như cắt, hẳn có phải đã yêu cô rồi không? Quý Vân Húc nhìn chằm chằm Thư Diệp, xem như hắn không thừa nhận đã yêu cô, nhưng ít nhất trong lòng hắn cô không giống những người phụ nữ khác.

Bỗng nhiên khẩu khí Quý Vân Húc ôn nhu phần nào, “Suy nghĩ lại đi, nếu như cô nghe lời tôi, tôi sẽ thả cô ra.” Nói xong Quý Vân Húc đi ra ngoài cửa.

Hai tay Thư Diệp ôm đầu gối, trong đầu suy nghĩ cô phải làm gì bây giờ, ai đó nói cho cô biết đi, cuộc sống thế này dù chỉ một ngày cô cũng không sống nổi.

Đêm dài, Quý Vân Húc đã nằm trên giường rất lâu, nhưng không cách nào ngủ được, hẳn đã quen có Thư Diệp bên cạnh, thích nhìn cuộn người như con tôm, thích nhìn tướng ngủ say của cô ẩn sau bộ dáng kiên cường.

Cô bây giờ đang ngủ say hay là cũng như hắn, đều không ngủ được? Tiết trời ban đêm giá lạnh, cô có đắp kín mền không? Rất nhiều rất nhiều câu hỏi lớn vồn trong đầu hắn, chân hắn bắt giắc mang dép lê, bước xuống giường đi ra khỏi phòng, một đường thẳng đến ngôi nhà gỗ.

Cũng như hắn, Đào Tĩnh Dao cũng không ngủ được, trốn ở một góc trong phòng khách dõi theo Quý Vân Húc đang đi ra cửa, bên ngoài đang mưa lớn, trong lòng hắn giờ đây không hề để ý đến sự tồn tại của cô, bởi Thư Diệp đã chiếm hết toàn bộ tâm trí hắn, làm cô không cách nào lách vào được.

Quý Vân Húc bước nhanh đến ngôi nhà gỗ, muốn hỏi cô đã suy nghĩ đến đâu rồi, hẳn nổi điên chỉ vì lòng tự trọng, hẳn không cho phép mình yêu bất cứ phụ nữ nào nữa. Cho dù trước kia Đào Tĩnh Dao ở bên cạnh hắn, nhưng cảm giác lúc ấy lại không mãnh liệt như bây giờ. Quý Vân Húc cười nhạo chính mình, chỉ vì một cô gái mà mất hết lý trí.

Hắn nhẹ nhàng mở cửa, thấy Thư Diệp đang nằm ngủ trên sofa, cả người cuộn lại như một con mèo nhỏ, nhìn vừa yêu vừa thương, trời lạnh mà cô không hề đắp mền, kể cả cũng không lên giường ngủ mà lại ngủ ở ghế sofa lạnh lẽo. Mặt Quý Vân Húc tối sầm, nhìn chằm chằm Thư Diệp, cô chắc hẳn cố ý làm vậy để bị cảm lạnh, để đứa bé trong bụng không thể giữ được!

Quý Vân Húc chậm rãi đến gần cô, nắm chặt bàn tay vì lạnh mà tím tái, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bởi vì động tác của hắn rất nhẹ, Thư Diệp cũng không tỉnh giấc, ngược lại còn tìm cổ nhiệt nóng mà ôm lấy, hẳn không tự chủ được mà cúi xuống hôn bờ môi lạnh của cô, vốn chỉ định hôn phớt qua mà thôi, nhưng không ngờ môi cô như một chất kết dính, dự hoặc hắn cứ hôn tiếp, không thể rời đi. Hắn tách miệng cô ra, đưa đầu lưỡi vào khoang miệng cô mà liếm láp vị ngọt bên trong, cơ thể dính sát vào da thịt người nhỏ nhắn của cô, nam tính trong người hắn bắt đầu trỗi dậy, lấy tay cởi bỏ áo trên người Thư Diệp.

Thư Diệp vì hành động bạo liệt của Quý Vân Húc mà tỉnh lại, không thể tin tưởng mắt nhìn người đàn ông đang hôn ngực mình, không kịp nghĩ nhiều, hai tay dùng sức đánh vào đầu hắn.

“Cô điên hả?” Quý Vân Húc ngẩng đầu bắt lấy hai tay Thư Diệp, ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn cô. Thư Diệp lúc này mới nhận ra người đàn ông lúc nãy là Quý Vân Húc, lòng mới buông lỏng một chút. Lúc nãy trời tối, mắt nhấp nhem không thấy rõ là ai, cô còn tưởng người đàn ông nào định xâm phạm mình.

“Anh tới đây làm gì?” Tuy rằng an lòng nhưng giọng nói lại mang vẻ phòng bị, đêm hôm khuya khải hẳn xuất quỷ nhập thần muốn hù chết người ta sao, cô hoàn toàn không hiểu được hắn, chán ghét cô như thế, còn muốn giữ cô bên mình, là vì muốn tra tấn cô hay sao? Nhưng không phải Đào Tĩnh Dao đã trở về rồi sao?

Quý Vân Húc nhìn cô thật lâu, lại không mở miệng nói, ôm hôn môi cô lần nữa, khiến cho toàn thân Thư Diệp run lên, đẩy hắn ra, nói, “Mỗi lần anh làm như vậy với tôi, tôi lại càng thêm khinh bỉ anh, đồ hạ lưu,

Đào Tĩnh Dao không đã trở về rồi sao, anh còn muốn gì nữa?” Đờ hạ lưu đề tiện! Thư Diệp thăm mắng Quý Vân Húc trong lòng.

Quý Vân Húc vẫn tiếp tục động tác, cởi quần áo cô ra, chỉ còn vồn vện nội y trên người cô, lộ ra khuôn ngực tròn trịa. Ánh mắt Quý Vân Húc mờ ảo, hai tay kéo phẳng áo ngực trên người cô.

“Anh đi mà tìm Đào Tĩnh Dao đi, buông tôi ra!” Thư Diệp la lớn lên, cố gắng thoát khỏi người hắn, không để ý cơ thể mình đang trần truồng mà nhảy xuống giường, Quý Vân Húc kéo cô lại, “Tôi chỉ muốn cô mà thôi.” Nói xong hắn kéo ngã Thư Diệp xuống giường, ánh mắt tràn đầy dục vọng, lửa tình trong người hắn đang sôi sục.

Hắn nhất định phải cho cô tâm phục khẩu phục, một mực ở lại bên cạnh hắn, không thể rời khỏi hắn nửa bước, muốn trong lòng cô chỉ có duy nhất mình hắn Quý Vân Húc.

Cởi bỏ hết quần áo vướng bận của hai người, hắn ôm chặt cô, không quan tâm sự kháng cự của cô, chậm rãi dùng nam tính đàn ông của hắn khuất phục cô.

*****

Đến khi hai người kiệt sức, nằm vật vã ở trên giường, hắn ôm Thư Diệp vào lòng, nâng cằm cô lên, nói, “Sau khi trở về, phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

Thư Diệp bất mãn nhìn khắp người mình đều có dấu hôn của hắn, cho rằng như vậy thì sẽ lấy được lòng cô sao, quả thật quá nông cạn! “Tôi không trở về, tôi muốn ở ngôi nhà gỗ này suy nghĩ cạn kẽ.” Thư Diệp cố ý nhấn mạnh hai chữ “cạn kẽ”. Không phải ban sáng hắn bắt cô phải ở đây từ từ mà suy nghĩ lại sao, thì cô sẽ làm theo lời hắn, cô không muốn trở về Quý gia, không muốn đối mặt với người nhà của hắn!

“Cô xác định muốn ở chỗ này?” Quý Vân Húc hỏi lại, kỳ thật hắn không muốn cô ở một nơi lạnh lẽo như thế này, và hắn đã quen có cô bên cạnh, nhưng thấy Thư Diệp nghiêm túc gật đầu, hắn cũng không muốn bắt ép cô, để cho cô ở đây suy nghĩ xem mình sao ở chỗ nào! Không muốn mỗi ngày cô đều nhao nhao lên đòi rời khỏi hắn, muốn cô biết rõ cô không thể nào rời xa hắn được.

Quý Vân Húc mặc quần áo xong, đi đến trước cửa, lạnh lùng nói, “Buổi tối nhớ đắp kín mền!” Không có quay đầu lại nhìn cô, bước ra khóa phòng, khóa cửa lại.

Thư Diệp thấy Quý Vân Húc đi rồi, liền chạy tới cửa, nhưng cửa đã bị khóa. Đáng ghét! Hắn coi cô như là tội phạm vậy! Nhưng tức thì tức, cô thật sự rất mệt mỏi, mắt cũng mở không lên, vì vậy không lâu sau cô đã chìm vào giấc ngủ.

Quý Vân Húc trở về phòng, tuy rằng thân thể đã được thỏa mãn, nhưng lòng hắn vẫn bất an, nằm lẩn lộn trên giường không ngủ được, trong đầu cứ ẩn hiện hình ảnh Thư Diệp từ lúc bắt đầu mới quen hắn, ngày nào cũng nhớ mặt mày, rồi khi nghe được đi học, cô vui mừng đến phát khóc, tất cả mọi thứ về cô cứ như phim chiếu chậm trong đầu hắn. Quý Vân Húc đột nhiên cười mĩa, hắn như vậy lại nhớ nhưng một cô gái, thờ dài thật sâu, hắn ép chính mình phải ngủ, dù gì ngày mai hắn cũng sẽ gặp được Thư Diệp.

Mặc kệ ngày mai cô có đồng ý hay không, hắn đều muốn cô ở bên cạnh hắn, không bao giờ rời xa.

*****

Hai giờ khuya.....

“Cháy rồi cháy rồi! Nhà gỗ cháy rồi!” Một người làm của Quý gia vừa chạy vừa thất thanh la lên. Hắn vốn tính đi toilet nhưng lại phát hiện trên núi có ánh lửa phát ra, vì vậy mới đi đến xem, thì phát hiện ngôi nhà gỗ của nhị thiếu gia đang cháy hừng hực!

Người làm này liền chạy xuống gọi mọi người trong nhà đi chữa cháy.

Vừa mới nằm ngủ không bao lâu, Quý Vân Húc nghe tiếng ồn ào ở dưới nhà, hắn cảm thấy có gì không ổn, “Thư Diệp”, hắn đột nhiên sợ hãi kêu thầm tên Thư Diệp, sau đó phi như tên bắn xuống lầu, thấy ai vậy đều hét hoảng chạy lên núi, “Đã xảy ra chuyện gì?” Quý Vân Húc quát to.

Lúc này, Viên Phàm cùng Đào Tĩnh Dao cũng đang ngủ mà tỉnh dậy đi xuống dưới lầu.

“Nhà gỗ bị cháy rồi, mọi người đang lên núi cứu hỏa.” Nói xong, hắn cùng mọi người xách nước chạy lên núi.

Cháy! Quý Vân Húc không thể tin vào tai mình, chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích được, sau giây lát kinh ngạc, hắn như người điên chạy lên núi, lớn tiếng la lên, “Thư Diệp, cô không được xảy ra chuyện gì, cô phải chờ tôi! Cô phải ngoan ngoãn ở đó chờ tôi.”

Viên Phàm cùng Đào Tĩnh Dao chạy theo Quý Vân Húc, Quý Hải tỉnh dậy cũng vội vàng chạy lên núi.

Lửa cháy lớn đến nỗi người làm Quý gia chỉ có thể đứng đó nhìn bất lực, chỉ có thể chờ xe cứu hỏa đến dập tắt đám cháy hùng hực này.

“Thư Diệp.” Quý Vân Húc găm thét tên Thư Diệp, hắn muốn xông vào đó nhưng lại bị một đám người cường tráng giữ chặt hắn, “Nhị thiếu gia, cậu không thể vào đó.”

“Buông tôi ra, tôi phải cứu cô ấy!” Lòng của hắn như bị lửa thiêu đốt, hắn chỉ muốn xông vào đó cứu Thư Diệp, hắn cố sức vùng vẫy, tay chân đâm đá vào đám người đang giữ chặt mình, giống như dã thú cắn xé con mồi của mình.

Viên Phàm thấy vậy tiến lên tát vào mặt Quý Vân Húc một cái, “Tĩnh lại đi! Con làm loạn đủ rồi! Lửa cháy lớn như vậy, nó đã bị chết cháy mất rồi.”

Quý Vân Húc nghe đến chữ “chết”, lòng hắn càng đau hơn, như bị núi nặng vạn tấn đè lên ngực mình, “Không đâu! Cô ấy sẽ không chết! Để cho tôi vào!” Mọi người thấy không khống chế được nhưng bọn họ lại không dám nơi tay mà kìm chặt Quý Vân Húc.

“A” Tiếng thét chói tai vang lên, hắn cúi đầu cắn vào tay người làm đang giữ chặt hắn, thừa dịp này vùng khỏi đám người kia. Quý Hải đau lòng chứng kiến Quý Vân Húc như vậy. Thì ra chú thật sự yêu Thư Diệp, chỉ vì chú của hắn lãnh đạm, làm người ta không thể phát hiện mà thôi, nếu như không phải hắn tận mắt nhìn thấy thì hắn tuyệt đối không tin chú của hắn lại không thiết mạng mình mà cứu Thư Diệp.

Ầm — Nhà gỗ trong khoảnh khắc sụp đổ, Quý Vân Húc không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt mình, kéo lê bước chân đi về phía trước, “Cô ấy không chết”, cô vẫn chờ hắn! “Nếu không thả ta ra, ta sẽ đẩy các người vào đó cho chết cháy hết.”

Bất đắc dĩ Viên Phàm cầm thanh gỗ dưới đất đập vào đầu Quý Vân Húc, bà không đành lòng nhìn hắn bị thương nhưng còn hơn để hắn xông vào đó mà chết cháy.

“Mang nhị thiếu gia về phòng!” Viên Phàm ra lệnh một tiếng, mọi người liền mang hắn về Quý gia.

*****

Sau khi lính cứu hỏa dập được lửa rồi, mọi thứ giờ đây đã hóa thành tro bụi.

Quý Hải đứng tại chỗ, nước mắt tuôn xuống, “Bạn cứ như vậy mà rời xa chúng tôi sao?” Hắn không ngờ Thư Diệp đã vĩnh viễn rời xa cõi đời này.

“Dì à, bạn ấy sẽ không chết đúng không? Bạn ấy nhất định đang giỡn với chúng ta.” Quý Hải hỏi Đào Tĩnh Dao đang đứng bên cạnh, như muốn có ai đó nói cho hắn biết mọi thứ không phải là sự thật.

Đào Tĩnh Dao vỗ nhẹ vai Quý Hải, “Đừng quá đau buồn! Dì tin Thư Diệp cũng không muốn thấy con đau lòng như vậy! Thư Diệp ở trên trời linh thiêng, cũng sẽ hạnh phúc mà nhìn thấy mọi người an ổn.”

Cho dù Đào Tĩnh Dao nói thế nào, nhưng Quý Hải vẫn cảm giác rằng Thư Diệp còn sống, cô rất kiên định muốn thoát khỏi Quý Vân Húc. Nhất định là cô đã chạy thoát khỏi đám lửa hoặc đã trốn ở một nơi nào đó hẻo lánh để mọi người không phát hiện mình!

“Mình tin chúng ta không bao lâu nữa sẽ gặp lại nhau, đến lúc đó mình muốn gặp một Thư Diệp vui tươi hoạt bát như ngày nào!” Quý Hải nghĩ thầm trong lòng.

Quý Vân Húc sau khi tỉnh lại lập tức nhớ đến vụ cháy. Từ khi Quý Vân Húc bất tỉnh đến giờ, Đào Tĩnh Dao đều một mực ở cạnh chăm sóc hắn, nhưng giây phút đầu tiên hắn mở mắt ra, ánh mắt hắn nhìn cũng không nhìn đến cô, hắn vội vàng đi đến cửa.

“Thư Diệp đã chết rồi!” Anh tỉnh lại đi.” Thấy Quý Vân Húc như người mất hồn, Đào Tĩnh Dao khóc nức, “Ngôi nhà gỗ giờ đã là tro tàn rồi.”

Quý Vân Húc quay lại phòng siết chặt cổ Đào Tĩnh Dao, vẻ mặt hung tợn như muốn giết người, “Hạng người như cô nói chuyện cho cẩn thận, cô ấy sẽ không chết, không có lệnh của tôi, Thư Diệp sẽ không chết, cô ấy đang ở đó chờ tôi!” Bởi vì phần nộ mà lực tay hắn càng siết chặt cổ Đào Tĩnh Dao, hắn hận lúc này không thể bóp chết Đào Tĩnh Dao, hiện tại ai nói Thư Diệp đã chết, hắn nhất định sẽ không tha cho kẻ đó, đẩy ngã Đào Tĩnh Dao, hắn vội đi ra ngoài.

Hắn đi đến ngôi nhà gỗ, lòng quặn đau không thể tin vào mắt mình, một đống tro tàn !

“Cô sẽ không chết! Cô cố ý trốn tôi phải không? Ra đây đi! Ra đây!” Quý Vân Húc từng bước đến gần, hai tay run rẩy không thôi, nhìn đống tro bụi đen kịt trên đất, hắn la lớn, “Thư Diệp, cô trở về đây cho tôi!” Tiếng gầm rú chói tai vang cả một góc trời, “Tôi không chơi trốn tìm với cô nữa, trở về đây đi! Tôi đã biết sai rồi, tha thứ cho tôi đi! Chỉ cần cô trở về, chuyện gì tôi cũng đều làm theo lời cô!”

Hắn nín lấy ngực đang kịch liệt đau đớn, “Cô tha chết để rời khỏi tôi sao?” Tại sao lại đối xử với hắn như vậy?

Bầu trời vốn quang đãng, lại đột nhiên đen kịt, mưa trút xuống không ngừng, như thể ông trời đang khóc vì Thư Diệp, Quý Vân Húc mặc cho trời mưa, gió lạnh, vẫn ngồi trước đống tro tàn của ngôi nhà gỗ, “Ông trời, tôi xin ông, xin ông trả lại Thư Diệp cho tôi, tôi biết sai rồi, tôi chấp nhận mọi sự trừng phạt, chỉ xin ông để cô ấy trở lại bên tôi, tôi xin ông!” Quý Vân Húc quỳ rạp dưới đất, khẩn cầu ông trời.

Có những người khi mất đi mới biết trân trọng. Cũng như hắn, lúc có Thư Diệp sống sờ sờ trước mặt, lại chẳng quý trọng, tìm mọi cách tra tấn cô, làm cô luôn nuôi ý chí rời xa mình, cuối cùng lại hối hận vì sao ngày đó lại đối xử với cô như vậy, để giờ khi cô đi rồi, lòng lại nhói đau không thôi. Nếu hắn ngày hôm qua không nhốt cô ở ngôi nhà gỗ, kiên quyết đem cô về Quý gia thì mọi chuyện sẽ không như thế này.

“A.....” Quý Vân Húc hét thật to, hét ra những sự chua xót trong đáy lòng mình. Không biết qua bao lâu, hắn lao đảo lê cả người ướt sũng trở về phòng, miệng không ngừng lẩm bẩm tên Thư Diệp, là hắn hại chết Thư Diệp! Nếu như không phải hắn, cô vẫn như những cô gái khác, được đến trường đi học, sống cuộc sống vô ưu vô lo, tất cả đều tại hắn! Quý Vân Húc đứng dậy, dùng sức đập đầu vào tường cho đến khi máu chảy xuống từ trán hắn. Hắn muốn dùng sự đau nhức trên cơ thể để xoa dịu đi nỗi đau và sự hối hận trong lòng hắn.

Quý Hải phá cửa vào phòng, giữ chặt Quý Vân Húc đang tự hại mình, “Chú”

Quý Vân Húc xoay đầu nhìn Quý Hải, “Chú là hung thủ, nếu không phải chú, Thư Diệp vẫn đang sống vui vẻ.” Quý Vân Húc nắm chặt bàn tay, móng tay hăm sau trên da thịt hắn, nhưng hắn lại không thấy đau, vì đau xác thịt cũng không bằng một phần mười nỗi đau trong lòng hắn.

“Có lẽ Thư Diệp không chết, chỉ là tạm thời trốn đi thôi.” Quý Hải luôn cho rằng Thư Diệp không dễ dàng chết như vậy, cô ấy là người có nghị lực, không dễ dàng từ bỏ cuộc sống này.

*****

Thư Triết sau khi biết chuyện của Thư Diệp, mặc cho cả người đang bị thương, hắn xông vào Quý gia, nhưng lại bị người làm ngăn lại, “Quý Vân Húc! Anh rút ra đây cho tôi, trả Thư Diệp lại cho tôi!” Thư Triết như điên loạn chửi bới. Thư Diệp nhất định không có chuyện gì, nhất định là Quý Vân Húc dựng lên chuyện này để Thư Diệp không thể bỏ trốn cùng hắn.

“Quý Vân Húc, anh rút ra đây cho tôi!” Thư Triết không quan tâm đám người làm đang ngăn cản mình, cố gắng đi vào trong Quý gia.

Trước mặt hắn bây giờ không còn là một Quý Vân Húc ngạo mạn, mà là một người mặt mày trắng bệch, tóc tai bờm xờm, râu ria khắp mặt, nhìn cứ như một người sắp chết.

“Buông ra.” Thư Triết như nổi điên chạy đến túm áo Quý Vân Húc, “Anh có phải đã đem giấu Thư Diệp không? Mau trả cô lại cho tôi!” Nói xong, hắn hung hăng đánh vào mặt Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc không chống trả, mặc cho Thư Triết đánh mình túi bụi, hắn cũng hy vọng hắn đã đem giấu Thư Diệp một chỗ nào đó, nhưng đáng tiếc lại không phải như vậy.

Quý Hải chạy đến giữ chặt Thư Triết không để hắn đánh Quý Vân Húc nữa, “Chúng tôi cũng muốn Thư Diệp còn sống, có lẽ bạn ấy chỉ trốn đâu đó thôi, tạm thời không muốn gặp chúng ta.” Người lý trí nhất hiện giờ không ai khác chính là Quý Hải.

Thư Triết dừng đánh, hắn không tin Thư Diệp không từ mà biệt với hắn, nhất định là như vậy, nhất định là đúng như lời Quý Hải, cô đang trốn ở chỗ nào đó, không muốn gặp bọn họ. Thư Triết bình tĩnh lại, nói, “Mang tôi đến nơi bị cháy.”

Quý Hải dẫn hắn đi đến ngôi nhà gỗ, Thư Triết chậm rai bước đến gần, hai chân run rẩy không ngừng, không thể nào đứng vững được, hắn ngã ập xuống đất, “Thư Diệp, Diệp ra đây đi! Triết xin Diệp! Đừng làm Triết sợ, Triết không thể nào không có Diệp được!” Hai má Thư Diệp đầm nước mắt, lòng hắn quặn đau khi nhìn đồng tro tàn trên mặt đất.

“Triết đã từng nói sẽ mang hạnh phúc đến cho Diệp, tại sao Diệp lại nhẫn tâm bỏ Triết đi, một chút cơ hội cũng không cho Triết, tại sao lại đối với Triết như vậy!”, hắn thống khổ la lên, “Diệp trở lại đây! Triết muốn Diệp đến trước mặt Triết và nói, “Thư Triết, chị về rồi!”

Biết rằng đây chỉ là một lời an ủi, tận sâu trong đáy lòng hắn, hắn biết Thư Diệp sẽ không bao giờ trở về nữa, “Chờ Triết! Chờ Triết trả thù cho Diệp, Triết sẽ đến gặp Diệp, Triết sẽ không để Diệp lẻ loi một mình.”

Căn phòng cổ kính tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, mọi vật trong căn nhà đều là màu đen, làm cho người ta có cảm giác bức bách.

“Đây là nơi nào?” Thư Diệp mở to mắt nghi hoặc nhìn chung quanh, “Chẳng lẽ đây là địa ngục sao?” Cô hồi tưởng lại mọi chuyện, cô vốn đang ngủ say, nhưng lại bị khơi làm cho tỉnh giấc, lúc ấy cô mới phát hiện ngôi nhà gỗ đang cháy, cô lớn tiếng gọi cứu mạng nhưng không ai trả lời cả. Bởi vì hút quá nhiều khói, cô bất tỉnh nằm trên đất, mọi việc sau đó cô không nhớ được gì.

“Cô tỉnh rồi sao?” Một người đàn ông mang mặt nạ xuất hiện trước mặt Thư Diệp.

Thư Diệp không thể tin người đàn ông trước mặt mình, kinh ngạc không nói nên lời, “Anh... Anh chính là người thần bí đó!” Đây chính là người lạ mặt đã cổ vũ cô, cô nghe ra giọng nói người đó, từng nhiều lần suy đoán thân phận của hắn, không ngờ rốt cuộc cũng đã gặp, nhưng hắn lại đeo mặt nạ, không cho cô nhìn thấy mặt.

Người đàn ông đeo mặt nạ không trả lời, chỉ cười một cách lạnh lùng.

“Là anh cứu tôi phải không?” Thư Diệp hỏi, cô nhìn hắn thật lâu, người đàn ông này có dáng cao gầy, giọng nói vẫn khàn khàn như trước, rất dễ phân biệt, cô chú ý đến tay hắn, loãn thoảng lơ mờ có rất nhiều vết sẹo.

Hắn gật gật đầu, không nói thêm gì, im lặng một lúc, nói, “Cô đắc tội với ai mà họ lại muốn phóng hỏa thiêu chết cô?” Lúc hắn đến nhà gỗ thì lửa đã cháy rất lớn, nếu hắn đến muộn hơn chắc hắn cô đã trở thành con heo quay rồi. Mạng cô thật sự rất lớn. Hôm đó hắn không thể ngủ được, có một lực dẫn dắt hắn đến ngôi nhà gỗ, quả nhiên ngôi nhà gỗ lúc đó đang cháy hừng hực, có thể nghe thấy tiếng Thư Diệp đang kêu cứu.

“Là phóng hỏa?” Thư Diệp ngạc nhiên, cô chưa từng nghĩ đến việc này, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám cả gan phóng hỏa ở Quý gia.

“Có một ngày, tôi sẽ thiêu hủy chỗ này, biến chỗ này thành tro bụi, cũng giống như tình yêu của tôi với Đào Tinh Dao, biến mất không còn một chút nào cả.” Thư Diệp đột nhiên nhớ lại lời nói của Quý Vân Húc lúc ở ngôi nhà gỗ, không phải ai dám cả gan phóng hỏa ở Quý gia, mà rõ ràng chính do Quý Vân Húc phóng hỏa, muốn thiêu chết cô ở bên trong!

Thư Diệp không tự chủ được nắm chặt tay, thật không ngờ hắn lại nhẫn tâm vậy! Cô không nói nên lời, lòng cô giờ đây đau đớn kịch liệt. Quý Vân Húc, hắn không ngờ cô vẫn còn sống, hắn không ngờ cô được

người khác cứu đi ! Nghĩ đến hấn trước khi đi đã khóa cửa lại, ám chỉ cô vĩnh viễn không thể chạy thoát được.

“Biết rõ ai phóng hỏa ? ” Người đàn ông đeo mặt nạ hỏi lại, nhưng cô lại im lặng không trả lời.

Thư Diệp gật đầu, tay vô ý thức xoa bụng có chút khiếp sợ. Người đàn ông đeo mặt nạ dường như hiểu được cô đang lo lắng gì, nói, “Đứa nhỏ vẫn bình an vô sự !” Câu trả lời ngắn gọn cũng giống như con người hấn vậy !

Thư Diệp nhìn vào nơi bắt định trong không trung, Quý Vân Húc cho rằng cô đã chết, nói cách khác cô đã hoàn toàn thoát khỏi hấn. Cô muốn sinh đứa nhỏ này ra, tuy rằng nó là con của Quý Vân Húc, nhưng hai việc đó không liên quan gì đến nhau. Cô sợ cô đơn, cô không muốn một mình trở lại trên thế gian này, có đứa nhỏ làm bạn với cô, cuộc sống cô có lẽ cũng thêm màu sắc.

Hơn nữa, nếu một ngày nào đó cô gặp lại Quý Vân Húc, cô nhất định không để đứa nhỏ gọi hấn một tiếng ba, ngược lại để cho đứa nhỏ gọi người khác bằng ba. Dù sao Quý Vân Húc cũng chẳng quan tâm đứa nhỏ, hấn từng nói có rất nhiều phụ nữ muốn sinh con cho hấn.

“Tôi có thể xin anh một chuyện được không ?” Ánh mắt Thư Diệp khẩn cầu nhìn người đàn ông lạ mặt.

“Mọi yêu cầu của cô tôi đều có thể đáp ứng, nhưng đổi lại tôi cũng có yêu cầu.” Người lạ mặt ngồi xuống trực diện Thư Diệp, như muốn bắt đầu đàm thảo.

“Tôi muốn ở lại đây, anh muốn tôi làm gì cũng được, chỉ cần cho tôi ở lại đây sinh đứa nhỏ ra.” Thư Diệp nói ra, ý muốn hấn biết cô không ngại khổ cực, bởi vì bất cứ ở đâu cũng tốt hơn ở Quý gia gấp trăm ngàn lần.

Người lạ mặt như suy nghĩ gì đó, tiếp theo liền gật đầu, “Tại sao phải sinh đứa nhỏ ra ? Nếu sinh nó ra, cuộc sống sau này của cô sẽ gặp nhiều trở ngại ! Hay là cô yêu ba của đứa nhỏ ?” Chuyện của cô hấn nắm như lòng bàn tay.

“Tôi không có người thân, tôi vốn họ Thư, là con gái Thư gia, nhưng thật ra là không phải, tôi chỉ là con nuôi mà thôi.” Nói đến Thư gia, cô liền nghĩ đến Thư Triết, hấn là người duy nhất trong Thư gia luôn bảo vệ lo lắng cho cô. Cô nhớ rõ cả người Thư Triết đầy rẫy vết thương, không biết bệnh tình của hấn hiện giờ thế nào, “Bởi vì tôi sợ cô đơn, cho nên tôi muốn sinh đứa nhỏ ra, có nó bầu bạn.”

“Chẳng lẽ cô không nghĩ tới chuyện tìm ba mẹ ruột của mình ?” Người lạ mặt hỏi, cuộc đối thoại của bọn họ tựa như bạn bè lâu năm nói chuyện vậy.

“Cha mẹ ruột ?” Thư Diệp nằm mơ cũng muốn tìm bọn họ, nhưng chỉ là cô không biết kiếm từ đâu, Thư Diệp trầm tư thật lâu. Người lạ mặt lại lên tiếng, “Được rồi, cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe đi ! Chờ cô khỏe rồi thì tôi sẽ an bài chuyện của cô.”

“Cám ơn anh đã cứu mạng tôi, xin hỏi anh tên là gì ?” Thư Diệp thập phần cảm kích, trên đời này vẫn còn người tốt như vậy. Dù sao cũng tốt hơn loại ác ma như Quý Vân Húc, nghĩ đến hấn, cô hận không thể giết chết hấn. Muốn thiêu chết cô cùng đứa nhỏ, hấn quả thật rất độc ác !

“Đừng cảm ơn sớm vậy, nói không chừng sau này cô sẽ hối hận, nhưng cô cũng đã quyết định ở lại đây thì cũng không còn lựa chọn nào khác.” Người lạ mặt bình tĩnh nói.

Thư Diệp nghe xong cảm thấy sợ hãi, hối hận lúc ấy mình quá xúc động chưa nhìn rõ sự việc mà đã thề thốt bậy bạ ! Cô tại sao lại ngu như vậy ? Sao lại hứa sẽ làm bất cứ cái gì hấn muốn ? Lỡ hấn kêu cô đi giết người, cô cũng phải đi giết sao !

“Nghỉ ngơi thật khỏe đi, tôi sẽ trở lại thăm cô.” Dặn dò xong, người lạ mặt bước ra ngoài.

16. Chương 071-075

Chương 71: Đẳng sau ánh hào quang 1

Sáu năm sau, Hàn Quốc Seoul.

Một buổi biểu diễn thời trang long trọng diễn ra, hàng trăm fan hâm mộ tập nập đứng chờ bên ngoài, cứ kêu la hét tên Kim Nghệ Hi (Kim Nan Hee trong tiếng Hàn) , các phóng viên đều cầm máy ảnh trong tay mình để có thể chụp được những tấm ảnh đẹp và độc nhất.

Sau vài năm miệt mài học diễn xuất, chỉ ngắn ngủi hai năm Thư Diệp đã trở thành đại minh tinh Hàn Quốc nổi tiếng, dù là cử chỉ hay giọng hát, cô đều được mọi người tán thưởng, hơn thế nữa, cô có một vẻ đẹp lạnh lùng động lòng người càng làm người ta càng thêm ái mộ.

“Cô có khỏe không? Nếu không chịu đựng nổi thì chúng ta không tham gia buổi trình diễn thời trang này.” Người đại diện kiêm cận vệ của Kim Nghệ Hi – Mộc Vũ hỏi, hắn chưa bao giờ để cô làm việc quá sức, vì hắn biết rõ một ngày cô có rất nhiều việc phải làm, tựa như hôm nay, bốn giờ sáng cô mới thu âm xong ca khúc mới, chỉ nghỉ ngơi một tí thì đã đi đến buổi trình diễn thời trang này.

Biên đạo bên cạnh Kim Nghệ Hi cũng lên tiếng, “Quản lý Mộc à, chuyện ca sĩ chạy sô là chuyện bình thường, nếu không có đại minh tinh như Kim tiểu thư, buổi trình diễn thời trang của chúng tôi không thể nào diễn ra được. Tất cả fan hâm mộ đều vì cô ấy mà đến, nếu như cô ấy không xuất hiện, toàn bộ kinh phí tài trợ cho chương trình này sẽ bay đi hết.”

“A Vũ, tôi không sao đâu, yên tâm đi.” Thư Diệp trấn an hắn, tuy nhiên vì làm việc quá sức nên sắc mặt cô trắng bệch, chút nữa tô má hồng lên thì sẽ che dấu được khuôn mặt trắng bệch, thay vào đó là vẻ đẹp diễm đảo chúng sinh.

Mộc Vũ là người quản lý của cô, cũng là cận vệ của cô. Từ khi được người lạ mặt cứu thoát sáu năm trước, cuộc sống cô đã biến hóa rất lớn.

Sau khi sinh đứa nhỏ ra, người sang Hàn Quốc tiếp nhận khóa huấn luyện.

“Hàng năm cô có thể trở về Đài Loan hai lần để gặp con của mình, nhưng cô phải nói với người khác rằng mình chưa lập gia đình, tôi sẽ cho người cùng cô sang Hàn Quốc.” Người lạ mặt nghiêm túc nói, điều này có thể thấy anh ta đã an bài mọi thứ ổn thỏa.

Thư Diệp không thể phản bác điều gì, rõ ràng anh đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, chỉ là đến thông báo cho mình một tiếng mà thôi, “Xin hỏi tôi phải xưng hô với anh thế nào?” Anh ta là ân nhân cứu mạng của cô, cô đương nhiên muốn biết tên của anh ta, cô không biết phía trước sẽ xảy ra chuyện tàn khốc gì không, nhưng cảm giác nói cho cô biết người đàn ông này không phải là người xấu.

“Cô cứ gọi tôi là Bang chủ A Kỳ, đó chỉ là cách xưng hô thôi, sau khi sinh đứa nhỏ ra, tôi sẽ đưa cho mẹ Mộc chăm sóc, cô cứ yên tâm, mẹ Mộc là người rất tốt và rất kiên nhẫn.” Nói xong, vẫn như trước, không có hành động nào dư thừa, anh ta đi thẳng ra ngoài.

Thư Diệp suy ngẫm nhìn theo bóng lưng của người lạ mặt. Bang chủ? Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, cô cảm thấy người này quyền cao chức trọng, nhưng lại không ngờ anh ta lại là người đứng đầu bang hội. Trong ấn tượng của Thư Diệp, bang hội đều chém chém giết giết nhau, nếu đã là bang chủ của một bang hội thì nhất định phải là người thô bạo lạnh lùng vô tình, nhưng cô nhìn dáng vẻ của người lạ mặt, lại cảm thấy anh ta là người tốt.

Khó trách lần đầu tiên gặp anh ta, cô đã thấy tay anh ta đầy sẹo, giọng nói là khàn khàn, cũng nói lên rằng chỉ có người trải qua nhiều đau khổ mới có thể bình tĩnh cùng tỉnh táo hơn người bình thường, nhưng có lẽ cũng không phải là tỉnh táo, mà là lòng đã chết. Cũng giống như cô, có năm mơ cũng không ngờ Quý Văn Húc lại nhẫn tâm phóng hỏa thiêu chết mình.

Đau lòng ư? Có một chút.... Thư Diệp vẫy vẫy tay trước mặt xua đi cảm giác ấy... Cô tin rằng trong tương lai dù xảy ra chuyện gì, cô sẽ dũng cảm đối mặt.

*****

Sau khi sinh đứa nhỏ được ba tháng, cô cùng người của bang chủ – Mộc Vũ, hai người cùng sang Hàn Quốc đợi bang chủ phân công nhiệm vụ cho cô.

Mỗi sáng sớm, Thư Diệp đều phải tập bắn tỉa, huấn luyện rất khắc nghiệt, buổi chiều thì chuyên gia đến dạy cô cách phòng thân vào ban đêm, vì muốn tiến thân vào giới nghệ sĩ, cô phải ngày đêm luyện tập thể hình và học cách biểu diễn cùng ca hát.

Gần một tháng sau, cô gầy trơ xương, cả người toàn vết xanh tím tím xanh, cánh tay sưng đỏ vẫn chưa bớt.

“A...” Thư Diệp la lên, cô bị huấn luyện viên đâm vào bụng của mình.

Thư Diệp đau đến khom người, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, huấn luyện viên không để cô có thời gian nghỉ ngơi, lập tức vùng một quyền về phía cô. Thư Diệp né tránh quả đấm, nhưng tiếp theo lại bị huấn luyện viên quét ngang chân, làm cô ngã ạch xuống sàn. Hai mắt cô nhắm lại, răng cắn chặt nhin xuống đau đớn trên cơ thể mình.

Thoáng chốc cô cảm thấy cả người mình đang lơ lửng trong không trung, xương cốt cô rã rời, muốn đứng dậy cũng không đứng nổi.

Huấn luyện viên bước đến bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống, nói, “Lần sau nếu không muốn bị tôi đánh chết thì chú ý lực cơ thể mình.”

Thư Diệp nhắm chặt hai mắt, gương mặt tím tái, dạ dày cô đang đau quằn quại, nhưng một khi đã tiếp nhận huấn luyện, cô không hề kêu ca, vẫn cắn răng chịu đựng. Sự chịu đựng cùng nhẫn nại của cô khiến cho Mộc Vũ phải kính nể.

Mộc Vũ đi đến bên Thư Diệp, duỗi hai tay ra ý muốn kéo cô đứng dậy, nhưng cô vẫn quật cường, không chịu thua chính mình, chống tay gượng dậy.

Sau khi vào Hạc bang, tất cả mọi người đều tuân thủ theo một quy định chính là mỗi người bắt luận là nam hay nữ, đều phải học bắn súng và võ.

Thư Diệp sau khi vào Hạc bang, cô mới biết ai nấy đều là cao thủ, quản lý của cô – Mộc Vũ cũng là người tài trí, hơn nữa tinh thông Taekwondo, nhu đạo, bắn súng. Lúc tham gia huấn luyện, cô mặc dù chịu nhiều đau khổ, nhưng so với khi ở Quý gia vẫn còn đỡ hơn rất nhiều.

Từ khi đến Hàn Quốc, bang chủ A Kỳ cho một thân phận mới – Kim Nghệ Hi, người Hàn Quốc, trời sinh tư chất thông minh nên chỉ trong 2 năm cô đã trở thành đại minh tinh. Người ngoài chỉ biết được tuổi cùng vẻ đẹp của cô, nhưng họ lại không biết cô đã là mẹ của đứa nhỏ 5 tuổi.

Nói đến đứa nhỏ – Kim Mặc Chi, sau khi sinh nó ra, bang chủ A Kỳ giao nó cho mẹ Mộc chăm sóc, bà là người rất tốt, yêu thương chăm sóc đứa nhỏ như là con ruột của bà.

*****

“Kim Nghệ Hi, I love you”, fan hâm mộ phía dưới sân khấu giương cao tấm băng rôn, hò hét điên cuồng.

Thư Diệp mặc chiếc váy màu xanh da trời, dáng vẻ yêu kiều, cô mang chiếc giày cao gót cao 7 phân màu bạc ưu nhã bước lên khán đài. Mọi người thấy cô càng reo hò lớn hơn, máy ảnh của phóng viên cứ chớp lia lịa.

Mộc Vũ đi bên cạnh cô bảo vệ cô khỏi những fan hâm mộ quá khích, người dẫn chương trình xướng tên cô lên, sau đó mời cô ngồi xuống để trả lời phỏng vấn của báo chí.

“Xin hỏi Kim Nghệ Hi tiểu thư, bộ phim điện ảnh “Một tình yêu khó quên” rất được người xem yêu thích, cô cảm thấy bộ phim này đặc sắc ở điểm nào? Xin hỏi cô đã từng yêu qua ai chưa?” Một phóng viên tuần san giải trí người Hàn Quốc hỏi.

Thư Diệp cười mỉm, “Cá nhân tôi cho rằng bộ phim “Một tình yêu khó quên” là bộ phim về tình yêu nam nữ rất đáng để xem, nhân vật chính là một người yêu rất sâu đậm, bất chấp tất cả hy sinh cho người mình yêu. Một tình yêu rất hiếm khi gặp trong cuộc sống này của chúng ta. Còn về phần tôi đã từng yêu qua ai chưa, thì dĩ nhiên là chưa. Nhưng tôi hy vọng trong thời gian sắp tới, sẽ xuất hiện một người yêu tôi sâu đậm.”

Câu trả lời của Thư Diệp khiến khán giả rất hài lòng, họ vỗ tay kéo dài không thôi.

“Kim Nghệ Hi tiểu thư, đã từng có người thấy cô và người quản lý có những cử chỉ rất thân mật, quan hệ hai người rất mập mờ. Hơn nữa, quản lý của công ty khác đến tìm cô, cô nhất quyết cự tuyệt. Có phải là vì cô yêu quản lý của mình nên không muốn rời xa anh ta?” Một phóng viên đài truyền hình ở buổi trình diễn thời trang lại hỏi vấn đề nhạy cảm, fan hâm mộ Kim Nghệ Hi dưới khán đài lập tức náo động.

Thư Diệp liếc nhìn Mộc Vũ, trong lòng cười thầm hắc hắc vậy mà so với cô còn khản trương hơn. Thư Diệp tươi cười, “Đầu tiên là cảm ơn vị phóng viên này đã hỏi tôi, tuy nhiên vấn đề này so với chủ đề hôm nay của chúng ta kém khá xa. Tôi sẽ giải đáp từng vấn đề của anh.” Thư Diệp dừng một chút, “Tôi không biết anh đã nghe tin đồn tôi và người quản lý có tư tình này ở đâu, nhưng tin đồn vẫn là tin đồn, tôi và người quản lý của mình không có quan hệ nam nữ gì cả. Còn về chuyện công ty quản lý kiếm tôi để bàn chuyện thì đó là sự thật, nhưng chúng tôi không đạt được yêu cầu chung nên tôi mới từ chối lời mời hợp tác. Sự việc chỉ có vậy mà thôi.”

Mộc Vũ nghe Thư Diệp nói xong, thấy mọi việc đã thuận buồm xuôi gió, hắc hắc mới thở phào. Xem ra cô càng ngày càng thích ứng với cuộc sống này, đây là điều đáng vui mừng.

Cũng may là hắc xuất hiện, nếu không chắc họ còn hỏi luôn cả chuyện chồng con của cô! “Hôm nay là buổi trình diễn thời trang, Kim Nghệ Hi chỉ trả lời những câu hỏi liên quan đến bộ phim, những vấn đề khác chúng tôi xin miễn trả lời.”

Sau khi buổi trình diễn thời trang kết thúc, Thư Diệp được Mộc Vũ hộ tống lên xe, cô nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

“Buổi chiều còn có buổi họp báo, nếu cô không khỏe thì chúng ta hủy cuộc họp báo đó.” Mộc Vũ thấy cô mệt phờ người, hai má gầy guộc, trong lòng có chút đau xót. Sáu năm trước, được bang chủ phái đến bên cạnh Thư Diệp, hắc đối với cô tuyệt đối trung thành, tận tâm tận lực vì cô mà làm tốt mỗi một việc.

Thư Diệp nhắm mắt lạnh lùng trả lời, “Hoãn lại mọi lịch trình vào tuần sau cho tôi, tôi muốn trở về Đài Loan.” Đã lâu không gặp đứa nhỏ, cô thật sự rất nhớ Tiểu Mặc, không biết nó đã cao bao nhiêu, nó có nhớ đến cô như cô đang nhớ nó không?

“Tôi biết rồi.” Mộc Vũ đáp lại.

Trong xe giờ đây im lặng như tờ, một mảnh trầm mặc, không ai nói chuyện với ai, chỉ có tiếng xe chạy trên đường vọng lại. Một lúc lâu sau chiếc xe dừng tại nơi ở của cô, nhưng cô vẫn như trước đang ngủ, đầu nghiêng sang một bên. Mộc Vũ đem đầu cô tựa vào lưng ghế, lúc vươn tay hắc vô tình chạm vào đôi má mềm mại của cô, hắc đột nhiên giật nảy mình rút tay lại.

“Lái thêm một vòng nữa đi.” Mộc Vũ nói với tài xế. Hắc không muốn đánh thức cô, cô thật sự rất mệt mỏi. Cô hiện tại vẫn tập bắn súng, vì cô vẫn chưa thật nhuần nhuyễn. Taekwondo hay các môn võ khác cô đã không còn tập nữa, vì giờ cô đã trở thành đại minh tinh, không thể nào xuất hiện trước mặt với mọi người với vết xanh tím trên cơ thể.

Mộc Vũ nhìn Thư Diệp ngủ say, sau sáu năm huấn luyện cực khổ cùng cuộc sống của một đại minh tinh, cô từ một cô gái hồn nhiên ngây thơ giờ đã trở thành một cô gái lạnh lùng với tất cả mọi người, mọi sự việc chung quanh mình.

Trong văn phòngm Thư Triết xoay người đưa lưng về phía bàn làm việc, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài cao ốc tầng tầng lớp lớp, trên đường tấp nập người qua lại, nhưng lại không có bóng dáng của Thư Diệp. Hắc luôn chờ mong một ngày nào đó Thư Diệp sẽ xuất hiện trước mặt hắc, nhưng đằng đằng 6 năm lại không thấy cô trở về.

Năm đó khi hắc 18 tuổi, xí nghiệp Thư gia nguy cơ bị phá sản, hắc chủ động nói với Thư Nguyên Hạo để hắc tiếp nhận xí nghiệp Thư gia. Thư Dịch sau khi ly hôn Đào Tĩnh Dao, càng ngày càng sống sa đọa, ăn chơi trụy lạc, hoàn toàn không quan tâm chuyện kinh doanh của Thư gia, vì vậy Thư Nguyên Hạo mới đồng ý để Thư Triết đảm nhận chức tổng giám đốc. Sau khi tiếp nhận công việc làm ăn của Thư gia, xí nghiệp Thư Gia đến hôm nay cũng dần chuyển nguy thành an.

“Tổng giám đốc, tất cả giám đốc của các phòng ban đã đến rồi.” Thư ký nhắc nhở Thư Triết đã đến giờ đi họp, Thư Triết không lên tiếng, vẫn như trước ngồi xoay lưng hướng cửa sổ trầm tư.

Mà thư ký của Thư Triết không phải ai khác mà chính là bạn học của hắn — Bối Khả Tâm. Biết rõ xí nghiệp Thư gia muốn mượn nhân viên, cô đã thi tuyển, thật không ngờ Thư Triết đã mượn cô. Đối với Thư Triết, cô vẫn yêu hắn say đắm, nhưng tình cảm này chỉ có thể chôn dấu trong lòng, chỉ cần ở bên cạnh hắn như thế này cũng đã đủ lắm rồi.

“Thư Diệp, Diệp có khỏe không? Triết rất nhớ Diệp.” Thư Triết cầm tấm ảnh Thư Diệp ở trên bàn làm việc, đôi mắt bỗng đỏ ngầu, ngón tay vuốt vuốt khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cô, ôm khung ảnh vào trong ngực.

Cuộc sống làm cho anh ngày càng thành thực hơn, vẻ chất phác ngày xưa đã không còn nữa, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng cùng ngạo mạn. Kỳ thật hắn không muốn ngồi vào chức vị tổng giám đốc này, hắn chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản với Thư Diệp, an nhàn sống qua ngày, như thế là cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

*****

Sáu năm nay Quý Vân Húc mỗi ngày đều đến ngôi nhà gỗ. Hắn không cho phép ai động đến nơi này, ngôi nhà gỗ cũng như sáu năm trước, chỉ còn là một đồng tro bụi, qua bao mưa gió cọ rửa, mặt đất trở nên sạch sẽ hơn nhiều.

“Cô đến bao giờ mới trở về bên tôi?” Tay Quý Vân Húc chạm đất, hắn đã chờ đợi rất lâu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy cô trở về.

“Cô về rồi sao? Tôi sẽ không nổi giận nữa!” Giọng nói Quý Vân Húc rất ôn nhu, như thể Thư Diệp đang ở ngay tại bên cạnh hắn. Giống như Quý Hải nói, Thư Diệp vẫn chưa chết, chỉ là tạm thời rời đi, hắn tin tưởng một ngày nào đó cô sẽ trở về bên hắn.

Quý Vân Húc âm thầm trở về Quý gia, hắn đang định lên lầu thì bị Quý Lập Bác (ba QVH) gọi lại.

Quý Lập Bác sau khi trở về nước mới biết chuyện của Quý Vân Húc. Con trai ông tại sao vì một cô gái mà bất chấp tiền đồ của mình, khiến cho bản thân mình người không ra người, quỷ không giống quỷ.

“Con không nghe ba nói sao?”

Quý Vân Húc không để ý tới Quý Lập Bác, đi thẳng lên lầu.

“Vân Húc! Con định sống thế này đến bao giờ nữa? Thư Diệp đã làm con trở nên thế này, con tự mà đi soi gương đi, xem thử bản thân mình giờ giống cái gì!” Viên Phàm từ trên lầu đi xuống cản đường Quý Vân Húc, “Tình Dao đã ở bên cạnh con suốt 6 năm nay, giờ lại mang thai con của con nữa, có phải con nên chịu trách nhiệm với mẹ con nó hay không?” Hôm nay bà dẫn Đào Tình Dao đến bệnh viện kiểm tra, thì mới biết Đào Tình Dao đã mang thai được ba tháng rồi.

Quý Vân Húc nghe Viên Phàm nói vậy, hắn liền ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn Đào Tình Dao, nói, “Phá đi.”

“Vân Húc, con quá đáng rồi đấy! Cái gì cũng có giới hạn của nó ! Tình Dao mấy năm nay vì con đã trả giá rất nhiều, con chẳng một chút cảm giác cũng không có hay sao? Thư Diệp chẳng qua chỉ là một người làm mà thôi, nó có thân phận gì mà xứng với con chứ!” Viên Phàm trách móc Quý Vân Húc, Thư Diệp chết cháy cũng tốt, trên đời này mất đi một hồ ly tinh, không ai quần lấy con trai bà nữa, bà không biết phải cảm ơn trời Phật thế nào nữa!

“Chuyện của con không cần mẹ quan tâm!” Nói xong, hắn liền đi đến trước mặt Đào Tình Dao, giọng nói lạnh thấu xương vang lên, “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô không phá cái thai này đi, cô tự mà biết hậu quả đi!” Quý Vân Húc chưa bao giờ dọa ai suông cả, hắn nói được chắc chắn sẽ làm được.

Sắc mặt Đào Tình Dao trắng bệch, Quý Vân Húc thật tuyệt tình, cô còn tưởng rằng chỉ cần cố gắng đền bù quá khứ, hắn sẽ tha thứ cho cô. Mấy năm qua hắn một mực để Thư Diệp trong lòng, uống say gọi tên Thư Diệp, lúc quan hệ với cô cũng gọi tên Thư Diệp, trong lòng hắn không một phút một giây nào mà không có Thư Diệp.

Cô đều nhin, dù sao cũng chính do cô phản bội hấn trước, cô không muốn so đo chuyện Quý Vân Húc không quan tâm cô, nhưng lần này cô không thể mềm yếu bỏ đi đứa con này được, mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ sinh cho đứa nhỏ này ra, dù cho Quý Vân Húc nói gì thì cô cũng sẽ sinh nó ra. Hơn nữa, Viên Phàm cũng đứng về phía cô, cô cũng phải vì chính mình cố gắng một lần.

“Em muốn sinh đứa nhỏ này ra, mặc kệ thế nào em cũng sẽ không phá thai.” Đào Tĩnh Dao lớn tiếng nói.

Quý Vân Húc chậm rãi đi về phía cô, đôi mắt lạnh lùng khát máu như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, “Cô dám sinh đứa nhỏ thử xem!”, hai tay hấn siết chặt cổ Đào Tĩnh Dao, làm cô không thể thở được, “Tôi sẽ tự tay giết cô.”

Đào Tĩnh Dao dốc sức gỡ tay Quý Vân Húc, “Buông tay ra.” Đào Tĩnh Dao giống như nổi điên kêu to, “Thư Diệp đã chết rồi, không bao giờ trở về nữa, dù anh có si tình đến đâu thì Thư Diệp cũng không trở về đâu!”

“Đủ rồi!” Quý Lập Bác gầm lên giận dữ, Đào Tĩnh Dao sợ đến mức không dám rên la một tiếng, trong phòng lập tức chìm vào yên lặng.

Quý Lập Bác trừng mắt nhìn đám người trước mặt, “Các người định làm phản hay sao? Tôi mới là chủ của nhà này. Ngày mai bà dẫn Tĩnh Dao đến bệnh viện phá thai đi.” Tuy ông nhìn Đào Tĩnh Dao lớn lên, nhưng Quý Lập Bác và Quý Vân Húc đều giống nhau, đều là một người đàn ông theo chủ nghĩa không bao giờ cho phép người phụ nữ bên cạnh phản bội mình.

Lúc Đào Tĩnh Dao phản bội Quý Vân Húc, cô cũng đã mất đi tư cách làm con dâu của Quý gia, ông cũng không cho phép Đào Tĩnh Dao tiến vào cửa Quý gia, huống hồ cô cũng đã từng kết hôn, Quý gia không bao giờ thu giẻ rách của người khác, vì vậy đứa bé trong bụng Đào Tĩnh Dao tuyệt đối không thể giữ lại.

“Lão gia, đây là cháu của chúng ta, sao ông lại nhẫn tâm như vậy?” Viên Phàm nhẹ giọng nói, bà cũng sợ Quý Lập Bác tức giận, bởi vì bà cũng không đủ khí lực để bảo vệ Đào Tĩnh Dao.

“Cháu sao?” Quý Lập Bác hừ lạnh một tiếng, “Cháu của tôi nhất định phải do vợ của Vân Húc sinh ra, Tĩnh Dao không xứng với Vân Húc, bà cứ nghe tôi, ngày mai dẫn Tĩnh Dao đến bệnh viện đi.” Quý Lập Bác nghiêm túc nói, ngữ khí của ông cũng đủ làm cho người ta sợ hãi.

“Còn con, Vân Húc, con cũng đã không còn nhỏ nữa, cũng phải đến lúc đám cưới. Nếu con không chính đồn lại bản thân mình, toàn bộ quyền kinh doanh “Cẩm Mỹ” ba sẽ giao lại cho anh trai con, Vân Triển đảm nhiệm.” Đương nhiên ông cũng chỉ hứa hươu hươu Vân Húc mà thôi, ông không già đến nỗi lú lẫn đem toàn bộ cơ ngơi anh tận sức xây dựng giao cho một người năng lực kém hơn Quý Vân Húc. Vân Húc- đứa con này mặc dù rất tài giỏi, nhưng lại rất cao ngạo. Giờ chỉ có thể dùng chuyện kết hôn để làm cho Vân Húc đừng nghĩ đến cô gái đó nữa.

Quý Vân Húc vẫn im lặng không nói gì, hiện tại đối với hấn việc kết hôn hay không kết hôn cũng có vấn đề gì, dù sao không có Thư Diệp bên cạnh, hấn cũng không muốn quan tâm chuyện gì nữa. Khi hấn tỉnh táo lại, lúc đó hấn mới biết rõ Thư Diệp thật sự đã rời xa hấn rồi, nhưng hấn vẫn mong chờ một ngày nào đó cô sẽ trở về bên hấn.

Quý Lập Bác thấy Quý Vân Húc không nói gì, ông nói tiếp, “Ba sẽ sắp xếp cho con cùng con gái của bác Âu Dương gặp nhau, đến lúc đó con đừng làm cho ba mất mặt.”

*****

Khách sạn Cẩm Mỹ

Đền thủy tinh lung linh chiếu rọi đôi nam nữ đang ngồi trầm mặc.

Cô gái dù vẫn đang ăn nhưng đôi lúc cũng nhìn về phía Quý Vân Húc đang ngồi đối diện. Hấn có đôi mắt dài đẹp, mắt hai mí, trong mắt tựa hồ chứa gì đó làm cho người ta không cách nào đoán được. Đường cong trên gương mặt hấn rất hoàn mỹ, khí chất tao nhã cao quý như vương giả càng làm cho hấn nổi bật hơn người. Làm cho một cô gái xinh đẹp như Âu Dương Thái Thái chỉ nhìn thôi mà đã muốn ngã vào bờ vai rắn chắc ấy.

Đàn ông như vậy trên đời chẳng biết có được bao nhiêu, nhưng khiếm khuyết duy nhất của hấn là quá lạnh lùng. Từ khi vào đây đến giờ, hấn chưa từng nói với cô một câu nào, trên mặt cũng chẳng tươi cười gì. Ngay

cả liếc nhìn hấn cũng chẳng liếc nhìn, chỉ ngồi đó mà ăn thôi.

Thật là nực cười! Âu Dương Thái Thái cô cũng có một ngày bị người khác coi thường! Chẳng lẽ sức quyết rũ của cô mất rồi sao?

“Quý tiên inh, hình như anh rất thích mấy món ăn này!” Âu Dương Thái Thái lên tiếng phá vỡ bầu khí im ắng. Lời nói mang đầy ý trào phúng. Người đàn ông trước mặt này còn nói là người thừa kế một nhà tài phiệt, chẳng có tí lễ phép nào! Giống như cả đời này chưa bao giờ được ăn ngon như vậy!

Quý Vân Húc làm sao không biết cô đang mỉa mai mình, hấn ngẩng đầu cười nhạt, không chịu yếu thế, “Đồ ăn ngon đương nhiên sẽ hấp dẫn người khác, có đúng không Âu Dương tiểu thư?” Quý Vân Húc dò xét nhìn Âu Dương Thái Thái, hấn nhìn chăm chăm vào cổ áo chữ V khoét sâu của cô, đáng người rất hấp dẫn, từng đường con làm cho đàn ông nhìn thêm chảy nước miếng.

Nhưng hấn không phải đàn ông khác, hấn là Quý Vân Húc, những loại cô gái thế này hấn đã gặp vô số, những phụ nữ nóng bỏng như thế này hấn đã nhìn đến miễn dịch rồi.

“Thật vậy sao? Có một mỹ nữ trước mà mà Quý tiên sinh đây còn thể rất tỉnh táo thưởng thức món ăn, đúng là hiếm thấy!” Âu Dương Thái Thái nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, cô thuộc tuýp người rất cởi mở, hơn nữa cũng thuộc loại người nhanh nhồm nhanh miệng, nghĩ gì nói đó.

Quý Vân Húc đột nhiên cười to, “Âu Dương tiểu thư quả thật rất cởi mở, đúng thật làm cho tôi mở rộng tầm mắt.” Hai mắt Quý Vân Húc nhìn thẳng Âu Dương Thái Thái. Hấn nghe theo sự sắp xếp của Quý Lập Bác đến buổi gặp mặt này, hấn xác định người kết hôn với anh nhất định phải là người độc lập, không dây dưa tình cảm, mà Âu Dương Thái Thái hoàn toàn thích hợp với những điểm này. Cô rất lớn mật cho nên không phải loại người sau khi chia tay khóc lóc van xin, hấn muốn kết hôn với một người không can thiệp vào chuyện đời tư của hấn.

“Xin chỉ giáo.” Âu Dương Thái Thái cao ngạo ngẩng đầu nhìn thẳng người đàn ông trước mặt. Đàn ông dựa vào chính phục thể giới để chinh phục phụ nữ, phụ nữ thì dựa vào chính phục đàn ông mà chinh phục thể giới. Người đàn ông này đúng thật là tách trà của cô, làm cô càng muốn chinh phục hấn hơn. Âu Dương Thái Thái này chưa bao giờ biết thua là gì!

“Chúng ta cứ theo sự sắp xếp của cha mẹ hai bên mà kết hôn, nhưng sau khi kết hôn, mạnh ai nấy sống, không ai can thiệp vào chuyện của ai, cô thấy thế nào?” Quý Vân Húc nhướng mày nhìn người phụ nữ cao ngạo trước mặt mình.

Lại là một làn gió thu mát mẻ thổi tới hàng năm, Thư Diệp nghỉ phép 1 tuần trở về Đài Loan thăm đứa con, nhưng chỉ là năm nay trong lòng cô lại lo lắng cho một người – Thư Triết.

Không biết Thư Triết giờ này thế nào? Lúc ra đi, Thư Triết bị thương đầu người, trong lòng cô nhớ rất rõ Thư Triết là người đối xử với cô tốt nhất, ngoại trừ cha mẹ ruột của cô, trên đời này chỉ có đứa nhỏ và Thư Triết là người thân duy nhất của cô.

“Đang suy nghĩ gì vậy? Nửa tiếng nữa là gặp Tiểu Mặc rồi, cô không vui sao?” Mộc Vũ nhìn thấy vẻ mặt đau thương của Thư Diệp, hấn không đành lòng. Mỗi lần trở về Đài Loan, cô đều như thế, buồn rầu ủ rũ. Nhất là ba của Tiểu Mặc, hấn thật sự rất hâm mộ người đó. Anh ta rốt cuộc là người thế nào? Một người đàn ông có thể làm cho Thư Diệp bất chấp khổ đau mà sinh Tiểu Mặc ra, một mình nuôi dưỡng nó, cho dù gian nan đến đâu, cô cũng không than thở nửa tiếng.

Thư Diệp mím môi nhìn Mộc Vũ cười, đột nhiên trêu ghẹo, “Người quản lý của tôi, có phải anh cũng phải đến lúc kết hôn sinh con không? Tôi nghĩ mẹ Mộc cũng chờ bằng cháu lâu lắm rồi đó.” Mộc Vũ là người trầm tính, rất hướng nội, nếu không phải bang chủ kêu anh ta đến hỗ trợ cô, cô thiết nghĩ nếu không như vậy chắc 2 năm qua Mộc Vũ cũng không nói nhiều với cô như vậy.

Bởi vì mọi chuyện đều do Mộc Vũ một tay thu xếp, thực lực của hấn cũng không kém, suốt hai năm nay chính do Mộc Vũ bảo vệ cô, mẹ Mộc còn rất thương yêu Tiểu Mặc, nhiều lúc cô nghĩ không biết có phải hai mẹ con họ mắc nợ mẹ con cô không, sao họ lại tốt với cô như vậy?

Nghe Thư Diệp nói xong, Mộc Vũ nhìn chăm chăm cô thật lâu, ánh mắt không một giây nào dời khỏi mặt cô. Thư Diệp bị nhìn có chút mất tự nhiên, khẩn trương vuốt mặt mình, “Mặt tôi có dính gì sao?”

Ý thức được mình thất thố, Mộc Vũ ho nhẹ vài tiếng, “Từ lúc nào cô bắt đầu quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của tôi vậy?” Vừa hỏi vừa khởi đọc báo tiếp.

“Bộ không được sao? Nếu anh về hưu sớm, thì chắc tôi cũng sẽ không làm mình tinh nữa.” Đây là lời thật lòng của cô, tuy đã quen với ánh hào quang chung quanh người mình, nhưng cô không hề thích chuyện đấu đá trong ngành giải trí, vì có Mộc Vũ bảo vệ nên cuộc sống cô cũng đỡ hơn rất nhiều.

“Tôi có thể không làm người quản lý, nhưng những lời này cô đừng để bang chủ nghe được, chưa ai từng làm trái lời bang chủ cả.” Mộc Vũ biết rõ Thư Diệp không thích dấn thân vào ngành giải trí này, bởi vậy hẳn luôn có gắng chăm sóc cô như một người anh trai vậy.

Mộc Vũ cũng không nói thêm gì nữa, hai người lại trầm mặc như lúc đầu.

*****

Rốt cuộc về tới Hạc bang, mặc dù bất đắc dĩ nhưng Hạc bang giống như nhà cô vậy, so với Quý gia thì ấm áp hơn rất nhiều. Tuy bang chủ lãnh khốc nghiêm khắc nhưng anh ta lại không giống như Quý Vân Húc khát máu thô bạo.

Tại sao cô lại nghĩ đến hắn? Những năm này khi cô buồn bã, cô đều nhớ đến hắn, có đôi khi nghĩ đến việc không có hắn bên cạnh, lòng cô lại nhói đau. Lúc kiên trì sinh đứa nhỏ ra, cô đã từng băn khoăn không biết mình có làm đúng hay không, vì nó là con của cô và Quý Vân Húc, là giọt máu của hắn, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Mặc đáng yêu cùng ngoan ngoãn, cô biết mình đã không sai.

“Mummy! Con rất nhớ mẹ” Thư Diệp còn chưa đi vào phòng khách thì đã nghe tiếng Tiểu Mặc gọi mình. Tuy hai người sống xa nhau nhưng quan hệ lại rất khăng khít. Khi Thư Diệp ở Hàn Quốc, hai người thường xuyên chat video qua MSN, mỗi khi quay phim đến sáng, chỉ cần nghe giọng nói của Tiểu Mặc, bao nhiêu mệt mỏi cô đều quên hết, tinh thần thoải mái hơn nhiều.

Thư Diệp buông hành lý trong tay, ôm đứa nhỏ vào lòng, “Tiểu Mặc của mẹ! Chaaa, con trai mẹ dạo này cao quá ta!” Thư Diệp hôn lên mặt đứa nhỏ, ôm nó thật chặt.

“Mummy ngày càng xinh đẹp, không giống như mẹ của Tiểu Mặc, lại giống chị của Tiểu Mặc nhiều hơn !” Tiểu Mặc bĩu môi, bàn tay nhỏ bé xoa xoa đôi má mềm mại của Thư Diệp, sau đó hôn lên má cô một cái.

“Tiểu quỷ ! Miệng lưỡi càng ngày càng ngọt nha !” Mộc Vũ đứng bên cạnh trêu chọc Tiểu Mặc.

“Ba có thấy Mummy xinh đẹp không ?” Tiểu Mặc vùng ra khỏi vòng tay của Thư Diệp, vươn hai tay đợi Mộc Vũ ôm mình. Mummy từng nói qua chú Mộc Vũ không phải ba của nó, ba của nó đã chết rồi, vì vậy nó cũng không có nhiều cảm tình với ba ruột. Nó luôn coi chú Mộc Vũ là ba của mình, vì chú Mộc Vũ rất xịn, mỗi lần đến thăm nó đều mang rất nhiều quà đến, còn dẫn nó đi khắp nơi, không giống như Mummy, chỉ có thể cùng nó chơi đùa ở trong nhà, bởi vì Mummy là minh tinh, không thể nào dẫn nó ra ngoài được.

“Mẹ con đẹp vậy sao ba không cưới mẹ con đi ?” Tiểu Mặc quay đầu nhìn Mộc Vũ, nó yêu mẹ, cũng yêu ba, cũng yêu bà nội (mẹ Mộc), nó hy vọng mọi người đều sống hạnh phúc với nhau.

17. Chương 076-080

Chương 76: Trở lại Đài Loan 2

Mộc Vũ đột nhiên đỏ mặt, không biết trả lời thế nào thì đã nghe Thư Diệp nói, “Chú Mộc Vũ có người mình yêu rồi làm sao lại có thể cưới Mummy được.”, Thư Diệp vòng tay ôm Tiểu Mặc, dịu dàng véo má Tiểu Mặc.

“Vậy ba có yêu mẹ không?” Đứa bé thật là lảm chuyện! Chắc có lẽ hôm nay nó không nghe được câu trả lời, nó chắc không chịu bỏ cuộc đâu.

“Được rồi ! Tiểu Mặc vào nhà trước đi ! Mummy muốn nói chuyện với bang chủ một chút. lát nữa mummy sẽ vào tìm con” Thư Diệp thấy bang chủ từ trong phòng đi ra, vì vậy kêu Tiểu Mặc vào nhà. Nghe đến tên bang chủ, Tiểu Mặc nghe lời đi vào nhà, nó biết bang chủ là người cực kỳ uy nghiêm, tất cả mọi người đều nghe lời bang chủ.

“Về rồi sao !” Giọng nói khàn khàn vang lên, Thư Diệp đã nhiều lần tự hỏi tại sao anh ta phải mang mặt nạ, không biết khuôn mặt thật sự của hắn như thế nào. Nhưng nghe Mộc Vũ nói, chưa từng ai thấy khuôn mặt thật của bang chủ, vì vậy cô cũng không quan tâm nhiều nữa, dù sao cô cũng đã quen bộ dạng này của anh ta rồi.

“Vâng.” Thư Diệp gật đầu, “Lần này tôi về Đài Loan một tuần sau đó sẽ trở về Hàn Quốc.”

“Nghe nói bộ phim “Một tình yêu không thể quên” của cô rất ăn khách, tỉ lệ bán vé rất cao.” Chuyện của Thư Diệp anh ta nắm như lòng bàn tay, không cần cô báo cáo thì hàng ngày cũng có người báo cho anh ta biết. Anh ta là bang chủ nên đương nhiên mọi chuyện lớn nhỏ anh ta đều biết rõ mồn một. Huống chi là tự anh ta đưa Thư Diệp vào vòng lẩn quẩn, vì cô có đủ tài sắc để diễn tốt vai trò ca sĩ diễn viên này.

Thư Diệp không ngạc nhiên vì lời nói của anh ta, “Đúng vậy.”

“Vậy thì nhân cơ hội này về Đài Loan phát triển đi, tổng giám đốc tập đoàn Thiên Di cũng muốn mới cô cộng tác, hy vọng cô có thể đầu quân về công ty anh ta.” Bang chủ ngồi ở phòng khách chậm rãi nói ra đề nghị này, trong lòng anh ta đã quyết định hết mọi chuyện, chỉ muốn thông báo cho Thư Diệp biết thôi.

Thư Diệp biết rõ trong lòng bang chủ đã quyết định hết mọi chuyện, “Mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của bang chủ.”

Bang chủ bưng chén trà lên, uống từng ngụm, “Ý của tôi là cô dừng mọi hoạt động bên Hàn Quốc, trở về Đài Loan phát triển, đây là cơ hội ngàn năm có một.”

Từ đáy lòng cô rất mâu thuẫn, không biết mình có nên trở về hay không. Cô muốn trở về vì nơi này có con của cô, cô sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh nó hơn, hơn nữa Đài Loan là quê hương của cô, cô cảm thấy thoải mái hơn so với khi ở Hàn Quốc. Nhưng cô lại sợ một khi trở về, cô sẽ gặp lại người mình không muốn gặp. Lúc đó poster anh của cô sẽ dán khắp nơi, chắc chắn Quý Văn Húc sẽ phát hiện cô chưa chết, dù rằng bây giờ cô là Kim Nghệ Hi nhưng khuôn mặt này vẫn là Thư Diệp, hơn nữa cô cũng không muốn gặp lại Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ảnh. Hay phải nói là cô không biết phải đối mặt với bọn họ thế nào.

“Tôi cảm thấy như vậy không ổn, vẫn là ở Hàn Quốc phát triển tốt hơn.” Mộc Vũ đưa ra ý kiến của mình, hắn có thể hiểu được nỗi băn khoăn của Thư Diệp, cho nên hắn cố gắng thuyết phục bang chủ.

“Không cần ! Tôi đồng ý trở về Đài Loan !” Ánh mắt Thư Diệp kiên định nhìn về phía bang chủ, cô không cần né tránh, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, muốn trốn cũng không trốn được, hơn nữa bây giờ cô là Kim Nghệ Hi, không phải là Thư Diệp trước kia.

“Thư Diệp !” Mộc Vũ còn muốn nói tiếp nhưng lại bị Thư Diệp cắt ngang.

“Tôi là Kim Nghệ Hi.” Giọng nói lạnh lùng của Thư Diệp cất lên, khiến người ta cảm thấy xa cách, sau đó cô đi vào trong tìm Tiểu Mặc.

*****

“Mẹ Mộc, cảm ơn bà đã vất vả chăm sóc Tiểu Mặc, đây là chút quà tôi mua cho bà, bà nhận đi.” Thư Diệp đem sợi dây chuyền vòng đưa cho mẹ Mộc, bà ấy rất tốt với cô và Tiểu Mặc, cô không biết làm sao đền đáp, ngoài trừ việc mua quà cho bà, cô cũng không biết làm gì hơn.

“Tiểu thư, mỗi lần cô trở về đều mua đồ mắc tiền cho tôi, tôi thật sự rất ngại.” Trong mắt mẹ Mộc tràn đầy biết ơn, bà cam tâm tình nguyện chăm sóc Tiểu Mặc, bà không cần đền đáp gì. Hơn nữa Tiểu Mặc cũng làm cuộc sống tẻ nhạt lẽ loi của bà phong phú hơn nhiều, nó là đứa trẻ rất hiếu động, bà rất thương nó.

“Bà nội, bà mau nhận đi, đó là tấm lòng của Mummy đó!” Tiểu Mặc vươn tay nhét sợi dây chuyền vào tay mẹ Mộc.

Thư Diệp gật đầu, “Mẹ Mộc, cảm ơn bà.” Dù trải qua bao nhiêu mưa gió, trong lòng Thư Diệp cũng tin rằng trên thế giới này cũng còn có người tốt, cho nên cô không muốn nghĩ đến ân oán gì nữa, cố gắng làm tốt chuyện của mình.

Thư Diệp ngồi xổm trước mặt Tiểu Mặc, vuốt tóc nó, vui vẻ cười nói, “Mẹ lần này sẽ ở lại Đài Loan lâu, có nhiều thời gian ở bên cạnh Tiểu Mặc hơn!”

“Thật vậy hả? Mummy, con yêu mẹ nhất!” Tiểu Mặc mừng rỡ ôm cổ Thư Diệp, hôn lên má cô, “Vậy là mỗi ngày con có thể nhìn thấy mẹ rồi.”

Thư Diệp nhìn dáng vẻ mừng rỡ của Tiểu Mặc, cô cảm thấy quyết định này của mình rất đúng, mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có thể ở bên cạnh Tiểu Mặc, mọi khó khăn gì cô cũng có thể vượt qua. Còn về phần Quý Vân Húc và Thư gia, cô cũng không cần né tránh bọn họ nữa.

Thư Diệp ngồi trước bàn trang điểm, hôm nay là ngày cô hẹn tổng giám đốc tập đoàn Thiên Di ký kết hợp đồng, trong lòng cô

“Cô quyết định trở về Đài Loan thật sao?” Mộc Vũ ở bên cạnh hỏi lại lần nữa, hấn hi vọng cô có thể suy nghĩ lại, hấn không phải lo lắng cô không phát triển được ở Đài Loan, mà hấn lo sợ cô lại bị tổn thương một lần nữa khi trở về đây.

“Cho dù anh có hỏi tôi 100 lần thì tôi vẫn sẽ nói đúng vậy.” Thư Diệp không nhìn Mộc Vũ, vẫn chăm chú nhìn vào gương mà trang điểm. Cô biết Mộc Vũ lo lắng cho mình, nhưng mà lòng cô đã quyết rồi, không thể thay đổi được.

“Được rồi, chuẩn bị theo tôi đến gặp Lăng Khiếu Vũ.” Thư Diệp đứng lên, rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn gương mặt hấn rõ sự nuối tiếc của Mộc Vũ.

Thấy Thư Diệp kiên định như vậy, Mộc Vũ không thể nói gì được nữa, chỉ có thể ở bên cạnh bảo vệ cô, không để ai làm tổn thương cô.

*****

Tập đoàn Thiên Di rất hùng hậu, mọi người đều biết tập đoàn họ đầu tư vào rất nhiều lĩnh vực, từ sản xuất, nhà hàng đến cả phim ảnh. Vì vậy có rất nhiều ông chủ các công ty nhao nhao nịnh bợ tổng giám đốc tập đoàn Thiên Di, mong được nâng đỡ.

Mộc Vũ cùng Thư Diệp đứng ở sảnh tập đoàn Thiên Di, cao ốc có 88 tầng, phía trước đặt hai con sư tử bằng ngọc thạch màu đỏ, trong tiền sảnh lát đá hoa cương màu trắng đen, thiết kế tao nhã sang trọng. Dù cô chưa từng gặp qua Lăng Khiếu Vũ, nhưng nhìn cách bài trí ở đây thì cũng phần nào nói lên được anh ta và bang chủ là người rất nghiêm túc. Đối với mấy chuyện kinh doanh này nọ, cô không mấy hứng thú, cũng có thể nói rằng cô không có thời gian quan tâm mấy chuyện đó, đi diễn ca hát cũng chiếm hết thời gian của cô rồi.

“Chúng ta vào đi.” Mộc Vũ đặt tay trên vai Thư Diệp, cùng cô đi vào.

Thư Diệp có thể hiểu được sự bất an của hấn, hai người đi đến bàn tiếp tân, sau khi thông truyền xong, nhân viên tiếp tân dẫn họ lên thẳng phòng làm việc của Lăng Khiếu Vũ.

“Lăng tổng, Kim tiểu thư đã đến.” Thư Ký thông báo.

“Mời cô ấy vào đây.” Một giọng nói vang lên.

Thư Diệp đi vào bên trong, cô kinh ngạc nhìn Lăng Khiếu Vũ, anh ta không phải là một lão già như cô đã tưởng tượng, ngược lại còn là một người rất trẻ. Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng trên mặt cô lại không để lộ ra điều đó, vẫn thong dong bình tĩnh.

“Kim tiểu thư quả là xinh đẹp động lòng người, đã từng thấy cô trên TV, bây giờ gặp mặt quả thật là rất vinh hạnh.” Lăng Khiếu Vũ dùng tiếng Hàn nói chuyện với Thư Diệp. Kim Nghệ Hi quả thật rất đẹp, đáng người cũng rất quyền rũ, toàn thân toát ra khí chất cao quý, nhưng chỉ có điểm khiêm khuyết chính là khuôn mặt rất lạnh lùng.

Thư Diệp lễ phép mỉm cười, “Lăng tổng quá khen.” Cô tự tin dùng tiếng Hàn đáp trả lại, cũng giương mắt nhìn Lăng Khiếu Vũ. Trong sáu năm ở Hàn Quốc, cô đã được giáo sư dạy cho tiếng Hàn, từ đĩa nhạc đến phim ảnh, cô đều dùng tiếng Hàn để hát và nói chuyện, đương nhiên vốn tiếng Hàn của cô rất khá, nếu không thân phận người Hàn Quốc của cô đã bị lộ rồi.

“Chắc hẳn vị này là người quản lý mà báo chí nói đến – Mộc Vũ tiên sinh! Xin chào!” Lăng Khiếu Vũ vui vẻ nhìn Mộc Vũ, chẳng lẽ người này thật sự là như báo giới nói, có quan hệ mờ ám với Kim Nghệ Hi, nếu không thì sao lúc nào hai người cũng dính nhau như sam?

Mộc Vũ không có lên tiếng, chỉ nghiêng người nhìn Thư Diệp.

Lăng Khiếu Vũ hứng thú nhìn hai người trước mặt, chuyện quản lý và ca sĩ diễn viên có tư tình đó là chuyện rất bình thường, hẳn cũng gặp không ít. Nhưng Kim Nghệ Hi thì không được phép như vậy, hẳn đã thu thập rất nhiều tin tức liên quan đến cô, nào là đĩa nhạc, phim ảnh, kể cả những mối quan hệ của cô, hẳn đều biết rất rõ. Từ lần đầu tiên ở Hàn Quốc thấy cô trên TV, hẳn đã bị cô hấp dẫn, vì vậy hẳn đã lên kế hoạch để cô đầu quân về tập đoàn Thiên Di, hẳn mong giữa hẳn và cô có thể tồn tại song song tình yêu lẫn sự nghiệp.

“Kim tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện riêng không?” Lăng Khiếu Vũ từng ở Hàn Quốc du học, hơn nữa đã ái mộ Kim Nghệ Hi từ lâu, hẳn cũng nói tiếng Hàn rất giỏi, vì vậy hẳn rất tự nhiên nói chuyện với cô.

Thư Diệp biết ý Lăng Khiếu Vũ đang nói gì, cô nhìn qua Mộc Vũ, nói, “Anh ở ngoài chờ tôi đi.”

Mộc Vũ lại đứng yên bất động, trực giác nói cho hẳn biết Lăng Khiếu Vũ không phải là người tốt, Thư Diệp thấy hẳn không đi, liền nhăn mày khó chịu, Mộc Vũ thấy vậy, đành miễn cưỡng đi ra ngoài.

“Kim tiểu thư, mời ngồi, chúng ta từ từ nói chuyện.” Lăng Khiếu Vũ sau khi mời Thư Diệp ngồi xuống, hẳn cứ nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Thư Diệp, cô đúng thật là ánh hào quang trong ngành giải trí hỗn tạp này, ánh mắt cô và hai năm trước vẫn trong trẻo, cũng không hề ghé mắt nhìn hẳn dù chỉ một giây!

Thư Diệp đã quen bị người khác nhìn chăm chú, cho nên khi Lăng Khiếu Vũ nhìn mình, cô hoàn toàn rất tự nhiên, từ lúc vào đây đến giờ cô không hề nói một câu thừa thãi.

Lăng Khiếu Vũ thấy Kim Nghệ Hi cứ im lặng, hẳn biết chỉ lúc bắt chuyện với cô, cô mới chịu nói chuyện với mình, “Cô đã xem bản hợp đồng chưa? Có phải Kim tiểu thư không hài lòng những điều kiện trong bản hợp đồng?” Hẳn đã gửi cho cô bản hợp đồng rất lâu trước đó, nhưng đến bây giờ cô mới chịu đến tìm hẳn, “Xem ra Kim tiểu thư quả thật là người nổi tiếng.” Nhưng nếu đã là mỹ nữ, hẳn nguyện ý chờ, dù sao vẫn là do chính mình muốn quỳ rạp dưới chân người con gái này2.

“Tôi đã coi qua hợp đồng, không có vấn đề gì cả, nhưng có 1 điều tôi muốn nói với Lăng tổng, tôi nhất định sẽ dùng người quản lý của mình – Mộc Vũ, nếu như Lăng tổng không đồng ý, thì coi như buổi gặp mặt ngày hôm nay chưa từng xảy ra.” Thư Diệp không kiêu ngạo không nịnh nọt ở trước mặt hẳn, cô tỏ ra lập trường của mình, cô tin rằng đối phương sẽ đồng ý.

Lăng Khiếu Vũ cười nhẹ một tiếng, “Yêu cầu này rất đơn giản, tôi đồng ý. Chẳng lẽ Kim tiểu thư đúng như báo chí nói, có quan hệ mờ ám với người quản lý của mình?”

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn hẳn, “Thì ra Lăng tổng cũng hứng thú với mấy chuyện này sao?” Người này quả thật nhiều chuyện, Thư Diệp thầm nghĩ trong lòng.

“Tôi chỉ hứng thú với chuyện của cô thôi.” Lăng Khiếu Vũ thẳng thắn nói, hẳn không che dấu cảm xúc trong lòng mình, thấy Thư Diệp không nói lời nào, hẳn liền đổi đề tài, “Không biết Kim tiểu thư cuối tuần này có rảnh không? Tôi muốn mời cô đến dự tiệc đính hôn của bạn tôi.”

Thư Diệp mỉm cười, “Lăng tổng, có phải cái này chính là quy tắc ngầm trong làng giải trí Đài Loan không? Phải làm bạn gái ông chủ mình thì mới được nổi tiếng, mới được phát hành đĩa hát, có phim để đóng?” Thư Diệp không kiêng dè nói, cô không có chút gì lo lắng, bởi vì còn rất nhiều người muốn hợp tác với cô, hơn nữa người đàn ông này quá cao ngạo, làm cô đột nhiên nghĩ đến hẳn và Quý Văn Húc là cùng một loại người.

“Ha ha ha.” Lăng Khiếu Vũ đột nhiên cười to, “Quy tắc ngầm?”, hần hỏi lại, “Xem ra Kim tiểu thư cũng có nghiên cứu chút ít về văn hóa Trung Hoa, thật đúng là tôi khâm phục.”

“Cười đủ chưa? Đủ rồi thì tôi đi.” Thư Diệp đứng lên định đi, cô không muốn ở đây nói chuyện với hần thêm một giây nào nữa.

Lăng Khiếu Vũ thấy Thư Diệp giận dữ, hần liền giữ chặt tay cô, “Xin lỗi cô.” Trên mặt hần biểu lộ rõ vẻ thành khẩn.

Thư Diệp không nói gì, chỉ nhìn bàn tay hần đang nắm chặt tay mình, sau đó nhìn Lăng Khiếu Vũ. Lăng Khiếu Vũ ý thức được, lập tức buông tay cô ra, mặt đỏ lên. Chuyện lạ trên đời, rong ruổi tình trường bao nhiêu năm nay mà giờ hần lại lúng túng trước mặt Kim Nghi Hi, đúng thật là chuyện lạ!

Thư Diệp thấy mặt hần đỏ lên xấu hổ, cô cảm giác người đàn ông này cũng không phải lỗ mãng, ngồi xuống lại. Cô chú ý khuôn mặt hần, ngũ quan tuấn mỹ, lộ ra một chút tà mị, vẻ ngoài hòa hoa phong nhã, rất lãng tử.

Lăng Khiếu Vũ thấy cô nhìn mình, trong lòng hần đột nhiên vui sướng, chắc cô cũng xiêu lòng với hần rồi, không còn nhìn hần với ánh mắt lạnh lùng như lúc này, lúc này hần mới tươi cười chân thành nói với cô, “Tôi có thể nhờ cô một việc không? Cùng tôi đến dự tiệc đính hôn của bạn tôi, tôi thật lòng muốn mời cô. Sau khi tiệc rượu kết thúc, tôi sẽ đưa cô về ngay.”

Thấy hần chân thành, Thư Diệp cũng tin lời hần phần nào, “Nếu như anh dùng thân phận ông chủ muốn tôi đi, đương nhiên tôi không thể cự tuyệt, tôi không muốn phá chén cơm, của mình đâu.” Thư Diệp trêu chọc hần, mặc kệ thế nào cô cũng phải giữ thể diện cho bang chủ.

“Không phải ông chủ, mà là một người bạn, một người bạn bình thường mời cô.” Lăng Khiếu Vũ thay đổi thái độ vừa rồi, càng nghiêm túc hơn.

Thư Diệp vẫn im lặng, trên mặt chỉ hiện ra một nụ cười nhàn nhạt mê hồn.

*****

Trong nhà Quý gia

“Vân Húc, anh thật sự đính hôn sao? Còn em, em phải làm sao bây giờ? Anh không thể đối xử với em như vậy!” Đào Tĩnh Dao lâu kéo Quý Vân Húc khóc lóc ỉ ôi, hần sao có thể nhẫn tâm với cô như vậy, hần nói gì cô đều nghe theo cả, ngay cả không muốn giữ lại đứa nhỏ, cô cũng có thể bỏ nó đi, chỉ cần hần vui vẻ, chuyện gì cô cũng sẽ làm.

Quý Vân Húc gạt phăng tay cô ra, ngồi trên ghế sofa, “Từ ngày mai cô biến khỏi đây cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.” Giọng nói lạnh như băng như dao nhọn đâm thật sâu vào lòng Đào Tĩnh Dao, cho dù cô làm sai cái gì, thì 6 năm nay cô cũng đã bù đắp hết rồi, hần còn chưa chịu tha thứ cho cô sao?

“Tại sao? Tại sao anh có thể tuyệt tình như vậy? Phải làm sao anh mới tha thứ cho em?” Đào Tĩnh Dao khóc giàn dụa.

“Tôi tha thứ hay không không còn là vấn đề nữa, điều quan trọng ở đây là năm đó khi cô rời khỏi tôi, mọi chuyện giữa cô và tôi đã chấm dứt rồi.”

Đào Tĩnh Dao nghe hần nói thế, ngã nhào xuống đất, môi run lấy bẫy, không thể nào, cô không bao giờ để người khác cướp đi Quý Vân Húc.

“Tôi sẽ viết cho cô một tờ chi phiếu, coi như là tiền phí 6 năm nay cô ở bên cạnh tôi, từ này về sau chúng ta không ai nợ ai, chuyện cô phản bội tôi, tôi sẽ quên hoàn toàn, chỉ cần cô không xuất hiện trước mặt tôi.” Quý Vân Húc lạnh lùng nhìn Đào Tĩnh Dao đang ngồi dưới đất.

Sau đó, hần đi ra khỏi phòng, đi đến ngôi nhà gỗ ngồi xuống.

“Tôi sắp đính hôn, cô có vui không? Cô luôn muốn thoát khỏi tôi, giờ thì đã làm được rồi đó. Cô vui không?” Quý Vân Húc ngửa đầu lên trời để nước mắt không chảy xuống.

“Ngày hôm qua tôi mơ thấy cô, thấy cô trở về bên tôi, nhưng khi tỉnh lại thì lại không thấy cô đâu.” Lòng hần đau xót không thôi, Quý Vân Húc rút cuộc dùng tay gạt đi nước mắt nơi khóe mi.

“Cho dù cô hận tôi thế nào, chỉ cần cô còn sống thì hãy nói tôi biết, tôi chỉ cần biết cô còn trên thế gian này thì đã đủ lắm rồi.”

Thế nhưng nếu có một ngày hần nhìn thấy Thư Diệp sống sờ sờ trước mặt, hần thật sự chỉ cần nhìn thấy cô sống, chỉ cần nhìn cô xa xa thì cũng thỏa mãn rồi sao?

Trong hạc bang

Sáng sớm Mộc Vũ đã ngăn Thư Diệp lại, “Thư Diệp, nếu không muốn đi thì tôi sẽ nói với Lăng Khiếu Vũ cho cô, anh ta không phải người tốt.” Lần đầu tiên thấy Lăng Khiếu Vũ, Mộc Vũ cảm giác người này lên lên lút lút âm mưu gì đó, chờ Thư Diệp mắc bẫy mà thôi.

“Có anh ở đây thì tôi còn sợ gì nữa.” Thư Diệp thấy Mộc Vũ lo lắng, vì thế liền trấn an hần, và đồng ý để hần cùng cô đi đến tiệc đính hôn.

Nghे cô nói vậy, Mộc Vũ cũng yên tâm phần nào, hần bây giờ dù cô đi đâu hần cũng phải đi theo mới có cảm giác an tâm.

“Hèn chi người ta lại nói tôi có tình cảm với người quản lý của mình, anh cứ theo sát tôi như vậy, người ta không hiểu lầm mới lạ.” Thư Diệp trêu chọc Mộc Vũ, nhưng trong lòng cô lại rất cảm kích sự quan tâm của hần.

Mộc Vũ không nói gì, chỉ vừa đi ra ngoài vừa lải nhải tính toán gì đó.

*****

Thư Diệp mặc một chiếc váy dạ hội dài, hở vai, màu trắng, chiếc áo cắt may tinh tế càng làm cho đường cong cơ thể cô càng mỹ miều hơn, khuôn ngực tròn đẹp ẩn hiện làm cho người đàn ông nào cũng thèm chảy nước miếng, mái tóc dài suôn mềm được bới cao, để lộ ra lưng trần trắng nõn.

Lăng Khiếu Vũ nhìn cô đến mê mẩn, một lúc lâu cũng không thể nói gì, cô như tiên nữ giáng phàm, không ai bì kịp.

“Kim tiểu thư nhất định sẽ là người đẹp nhất trong đêm nay. Tôi phải ở bên cạnh cô, nếu không cô sẽ bị người đàn ông khác cướp mất.” Lăng Khiếu Vũ tươi cười làm ra vẻ vô hại.

Thư Diệp cười mỉm, “Có người quản lý của tôi bảo vệ thì còn sợ gì nữa.”

Mộc Vũ ở phía sau Thư Diệp cứ nhìn hần chăm chăm như thể sợ hần sắp làm chuyện gì đồi bại vậy.

*****

Khách sạn 5 sao “Cẩm Mỹ” hôm nay rất náo nhiệt, trang hoàng lộng lẫy hơn bao giờ hết, toàn là những người nổi tiếng, chính trị gia và giới thượng lưu ra ra vào vào, ai nấy đều mặc trên người mình những bộ lễ phục xinh đẹp, tao nhã nhất

Vừa bước xuống xe, Thư Diệp thoáng chốc cứng đờ, cả đời cô sẽ không bao giờ quên chỗ này. Từng hình ảnh xưa hiện rõ mồn một trong đầu cô, cha đưa cô đến khách sạn này, tự tay ông dâng cô cho tên ác ma Quý Vân Húc, cứ như vậy cô bị hần tàn nhẫn cướp đoạt đời con gái, bị hần đánh đập, bị hần tra tấn, cả đời này cô không thể nào quên được,

Bây giờ nghĩ lại Thư Diệp cảm thấy sợ nổi da gà, khi đó làm sao cô có thể kiên cường chống cự, quả thật làm cho người ta khó tin!

“Sao vậy?” Thấy Thư Diệp đứng tại chỗ bất động nhìn khách sạn Cẩm Mỹ, Mộc Vũ lo lắng hỏi.

Thư Diệp trấn định bản thân mình, nuốt nuốt nước miếng, cố gắng tươi cười trả lời Mộc Vũ, “Không có gì.” Thấy cô cười, Mộc Vũ cũng coi như yên lòng.

“Vào đi.”

Trong hội trường rộng lớn, một chùm đèn treo phía trên trần nhà chiếu sáng lung linh, thảm đỏ trải dài, bày trí rất xa hoa, nhìn thôi cũng đã biết người chủ bữa tiệc này có quyền có thể đến chừng nào.

Thư Diệp vừa bước vào đã thu hút ánh mắt của biết bao nhiêu người, không chỉ đàn ông mà phụ nữ cũng bàn tán xôn xao, ái mộ đến nhìn không chớp mắt.

“Kim tiểu thư của chúng ta quả nhiên có sức quyến rũ phi thường, mọi người trong hội trường đều bị cô hấp dẫn.” Lăng Khiếu Vũ ngoài mặt thì cười nói, nhưng trong lòng lại hận không thể móc mắt của những tên đàn ông háo sắc kia! Thật tình hắn cũng là một trong những số người đàn ông đó, nếu không phải vì hút hồn bởi sắc đẹp của cô, hắn cũng không tốn nhiều sức lực cùng thời gian mời cô đầu quân về công ty hắn.

Thư Diệp mỉm cười như một cái máy. Cô hoàn toàn không thích khách sạn này, cô không hề có ấn tượng tốt với nó. Dù rằng là vậy, cô không phải là người canh cánh trong lòng mãi những chuyện đó, nhưng hôm nay cô lại không ngờ mình đến nơi này, mọi chuyện lần nữa xuất hiện trong đầu cô, mọi cảm giác đau khổ lại tràn về, sáu năm dài bằng phẳng nhưng cô lại không thể học được cách quên đi quá khứ, cứ đôi khi lại nghĩ đến sáu năm trước, vĩnh viễn không bỏ nó ra khỏi đầu mình được.

Đôi khi cô lại ngẫu nhiên nhớ đến Quý Vân Húc, tưởng tượng cảnh hai người gặp lại nhau, hắn sẽ khiếp sợ thế nào khi biết cô không chết cháy.

“Đang suy nghĩ gì vậy? Hình như Kim tiểu thư không thích đi dự tiệc phải không?” Lăng Khiếu Vũ thấy Thư Diệp trầm tư suy nghĩ, từ này đến giờ không thấy cô lên tiếng nói gì. Còn người quản lý của cô thì từ đầu đến cuối cứ nhìn hắn bằng ánh mắt hình viên đạn, xem hắn như là kẻ thù của mình vậy. Nếu Kim Nghệ Hi không có gì với tên quản lý này, đánh chết hắn cũng không tin. Nghĩ đến tên quản lý có tình cảm với cô, tay Lăng Khiếu Vũ nắm chặt thành nắm đấm, hắn không cho phép người khác tiếp cận cô, tuyệt đối không!

Hắn tin rằng một thời gian không lâu nữa cô sẽ hiểu được lòng hắn, sẽ cảm động và ngã vào lòng hắn.

Thư Diệp xoay người mỉm cười với Lăng Khiếu Vũ, “Lăng tổng nghĩ nhiều rồi!”

“Vậy là tốt rồi, tôi giới thiệu với cô bạn của tôi.” Lăng Khiếu Vũ hăng hái kéo tay Thư Diệp đi.

“Lăng tổng đã lâu không gặp.” Một người đàn ông cũng mặc lễ phục chặn đường Lăng Khiếu Vũ, dù chào hỏi hắn nhưng ánh mắt lang sói lại nhìn vào Thư Diệp.

Nếu như có thể cô muốn lập tức móc hết mắt của mấy tên đàn ông này, ở Hàn Quốc cô cũng từng gặp nhiều trường hợp giống vậy, nhưng so với Đài Loan thì người Hàn Quốc lại bảo thủ hơn nhiều. Thư Diệp muốn đi ra khỏi chỗ này, nhưng cô là một nghệ sĩ, nếu không thể chịu được những ánh mắt thì không khỏi quá thất bại sao! Vì vậy, cô tự nói với bản thân mình nhịn xuống, rang chịu đựng !

Lăng Khiếu Vũ chú ý tới ánh mắt người đàn ông này đều đặt trên người Thư Diệp, đột nhiên choàng tay ôm vai cô, “Lệ tổng có gì chỉ giáo? Ông không thấy tôi đang đi cùng bạn gái sao? Ông không biết thức thời là gì hả?” Lăng Khiếu Vũ dùng tiếng Hoa để nói, cho rằng Kim Nghệ Hi nghe không hiểu, hắn khiêu khích nhìn người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông thấy gương mặt lạnh tanh của Lăng Khiếu Vũ, sợ tới mức vội vàng bỏ đi, ông cũng không muốn đắc tội với Lăng Khiếu Vũ, nếu không công ty ông nhất định sẽ phá sản trong 1 tuần.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Tay hắn vẫn ôm vai Thư Diệp, dắt cô đi về phía trước. Thư Diệp tay hắn đặt trên vai mình, cô xấu hổ lắc lắc người ý bảo hắn buông tay.

“Tôi dẫn cô đi đến đây chủ yếu là gặp chủ nhân bữa tiệc này, hắn là bạn thân duy nhất của tôi.” Lăng Khiếu Vũ nói đến hai chữ “bạn thân”, mặt hắn lộ ra vẻ kiêu ngạo. Đúng vậy, Quý Vân Húc là bạn thân tốt nhất của hắn, từ nhỏ hai người đã thường chơi chung với nhau. Cho đến khi hắn đi Hàn Quốc du học, dù rằng vài năm đó bọn hắn ít khi liên lạc với nhau, nhưng cảm tình vẫn rất tốt, chỉ là Quý Vân Húc rất lạnh nhạt, chuyện gì hắn cũng giấu trong lòng, chưa bao giờ thể hiện tình cảm của mình ra ngoài.

Thư Diệp gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cô hiện muốn cái bữa tiệc nhàm chán này kết thúc mau mau, biết vậy cô đã ở nhà chơi với Tiểu Mặc, lúc trước đáng lẽ cô phải nghe lời Mộc Vũ, nhưng hiện giờ hối hận cũng

không còn kịp nữa rồi, bây giờ chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh mà ứng phó thôi.

“Này, mình rút cuộc cũng đợi được ngày cậu đính hôn rồi.” Lăng Khiếu Vũ đi đến bên Quý Vân Húc, tay vỗ vỗ lưng hắn, Lăng Khiếu Vũ chú ý đến vẻ mặt như đưa đám của Quý Vân Húc, chẳng giống như vui mừng gì cả. “Xem ra cậu cũng chẳng yêu thương gì vị hôn thê của cậu rồi!” Lăng Khiếu Vũ biết rõ hắn đã đoán đúng.

Thư Diệp nhìn bóng lưng xa xa kia, tuy lưng hắn đối diện với mình, nhưng chỉ cần liếc qua cô cũng có thể nhận ra. Cô không nghĩ sẽ gặp hắn ở tiệc đính hôn này, thì ra bạn thân mà Lăng Khiếu Vũ nói đến lại chính là Quý Vân Húc. Hắn đính hôn với ai? Đào Tình Dao sao? Trong lòng đột nhiên có cảm giác đau xót, nhưng cô cũng rất nhanh cảm thấy vui mừng vì mình đã thoát khỏi tên ác ma tàn bạo này, cô phải cảm tạ ông trời vẫn còn thương xót cho cô.

Lúc này đây, Thư Diệp chờ mong hắn khiếp sợ khi nhìn thấy mình, vốn là một người chết nhưng giờ lại sống sờ sờ đứng trước mặt hắn, ý cười trên mặt Thư Diệp càng tươi hơn.

“Đến đây, mình giới thiệu một mỹ nữ cho cậu.” Lăng Khiếu Vũ kéo tay Quý Vân Húc đến trước mặt Thư Diệp, “Đây là một minh tinh sáng giá trong làng giải trí – Kim Nghệ Hi xinh đẹp động lòng người!” Lăng Khiếu Vũ kiêu ngạo khoe khoang với Quý Vân Húc, đương nhiên rồi, ở Đài Loan này còn có ai có thể xinh đẹp, quyến rũ hơn Kim Nghệ Hi chứ.

Lúc Quý Vân Húc nhìn thấy Thư Diệp, hắn thoáng chốc kinh hãi, cổ họng hắn như có gì đó chặn lại làm hắn không lên tiếng nói được, chỉ có thể ngăn người nhìn cô. Thư Diệp rút cuộc đã trở về! Hắn không dám tin vào mắt mình, cô đã trở về thật sao? Cô sống sờ sờ đứng trước mặt hắn! Người phụ nữ xinh đẹp này giống Thư Diệp y như đúc, không, không phải giống! Mà chính là cô! Thư Diệp của hắn!

Hai tay run rẩy ôm chầm lấy cô, “Thư Diệp, cô trở về rồi!” Quý Vân Húc rút cuộc định thần lại, nước mắt lúc này lại tuôn ra, hắn không thể kìm chế được, “Cô đã trở về rồi!” Hắn cứ mãi lẩm bẩm những lời đó trong miệng.

Thư Diệp giãy dụa vùng khỏi hắn, hai mắt vô tội nhìn hắn như thể không biết hắn tại sao lại làm vậy, cô bây giờ là người Hàn Quốc, nghe không hiểu tiếng Hoa, chỉ có thể dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Lăng Khiếu Vũ đứng một bên nhìn hành động của Quý Vân Húc càng hoảng sợ hơn, hắn bị cái gì vậy? Đối với một người không quen biết lại ôm bầy bầy. Lăng Khiếu Vũ đẩy Quý Vân Húc ra, “Cậu điên hả? Cái gì mà Thư Diệp?” Quý Vân Húc căn bản không có chút sức lực chống lại Lăng Khiếu Vũ, bởi vì khi nhìn thấy Thư Diệp, toàn bộ sức lực trong người hắn đều sụp đổ.

Quý Vân Húc đứng nguyên tại chỗ nhìn chằm chằm Thư Diệp. Lăng Khiếu Vũ đi đến bên cạnh Thư Diệp, dùng tiếng Hàn nói với cô, “Cô không sao chứ? Bạn của tôi nhận lầm người thôi.”

“Cậu đang nói cái chó má gì vậy?” Quý Vân Húc rống giận nhìn Lăng Khiếu Vũ, sau đó đẩy Lăng Khiếu Vũ ra ôm lấy Thư Diệp, hai mắt hắn tràn đầy vui sướng, cảm tạ ông trời đã cho bảo bối của hắn trở về bên hắn, dù ông trời có trừng phạt hắn thế nào cũng được, miễn cô ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

“Thư Diệp.”

Thư Diệp làm bộ không hiểu tiếng Hoa, sau đó quay đầu hồn nhiên nhìn Quý Vân Húc, mỉm cười với hắn, nói lưu loát tiếng Hàn, “Tôi nghĩ anh nhìn nhầm người rồi, tôi không phải là Thư Diệp gì đó mà anh nói, tôi là người Hàn Quốc – Kim Nghệ Hi.”

18. Chương 081-85

Chương 81: Tiệc đính hôn 3

“Cô nói cái quỷ gì vậy?” Quý Vân Húc tức giận, không biết cô đang định làm trò gì.

Lăng Khiếu Vũ kéo lấy Thư Diệp về bên mình, “Cậu la ó cái gì!” Cô ấy là người Hàn Quốc, không hiểu cậu nói cái gì đâu! Cô ấy là Kim Nghê Hi, chứ không phải Thư Diệp cái gì hết. Cậu mở to mắt mà nhìn đi, đừng có nhận bậy bạ kiểu như vậy!” Tuy nói Quý Vân Húc là bạn thân của hắn, nhưng đối với hành động của Quý Vân Húc, hắn không thích tí nào, hắn dám chắc Quý Vân Húc tám phần là điên rồi!

“Cậu nói cái gì Kim Nghê Hi?” Quý Vân Húc hung thần áp sát nhìn Lăng Khiếu Vũ. Kim Nghê Hi! Cô ấy rõ ràng là Thư Diệp, mặc kệ tên cô là gì, nói tiếng Hàn hiếc gì đó, hắn khẳng định cô chính là Thư Diệp.

“Đúng vậy! Cô ấy là người Hàn Quốc, là minh tinh mà mình mới ký hợp đồng.” Lăng Khiếu Vũ lặp lại lần nữa.

Định thần lại, Quý Vân Húc đẩy Lăng Khiếu Vũ sang một bên, hai tay giữ chặt Thư Diệp, “Nói đi, nói cho tôi biết cô không phải là Kim Nghê Hi, cô là Thư Diệp!” Hắn sắp điên rồi, hắn đã chờ cô rất lâu, chờ một ngày nào đó cô xuất hiện trước mặt hắn, nhưng lại không ngờ lại gặp cô trong tình huống này.

Thư Diệp nhìn Quý Vân Húc đang tức giận, trong lòng cũng khinh bỉ hắn, xem ra suốt 6 năm nay hắn không hề thay đổi, vẫn ngang tang hung hăng như ngày nào, loại đàn ông này ai mà làm vợ hắn thật là xui xẻo! Nghĩ đến việc hắn sắp cưới vợ, lòng cô chợt nhói đau, không biết người phụ nữ đó người thế nào, có phải là Đào Tĩnh Dao không?

“Nhìn tôi!” Thấy Thư Diệp thất thần, Quý Vân Húc gào thét, dám cả gan phớt lờ hắn, người con gái này quả thật đáng chết! Nói tới đây, hắn mới nhìn khắp người cô, cô mặc một chiếc váy gì mà lộ hết cả ngực! Chiếc váy hở vai, thiếu vải đến trầm trọng! Hắn không cho phép cô mặc quần áo lộ liễu trước mặt người khác, cô chỉ có thể mặc cho hắn xem!

Hắn thừa nhận chiếc váy rất đẹp, đường may rất tinh tế, bó sát từng đường cong cơ thể cô, càng tôn thờ thêm vẻ đẹp của cô! Tay hắn không tự chủ được sờ vào mái tóc đen bóng của cô, vẫn mềm mại như xưa, cô trang điểm nhàn nhạt nhưng vẫn khiến người ta phải trầm trồ si mê, cả người cô toát lên vẻ tao nhã quý phái, bờ môi đỏ mọng ấy làm hắn chỉ muốn cắn vào.

Hắn đã lâu lắm rồi không hôn bờ môi đó, hắn nhớ từng hương vị trên người của, từng vị ngọt trong chiếc miệng nhỏ xinh xắn kia. Chuyện này chỉ có thể đóng cửa làm ở trong phòng mà thôi, nghĩ vậy, hắn lập tức cởi áo khoác của mình choàng lên người Thư Diệp. Điều quan trọng bây giờ là phải đem cô ra khỏi nơi này.

“Chúng ta đi !” Giọng nói lạnh lùng của Quý Vân Húc cất lên, hắn dắt tay cô, ý định đi ra ngoài. Thư Diệp lập tức giãy dụa, dùng tiếng Hàn nói, “Thả tôi ra!” Giọng nói mang theo vài phần sợ hãi, đã qua 6 năm nhưng đối mặt với sự lãnh khốc của hắn, chân tay cô vẫn luống cuống.

Lăng Khiếu Vũ bắt lấy Quý Vân Húc, ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn, “Điên đủ rồi! Cô ấy là người phụ nữ của mình, vợ bạn mà cậu cũng muốn quật sao?” Lăng Khiếu Vũ biết Quý Vân Húc sẽ không bỏ cuộc, cho dù biết là sai thì hắn cũng sai đến cùng, Lăng Khiếu Vũ đành phải dùng tình bạn để chèn ép hắn. Thư Diệp rốt cuộc là ai? Sao chưa từng nghe Quý Vân Húc nhắc đến?

“Người phụ nữ của cậu?” Lăng Khiếu Vũ không biết bản thân mình đã phạm vào điều tối kỵ của Quý Vân Húc, Thư Diệp tuyệt đối không thể là của người khác! Giọng nói Quý Vân Húc nghe như muốn giết người, “Thư Diệp là của mình! Cậu nếu không tránh ra, mình sẽ không khách sáo!” Nói xong, hắn kéo Thư Diệp đi ra ngoài.

“Anh nhận lầm người rồi! Anh nhìn cho rõ đi, tôi không phải Thư Diệp gì đó! Tôi là Kim Nghê Hi! ” Thư Diệp nhiều lần dùng tiếng Hàn nhắc lại. Cô cũng chỉ có thể làm vậy để hắn không nghi ngờ cô. Quý Vân Húc, đi chết đi ! Người phụ nữ của hắn ? Cô từ đó đến giờ không phải là người phụ nữ của hắn ! Trước kia không phải, bây giờ không phải, sau này càng không ! Thư Diệp tức giận mắng ở trong lòng, nhìn hắn nổi giận như vậy, cô hả hê trong lòng.

“Chết tiệt ! Cho dù tôi sai rồi thì cô cũng đừng đối xử với tôi như vậy ! Cô có thể đánh tôi mắng tôi, nhưng đừng bao giờ không thừa nhận mình là Thư Diệp !” Quý Vân Húc kích động nói, hắn biết rõ lúc trước là lỗi của hắn, nhưng cô không cần phải giả bộ như không biết hắn, còn nói cái quỷ gì mà hắn nghe không hiểu

gì cả. Hắn đời này chưa từng mất mặt như vậy, nhìn cô và Lăng Khiếu Vũ nói chuyện mà hắn chỉ biết đứng một bên mà nghe, lại có nhiều người nổi tiếng giàu có ở đây, quả thật mất hết tự tôn của đàn ông !

Nhưng hắn mặc kệ, điều quan trọng bây giờ là cô giả bộ không quen hắn !

Hừ ! Rốt cuộc hắn cũng thừa nhận hắn sai rồi, thừa nhận lúc trước là do hắn phóng hỏa, muốn thiêu chết cô trong ngôi nhà gỗ !

Thư Diệp dùng sức toàn thân vùng ra khỏi tay Quý Vân Húc, nhanh chóng trốn phía sau Lăng Khiếu Vũ, bộ dạng đáng thương, y như là chim non sợ đại bàng ăn vậy, nói với Lăng Khiếu Vũ, “Chúng ta đi về đi ! Bận của anh thật đáng sợ ! ”

Lăng Khiếu Vũ thấy bộ dạng của Kim Nghệ Hi như vậy, lòng đã thương giờ càng mừng rỡ hơn, tỏ vẻ mình khác với Quý Vân Húc, nghĩ đến đây, Lăng Khiếu Vũ càng tỏ ra khí khái đàn ông của mình, “Cậu điên đủ rồi đó Vân Húc ! Đừng làm loạn thêm nữa, nếu không ngày mai toàn bộ trang nhất trên tạp chí đều có ảnh của cậu! Chúng ta đi !” Nói xong, hắn nắm tay Thư Diệp đi ra ngoài cửa.

Thấy Thư Diệp ôm Lăng Khiếu Vũ rất thân mật, Quý Vân Húc tức điên lên. Cô gái chết tiệt này dám cả gan ở trước mặt hắn thân mật cùng người khác, không muốn sống nữa rồi!

Quý Vân Húc tức giận bước nhanh đi về phía hai người, hất văng Lăng Khiếu Vũ sang một bên, kéo Thư Diệp đi về phía “phòng tổng thống” của khách sạn Cẩm Mỹ. Thư Diệp la lên, “Anh điên rồi!” Càng ngày hắn càng ngang tàn, xung quanh nhiều người như vậy mà hắn cả gan ôm cô, quả thật không biết xấu hổ!

“Thả tôi ra!” Trong mắt cô hiện rõ sự giận dữ, đối với Quý Vân Húc mà nói, ánh mắt này như là ánh mắt của mèo con, không hề hăng gì với hắn cả!

“Cô muốn la hét gì thì la đi, dù gì tôi cũng không hiểu cô nói cái quái gì!” Quý Vân Húc đang cười, loại người lạnh lùng như hắn mà mỉm cười quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Lăng Khiếu Vũ đuổi theo phía sau, “Quý Vân Húc, cậu buông cô ấy ra, nếu không mình sẽ không tha cho cậu!” Hắn lớn tiếng hô hào.

“Cẩn anh ta lại cho tôi, không cho phép bắt cứ ai đi lên!” Quý Vân Húc nói với nhân viên trong khách sạn, nơi này là chỗ của hắn, xem thử ai sẽ không tha cho ai. Hơn nữa, Quý Vân Húc không sợ người khác uy hiếp, bởi vì từ đó đến giờ chỉ có hắn uy hiếp người khác!

“Thả tôi ra!” Thư Diệp giãy dụa trong lòng hắn, đấm đá hắn túi bụi, Quý Vân Húc nghe không hiểu cô nói gì thì cô chỉ có thể dùng sắc mặt của mình để nói cho hắn biết cô đang tức giận, hơn nữa, cô cũng lo lắng mình sẽ nhất thời giấu đầu lòi đuôi mà nói tiếng Hoa!

Quý Vân Húc nhanh chóng mang cô đến “phòng tổng thống” ở tầng cao nhất, chỗ này cũng là nơi đầu tiên cô và hắn gặp nhau, cho dù nơi này cũng không phải là nơi tốt đẹp gì nhớ lại, nhưng hiện tại cô giả bộ không quen biết hắn, vậy thì tại ngay chỗ này ôn lại chuyện cũ cũng tốt.

Mở cửa vào trong, Quý Vân Húc tức giận đặt cô nằm trên giường, hắn nằm sấp trên người cô, hai mắt nhìn thẳng Thư Diệp, kề sát mặt cô ngửi mùi hương đặc trưng của cô, mùi hương này không thể thay đổi, vậy mà cô dám nói cô không phải là Thư Diệp, cô chán sống rồi sao? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Quý Vân Húc không dám làm gì cô, hắn thương cô còn không hết, làm sao lại cam lòng tổn thương cô một lần nữa.

Cảm giác này chỉ có những người từng trải qua thì mới hiểu rõ! Hắn phải cảm ơn ông trời đã mang cô trở về bên cạnh hắn, ông trời vẫn còn thương hắn lắm!

“Tôi rất nhớ cô!” Giọng nói dịu dàng của hắn cất lên, hắn hôn cái cổ trắng ngần của cô.

Cảm giác tê dại như có nguồn điện một trăm vôn chích vào người cô, toàn thân Thư Diệp nóng ran, cô dùng sức chống cự lại hắn, hắn có tư cách gì đụng tới cô ?

Quý Vân Húc cảm giác cả người mình khô nóng, chỉ trong 6 năm mà cô đã trở thành một đại mỹ nhân , dù dáng người hay khuôn mặt đều cứ như ông trời vì cô mà tạo thành, từng đường cong làm người ta thêm chảy nước miếng, sức quyến rũ từ người cô tỏa ra làm thú tính trong người hắn như muốn bộc phát ra. Đáng ghét nhất là cô lại dám mặc chiếc váy hở hang lộ liễu như thế này, ngực lồ lộ ra ngoài!

“Mai mốt không được mặc đồ như thế này nữa! Ánh mắt hằn cảnh cáo làm người ta sợ hãi, nghĩ đến việc bọn đàn ông khốn khiếp kia nhìn cô mà nước miếng chảy ròng ròng, Quý Vân Húc càng ôm cô chặt hơn.

Hắn tưởng hắn tài giỏi lắm sao? Cô hiện tại cũng có thể đánh thắng được hắn, nhưng chỉ có điều cô không thể nào để bại lộ. Cô mặc thế nào thì là quyền của cô, mắc gì tới hắn!

“Đồ tâm thần!” Cô dùng tiếng Hàn mắng chửi hắn, cũng dùng sức chống đỡ hắn áp sát người mình! Đúng là đáng xấu hổ, đã có vị hôn thê mà còn muốn quan hệ với người phụ nữ khác !

“Thư Diệp, cô không cần giả bộ, không cần biết cô là cái gì Kim Nghê Hi hay cái gì đó, tôi biết cô chính là Thư Diệp!” Quý Vân Húc nắm chặt hai tay cô, mặt đối mặt nói với Thư Diệp.

“Tôi-không-phải-là-Thư-Diệp!” Cô giả bộ rặn từng chữ tiếng Hoa, ý muốn hù dọa cô không phải là Thư Diệp.

“Không cần nói dối. cô còn nhớ chỗ này không?” Quý Vân Húc nói xong, liền cúi xuống hôn đôi môi ngọt ngào đỏ mọng của cô.

Quý Vân Húc giữ chặt hai tay Thư Diệp, làm cô không cách nào nhúc nhích được. Hắn đưa lưỡi liếm láp từng vị ngon trên môi cô, hồi tưởng lại từng cảm giác mỗi khi hắn và cô triền miên với nhau, “Tôi sai rồi, cô tha thứ cho tôi đi!”, Giọng nói ôn nhu của hắn lại lần nữa cất lên như gió xuân thổi vào tai Thư Diệp, nhưng cô không mềm lòng, cô không sẽ vì một câu “tôi sai rồi, tha thứ cho tôi đi” mà bỏ qua mọi chuyện!

“Buông-tôi-ra!” Thư Diệp lần nữa dùng tiếng Hoa không thông thạo của mình nói, trong mắt tràn đầy chán ghét cùng tức giận.

Quý Vân Húc chẳng quan tâm cô giận dữ hay không, hắn muốn cô phải nhớ lại mọi chuyện.

“Mở cửa ra!” Tiếng đàn ông gầm thét từ ngoài cửa truyền vào đình tai nhức óc, đập cửa ầm ầm cứ như muốn đập vỡ cánh cửa.

Là Mộc Vũ! Thư Diệp mừng rỡ nhìn về phía cửa, hắn đúng thật là cận vệ của cô, dù cô đi tới đâu, hắn cũng có thể tìm được cô.

Quý Vân Húc căn bản không quan tâm người đàn ông đang rống giận ở ngoài cửa, đây không phải giọng của Lăng Khiếu Vũ, gương mặt hắn càng thêm hung ác, vẻ mặt tối sầm nhìn Thư Diệp, “Xem ra mấy năm nay cô cũng sống hạnh phúc lắm !” Cô gái đáng chết, sáu năm nay hắn sống cứ như người chết rồi, ngày đêm nhớ thương cô, còn cô là lại tiêu điều tự tại, quên người này người nọ.

Hạnh phúc ? Anh ta không hạnh phúc sao ? Nhớ lúc cô rời khỏi hắn, hắn và Đào Tình Dao ôm hôn nhau rất thân mật, nhớ lại cảnh đó Thư Diệp hận đến nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên cô đẩy Quý Vân Húc ra, chạy nhanh mở cửa, nhưng Quý Vân Húc đã nhanh hơn, ôm lấy cô, chặn cửa lại, “Muốn trốn sao ? Không dễ vậy đâu. Lần này tôi sẽ không để cô đi nữa !” Muốn hắn buông tay trừ khi hắn chết, mặc kệ cô là Thư Diệp hay là Kim Nghê Hi, hắn đều sẽ giữ cô ở bên cạnh mình.

“Nực cười !” Thừa dịp Quý Vân Húc tựa đầu vào vai mình, cô dùng sức giẫm thật mạnh vào chân hắn, Quý Vân Húc bị đau buông lỏng tay. Thư Diệp thấy thế liền nhanh chóng mở cửa phòng ra, Mộc Vũ lúc này thấy cửa phòng đã mở, liền xông vào.

“Cô có sao không ?” Mộc Vũ lo lắng hỏi Thư Diệp, tại hắn không cam lòng nhìn cô và Lăng Khiếu Vũ đi chung với nhau, vì vậy mới ra ngoài hút thuốc, lúc quay lại thì thấy Lăng Khiếu Vũ bị đám nhân viên bắt giữ, hắn liền đi đến hỏi thì mới biết chuyện, sau đó liền lao lên đây cứu cô.

Thư Diệp lắc đầu tỏ ra không có việc gì, Mộc Vũ trên cổ Thư Diệp hằn dấu hôn, hai mắt hắn trở nên hung tợn nhìn chằm chằm Quý Vân Húc, như muốn ăn tươi nuốt sống.

Quý Vân Húc đứng đó nhìn người đàn ông đẹp trai nhưng khuôn mặt lạnh lùng có hành động thân mật với Thư Diệp, lửa giận trong lòng hắn cháy hừng hực.

“Chúng ta đi.” Thư Diệp kéo tay Mộc Vũ, cô sợ bại lộ thân phận, vừa nãy lúc Mộc Vũ xông vào, hấn nói tiếng Hoa, nhưng có ai quy định người quản lý của cô không thể nói tiếng Hoa, Thư Diệp tự trấn an trong lòng.

Mộc Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn Quý Vân Húc, lạnh lùng nói, “Anh ước hiệp cô ấy ?” Giọng nói lạnh như băng làm người ta rùng mình.

“Cô ấy là tôi, anh là ai, có tư cách gì xen vào chuyện của chúng tôi ?” Quý Vân Húc đi đến bên Mộc Vũ, kéo Thư Diệp về phía mình, nhưng cô liều chết cũng nắm chặt tay Mộc Vũ, mà Mộc Vũ cũng giữ chặt tay Thư Diệp, hai người đều không ai nhường ai, cứ chằm chằm nhìn đối phương.

“Thả-tôi-ra.” Thư Diệp hung hăng nói với Quý Vân Húc. Hấn sao còn dám làm thế, Thư Diệp của 6 năm trước đã chết rồi, hiện tại cô chính là Kim Nghệ Hi.

“Cô không cần giả bộ nữa ! Tôi biết cô chính là Thư Diệp ! ” Quý Vân Húc khẳng định.

Mộc Vũ nghe hấn nói thế, trong lòng càng thêm tức giận, dùng sức kéo Thư Diệp về phía mình, ôm cô vào lòng, vỗ về trấn an, “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

“Anh buông cô ấy ra !” Quý Vân Húc điên cuồng gào thét, thừa dịp lúc Mộc Vũ không đề phòng, hung hăng đánh vào mắt của Mộc Vũ, làm cho Thư Diệp sợ hãi người, la lên, “Anh không sao chứ?” Tay cô run run sờ mắt của Mộc Vũ.

Ánh mắt oán giận của Quý Vân Húc giờ đang nhìn Thư Diệp, cô càng quan tâm Mộc Vũ, hấn càng thêm nổi trận lôi đình, càng muốn kéo Thư Diệp về bên hấn.

Mộc Vũ ôm chặt Thư Diệp, dùng chân đá vào bụng Quý Vân Húc 1 cái, Quý Vân Húc lập tức ôm bụng gồng mặt lên trời, té ngã xuống đất, trong miệng phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn dám đụng đến một cọng tóc của Kim Nghệ Hi, tôi tuyệt đối không tha cho anh.” Nói xong, Mộc Vũ ôm Thư Diệp rời khỏi phòng.

Quý Vân Húc ôm bụng đau đớn muốn đứng dậy để đuổi theo, nhưng phần bụng quá đau làm hấn không thể nào đứng dậy được, trán toát cả mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt chảy xuống, môi giờ trắng bệch.

Mộc Vũ tập võ từ lúc 5 tuổi, Quý Vân Húc căn bản không phải là đối thủ của hấn.

Mộc Vũ ôm Thư Diệp đi qua trùng trùng điệp điệp người, đem cô ra khỏi khách sạn Cẩm Mỹ.

*****

Mộc Vũ mặt mày bí xị ngồi trong xe, Thư Diệp cúi đầu không dám nhìn hấn, cô biết rõ hấn đang tức giận, hấn đã khuyên cô hôm nay không nên tới đây, nhưng cô lại một mực đòi đi, hiện tại cô cũng rất hối hận ! Nếu như biết sẽ gặp Quý Vân Húc trong tình cảnh này, có đánh chết cô cũng sẽ không đến đây.

“Giận tôi hả ?” Giọng nói đáng thương chờ mong Mộc Vũ trả lời, lúc hấn tức giận thật sự rất đáng sợ, không ai dám đến gần cả.

Mộc Vũ im lặng không nói gì.

Thư Diệp tiếp tục nói, “Tôi biết lỗi rồi, từ nay về sau tôi sẽ nghe lời anh.”

“Người đàn ông đó là ba của Tiểu Mặc phải không ?” Mộc Vũ đột nhiên hỏi một câu như vậy, làm Thư Diệp sợ chết khiếp, không biết trả lời thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt Thư Diệp thay đổi, Mộc Vũ càng thêm chắc chắn. Sáu năm sau gặp lại người đàn ông đó, Thư Diệp vẫn còn lưu luyến, lòng hấn như bị ngàn kim chích vào rất đau xót, “Đáng lẽ lần này tôi không nên để cô trở về Đài Loan.” Hấn không muốn cô lại bị tổn thương một lần nữa.

“Hay là chúng ta trở về Hàn Quốc đi ! Nơi này không thích hợp với cô.” Giọng nói lạnh lùng vang bên tai Thư Diệp.

Trở về Hàn Quốc ? Hẳn tưởng trở về Hàn Quốc thì Quý Vân Húc sẽ chịu thua sao ? Quý Vân Húc không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nếu đã biết rõ cô còn sống trên đời, nhất định sẽ truy đuổi đến khi nào cô trở về bên hân mới thôi.

“Vì Tiểu Mặc tôi sẽ tiếp tục ở Đài Loan.”

“Là vì Tiểu Mặc hay vì người đàn ông đó, trong lòng cô tự biết rõ.” Mộc Vũ tức giận nhìn Thư Diệp.

Trong Quý gia đang rối bời.

“Con giải thích rõ cho ba, tối nay con làm cái gì vậy ?” Quý Lập Bác mặt đầy phần nỡ, còn Quý Vân Húc thì vẫn thản nhiên như không có việc gì. Đến lúc sắp khai tiệc thì lại không thấy Quý Vân Húc đâu, chuyện quan trọng hơn chính là hân dám mang một cô gái trong bữa tiệc lên phòng tổng thống, làm mất mặt Quý gia, nói ông làm sao còn nhìn mặt bạn bè trong giới kinh doanh được.

“Vân Húc, con rốt cuộc là có chuyện gì ? Con muốn làm mất mặt ba sao ? Âu Dương Thái Thái là một cô gái tốt, con đối xử với nó như vậy, làm sao ba con còn có thể nhìn mặt chú Âu Dương được.” Viên Phàm ngồi ở một bên khổ tâm nói với hân, đứa nhỏ này càng ngày càng ngang tàng, toàn làm những chuyện khiến người khác đau đầu, cũng chẳng thêm để ý để cảm nhận của người khác.

Quý Vân Húc ngồi ở sofa nghĩ đến chuyện Thư Diệp, hoàn toàn không nghe những lời hai người nói.

“Con có nghe ba nói gì không vậy ?” Quý Lập Bác tức giận cầm gàu gạt thuốc trên bàn, ông đang nổi điên, hoàn toàn không quan tâm Quý Vân Húc có bị thương hay không, thẳng tay ném vào tay Quý Vân Húc.

“Lão gia, làm vậy chết người đó !” Viên Phàm vội chạy đến xem thương tích của Quý Vân Húc, “Lão gia, đừng tức giận quá, lỡ như ông ném vào đầu Vân Húc thì sao. Gàu gạt thuốc này mà ném vào đầu là chết người ngay, mặc dù Quý Vân Húc làm chuyện khiến người ta rất tức giận, nhưng ông cũng không nên làm vậy.”

Quý Vân Húc nhẹ vuốt tay, “Con sẽ không kết hôn với Âu Dương Thái Thái, chuyện này hai người hãy quên đi !” Giờ Thư Diệp đã trở về, hân tuyệt đối sẽ không kết hôn với Âu Dương Thái Thái, nếu muốn kết hôn thì vợ của hân nhất định phải là Thư Diệp.

“Con nói cái gì ? Lặp lại lần nữa cho ta xem !” Quý Lập Bác tức giận đến toàn thân run rẩy.

Quý Vân Húc ngạo nghễ nhìn Quý Lập Bác, “Con nói gì ba nghe rồi đó.” Hai cha con đều trừng mắt nhìn nhau thật lâu.

“Con và Âu Dương Thái Thái hôn sẽ làm Cẩm Mỹ tổn thất bao nhiêu con có biết không ? 500 triệu đô, con có biết đó là bao nhiêu không ?”

Quý Vân Húc như trước vẫn không chịu khuất phục, dù cho có 1 tỷ đô thì so với Thư Diệp không đáng là gì cả ! Hơn nữa, bằng vào tài năng của hân, nhất định hân sẽ vực dậy Cẩm Mỹ lại như xưa.

“Ba, Vân Húc đã không muốn quản lý Cẩm Mỹ nữa thì ba hãy giao trọng trách này cho Vân Triển đi, Vân Triển chắc chắn sẽ làm tốt chuyện làm ăn của Cẩm Mỹ. ” Chung Hiểu Dung ở một bên châm ngòi thổi gió, bà hy vọng Quý Vân Húc sẽ bị hạ bệ thì Quý Vân Triển mới có thể lên nắm quyền Cẩm Mỹ, vậy thì bà không cần hàng ngày phải nhìn sắc mặt người khác nữa, muốn làm gì thì làm.

Quý Vân Húc cười lạnh, “Vậy chị dâu sao không để anh hai tôi lấy Âu Dương Thái Thái luôn đi, tôi cảm thấy đề nghị cũng được lắm, mà cũng giúp cho khách sạn Cẩm Mỹ không tổn thất 500 triệu đô. Tôi tin anh hai tôi chắc chắn sẽ vì Cẩm Mỹ mà chấp nhận nhiệm vụ thiêng liêng này !” Bà ta là cái thá gì ! Bà ta cũng có tư cách nói chuyện ở đây sao ? Cả ngày chỉ biết gây sóng gió !

“Cậu... cậu quá đáng rồi đó !” Dù gì bà cũng là chị dâu của hân, khó trách hân không thể nào có được tình yêu, ngày nào cũng mặt mày bặm trợn, nói chuyện thì lại lạnh tanh chẳng có phép tắc gì !

“Đủ rồi ! Về phòng hết cho tôi. Ba cảnh cáo con, nếu con không kết hôn với Âu Dương Thái Thái, thì tự mà nghĩ đến hậu quả đi.” Quý Lập Bác nghiêm mặt nói với Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc hoàn toàn không để ý đến Quý Lập Bác, một đường đi thẳng vào phòng, còn chuyện của Thư Diệp, hân nhất định sẽ điều tra rõ, hân không bao giờ tin Thư Diệp là Kim Nghị Hi.

Thư Nguyên Hạo ngồi trên xích đu ở vườn hoa cầm tấm hình của Thư Diệp, ông đều lưu giữ rất kỹ hình của Thư Diệp, từ nhỏ đến lớn không thiếu một tấm nào cả, “Ba xin lỗi, ba không ngờ con lại ra đi sớm như vậy, con ở dưới đó có tha thứ cho ba không?”

Khỏe mắt Thư Nguyên Hạo ngân ngấn nước, đầu tóc ông đã bạc đi rất nhiều, khuôn mặt giờ đã hằn dấu vết thời gian, sáu năm nay ông luôn nhớ thương Thư Diệp, một phần vì áy náy, mỗi đêm ông đều mơ thấy Thư Diệp tìm ông trả thù, nếu thời gian có thể quay lại, ông sẽ không bao giờ mang Thư Diệp ra làm điều kiện trao đổi, để không phải xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

“Tối ngày cứ lấy hình của người chết ra coi, hèn chi xui xẻo đeo theo hoài là phải!” Lâm Tư Ánh đứng phía sau Thư Nguyên Hạo chửi rủa. Sáu năm nay bà ta không hề giác ngộ được gì cả, ngược lại ngày ngày cứ trách cứ Thư Nguyên Hạo, trách ông rước cái của nợ kia về làm gì, nếu không nhận nuôi Thư Diệp thì các gia đình này cũng không ra nông nổi thế này.

Tuy Thư Triết đã tiếp nhận xí nghiệp Thư gia, kinh tế cũng đã khá hơn rất nhiều, nhưng lại không được như xưa, Thư Nguyên Hạo thì lại lực bất tòng tâm, suốt ngày cứ ủ rũ, chẳng còn phong độ như ngày trước.

Cửa lớn Thư gia mở ra, Thư Triết bước vào nhà, hần chán ghét phải về đây nhìn thấy Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ánh. Hần phần lớn thời gian đều ở công ty, từ năm đó Thư Nguyên Hạo bán Thư Diệp cho Quý Vân Húc, hần vẫn canh cánh trong lòng, rồi còn chuyện Lâm Tư Ánh đối xử bất công với Thư Diệp, hần thật sự rất hận bà.

“Tiểu Triết về rồi sao!” Lâm Tư Ánh vui vẻ đi đến bên Thư Triết, định nắm cánh tay hần, nhưng hần lại nghiêng người, hoàn toàn không quan tâm bà, một đường đi thẳng về phòng.

Lâm Tư Ánh bực bội, mắng chửi, “Già trẻ đều giống y như nhau, người thì suốt ngày ủ rũ, người thì suốt ngày lăm lăm lì lì, rốt cuộc Thư Diệp có cái gì hay mà hai người cứ tối ngày tưởng nhớ, chỉ là một đứa con gái mà thôi.” Trong lòng Lâm Tư Ánh, Thư Diệp chết là đáng đời, nếu như Thư Nguyên Hạo nhận nuôi Thư Diệp thì cô giờ đang là một đứa ăn mày ở cái xó nào đó, chứ không phải ăn sung mặc sướng, sống an nhàn ở Thư gia.

Thư Triết nghe thế liền trở xuống phòng khách, đi đến trước mặt Lâm Tư Ánh, nói, “Mặc kệ Thư Diệp là cái gì, trong lòng tôi Thư Diệp luôn là người tôi thương yêu nhất, mẹ tốt nhất đừng bao giờ để tôi nghe những lời đó nữa.” Thư Triết sừng sộ mắng lại Lâm Tư Ánh, hoàn toàn không có coi bà làm mẹ.

Sau khi đi vào phòng ngủ, Thư Triết càng nghĩ càng cảm thấy bực, cho đến bây giờ hần vẫn không thể nào chấp nhận việc Thư Diệp đã chết, hần tin một ngày nào đó cô sẽ vui vẻ tươi cười trở về bên hần.

*****

Quán bar nổi tiếng xa hoa nhất thành phố Đài Bắc, âm nhạc trong quán bar luôn khiến người ta nghe một lần liền cảm thấy hưng phấn, nhảy nhót theo nhạc, rồi còn la hét rất chói tai.

Thư Triết trốn ở một góc yên tĩnh nhâm nhi ly rượu mạnh, hết ly này lại tới ly khác, hần muốn chuốc say chính mình.

Sáu năm nay, mỗi đêm hần không thể ngủ ngon, cứ nhắm mắt là thấy Thư Diệp, hần muốn uống thật say, để chất cồn ngấm vào người, lúc ấy hần mới dễ dàng đi vào giấc ngủ.

12h khuya, Thư Triết đã 8 phần say, lảo đảo đi ra khỏi quán bar, lúc ra khỏi cửa, hần đụng vào một thân hình nhỏ nhắn, cô gái đó liền la lên, nhìn trừng trừng người đàn ông đang say khướt này. Thư Triết đã say đến nhìn không rõ, nhìn lầm cô ta là Thư Diệp, liền tiến tới ôm chầm lấy.

“Rốt cuộc cũng về rồi, Thư Diệp....” Thư Triết không để ý cô gái đang giãy dụa trong lòng hần. Ông trời không phụ lòng hần, rốt cuộc ông cũng để Thư Diệp trở về bên cạnh hần.

“Này, anh nhận lầm người rồi, tôi không phải là Thư Diệp mà anh nói, tôi tên là Quý Phi.” Giọng nói Quý Phi muốn hần tỉnh ra mà nhìn rõ xem là ai, cũng muốn hần biết rõ mình không phải là người mà hần đang tìm. Hôm nay là ngày đầu tiên Quý Phi về nước, đám bạn cũ biết vậy nên hẹn cô ra đây uống nước, nói là muốn làm tiệc tẩy trần, chúc mừng cô trở về.

Thư Triết nháy nháy mắt, muốn xua đi cảm giác mờ lung này, nhìn rõ người trước mặt không phải là Thư Diệp. Thư Diệp có mái tóc dài óng ả, đôi mắt to đen sáng ngời, cái miệng mím mím nhỏ nhắn, dù rằng Quý Phi cũng tựa tựa như Thư Diệp, cũng xinh xắn không kém, nhưng đối với Thư Triết, chỉ sợ rằng trên đời này không ai bằng Thư Diệp cả.

Quý ? Hắn vừa nghe đến cái họ mà hắn ghét nhất, ánh mắt đột nhiên trở nên ác liệt nhìn chằm chằm Quý Phi, lạnh giọng hỏi, “Lúc này cô nói cô tên gì ?” Từ khi mất đi Thư Diệp, hắn luôn hận cả gia đình Quý gia, hắn thề sẽ trả thù Quý Vân Húc.

“À, tôi tên là Quý Phi” Quý Phi ngập thơ trả lời, không hề biết nguy hiểm đang rình rập phía trước.

Quý Phi ! Thư Triết đã khắc sâu cái tên này trong lòng, hắn đã điều tra người nhà Quý gia từ trên xuống dưới, Quý Phi chính là con gái của Chung Hiểu Dung và Quý Vân Triển, cũng chính là cháu gái của Quý Vân Húc, em gái của Quý Hải, vì không biết hại lầm người, hắn xác nhận lại lần nữa, “Cô có biết Quý Vân Húc không ?” Ánh mắt hung ác nham hiểm khiến người ta rùng mình.

Quý Phi nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của hắn, cô cứng đờ không trả lời được, chỉ có thể gật đầu. Hắn biết chú sao ? Sao anh ta đáng sợ quá vậy ? Mặc kệ anh ta, cô lướt qua người Thư Triết, ý muốn đi vào trong quán bar.

Muốn đi chỉ sợ đã quá muộn ! Thư Triết liền cản đường Quý Phi, lôi kéo cô vào trong xe, mặc cho Quý Phi kêu cứu.

19. Chương 086-090

Chương 86: Ăn miếng trả miếng

Thư Triết mặc cho Quý Phi giãy dụa cùng kháng cự, hắn đưa cô đến một khách sạn, ý định của hắn đã quá rõ, ngay cả Quý Phi cũng thừa hiểu hắn sắp làm gì mình.

“Anh làm cái gì vậy, tôi không có quen biết anh.” Quý Phi tức giận hầm hầm nhìn Thư Triết, ngay ngày đầu về nước, đã xui xẻo bị người khác nhìn nhầm, còn bị hắn đưa đến khách sạn này, trong đầu cô hiểu rõ một mồn chuyện gì sắp xảy ra.

“Cô không biết cô, nhưng tôi biết cô là đủ rồi.” Thư Triết lạnh lùng nói, ánh mắt đằng đằng sát khí, hắn từng nói nhất định phải trả thù cho Thư Diệp, sẽ không vì cô gái trước mặt đang sợ hãi mà buông tha cô ta.

Khóe miệng Thư Triết giương lên, cười nói, “Sợ sao ? Muốn trách thì trách cô là người nhà Quý gia đi !” Không thể ngờ Thư Triết bây giờ lại giống như Quý Vân Húc năm đó, hai người đều vì yêu mà mất hết lý trí, làm việc gì cũng không nghĩ đến hậu quả.

Quý Phi gật đầu tỏ vẻ sợ hãi, “Người nhà tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu !” Nhìn thấy bộ dạng đáng sợ của Thư Triết, cô chỉ còn cách lấy người nhà ra đe dọa hắn, “Nếu như anh dám đụng đến tôi, chú tôi nhất định sẽ không tha cho anh.” Nếu hắn có thể biết được tên của chú cô, chắc hẳn là cũng quen với chú, như vậy chỉ có thể dùng chú cô để đàn áp lại hắn, hiện tại cô phải mau chóng rời khỏi nơi này.

“Chú ? Là Quý Vân Húc ?” Thư Triết tiến lên phía trước, toàn thân toát ra nguy hiểm, thật đã vào miệng mà còn nhả ra sao, bất kể cô ta sợ cỡ nào, vô tội đến chừng nào, Thư Triết tự nói với mình không thể nương tay, Quý Vân Húc có thể nhẫn tâm tổn thương Thư Diệp, hắn cũng phải ăn miếng trả miếng, vì Thư Diệp đòi lại công bằng.

Quý Phi dùng sức ngăn cản hắn, dấm đá túi bụi vào người Thư Triết, ngăn cản hắn đến gần mình. Thư Triết dùng sức kéo cô, “Cô tưởng rằng với sức của cô thì có thể ngăn cản được tôi sao ?” Trong đầu hắn bây

giờ chỉ có hai chữ trả thù, nhưng hấn không phải là Quý Vân Húc, sâu trong lòng hấn cũng không muốn làm như vậy, nhưng vì Thư Diệp, hấn phải làm như thế.

Thư Triết chỉ cần nhớ lại cảnh Quý Vân Húc mang Thư Diệp về nhà, cả người cô đều là vết thương, hấn càng hận hơn, ánh mắt càng trở nên đáng sợ, Thư Diệp có gì sai, sao lại bị tên Quý Vân Húc ấy tra tấn đánh đập ?

“Tôi và anh không thù không oán, anh vì cái gì mà làm vậy ?” Quý Phỉ cố lấy dũng khí nói ra nghi hoặc trong lòng mình, cho dù cô chết, cũng phải nói cô biết tại sao cô phải chết chứ.

Đột nhiên một trận cười lạnh vang lên trong phòng, “Không thù không oán ? Tôi chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi, lúc trước chú của cô đã làm gì Thư Diệp, tôi vẫn nhớ như in, tôi đã thề nhất định sẽ không bỏ qua cho Quý gia các người.” Nói xong, Thư Triết buộc mình phải nhắm mắt đối phó cô.

Thư Triết nằm lên người Quý Phỉ, một tay ghì chặt hai tay cô, để cô không thể nào nhúc nhích, tay kia cởi nút áo trước ngực cô. Quý Phỉ giãy dụa, “Anh buông tôi ra, đồ khốn nạn, vô liêm sỉ, tiểu nhân, hèn hạ, cho dù chú tôi có thù oán gì với anh, thì anh tự mà đi tìm chú tôi mà trả thù, nếu anh còn là một người đàn ông thì đừng có đụng vào tôi !” Quý Phỉ vừa nói vừa khóc, ánh mắt giận dữ nhìn Thư Triết.

Đúng vậy, Quý Vân Húc sai, phải do Quý Vân Húc gánh chịu, không cần để cho người khác gánh chịu dùm hấn. Nếu như hôm nay hấn xâm phạm cô, thì không phải hấn cũng giống như Quý Vân Húc sao ? Trong lòng hấn đang mâu thuẫn, lý trí nói với hấn hãy buông tha cô, nhưng tận sâu trong đáy lòng thì hấn hoán muốn vì Thư Diệp mà báo thù, lần này chính là cơ hội tốt nhất.

Ánh mắt Thư Triết sắc bén nhìn Quý Phỉ, “Khiêu khích tôi sao ? Vô dụng thôi, tôi cũng sẽ không tha cho cô đâu.” Hấn đã quyết định, tuy nhiên hấn sẽ không giống như Quý Vân Húc mà đánh Quý Phỉ.

Hai chân Quý Phỉ dùng sức đạp hấn, cơ thể vặn vẹo ý muốn trốn thoát khỏi ma chướng của Thư Triết, nhưng sức cô lại không thể nào bằng hấn, hấn đè chặt hai chân cô xuống giường, tay vẫn đang mở cúc áo cô.

“Tôi cảnh cáo anh, gia đình tôi nhất định sẽ làm anh thân bại danh liệt.” Hai mắt Quý Phỉ hung hăng nhìn Thư Triết, hy vọng mình nói ra điều này có chút tác dụng.

“Vậy thì cứ chờ xem ! Tôi chờ cô làm tôi thân bại danh liệt.” Thư Triết khiêu khích nhìn Quý Phỉ, hấn không tin cô không mang danh tiếng gia tộc mà dám tố cáo hấn, trừ phi cô ta không muốn lấy chồng hoặc chấp nhận để người khác ở sau lưng mình chỉ trở.

Thư Triết không muốn cùng cô nói vớ vẩn nữa, nhanh chóng cởi áo cô, làm lộ ra áo ngực màu vàng nhạt viền tơ bao lấy khuôn ngực nở nang của cô, bởi vì tức giận mà khuôn ngực đẹp kia đang phập phồng. Thư Triết cúi xuống hôn ngực Quý Phỉ, đây là hấn sao ? Nếu như không phải vì muốn trả thù, hấn nhất định sẽ không đụng đến người phụ nữ khác, trong lòng hấn chỉ có duy nhất Thư Diệp mà thôi.

Quý Phỉ khó thở, nói không nên lời. Hừ, cho dù là đầu heo thì cũng biết hấn sắp làm gì cô, trong lòng cô sợ hãi không thôi.

Thư Triết càng mãnh liệt hơn, hấn cắn ngực cô, hấn thật sự không nhắm tâm, nhưng trong lòng lại cố gắng nói với mình phải thật hung ác, phải đòi lại công bằng cho Thư Diệp. Hấn cởi hết toàn bộ quần áo trên người cô quăng xuống đất, giờ đây không còn trở ngại gì nữa, hấn tàn nhẫn phá tan phòng tuyến, chỉ còn một dòng máu tươi trút xuống giường.

Thư Triết tàn nhẫn xâm hại Quý Phỉ, còn khiêu khích để lại danh thiếp của mình ở trên đầu giường, “Tôi chờ cô tố cáo tôi.” Trên mặt hấn lộ ra nụ cười trào phúng, sau đó liền ra khỏi phòng.

Quý Phỉ nằm ở trên giường, ánh mắt thù hận nhìn trừng trừng trần nhà, cái này là món quà đầu tiên khi về nước sao ? Quả thật rất quý giá, làm cho người ta cả đời này không quên. Cô sẽ không để ý danh tiết mà đi tố cáo hấn ư ? Chuyện này phải người thật dũng cảm mới làm được.

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống hai má, cô nghĩ chắc mình sẽ không thể nào như Thư Diệp mà kiên cường sống được, cô không chịu được sự dâm dục này, cô càng khóc to hơn, cô phải làm gì bây giờ, thời gian sắp tới cô làm sao có thể đối mặt với hết thảy mọi thứ ?

*****

Bên ngoài cao ốc của tập đoàn Thiên Di đầy áp phóng viên đang nhao nhao lo lắng đợi Kim Nghệ Hi xuất hiện, hôm nay là ngày tập đoàn Thiên Di giới thiệu minh tinh mới của mình đến từ Hàn Quốc – Kim Nghệ Hi. Tổng giám đốc tập đoàn Thiên Di giống như là khua chiền giống trống tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi ký giả, muốn thông báo đến mọi người kế hoạch phát triển của Kim Nghệ Hi ở Đài Loan.

Kim Nghệ Hi hôm nay mặc một chiếc váy hở vai rất chói lọi và quyến rũ, cô sóng vai đi bên cạnh tổng giám đốc Thiên Di – Lăng Khiếu Vũ, đám ký giả liền chạy ủa lên chụp lia lịa.

“Xin hỏi Kim Nghệ Hi tiểu thư, tại sao lại đầu quân cho tập đoàn Thiên Di, cô sẽ phát triển sự nghiệp ca hát hay là đóng phim ở Đài Loan ?”

Micro ngay ngắn hướng ngay chỗ Thư Diệp, thậm chí đèn flash máy ảnh cứ sáng liên hồi, như thể sợ bỏ qua bộ dáng quyến rũ xinh đẹp của Thư Diệp.

“Tạm thời chúng tôi không trả lời phỏng vấn, xin các vị ký giả hãy đến khách sạn mà chúng tôi tổ chức họp báo đúng giờ, lúc đó Kim Nghệ Hi tiểu thư sẽ trả lời từng câu hỏi của các vị.” Mộc Vũ tiến lên tách đám ký giả ra khỏi Thư Diệp, để Thư Diệp có thể thuận lợi lên xe.

Lăng Khiếu Vũ từ nãy giờ vẫn im lặng, dùng tay ngăn cản đám ký giả, hai người đàn ông một trước một sau xem Thư Diệp như trân bảo, cẩn thận mang cô vào trong xe, nghênh ngang rời đi, mặc cho đám ký giả phía sau đang đuổi theo.

Trong xe, Lăng Khiếu Vũ cùng Thư Diệp ngồi ở phía sau, Mộc Vũ thì ngồi phía trước cùng tài xế, Thư Diệp vẫn như trước, cứ hễ lên xe là tựa đầu vào ghế mà ngủ. Lăng Khiếu Vũ cứ ngồi ở phía sau nhìn chăm chăm Mộc Vũ, người này không thể xem thường, một người đàn ông lạnh lùng khó tiếp xúc mà lại có thể vui vẻ để cho Thư Diệp ỷ lại vào mình, hai mắt Lăng Khiếu Vũ neho lại, Mộc Vũ chắc chắn chính là tình địch của hắn.

Trong tập đoàn Cẩm Mỹ, Quý Vân Húc hai mắt nhìn trừng trừng TV, nhìn Thư Diệp bị đám phóng viên bao vây, lại được Lăng Khiếu Vũ một trước một sau bảo vệ rất cẩn thận, ngọn lửa ghen tuông trong lòng hần bốc lên, lửa giận trong lòng lan ra khắp người. Hắn đã cho người điều tra thân thế của Thư Diệp, cô có một người quản lý luôn cận kề bên mình – Mộc Vũ, lúc giao thủ với hắn, Quý Vân Húc có thể thấy trong mắt hắn đối với Thư Diệp tràn đầy yêu thương.

Quý Vân Húc sau khi coi bài báo nói về chuyện tình cảm của Thư Diệp và Mộc Vũ, hắn vô cùng tức giận, hắn hận không thể lập tức băm Mộc Vũ ra trăm mảnh. Thư Diệp rõ ràng dám cùng người đàn ông có tư tình, thật là đáng chết ! Tên Mộc Vũ kia là cái gì, có thân phận gì dám mơ tưởng tới Thư Diệp ?

Muốn cùng Thiên Di hợp tác sao, hắn tuyệt nhiên sẽ không để cô dễ dàng thực hiện được.

Thư Diệp, Lăng Khiếu Vũ và Mộc Vũ ba người đi vào khán phòng nơi tổ chức họp báo, Thư Diệp vừa xuống xe, các fan của cô hăng hái giơ cao băng rôn, poster ảnh của cô, trên băng rôn viết “I love you, Kim Nghệ Hi” bằng tiếng Hàn, tiếng hô càng ngày càng lớn, như biểu đạt sự yêu quý của mình đối với Kim Nghệ Hi.

“Vui không ? Hiện giờ có rất nhiều người ở Đài Loan hâm mộ cô.” Lăng Khiếu Vũ nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Thư Diệp, như muốn cho người ngoài biết hắn và cô có quan hệ không phải bình thường.

Thư Diệp mỉm cười, hiện tại trong lòng cô rất vui, ở Hàn Quốc cũng có rất nhiều người hâm mộ cô, nhưng cô lại không ngờ ở tại Đài Loan này cô cũng được nhiều người yêu mến, trong lòng cũng cảm thấy vui lây.

Ba người ngồi vào vị trí của mình, các ký giả phóng viên tranh nhau đặt câu hỏi, muốn làm tốt trang đầu cho tờ báo này mai.

“Xin hỏi Kim Nghệ Hi tiểu thư và tổng giám đốc tập đoàn Thiên Di đã quen từ trước sao ? Nếu không vì sao có rất nhiều công ty điện ảnh đã ngỏ lời hợp tác với cô, nhưng cô lại từ chối ?” Một phóng viên cao gầy mang kiếng đen đặt câu hỏi đầu tiên, những phóng viên khác đều chuẩn bị sẵn câu hỏi mà đến, bọn họ ai nấy đều biết rất rõ những tin tức về cô.

Mộc Vũ ngồi bên cạnh phiên dịch lại cho cô, giả bộ cô là người Hàn Quốc chính gốc, “Cám ơn câu hỏi của phóng viên này.” Thư Diệp lễ phép trả lời, “Tôi và Lăng tổng trước kia chưa từng quen biết, còn về việc

không hợp tác với những công ty điện ảnh khác vì lịch trình của tôi lúc đó đã kín mít, không có thể gian để thở hướng chỉ là đến Đài Loan hợp tác, cho nên chỉ có thể từ chối họ mà thôi.” Thư Diệp từ tốn trả lời, làm cho các phóng viên đều rất hài lòng !

Các phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi, “Nghe nói ngày đầu tiên về nước Kim Nghệ Hi đã làm tổng giám đốc Cẩm Mỹ si mê, tổng giám đốc Cẩm Mỹ bỏ mặc vị hôn thê của mình vì cô, có người chứng kiến tổng giám đốc Cẩm Mỹ có cử chỉ thân mật với cô, xin hỏi Kim Nghệ Hi tiểu thư có gì giải thích không ?”

Thư Diệp bất ngờ vì phóng viên hỏi 1 câu nan giải như vậy, trước kia cũng từng nghe nói giới truyền thông Đài Loan rất cay độc, hay soi mói vấn đề từ chân răng đến kẽ tóc, hôm nay cô đã được tai nghe mắt thấy.

Mộc Vũ chân tay luống cuống, thay Thư Diệp nói “Hôm nay Kim Nghệ Hi tiểu thư chỉ trả lời câu hỏi về hợp đồng ký kết với tập đoàn Thiên Di, những vấn đề khác sẽ không trả lời.” Giọng nói âm trầm làm người ta sợ hãi.

“Không trả lời hay là Kim Nghệ Hi tiểu thư không biết trả lời làm sao ?” Người phóng viên kia vẫn như trước chưa từ bỏ ý định của mình.

Lăng Khiếu Vũ đang muốn nói gì, nhưng Thư Diệp ngồi cạnh lắc đầu ám chỉ để cô tự trả lời câu hỏi này, “Về câu hỏi của anh phóng viên này, tôi xin trả lời, những lời vừa này anh nói chỉ là lời mọi người bịa đặt mà thôi, tôi và tổng giám đốc Cẩm Mỹ hoàn toàn không có cử chỉ thân mật gì cả, bởi vì Lăng tổng được mời đến bữa tiệc đính hôn của Quý tổng, anh ta nhận lầm tôi là một người quen của anh ấy, nên mới xảy ra hiểu lầm mà thôi, không phải như các người nói là bỏ mặc vị hôn thê vì tôi hay là có cử chỉ thân mật gì đó.” Thư Diệp bình tĩnh trả lời, cũng làm cho Lăng Khiếu Vũ khâm phục cô, hân vui vẻ ra mặt.

Các phóng viên cũng nhao nhao gật đầu, coi như tương đối hài lòng với câu trả lời của cô. Mộc Vũ cũng an tâm nhìn cô ngày càng thành thạo đối phó với bọn phóng viên này.

“Hiểu lầm ? Tôi nghĩ là không phải vậy đâu. Tôi và Kim Nghệ Hi tiểu thư đây đã quen biết nhau từ trước.” Trong hội trường vang lên một giọng nói nam tính khàn khàn, khiến mọi người đều chú ý. Người đó chính là tổng giám đốc Cẩm Mỹ, toàn bộ phóng viên đều đang rất phấn khích chờ xem kịch vui, xem ra trang đầu các tờ báo ngày mai sẽ thu hút mọi người lắm đây.

Hắn tới đây làm gì ? Thư Diệp có chút khần trương, hắn nói hai người đã quen biết nhau từ trước thì không phải những lời lúc này cô nói đều là nói dối sao ? Ngày đầu tiên đã tạo ấn tượng xấu cho mọi người, sự nghiệp của cô sau này nhất định sẽ gặp khó khăn. Thư Diệp trong lòng có chút bất an, ánh mắt oán giận nhìn trừng trừng Quý Văn Húc, ý cảnh cáo hắn không được phép nói lung tung.

Lăng Khiếu Vũ thấy vậy liền đi nhanh qua chỗ Quý Văn Húc, “Cậu tới đây làm gì ? Đừng có nói bậy bạ nếu không mình nhất định sẽ không tha cho cậu.” Hắn còn chưa tính chuyện xảy ra ở khách sạn với Quý Văn Húc mà Quý Văn Húc còn dám đến đây gây sự.

“Tôi không có nói lung tung, tôi và Kim Nghệ Hi tiểu thư đã quen biết nhau từ trước, hôm nay nghe nói cô ấy có tổ chức họp báo ở đây nên tôi muốn đến để ôn tí chuyện cũ với cô ấy thôi.” Quý Văn Húc cười nói, nhưng đôi mắt chim ưng của hắn thì lại không thể giấu được sự giận dữ như muốn thiêu đốt Kim Nghệ Hi. Hừ, dám ở chỗ này giả thần giả quỷ, cùng hắn quan hệ vô số lần mà dám nói là không quen biết hắn sao ?

“Xin hỏi Quý tổng và Kim Nghệ Hi tiểu thư có quan hệ gì ? Hai người một thì ở Đài Loan, một thì ở Hàn Quốc, xin hỏi hai người làm sao lại quen nhau ?” Phóng viên bắt đầu chuyển hướng sang đặt câu hỏi cho Quý Văn Húc, theo bọn họ muốn có tin tức rung động làm giải trí thì chỉ có thể moi từ miệng của Quý Văn Húc mà thôi.

Quý Văn Húc giọng khách át giọng chủ, khoan thai đi đến chỗ của Lăng Khiếu Vũ ngồi xuống, làm bộ như thâm tình nhìn Thư Diệp ở bên cạnh, mập m nói, “Chúng tôi đã từng là bạn tốt của nhau.” Bạn cái con khỉ ! Nhưng hắn cũng chỉ có thể nói như vậy, dù sao cô cũng là một người nổi tiếng, cũng phải chừa đường lui cho cô. Nếu là Quý Văn Húc trước kia thì sẽ không bao giờ cho người khác một con đường sống, thế nào cũng diệt trừ hậu họa.

Thư Diệp mỉm cười, dùng chân đang mang giày cao gót của mình giẫm mạnh vào chân Quý Văn Húc. Đồ chết tiệt, hắn dám ở trước mặt nhiều người nói như vậy ! Quý Văn Húc trên mặt vẫn tươi cười như Thư

Diệp không có giẫm chân hấn.

“Xin hỏi Quý tổng có thể nói rõ hơn “bạn tốt của nhau” là sao không ?” Một phóng viên phỏng đoán hai người bọn họ chắc chắn không chỉ có quan hệ đơn giản như vậy.

Thư Diệp thấy các phóng viên hỏi càng ngày càng nhiều câu hỏi không thích hợp, vì vậy liền mở miệng nói, “Các phóng viên, Quý tổng chỉ là nói đùa với mọi người thôi, mong mọi người đừng tin, tôi và Quý tổng thật sự không quen biết nhau, chỉ là Quý tổng có người bạn rất thân, nhưng cô ấy lại giống tôi y đúc nên Quý tổng mới nhận lầm tôi là người đó. Thành thật xin lỗi mọi người vì sự hiểu lầm này.”

Cô gái này ăn gan hùm sao ? Quý Vân Húc nheo mắt nhìn Thư Diệp như muốn ăn tươi nuốt sống cô, đến bây giờ cô ta còn không chịu thừa nhận mình là Thư Diệp !

Mộc Vũ đứng dậy nắm lấy tay Thư Diệp, “Được rồi, họp báo đến đây là kết thúc, Lăng tổng có tổ chức bữa tiệc chiêu đãi các vị.” Nói xong, hấn kéo Thư Diệp đi, nhưng tay kia của Thư Diệp lại bị Quý Vân Húc nắm chặt.

Quý Vân Húc ngạo mạn nhìn Mộc Vũ, hoàn toàn không xem Mộc Vũ ra gì, chỉ là một quản lý nho nhỏ mà cũng có tư cách tranh giành Thư Diệp với hấn sao ?

“Thư Diệp là của tôi !” Mặc cho đám phóng viên đang nháo nhào ở phía dưới, hấn lớn tiếng nói những lời này, cũng thô bạo kéo Thư Diệp từ tay Mộc Vũ vào lòng mình, hấn đã ngu lần thứ nhất nhưng không có nghĩ hấn sẽ ngu tiếp lần thứ hai !

Phóng viên thấy vậy liền chụp ảnh lia lịa, ủa lên phía khán đài muốn nghe rõ bọn họ đang nói gì.

Thư Diệp dùng dằng nhưng lại bị Quý Vân Húc ôm chặt hơn, hấn bực bội nói với cô, ” Ngoan ngoan cho anh.” Hấn nhất định sẽ làm mọi cách để cô trở về bên hấn.

Mộc Vũ tức giận nhìn Quý Vân Húc đang ôm chặt Thư Diệp, liền ra tay đánh vào vai Quý Vân Húc, Quý Vân Húc kêu lên một tiếng, nhưng tay lại không buông lỏng Thư Diệp.

“Xin hỏi Kim Nghê Hi tiểu thư, nghe nói cô và người quản lý của mình có quan hệ mờ ám, giờ lại có quan hệ không rõ ràng với Quý tổng, hôm nay hai tình địch gặp mặt, không phải đã nói rõ cô một chân đạp hai thuyền sao, cô có gì giải thích không ?”

Đối với câu hỏi của phóng viên, Thư Diệp hết đường chối cãi, hay nói đúng hơn là cô không biết giải thích làm sao cho rõ.

“Kim tiểu thư xin trả lời !” Các phóng viên hùng hổ như muốn giết người, xem ra hôm nay Thư Diệp không cho họ một câu trả lời, cô cũng khó đi ra khỏi nơi này.

Đột nhiên Thư Diệp choáng váng, ngã quỵ trong lòng Quý Vân Húc.

Lúc này Lăng Khiếu và nhân viên bảo vệ đưa Thư Diệp, Quý Vân Húc và Mộc Vũ ba người an toàn vào trong xe, đám phóng viên hùng hổ xông lên đưa micro hướng về phía Quý Vân Húc và Thư Diệp, bảy mồm tám lưỡi hỏi những câu hỏi làm người ta khó chịu.

Không để ý đến đám phóng viên này, Quý Vân Húc ôm Thư Diệp chặt trong lòng mình, lấy tay đỡ đỉnh đầu, tránh cho cô đụng vào nóc xe. Mộc Vũ như trước ngồi ở phía trước, Quý Vân Húc và Lăng Khiếu Vũ thì ngồi phía sau cùng Thư Diệp, dù xe đã nổ máy chạy đi nhưng đám phóng viên ở phía sau cứ đuổi theo chụp hình.

“Làm mọi chuyện trở nên như vậy cậu vui lắm hả ?” Lăng Khiếu Vũ tức giận la hét, mọi chuyện đều bị Quý Vân Húc phá hết ! Trên mặt phẫn nộ, hấn giờ chỉ muốn đập cho Quý Vân Húc dừ tử !

“Anh không ngờ mọi chuyện lại trở nên như vậy, anh chỉ muốn em trở lại với anh.” Quý Vân Húc nhìn chăm chăm Thư Diệp, muốn nhìn cảm xúc trên mặt cô, nhưng đáng tiếc Thư Diệp không biểu lộ ra gì cả.

“Ai là người của cậu ? Cậu không cảm thấy mình buồn cười sao ? Ngày mai tất cả trang bìa của các tạp chí thế nào cũng nói linh tinh, cậu làm mà có nghĩ đến hậu quả không vậy ?” Quý Vân Húc mà hấn biết không phải là người chỉ vì một cô gái mà hủy hoại sự nghiệp của mình. Rốt cuộc bạn của hấn bị cái gì ? Thư Diệp và Kim Nghê Hi giống nhau thật sao ? Lăng Khiếu Vũ vẫn rất tò mò chuyện đó.

Quý Vân Húc vẫn ôm chặt vai Thư Diệp, cô nói, “Mời anh bỏ tay ra !” Cô chậm rãi lễ phép dùng tiếng Hoa nói, giọng nói lạnh như băng cảnh cáo Quý Vân Húc, cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào không biết xấu hổ như hần !

Thấy Thư Diệp nói rành mạch tiếng Hoa, Quý Vân Húc vui mừng nhìn cô, “Rốt cuộc em cũng thừa nhận mình là Thư Diệp rồi !”

“Anh sai rồi Quý tổng, tôi không phải là Thư Diệp, tôi nói có thể nói và nghe hiểu tiếng Hoa là bởi vì trước khi đến Đài Loan, tôi đã học tiếng Hoa, muốn phát triển sự nghiệp ở nước nào, đối với chúng tôi ngôn ngữ chính là thứ quan trọng nhất.” Cô mặt không đỏ nói với Quý Vân húc, trong mắt hiện rõ sự chán ghét hần.

“Vậy sao em phải giả bộ không nói được tiếng Hoa ?” Hần sẽ không dễ bị cô lừa đâu !

Thư Diệp gật đầu, “Tôi chính là Kim Nghệ Hi, không phải là Thư Diệp mà anh nói, trên thế giới này chuyện hai người giống nhau đâu có gì lạ.” Cô đã nói hết lời, hy vọng từ nay về sau hần sẽ không làm phiền mình nữa, nếu như hần còn làm mọi chuyện trở nên rối rắm như hôm nay, sự nghiệp của cô nhất định sẽ tan thành mây khói.

“Anh tốt nhất tránh xa Kim Nghệ Hi, nếu không thì đừng trách tôi không khách sáo.” Mộc Vũ ngồi ở phía trước lớn tiếng uy hiếp Quý Vân Húc, không cần nhìn Thư Diệp cũng biết giờ Mộc Vũ đang rất tức giận muốn giết người, Quý Vân Húc quả thật ngang tàng quá rồi !

“Nếu tôi không tránh xa thì sao ?” Quý Vân Húc ngạo mạn nhìn Mộc Vũ, chỉ là một quản lý mà thôi, có tư cách gì nói chuyện với hần chứ !

“Tài xế, dừng xe lại ! Tôi muốn xuống xe ở chỗ này !” Thư Diệp rốt cuộc không nhịn được nữa, cô không muốn lời thôi với Quý Vân Húc, càng ở cạnh hần thêm giây nào chắc cô điên mất !

Lăng Khiếu Vũ hung hăng nhìn Quý Vân Húc, “Nếu muốn xuống xe thì người phải xuống chính là cậu, lập tức xuống xe cho mình !” Mặc là bạn thân thiếc gì đó, Lăng Khiếu Vũ hạ lệnh đuổi khách. Thật là quá đáng, làm mọi chuyện ra nông nổi như này mà còn không biết mình sai, còn ở đó giương giương tự đắc, xem chuyện của mình là quan trọng lắm !

“Được tôi, mình và Kim Nghệ Hi tiểu thư cũng muốn xuống xe, bốn người ngồi trong xe quả thật rất chật !” Hả còn khinh thường ngồi chung xe với bọn họ, ở đó mà la lối ! Hần thích ngồi ở đây lắm sao ?

“Tốt ! Tôi và anh cùng xuống xe !” Thư Diệp đồng ý, Quý Vân Húc không dám tin nhìn cô, hần không ngờ mình chỉ thuận miệng nói thôi mà cô đã đồng ý, chẳng lẽ cô chịu tha thứ cho hần rồi ?

Nghe Thư Diệp nói vậy, Mộc Vũ trong lòng căng thẳng, thì ra trong lòng cô vẫn còn hình bóng người đàn ông này, cho dù hần lúc trước đã tổn thương cô, nhưng cô vẫn một mực yêu hần.

“Nghệ Hi, không cần xuống xe với cậu ta !” Lăng Khiếu Vũ một bên lắc đầu nhìn cô, trong lòng khẩn trương cùng lo lắng, sợ cô thật sự sẽ cùng xuống xe với Quý Vân Húc.

“Cậu im cái miệng đi !” Quý Vân Húc bực bội quát mắng Lăng Khiếu Vũ.

Thư Diệp nhìn thẳng Quý Vân Húc, “Còn không xuống xe ?” Lời này nghe vào người ta cứ tưởng cô đang mong chờ xuống xe với Quý Vân Húc lắm. Chiếc xe dừng lại, Quý Vân Húc xuống xe, Thư Diệp vừa thấy hần bước ra khỏi xe, ngay lập tức kéo cửa xe lại, sau đó hạ cửa kiếng xuống, “Anh nói rất đúng, 4 người ngồi trong xe quả thật rất chật, không có Quý tổng đây thì sẽ rộng rãi hơn nhiều !” Thư Diệp đắc ý nhìn Quý Vân Húc, trong lòng thỏa mãn kéo cửa kiếng lên, chiếc xe ngay lập tức chạy đi, để lại Quý Vân Húc về mặt tức tối ở phía sau.

Còn tưởng rằng cô là Thư Diệp trước kia sao ? Thư Diệp của sáu năm trước đã chết rồi. Trong lòng Thư Diệp cảm thấy rất thoải mái, đã lâu rồi cô không cười thỏa mãn như vậy.

Lăng Khiếu Vũ nhìn nụ cười trên mặt cô đến mê mẩn, Mộc Vũ cũng thoáng yên tâm, không hề buồn bực như lúc này.

Trong Hạc Bang

Bang chủ ngồi ở ghế sofa trong phòng khách, sắc mặt không biết là vui hay giận, nhưng nhìn hai con mắt đang bốc hỏa của hần, ai cũng thừa biết là hần đang tức giận đến sắp phun ra lửa.

Hần quăng một chồng báo chí đến trước mặt Mộc Vũ, “Đẹp ngay cái trò vợ vắn này đi ! Cậu dám ở trước mặt nhiều người ngang nhiên đánh Quý Vân Húc, nếu cậu dám bại lộ thân phận, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu ! ” Giọng nói của bang chủ thịnh nộ đến nỗi có thể oanh tạc cả phòng khách.

“Còn cô nữa !” Bang chủ chỉ ngay Thư Diệp mà nói, “Đài Loan không phải giống ở Hàn Quốc, tốt nhất giải quyết hết mấy chuyện này cho tôi.” Giọng nói làm người nghe phải run sợ, hần rất ít khi nổi giận, ai nấy trong Hạc bang từ đó đến giờ đều tuân theo lời của bang chủ, tuyệt đối giữ bổn phận của mình.

“Còn nữa, nếu cô còn quan hệ với tên Quý Vân Húc đó, tôi cam đoan người bị nguy hiểm sẽ chính là hần.” Bang chủ tiếp tục nói.

Thư Diệp gật đầu, “Dạ biết.” Chính cô còn không biết làm sao đoạn tuyệt quan hệ với Quý Vân Húc, huống chi chính hần không chịu buông tha cô, cứ theo dính cô như sam vậy.

“Mau chóng làm quen với Đài Loan, những chuyện gì cần thì sẽ mệnh lệnh sau!” Bang chủ nói xong cũng quay đầu đi vào phòng ngủ của mình, hần không nhiều lời nhưng mỗi câu của hần đều làm người ta phải khiếp sợ.

Mộc Vũ và Thư Diệp cùng nhau bàn bạc làm sao để thoát khỏi Quý Vân Húc, Mộc Vũ đánh nhau với hần lần hai, cũng xác định Quý Vân Húc không phải người dễ bỏ cuộc.

Thư Diệp cúi đầu trầm tư, cô cũng không biết làm sao để thoát khỏi hần nữa.

*****

“Mummy không vui hả ?” Tiểu Mặc nhìn thấy Thư Diệp ủ rũ, nó từ từ bước đến ôm chầm lấy Thư Diệp.

Thư Diệp thấy con trai quan tâm mình, vốn đang buồn bã cũng dần tan biến, “Mummy không có buồn, chỉ là đang suy nghĩ một tí chuyện thôi.” Cô ôm Tiểu Mặc vào lòng, đầu nó tựa vào ngực cô, cảm giác rất yên bình.

“Mummy đang nghĩ đến ba hả ?” Tiểu Mặc sau đó lại bổ sung, “Là người ba đã chết phải không ?”

Thư Diệp thoáng sợ hãi nhìn Tiểu Mặc, nhưng sau đó cô nhanh chóng bình tĩnh hôn lấy má nó, “Mummy không phải nhớ đến ba, chỉ là đang suy nghĩ chuyện công việc thôi.”

“Vậy sao ?” Tiểu Mặc ngẩng đầu vẻ mặt không tin lời nói của Thư Diệp, “Mummy nhất định là đang nhớ ba mà !”

“Tiểu Mặc, Mummy nói mà con cũng không tin sao ?” Thư Diệp làm bộ tức giận, con trai đúng thật càng ngày càng thông minh, chuyện gì cũng không thể gạt được nó.

Tiểu Mặc không nói gì, chỉ là một mực nhìn Thư Diệp, lúc này Mộc Vũ gõ cửa đi vào, Tiểu Mặc nhìn thấy Mộc Vũ liền buông Thư Diệp ra mà chạy đến bên cạnh Mộc Vũ, “Ba !”

Nếu có một ngày Quý Vân Húc phát hiện Tiểu Mặc là con hần, nhưng lại thân thiết gọi người khác là ba, hần không nổi điên mới là lạ ! Nhưng Thư Diệp sẽ không để hần biết Tiểu Mặc là con hần, Tiểu Mặc là của cô !

Mộc Vũ nhìn gương mặt buồn bã của Thư Diệp, vì vậy liền nói với Tiểu Mặc, “Tiểu Mặc có phải con không nghe lời làm Mummy tức giận không ?” Hần nhẹ nhàng vuốt mũi của Tiểu Mặc đầy tình cảm.

“Không có đâu. Mummy là đang nhớ người ba đã chết của con !” Tiểu Mặc vội phản bác, nó làm sao có thể làm Mummy giận được, Mummy buồn là vì người ba đã chết của nó !

Mộc Vũ nghe xong cảm thấy khó chịu, loại người như Quý Vân Húc thì làm sao xứng với Thư Diệp. Sao đến tận bây giờ cô còn chấp mê bất ngộ ? Đôi mắt đen sâu nhìn về phía Thư Diệp, cô bị nhìn đến không được tự nhiên, giải thích, “Tôi không nhớ đến ai, chỉ là lo lắng chuyện công việc ở Đài Loan thôi.” Sợ Mộc Vũ hiểu lầm, cô vội giải thích.

Mộc Vũ nghe thế cũng an tâm, chỉ cần cô không nghĩ đến Quý Vân Húc là tốt rồi !

“Ba, hôm nay ba dẫn con đi đâu chơi ? Mummy cũng đi cùng chúng ta phải không ?” Tiểu Mặc chưa từng cùng Thư Diệp lộ mặt ra ngoài, vì sợ giới truyền thông phát hiện nên cô chỉ có thể chơi đùa cùng nó ở trong Hạc bang.

Thấy Thư Diệp khó xử, Mộc Vũ vội vàng nói, “Ba mang con đi đến một nơi rất đặc biệt, nơi này chỉ có thể cho đàn ông chúng ta vào, phụ nữ như mẹ con không được phép vào đó.”

“Thiệt hả ?” Nghe đến chỗ thần bí như vậy, Tiểu Mặc vừa rồi thất vọng liền trở nên phấn khích, con nít vẫn là con nít, chỉ cần vui là được rồi.

Sau khi Mộc Vũ dẫn Tiểu Mặc ra ngoài, tâm trạng Thư Diệp cũng tốt hơn phần nào, nhưng chỉ sợ thời gian ở Đài Loan này lành ít dữ nhiều.

*****

Trong tập đoàn Cẩm Mỹ, Quý Vân Húc hai mắt phần nội nhìn đồng báo chí trên bàn, mấy tiêu đề to đùng hấp dẫn được in trên trang bìa đập vào mắt hắn, “Tổng giám đốc Cẩm Mỹ vì tranh giành nghệ sĩ Hàn Quốc – Kim Nghệ Hi mà đánh nhau với quản lý”, “Tổng giám đốc Cẩm Mỹ yêu giai nhân không yêu gian sơn”, ...

Nguyên một đồng tin tức bất lợi cho Cẩm Mỹ, mấy tin tức này Quý Vân Húc có thể dàn xếp, nhưng điều làm hắn bức nhất chính là Thư Diệp dám phản kháng lại hắn, hắn làm sao có thể làm cô xiêu lòng ? Cô hoàn toàn không thèm nhìn hắn, coi hắn như không khí, một đồng đàn ông suốt ngày quay quanh cô, hắn làm sao có thể chen chân vào đó được ?

20. Chương 091-95

Chương 91: Bạn không bao giờ giành lại mình đâu!

Âu Dương Thái Thái ngồi ở phòng khách chăm chú nhìn hình của Thư Diệp và Quý Vân Húc trên bì tạp chí, thật là không thể tin được, người hắn yêu lại chính là bạn thân của cô — Thư Diệp.

Trên thế giới này quả thật có quá nhiều chuyện không thể giải thích được, từ khi cô ra nước ngoài du học, cũng rất ít liên lạc với Thư Diệp, không thể ngờ hai người có cùng yêu một người đàn ông.

Nhìn hình Quý Vân Húc tình cảm nồng nàn đối với Thư Diệp trên tạp chí, không cần hỏi cũng thấy rõ ràng hắn rất yêu Thư Diệp, chỉ có điều vì sao Thư Diệp lại biến thành Kim Nghệ Hi như hôm nay. Âu Dương Thái Thái nghi ngờ, xem ra cô phải hẹn Thư Diệp ra gặp mặt một lần để ôn chuyện cũ mới được, cô cũng muốn biết Thư Diệp và Quý Vân Húc đã xảy ra chuyện gì, nếu như hai người họ yêu nhau thật lòng, là bạn thân của Thư Diệp thì cô phải nên nhường lại Quý Vân Húc cho Thư Diệp ? Giữa tình yêu và tình bạn, cô chỉ có thể chọn 1 cái thôi.

*****

Một chiếc xe thể thao BMW dừng trước cửa tập đoàn Thiên Di, Âu Dương Thái Thái tháo kiếng mát xuống, nhìn tòa cao ốc to lớn trước mặt mình, cô thốt tha bước vào trong đại sảnh.

“Xin chào, tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người !” Âu Dương Thái Thái nói với tiếp tân, sau đó bổ sung, “Nói với anh ta tôi là Âu Dương Thái Thái, anh ta nhất định sẽ gặp tôi.” Âu Dương gia và Lăng gia hai nhà hợp tác làm ăn với nhau bao nhiêu năm nay, đương nhiên cô và Lăng Khiếu Vũ cũng quen biết lẫn nhau.

Nhân viên tiếp tân sau khi thông báo, quả nhiên sau đó thư ký riêng của Lăng Khiếu Vũ xuống tận nơi dẫn Âu Dương Thái Thái lên văn phòng của Lăng Khiếu Vũ, “Lăng tổng, Âu Dương tiểu thư đã đến.”

“Hôm nay ngọn gió nào đưa Âu Dương tiểu thư đến đây vậy ?” Lăng Khiếu Vũ đứng dậy chào đón Âu Dương Thái Thái, hân hoan với người đẹp từ trước đến giờ đều rất nho nhã, chỉ có điều loại người đẹp như Âu Dương Thái Thái thì hẳn lại không dám đụng tới, cô ta và Quý Vân Húc quả thật rất xứng đôi. Hôm nay Âu Dương Thái Thái tới tìm hẳn chắc chắn là vì chuyện của Quý Vân Húc và Thư Diệp.

“Không cần nhiều lời, anh biết tôi hôm nay đến là có chuyện gì mà !” Âu Dương Thái Thái nghiêm túc nói với Lăng Khiếu Vũ, cô không rảnh nói chuyện vớ vẩn với hắn.

Lăng Khiếu Vũ cười nửa miệng nhìn người con gái trước mặt mình, khó trách Quý Vân Húc loại không thích loại phụ nữ này, chẳng có gì thú vị ! Xem ra, bạn tốt của hắn về sau còn chịu dài dài !

Lăng Khiếu Vũ cũng nghiêm túc ngồi xuống nói chuyện với Âu Dương Thái Thái, “Nói đi, chuyện gì ?”

“Tôi muốn gặp Kim Nghệ Hi, anh sắp xếp dùm tôi đi.” Âu Dương Thái Thái trực tiếp nói mục đích hôm nay mình đến đây, không quanh co lòng vòng.

“Cô sao muốn gặp cô ấy ? Có chuyện gì thì đi mà tìm Quý Húc Vân, đừng đụng tới cô ấy !” Lăng Khiếu Vũ nghĩ Âu Dương Thái Thái muốn gặp Thư Diệp chắc chắn là muốn dạy cho Thư Diệp một bài học, vì vậy giọng nói về mặt hẳn đều rất lạnh lùng.

Âu Dương Thái Thái khoanh hai tay trước ngực ngạc nhiên nhìn hắn, “Anh suy nghĩ hơi nhiều rồi đó, tôi chỉ là muốn cùng Kim Nghệ Hi ôn lại chuyện cũ mà thôi, chúng tôi là bạn bè.” Hắn cho rằng cô muốn gây sự với Thư Diệp sao ? Cô không phải loại người mất tư cách như Lăng Khiếu Vũ nghĩ, hơn nữa hiện tại cô cũng tin mình chắc chắn có thể làm Quý Vân Húc yêu mình, không cần phải ra oai phủ đầu người phụ nữ khác !

“Cô và cô ấy là bạn bè ?” Lăng Khiếu Vũ nghi ngờ nhìn Âu Dương Thái Thái, cô ta định gạt ai chứ, cô ta làm gì mà quên Kim Nghệ Hi !

“Lăng tổng, anh không cần phải kinh ngạc như vậy, anh tưởng Kim Nghệ Hi thật sự chỉ là Kim Nghệ Hi sao ? Đường đường là tổng giám đốc một tập đoàn mà không biết suy nghĩ sao ? Được rồi, giúp tôi sắp xếp gặp Kim Nghệ Hi đi, anh yên tâm, tôi sẽ không đụng đến một cọng tóc của cô ấy đâu ! ” Cô có thể thấy Lăng Khiếu Vũ tuyệt đối bảo vệ Thư Diệp, cho nên phải để hắn yên tâm thì hắn mới chịu an bài cho cô gặp Thư Diệp.

*****

Quán cafe có thiết kế rất tinh tế, nội thất cũng hài hòa.

Kim Nghệ Hi ngồi xuống, ra vẻ như không thành thạo tiếng Hoa, “Âu Dương tiểu thư, xin chào !” Cho dù đã từng là bạn rất thân, nhưng cô biết thân phận của mình hiện nay là Kim Nghệ Hi, cô không thể nào tỏ ra thân thiết với Âu Dương Thái Thái được, nếu không thì sao cô lại đặt tên cho Tiểu Mặc theo họ mình được.

“Thư Diệp, chẳng lẽ ngay cả mình mà bạn cũng muốn giả bộ sao ?” Âu Dương Thái Thái thẳng thắn nói, làm bạn bè nhiều năm làm sao cô không phân biệt đâu là Thư Diệp thật, đâu là Thư Diệp giả sao !

Thư Diệp làm bộ như nghe không hiểu, quay sang nhìn Mộc Vũ, Mộc Vũ cũng giả bộ phiên dịch cho cô nghe.

Âu Dương Thái Thái cười mỉa, trừng mắt nhìn hai người đang giả thần giả quỷ này... “Được rồi, mình không biết chuyện gì đã xảy ra với bạn, nhưng bạn muốn là Kim Nghệ Hi hay là Thư Diệp gì cũng được, coi như hôm nay chúng ta đến nói chuyện của Quý Vân Húc. Bạn có biết mình là vị hôn thê của Quý Vân Húc không ?” Âu Dương Thái Thái tự tin nhìn Thư Diệp.

Cô ấy là vị hôn thê của Quý Vân Húc ? Thư Diệp khiếp sợ nhìn Âu Dương Thái Thái, cô có nghĩ cũng không thể ngờ tới Âu Dương Thái Thái lại chính là vị hôn thê của hắn, chẳng phải hắn đính hôn với Đào Tinh Dao sao ? Không phải hắn đã từng yêu sâu đậm Đào Tinh Dao, vì chị ta mà hắn dốc sức trả thù ? Tuy nhiên cô chỉ hoảng sợ trong lòng mà thôi, về mặt vẫn thản nhiên như thường.

“Không ngạc nhiên sao ? Hay là bạn đã biết từ sớm rồi ?” Âu Dương Thái Thái muốn nhìn thấy chuyển biến trên mặt Thư Diệp, kinh ngạc hay là đau lòng, nhưng đáng tiếc diễn viên đến cùng vẫn là diễn viên,

dù vui hay buồn thì cũng có thể che dấu được.

Thư Diệp mỉm cười, “Âu Dương tiểu thư, cô có phải là vị hôn thê của Quý tổng hay không thì cũng không liên quan gì đến tôi, cô không nên những lời phóng đại trên tạp chí.” Cô không muốn Thái Thái hiểu lầm bọn họ, cô và Quý Vân Húc không thể đến với nhau, không có nghĩ cô muốn phá hủy tình cảm của Quý Vân Húc và Thái Thái.

“Vậy sao ? Vậy thì mình yên tâm rồi, tuy tiệc đính hôn của tụi mình bị phá hỏng, nhưng mình và Vân Húc vẫn sẽ đám cưới với nhau, bạn không tức giận sao ? Bạn không phải muốn giành chồng với mình sao ? Vậy thì mình nói cho bạn biết, bạn không bao giờ giành lại mình đâu ! ” Âu Dương Thái Thái đắc ý nhìn Thư Diệp, cô vốn là người tự cao tự đại.

Thư Diệp vẫn mỉm cười nhìn Âu Dương Thái Thái, trong lòng nhưng lại bị ngàn kim đâm vào, đau đớn đến tận đáy lòng.

Thư Diệp và Mộc Vũ cùng nhau đi về nhà. Sáng nay đáng lẽ tâm trạng của cô tốt lắm, nhưng sau khi gặp Âu Dương Thái Thái thì cũng chẳng còn hứng thú gì cả.

“Cô làm sao vậy ? Vì Quý Vân Húc sắp trở thành chồng của người khác sao ?” Mộc Vũ đau lòng nói, vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh, khiến người ta không biết hần thật sự là vui hay buồn.

“Anh ta là chồng của ai thì liên quan gì đến tôi !” Thư Diệp vội chuyển đề tài, “Tiểu Mặc đâu ? Sao không thấy nó ?”

“Thư Diệp ! Nhìn tôi đi, đừng gạt tôi ! Trong lòng cô đang đau khổ thì cứ nói ra đi, cứ khóc đi, sao lại cứ chịu đựng 1 mình ? Hôm nay là thứ hai, Tiểu Mặc đã đi học rồi, sáng nay cô tự tay đưa nó ra khỏi cửa, sao bây giờ lại hỏi nó đâu rồi. ”

Mệt mỏi, cô thật sự rất mệt, mệt đến không muốn mở mắt, “Tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô tự nói với bản thân mình, phải cố gắng về Tiểu Mặc, cô không thể nào ngã xuống, nhất định phải chịu đựng, mặc kệ có khó khăn gian khổ gì cô cũng phải gắng gượng qua. Huống chi hiện giờ cũng tốt hơn rất nhiều so với thời gian ở Thư gia và Quý gia, cô có thể tự mình nuôi nấng Tiểu Mặc, cuộc sống bây giờ rất tốt, có lẽ do chính cô tự tìm phiền não mà thôi.

Nhìn hai hàng nước mắt của Thư Diệp, Mộc Vũ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Nếu như mệt mỏi thì dựa vào vai tôi, tôi vĩnh viễn sẽ ở cạnh cô, chỉ cần cô đồng ý.” Tình cảm của Mộc Vũ cô đã biết từ lâu, chỉ là cô không cách nào mở lòng để đón nhận tình cảm đó của Mộc Vũ, cho dù bờ vai của hần có rộng lớn vững chắc đến chừng nào.

*****

“Thư Triết ! Mau xem đi, đây có phải là chị Thư Diệp không ? Chị Thư Diệp giờ trở thành đại minh tinh rồi nè, xem đi Thư Triết !” Bối Khả Tâm kích động không gõ cửa mà xông vào văn phòng của Thư Triết, cô cầm cuốn tạp chí đưa cho Thư Triết, cô từng nghe Thư Triết nói, Thư Diệp bị thiêu cháy trong trận hỏa hoạn, mọi người đều nghĩ Thư Diệp đã chết, nhưng chỉ có Thư Triết một mực khẳng định Thư Diệp một ngày nào đó sẽ trở về, nhưng sáu năm nay lại không hề thấy bóng dáng của cô.

Hiện tại Thư Diệp quả nhiên đã trở về, nhưng lại trở thành một đại minh tinh ! Bối Khả Tâm trong lòng thầm hâm mộ Thư Diệp.

Thư Triết lập tức cầm lấy cuốn tạp chí, không thể tin nhìn gương mặt trên bìa tạp chí, hait ạy rùn nhè nhẹ, vui mừng đến nỗi làm rớt cuốn tạp chí xuống đất, “Cuối cùng cũng trở về rồi ! Thư Diệp, cuối cùng Diệp cũng về rồi !”

Thư Triết nhanh chóng lấy chìa khóa xe bước nhanh ra khỏi phòng, giờ hần đã có đủ năng lực chăm sóc Thư Diệp, hần sẽ không để Thư Diệp rời khỏi hần lần nữa.

Lịch trình buổi chiều cô phải cùng đạo diễn Trần đến cuộc họp báo, sau đó thì đi chọn ca khúc để thu âm, “Nếu cô cảm thấy không khỏe, tôi sẽ giúp cô từ chối bộ phim truyền hình này, chỉ tập trung vào ca hát thôi.” Mộc Vũ thông báo lịch trình cho Thư Diệp, cũng báo cô nghe những hoạt động mà công ty sắp xếp, hần rất lo cô sẽ kiệt sức, muốn giúp cô giảm đi lượng công việc, nhưng không thể không có sự đồng ý của cô

“Không cần đâu, tôi có thể ứng phó được, ở Hàn Quốc tôi không phải cũng đóng 2 phim điện ảnh cùng lúc, rồi còn đi thu âm, đóng quảng cáo sao !” Cô bước xuống xe, đang định đi vào cao ốc của tập đoàn Thiên Di thì lại nghe được giọng nói kêu tên mình.

“Thư Diệp !” Giọng nói quen thuộc nhưng có chút lạ lẫm truyền đến, Thư Diệp dừng bước, cô biết dù là ai kêu cái tên này cô cũng phải mặc kệ, nhưng lòng hiếu kỳ nên cô quay đầu nhìn sang chỗ phát ra giọng nói đó.

Thư Triết ! Thư Diệp không thể tin giọng nói thành thực, lại có chút bức người này lại là của Thư Triết ! Cô không dám tin vào hai mắt mình, những người sáu năm sau gặp lại, cô không thấy họ có thay đổi gì nhiều, duy chỉ có Thư Triết là thay đổi rất lớn, từ một đứa em trai hồn nhiên ngày nào giờ lại trở thành một người đàn ông rất MAN, rất quyến rũ, ánh mắt của hắn có thể làm bất cứ người phụ nữ điêu đứng.

Cô hoảng sợ nhìn Thư Triết, chỉ có ở trước mặt Thư Triết cô mới có biểu hiện chân thật nhất !

“Kim tiểu thư, cô đừng nói rằng cô không biết tôi, chẳng lẽ với đứa em trai sống chung cả chục năm mà cô cũng không nhớ sao ?” Thư Triết tiên hạ thủ vi cường (ý nói tự mình nói trước, để TD không thể phản bác lại), hắn đọc báo mới biết cô sống chết cũng không chịu thừa nhận mình là Thư Diệp, nói mình chính là Kim Nghệ Hi. Kim Nghệ Hi cái con khỉ !

Thư Triết chậm rãi bước đến gần Thư Diệp, trên mặt cười rất tươi, hắn chưa từng cười như vậy suốt sáu năm nay, “Chị của tôi cuối cùng cũng về rồi ! Lại còn trở thành một đại minh tinh được người người ái mộ !” Thư Triết trêu mến nhìn Thư Diệp, hắn không muốn che dấu bất cứ cảm xúc gì trước mặt cô, hắn muốn cô trở lại bên cạnh hắn.

“Tôi không phải là chị của anh, tôi biết tôi và người tên Thư Diệp rất giống nhau, nhưng tôi không phải là cô ấy, anh nhìn cho rõ đi !” Thư Diệp vẫn một mực phủ nhận, tuy rằng cô rất muốn nhận lại đứa em trai này, nhưng cô không thể nào làm bại lộ thân phận của mình, cô chỉ mong họ tha thứ cho cô, cô có nỗi khổ riêng.

Thư Triết căn bản không bỏ những lời đó vào tai, tiến lên ôm chặt cô, “Triết không cần biết Diệp là ai, Triết sẽ không để cho Diệp đi nữa.” Mắt Thư Triết ngấn nước, lúc ôm lấy Thư Diệp, nước mắt hắn rơi cuộc cũng tràn mi, hắn đã đợi cái ôm này rất lâu rồi.

Thư Diệp vùng ra khỏi vòng tay của Thư Triết, “Anh nhận lầm người rồi ! Tôi không phải là Thư Diệp.” Tuy rằng cô không muốn làm tổn thương Thư Triết nhưng cô cũng chỉ bất đắc dĩ mới làm vậy.

“Diệp chính là Thư Diệp, đừng giả bộ nữa, Diệp giả bộ không quen biết Quý Vân Húc vì anh ta từng tổn thương Diệp, điều đó Triết có thể hiểu được, nhưng Diệp không nào đối xử với Triết như vậy, Diệp đã từng nói muốn cùng Triết trốn đi mà, Diệp còn nhớ không ?” Thư Triết trêu mến nhìn Thư Diệp, hắn hy vọng có thể tìm được gì đó trong ánh mắt của cô, tìm được đáp án sáu năm này mà hắn chờ đợi, nhưng cô lại một mực phủ nhận hắn, làm sao hắn có thể chịu được.

“Anh về đi, tôi là Kim Nghệ Hi, mặc anh nói tôi là Thư Diệp gì đó, tôi vẫn là Kim Nghệ Hi, đây là sự thật không thể nào chối cãi.” Thư Diệp nhấn tâm nói, muốn Thư Triết hồi tâm chuyển ý, cho dù cô thừa nhận mình là Thư Diệp thì sao ? Cô không thể có cơ hội cùng sống chung với em trai mình ! Dù cho không phải là người thân ruột rà gì, nhưng trong lòng cô, ngoại trừ Tiểu Mặc ra, Thư Triết chính là người thân duy nhất của cô, làm sao cô có thể kết hôn với người thân của mình ?

Thư Triết khó thể tin những lời tuyệt tình của Thư Diệp, “Diệp thay đổi rồi, Diệp thay đổi quá nhiều ! Tại sao lại như vậy hả ? Hiện tại Triết có khả năng lo cho Diệp rồi, Diệp đừng lo !” Thư Diệp có thể cảm nhận được nỗi đau của Thư Triết, nhưng cô không thể mềm lòng, cô phải kiên định hơn cũng như để cho Thư Triết một cơ hội tìm chính hạnh phúc của hắn, xây dựng một cuộc sống, một gia đình của hắn, bởi vì hắn là người tốt, ở hiền sẽ gặp lành !

“Tôi có việc đi trước.” Thư Diệp hất tay Thư Triết, đi thẳng vào cao ốc, nước mắt cũng trào ra, nếu là người khác, khi cô nói mình là Kim Nghệ Hi, cô sẽ xem như bình thường, nhưng đây là Thư Triết, người có vì cô mà bỏ bê chuyện học hành cùng cô trốn đi, là người vì cô mà phải đến công trường kiếm tiền đến bị thương khắp mình, là người kiên quyết dẫn cô rời khỏi Quý gia, làm sao cô không thể đau lòng được chứ ?

“Thư Diệp, Triết sẽ không buông tay, Triết nhất định sẽ làm Diệp trở lại bên cạnh Triết.” Hấn sẽ không buông tay, hấn cả đời này nghĩ cũng chỉ nghĩ đến cô mà thôi, nói hấn vô dụng cũng được, hèn nhất cũng được, nguyện vọng của hấn chỉ là mong hấn và Thư Diệp có thể đầu bạc răng long.

Mộc Vũ nhìn sắc mặt buồn bã của Thư Diệp cũng thoáng đau, hấn đi theo phía sau cô, chỉ còn Thư Triết một mình đau khổ đứng đó.

Ông trời tại sao lại cho hấn hy vọng, rồi lại chính ông làm hấn thất vọng ? Người hấn yêu ở ngay trước mặt, nhưng lại không thể nào có được, còn gì đau khổ hơn ?

*****

Quý Vân Húc qua Lăng Khiếu Vũ mới biết số điện thoại của Thư Diệp, hấn gọi điện thoại cho cô, muốn gặp riêng một mình Thư Diệp, cô cũng đồng ý gặp hấn.

Thư Diệp cũng phải nói rõ mọi chuyện với hấn, chuyện của hai người không nên dính đến người khác.

“Cô quyết định một mình đi gặp hấn ?” Mộc Vũ hỏi Thư Diệp lần nữa, hấn không muốn cô một mình đi gặp mặt, tuy rằng hấn có thể đứng ở xa đợi cô, nhưng cũng không bằng đứng ngay sau lưng bảo vệ cho cô, hấn đã quen im lặng đứng phía sau bảo vệ Thư Diệp.

Thư Diệp gật đầu, “Đúng vậy, anh không cần theo tôi, tôi sẽ giải quyết chuyện này.” Giọng nói lạnh lùng nói với Mộc Vũ.

Quý Vân Húc chọn một nhà hàng Tây cao cấp yên tĩnh, hấn không muốn bị ai quấy rầy, cũng không muốn ai nhận ra Thư Diệp, nếu không giới truyền thông chụp được lại đồn bậy bạ.

“Xin lỗi đã để anh đợi lâu.” Thư Diệp cúi người lễ phép nói, chậm rãi ngồi xuống phía đối diện Quý Vân Húc, mỉm cười nhìn hấn.

Thế nhưng nụ cười này lại làm Quý Vân Húc cảm thấy nó rất giả tạo, hấn muốn không phải là bộ dạng này của cô, “Dẹp cái nụ cười giả tạo này đi, trước mặt anh, em đừng có cười cái kiểu đó.”

Thư Diệp cũng không vì vậy mà tức giận, cô tự nói với mình, mặc kệ Quý Vân Húc nói cái gì, cô cũng phải tỏ thái độ mình là một Kim Nghê Hi cao quý, tao nhã, “Quý tổng tìm tôi có chuyện gì, xin cứ nói, tôi không muốn lãng phí thời gian quý giá của ngài.” Cô không muốn cùng hấn dông dài, ngồi ở đây một giây mà cô cảm thấy như hàng thế kỷ, hôm nay ra đây gặp mặt hấn cũng vì cô còn phải ở Đài Loan làm việc, nếu không giải quyết chuyện của cô và hấn, báo chí nhất định lại xào nấu tùm lum chuyện, nhất định sẽ liên lụy đến sự nghiệp diễn xuất và ca hát của cô, và bang chủ cũng sẽ đuổi cô ra khỏi Hạc bang.

Quý Vân Húc cầm ly nước trên bàn lên một hơi cạn sạch, sau đó hắng giọng, giống như những điều hấn sắp nói phải cần dũng khí rất lớn, hấn nhìn cô một lúc sau đó mới nói, “Xin lỗi, anh có thể giải thích với em về chuyện lúc trước, anh hy vọng em có thể tha thứ cho anh !” Lời nói chân thành từ miệng Quý Vân Húc nói ra, nhưng sắc mặt hấn lại không được tự nhiên, cả đời này hấn chưa bao giờ xin lỗi người khác cả, cho dù hấn có sai, hấn cũng không ngoan ngoãn mà cúi đầu nhận lỗi, Thư Diệp chính là người thứ nhất, cũng là người duy nhất, bởi vì hấn mong cô có thể tha thứ cho hấn, trở về bên cạnh hấn.

Cô có nghe lắm không ? Quý Vân Húc cũng biết xin lỗi sao ? Điều này thật làm cô bất ngờ, cô vốn cho rằng Quý Vân Húc hẹn cô ra, khẳng định hấn cũng như mấy lần trước ngang tàng hung hăng uy hiếp mình, một Quý Vân Húc biết xin lỗi người khác làm cô trở tay không kịp.

“Chỉ cần em tha thứ cho anh, trở lại bên cạnh anh, cái gì anh cũng có thể đồng ý với em, em muốn đi Hàn Quốc, anh cũng sẽ đi với em, cùng em sống một cuộc sống giản đơn.” Quý Vân Húc hy vọng có thể dùng tình cảm của mình làm Thư Diệp xiêu lòng, hấn biết hấn sai rồi, hấn mong cô cho hấn một cơ hội sửa đổi.

Một Quý Vân Húc ương ngạnh hung hăng trước đây làm sao có thể hạ thấp bản thân mà xin cô tha thứ ? Có thể thấy được trong lòng hấn, Thư Diệp là người quan trọng nhất.

Thư Diệp không thể tin những gì Quý Vân Húc nói, cũng kinh ngạc vì hấn thay đổi rất nhanh ! Chỉ là những tổn thương mà hấn gây ra cho cô, chỉ cần một câu “Xin lỗi, xin em tha thứ cho anh” là xong ư ? Làm sao có chuyện dễ vậy chứ !

Thư Diệp không thể tin những gì Quý Vân Húc nói, cũng kinh ngạc vì hắn thay đổi rất nhanh ! Chỉ là những tổn thương mà hắn gây ra cho cô, chỉ cần một câu “Xin lỗi, xin em tha thứ cho anh” là xong ư ? Làm sao có chuyện dễ vậy chứ !

Nghĩ cũng đừng nghĩ, gây tổn thương người khác hết lần này đến lần khác, chỉ cần một câu xin lỗi thì có thể xóa sạch mọi chuyện, như vậy trên thế giới sẽ có càng nhiều người ác độc như Quý Vân Húc rồi !

Cuộc sống giản đơn sao ? Thư Diệp phản bác lại hắn, “Cuộc sống nhàn nhã không phù hợp với tôi, tôi chỉ yêu người có tiền thôi ! Nếu anh không còn là tổng giám đốc của Cẩm Mỹ nữa, thì tôi cũng không có lý do gì sống chung với anh nữa !” Thư Diệp cố gắng diễn một vai người tham tiền, tham giàu sang cho Quý Vân Húc xem, như vậy mới có thể làm hắn từ bỏ ý định, lúc nói lời này, trong lòng cô cũng hoảng sợ hắn sẽ nổi điên làm gì mình.

Quý Vân Húc khiếp sợ nhìn Thư Diệp, hai mắt sắc bén như chim ưng nhìn tròng tròng Thư Diệp, “Không ngờ sau sáu năm gặp lại, em lại trở thành người tham hư vinh !” Đây chính là điều Quý Vân Húc không ngờ tới, hắn tức giận bản thân mình không dự đoán được cô sẽ thay đổi nhanh như vậy, Thư Diệp làm người ta phải thương tình ngày xưa đã không còn, thay vào đó là một người ham giàu sang, phú quý.

“Tôi xin lặp lại lần nữa, tôi là Kim Nghệ Hi, không phải là Thư Diệp, đừng bao giờ đem người tên Thư Diệp đó gán ghép cho tôi, tôi không thích bị so sánh thiển cận như vậy.” Cô nghiêm túc và tự tin nói.

“Em không thừa nhận mình là Thư Diệp thì thôi vậy !” Hắn chỉ cần biết Thư Diệp còn sống là được, hắn không muốn nửa đời sau của mình phải sống trong áy náy. Xin lỗi hắn cũng đã nói rồi, cô tha thứ hay không là chuyện của cô ! Kiên nhẫn của hắn cũng có giới hạn !

Hắn cần chi phải sợ không có phụ nữ, huống chi loại người như Thư Diệp hiện tại hắn rất khinh thường ! Cô dù là cái gì thì cũng chỉ là một phụ nữ mà thôi ! Cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người cả !

“Anh tức giận hay không thì tôi cũng là Kim Nghệ Hi, đây là sự thật !” Thư Diệp khiêu khích hắn, “Hy vọng lần sau chúng ta gặp lại sẽ không xảy ra chuyện này nữa, tôi rất mong được gặp lại anh, Quý tổng !” Nói xong, cô đứng dậy chào tạm biệt Quý Vân Húc.

“Chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại.” Hắn tin tưởng bọn họ có duyên phận, cô nói cô thích yêu người có tiền ? Quý Vân Húc neoh mắt nhìn theo bóng dáng đã đi xa của Thư Diệp.

“Anh nhất định sẽ làm em trở về bên anh, nhất định bắt em phải yêu anh, đợi đến lúc em yêu anh rồi anh sẽ cho em biết cái giá cho sự ngạo mạn hôm nay của em !” Đợi Thư Diệp đi rồi, Quý Vân Húc nhủ thầm trong lòng mình.

*****

Bởi vì chuyện của Quý Vân Húc mà cổ phiếu Cẩm Mỹ bị rớt thê thảm.

“Mặc kệ mấy lý do lý trấu gì của con, con nhất định phải cùng Âu Dương Thái Thái kết hôn trong tuần này, chỉ có như vậy mà ổn định được lòng người, và cổ phiếu Cẩm Mỹ mới lên lại, vấn đề tài chính của tập đoàn chúng ta mới giải quyết được.” Quý Lập Bác nổi giận trong phòng sách, cổ phiếu của Cẩm Mỹ đang rớt thê thảm, tài chính cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng, ông tức giận nhìn đứa con bất hiếu này, rất muốn tát Quý Vân Húc 2 cái, nhưng ông cố gắng dằn cơn giận xuống.

Đối với người như Quý Vân Húc, không thể nào dùng sức mạnh ép buộc được, làm thế càng làm hắn phản kháng, cự tuyệt kết hôn cùng Âu Dương Thái Thái.

Quý Vân Húc sau một lúc suy nghĩ liền nói, “Con đồng ý kết hôn với Âu Dương Thái Thái.” Tự mình gây ra chuyện thì tự mình giải quyết, bây giờ cũng chỉ có cách này giải quyết, với lại điều quan trọng nhất là Thư Diệp đã đá kích hắn, cũng làm hắn quyết tâm không thể thua !

“Vậy là tốt rồi ! Nếu con đã đồng ý thì đến ngày kết hôn đừng có đổi ý, nếu lúc đó con dám giẫm lên vết xe đổ này lần nữa, nếu thật vậy ba sẽ đem chức tổng giám đốc này giao cho Vân Triển.” Sự tức giận của Quý Lập Bác cũng giảm xuống ban phần, ông thương yêu Quý Vân Húc cho nên hết lần này đến lần khác đều tha thứ cho hắn, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó !

“Nói là kết hôn, nhưng không ai nói sau khi kết hôn không thể yêu người phụ nữ khác ! Loại minh tinh như Kim Nghê Hi con còn sợ không chiếm được sao ?” Quý Lập Bác nói với Quý Vân Húc, vì muốn trấn an Quý Vân Húc để hắn kết hôn cùng Âu Dương Thái Thái, ông chỉ có thể nói vậy, nếu không thì Quý Vân Húc sẽ không ngoan ngoãn mà đi vào cái gồng kiền xiềng xích này, tuy con trai ông đã đồng ý nhưng ai nói đến lúc kết hôn Quý Vân Húc lại không thể lật lọng !

Ông biết rõ Quý Vân Húc là nhân trung chi long, rất ghét bị trói buộc, chỉ là có đôi khi người sống trên đời cũng phải đối mặt với sự thật !

Quý Vân Húc nghe nói như thế, giống như đại ngộ được gì đó, khoe miệng cong lên thành nụ cười tà ác, không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Khách sạn Cẩm Mỹ lần nữa rất náo nhiệt, mọi người trong giới thượng lưu và các chính khách nổi tiếng đều đến tham dự hôn lễ của Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc đứng trên lầu trảm tư nhìn xem dưới lầu ồn ào, từng chiếc xe cao cấp đi đi vào vào, mọi người ai nấy đều hớn hở cả. Kết hôn ? Dù đã hơn 30 tuổi nhưng hắn chưa từng nghĩ đến kết hôn, không ngờ lại có một ngày hắn vì bảo vệ Cẩm Mỹ mà kết hôn cùng Âu Dương Thái Thái.

Âu Dương Thái Thái cũng nguyện ý kết hôn cùng hắn, cũng thừa biết hắn sẽ không phải là người chồng gương mẫu gì, cũng không trông mong hắn sẽ hoàn thành tốt vai trò người chồng.

“Đang suy nghĩ gì vậy ?” Không biết từ lúc nào Âu Dương Thái Thái đi đến bên cạnh Quý Vân Húc, không định quấy rầy hắn, nhưng lại thấy hắn hoàn toàn không có phản ứng, vì vậy muốn đến đây thử nói chuyện với hắn.

Quý Vân Húc nhìn Âu Dương Thái Thái bên cạnh, cũng không trả lời cô, ngược lại còn hỏi cô, “Cô biết rõ trong lòng tôi đã có người khác, vì sao còn kiên trì cùng tôi kết hôn ?” Hắn không che dấu, cũng không cách nào che dấu chuyện của hắn và Thư Diệp, chuyện đã đăng âm âm trên báo chí, ai mà không biết.

“Anh nói Thư Diệp sao ?” Âu Dương Thái Thái bình tĩnh nói, trong lòng không có chút ghen tuông, như là chuyện này không phải chuyện của cô.

Quý Vân Húc nghi ngờ nhíu mày nhìn Âu Dương Thái Thái, cô ta làm sao biết Thư Diệp ?

Âu Dương Thái Thái thông minh nhìn ra sự nghi ngờ của Quý Vân Húc, liền giải thích, “Anh muốn hỏi em làm sao lại biết cô ấy là Thư Diệp phải không ? Em và Thư Diệp là bạn thân của nhau, cho đến khi em đi du học thì tụi em mới ít liên lạc với nhau, em cũng rất thắc mắc anh và Thư Diệp rốt cuộc có quan hệ gì, hơn nữa bạn ấy sao lại trở thành Kim Nghê Hi ?” Cô muốn từ mọi tin tức từ miệng Quý Vân Húc. Thế nhưng mà Quý Vân Húc không phải là người dễ đối phó, muốn nghe được gì từ hắn không phải dễ gì !

Đã hắn không muốn trả lời, Âu Dương Thái Thái cũng không miễn cưỡng, “Chúng ta xuống đó đi.” Cô không muốn lại có thêm chuyện gì náo động ở lễ kết hôn này nữa.

Thư Diệp, Lăng Khiếu Vũ và Mộc Vũ ba người lần nữa đến chúc mừng Quý Vân Húc.

“Chúc mừng cậu, hy vọng lần này Quý tổng không nhận lầm người nữa !” Lăng Khiếu Vũ vừa chúc mừng vừa trêu ghẹo, tuy hai người vì mấy chuyện lúc trước mà âm ỉ với nhau, nhưng bọn họ rốt cuộc đều là bạn thân của nhau.

Quý Vân Húc không có biểu lộ gì, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Thư Diệp. Hắn biết cô không còn là Thư Diệp của trước kia, nhưng vì cái gì mà hắn vẫn yêu thương cô chứ ?

Thư Diệp thấy ánh mắt nóng rực của Quý Vân Húc cứ nhìn mình, cô cảm thấy không thoải mái, nhưng lại cố ý giả vờ bình thản chúc mừng, “Chúng mừng Quý tổng.” Cô nhẹ nhàng tươi cười nói.

Thư Diệp chìa tay ra, Quý Vân Húc cũng duỗi tay ra bắt lấy tay cô, hắn cầm chặt đến nỗi Thư Diệp xấu hổ muốn rút tay về. Lúc hắn cầm bàn tay của cô, bàn tay ấy vẫn mềm mại nhỏ nhắn như xưa, hắn không nỡ buông ra. Thư Diệp cố gắng rút tay khỏi bàn tay to của Quý Vân Húc, nhưng cô càng cố gắng bao nhiêu thì hắn lại càng nắm chặt bắt nhiều, giống như muốn bóp nát tay cô vậy.

Thấy tình hình không ổn, Mộc Vũ tiến lên dùng sức giật tay Quý Vân Húc ra, “Nắm đủ rồi !” Sau đó, Mộc Vũ kéo Thư Diệp về bên cạnh mình.

Quý Vân Húc vừa nãy còn lạnh lùng, giờ đột nhiên lại nhiệt tình hẳn lên, “Cám ơn Kim tiểu thư đã bớt chút thời gian đến đây chúc mừng tôi, đây đúng là vinh hạnh rất lớn.” Trần cười lạnh làm da đầu người ta run hẳn lên.

“Đang nói gì mà vui vẻ vậy ?” Âu Dương Thái Thái cũng đến tham gia với bọn họ.

Hôm nay Âu Dương Thái Thái mặc bộ chiếc váy trắng cổ chữ V sâu, ôm sát cả người làm lộ ra những đường cong mê người, mái tóc dài được vấn cao lên, để lộ cái cổ trắng ngần, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng quyến rũ động lòng người. Thư Diệp hôm nay chỉ mặc bộ chiếc váy trắng đơn giản, bên hông có đính một con bướm trên đai lưng, tô điểm thêm vẻ đẹp hình thể của cô, khuôn mặt tuy rằng chỉ trang điểm rất đơn giản nhưng cũng tạo cho người ta cảm giác trong trắng thuần khiết, vẻ đẹp của cô tuy đơn sơ nhưng lại làm lòng người chao đảo, đôi mắt to tròn kia càng làm Quý Vân Húc yêu thích hơn, đó chính là Thư Diệp mà hắn yêu. Nếu không phải cô nhẫn tâm nói câu nói ấy, có lẽ hôm nay hắn sẽ không giẫm lên vết xe đổ này lần nữa.

Nhưng mặc kệ cô chối bầy bầy mình không phải là Thư Diệp, dù cô đã làm cho hắn đau lòng như thế nào, nhưng ánh mắt hắn vẫn đọng đầy yêu mến nhìn cô.

“Chúc mừng Âu Dương tiểu thư, chúc hai người bách niên hảo hợp, răng long đầu bạc !” Thư Diệp chân thành chúc phúc Âu Dương Thái Thái, nhưng vì sao khi nói đến hai câu «bách niên hảo hợp, răng long đầu bạc» mà lòng cô lại đau đớn như bị chiếc xe đè nát, trong lòng cô thoáng khiếp sợ khi tưởng tượng đến cảnh hai người họ bách niên giai lão thì cô và Tiểu Mặc phải làm sao bây giờ, điều này làm cho toàn thân cô run rẩy, cô như muốn ngã quỵ xuống.

Quý Vân Húc không bỏ sót một chút biến hóa trên mặt của cô, hắn cũng đau lòng như cô mà thôi. Cô ghen ư ? Đau lòng ư ? Tâm trạng Quý Vân Húc đột nhiên tốt lên, trong lòng tung tăng như chim sẻ ca hát vui mừng, nói như vậy Thư Diệp cũng có tình cảm với hắn, cô không phải tuyệt tình như đã nói, đang muốn đưa tay đỡ thân thể loạng choạng muốn ngã của cô, nhưng lại bị Mộc Vũ nhanh hơn một bước.

“Cô không khỏe sao ?” Mộc Vũ ôn nhu nói bên tai cô, cô vội ôm Mộc Vũ, lúc này đây cô cần một điểm tựa. Thư Diệp mỉm cười nhìn hắn, “Tôi không sao, không cần lo lắng. »

Từng hành động lời nói của cô Quý Vân Húc đều thấy đều nghe hết ! Đúng thật là chương tai gai mắt ! Tay hắn nắm chặt lại thành nắm đấm, y như sẵn sàng liều mạng với ai.

“Xin lỗi Quý tổng, Kim tiểu thư không được khỏe, tôi mạn phép đưa cô ấy về trước.” Mộc Vũ nói với Quý Vân Húc.

Hai mắt Quý Vân Húc nheo lại tức giận, đôi mắt chim ưng sắc bén bắn về phía hai người, hắn ngạo mạn kéo mạnh Âu Dương Thái Thái vào lòng mình, “Cám ơn Kim tiểu thư đã đến dự hôn lễ của tôi và Thái Thái.” Hắn tươi cười nói với, ý muốn Thư Diệp nhìn rõ hắn đang hạnh phúc thế nào.

Hai mắt hắn lúc nói chuyện lại không nhìn Thư Diệp mà lại nhìn chăm chăm Âu Dương Thái Thái.

21. Chương 096-100

Chương 96: Đêm tân hôn

Quý Vân Húc nhìn thấy Mộc Vũ đỡ Thư Diệp ra khỏi bữa tiệc mà hai mắt tóe lửa.

Đỡ Thư Diệp vào xe, Mộc Vũ nhẹ nhàng đỡ đầu cô tựa vào vai mình, “Muốn khó thì khó đi ! ”Giờ khắc này hẳn hiểu rõ Thư Diệp đau lòng như thế nào, hẳn chỉ có thể ôm cô, khuyên cô khóc cho nhẹ bớt nỗi đau trong lòng.

Thư Diệp đau đến bật khóc thật to, càng khóc càng lớn hơn, toàn bộ nỗi đau trong lòng giờ đây theo nước mắt mà tuôn ra như suối.

Mộc Vũ ôn nhu vuốt tóc cô, ôm sát cô vào ngực mình, hôn lên cái trán của cô, “Đây là lần cuối cùng cô khóc vì hắn ta. ”Hắn sẽ không bao giờ để cô lại đau khổ khóc như thế này nữa.

Đây thật là lần cuối cùng ư ? Cô sẽ không còn gặp Quý Vân Húc nữa sao ? Từ nay về sau mỗi người mỗi ngã, cô trước kia rất hận hắn, không hề muốn thấy hắn. nhưng vì sao khi thấy hắn đã là chồng của người khác mà lòng cô lại quặn đau ?

Trở lại Hạc bang, cô không còn bộ dạng đau lòng như lúc này nữa, nhưng tinh thần hoàn toàn sa sút, Mộc Vũ để cô ngồi xuống ghế, cẩn thận săn sóc rót cho cô một ly nước, đưa cho cô uống, bởi vì lúc này khóc rất nhiều nên cổ họng cô chắc hẳn đang khô rát.

Hắn cũng không hề muốn cô vì người đàn ông khác mà khóc nhưng điều hắn có thể làm bây giờ là ở bên cạnh chăm sóc bảo vệ cho cô, hẳn quả thật không hiểu nỗi bản thân mình nữa.

“Mummy sao hôm nay về sớm vậy ! ”Tiểu Mặc mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy Thư Diệp, nó thấy hai mắt Thư Diệp đỏ lên, “Mummy khóc hả ? ”Nó chu cái miệng nhỏ lên, sau đó ngẩng đầu nhìn Mộc Vũ đang đứng bên cạnh, “Ba làm Mummy giận sao ? »

Mộc Vũ ngồi xổm xuống ôm Tiểu Mặc, “Ba thương Mummy còn không hết, làm sao có thể làm Mummy giận được, Mummy không khóc, chỉ là vừa rồi quay phim, đạo diễn yêu cầu cảnh phim đó Mummy phải khóc, cho nên mắt Mummy mới đỏ như vậy. ”MỘC VŨ sợ Thư Diệp không biết trả lời làm sao, nên thay cô giải thích với Tiểu Mặc, nhưng một đứa nhỏ hiểu biết chuyện như Tiểu Mặc, mấy lời này làm sao thoát khỏi pháp nhãn của nó được, người ta nói đứa nhỏ lớn lên trong gia đình thiếu cha, nó sẽ rất kiên cường và hiểu chuyện, mà điều này hoàn toàn đúng với Tiểu Mặc.

Đợi Mộc Vũ đi vào phòng rồi, Thư Diệp ôm lấy con trai, “Tiểu Mặc, cục cưng của mẹ, mẹ xin lỗi con ! ”Nếu như lúc trước không sinh Tiểu Mặc ra, thì nó sẽ không như bây giờ thiếu đi tình thương của cha.

Tiểu Mặc nghi hoặc nhìn Thư Diệp, tự nói thầm trong lòng mình hôm nay Mummy của nó rất kỳ lạ !

*****

Quý Vân Húc sau khi về nhà tắm rửa sạch sẽ, xua đi hết mệt mỏi, hẳn như thói quen đứng trước cửa sổ, nhìn về phía xa bất định nào đó, thành phố ban đêm sáng lung linh, từng ánh đèn hắt rọi vào lòng hắn, cô đang làm gì ? Có phải cũng đang nhớ đến hắn như hắn đang nhớ cô không ? Cô đột nhiên xuất hiện làm cho hắn rất vui mừng, chỉ có điều bên cạnh cô lại có nhiều ruồi đĩa đeo bám làm hắn rất bức bối.

Âu Dương Thái Thái thấy Quý Vân Húc đứng tần ngần trước cửa sổ, lòng hắn như một tòa lâu đài cao ngạo vững chắc, khó lòng mà tiến vào, cô không tìm được bất cứ lý do nào để một người phụ nữ lại từ chối tình cảm của hắn, cô không thể nào hiểu nỗi Thư Diệp lại chẳng thềm đoái hoài gì tới Quý Vân Húc, chỉ có điều hôm nay tận mặt gặp nhau, bằng linh cảm của người phụ nữ, cô dám chắc Thư Diệp ngoài lạnh trong nóng mà thôi, cô ấy nhất định cũng yêu Quý Vân Húc.

Quan hệ tay ba phức tạp này cô phải xử lý thế nào ? Cô không muốn rời khỏi Quý Vân Húc, cũng không muốn làm tổn thương bạn của mình !

Âu Dương Thái Thái ôm Quý Vân Húc từ phía sau, đầu tựa vào tấm lưng rộng cường tráng của hắn, nói, “Em muốn mãi mãi ở bên cạnh anh, muốn sống hạnh phúc với anh ! ”Giờ khắc này Âu Dương Thái Thái dẹp bỏ tất cả kiêu ngạo của mình, cô đơn giản chỉ muốn làm một người vợ mà thôi.

Quý Vân Húc hung hăng lấy tay Âu Dương Thái Thái ra khỏi người mình, quay mặt lại nói , “Trong phòng chỉ có hai chúng ta, không cần phải làm ta, hai chúng ta đều biết rõ cuộc hôn nhân chỉ là giao dịch mà thôi, cô đừng vọng tưởng sẽ có tình cảm gì giữa tôi và cô. Ngay từ đầu tôi đã nói cô trong lòng tôi đã có người

khác rồi, sau khi kết hôn, tôi và cô không ai can thiệp vào chuyện của ai, ở trước mặt người khác thì đương nhiên chúng ta sẽ là một cặp vợ chồng hạnh phúc. ”Quý Vân Húc chắc nịch nói, ánh mắt không hề giả dối.

“Chỉ đùa với anh một chút thôi mà anh đã tưởng thiệt rồi sao ? ” Âu Dương Thái Thái xấu hổ giả vờ nói tránh cho mình xấu hổ.

“Tốt nhất là như vậy, nếu như yêu tôi thì chính cô sẽ là người phải chịu khổ. ” Cho dù hiện tại Thư Diệp đã trở nên như vậy, nhưng hẳn mãi không thể quên được cô, trong lòng không có tí khe hở nào để cho người phụ nữ khác cả.

Hắn quả nhiên như người ta nói, lạnh lùng, vô tình, nói chuyện không hề có tí tình cảm nào cả ! Âu Dương Thái Thái đau lòng cùng ghen ghét, không yêu ư ? Trong lòng cô đã sớm có hình bóng của hắn, nhưng một chút cơ hội hắn cũng không cho cô, cô không thể vì thế không đánh mà lui, hạnh phúc phải do mình tranh đấu mà có, không thể nào ngồi đó mà chờ sung rụng.

Cả người mệt mỏi, Quý Vân Húc đi đến giường nằm xuống, Âu Dương Thái Thái cũng theo hắn nằm xuống giường, hai người nằm đưa lưng về phía nhau, mắt hai người đều mở to nhưng mỗi người lại chất chứa nỗi niềm riêng, suy nghĩ riêng của mình.

Trong biệt thự Quý gia.

Sáng sớm cả nhà quây quần cùng nhau ăn sáng, trên bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa chạm vào đồ sứ, không hề nghe được âm thanh nói chuyện của ai, không ai nguyện ý mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, chỉ lẳng lặng cúi đầu ăn.

“Thái Thái, con đã quen ở đây chưa?” Quý Lập Bác quan tâm hỏi Âu Dương Thái Thái, đứa con dâu này ông rất hài lòng, không có gì để bắt bẻ cả.

“Cám ơn ba, mọi thứ đều rất tốt.” Âu Dương Thái Thái trong lúc nói chuyện lại liếc trộm Quý Vân Húc, mọi thứ không hẳn là quá tệ, tuy là Quý Vân Húc lãnh đạm với cô, hai người rất ít khi nói chuyện với nhau, nếu có thì đều là cô chủ động tìm hắn nói chuyện!

Quý Lập Bác chú ý thấy Âu Dương Thái Thái nhìn biểu hiện của Quý Vân Húc, liền nói, “Nếu Vân Húc có làm gì để con giận, con cứ nói với ba, ba nhất định sẽ cho nó một trận!” Quý Lập Bác nửa đùa nửa vui nghiêm túc nói.

“Vân Húc không có làm gì cho con giận hết, anh ấy đối xử với con rất tốt!” Âu Dương Thái Thái nói những lời trái với lương tâm mình, tốt mới là lạ, hắn coi cô y như là không khí vậy!

Quý Vân Húc từ đầu đến cuối cũng không nói gì, trong lòng tựa cười nhạo sự hư giả này, Âu Dương Thái Thái cho rằng nói vậy thì hắn sẽ cảm thấy áy náy mà thay lòng chuyển ý với cô ta sao? Hoàn toàn không có khả năng! Tốt nhất cô ta nên bỏ ý định này đi!

Một bàn người lại tiếp tục trầm lặng.

Lúc này ngồi ở một góc ăn sáng, dạ dày Quý Phi đột nhiên khó chịu, toàn bộ đồ ăn lúc này cô đều ỏi sạch hết.

“Con sao vậy Phi Phi? Con bị bệnh sao?” Chung Hiểu Dung sốt ruột chạy vào toilet xem Quý Phi, bà vỗ nhẹ lưng con gái.

Quý Phi lắc đầu tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng sắc mặt lại trắng bệch không có chút máu, trán đổ đầy mồ hôi, Chung Hiểu Dung thò tay để trên trán cô lại thấy trán cô không có nóng gì, vẫn như bình thường.

“Phi Phi, có phải con ăn trúng cái gì phải không?” Viên Phàm cũng lo lắng đi đến hỏi QUÝ PHI.

Chung Hiểu Dung kéo Quý Phi đi, “Nhanh nào, mẹ đưa con đi khám bác sĩ.”

Quý Phi chân tay vô lực, mặc cho Chung Hiểu Dung đưa mình đến bệnh viện.

*****

“Bác sĩ, con gái tôi bị sao vậy ? Có phải nó ăn trúng thứ gì không ?” Chung Hiểu Dung lo lắng thấy sắc mặt Quý Phi không tốt, con gái bà bình thường sức khỏe rất tốt, khi không khi không lại đổ bệnh, quả thật làm người ta rất lo.

Bác sĩ lắc đầu, “Con gái bà không phải ăn trúng thứ gì, mà cô ấy đã mang thai, được hơn nửa tháng rồi !”

Chung Hiểu Dung trợn má hốc mồm không thể tin những lời bác sĩ vừa nói, “Bác sĩ có lầm không ? Quý Phi là đứa con gái ngoan, nó không làm ra mấy chuyện này đâu.”

Quý Phi ngây ngốc ngồi một bên nghe bác sĩ nói, cô nhớ lại đêm đầu tiên về nước mà toàn thân run rẩy, đêm hôm đó cô bị Thư Triết cưỡng bức, chẳng lẽ cô thật sự may mắn đến nỗi chỉ 1 đêm thôi mà đã mang thai ! Một lần đã trúng vé số độc đắc rồi ! Xác suất này chính xác đến nỗi làm cho người ta phải sợ hãi.

Quý Phi mặc cho Chung Hiểu Dung tranh cãi với bác sĩ, cô thất hồn phách lạc đi ra ngoài, cô muốn khóc nhưng buồn cười ở chỗ nước mắt cũng không có, cô thất thần đi trong hành lang bệnh viện, bỗng đụng một lồng ngực rắn chắc của ai đó.

Quý Phi xoa xoa cái đầu cũng không nhìn xem người mình đụng là ai, cứ tiếp tục đi về phía trước.

Thư Triết nheo mắt nhìn Quý Phi cúi đầu buồn bã, khóe miệng mỉm cười, thật không ngờ ở bệnh viện mà cũng gặp cô ta, xem ra bọn họ quả thật là hữu duyên ! Thư Triết vốn đến đây để thăm Bối Khả Tâm nhưng lại không ngờ lại gặp Quý Phi.

“Đứng lại, đụng người ta rồi mà không xin lỗi hả ?” Thư Triết cố ý gây khó dễ cho Quý Phi, Quý Phi căn bản cũng không nghe thấy ở phía sau có người gọi cô, vẫn chậm chậm đi, Thư Triết thấy cô coi lời nói của mình như không có, liền bước nhanh đến trước mặt ngăn cô lại.

“Đã lâu không gặp, khỏe không ?” Lời nói này tuy rằng là hỏi thăm, nhưng trong mắt hần hoàn toàn là sự mỉa mai. Cho dù Thư Diệp bây giờ đã về thì sao chứ, hần vẫn không nuốt trôi sự tổn thương mà Quý Vân Húc gây ra cho Thư Diệp, hần không có lý do gì buông tha cho Quý Phi cả !

Quý Phi từ từ ngẩng đầu nhìn xem ai đang cản đường mình, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Thư Triết. Đúng là tên khốn nạn này ! Cơ thể đang vô lực nhưng lúc này đây mọi tế bào trong người cô đều như được người ta tiếp xúc, tinh thần vô cùng phấn chấn, toàn thân mạnh mẽ hẳn lên. Quý Phi không nói hai lời hung hăng tát cho Thư Triết một cái.

“Đồ khốn nạn !”

Thư Triết bất ngờ vì bị Quý Phi đánh, “Cô dám đánh tôi, chán sống rồi sao ?” Ánh mắt hần sắc bén cùng phần nộ không hề là dọa nạt.

“Tôi không muốn sống đó, anh là đồ ma quỷ ! Tôi liều mạng với anh !” Quý Phi điên cuồng xông đến cào cấu Thư Triết.

Chung Hiểu Dung tức giận đi ra thì đã thấy cảnh con gái bà hung hăng đánh người khác, Chung Hiểu Dung đi đến cởi giày cao gót, hoàn toàn không quan tâm mình là người danh giá, cầm giày đánh vào đầu Thư Triết, ba người giờ cứ giành co đánh nhau, cảnh tượng cứ nháo nhào cả lên.

Thư Triết dùng sức đẩy 2 mẹ con họ ra, anh mắt hung ác nhìn hai người bọn họ, “Một lũ điên !” Hần sửa sang lại quần áo muốn đi ra khỏi bệnh viện.

“Mày nói ai điên hả ? Đồ súc sinh ! Mày làm cho con gái tao có bầu rồi phải tay bỏ đi hả ? Tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày !” Chung Hiểu Dung không thể nuốt nổi cục tức này, dám đùa giỡn với con gái bảo bối của bà, bà nhất định sẽ không bỏ qua !

Thư Triết chậm rãi đi đến gần Quý Phi, vẻ mặt lạnh lùng nói, “Cô mang thai sao ?” Giọng nói pha lẫn tức giận cùng trách cứ, cứ như đây không phải là trách nhiệm của mình.

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không giữ nó !” Quý Phi kiên định nói, trong lòng cũng rất sợ hãi, nhưng cô nhất định sẽ không sinh nghiệt chủng này ra !

“Tốt nhất là như vậy ! Dù sao nếu sinh ra thì người chịu thiệt thòi cũng là cô mà thôi !” Thư Triết đi lướt qua Chung Hiểu Dung và Quý Phi ra khỏi bệnh viện.

Cứ mỗi khi đến đầu mùa đông, tinh thần Thư Diệp trở nên sa sút, hôm nay Mộc Vũ có chuyện phải giải quyết, cô cũng không có lịch quay phim hay thu âm, tận dụng cơ hội này cô muốn đi dạo chung quanh thành phố mà cô đã sống hơn mười năm ở đây, xem thử sáu nay năm nó có thay đổi gì nhiều không.

Thư Diệp mặc áo khoác sau đó đi ra ngoài, cô đeo kính râm bản to, tóc xõa xuống che hết phân nửa khuôn mặt, chỉ có làm vậy thì cô mới không bị người khác nhận ra ! Trở về đây mấy tháng rồi nhưng Thư Diệp vẫn chưa có thời gian đi dạo thành phố Đài Bắc, cô lái xe chạy một vòng thành phố, nhưng cô lại không phát hiện Quý Vân Húc đang đi theo sau xe mình.

Bởi vì hấn quá mức nhớ thương Thư Diệp, nên viện cớ đến công ty thăm Lăng Khiếu Vũ sẵn coi có thể gặp được cô không, cho dù chỉ nhìn một cái thôi cũng được, không ngờ lại gặp lúc cô một mình đi ra ngoài, tên quản lý của cô không phải lúc nào cũng ở bên cạnh cô sao ? Hôm nay hấn ta sao không cùng đi với cô ? Cũng tốt, không có con đĩa đó bám theo, hấn và cô có thể từ từ nói chuyện với nhau.

Thư Diệp đi đến trường học XX, cô muốn về thăm trường cũ, nơi cô đã từng có rất nhiều kỷ niệm ! Không biết đã bao nhiêu lần cô nằm mơ thấy mình trở về trường học, cùng bạn bè học tập vui chơi, nhưng lúc tỉnh lại thì mọi thứ lại không như là mơ, tất cả đều đã thay đổi hết rồi, cô không còn là Thư Diệp ngây thơ đơn thuần của trước kia, và cũng không thể nào có được niềm vui thời cấp sách đến trường nữa.

Sau khi xuống xe Thư Diệp đi dọc theo đường nhỏ đến trường học, ở cạnh trường có một dòng suối nhỏ, cô thường đến đây vì nó rất yên tĩnh, làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái dễ chịu. Mỗi khi không vui, cô thường một mình đến dòng suối này, lẳng lặng đứng ở đây, tự mình xoa dịu nỗi đau của mình, lúc ấy vì Lâm Tư Ánh hay đánh mắng cô làm cô rất đau khổ.

Bà ấy có khỏe không ? Nếu như gặp lại bà ấy, cô còn có thể gọi bà ấy là mẹ không ? Bà ấy hấn là khinh thường cô, dù sao từ nhỏ bà cũng tỏ ra chán ghét cô. Ba có nhớ cô không ? Đã sáu năm rồi cô không gặp ông, ông có từng nghĩ đến cô không ? Nước mắt bỗng nhiên từ trên khóe mắt lăn xuống má, cô chìm vào suy nghĩ riêng của mình mà không hề hay biết Quý Vân Húc đang từ xa chăm chú nhìn cô.

Thư Diệp lấy tay lau nước mắt trên mặt, khóe miệng cố gắng nở nụ cười, bộ dáng cô cười lúc này còn khó coi hơn cả khi khóc nữa.

“ Thư Diệp, mày là người dũng cảm kiên cường nhất đấy ! Dù cho người khác quên mày, cũng không sao cả, mày phải cố gắng sống thật tốt, mày còn Tiểu Mặc nữa ! ” Thư Diệp hô hào trong lòng mình, mỗi khi không vui, cô luôn tự động viên bản thân phải cố gắng hơn nữa, cuộc sống này không còn chỉ mình cô, cô còn phải sống để lo cho Tiểu Mặc.

Kỳ thật dù cho Lâm Tư Ánh và Thư Nguyên Hạo đối xử thậm tệ với cô, nhưng trong lòng cô vẫn coi họ như ba mẹ của mình, không phút giây nào không nhớ đến họ cả, nhưng thân phận bây giờ của cô đã khác, cô không thể đến thăm hỏi họ được.

Quý Vân Húc từ xa thấy Thư Diệp thương tâm khổ sở mà lòng hấn nào có vui hơn, chuyện gì lại làm cô buồn như vậy ? Không suy nghĩ nhiều, Quý Vân Húc chậm rãi bước về phía cô, càng tới gần hấn càng nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch, hấn quả thật cũng không biết mình đang vui vẻ hay là khẩn trương ?

Lúc này một đám nữ sinh nói cười với nhau phá vỡ sự yên tĩnh của dòng suối, “Này mấy bạn nhìn kia, đó có phải là Kim Nghệ Hi không ? ”

Đám nữ sinh liền chạy ủa về phía Thư Diệp xin chữ ký, “Kim Nghệ Hi, tụi em rất thích chị, chị ký tên cho tụi em đi !”Đám nữ sinh nhao nhao lấy giấy bút từ túi xách ra đưa cho Thư Diệp ký.

“Kim Nghệ Hi, chị thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả trên TV nữa !”Đám nữ sinh thay nhau tán thưởng, ánh mắt hâm mộ nhìn chằm chằm Thư Diệp.

Thư Diệp cười đáp lễ, cô cúi xuống ký vào từng cuốn sổ mà họ đưa, trong lòng thầm nghĩ những nữ sinh này chính là học muội của cô (những em học khóa sau).

Quý Vân Húc đang định đến gần cô không ngờ lại bị đám nữ sinh này chặn lại, ánh mắt hấn khâm phục cô, tuy rằng hấn không thích cô xuất đầu lộ diện, nhưng thấy cô có được thành tựu như ngày hôm nay, hấn cũng vui mừng thay cô !

Tiếng cười của đám nữ sinh này làm nhiều người qua đường tò mò đến xem, lúc biết Kim Nghê Hi xuất hiện ở đây, ai nấy đều chen lấn xin chữ ký của cô. Cô đang đứng gần sườn dốc của dòng suối, vì bị mọi người phía sau chen lấn xô đẩy, cả người Thư Diệp lảo đảo ngã ào xuống dòng suối. Dòng suối này không hẳn là sâu, nhưng lúc cô ngã xuống quá hoảng hốt cùng bất ngờ và cô cũng chẳng biết bơi nên Thư Diệp cứ chìm xuống phía dưới lòng suối, 2 tiếng “cứu mạng” cũng bị nước bao lấp.

Quý Vân Húc đứng ở phía sau kinh ngạc đến ngất người, tay chân hấn cứng đờ, liền sau đó tỉnh táo lại, nhanh chóng lao xuống dòng suối cứu cô.

Trên bờ, đám nữ sinh sợ hãi khóc rống lên, lo lắng cho thân tượng của mình bị gì.

Chỉ chốc lát sau, Quý Vân Húc ôm Thư Diệp từ trong lòng suối trôi lên, hấn nhanh chóng đưa cô lên bờ, dùng sức ép nước từ bụng cô ra, “Thư Diệp, tỉnh lại đi !” Hấn sẽ không để cô rời xa hấn một lần nữa, “Mau tỉnh lại !” Quý Vân Húc la hét, hấn loạng choạng nắm lấy bàn tay tím tái lạnh cóng của Thư Diệp mà xoa, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Rốt cuộc Thư Diệp cũng tỉnh, cô ho sặc sụa, hai mắt lờ đờ mở to ra, lúc nhìn thấy khuôn mặt của Quý Vân Húc mà cô giật cả mình, hấn sao lại ở đây ?

“Em tỉnh rồi.” Quý Vân Húc mừng rỡ khi thấy Thư Diệp tỉnh lại, hấn ôm cô vào lòng thật chặt ! Hấn sẽ không bao giờ buông cô ra nữa, hấn muốn mãi mãi cứ ôm Thư Diệp như vậy.

Là nằm mơ sao ? Quý Vân Húc làm sao có thể xuất hiện ở đây được ?

Thư Diệp vì bị rơi xuống nước mà giờ lạnh cóng, cả người run rẩy bầy, cô theo quán tính tìm đến nơi ấm áp trong ngực Quý Vân Húc. Cô nhớ hương vị này, hương vị nam tính cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người hấn làm cô chán ghét, thế mà hôm nay cô lại tham lam muốn ngửi lấy hương vị này của hấn, giấc mơ này tuy rằng ngắn ngủi thế nhưng đối với cô cũng là một giấc mơ đẹp rồi.

Quý Vân Húc ôm Thư Diệp lên, cảm nhận được mình bị nhấc bổng, Thư Diệp mới phát hiện đây không phải là mơ, trước mặt cô chính là Quý Vân Húc chân chính ! Cô có chút không tin tưởng mắt nhìn Quý Vân Húc.

“Thả tôi xuống !” Thư Diệp nhỏ giọng nói, ở trước mặt nhiều người ôm cô như vậy, thế nào truyền thông cũng lại đưa tin bậy bạ cho xem.

Quý Vân Húc giả vờ không nghe cô nói gì, ôm cô đi đến bãi đỗ xe, Thư Diệp thấy hấn không phản ứng, cô cố gắng giả vờ ý định muốn tự mình đi, “Nghe lời !” Quý Vân Húc âm trầm nói, tuy rằng chỉ gọn lọn hai chữ nhưng cũng đủ làm người ta phải khiếp sợ.

Hai người ngồi bên trong xe, Quý Vân Húc dùng khăn tay lau sạch nước trên trán Thư Diệp, chỉnh điều hòa trong xe đến cao nhất, cẩn thận thay cô cởi bỏ áo khoác ngoài đã ướt nhẹp, mặc quần áo ướt thì chỉ làm cho cô lạnh hơn.

“Anh muốn làm gì ?” Thư Diệp thấy hấn cởi áo mình, sợ tới mức la lên. Hấn đúng thật là vô sỉ, ban ngày ban mặt dám cởi đồ cô ở trong xe, cô phải nhanh chạy khỏi nơi này mới được ! Thư Diệp cố gắng lấy tay Quý Vân Húc ra khỏi người mình, ý đồ muốn mở cửa xe, nhưng cửa xe đã bị khóa từ lúc nào rồi.

“Em nghĩ anh ngốc đến vậy sao ?” (ý bảo không khóa cửa xe lại, để cô dễ dàng bỏ trốn hay sao) Hấn không muốn trả lời cô, chẳng lẽ cô không biết mặc quần áo ướt trên người rất dễ bị bệnh ư ? Sáu năm không gặp sao cô vẫn ngốc như ngày nào vậy ? Hấn quả thật rất thất vọng cuộc sống của một đại minh tinh như cô là như thế nào !

Sức mạnh của Quý Vân Húc Thư Diệp đã từng lĩnh giáo qua, cô mặc cho hấn cởi áo khoác của mình, giờ chỉ còn mỗi chiếc áo tơ tằm trong suốt ướt sũng ôm sát cả người cô, đường cong hoàn mỹ đều nổi bật lên, nhất là khuôn ngực căng tròn phía sau lớp vải kia, như dẫn dụ người ta vào thế giới mơ màng vô hạn.

Hạ thế hấn bắt đầu căng cứng, cả người nóng rực cả lên, ánh mắt hấn hau háu nhìn người cô từ trên xuống dưới.

Thư Diệp lấy hai tay che ngực mình, sợ hãi nhìn hai mắt như con sói đang đói đã tìm thấy mồi của hấn, cô cảnh giác nhìn hấn. Quý Vân Húc đột nhiên cười khẩy, cô hình như suy nghĩ quá nhiều rồi ! Sau đó hấn nổ

máy xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

“Anh muốn chở tôi đi đâu ? Tôi phải về công ty. ” Thư Diệp khó chịu ngồi co ro trên ghế. Quý Vân Húc lúc này vì cứu cô mà quần áo hần bây giờ cũng ướt hết, hần một tay vừa lái, một tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang lạnh cóng của Thư Diệp. Bàn tay cô quả thật rất mềm mại, vẫn giống như sáu năm trước, không có gì thay đổi. Lòng Quý Vân Húc giờ càng khoan khoái dễ chịu hơn.

Quý Vân Húc xoay đầu nhìn thấy Thư Diệp cả người phát run, môi tím tái run lập cập, hần không trả lời cô mà tăng tốc chạy đến khách sạn Cẩm Mỹ.

*****

Xe dừng trước cửa khách sạn, Quý Vân Húc liền ôm cô đi vào bên trong.

“Anh định làm gì ? Thả tôi xuống ! Nếu không tôi cho anh biết tay đó.” Thư Diệp nghiêm túc cảnh cáo, hần lại tính làm gì nữa ?

Quý Vân Húc ôm chặt cơ thể lạnh như băng của Thư Diệp, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Ngoan nào ! ” Giọng nói dịu dàng của hần truyền vào tai cô, hần từ lúc nào trở nên ôn nhu như vậy ? Là do Âu Dương Thái Thái làm hần thay đổi sao ? Hần và Âu Dương Thái Thái đã là vợ chồng, cảnh tượng hai người thân mật ở hôn lễ cô còn nhớ như in, không biết cơn giận từ đâu ra làm cô quát vào mặt Quý Vân Húc, “Đừng có lấy bàn tay ôm người phụ nữ khác vậy bần lên người tôi ! ”

Nghe cô nói vậy tâm trạng Quý Vân Húc không hiểu sao lại tốt hẳn lên , hần mừng rỡ thầm nghĩ trong bụng, cô đang ghen phải không ? Vậy có nghĩa là trong lòng cô cũng có hần ?

“Em ghen sao ? ” Quý Vân Húc không dám xác định hỏi lại Thư Diệp.

“Tôi tại sao phải ghen chứ ! Đồ điên ! Tôi chỉ cảm thấy bàn tay anh rất bẩn.” Thư Diệp thông minh nhanh chóng đổi giọng, cô đúng thật là điên luôn rồi, tự nhiên lại thốt ra mấy lời nói mập mờ đó. Đúng là cứ hễ gặp mặt hần là cô lại phát điên lên !

Quý Vân Húc trực tiếp đem cô đến phòng tổng thống, hần rất thích căn phòng này, vì đây là nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau. Đi vào phòng xong, hần ôm thẳng Thư Diệp vào phòng tắm, mở nước đầy bồn sau đó hần cởi bỏ quần áo ướt sũng trên người cô, Thư Diệp ngượng ngùng níu lấy áo mình, ngăn cản động tác của Quý Vân Húc.

Dù cho hiện tại cả người lạnh đến phát run mà cô vẫn cứng đầu như vậy, Quý Vân Húc tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu như em còn cứng đầu như vậy, anh sẽ làm ngay tại chỗ này luôn cho em xem ! ” Quý Vân Húc hung hăng nói, ánh mắt hần tràn đầy lửa giận, hần không chỉ dọa cô, nếu như cô còn không nghe lời, hần thật sự sẽ làm điều mà từ này giờ cô tưởng tượng trong đầu ! Hần biết rõ Thư Diệp lo lắng hần xâm phạm cô lần nữa, hần đề tiện đến nỗi mặc kệ cô đang lạnh cóng mà nhả tâm tổn thương cô sao ?

Quý Vân Húc dùng sức cởi áo sơ mi trên người cô, giờ chỉ còn mỗi chiếc áo ngực bao lấy đường cong hoàn mỹ khuôn ngực cô, Quý Vân Húc vừa nhìn thấy da thịt trần trụi của Thư Diệp thì đã thổ dốc, nhưng hần cố gắng kiềm chế thân thể nóng ran của mình, điều quan trọng nhất hiện giờ là làm ấm cơ thể Thư Diệp.

“Tôi tự làm được rồi. ” Thư Diệp ngăn cản tay Quý Vân Húc, ánh mắt cầu xin nhìn hần làm cho không ai có thể cự tuyệt được. Quý Vân Húc nhìn cô một lúc sau đó cũng buông tay đi ra khỏi phòng tắm, cũng bực tức đóng cửa một cái ầm !

Hần cũng đâu phải chưa từng nhìn thấy cơ thể cô, có gì mà hần chưa từng xem qua, ghét nhất con gái làm bộ làm tịch như vậy ! Hần bực bội ngồi ở ghế sofa hút thuốc, ánh mắt nhìn vào khoảng không trên trần nhà khiến người ta không biết hần đang suy nghĩ cái gì.

Dòng nước ấm làm nhiệt độ cơ thể Thư Diệp trở lại bình thường, gương mặt cô bất giác lộ ra nụ cười thỏa mãn, cô tắm rửa sạch sẽ sau đó cầm lấy áo tắm đã được máng sẵn trên giá mặc lên người, nhưng mà áo tắm rộng quá mức nên cô phải cột đai lưng thật chặt để nó không rớt xuống.

Nghe tiếng cửa phòng tắm mở ra, Quý Vân Húc cũng không quay đầu lại, hần muốn chờ Thư Diệp tới gần. Thư Diệp khẽ nhủ mày, trong phòng toàn là mùi thuốc lá làm cô ho khan vài tiếng, Quý Vân Húc nghe tiếng ho của cô lập tức dập tắt điếu thuốc, lúc này hần mới chịu quay đầu nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn cô, “ Đến đây ! ” Giọng điệu chẳng có tí ấm áp nào cả

Chân Thư Diệp cũng giống như cô vậy, quả thật rất cứng đầu, không chịu nghe lời hần, Quý Vân Húc đứng lên chậm rãi bước đến gần Thư Diệp, hần nghiêng người ôm cô vào lòng ngồi xuống sofa, đặt cô lên đùi mình.

“ Anh.... ” Thư Diệp muốn nói hần buông cô ra nhưng lúc thấy ánh mắt sắc bén như chim ưng của hần, cô lại im bật.

Quý Vân Húc nhìn khuôn mặt mỹ miều của Thư Diệp thật lâu, trải qua sáu năm, cô không còn là Thư Diệp hồn nhiên như ngày nào, thay vào đó là một vẻ đẹp mê hồn, đàn ông nhìn một lần thì đã mê mết rồi. Tay hần khẽ vuốt má cô, động tác rất dịu dàng, cô mới vừa tắm xong nên cả người đều thơm phức, hần kề sát người cô mà hít một hơi, mùi thơm làm người ta khoan khoái dễ chịu. Thấy cô không kháng cự, Quý Vân Húc tiếp tục hôn đôi môi nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng đưa lưỡi mình tham liếm lưỡi cô, hoàn toàn dịu dàng không hề vồ vập như trước kia.

Hai tay Thư Diệp chống trước ngực hần, ngăn cản hần xâm phạm mình, hần đã là chồng của người khác rồi, còn tìm cô để làm gì nữa ? Thư Diệp khôi phục tinh thần, nói, “ Quý tổng, chắc anh quên rồi, để tôi nhắc cho anh nhớ, anh đã là người có vợ, không nên gạ gẫm người phụ nữ khác, coi chừng chơi với lửa có ngày chết cháy đó ! ” Cô tức giận nhìn hần, đồng thời cũng tỏ rõ ý của mình, nếu hần dám đụng đến cô, cô nhất định sẽ không bỏ qua !

Quý Vân Húc mỉm cười, “ Coi như anh tự thiêu mình đi ! Anh cam tâm tình nguyện chết trong tay em ! ” Hần nắm chặt tay cô, cứ như sợ cô lại bỏ chạy, hần không cho phép chuyện đó xảy ra lần nữa, cho dù cô hận hần thế nào cũng được, lòng đã thuộc về người đàn ông khác cũng được, hần sẽ dốc hết sức khiến cô thay đổi tâm ý mà yêu hần!

“Tôi không dám nhận đâu! Hôm nay cảm ơn anh đã cứu tôi, buổi chiều tôi còn có chuyện phải làm, xin phép!” Thư Diệp tỉnh táo nói, hơn nữa hiện tại cô không muốn ở cùng hần một giây nào nữa, dù hiện giờ cô giấu thân phận thật của mình, nhưng Âu Dương Thái Thái là bạn thân của cô, cô không thể nào làm kẻ thứ ba phá gia can người khác.

Quý Vân Húc đầu tiên đến nỗi để cô đi, hần hoàn toàn không có ý buông tay, mà còn ôm cô sát vào người mình, một tay cởi bỏ đai lưng trên người Thư Diệp, luồn tay vào phía trong áo tắm, vuốt nhẹ tấm lưng láng bóng của Thư Diệp. Thư Diệp giãy dụa trong lòng Quý Vân Húc, người này quả thật đáng ghê tởm! Sao cứ mỗi lần gặp hần là mỗi lần cô lại phát điên lên, hơn nữa hoàn toàn không có sức lực chống đỡ?

Thư Diệp phần nộ nhìn Quý Vân Húc, “Tôi cảnh cáo anh, anh nếu dám làm gì tôi, tôi sẽ nói với Âu Dương Thái Thái.” Theo như cô biết, Âu Dương Thái Thái không phải là người dễ phục tùng người khác, huống chi Quý Vân Húc, cô ấy sẽ không dễ gì tha thứ cho hần nếu như biết hần ở ngoài lẩn nhẩn. “Anh không sợ vợ anh biết sao?” Thấy Quý Vân Húc không chịu buông cô ra, cô chỉ còn cách đem Âu Dương Thái Thái ra để dọa hần mà thôi.

Từ đầu đến cuối ánh mắt Quý Vân Húc đều nhìn hai má của Thư Diệp vì giận mà ửng đỏ, cô càng tức giận thì càng đáng yêu hơn, càng làm cho hần thêm thích thú. Tay hần từ phía sau lưng chuyển lên trước ngực cô, bàn tay to lớn nắm lấy khuôn ngực căng tròn của cô, Thư Diệp hít sâu, lòng đầy sợ hãi không thôi. Hạ thể Quý Vân Húc đã căng cứng, phản ứng ngày càng rõ ràng.

Thư Diệp giãy dụa cản hần tiến thêm một bước, hai mắt hần hần cảnh cáo Quý Vân Húc, bắt chợt điện thoại cô reo lên, không cần nhìn cô cũng biết người gọi chính là Mộc Vũ.

“Tôi muốn nghe điện thoại, buông tay ra.” Giọng nói lạnh lùng chẳng có tí cảm xúc gì, mà Quý Vân Húc vẫn ngó đó khiêu khích nhìn cô

Thấy cô vội vã muốn nghe điện thoại, hần hỏi, “Là bạn trai gọi hay sao mà phải sốt sắng như vậy?” Lúc nói lời này, lòng hần thất lại, rửa thắm trong bụng, cô gái này đúng thật muốn chết, hết lùm xùm với người quản lý giờ lại có quan hệ tình cảm với người khác.

“Đúng vậy, cho nên tôi muốn nghe điện thoại liền.” Thư Diệp cũng không chịu thua hấn. Cái gì mà bạn trai, từ đó đến nay cô chẳng hề yêu ai cả nói gì đến bạn trai! Người cô thương yêu nhất cũng chỉ có Tiểu Mặc mà thôi!

“Không được nghe!” Nghe Thư Diệp nói thế, lòng hấn hừng hừng lửa giận, cô còn dám thừa nhận nữa, chết tiệt! Hấn tuyệt đối không để cô thuộc về người đàn ông khác, cô chỉ có thể thuộc về hấn, một mình hấn thôi, hấn nhất định sẽ dẹp hết mấy tên đàn ông lớn vồn quanh người cô.

“Rời khỏi ngành giải trí đi! Mỗi tháng anh sẽ đưa em một số tiền sinh hoạt, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh.” Một mặt hấn không muốn Thư Diệp và Mộc Vũ ở bên nhau một khắc nào nữa, mặt khác hấn cũng không muốn cô quá cực khổ! Hấn đã xem hết tất cả bài báo viết về cô, cùng lịch đóng phim và ca hát. So với một tổng giám đốc như hấn, cuộc sống cô càng bận hơn hấn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó cô sẽ ngã quỵ, hấn không đành lòng nhìn cô chịu khổ, cho dù hiện tại cô được người người ái mộ nhưng hấn không muốn cô xuất đầu lộ diện, cũng không muốn thấy ánh mắt bất cứ người đàn ông nào hau háu nhìn cô.

Thư Diệp hừ nhẹ một tiếng, thật là nực cười, hấn muốn cô làm vợ bé sao? Đừng có mơ!

“Quý tổng, anh cũng muốn học người khác “kim ốc tàng kiều” sao?” (có vợ bé) Về mặt cô khinh thường nhìn hấn, coi cô là cái gì chứ? Cô không còn là Thư Diệp yếu ớt như ngày xưa dễ dàng bị hấn khống chế!

Điện thoại lại reo không ngừng, vang vọng toàn bộ căn phòng, giống như đối phương sốt ruột tìm cô. Thư Diệp càng dùng sức chống cự khỏi vòng tay của Quý Văn Húc, “Buông tay ra, anh dẹp cái ý định đó đi là vừa! Tôi cho dù đi ăn xin cũng không bao giờ làm vợ bé của anh!” Hiện tại cô có rất nhiều tiền là đằng khác!

Tay Quý Văn Húc buông lỏng, Thư Diệp thấy vậy liền thoát khỏi người hấn, Quý Văn Húc nhướng mày nhìn bộ dáng khả ái của Thư Diệp, “không muốn làm vợ bé, vậy em muốn làm vợ anh phải không?” Hấn yêu sự bướng bỉnh của cô, không biết có phải là quen rồi hay không, mỗi khi gặp cô, hấn đều rất thích trêu cô, cái này được xem như là sở thích của hấn rồi.

Lời hấn nói nghe thật buồn nôn! Cô chẳng muốn nói chuyện với hấn nữa, nói chuyện với người vô lại như hấn càng hạ thấp thân phận của cô mà thôi! Cô liền chạy đến lấy điện thoại từ trong bao ra.

22. Chương 101-105

Thư Diệp bắt điện thoại, đầu dây bên kia vang lên tiếng của Mộc Vũ, giọng nói đầy lo lắng, “ Có chuyện gì vậy ? Sao lâu quá mới bắt điện thoại ? ” Nếu không phải Mộc Vũ gọi liên tục chỉ sợ qvh không dễ dàng buông cô ra.

“ Không có gì đâu, tôi sẽ về ngay. ” Thư Diệp lảng tránh câu hỏi của Mộc Vũ, nói xong nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ sợ Mộc Vũ sinh nghi tiếp tục hỏi cô.

Sau khi cúp điện thoại, cô vào phòng tắm lấy quần áo đã được hong khô của mình mặc vào, “ Tôi về đây, hôm nay cảm ơn anh đã cứu tôi, nhưng tốt nhất chúng ta không nên gặp nhau nữa. ”. Dứt lời, Thư Diệp đi thẳng đến cửa, đóng cửa một cái ầm.

Qvh không ngăn cản Thư Diệp rời khỏi, dù gì sau này bọn họ cũng còn nhiều cơ hội gặp nhau, hấn không cần lo gì. Qvh tiếp tục ngồi ở sofa châm thuốc hút, căn phòng lại trở nên yên tĩnh, hai mắt hấn hiện rõ sự cô tịch.

*****

“ Cô đi đâu mà phải ngồi taxi về ? ” Mộc Vũ lo lắng hỏi, hấn vừa mời đi khỏi thì cô cũng đi ra ngoài, cô ra ngoài làm gì ? Chẳng lẽ là gặp qvh ? Lòng hoài nghi cùng sốt ruột hiện hết lên mặt Mộc Vũ.

“ Tôi chỉ về thăm trường cũ, sau đó thì bị mọi người nhận ra, nên phải đi taxi về. ” Thư Diệp hơi hụt giải thích, cũng không nói chuyện gặp qvh cho Mộc Vũ nghe, cô chỉ không muốn hấn lo lắng mà thôi, bằng không hấn nhất định sẽ đau lòng cho là cô muốn đi gặp qvh. Tuy cô biết không nên để Mộc Vũ ảo tưởng quá nhiều về chuyện của hai người nhưng nhìn Mộc Vũ chăm sóc quan tâm cô mấy năm nay, cô không tài nào làm hấn đau khổ được.

“ Có chuyện gì gấp mà tìm tôi vậy ? ” Không muốn thảo luận vấn đề này nữa vì vậy cô liền lảng sang chuyện khác.

“ Bang chủ có nhiệm vụ quan trọng giao cho chúng ta làm. ”

Trong mật thất, bang chủ ngồi chiếc ghế viền vàng, lưng ghế có khảm đầu con cự long, bốn người (Thư Diệp, Mộc Vũ, Định Phong, Phó Chấn) đứng phía dưới đều ngừng thở lặng chờ sự sắp xếp của hấn.

Về ngoài Hạc bang tuy rất bình thường nhưng thực ra đây chính là tổ chức sát thủ. Người của Hạc bang có mặt trên toàn thế giới, từ Châu Âu đến Châu Á, mà mỗi sát thủ trong Hạc bang đều có nghề nghiệp ổn định che dấu thân phận thật sự của bọn họ.

Nhưng bọn họ không giết người vô tội, nếu có người thuê bọn họ giết người thì trước hết họ sẽ điều tra căn kẽ xem kẻ mà họ muốn giết có thân thể gia cảnh thế nào, có phải thật sự là người ác độc hay không, nếu như không phải thì dù có bao nhiêu tiền, Hạc bang cũng sẽ không làm. Tuy nghề này bị người khác khinh thường, nhưng bọn họ chưa từng lạm sát kẻ vô tội ! Hơn nữa chi phí thuê sát thủ phân nửa được quyên cho quỹ hộ trợ người nghèo ở Châu Phi.

Đây cũng là lý do lúc trước Thư Diệp lại đồng ý chấp nhận trở thành sát thủ mặc dù huấn luyện rất hà khắc, hơn nữa cô cũng muốn báo đáp ơn cứu mạng của bang chủ. Trong Hạc bang có một quy định bất thành văn chính là một khi đã vào Hạc bang thì mọi người phải trải qua huấn luyện gian khổ để hoàn thành chức nghiệp sát thủ của mình, ngoại trừ một số người ở bên ngoài thu thập tin tức và báo cáo tình hình, hiện tại Hạc bang cũng có hơn 20 sát thủ rất có thực lực.

Bọn họ ai nấy đều có những kỹ thuật tối tân, và mạng lưới liên lạc rộng rãi vì vậy mỗi khi gặp nguy hiểm trong lúc chấp hành nhiệm vụ thì sẽ có người tiếp ứng ngay, hơn nữa sẽ không để lại chút dấu vết nào, cảnh sát hoàn toàn không tìm thấy manh mối nào, và chỉ có thể xem những vụ án đó là án chưa được giải quyết.

“ Mục tiêu lần này chính là xã trưởng Nhật Bản – Yamamoto Ichita, người này lấy số tiền từ thiện làm của riêng cho mình, có người muốn ám sát hấn là chuyện rất bình thường. Hành động lần này sẽ giao cho Thư Diệp, ta muốn cô hoàn thành nhiệm vụ này một bình. ”

Trước đây mỗi khi hành động, Thư Diệp đều đi theo Mộc Vũ, hai người hợp tác hoàn thành nhiệm vụ, một là Mộc Vũ lo lắng Thư Diệp sẽ bị thương, hai là cô chưa có kinh nghiệm, không giống Mộc Vũ và các thành viên khác đều đã vượt qua ranh giới sinh tử, có thể tự mình ám sát, chuyện này đối với bọn hấn y như cơm bữa vậy.

“ Bang chủ.... ” Mộc Vũ đang muốn nói tiếp thì lại thấy bang chủ đưa tay ngăn lại.

Biết rõ Mộc Vũ lo lắng cái gì, nhưng cũng phải đến lúc Thư Diệp tự mình thi hành nhiệm vụ, tính mạng của mình phải do mình nắm giữ, không thể nào cứ ỷ lại người khác được.

“ Tôi sẽ nhận nhiệm vụ này, tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này. ” Thư Diệp kiên định trả lời tuy thế trong lòng cô lại cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không cách nào nói ra được. Mỗi lần Mộc Vũ hành động, cô chỉ đi theo sau lưng hấn mà xem mà thôi, nói đúng hơn Mộc Vũ nhận hết sự nguy hiểm vào bản thân hấn, hấn nói để cô nắm được căn kẽ những điều cần thiết mỗi khi hành động thì lúc đó mới để cô tự mình chấp hành nhiệm vụ, không sợ có trở ngại gì.

Mộc Vũ thì lại cảm thấy rất lo lắng, cô làm sao có thể hành động một mình được ?

Thư Diệp, Mộc Vũ, Định Phong, Phó Chấn, bốn người phụ trách khu vực Châu Á, tất cả những vụ ám sát xảy ra trong khu vực này đều do bọn họ đảm nhiệm, bọn họ rất ít khi gặp nhau, bởi vì ai nấy đều có việc riêng của mình. Định Phong, Phó Chấn là hai sát thủ lão làng trong Hạc bang, đối với bọn họ, chuyện giết người chỉ là chuyện bình thường, không cần ai hỗ trợ, nhưng Thư Diệp lại là người mới, cho nên cần phải được huấn luyện và giúp đỡ.

“ Tôi tin tưởng cô nhất định sẽ làm được, hơn nữa người của chúng ta sẽ âm thầm hỗ trợ cô. ” Phó Chấn vỗ vỗ vai Thư Diệp như cổ vũ cùng trấn an cô, dù cho bình thường bọn họ không ở cùng nhau, nhưng một sát thủ đúng nghĩa thì hai chữ nghĩa khí phải được đặt trên hàng đầu, còn quan trọng hơn chính họ.

Thư Diệp cảm kích gật đầu nhìn Phó Chấn, trong lòng lại đầy bất an.

Mộc Vũ đau lòng nhìn Thư Diệp, biết rõ một khi bang chủ đã quyết định chuyện gì rồi thì không ai có thể thay đổi được, chuyện để cô một mình chấp hành nhiệm vụ cũng là điều tốt, để cô có thể trở thành sát thủ chính thức như Phó Chấn và Định Phong, như vậy sẽ không dựa dẫm vào người khác nữa. Trong Hạc bang này không cho phép một sát thủ tay mơ tồn tại !

“ Chúng ta đi xin bang chủ thay đổi ý định này, để cô huấn luyện thêm một chút nữa ! ” Mộc Vũ kéo tay Thư Diệp, muốn cùng cô đi cầu xin bang chủ thu hồi quyết định này, hẳn thật sự rất lo cho an nguy của cô.

Lúc này đây Thư Diệp so với Mộc Vũ còn bình tĩnh hơn, “ Đừng lo, tôi đi theo anh cũng lén học được nhiều kinh nghiệm rồi mà, lần này nhất định sẽ không thất thủ đâu. ” Cô tin rằng nếu bản thân mình càng sợ hãi thì càng không thể phát huy được những huấn luyện mà cô từng trải qua.

“ Tôi sẽ bình an trở về, yên tâm đi ! ” Thư Diệp trấn an MỘC VŨ, cô nhất định phải toàn mạng trở về, con của cô không thể nào không có mẹ.

Ánh mắt kiên định cùng tự tin của Thư Diệp cũng làm lòng MỘC VŨ nhẹ nhõm yên tâm phần nào.

*****

10 giờ đêm, Đông Kinh – Nhật Bản, bên ngoài khách sạn XX.

Thư Diệp đứng khuất ở một góc quan sát tình hình, theo tin tức của Hạc bang, Yamamoto Ichita tối nay sẽ ngủ tại khách sạn này, ngày mai sẽ tham gia hoạt động tù thiện. Thư Diệp đeo một cái khăn bịt kín toàn bộ đôi mắt, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời, cô hít thật sâu tự trấn an mình, “ Không có chuyện gì đâu, mày nhất định làm được ! ”

Nhờ sự giúp đỡ của Phó Chấn và Định Phong, Thư Diệp theo cửa sau của khách sạn đi đến phòng của Yamamoto Ichita, hẳn vẫn chưa trở về, Thư Diệp cảnh giác quan sát xung quanh xem thử ở đây có đặt máy cảm biến laser hay là camera không. Một tiếng “ phịch ” vang lên, Thư Diệp bắn rớt máy camera trên trần nhà, khách sạn này thuộc loại cao cấp nên mọi phòng đều có thiết bị cách âm tương đối tốt, vì vậy người khác hoàn toàn không nghe thấy được tiếng súng, cho nên Hạc bang rất thích tiến hành ám sát trong khách sạn.

Thư Diệp trốn ở phía sau cửa đợi, tim cô đập bịch bịch không ngừng, nhưng cô tự nói với mình phải bình tĩnh, chỉ có như vậy mới không thất bại.

Tiếng bước chân vọng lại từ cửa phòng, chắc hẳn là Yamamoto Ichita trở về. Quả nhiên trong nháy mắt cửa phòng được mở ra, Yamamoto Ichita bước vào, hẳn đi thẳng vào phòng ngủ, lúc này Thư Diệp nhắm súng ngay ót của hắn, chuẩn bị bắn một phát chí mạng, nhưng không ngờ Yamamoto Ichita lại quay người đối diện với Thư Diệp, Thư Diệp sợ đến mức lùi lại phía sau một bước.

Yamamoto Ichita thấy Thư Diệp giơ súng về phía mình, hẳn sợ hãi la to, ý đồ định tông cửa bỏ chạy, nhưng Thư Diệp rất nhanh ngăn lại, cô nhắm ngay trán hắn, tay có chút run rẩy.

“ Bình tĩnh ! Không cần phải sợ ” Thư Diệp trong lòng tự nhủ với mình.

Yamamoto Ichita phát hiện Thư Diệp có chút bất thường, hai tay cầm súng run lẩy bẩy, vì vậy hắn thừa dịp Thư Diệp không đề phòng, hất tay cô sang một bên, đánh thật mạnh vào vai Thư Diệp, hẳn đã từng học qua một vài đường võ.

Thư Diệp lập tức la lên, sau đó liền trụ vững cơ thể, nắm chặt súng trong tay, xoay người dùng chân phải đá vào bụng Yamamoto Ichita, tận dụng cơ hội Yamamoto Ichita đứng không vững cô liền lấy súng bắn ngay tim hắn. Máu từ ngực hắn chảy ra không ngừng, rồi từ từ ngã xuống đất. Thư Diệp cũng không có bắn thêm phát nữa vì cô kết luận hắn đã chết.

Lúc thấy hấn ngã quỵ xuống đất, Thư Diệp không thể tin chính mình thật sự giết người, cả người cứng đờ không thể cử động được. Trước kia cô luôn ở một bên nhìn Mộc Vũ thuần thực xử lý mấy người này, không nghĩ tới hôm nay cô thực sự trở thành một sát thủ giết người không gớm tay.

Cô rời khỏi phòng Yamamoto Ichita đi đến bãi đỗ xe, Phó Chấn đang ở đó đợi cô. Cô ngồi vào trong xe nhưng lòng vẫn không thể bình tĩnh được, vai kịch liệt đau nhức, trán cô toát đầy mồ hôi lạnh, từng giọt nhỏ xuống hai má.

“ Không cần phải áy náy, sẽ ổn thôi mà ! Từ từ rồi sẽ quen, với lại chúng ta không giết người vô tội. ” Phó Chấn nhìn ra tâm trạng rối loạn lú này của cô, vì hấn biết cô cũng như hấn lúc lần đầu tiên giết người vậy, nhưng sau này một chút cảm giác sợ hãi cũng không còn nữa, vẫn sống bình thường như mọi người.

Thư Diệp im lặng không nói gì, lúc này đây cô không biết phải nói gì nữa.

“ Định Phong đã mua vé máy bay sẵn, cô về Đài Loan rồi thì nên nghỉ ngơi thật tốt, yên tâm, mọi thứ đều ổn cả ! ” Phó Chấn an ủi cô.

*****

Bốn giờ sáng Thư Diệp trở lại Đài Loan, lúc về đến Hạc bang cô thấy Mộc Vũ đã đứng ở phòng khách chờ cô từ lúc nào rồi, hấn lo lắng cho cô cả đêm, lúc thấy Mộc Vũ, hai chân cô mềm nhũn té ngã xuống đất.

Mộc Vũ vội chạy đến ôm Thư Diệp, “ Không sao cả, đừng sợ. ” Chỉ cần thấy cô bình an trở về là được rồi, dù cho bị cảnh sát phát hiện thì trong Hạc bang cũng sẽ có người ra mặt giải quyết.

Cảm nhận được vòng tay ấm áp yên bình của Mộc Vũ, Thư Diệp lúc này mới khóc thật to, đem tất cả sợ hãi cùng lo lắng khóc ra ngoài hết, hai tay ôm thật chặt Mộc Vũ.

“ Ngoan, đừng khóc nữa, ngủ một giấc thức dậy sẽ không sao. ” Mộc Vũ ôm cô đi về phía phòng ngủ, hấn ở bên cạnh nắm chặt tay cô, trườn mền vuốt mái tóc Thư Diệp, đợi đến khi cô ngủ mới thôi, cả người Thư Diệp vẫn run rẩy, môi lẩm bẩm gì đó, “ Đừng sợ, có tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ cô, đừng sợ. Ngủ đi ! ”

Sáng sớm hôm sau khi Thư Diệp thức dậy thì đã thấy Mộc Vũ ngồi cạnh giường mỉm cười nhìn cô, chẳng lẽ hấn cả đêm không ngủ mà ngồi bên cạnh bảo vệ cô sao ? Đây chính là câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu Thư Diệp.

“ Ngủ thêm chút nữa đi ! Lát nữa tôi sẽ xin phép đoàn phim cho cô nghỉ hôm nay ! ” Hôm qua đến giờ hấn chưa hề chớp mắt, cứ ngồi bên cạnh nhìn Thư Diệp ngủ, cô cả đêm cứ nói mớ, trán đổ đầy mồ hôi, Mộc Vũ ở bên cạnh cẩn thận lau sạch từng giọt từng giọt.

“ Không cần đâu, hôm nay là ngày bấm máy, tôi không thể nào không đi, tôi đã gây nhiều chuyện ở Đài Loan rồi, không muốn lại để ấn tượng xấu cho đạo diễn được nữa. ” Cô biết rõ quy tắc của ngành giải trí là gì và phải nên làm gì, hôm nay lại là ngày quan trọng, dù cho có chuyện gì cô cũng không được phép vắng mặt.

Mộc Vũ biết rõ không thể thay đổi chủ ý của Thư Diệp, nên cũng làm theo lời cô, miễn sao cô vui vẻ là tốt rồi.

*****

Hôm nay chuyên gia trang điểm trang điểm mặt cô đậm hơn so với mọi khi, vì chỉ có thế mới che đi được gương mặt tái xanh cùng đôi môi tím tái của cô.

Cô luôn làm việc rất chuyên nghiệp, mặc kệ vất vả và mệt mỏi cỡ nào, chỉ cần đứng trên sân khấu là tinh thần cô lại vô cùng phấn chấn, gương mặt tươi cười sáng lạn, làm biết bao nhiêu người yêu thích.

“ Mê hoặc thiên hạ ” là bộ phim truyền hình đầu tiên của Thư Diệp ở Đài Loan, nhà biên kịch cùng đạo diễn đều nhất trí phải chọn Kim Nghệ Hi đóng vai chính, bởi vì chỉ có vẻ đẹp động lòng người của cô mới có thể toát lên vẻ mỹ hoặc của nữ chính, nụ cười tươi rói cùng hai má lúm đồng tiền của cô có thể làm bất cứ ai nguyện ý quỵ rạp xuống đất.

Thư Diệp ngồi cạnh đạo diễn, chuyên nghiệp mỉm cười thế nhưng trong lòng lại cảm nhận từng cơn đau nhức từ bắp vai. Ngày hôm qua, cái người Nhật Bản đó ra tay quá hung ác, làm vai trái cô hể cử động nhẹ

thôi là đau đến phát khóc, nếu như lúc đó Yamamoto Ichita có mang dao trong người thì chắc hẳn người phải chết chính là cô rồi, nghĩ đến mà sờn cả gai ốc !

Ở phía dưới đám phóng viên cứ lia máy ảnh chụp lại nhất cử nhất động của Thư Diệp, dùng những tấm hình làm bản tin độc nhất vô nhị của bọn họ.

“ Xin hỏi Kim Nghê Hi tiểu thư, đây là bộ phim truyền hình có kinh phí đầu tư rất lớn, cô có tin tưởng tỷ suất người xem đài sẽ phá vỡ kỷ lục của đài truyền hình SGS không ? ” Một phóng viên nêu câu hỏi.

Thư Diệp mỉm cười trả lời, “ Tôi không dám nói sẽ phá vỡ kỷ lục gì, nhưng tôi sẽ tận sức cố gắng hoàn thành tốt vai diễn của mình, để các fan hâm mộ tôi sẽ không thất vọng và cũng muốn để mọi người thấy được bước đột phá trong sự nghiệp của tôi. ” Trong lúc trả lời câu hỏi, tầm mắt Thư Diệp nhìn thấy một bóng người quen thuộc, hình như là Quý Vân Húc, lại giống như không phải hẳn, hẳn làm sao đến đây được ! Cô đột nhiên tâm thần bất định.

Là cô quá nhớ hẳn nên sinh ra ảo giác sao ? Thư Diệp trong lòng cười khổ.

Kỳ thật cô không hề nhìn lầm, người đứng ở góc kia quan sát cô chính là Quý Vân Húc, hẳn hiện tại mỗi ngày đều chú ý đến hành động của cô, mỗi cuốn tạp chí đưa tin cô là hẳn sẽ ngẫu nhiên đọc không sót chữ nào, đọc hết lần này đến lần khác, ảnh cô trên tạp chí hẳn đều cẩn thận cắt ra và cất giữ.

Sau khi hoàn thành nghi thức bấm máy xong, cô sẽ quay cảnh đầu tiên trong bộ phim “Mị hoặc thiên hạ”, cảnh này nữ chính bị thất tình, cảnh quay này yêu cầu cô vừa đi dưới mưa vừa diễn tả nét đau thương khôn cùng.

Thư Diệp cúi đầu đi dưới làn mưa nhân tạo, ánh mắt đau buồn, hai tay nhẹ nhàng lau nước mắt hoàn toàn lẫn trong từng giọt mưa.

“Cắt!” Đạo diễn hô to, “Hóa trang chọn lại bộ quần áo cho Kim Nghê Hi đi, quần áo gì mà chẳng phù hợp với cảnh quay tí nào cả.” Mệnh lệnh của đạo diễn như là quân lệnh, mọi người ai nấy đều nghe theo.

Đây là lần thứ 4 đạo diễn hô cắt, không phải đèn quá mờ thì diễn tả chưa đạt, lần này thì lại bắt lỗi trang phục không hợp, Thư Diệp gượng cười, bờ vai đau nhức làm cô cảm thấy khó chịu, lại đi dưới mưa quá lâu, cả người cô run rẩy nhưng vẫn dốc sức diễn hết cảnh quay này.

“Đừng quay nữa, theo anh đi đi!” Đang muốn đi vào phòng hóa trang thay đồ, Thư Diệp lại bị giọng nói gọi ngược lại, Quý Vân Húc nắm tay cô ý muốn kéo cô ra khỏi trường quay.

Thư Diệp kinh ngạc nhìn hẳn, thì ra lúc này không phải cô nhìn lầm, hẳn thật sự xuất hiện ở đây, “Anh làm cái quái gì vậy? Tôi còn phải quay phim!”

“Quay phim khi gió gì! Em không thấy tên đạo diễn chết bầm đó cố tình khó dễ em sao?” Lúc mùa hè để cô đi dưới mưa thì không sao, nhưng đây đang là mùa đông, trời lạnh thấu xương mà bắt cô hết lần này đến lần khác dầm mưa, hẳn nhất định phải cho người điều tra gốc gác tên đạo diễn đó, coi ông ta là nhân vật phương nào, rồi sẽ tìm người từ từ cho ông ta một bài học!

Hẳn lại muốn gây sự nữa? “Diễn viên ai nấy đều như vậy cả, đâu phải chỉ 1 lần quay là xong 1 cảnh đâu, có khi phải quay lại cả chục lần mới xong 1 cảnh. Đừng có làm loạn, phóng viên đang ở đây, lát nữa họ chụp hình chúng ta nắm tay rồi lại thêm chuyện nữa!” Lần này Thư Diệp ôn tồn nói với hẳn, cũng không muốn hẳn ở đây đại náo khiến tất cả mọi người phật lòng.

“Anh chờ em quay xong rồi cùng đi ăn cơm.” Hẳn bá đạo nói, hoàn toàn không để ý Thư Diệp có đồng ý hay không, đứng một bên kiên nhẫn chờ cô quay xong.

Mộc Vũ hằm hằm nhìn Quý Vân Húc, cũng không thèm bước đến cảnh cáo Quý Vân Húc, loại người như Quý Vân Húc hẳn cần bản rất khinh thường, huống chi là nói chuyện.

Thư Diệp thay quần áo xong lần nữa diễn lại cảnh quay lúc này, cô cố vũ bản thân rang diễn tốt cảnh quay này, kết thúc công việc trở về nghỉ ngơi, vì mục tiêu này, cô cố nhẫn nhịn bỏ vai đau nhức của mình.

Cô co rúm người đi dưới mưa nhân tạo, đột nhiên bỏ vai trở nên kịch liệt đau đớn, mồ hôi cứ từ trán mà tuôn ra theo mưa, lúc đạo diễn hô “cắt, tốt rồi”, cô không chịu được nữa té xỉu trên đất.

Quý Vân Húc cùng Mộc Vũ lập tức chạy đến bên ôm lấy Thư Diệp, hai người ai nấy đều giành lấy Thư Diệp, không ai nhường ai cả.

“Buông ra! Không được chạm vào cô ấy!” Quý Vân Húc hung hăng nói với Mộc Vũ.

“Người không được chạm vào cô ấy chính là anh! Anh sớm đã không còn tư cách gặp cô ấy nữa!” Từ lúc hấn phóng hỏa thiêu ruội ngôi nhà gỗ thì hấn đã không còn tư cách nữa, một người đàn ông tàn nhẫn vậy không đáng để Thư Diệp yêu!

Quý Vân Húc không thèm quan tâm Mộc Vũ, ôm Thư Diệp vào người, lúc này hấn không muốn tranh cãi với Mộc Vũ, phải nhanh chân đem cô đến bệnh viện.

*****

Trong bệnh viện.

Thư Diệp đang nằm ngủ trên giường bệnh, đôi long mày cong của cô lại cứ nhíu chặt, Quý Vân Húc và Mộc Vũ hai người đều túc trực ở bên giường bệnh của Thư Diệp, cẩn thận chu đáo quan sát nhất cử nhất động của cô, cứ sợ sẽ bỏ quan tí biểu lộ trên mặt cô.

Mộc Vũ lo lắng nhìn Thư Diệp, cô bị thương mà cũng không hề nói hấn biết, hiện tại chỉ cần nghĩ đến cô bị người ta đánh trọng thương mà lòng hấn đau như dao cắt, nếu Thư Diệp không may thất thủ chắc chắn cô sẽ hết, may thay cô vẫn sống sờ sờ trở về.

Mà Quý Vân Húc ngồi một bên cũng lo lắng cùng phần nộ không thôi, cô rốt cuộc là sống thế nào mà bị người ta đánh tới trọng thương? Đau lòng cùng tức giận, hấn đứng lên kéo Mộc Vũ đi ra ngoài.

“Anh rốt cuộc là bảo vệ cô ấy sao vậy? Không phải anh lúc nào cũng ở bên cạnh cô ấy sao? Làm sao lại để cô ấy bị thương đến như vậy?” Quý Vân Húc bực tức nắm áo Mộc Vũ, như muốn ăn tươi nuốt sống Mộc Vũ, “Nếu như không có năng lực bảo vệ Thư Diệp, thì để tôi chăm sóc cô ấy.” Hấn sẽ không giống Mộc Vũ vô dụng đến nỗi bảo vệ một người cũng không xong. Cô bị thương 1 lần thì sẽ có lần thứ 2, hấn không bao giờ để Thư Diệp sống sờ sờ trước mặt mình biến mất lần nữa.

“Anh có tư cách gì hỏi tội tôi? Từ sáu năm trước anh đã không còn tư cách chăm sóc Thư Diệp rồi! Huống chi hiện giờ anh đã có vợ, muốn cô ấy bị người ta nói là kẻ thứ ba hả?” Mỗi câu mỗi chữ của Mộc Vũ đều đâm thẳng vào ngực Quý Vân Húc.

“Tôi có tư cách gì không liên quan tới anh! Tối thiểu tôi sẽ không giống người nào đó đến khả năng bảo vệ người khác cũng không có!” Quý Vân Húc cũng phản kích lại Mộc Vũ, mặc kệ thế nào lần này hấn nhất định bắt cô ngoan ngoãn nghe lời mình mà rời khỏi ngành giải trí, quay phim cái con khỉ, còn tên đạo diễn kia không phải là người, lúc thấy cô quay đi quay lại cảnh đi dưới mưa mà hấn đau nát gan nát ruột.

“Anh...” Mộc Vũ bị Quý Vân Húc nói thế cũng không thể nào cãi lại, là hấn sơ sẩy không biết cô bị thương, cũng không kiên trì ngăn cản cô đến buổi bấm máy ngày hôm nay, làm cô chịu không nổi ngất xỉu, là do hấn tức trách cho nên Quý Vân Húc quả trách cũng là đúng!

Quý Vân Húc cũng không nói thêm gì, mở cửa đi vào ngồi bên cạnh cầm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Thư Diệp, áp vào má mình. Thư Diệp lúc này chậm chậm mở hai mắt nặng trĩu của mình, lúc thấy Quý Vân Húc bên cạnh mình, cô nghi hoặc hỏi, “Sao anh lại ở đây? Mộc Vũ đâu?” Bình thường cho dù là chuyện gì, Mộc Vũ cũng sẽ ở cạnh cô, đột nhiên không thấy hấn làm cô cảm thấy không quen.

Cô vừa tỉnh lại đã hỏi Mộc Vũ đâu, trong lòng Quý Vân Húc cực kỳ khó chịu, nghiêm mặt lạnh như băng sương lại làm không khí xung quanh như ngưng đọng, “Anh sao không thể ở đây chứ?”

Thư Diệp nghiêng đầu nhìn phía sau lưng hấn, nhưng mới vừa nhúc nhích thì bả vai lại đau nhức, làm cô không thể cử động được gì, chỉ nắm chặt tay Quý Vân Húc. Nhìn vẻ mặt thống khổ của Thư Diệp, hấn đoán chắc chắn do vết thương trên bả vai cô, hấn nhanh tay cởi vài nút áo trên người cô ra để xem vết thương trên vai trái của cô thế nào.

Một mảng lớn tím xanh đập vào mặt hấn, bàn tay thô ráp của Quý Vân Húc khê vuốt vai Thư Diệp, môi thối nhẹ nhè lên vai cô hòng giảm bớt đau đớn của cô.

Thư Diệp không được tự nhiên cài lại nút áo, Quý Vân Húc cũng không nói gì như ngầm đồng ý. Hành động của cô làm hắn cảm thấy vết thương này không phải đơn thuần do quay phim gây ra.

Quý Vân Húc đứng bên cạnh giường bệnh hoàn toàn không có ý định đi, lẳng lặng nắm lấy tay Thư Diệp, chăm chú nhìn cô thật lâu rồi mới nói, “Rời khỏi ngành giải trí đi, mọi tổn thất trong hợp đồng anh sẽ bồi thường thay em.” Hắn không muốn cô lại chịu sự đau khổ này lần nữa.

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn Quý Vân Húc, “Anh có biết lời nói này của anh rất buồn cười không? Tôi sẽ không rời khỏi ngành giải trí, tôi có cuộc sống của tôi, nếu như anh cảm thấy hối hận về những chuyện lúc trước mà anh gây ra cho tôi thì làm ơn từ nay anh đừng bao giờ quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!” Đã hắn biết mình chính là Thư Diệp, cô cũng không cần phải che giấu làm chi, hơn nữa lúc nói mấy lời này cô cũng không đành lòng, nhưng cô cũng chỉ bất đắc dĩ thôi, từ lúc cô chấp hành nhiệm vụ đến giờ, cô phát hiện một sát thủ thực thụ không thể tình cảm lẫn át, lúc nào cô cũng có thể ngã xuống khi đang tiến hành nhiệm vụ.

Sớm biết như vậy cô đã không sinh Tiểu Mặc ra, cho dù ngày nào đó cô cháu trời thì cũng sẽ không lo lắng như hôm nay. Tiểu Mặc sinh ra đã là sai lầm, cô không muốn mình sai lại càng sai, để Quý Vân Húc trở thành nỗi lo lắng thứ hai của cô. Hai người vĩnh viễn không cách nào đến với nhau được, cả hai cứ như hai đường thẳng song song, vậy thì cần chi phải lãng phí thời gian chứ!

Cô rốt cuộc cũng chịu thừa nhận mình là Td! Quý Vân Húc thầm vui mừng, nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, tay hắn nhẹ nhàng đặt lên trán cô, “Nếu dễ dàng buông tay như vậy, anh không phải là Quý Vân Húc rồi!” Hắn chắc nịch tuyên cáo ý định của mình với td, muốn cô bỏ suy nghĩ vớ vẩn kia đi.”

Thư Diệp đột nhiên cười lạnh, “Anh thật đúng là vô sỉ! Ban đầu là do anh phóng hỏa thiêu cháy ngôi nhà gỗ, muốn tôi chết cháy trong đó, từ lúc ấy chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa!” Vậy mà hắn còn dám ở đây dương oai điệu võ uy hiếp cô, danh xưng vô lại nhất trên thế giới chắc phải tặng cho hắn rồi! Vì tức giận mà hai má cô đỏ bừng cả lên.

Quý Vân Húc khó hiểu nghe những lời cô nói, chẳng lẽ cô nghĩ hắn phóng hỏa đốt ngôi nhà gỗ đó sao? Nếu như hắn phóng hỏa muốn dồn Thư Diệp vào chỗ chết thì sáu năm nay hắn cần chi sống trong đau khổ?

“Em cho rằng là anh phóng hỏa sao?” Quý Vân Húc nghiêm túc nói, nhìn vẻ mặt tức giận của cô, hắn đoán cô chắc chắn nghĩ xấu về hắn. Đúng vậy, hắn đã từng tổn thương cô, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ muốn cô chết cả!

“Không phải sao? Anh còn muốn nói dối đến chừng nào nữa? Thư Diệp cũng không sợ, trừng mắt nhìn hắn, đã làm mà không dám thừa nhận, loại rùa rút đầu như hắn quả thật đáng khinh bỉ!

“Em tin hay không tin cũng được, anh không phải là người phóng hỏa, nếu là do anh làm, anh nhất định sẽ nhận.” Quý Vân Húc hắn không phải loại người dám làm không dám nhận! Sự kiên định của hắn làm Thư Diệp có chút nghi ngờ, thật không phải hắn làm ư? Nếu như không phải thì ai là người muốn cô chết chứ? Nhưng mọi thứ cũng đã qua rồi, hơn nữa cô vẫn còn sống, cô cũng không muốn truy cứu thêm nữa, nếu càng chăm bẵm chuyện trong quá khứ, cô càng đau khổ thêm thôi.

“Tôi không muốn quan tâm mấy chuyện đó nữa, anh đi về đi, tôi không thích lằng nhằng với mấy người đã có vợ!” Thư Diệp quay đầu vào trong, lòng không hiểu sao lại rất sâu sắc.

“Cộc cộc.” Tiếng đập cửa vang lên, hai người cùng nhìn về phía cửa, Thư Diệp cứ tưởng là Mộc Vũ, nhưng người bước vào lại khiến cô kinh ngạc – Đào Tĩnh Dao, sao cô ta lại ở đây? Sáu năm không gặp mà Đào Tĩnh Dao cũng không có thay đổi gì nhiều, chỉ là khuôn mặt mang đầy bi thương, cô lúc này mới chú ý đến cái bụng của Đào Tĩnh Dao, cô càng ngạc nhiên mở to hai mắt!

Quý Vân Húc cũng bật tức khi nhìn thấy Đào Tĩnh Dao ở đây, chết tiệt, dám gạt hắn không phá thai!

“Tiểu Diệp, lâu quá không gặp!” Đào Tĩnh Dao đi lướt qua Quý Vân Húc đang tức giận, chậm rãi đi đến cạnh td, cô hôm nay đến khoa sản kiểm tra, vô tình thấy Quý Vân Húc ôm một cô gái vội vàng đi vào phòng cấp cứu, vốn tưởng đó là Âu Dương Thái Thái nhưng lại thấy không giống lắm. vì vậy liền quyết định đến đây xem cho rõ.

Cô đứng dòm ở cửa kiếng, ngạc nhiên phát hiện ra đó là Thư Diệp sáu năm không gặp. Thư Diệp thật sự trở về! Sáu năm sau Quý Vân Húc vẫn như trước đây yêu thương Thư Diệp vô cùng, nhìn vẻ mặt hắn lo lắng

khi ẵm Thư Diệpvào bệnh viên cũng có thể đoán được Thư Diệpdoi với hấn quan trọng như thế nào! Âu Dương Thái Thái và cô đều giống nhau, đều đáng thương cả mà thôi!

Thư Diệpkhông có lên tiếng, không biết vì sao bây giờ nhìn thấy Đào Tĩnh Dao cô lại có cảm giác chán ghét, hoàn toàn không có tí gì thân thiết hay tình thâm hết.

“Cô tới đây làm gì? Cút ra ngoài cho tôi!” Quý Vân Húc kéo Đào Tĩnh Dao ra ngoài, không muốn cô ta ở đây gây sóng gió, ảnh hưởng Thư Diệpnghỉ ngơi.

“Buông em ra! Em còn muốn trò chuyện với Tiểu Diệp!” Đào Tĩnh Dao vùng khỏi tay Quý Vân Húc, lần nữa đi đến trước mặt tđ, giả bộ đáng thương nói với tđ, “Tiểu Diệp, em thấy chưa? Quý Vân Húc không hề dịu dàng quan tâm chăm sóc chị cho dù chị đang mang đứa con của anh ấy, anh ấy vẫn rống giận quát mắng chị, khó trách lúc trước em lại muốn bỏ đứa con đó!” Bộ dạng đáng thương của Đào Tĩnh Dao chỉ làm Thư Diệpcảm thấy ghét thêm, cô làm sao không biết Đào Tĩnh Dao đang khiêu khích mình chứ, cô ta cho là có con với Quý Vân Húc là chuyện tốt sao, đáng để khoe khoang sao?

Thư Diệpgương cười nhìn vẻ gian dối của Đào Tĩnh Dao, “Đã anh ta đối xử với chị như vậy, chị sao không noi gương em này.”

“Làm loạn đủ rồi, cút ra ngoài ngay cho tôi!” Quý Vân Húc sắc giọng nói, hai mắt sắc bén như chim ưng nhìn chăm chăm Đào Tĩnh Dao, đợi chút nữa hấn sẽ từ từ tính sổ với Đào Tĩnh Dao! Hấn sòng sọc kéo Đào Tĩnh Dao ra ngoài đóng cửa lại.

Hiện tại Quý Vân Húc cũng không biết nói gì nữa, “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi! Anh sẽ tới thăm em nữa!” Hấn định tiến lên nắm tay tđ, nhưng cô lại tránh né, “Đừng đụng tôi!”

Đồ đàn ông thú! Lặng nhặng khắp nơi, sao không chết đi cho rồi! Thư Diệpbực tức thầm nguyên rửa hấn, mọi chua xót đều hiện lên trên cả mặt cô, giống như vết thương trên vai vậy, đau nhức không thôi.

Quý Vân Húc rất hài lòng nhìn thấy cô ghen, hấn kẻ sát mặt cô, hôn lên trán cô, “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, anh sẽ giải quyết tốt mọi chuyện!” Nói xong hấn đi ra khỏi phòng bệnh.

Nực cười, giải quyết chuyện gì chứ! Cô hờn dỗi bực tức lấy mền che đầu.

Lúc này Mộc Vũ cũng trở về, đem theo hộp cơm thơm ngào ngạt, cả buổi trưa nay cô ngất xỉu, hiện giờ chắc đói bụng lắm, thừa lúc Quý Vân Húc ở chỗ này, hấn liền ra ngoài mua chút đồ ăn cho cô.

Mộc Vũ kéo mền xuống, phát hiện vệt nước mắt chưa khô trên má cô, không cần nghĩ hấn cũng đoán được chắc chắn lại do Quý Vân Húc gây ra !

Hấn ngồi xuống cạnh cô, “Ăn cơm đi!” Thư Diệpcũng ngoan ngoãn nghe lời hấn mà ngồi dậy, Mộc Vũ tình cảm múc từng muỗng cơm đút Thư Diệpăn.

Thư Diệpkhông để ý vai trái đang đau đớn đột nhiên ôm chầm lấy Mộc Vũ, “Chỉ có anh là tốt với tôi nhất thôi!” Nước mắt ào ào tuôn ra như suối, cô thật sự rất cảm kích sự quan tâm của Mộc Vũ.

23. Chương 106-110

Chương 106: Chờ mong ôm cháu trai

Quý Vân Húc kéo Đào Tĩnh Dao ra khỏi bệnh viên, hung hăng đẩy ngã Đào Tĩnh Dao trên đất, “Tôi khuyên cô tốt nhất nên phá cái thai này đi, nếu không thì đừng trách tôi tự ra tay.”

Đào Tĩnh Dao ôm lấy bụng mình đau lòng nhìn người đàn ông trước mặt, hấn có thể nhẫn tâm vậy sao? Vậy thì cô cần gì phải giữ đứa con này nữa! Đứa con này vốn không nên sinh ra, Thư Diệp nói rất đúng, sao cô lại không noi theo mà dứt khoát bỏ đi đứa con này.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó! Đây là do cô tự chuốc lấy, nếu như lúc trước cô không phản bội tôi, con của chúng ta giờ cũng đã lớn rồi, chính cô không biết quý trọng thì đừng oán trách người khác!” Quý Vân Húc trách cứ Đào Tĩnh Dao, trước đây hẳn đối xử lạnh lùng với Đào Tĩnh Dao, căn bản vì cô ta phản bội mình.

Nhưng giờ ngược lại hẳn phải cảm ơn Đào Tĩnh Dao, nếu không có cô, chắc chắn hẳn không thể gặp được Thư Diệp, cho dù hiện tại Thư Diệp không thể tha thứ cho hẳn, nhưng hẳn tin tưởng một ngày nào đó Thư Diệp cũng sẽ hồi tâm chuyển ý trở lại bên cạnh hẳn.

Đào Tĩnh Dao vịn cây cột bên cạnh mình đứng lên, từng bước đến gần Quý Vân Húc, “Cho dù em đã sai thì sáu năm nay em cũng đã chuộc lỗi đủ rồi. Từ nay về sau chúng ta không ai thiếu nợ ai, em sẽ bỏ đứa con này, em cũng không muốn mang đứa con của anh!” Hẳn hoàn toàn vô tình, cô đã lãng phí thời gian sáu năm thanh xuân, nghĩ là hẳn sẽ cảm động sẽ tha thứ cho mình, nhưng hẳn là người lạnh lùng vô tình, làm sao biết cái gì gọi là tha thứ, cô nhất định sẽ trả thù hẳn!

“Tốt nhất là vậy! Nếu không thì cô chết lúc nào cũng không biết!” Quý Vân Húc máu lạnh nhìn Đào Tĩnh Dao.

Đào Tĩnh Dao càng thêm chắc chắn quyết định này của mình là chính xác, hẳn không thể cả đời đều ngạo mạn như vậy, cho dù hiện tại anh lắm liệch nhưng cuối cùng một ngày nào đó cô nhất định bắt hẳn thảm hại ê chề.

Từ bệnh viện trở về, Quý Vân Húc mệt mỏi đi vào nhà, hẳn kinh ngạc khi thấy ba mẹ của Âu Dương Thái Thái – Âu Dương Thiết Minh và Lý Liễu Hoa cùng Viên Phàm và Quý Lập Bác, còn có Âu Dương Thái Thái, 5 người nói chuyện vui vẻ ở phòng khách.

Mà Quý Vân Húc cũng không có dừng bước, hẳn vẫn ngạo mạn cùng vô lễ như trước, một mạch đi về phòng mình, căn bản không để ý đám người đang ngồi ở phòng khách. Hẳn luôn làm theo ý mình, dù ai có nói gì thì hẳn cũng không nghe theo!

“Con đứng lại cho ba! Gặp người lớn sao không chịu chào hỏi gì vậy?” Đứa con này của ông càng ngày càng ngạo mạn vô lễ mà, quả thật làm mất mặt ông, Quý Lập Bác tức giận đến thở hơi lên.

Thấy tình hình không ổn, Âu Dương Thái Thái thông minh đi đến gần Quý Vân Húc, thân mật nắm lấy tay hẳn, “Ba, Vân Húc chỉ là mãi mê suy nghĩ nên mới không thấy chúng ta thôi.” Âu Dương Thái Thái đúng là mở to hai mắt mà nói dối, nhiều người ngồi đây vậy làm gì mà hẳn không thấy chứ.

Quý Vân Húc cũng không hất tay Âu Dương Thái Thái ra, chỉ khinh thường nhìn cô, nhìn một đám người vì lợi ích riêng của mình mà giả bộ thân thiết, hoàn thuận, càng nhìn càng thấy kinh tởm!

“Vân Húc, nếu con đối xử không tốt với Thái Thái, ba nhất định sẽ không tha cho con!” Lúc này Âu Dương Thiết Minh cũng đứng dậy đi đến trước mặt Quý Vân Húc, nếu như không phải con gái ông kiên trì muốn gả cho Quý Vân Húc, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự này. Ánh mắt Âu Dương Thiết Minh hằm hằm uy hiếp Quý Vân Húc mà Quý Vân Húc cũng cực kỳ khiêu khích xem thường lời nói của Âu Dương Thiết Minh.

“Ông thông gia, ông cứ yên tâm, Vân Húc của chúng tôi nhất định đối xử tốt với Thái Thái mà.” Cảm nhận được mùi thuốc súng lan tỏa khắp phòng, Viên Phàm lập tức đi đến giảng hòa.

Lý Liễu Hoa cũng giữ chặt Âu Dương Thiết Minh đang tức giận, kéo ông ngồi trở lại ghế, bầu không khí lúc này mới dịu xuống.

“Vân Húc, Thái Thái, hai con cũng nên cố gắng sinh cho chúng ta đứa cháu trai để ẵm bông đi! Đừng để mấy lão già đây chờ lâu quá!” Lý Liễu Hoa cười cười nhìn hai người nhưng trong lòng thừa hiểu mấy người trẻ tuổi chẳng thích sinh con để cái sớm như vậy.

“Mẹ, tụi con sẽ cố gắng!” Âu Dương Thái Thái xấu hổ cười cười. Cố gắng? Cô làm sao mà cố gắng? Liếc nhìn qua vẻ mặt lạnh lùng của Quý Vân Húc, sau đó nói, “Ba, mẹ, các người cứ nói chuyện đi, tụi con về phòng trước.” Âu Dương Thái Thái kéo Quý Vân Húc về phòng, giả bộ choàng tay thân mật trước mặt người lớn.

Lúc về đến phòng, Quý Vân Húc hung hăng hất tay Âu Dương Thái Thái ra khỏi người mình, “Đừng có giả bộ y như chúng ta ân ái lắm!” Hấn tức giận đến nỗi muốn bóp chết Âu Dương Thái Thái.

Hiện giờ Quý Vân Húc thật sự hối hận sao mình lại vì lời nói của Thư Diệp mà trong cơn tức giận nông nổi kết hôn cùng Âu Dương Thái Thái, hấn lúc đó hấn là trúng tà rồi! Nhưng lúc đó tài chính của Cẩm Mỹ cũng có vấn đề, phải dựa vào quan hệ thông gia để cổ phiếu tăng lại. Hiện tại Cẩm Mỹ cũng đã không còn khó khăn gì nữa, coi như hấn và Âu Dương Thái Thái cũng không còn dính dáng gì tới nhau. Không phải hấn hèn hạ lợi dụng Âu Dương Thái Thái rồi sau đó một đạp hất cẳng cô đi, mà vì hai người đều sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng là người của hai thế giới khác nhau, dù thế nào cũng không hòa hợp được, hấn cũng không thể nào miễn cưỡng sống chung với cô được!

“Chúng ta ly hôn đi!” Hấn không muốn tiếp tục một cuộc hôn nhân vô nghĩa nữa, càng miễn cưỡng thì càng tổn thương đối phương sâu hơn mà thôi. Hai người không ai yêu ai cả, không cần phải lãng phí thời gian cho nhau.

“ Anh muốn ly hôn là chuyện của anh, em không quan tâm, tóm lại em sẽ không ly hôn. ” Âu Dương gia sẽ không thể để người khác xem thường được, mà Âu Dương Thái Thái cô cũng không dễ dàng buông tay như vậy, mấy tháng nay cô đều giữ thể diện cho hấn, chẳng lẽ hấn muốn ly hôn cô để sống chung với Thư Diệp sao ?

“ Anh muốn sống chung với Thư Diệp sao ? ” Âu Dương Thái Thái nhìn thẳng Quý Vân Húc, muốn tìm ra đáp án trên mặt hấn, nếu như hấn thật sự muốn sống chung với Thư Diệp thì đừng trách cô tại sao không coi Thư Diệp là bạn nữa. Trong tình yêu không có ai đúng ai sai, không có ai trước ai sau, chỉ có ai thắng ai thua mà thôi. Hiện tại Quý Vân Húc không có tình cảm với cô, chắc gì sau này lại không có chứ! Âu Dương Thái Thái này không biết thua là thế nào, cái cô muốn có nhất định phải có bằng được!

“Chuyện này không liên quan cô, nếu không ly hôn thì người chịu khổ chính là cô! Cô suy nghĩ cho kỹ đi!” Quý Vân Húc bước ra khỏi phòng, đóng cửa một cái rầm.

Vào đầu mùa đông, trời luôn tối sớm hơn mọi khi, mọi người đều gấp gấp trở về nhà.

Thư Diệp hoàn thành một ngày làm việc của mình, cô liền trở về công ty, tại cửa chính của công ty cô thấy Thư Triết đang đứng đó chờ mình, cô còn chưa kịp hoàn hồn thì Thư Triết đã chạy đến ôm cô vào lòng, “ Triết rất nhớ Diệp ! ” Chỉ một câu nói đơn giản thôi mà đã nói hết bao nhiêu nhớ thương của hấn đối với Thư Diệp, lực tay càng ngày càng ôm chặt cô, như muốn cơ thể cô hòa nhập vào chính cơ thể của hấn.

Thư Diệp bị ôm đến thở không nổi, cố gắng thoát khỏi vòng tay của Thư Triết, trên người hấn toàn là mùi rượu, cô khẽ nhíu mày hỏi, “ Em uống rượu sao ? ”

“ Diệp còn quan tâm Triết sao ? ” Trên mặt Thư Triết đầy vẻ bi thương, hấn thật sự muốn hỏi tại sao cô có thể tha thứ cho Quý Vân Húc, nhưng tại sao lại không chịu nhìn nhận hấn chứ ?

Mộc Vũ đi theo sau lưng Thư Diệp từ nãy giờ đã chứng kiến hết mọi việc, hấn lập tức tiến lên đẩy Thư Triết ra, hấn quả thật không thể nào rời mắt khỏi cô, chỉ mới không để ý cô một tí thì cô đã bị người khác quấy rối rồi.

Bởi vì Mộc Vũ đẩy quá mạnh, hơn nữa Thư Triết lại uống quá nhiều rượu, vì thế hấn lập tức ngã lăn xuống đất.

“ Tiểu Triết ! ” Thư Diệp lo lắng muốn đỡ Thư Triết dậy, cô nhìn xem hấn có bị thương không, hấn đau khổ thế nào làm sao cô không biết chứ, cô nào cũng có hơn gì hấn. Thư Triết thừa dịp cô đến gần liền ôm ghì lấy cô, nghe được cô gọi tên hấn, trong lòng hấn vui mừng như bay lên tận chín tầng mây.

Thư Diệp thấy Thư Triết như vậy, trong thoáng chốc cô cũng không biết phải làm sao, “ Tiểu Triết ! Em uống say rồi, chị đưa em về nhà ! ”

“ Triết không về nhà, Triết chỉ muốn Diệp thôi ! ” Thư Triết say khướt ôm Thư Diệp không buông.

Thư Diệp biết rõ Thư Triết đang say ần nói lung tung, vì vậy cô cũng kiên nhẫn vỗ vỗ đầu hấn, cũng như để hấn an tâm hơn.

Trong biệt thự Thư gia

Lâm Tư Ánh đeo kính lão ngồi trên sofa đọc báo, vô tình đọc được tin tức của Thư Diệp.

“ Sức hút của đại minh tinh Hàn Quốc : Kim Nghệ Hi hợp tác với tập đoàn Thiên Di Đài Loan quay bộ phim truyền hình “ Mị hoặc thiên hạ ”, hôm nay là ngày bấm máy đầu tiên, hàng trăm phóng viên và fan hâm mộ đến trường quay khiến buổi bấm máy hết sức náo nhiệt. Điều đó cũng chứng minh được sức hút của Kim Nghệ Hi tại Đài Loan này. Bộ phim truyền hình này được đầu tư rất lớn, chúng ta hãy cùng chờ xem biểu hiện của cô. ”

Sao Kim Nghệ Hi này lại giống Thư Diệp quá ? Giống nhau y đúc, không thể nào, chắc chắn là cùng một người ! Lâm Tư Ánh sau khi đọc cái tin này bà ngồi ngây người ở sofa nhìn chằm chằm tấm hình của Kim Nghệ Hi.

“ Nguyên Hạo, ông mau tới đây xem đi, người này có phải là Thư Diệp không ? Lâm Tư Ánh vừa nói vừa chạy đến bên Thư Nguyên Hạo, đưa cho ông cuốn tạp chí, xem đây có thật sự là Thư Diệp không.

Thư Nguyên Hạo lập tức cầm lấy tờ tạp chí, tấm hình của Thư Diệp chiếm nguyên một trang báo, ông không dám tin vào mắt mình, hai tay run run, nước mắt đột nhiên trào mi.

“ Đúng là Thư Diệp rồi, đúng vậy, chính là Thư Diệp, Thư Diệp không có chết ! Thật tốt quá ! ” Ông vui mừng la lên, đem tờ tạp chí ôm vào trong ngực.

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, Lâm Tư Ánh đi ra mở cửa thì thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng ở cửa, quần áo trên người bà ta cũng đã nói lên bà a là người giàu có, “ Bà là ai ? ” Lâm Tư Ánh cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mặt, chẳng lẽ bà ta là nhân tình bên ngoài của Thư Nguyên Hạo ? Nghĩ như thế nên giọng điệu của Lâm Tư Ánh cũng chẳng nể nang gì, cực kỳ khó chịu.

“ Tôi là ai các người không cần phải biết, bà chỉ cần biết con trai yêu quý của bà làm chuyện đồi bại gì ở ngoài kia ! ” Chung Hiểu Dung cũng cao giọng đẩy Lâm Tư Ánh sang một bên, bước thẳng vào phòng khách Thư gia, đảo mắt nhìn chung quanh nhà, bỗng nhiên nhíu chặt mày tỏ vẻ khinh thường, “ Đúng là đồ nhà nghèo ! ”

“ Bà nói ai nhà nghèo ? Nói lại cho tôi xem ! ” Lâm Tư Ánh đi đến trước mặt Chung Hiểu Dung, khí thế cũng không thua gì bà ta, tự nhiên không đâu có con chó điên ở nhà bà làm loạn !

“ Tôi nói các người nghèo kiết xác, tôi nói sai sao ? Quá rõ ràng rồi còn gì nữa ! ” Giọng Chung Hiểu Dung quát to nghe đến chói tai, hai tay khoanh trước ngực càng làm bà giống người đàn bà chanh chua. “ Thư Triết đâu ? Kêu nó ra đây ! Hôm nay nếu nó không chịu ra đây, tôi sẽ quậy cho các người xem ! ”

“ Bà điên thì đi chỗ khác mà điên đi ! Đừng có ở chỗ này mà sửa bậy bạ ! Đi ra ngoài cho tôi ! ” Lâm Tư Ánh cũng thuộc loại người chanh chua chẳng kém gì Chung Hiểu Dung cả.

Chung Hiểu Dung thấy Lâm Tư Ánh dám mắng mình, lập tức tiến lên tát cho Lâm Tư Ánh một bạt tai, “ Mẹ nào con nấy ! Hôm nay Thư Triết còn không ra đây nói rõ mọi chuyện thì tôi nhất định sẽ không đi ! ” Con gái của Chung Hiểu Dung làm sao lại để người khác khi dễ được !

Thư Nguyên Hạo nhìn người phụ nữ này rất quen mặt nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu, “ Xin hỏi vị phu nhân này, Thư Triết nhà tôi đã làm gì sai ? ” Thư Nguyên Hạo điềm tĩnh hỏi, đây là tác phong xưa nay của ông, dù sao cũng từng là tổng giám đốc của một công ty, ông nói chuyện hay làm việc cũng không sơ sài như Lâm Tư Ánh.

“ Con trai các người ăn nằm với con gái tôi xong thì phải tay bỏ đi không chịu trách nhiệm, hôm nay tôi đến đương nhiên không phải muốn nó chịu trách nhiệm gì, loại nghèo kiết xác như các người thì làm sao xứng với Quý Phỉ nhà chúng tôi , tôi chỉ muốn tới cho nó một bài học thôi ! ” Chung Hiểu Dung không hề sợ sệt nói ra ý định đến đây lần này của mình.

Quý Phỉ ! Họ Quý ! Chẳng lẽ đây là Chung Hiểu Dung, chị dâu của Quý Vân Húc ? Ông từng nghe nói đến chuyện nhà của Quý Vân Húc, khó trách ông cứ cảm thấy người phụ nữ này rất quen mặt. Nghe bà ta nói Thư Triết quan hệ với con gái bà ấy, ông cảm thấy khó hiểu, không phải Thư Triết rất ghét người nhà họ Quý sao ? Sao lại đi quen với họ ? Chẳng lẽ vì trả thù ? Sắc mặt Thư Nguyên Hạo thoáng chốc trở nên tái mét.

“ Bà dám đánh tôi ? ” Lâm Tư Ánh phát cuồng xông đến Chung Hiểu Dung, một tay nắm lấy tóc Chung Hiểu Dung, tay kia thì bóp mặt, tnd chưa bao giờ dám đánh bà, mà người đàn bà điên này lại tát bà, không cho bà ta một một bài học, bà không phải họ Lâm.

Chung Hiểu Dung cũng không yếu thế, hait ay cào cấu lấy người Lâm Tư Ánh, “ Con mụ điên này, tôi cho bà biết tay ! ” Chung Hiểu Dung vừa nói vừa đẩy ngã Lâm Tư Ánh xuống đất, mà Lâm Tư Ánh thì nắm chặt quần áo Chung Hiểu Dung không buông nên hai người lúc này đều ngã xuống đất cả, ôm nhau đánh túi bụi.

“ Mau dừng tay ! ” Lời nói của Thư Nguyên Hạo hoàn toàn không có kí lô gì cả, hai người vẫn điên cuồng đánh nhau, họ hoàn toàn không nghe lọt tai những gì Thư Nguyên Hạo nói. Thư Nguyên Hạo đành phải tiến lên tách hai người ra, lúc này hai người hoàn toàn không khống chế được bản thân, vì vậy Thư Nguyên Hạo không tài nào can ngăn được. Quả thật người xưa có câu tục ngữ rất đúng, thà đắc tội tiểu nhân chứ đừng đắc tội phụ nữ, câu tục ngữ này áp dụng trên người bọn họ là đúng nhất.

“ Dừng tay cho tôi ! ” Tiếng rống thét của Thư Nguyên Hạo rốt cuộc cũng làm cho hai người đang lộn lộn trên đất dừng lại, thật ra cũng không phải là bởi vì tiếng hô của Thư Nguyên Hạo, mà vì cả hai người đã đánh nhau đến kiệt sức.

Đẩy Lâm Tư Ánh sang một bên, Chung Hiểu Dung chậm rãi đứng dậy, ánh mắt cảnh giác nhìn Lâm Tư Ánh đang nằm trên đất, “ Tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu ! Cứ chờ mà xem ! ” Trên đời này không có chuyện tổn hại người khác xong mà còn có thể gương oai diệu võ.

Chung Hiểu Dung tức giận đi ra khỏi Thư gia, lúc ra khỏi cũng không quên đá vô cửa một cái cho bõ tức, trong miệng chửi rủa gì đó nhưng vì ở xa nên Lâm Tư Ánh và Thư Nguyên Hạo không nghe rõ.

Thư Nguyên Hạo bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, hai đứa con trai suốt ngày đều như vậy, chỉ biết ở ngoài gây chuyện để cho người khác phiền lòng !

*****

Vì Thư Diệp nặng nề đòi phải đưa Thư Triết về nhà, Mộc Vũ đành phải làm tài xế đưa Thư Triết và Thư Diệp về Thư gia. Thư Diệp để Thư Triết tựa đầu vào bờ vai nhỏ nhỏ của mình mà ngủ, cô nhớ lại lúc trước hẳn luôn quan tâm chăm sóc cô, lúc ấy cô cứ như là em gái còn Thư Triết lại chính là anh trai vậy.

Nhìn Thư Triết say khướt đang ngủ ngon lành, Thư Diệp khẽ mỉm cười, thật không ngờ em trai cô đã lớn rồi, đã trở thành một người đàn ông chân chính, lại rất đẹp trai nữa, nhưng dù cho Thư Triết có trở nên như thế nào thì trong lòng Thư Diệp, Thư Triết mãi mãi là một đứa em trai yêu quý.

“ Đến rồi, cô thật sự muốn vào gặp bọn họ sao ? ” Mộc Vũ ảm đạm hỏi Thư Diệp, hẳn không thích nhìn cô mỉm cười với người đàn ông khác, dù rằng ánh mắt cô nhìn Thư Triết khác sôi qv, nhưng trên thực tế hai người họ cũng không phải là chị em ruột.

Thư Diệp gật đầu, “ Về nước lâu rồi, tôi cũng nên đến thăm họ, cho dù trước đây có xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đã nuôi nấng tôi suốt 16 năm. ” Hai người họ có lẽ không thích cô, thậm chí đến tận bây giờ không cách nào tiếp nhận cô, nhưng đó là chuyện của bọn họ, điều cô nên làm chính là tận hiếu ! Nói thì nói như thế, thật sự trong lòng cô rất sợ mẹ vẫn như trước kia không thích cô.

Thư Diệp cầm mấy món quà lúc này ghé cửa hàng mua cùng Mộc Vũ đi đến gõ cửa, nhưng cô phát hiện cửa nhà đã mở sẵn ! Mộc Vũ ôm Thư Triết đang ngủ say đứng bên cạnh Thư Diệp.

“ Có ai không ? ” Thư Diệp đẩy cửa, ba người bọn họ đi vào trong phòng khách. Lúc này Lâm Tư Ánh đang ngồi ở bàn ăn, nhìn Thư Diệp ưu nhã cao quý, dù không trang điểm nhưng vẻ đẹp của cô vẫn làm người ta mất hồn, sáu năm không gặp, cô giờ đây đã trở thành một cô gái duyên dáng yêu kiều, dù đã gần ngũ tuần, Lâm Tư Ánh cũng không khỏi trầm trộ ái mộ.

Thư Nguyên Hạo kinh ngạc nhìn Thư Diệp, trong lòng ông mâu thuẫn, ông không biết phải nói gì với Thư Diệp, nếu như không phải tại ông thì Thư Diệp đã không chịu nhiều khổ cực rồi. Sớm biết sẽ có một ngày như hôm nay, ông thà lúc đó không nhận nuôi cô ở cô nhi viện.

Thư Diệp đi đến trước mặt Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ánh, Thư Nguyên Hạo so với trước kia đã già đi rất nhiều, trên trán nếp nhăn hiện ra rõ ràng, mái tóc đen giờ đã bạc đi không ít, nhưng nhìn ông vẫn sống khỏe mạnh, lòng cô lại cảm thấy rất vui.

Cô nhìn thấy trên mặt Lâm Tư Ánh hẳn rõ 5 dấu tay, khóe miệng lại chảy ra ít máu giống như mới vừa bị ai đánh vậy, chẳng lẽ là Thư Nguyên Hạo đánh ư ? Thư Diệp nghi ngờ tự hỏi, nhưng cô dám chắc ba cô không phải là một người chồng vũ phu !

“ Ba, mẹ, hai người có khỏe không ? ” Cô không biết hai người họ có cho phép cô gọi như vậy không, nhưng ngoại trừ gọi họ là ba mẹ, cô vắt óc suy nghĩ cũng không biết phải xưng hô như thế nào.

“ Tiểu Diệp ! ” Thư Nguyên Hạo hai tay run run từ từ đi đến bên cạnh Thư Diệp, “ Xin lỗi, ba sai rồi, xin con tha thứ cho ba ! ” Thư Nguyên Hạo ăn năn cầm chặt hai tay Thư Diệp.

Thư Diệp nhìn Thư Nguyên Hạo tuổi già mà còn khóc thương xin cô tha lỗi cho ông mà đau lòng không thôi, nước mắt trong khoảnh khắc cũng tuôn ra, “ Ba, đừng như vậy, chuyện đã qua rồi hãy để cho nó qua đi ! Nếu ba muốn, con vẫn muốn làm con gái của ba. ” Thư Diệp ôm chầm lấy Thư Nguyên Hạo, cho dù họ không cùng chung huyết thống, nhưng họ đã nuôi cô khôn lớn, cô cũng phải báo đáp họ.

Lâm Tư Ánh đứng bên này hai cha con tình thâm, bà không biết phải nói gì, một Thư Diệp thành công danh toại vạn người ngưỡng mộ lại còn nhớ đến bọn họ, cho dù lúc trước bọn họ đối xử với Thư Diệp thế nào, cô cũng không hề so đo, người như chỉ sợ trên đời này đã không còn mấy ai.

Thư Diệp buông Thư Nguyên Hạo ra, đi đến trước mặt Lâm Tư Ánh, nhẹ nhàng nắm lấy tay bà, cô mỉm cười hạnh phúc.

Mộc Vũ cùng Thư Diệp hai người lặng lẽ đi trên đường, đêm nay ánh trăng vừa tròn vừa sáng, làm tâm trạng người ta cũng vui theo. Từ lúc ở Thư gia đi ra, Thư Diệp đều tươi cười rất vui, Mộc Vũ thấy Thư Diệp vui như vậy hẳn cũng vui lây.

“ Đêm nay trông cô rất vui. ” Mộc Vũ hỏi mà mỉm cứ cười tủm tỉm.

Thư Diệp gật đầu, cô đã lâu không vui như vậy, gặp được Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ánh trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái dễ chịu, đôi khi con người ta rất dễ thỏa mãn, chỉ còn có một sự tiếp nhận nhỏ nhoi thôi cũng đã làm cho cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Có lẽ bây giờ Lâm Tư Ánh cũng chưa hoàn toàn tiếp nhận được cô, nhưng bà cũng chẳng hề bài xích cô.

“ Tôi hy vọng ngày nào cô cũng vui vẻ như thế ! ” Mộc Vũ dừng bước, ánh mắt trìu mến nhìn Thư Diệp, Thư Diệp cũng ngẩng đầu nhìn Mộc Vũ, hai người đứng đó nhìn nhau thật lâu.

“ Chúng ta trở về dẫn Tiểu Mặc đi chơi đi ! ” Thư Diệp đột nhiên nghĩ đến điều này, cô không nên bỏ lỡ một đêm trăng tròn và yên tĩnh thế này. Từ đó đến giờ cô chưa bao giờ đi chơi cùng Tiểu Mặc, với lại giờ cũng rất khuya, đám phóng viên cũng không thể nào biết được !

*****

“ Mummy ! Tiểu Mặc hôm nay rất vui ! ” Tiểu Mặc một bên tay nắm lấy tay Thư Diệp, một bên thì nắm tay Mộc Vũ, ngẩng đầu vui sướng nói, nó thật hy vọng ngày nào Mummy cũng đi chơi với nó như vậy.

Thư Diệp áy náy nhìn Tiểu Mặc, con của cô rất nghe lời và hiểu chuyện, chỉ đơn giản dẫn nó ra ngoài tản bộ mà nó đã vui như thế rồi, “ Mai một Mummy mỗi ngày đều dẫn Tiểu Mặc ra ngoài chơi. ”

“ Mai một ba và Mummy sẽ dẫn Tiểu Mặc đi chơi mỗi ngày luôn. ” Lúc nói lời này, ánh mắt Mộc Vũ lại nhìn về phía Thư Diệp, sâu trong lòng hẳn kỳ vọng một ngày nào đó cô sẽ thuộc về hắn, cả nhà ba người cùng nhau sống hạnh phúc.

“ Thật tốt quá ! Thương nhất là ba ! ” Tiểu Mặc vừa nói vừa duỗi tay ra để Mộc Vũ ôm. Mộc Vũ ôm Tiểu Mặc tựa trên vai hắn, “ Tiểu Mặc, chúng ta cùng thi với Mummy xem ai là người chạy đến sân kia trước nhất. ” Hiện tại bốn bề vắng lặng, hơn nữa Thư Diệp cũng đeo kính râm, ăn bận cũng đơn giản, tránh bị người ta phát hiện.

“ Được, Mummy, chúng ta bắt đầu thi đi ! ” Tiểu Mặc cao hứng vỗ tay.

Thư Diệp nhin cười, làm bộ tức giận nói, “ Hai người chọc Mummy, Mummy mang giày cao gót thì làm sao chạy lại chứ ? ”

“ Tiểu Mặc và ba không có chọc Mummy, mẹ xem ba còn cõng Tiểu Mặc trên lưng nữa, vậy là chúng ta huề nhau rồi ! ” Tiểu Mặc lém lỉnh trả lời càng làm cho Thư Diệp dở khóc dở cười.

“ Mummy, bắt đầu thôi ! Mẹ mà còn lè mề là sẽ thua đó ! ”

“ Đúng vậy. Chạy thôi ! ” Mộc Vũ cõng Tiểu Mặc trên lưng một mực xông thẳng về phía trước, đứa nhóc này càng lớn quả thật càng nặng.

Thư Diệp cũng không cam chịu yếu thế, dốc sức chạy ở phía sau, không để ý mình đang giày cao gót mà ra sức chạy về phía trước. Cô đã lâu chưa từng chơi đùa thế này, lúc này cô đều bỏ những chuyện không vui sang một bên, một cuộc sống yên bình thế này cô đã mong ước từ rất lâu.

“ Chúng ta thắng rồi ! Mummy thua rồi ! ” Tiểu Mặc mừng rỡ tung hô trên lưng Mộc Vũ, buổi tối nay nó chính là người vui nhất.

Thư Diệp thở hổn hển ở trong sân, cô vừa cười vừa liếc nhìn Tiểu Mặc. Nụ cười của cô quả thật rất đẹp, khiến Mộc Vũ thậm chí trong nhất thời thất thần.

“ Mummy thua thì phải chịu phạt. Phạt Mummy hôn ba và con ! ” Trong lòng Tiểu Mặc rất mong nhìn thấy Mummy hôn Mộc Vũ.

Đức nhóc này, cô còn không biết nó nghĩ gì sao, “ Không đổi hình phạt khác được à ? ”

“ Không được, nhất định phải hình phạt này, hôn đi hôn đi. ” Tiểu Mặc hô hào, hôm nay nó nhất định phải thấy Mummy hôn ba, “ Mummy không được chơi ăn gian nha, mai một lần sao dạy dỗ Tiểu Mặc được. ”

“ Đúng vậy, không thể thất hứa được, nhất định phải làm gương cho con nhỏ. ” Mộc Vũ cũng vui vẻ chờ mong nhìn Thư Diệp.

Tiểu Mặc lèo lái nói, “ Hay là ba hôn Mummy đi, cũng giống nhau vậy thôi. ” Xem ra hôm nay nó không chứng kiến cảnh hai người hôn nhau, nó nhất quyết sẽ không từ bỏ ý định !

“ Được rồi, Mummy hôn đây. ” Thư Diệp hướng bọn họ đi đến, bế Tiểu Mặc trên vai Mộc Vũ xuống, hôn lên trán Tiểu Mặc một cái.

“ Đến lượt ba. ” Tiểu Mặc nhắc nhở Thư Diệp.

Thư Diệp đến gần Mộc Vũ, trong lòng thoáng xấu hổ, tay nắm chặt lại, gương gao hôn phớt qua má Mộc Vũ, khuôn mặt Mộc Vũ đỏ rần cả lên.

“ Cái này không tính ! Muốn hôn môi kìa ! ” Tiểu Mặc ngẩng đầu cười nhìn Thư Diệp.

Tối hôm qua ba người rất khuya mới trở lại Hạc Bang, sáng sớm hôm nay hai người đều rất vui vẻ cùng đến tập đoàn Thiên Di.

Thế nhưng vừa mới đi đến cửa cao ốc thì đã thấy phóng viên đứng đông nghịt ở đó, họ vừa thấy Thư Diệp và Mộc Vũ thì liền ủa đến, “ Xin hỏi Kim Nghệ Hi, cô có thể nói chút về mối quan hệ của cô và người quản lý không ? Có người thấy cô và người quản lý tối qua ở cùng nhau, cử chỉ rất thân mật, hơn nữa còn có một đứa bé nữa ! Xin hỏi đứa bé đó có phải là con của cô và người quản lý không ? Trước cô phủ nhận quan hệ của mình và anh ta, đây có thể được xem là lừa gạt không ? Xin cô trả lời ! ”

Thư Diệp kinh ngạc nhìn đám phóng viên, cô chịu không nổi sự hùng hổ của đám người này, mỗi người cứ như hung thần ác sát hận không thể đem một người nói dối như cô ăn tươi nuốt sống !

Mộc Vũ tiến lên ngăn cản đám phóng viên, che chắn ôm Thư Diệp vào ngực, “ Bây giờ chúng tôi không trả lời bất cứ câu hỏi nào cả. Chúng tôi sẽ mở cuộc họp báo làm sáng tỏ việc này. ” Mộc Vũ mặt mày bặm trợn làm đám phóng viên cũng e dè phần nào, hần ôm chặt Thư Diệp vào lòng, sợ cô bị bọn phóng viên này làm bị thương, hai người nhanh chóng đi vào bên trong cao ốc, bọn phóng viên bị bảo vệ chặn lại ngoài cửa.

Mới bước vào trong thì thư ký của Lăng Khiếu Vũ liền chạy đến nói với Thư Diệp, “ Kim tiểu thư, tổng giám đốc nói cô đến thì lên gặp anh ấy ngay ! ”

Thư Diệp gật đầu, cũng không trì hoãn liền lập tức đi đến văn phòng của Lăng Khiếu Vũ.

*****

Lăng Khiếu Vũ ngồi ở bàn làm việc ngồi đối diện với cửa kính lớn, hai mắt nhìn tấm hình chụp Thư Diệp đang hôn môi Mộc Vũ, mà trên lưng Mộc Vũ còn cõng Tiểu Mặc, Lăng Khiếu Vũ không tự chủ được vò cuốn tạp chí trong tay, lòng ngực như bị lửa thiêu đốt, thật không ngờ bọn họ là một đôi, nhưng điều ngoài ý muốn của hắn chính là bọn họ còn có con với nhau.

Tiếng đập cửa vang lên, Thư Diệp đẩy cửa đi vào, Mộc Vũ cũng đi theo phía sau lưng cô.

Một hồi lâu mà Lăng Khiếu Vũ vẫn không có xoay người lại, trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, lúc này Thư Diệp mới mở miệng nói, “ Thực xin lỗi ! Tôi sẽ giải quyết chuyện này ! Không để công ty phải chịu tổn thất gì. ”

Lăng Khiếu Vũ đứng dậy, rất nhanh đi về phía Thư Diệp, đem tờ tạp chí đến trước mặt cô, “ Tôi cũng muốn xem cô giải quyết thế nào ! ” Sự thật đã bày ra trước mắt rồi, rõ ràng ai nấy giờ đều biết bọn họ là người một nhà với nhau, cô còn cho rằng người khác chịu nghe cô giải thích sao ?

“ Tôi muốn nói chuyện riêng với cô. ” Lăng Khiếu Vũ nhìn Thư Diệp, trong lời nói ám chỉ kêu Mộc Vũ ra ngoài, hắn muốn hỏi rõ mọi việc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô có phải là mẹ của một đứa bé 4 tuổi không, hơn nữa hắn đã từng cho người điều tra cô, ở Hàn Quốc cô chưa từng lập gia đình, nhưng trên tạp chí lại đăng hình 3 người thân mật hoàn thuận như người một nhà vậy.

Mộc Vũ hiểu ý đi ra ngoài, hắn cũng cần suy nghĩ làm sao nói với đám phóng viên. Sau khi Mộc Vũ đi ra ngoài, Lăng Khiếu Vũ tới gần Thư Diệp, nói, “ Nói cho tôi biết, những điều tạp chí viết không phải là sự thật, hai người không sống chung với cô ? ” Hắn bây giờ không phải dùng tư cách ông chủ để hỏi cô, mà dùng tư cách một người ái mộ cô, hắn hy vọng cô sẽ phủ nhận điều này.

“ Anh muốn nghe lời nói thật hay giả ? ” Thư Diệp nghiêm túc nói, ánh mắt Lăng Khiếu Vũ có chút đau thương, vì hắn là ông chủ, hắn nhất định không để cho người dưới trướng hắn tự hủy hoại sự nghiệp của mình, cho nên hắn phải biết được chân tướng sự việc, và hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Lăng Khiếu Vũ cũng không mong toàn bộ số tiền hắc đặt cược lại mất sạch chỉ trong một đêm.

“ Nói thật ! ” Lăng Khiếu Vũ khẳng định đáp, cho dù lời nói thật có làm người khác đau lòng đến cỡ nào nhưng so với lời nói dối vẫn tốt hơn rất nhiều.

“ Đó là con trai của tôi, nhưng tôi và Mộc Vũ chẳng có quan hệ gì, cũng không như đám phóng viên đó nói có quan hệ mập mờ gì cả, chúng tôi hoàn toàn trong sạch. ” Mặt cô không hề biểu lộ cảm xúc gì cả, cô cũng không biết phải làm gì nữa, cứ thuận theo tự nhiên vậy. Nếu quả thật vì chuyện này mà phá hủy sự nghiệp của cô, cô cũng không có gì oán trách cả !

Lăng Khiếu Vũ khiếp sợ nhìn Thư Diệp, cô đúng là có con rồi ! Kinh ngạc qua đi, hắn tỉnh táo lại, nói, “ Chúng ta cùng tìm cách giải quyết ! ” Hắn ngồi lại ghế nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người Thư Diệp, một người phụ nữ ưu tú xuất sắc như vậy thì người đàn ông như thế nào mới xứng với cô ? Người đó không biết ra sao mà cô có thể vì hắn ta sinh đứa bé này ra ? Trong đầu Lăng Khiếu Vũ cứ suy nghĩ mãi về mấy điều này, thế nhưng yêu thương của hắn dành cho Thư Diệp cũng không vơi đi.

Vốn đang tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt sầu não của cô, hắn không tài nào nổi giận được nữa, “ Cô ra ngoài đi. ” Hiện tại hắn muốn tìm đối sách, hắn không thể để Kim Nghê Hi bị vùi dập trong làng giải trí được, cô là nữ thần, không thể nào để một quang sáng xinh đẹp như vậy biến mất.

Thư Diệp ủ rũ đi ra ngoài, Mộc Vũ từ nãy giờ vẫn đứng ngoài cửa chờ cô, “ Hôm nay cô về nhà nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý tốt mọi chuyện. ”

“ Tôi không sao. ” Thư Diệp cố gắng nở nụ cười để Mộc Vũ yên tâm.

Hiện tại trong lòng Mộc Vũ không phải lo cho sự nghiệp của cô mà chính là sợ Quý Vân Húc phát hiện Tiểu Mặc là con của hắn, lúc đó hắn nhất định không buông tay, nhất định sẽ tranh giành Tiểu Mặc với cô. Cô phải làm sao bây giờ ? Nếu như ngày đó xảy ra, cô sẽ phải rời xa Tiểu Mặc phải không ? Cô sẽ không bao giờ giao Tiểu Mặc cho Quý Vân Húc.

24. Chương 111-115

Chương 111 : Cha con gặp mặt

Cửa kiếng khắc hoa đặt sát mặt đất, ánh nắng từ ngoài chiếu rọi sáng rực một gian phòng nhưng dù thế lại không thể nào làm tăng độ ấm bên trong căn phòng, bởi vì Quý Vân Húc ngồi dựa vào ghế toàn thân toát ra lãnh khí đủ để nhiệt độ trong phòng xuống đến không độ.

Vò nát tờ tạp chí trong tay, ném vào giọt rác, cô gái đáng chết này dám lừa gạt hần, cô dám che dấu đứa con của hần suốt sáu năm nay, cô còn dám có cử chỉ thân mật như vậy với Mộc Vũ, nếu như bây giờ cô ở trước mặt hần, hần nhất định xé xác cô ra !

Quý Vân Húc mặt mày âm trầm đứng lên, rất nhanh bước ra khỏi cửa, hôm nay hần nhất định phải bắt Thư Diệp nói rõ ràng mọi chuyện với hần.

*****

Trong Hạc Bang.

Thư Diệp cùng Mộc Vũ đang ở bên trong bàn xem phải nói với giới truyền thông thế nào, đột nhiên có người vào thông báo, “ Kim tiểu thư, có người bên ngoài cần gặp cô. ”

Hai người nghe xong có chút kinh ngạc, chẳng lẽ là phóng viên ? Không thể nào, bọn phóng viên không thể nào biết được chỗ này, là Lăng Khiếu Vũ ư chỉ có mình Lăng Khiếu Vũ biết được cô là người của Hạc Bang mà thôi?

Thư Diệp hiếu kỳ đi ra phòng khách thì đột nhiên trong lòng có dự cảm bất an, càng đến gần phòng khách tim cô càng đập loạn xạ, lúc nhìn thấy hai mắt chim ưng của Quý Vân Húc, cô ngẩn ra, không tài nào nhúc nhích được. Sao Quý Vân Húc lại ở đây ? Hần làm sao tìm được chỗ này ?

“ Sợ sao ? ” Quý Vân Húc chậm rãi bước về phía Thư Diệp, vẻ mặt ngạc nhiên lẫn sợ hãi của cô không nằm ngoài dự đoán của hần, không phải cô cũng biết sẽ có một ngày như hôm nay sao, giấy không thể nói gói được lửa cả.

“ Anh sao lại đến đây ? ” Thư Diệp không phủ nhận cô đang sợ hãi cùng lo lắng nếu Quý Vân Húc biết được Tiểu Mặc là con hần, hần nhất định sẽ cướp nó đi.

Vừa ra khỏi Cẩm Mỹ, Quý Vân Húc lập tức đi tìm Lăng Khiếu Vũ, muốn Lăng Khiếu Vũ đưa địa chỉ Thư Diệp, vì bị uy hiếp nên Lăng Khiếu Vũ quần bách phải đưa địa chỉ cho hần, nhưng hai người đều không biết Thư Diệp và Mộc Vũ ở cùng một nơi, sớm chiều gặp nhau, chỉ biết Thư Diệp là người của Hạc Bang mà thôi.

“ Tại sao anh không thể đến đây ? Chẳng lẽ em làm gì mờ ám sợ bị người ta phát hiện sao ? ” Quý Vân Húc thấy thái độ không chào đón mình, giọng điệu hần càng hung hăng hơn, “ Hay là em dấu ai ở đây sợ bị người khác biết ? ” Hần cũng muốn nhìn xem rốt cuộc cô muốn dấu con của hần đến chừng nào !

Thư Diệp ngăn cản Quý Vân Húc đi vào bên trong, “ Ở đây không chào đón anh, ra khỏi đây ngay ! Đừng để tôi cho người đuổi anh đi ! ” Hần tới làm gì ? Chẳng lẽ là vì chuyện của Tiểu Mặc ? Hình Tiểu Mặc nhan nhản khắp trên mặt báo, mà nó càng lớn lại càng giống Quý Vân Húc y chang, nhìn thôi thì cũng đã biết đó là con hần rồi. Đáng lẽ lúc đó cô không nên sinh Tiểu Mặc ra, để không phải hối hận như ngày hôm nay.

“ Ai vậy ? ” Mộc Vũ đi ra hỏi Thư Diệp, nhưng không chú ý đến Quý Vân Húc đang đứng trong phòng khách.

Quý Vân Húc khiếp sợ nhìn Mộc Vũ, ánh mắt hắn cũng không thua kém gì vừa rồi khi Thư Diệp nhìn thấy mình. Tay hắn bỗng nhiên nắm thật chặt, gân xanh nổi cả lên, nghe được cả tiếng răng rắc của đốt tay, cô cả gan dám ở chung với người khác !

“ Thư Diệp ! ” Quý Vân Húc tức giận hô to tên của cô, giọng nói vang khắp căn nhà.

Thư Diệp bị tiếng la của hắn làm hoảng sợ, toàn thân run rẩy, người này có điên hay không mà ban ngày ban mặt đến đây gây chuyện ? Cô hít một hơi thật sâu, đi đến trước mặt Quý Vân Húc, “ Mời anh đi ra ngoài, ở đây không chào đón anh. ” Cô thẳng thắn nói, không quanh co lòng vòng.

Hai mắt Quý Vân Húc càng sắc bén, vẻ mặt cũng trở nên hung tợn hơn, “ Em dám sống cùng người khác ông khác ! ” Mặt hắn vì tức giận mà đỏ bừng, cơn giận của hắn chỉ đang chờ mà bộc phát ra, từng bước đến gần Thư Diệp, nói, “ Em quên anh đã từng nói gì sao ? ” Tay hắn nắm chặt cầm cô, hắn thật sự muốn bóp chết cô.

Cô hất tay hắn ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, khiêu khích nói, “ Tôi sống cùng người đàn ông khác thì sao ? ” Hắn nắm chặt hai tay cô làm cô không nhúc nhích được, cô muốn mang con của hắn sống cùng người đàn ông khác, đừng có mơ ! Con của hắn tuyệt đối sẽ không gọi người khác là ba ! Nhớ lại hình chụp 3 người thân mật vui vẻ trên báo, Quý Vân Húc hận không thể giết cô ngay tại chỗ này, nhưng hắn chỉ có thể dồn nén tức giận trong lòng mình.

“ Quý tổng, đây không phải là chỗ của anh, anh tốt nhất là rời khỏi đây đi, bằng không đừng trách tôi không khách sáo ! ” Thư Diệp nói.

Lúc này Tiểu Mặc đã tan học về nhà, dung dăng nắm tay mẹ Mộc vào đến phòng khách, Thư Diệp giắt mình khăn trương đưa tay ra ám hiệu bảo bọn họ không nên vào nhà, nhưng động tác của cô lại bị Quý Vân Húc phát hiện, hắn hung ác trừng mắt nhìn cô.

Mà Tiểu Mặc căn bản cũng không trông thấy Thư Diệp ra ám hiệu, liền chạy ngay về phía Thư Diệp, “ Mummy, hôm nay sao lại về sớm vậy ? ” Tiểu Mặc nhìn thấy Mộc Vũ lại càng mừng rỡ hơn, “ Ba, ba xem con tranh con vẽ này, thầy giáo nói con vẽ rất đẹp ! ” Mộc Vũ đuổi tay đón lấy Tiểu Mặc.

Quý Vân Húc đứng sau lưng Tiểu Mặc mà hai má vì giận mà biến tái, con của hắn thật sự gọi người khác là ba ?

Trong tình cảnh này, Thư Diệp vội vàng ôm lấy Tiểu Mặc trong tay mẹ, “ Tiểu Mặc ngoan, vào trong chơi đi, lát nữa Mummy sẽ vào với con. ” Thừa dịp Quý Vân Húc không thấy rõ mặt Tiểu Mặc, cô đem nó giấu phía sau lưng mình, nhưng lại khôn ngờ tới Quý Vân Húc đã sớm đứng trước mặt họ, nhìn chằm chằm vào ót của Tiểu Mặc.

“ Đây là con của em ? ” Giọng nói Quý Vân Húc lạnh như băng, hàn khí bức người, hắn cố gắng trấn định bản thân mình lại.

Nghe được giọng nói xa lạ, Tiểu Mặc cũng quay lại nhìn người đàn ông trước mặt mình, “ Chú, con đương nhiên là con của Mummy rồi. ” Nó không phải là con của Mummy, chẳng lẽ là chú này sao ? Đúng là thật chẳng thông minh tí nào !

Quý Vân Húc lúc nhìn thấy Tiểu Mặc, hắn kích động mừng rỡ, cảm xúc trong lòng phức tạp, vẻ mặt cũng biến hóa vô thường, nhìn tiểu quỷ này lớn lên giống hắn y đúc, khuôn mặt đẹp trai, lém lỉnh, thông minh, lại rất đáng yêu nữa. Hắn không tự chủ được mà dang tay muốn ôm Tiểu Mặc vào trong lòng mình.

“ Chú, mẹ con nói không được để người lại ôm mình. ” Thấy Quý Vân Húc đưa tay ôm lấy mình, Tiểu Mặc nghiêm trang nói.

Tiểu Mặc vùng khỏi vòng tay Thư Diệp chạy đến bên Mộc Vũ, “ Ba, hôm nay thầy giáo dạy tụi con xếp hạc giấy đó, con xếp cho ba coi. ” Vì vậy, nó liền kéo tay Mộc Vũ đi vào bên trong, không để ý đến Thư Diệp và Quý Vân Húc. Mộc Vũ gặp tình huống này cũng chỉ biết đi theo cùng Tiểu Mặc, hắn biết rõ Thư Diệp cũng không hy vọng Quý Vân Húc và Tiểu Mặc gặp nhau, thế nhưng mà không ai ngờ đến sự việc lại phát sinh như ngày hôm nay.

Trong phòng khách chỉ còn có Quý Vân Húc và Thư Diệp, Quý Vân Húc tiến lên nắm chặt bả vai gầy yếu của Thư Diệp, “ Tại sao lại gạt anh ? Hơn nữa là tận sáu năm ? ” Quý Vân Húc không cách nào kiềm chế cơn giận của mình.

“ Tôi không có gạt anh, con trai là của tôi, không có quan hệ gì với anh cả ! ” Thư Diệp trấn tĩnh, muốn hấn từ bỏ hy vọng.

“ Em tưởng anh là thằng ngốc sao ? Người ngu nhìn qua cũng biết Tiểu Mặc giống anh y đúc, nó là con anh. Em tưởng một khi đã biết nó là con anh, anh dễ dàng bỏ qua vậy sao ? ” Cô còn có ý định độc chiếm nó một mình sao ? Con trai của Quý Vân Húc này tuyệt đối không thể lưu lạc ở ngoài, hấn nhất định sẽ dẫn nó về nhà.

“ Anh nói vậy là sao ? ” Thư Diệp cảnh giác nhìn Quý Vân Húc, “ Anh muốn gì ? ” Cô sẽ không để Tiểu Mặc rời xa mình.

Thấy Thư Diệp hoảng loạn, Quý Vân Húc lúc này còn tức giận nhưng vẻ mặt giờ lại gian xảo, kéo tay ôm cô sát vào người mình, “ Em nói đi ! Người thông minh như em chẳng lẽ không hiểu anh nói gì sao ? ” Con thì đương nhiên cần, mà mẹ đứa con này hấn cũng muốn cả. Tuy là trách cô tại lại dấu diếm chuyện Tiểu Mặc nhưng nhớ đến lúc trước cô một mực đòi phá thai, thế mà lại đồng ý sinh đứa con này ra, hấn lại cảm thấy rất vui.

Vậy là hấn có thêm một sợi dây liên kết với cô — đứa con ! Mặc kệ giờ cô kháng cự hay chán ghét mình, nhưng dù sao cô cũng là mẹ của con trai hấn.

Nghĩ tới những điều này, lửa giận trong lòng Quý Vân Húc cũng tột tan hết, ngược lại trong lòng cảm thấy vui, “ Em và đứa nhỏ đừng sống ở đây nữa, anh sẽ sắp xếp chỗ ở cho hai mẹ con em. ” Hấn không ngờ đến nỗi để Thư Diệp ở cùng với Mộc Vũ, cuối cùng chẳng những con trai hấn gọi Mộc Vũ là ba mà cả Thư Diệp cũng sẽ gọi Mộc Vũ là chồng rồi ! Hấn tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

“ Tôi không rời khỏi đây, có chết cũng không đi. Anh từ bỏ ý định này đi, mai mốt anh đừng đến đây nữa ! Bỏ mặt anh rất đáng ghét ! ” Đúng thật là trở trêu mà, Thư Diệp đã nói trăm lần không muốn nhìn thấy Quý Vân Húc, thế mà ông trời lại cứ dẫn dắt hấn đến trước mặt cô.

Vừa mới dẹp yên được cơn giận trong lòng, nghe cô nói xong, hấn lại nổi cơn tam bành, “ Em rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phía không ? Nếu em nhất quyết muốn ở chỗ này cùng người đàn ông khác, đừng đừng trách anh không khách sáo, anh sẽ cùng em tranh quyền nuôi Tiểu Mặc, để rồi xem chúng ta ai sẽ là người thắng ! ” Hấn đã cố gắng nhường nhịn mà cô còn được nước lấn tới ! Muốn cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ như vậy thì hấn nhất định sẽ cùng cô giành quyền nuôi con, xem thử cô cần con hay là cần người đàn ông đó !

“ Anh thật là vô sỉ, hèn hạ, cứ tưởng sáu năm nay anh sẽ thay đổi, nhưng không ngờ ngược lại càng thêm khốn nạn, còn muốn cùng tôi giành quyền nuôi con. Tiểu Mặc không bao giờ theo anh, hơn nữa nó họ Kim, vĩnh viễn họ Kim, không phải họ Quý ! ” Thư Diệp hận không thể kéo hấn ra ngoài đánh cho một trận, hấn quả thật ngang ngược vô lý ! Số của cô thật khổ, sáu năm sau vẫn không thể nào thoát khỏi ma chướng của Quý Vân Húc.

Rất tốt ! Ít ra là họ Kim, chứ không phải là họ Mộc của tên Mộc Vũ chết tiệt kia ! Quý Vân Húc hài lòng với câu trả lời của cô. Hai mắt sâu đen của hấn nghiền ngẫm nhìn Thư Diệp.

“ Anh nhìn cái gì ? ” Thư Diệp tức giận hỏi, hấn sao còn chưa rút khỏi chỗ này, đúng thật chứng tai gai mắt, “ Anh ra ngoài cho tôi ! ” Thư Diệp đẩy Quý Vân Húc ra ngoài, cô không muốn nhìn thấy hấn nữa !

“ Anh sẽ đi, nhưng mà anh sẽ lại đến, quan hệ của chúng ta không kết thúc như thế ! Em cứ chờ mà xem ! ” Quý Vân Húc khiêu khích nói, dừng lại một lúc, hấn bổ sung nói, “ Cho em một cơ hội nữa, nếu như trở lại bên cạnh anh, anh nhất định sẽ bỏ qua hết mọi chuyện trước đây, nhưng nếu em không trân trọng cơ hội này, chúng ta vẫn sẽ mãi dây dưa mà thôi ! ”

Bởi vì hấn đã từng thành khẩn xin lỗi Thư Diệp, hấn biết rõ đó là do mình sai, bởi vậy mới cho cô thêm một cơ hội nữa, nhưng hấn không phải người thiện lương gì, hơn nữa nhân nại của hấn cũng có giới hạn, nếu như cô muốn sống cùng người khác mà bỏ mặc con mình, thì đừng trách hấn vô nghĩa.

Trong cuộc đời này, mấy ai trong chúng ta có thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp, cũng đâu ai biết được người yêu hay bạn bè hôm nay của mình qua ngày mai lại trở thành kẻ thù hay không, sự đời luôn luôn biến chuyển đầy bất ngờ !

Giống như Quý Vân Húc vậy, không thể thương lượng được với Thư Diệp, hẳn nhất định sẽ tìm cách để làm Tiểu Mặc trở về bên cạnh hẳn, còn về Thư Diệp thì hẳn sẽ từ từ xử lý sau.

Quý Lập cùng Viên Phàm hai người nhìn tấm ảnh chụp Tiểu Mặc trên tạp chí, nó và Quý Vân Húc giống nhau y đúc vậy, nhìn thôi cũng đã biết đây chính là con của Quý Vân Húc. Mặc dù đây chỉ là suy đoán nhưng trong lòng hai người đều đã chắc chắn điều đó.

“ Nó là con trai của con ? ” Quý Lập Bác vừa thấy Quý Vân Húc bước xuống liền lớn tiếng hỏi, giọng nói đầy vẻ nghiêm túc. Đứa bé quả thật rất đáng yêu, càng nhìn càng thấy thương, cũng bởi vì đã đến tuổi ham bông cháu cho nên tâm trạng của ông và Viên Phàm cũng rất náo nức.

Quý Vân Húc vẫn im lặng không nói gì, chuyện này không liên quan đến bọn họ, con là của hẳn, hẳn sẽ tự xử lý, không cần bọn họ nhúng tay vào.

“ Con không nói thì ba cũng sẽ cho người điều tra rõ mọi chuyện. Nếu đúng thật là con của con thì không nên để nó lưu lạc bên ngoài. Ba cũng tin Thái Thái là người hiểu biết lý lẽ, sẽ coi đứa nhỏ này như con của nó. ” Quý Lập Bác đã sớm tính toán muốn đem đứa nhỏ về nuôi, nếu đã là con cháu của Quý gia thì phải để Quý gia nuôi dưỡng.

“ Con trai con cũng đã có, còn về phần con và Âu Dương Thái Thái thì coi như đã xong đi ! ” Từ trong ánh mắt của Quý Vân Húc, có thể thấy hẳn không phải đang nói đùa, hẳn thật sự muốn chấm dứt mối quan hệ lãng nhãng này.

Quý Lập lập tức nổi giận, đứng phắt dậy, “ Con muốn rước Kim Nghê Hi vào cái nhà này phía không ? Con tốt nhất là bỏ ý định đó đi. Ba còn sống ngày nào thì cô ta đừng hòng bước vào cái nhà này ! ” Tưởng rằng ông không biết Quý Vân Húc muốn gì sao, cháu nội chắc chắn ông sẽ nhận, nhưng còn người mẹ thì không bao giờ.

Giọng nói lạnh lùng không kém phần kiên quyết của Quý Vân Húc cất lên, “ Con sẽ không thay đổi ý định đâu. ”

“ Lát nữa trong cuộc họp báo cô cứ nói y như lời tôi vậy. ” Lăng Khiếu Vũ khoanh tay trước ngực chăm chú nhìn Thư Diệp, hy vọng cô có thể làm theo yêu cầu của mình. Đây không phải là việc nhỏ, nếu như để người ta biết đây chính là con của cô thì sự nghiệp của cô coi như chấm dứt.

Thư Diệp gật đầu tỏ vẻ nghe theo, trong lòng cô cũng biết rõ chuyện này quan trọng đến cỡ nào, cô không thể nào thân bại danh liệt trong chốc lát, nếu như vậy vậy bang chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Trong cuộc họp báo.

Theo thói quen mỗi khi khẩn trương cô đều tự căn môi mình, bắt đầu giải thích rõ ràng mọi chuyện với giới truyền thông/.

“ Đứa nhỏ ngày đó mà phóng viên chụp được không phải là con của tôi, nó chỉ là con của một người bạn của tôi mà thôi. Đứa nhỏ đó ở nhờ nhà tôi vài ngày, bởi vì thấy nó cả ngày ở nhà đến chán nên buổi tối tôi mới dẫn nó ra ngoài dạo chơi, tôi và người quản lý chỉ là hai người bạn rất tốt, cũng không phải như báo chí nói quan hệ mập mờ gì đó. ” Giọng điệu Thư Diệp khi nói đến quan hệ của mình với Mộc Vũ không hề áy náy như lúc nói về đứa nhỏ, cô thật sự cũng chẳng có quan hệ tình cảm gì với Mộc Vũ cả, hiện giờ cô chỉ cảm thấy áy náy đối với Tiểu Mặc nhất, cũng chỉ có thể nói xin lỗi nó mà thôi.

Chỉ cần đợi vài năm nữa sự nghiệp của cô trong ngành giải trí phai nhạt dần, cô sẽ có thể cùng Tiểu Mặc bước ra ánh sáng, không cần phải trốn tránh, che giấu thân phận như lúc này nữa.

“ Nếu là con của bạn thì xin cô đưa ra chứng cứ. ” Một phóng viên khó dễ Thư Diệp.

Thư Diệp cũng không hoảng sợ, ngược lại cô còn thông dong trả lời, “ Vị phóng viên kia, nếu như anh cho rằng tôi đang nói dối thì cho dù hôm nay tôi đưa bạn của tôi đến đây thì các người cũng sẽ cho rằng chúng tôi tìm người giả dạng mà thôi ! Vấn đề của đứa nhỏ coi như đã xong, tôi không muốn nói thêm bất cứ gì

nữa, với lại các người có thể tự so sánh xem đứa bé này thật sự có giống tôi không. ” Thư Diệp khéo léo giải quyết câu hỏi hóc búa của phóng viên, lúc cô nói đứa nhỏ có giống cô hay không thì cô dám đảm bảo 100% Tiểu Mặc lớn lên không hề giống cô, mà lại giống y chang Quý Văn Húc, mà giới truyền thông cũng không sẽ không liên tưởng tới qvh mà đem hai người ra so sánh.

Nếu đứa nhỏ đó không phải là con của Kim Nghệ Hi, thì đám phóng viên cũng không còn gì để hỏi nữa, lúc này họ mới chuyển hướng sang vấn đề tình cảm, “ Vậy xin cô giải thích một chút về người quản lý của mình, “ người bạn rất tốt ” nghĩa là sao ? Chuyện của hai người bị đưa tin cũng không phải một sớm một chiều rồi ! ”

Thư Diệp chuẩn bị lên tiếng trả lời, một lần giải quyết chuyện này cho xong, không muốn lại hai ba ngày bị bọn họ chụp ảnh đăng báo nữa, mọi người nhất định sẽ cho rằng cô nổi tiếng là nhờ mấy scandal này chứ không phải là do diễn xuất hay ca hát gì.

“ Tôi và người quản lý vốn đã quen biết nhiều năm rồi, chúng tôi không có gì phải giấu diếm cả, bạn bè thì phải tương thân tương ái với nhau, mà tôi coi anh ấy như là anh trai của mình, ở bên cạnh bảo vệ chăm sóc khi tôi yếu đuối nhất, an ủi cổ vũ tôi, anh ấy đều lo chu toàn mọi chuyện dùm tôi, tôi dùng cả đời này cảm ơn anh ấy cũng không đủ, nhưng thật sự chúng tôi không có vượt quá giới hạn tình bạn, vĩnh viễn không thể nào trở thành người yêu của nhau cả. ” Những lời này của Thư Diệp hoàn toàn phát ra từ nội tâm, nêu như cô và Mộc Vũ có thể yêu nhau thì cũng đã nảy sinh tình cảm lâu rồi, mà cô cũng chỉ coi Mộc Vũ như anh trai của mình, vì vậy luôn ỷ lại và tuyệt đối tin tưởng hẳn.

Mộc Vũ ở bên cạnh nghe hết những lời Thư Diệp nói mà lòng như bị tảng đá đè nặng, hẳn không cần cô cảm ơn gì cả, nhưng hẳn biết đã có một người khác chiếm giữa lòng của cô rồi, hẳn cũng biết rõ hẳn không thể nào thay thế được người đó.

Thư Triết nhìn báo chí đưa tin tđ mà cả người cứng đờ, anh hoàn toàn chết lặng đến nỗi tờ báo trên tay cũng làm rơi xuống đất.

Trong lòng của cô hoàn toàn không hề có chút nào dành cho hẳn, cô không thừa nhận mình là mẹ của đứa nhỏ nhưng từ trong đáy lòng hẳn biết rất rõ đứa nhỏ chính là con của qvh. Lửa giận trong người hẳn lúc này có thể thiêu hủy bất cứ thứ gì đang ở gần.

“ Bối thư ký, vào đây ! ” Sau mệnh lệnh của Thư Triết, Bối Khả Tâm bước vào phòng, cung kính đứng trước mặt hẳn, nói, “ Tổng giám đốc, có việc gì sao ? ”

“ Sau khi tan xa cùng tôi đi uống rượu. ” Hẳn hiện giờ rất cần rượu, hẳn không thể nào chịu được việc tđ không coi trọng hẳn, cho dù là qvh hay là mv, hai người đó đều có vị trí nhất định trong lòng cô, nhưng cô lại bỏ qua sự hiện hữu của hẳn. Hẳn phải làm sao bây giờ ? Hẳn không nỡ tổn thương tđ, cũng không đành lòng trách cứ cô, hẳn giờ chỉ có thể mượn rượu giải sầu, để quên đi hình bóng của tđ trong lòng mình mà thôi.

Bối Khả Tâm cũng đau lòng nhìn thấy Thư Triết như vậy, những năm gần đây hẳn thật sự đã mê luyện tđ, ngày ngày đều nhớ thương đến tđ cả, cô cũng hy vọng một ngày nào đó mình cũng sẽ như tđ vậy, có một vị trí nào đó trong lòng Thư Triết. Thế nhưng mà hẳn chưa bao giờ để ý đến cô hết ! Cô lúc này cũng đang giẫm lên vết xe đổ của Thư Triết, tự mình đa tình !

Buổi tối Thư Triết cùng Bối Khả Tâm đến quán bar nơi lần đầu tiên hẳn gặp Quý Phỉ, mấy công tử tiểu thư nhà giàu thường hay đến chỗ này để giải trí, vì quán bar này cao cấp, sạch sẽ và thoải mái hơn những quán bar khác trong khu vực, và đương nhiên chi phí ở đây rất đắt đỏ, người bình thường nghe đã tắc lưỡi thở dài, nhưng đối với mấy cậu ấm cô chiêu thì chẳng đáng là gì !

Nếu không phải Thư Triết là khách quen ở đây thì Bối Khả Tâm cũng chẳng thể nào vào được đây cả. Thư Triết dẫn cô theo cũng không phải để cùng cô giải sầu mà để khi hẳn say thì Bối Khả Tâm sẽ lái xe chở hẳn về nhà.

“ Để tôi uống. ” Thư Triết giục lấy ly rượu Bối Khả Tâm mới vừa đưa đến môi sau đó hẳn một hơi cạn sạch ly rượu. Càng uống rượu hẳn càng không thể nào giảm bớt phiền não, ngược lại hình bóng Thư Diệp càng khắc sâu trong tâm trí hẳn.

“ Tại sao lại tuyệt tình với Triết như vậy ? ” Hấn rót một ly rượu khác, vẫn như trước uống sạch sành sanh.

“ Đừng uống nữa ! ” Bối Khả Tâm đoạt lấy ly rượu trong tay Thư Triết, trong lòng cũng không khỏi lo lắng Thư Triết sẽ tức giận.

Thư Triết trừng mắt nhìn cô, đang định giựt lại cái ly thì đột nhiên âm thanh huyền ảo ở bàn bên vang bên tai, hấn tò mò nhìn qua, bởi vì uống quá nhiều rượu nên mắt hấn nhìn chỉ lơ mơ không rõ lắm, nhưng bóng dáng người kia cho dù hóa thành tro hấn cũng nhận ra.

“ Phỉ Phỉ đúng là uống rượu rất giỏi nha, uống tiếp uống tiếp đi ! ” Quý Phỉ đang cùng mấy người bạn của mình uống rượu ở bàn bên cạnh, điều làm bọn họ bất ngờ nhất chính là một cô gái ngoan ngoãn như Quý Phỉ đột nhiên lại trở nên ăn chơi thể này, không biết thật sự đã xảy ra chuyện gì.

“ Đừng nói một ly, cho dù mười ly mình cũng cạn sạch ! ” Quý Phỉ ngà ngà say mạnh miệng nói, cô lại nốc thêm một ly rượu nữa, “ Có phải mình rất lợi hại không ? ” Hai má hồng lên, đôi mắt lơ đãng, làn da mềm mại cùng khuôn mặt xinh xắn khiến đám nam sinh tim cứ đập thình thịch, ánh mắt bọn họ như chim ưng đang chờ vồ mồi vậy.

“ Phỉ Phỉ, cậu bị cái gì ảnh hưởng mà thay đổi nhiều thế ? ” Đám bọn họ quả thật rất hiếu kỳ, không biết lý do gì mà một thiên kim tiểu thư lại biến thành một người thích ăn chơi, uống rượu như này.

Quý Phỉ cười khổ, “ Chẳng có gì ảnh hưởng mình cả, chỉ là muốn uống rượu mà thôi. ” Nói xong cô định rót thêm rượu thì đột nhiên một bàn tay trờ tới cướp đi chai rượu trong tay cô. Quý Phỉ cau mày ngẩng đầu chợt nhìn thấy người mình không hề muốn gặp.

Tên khốn nạn này ! Quý Phỉ đè nén cơn giận trong lòng mình, cô không thể nào ở chỗ này để bạn bè cô biết quan hệ của hấn và cô được.

Thư Triết nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Quý Phỉ chợt bàng hoàng vì chính hấn lại xúc động giựt chai rượu của Quý Phỉ. Hấn nhìn lướt qua người cô, cô đang bận bộ quần áo hở ngực hở vai, không hề kín đáo như lần đầu tiên hấn gặp. Quý Phỉ mặc một chiếc áo màu hồng phấn ngực trề, quần jean ngắn cũn cỡ để lộ hết đôi chân thon thả khiến đám đàn ông nhìn mà phải thèm chảy nước miếng, không hiểu vì sao nghĩ đến đó mà lòng hấn cảm thấy rất khó chịu.

Quý Phỉ căn bản không để mắt đến Thư Triết, tiếp tục lấy chai rượu khác trên bàn uống tiếp, Thư Triết nổi giận đến cực điểm, cô ta muốn sa đọa thì cứ để cô ta sa đọa, chuyện này mắc mớ gì đến hấn chứ ! Thế nhưng mà chân hấn dường như không chịu nghe lời, cứ đứng bất động tại chỗ, lần nữa hung hăng giựt lấy chai rượu trong tay Quý Phỉ, trong nháy mắt hai người họ trở thành tiêu điểm trong quán bar.

“ Cô nổi điên cái gì ! Muốn sa đọa thì về nhà mà sa đọa ! ” Thư Triết kéo tay Quý Phỉ, chứng kiến cô trở nên như vậy trong lòng hấn cũng thoáng đau đớn.

Hất tay Thư Triết ra, Quý Phỉ khinh miệt nói, “ Liên quan gì tới anh ! Tôi muốn sa đọa là chuyện của tôi, không cần anh xen vào ! ” Nếu như có thể cả đời này cô hy vọng không gặp lại hấn, cứ nhìn đến hấn thì cô lại nhớ cái đêm ghê tởm ấy, nhớ đến nỗi đau đớn cùng chưa xót khi cô nằm trên bàn phẫu thuật để phá đi đứa con của mình !

“ Vị tiên sinh này xin hỏi anh là gì của Phỉ Phỉ chúng tôi chứ, dựa vào đâu mà quản cô ấy ? ” Một bạn học của Quý Phỉ mập mờ ôm vai Quý Phỉ, khiêu khích nhìn Thư Triết.

Thư Triết thấy bàn tay dơ bẩn của tên đàn ông kia đặt trên bờ vai trần truồng của Quý Phỉ mà tay nắm chặt thành nắm đấm, không nói thêm gì mà đánh vào mặt người đó, “ Tôi là người đàn ông của cô ta ! Lý do này đủ chưa ? ” Thư Triết kéo Quý Phỉ đi ra ngoài cửa, mặc cho cô ở phía sau kháng cự cùng la lối.

“ Anh buông tôi ra ! Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh khỏi người tôi ngay ! ” Quý Phỉ phẫn nộ kêu gào phía sau, cô ra sức giãy dụa khỏi tay Thư Triết.

Thư Triết giữ chặt hai tay Quý Phỉ, nói, “ Im miệng! Kiên nhẫn của tôi có giới hạn đấy ! ” Thư Triết kéo Quý Phỉ đi về bãi đỗ xe, hấn quên khuấy Bối Khả Tâm đi cùng hấn đến quán bar. Bối Khả Tâm cầm túi xách buồn bã đi theo phía sau hai người, cô hiểu rõ con người Thư Triết, cô gái này hoàn toàn không phải người mà Thư Triết thích. Hấn cần chi phải xen vào chuyện của người khác chứ ? Người có thể khiến hấn

phải nhúng tay vào chắc hẳn phải quan trọng với hắn lắm, giống như chị Thư Diệp vậy, trong lòng đột nhiên đau xót, cô vẫn như trước đi theo bọn họ.

“ Anh còn không buông tay là tôi la lên bây giờ ! ” Cô sẽ không ngu xuẩn như lần thứ nhất gặp hắn nữa đâu, nhu nhược chờ hắn đến trả thù mình.

“ La đi ! Cô muốn la thì la đi ! ” Hắn có gì mà phải sợ chứ, nghĩ vậy Thư Triết mở cửa xe, hung hăng ấn cô ngồi vào trong xe.

Quý Phỉ liều chết cũng không ngồi vào xe, nửa người trong xe nhưng hai chân vẫn ở ngoài, hai tay níu lấy cửa xe hằm hằm nhìn Thư Triết, có cho hắn cũng không dám đóng cửa xe lại.

Thư Triết như nhìn thấu suy nghĩ của Quý Phỉ, nhướn mày nhìn cô, “ Cô tưởng rằng tôi không dám đóng cửa xe sao ? ” Hắn tuy không phải tàn nhẫn như Quý Vân Húc nhưng trên cái thế giới này ngoại trừ Thư Diệp, đến nay không có một ai khác đáng để hắn thương yêu cả ! Nhưng không hiểu tại sao tay lại không nghe theo lời hắn, không hề có chút sức lực mà đóng lại. Hai người cứ thế khiêu khích nhìn nhau.

“ Tổng giám đốc. ” Bối Khả Tâm ở phía sau kêu to, cô quả thật rất lo cho Thư Triết, trời cũng đã khuya rồi, cô đành phải lên tiếng nhắc nhở sự hiện hữu của mình.

Thư Triết quay đầu lại mới phát hiện Bối Khả Tâm đáng thương đứng phía sau mình, quá mức chuyên chú chuyện của Quý Phỉ mà hắn đã quên bằng Bối Khả Tâm.

Chỉ “ ừ ” một tiếng, sau đó kêu cô cùng vào xe, Quý Phỉ thừa dịp Thư Triết và Bối Khả Tâm đang nói chuyện đã chạy ra khỏi xe, ý định vào quán bar uống rượu tiếp, bạn của cô chắc hẳn cũng còn trong quán. Đúng thật là làm đám bạn tồi ! Biết cô gặp chuyện mà chẳng ai giúp cô cả. Thật ra đám bạn cô không phải không muốn giúp nhưng lúc này Thư Triết đã nói hắn là người đàn ông của cô thì ai còn dám xen vào nữa chứ.

“ Muốn chạy sao ? Đâu dễ vậy ! ” Thư Triết đẩy Quý Phỉ vì uống rượu mà đầu óc choáng váng vào xe, Quý Phỉ cũng chẳng còn sức đâu mà chống trả.

“ Anh muốn trả thù cũng đã trả thù rồi ! Còn muốn gì nữa hả ? Khi dễ tôi anh vui lắm sao ? ” Đồ đàn ông thú vị ! Đám đàn ông bọn họ chỉ toàn xem thường cô ! Dùng toàn bộ sức lực còn sót lại ra khỏi xe, nhưng vì men rượu trong người mà cô vừa đứng dậy mà đầu đập vào mui xe, mắt lập tức nổi đom đóm, nước mắt ào ào tuôn ra như suối, cả đầu đau nhức không thôi !

Thư Triết cũng đau lòng thay Quý Phỉ, tay bắt giắc xoa xoa chỗ cô bị đụng, nhưng lại bị Quý Phỉ hất tay sang một bên, “ Đừng có giả mù sa mưa, bỏ bàn tay bẩn thỉu anh khỏi người tôi đi ! ” Cô không cần hắn giả bộ quan tâm, tổn thương người khác xong lại đến đền bù, muộn rồi ! Huống chi hắn hoàn toàn không có ý hối cải, lại có ý định trả thù cô nữa.

Đúng là không biết tốt xấu ! Hắn hôm nay bị trúng ta hay nổi điên gì vậy ? Rõ ràng đang uống rượu rất thoải mái, không đâu lại day dưa với cô gái này. Hắn tức giận kéo Quý Phỉ ra khỏi xe, Quý Phỉ ngã lăn đùng xuống đất, chiếc xe rất nhanh nổ máy phóng đi, nhưng ánh mắt người lái xe lại không hề nhìn phía trước mà cứ nhìn vào hình ảnh Quý Phỉ trong gương chiếu hậu đến khi thân ảnh cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất sau ngã tư đường.

Bị Thư Triết quăng ra khỏi xe, Quý Phỉ nôn thốc nôn tháo trên đất, toàn bộ cái gì trong dạ dày cô đều ới ra hết, sau khi ới hết cô ngồi dựa lưng vào tường.

Bối Khả Tâm ngồi ở băng ghế sau bị tốc độ như đua xe của Thư Triết làm cho hoảng sợ đến tim đập loạn xạ, “ Tổng giám đốc. ” Cô mở miệng nói định bảo hắn chạy chậm một chút nhưng lời chưa nói hết đã nuốt trở vào.

Thư Triết trầm mặc một đường chạy tới, trong lòng tuy rất tức giận nhưng cũng lo lắng cho Quý Phỉ, đêm khuya cô một mình ở ngoài đường, hơn nữa đám bạn của cô cũng chẳng phải thiện lương gì, càng nghĩ hắn càng sợ hơn, đột nhiên hắn bẻ tay lái, nhả ga vòng lại quán bar.

Lúc Thư Triết đến trước cửa quán bar thì đã thấy Quý Phỉ ngồi dựa vào tường, vùi đầu vào hai gối giống như đang ngủ. Thư Triết không nói gì chỉ cúi xuống ôm lấy cô, Quý Phỉ ý thức thanh tỉnh liền phản kháng

lại. Nhưng sự kháng cự lần này đối với Thư Triết mà nói chỉ giống như mèo con cào gãi ngứa mà thôi, Thư Triết lần nữa kéo Quý Phi vào trong xe, Quý Phi say khướt cùng quá mệt mỏi, mới chỉ dựa vào lưng ghế một lúc thì cô đã ngủ.

*****

Sau khi chở Bối Khả Tâm về nhà, Thư Triết chở Quý Phi đến khách sạn, một mặt vì cô đang ngủ rất ngon, mặt khác hẳn cũng muốn bù đắp cho cô.

Rửa mặt cho Quý Phi xong, Thư Triết dịu dàng ôm cô, tay khẽ vuốt hai má non mềm của Quý Phi, một cảm giác xao xuyến lan tỏa trong lòng hẳn. Có lẽ hẳn sai rồi ! Hẳn không nên bắt chước theo Quý Vân Húc, nếu không thì một cô gái thuần khiết như Quý Phi lại bị vùi dập trong tay hẳn, nhìn bụng dưới phẳng lì của cô, toàn thân hẳn run rẩy, hẳn đã nhả tâm bỏ đi đứa con của mình.

Thư Triết bực tức lấy thuốc ra hút, ngồi bên cạnh Quý Phi, hẳn hít mạnh một hơi, không lẽ hẳn hối hận sao ? Không, người sai là cô, chính Quý gia là người đã có lỗi với Thư Diệp. Vân về điều thuốc trong tay, hẳn quyết định không để ý đến Quý Phi nữa, mở cửa đi ra ngoài.

25. Chương 116-120

Chương 116: Đó là chuyện của chúng tôi!

Trong một quán café cao cấp, Thư Diệp nhàn nhã uống một ngụm café đã nguội lạnh, cô đã ở đây đợi hơn nửa tiếng đồng hồ mà chẳng thấy Âu Dương Thái Thái đâu. Cô ta chủ động hẹn cô ra gặp mặt thế mà lại đến muộn. Đúng thật là hết nói nổi! Thời gian của cô cũng rất quý báu, hôm nay cô đã nể mặt cô ta hủy một cuộc hẹn quan trọng, thế mà cô ta lại để cô phải chờ lâu như vậy.

Thư Diệp nhìn đồng hồ sau đó định đứng dậy đi về, không chờ thêm nữa, nhưng lúc vừa đứng lên thì đã thấy Âu Dương Thái Thái đẩy cửa đi vào, “Về sao? Người chưa tới mà cô đã định bỏ về rồi, quả thật thời gian của Kim đại minh tinh rất là quý giá!” Âu Dương Thái Thái châm chọc nói, ánh mắt khinh thường nhìn Thư Diệp.

Âu Dương Thái Thái cũng không tỏ ra thua kém Thư Diệp, cô không chiếm được tình cảm của Quý Vân Húc thật sự là không cam lòng, có lẽ hai người đã từng là bạn tốt của nhau nhưng trong tình yêu, cho dù là bạn bè thì cũng sẽ trở thành kẻ thù mà thôi, cô không bao giờ chịu thua, huống chi chưa chắc gì cô và Quý Vân Húc không thể đến với nhau, cô tuyệt đối không thể thua.

Thư Diệp nhìn thấy Âu Dương Thái Thái cao ngạo nói, nhưng cũng không đáp lại, cô cũng không định ở lại đây dây dưa rề rã gì với Âu Dương Thái Thái, hôm nay cô đã nể mặt cô ta lắm rồi!

“Không muốn nói chuyện về con của cô sao?” Chỉ một câu nói của Âu Dương Thái Thái đã thành công giữ chân Thư Diệp lại, Âu Dương Thái Thái tự tin chỉ cần nhắc đến con của Thư Diệp thì Thư Diệp chắc chắn sẽ không bao giờ mặc kệ.

Xem ra, Âu Dương Thái Thái của ngày hôm nay đã hoàn toàn không còn là Âu Dương Thái Thái của ngày trước, thời gian chỉ ngắn ngủi vài năm vậy mà có thể triệt để thay đổi 1 người. Thư Diệp ngồi lại chỗ cũ, Âu Dương Thái Thái ngồi đối diện nhìn lướt qua người Thư Diệp, hôm nay Thư Diệp chỉ mặc chiếc váy trang nhã cùng trang sức rất đơn giản nhưng vẫn rất xinh đẹp, khiến người phụ vụ mang thức uống lên cho bọn họ nhìn để ngáy ngất.

“Kim Nghệ Hi thật sự rất nổi tiếng, đi đến đâu đều là tiêu điểm ở đó, cho dù không hề trang điểm gì cả!” Âu Dương Thái Thái cao ngạo cùng ưu nhã bưng ly café lên uống, kỳ thật cô cũng biết Kim Nghệ Hi chẳng phải là Kim Nghệ Hi, nhưng nếu Thư Diệp đã muốn cô gọi như vậy thì cứ y theo lời của cô ta, có thể gọi nghệ danh như vậy Thư Diệp mới không cảm thấy tự ti.

Đến lúc cô ra nước ngoài du học, hai người vẫn là bạn tốt của nhau, Âu Dương Thái Thái biết rõ chuyện mẹ của Thư Diệp không thích cô ta, đồ ăn, quần áo hay có đồ gì tốt bà ta đều đem cho anh trai cùng em trai của Thư Diệp, còn Thư Diệp thì chỉ toàn mặc những bộ quần áo rẻ tiền, không hề giống như một tiểu thư nhà giàu tí nào, ngược lại rất giống một cô gái nghèo khó.

Mà Âu Dương Thái Thái thì lại khác với Thư Diệp, cô có rất nhiều tiền tiêu vặt, nhiều quần áo xinh đẹp, lại có thể kết bạn với Thư Diệp, quả thật không thể nào tưởng tượng nổi!

“Tôi rất cuộc đã tin vịt con xấu xí có thể biến thành thiên nga xinh đẹp, chỉ cần thay đổi cách ăn mặc một chút, bỏ đi mấy bộ quần áo nghèo kiết xác, mặc lên người mấy bộ quần áo đắt tiền thì đã có thể trở thành đại minh tinh!” Âu Dương Thái Thái hoàn toàn không quan tâm tình cảm bạn bè gì, giọng điệu ngạo mạn cùng mỉa mai, có lẽ Thư Diệp cũng vì tự ti nên mới khẳng định mình là Kim Nghê Hi! “Nhưng mà tôi cũng nói cho cô biết, nếu như người ta sau lưng kêu cô là Thư Diệp, thì cũng là nhắc nhở cô đừng có quên nguồn gốc của mình, đừng quên cuộc sống lúc nhỏ bị người ta ghét bỏ. Không biết nếu mẹ của cô thấy cô công thành danh toại như hôm nay thì sẽ có phản ứng gì nhỉ? Tôi rất muốn nhìn thấy!”

Âu Dương Thái Thái căn bản không để cho Thư Diệp có cơ hội nói chuyện, điên cuồng nói tràng giang đại hải nói gì mà Thư Diệp tự ti này nọ, kì thật người tự ti chính là Âu Dương Thái Thái, không phải là Thư Diệp, nếu như không thì sao Âu Dương Thái Thái lại cố ý đả kích Thư Diệp.

“Cô nói đủ chưa? Nếu như hẹn tôi ra chỉ để châm chọc thì xin lỗi, tôi không có rảnh ngồi đây nói chuyện tầm xàm với cô đâu. Tự ti? Người tự ti mới chính là cô! Là cô buộc chính mình phải đi theo Quý Vân Húc, muốn tìm tôi ra điều vô gương oai sao?” Thư Diệp không muốn trở thành kẻ thù với Âu Dương Thái Thái, cô từ nhỏ không có bạn bè, chỉ có Âu Dương Thái Thái là người bạn duy nhất, cho nên cô rất quý trọng tình bạn của hai người, nhưng đã Âu Dương Thái Thái muốn kiếm chuyện, kể cả tình bạn bè cũng không nghĩ đến thì cô cũng sẽ không để Âu Dương Thái Thái xem thường mình vậy đâu.

Thư Diệp bây giờ là xem thường cô không thể giành được tình cảm của Quý Vân Húc, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, cũng có nghĩa Quý Vân Húc chưa chắc gì sẽ mãi yêu Thư Diệp. Cứ chờ đó mà xem, nhất định có ngày cô sẽ làm Quý Vân Húc yêu mình đến chết đi sống lại, cũng làm cho Thư Diệp hâm mộ cùng ghen ghét. Đã có con thì sao? Chẳng lẽ cô không thể có ư?

Hơn nữa, hai lão già Quý gia kia rất thích cô, nhất định sẽ đứng về phía cô, mà bọn họ cũng sẽ không bao giờ để cho Thư Diệp làm dâu Quý gia, Âu Dương Thái Thái cô cũng không cần phải điều vô gương oai thì cũng có thể giữ vững vị trí Quý phu nhân này. Mà Thư Diệp cho dù có dập đầu bái lạy muốn làm dâu Quý gia thì cũng phí công vô ích!

“Con của cô nhìn rất lém lỉnh, đáng yêu, không biết nếu sau này nó về Quý gia sống thì có còn như vậy nữa không?” Hôm nay Viên Phàm cùng Quý Lập Bác nói chuyện với cô, họ muốn đưa con trai của Quý Vân Húc về Quý gia, họ không thể để con cháu Quý gia lang thang bên ngoài được, hy vọng cô có thể đối xử tốt với con trai Quý Vân Húc như con ruột của mình. Đương nhiên không cần họ nói thì cô cũng sẽ đối xử tốt với con trai Thư Diệp, cô biết mình phải làm gì!

“Cô muốn gì? Đó là con của tôi! Tôi sẽ không để các người bắt nó đi! Tôi thật không ngờ cô lại biến thành người như vậy, Âu Dương Thái Thái trước kia cùng lắm chỉ là có chút ngang ngược, nhưng cô hôm nay đã trở thành một người âm hiểm xảo trá! Đừng tưởng rằng tôi còn coi cô là bạn bè, chúng ta từ dạo ấy đã không còn là bạn lâu rồi.” Chẳng lẽ vì yêu Quý Vân Húc mà Âu Dương Thái Thái biến thành thế này ư? Muốn yêu ai thì cô không rảnh mà xen vào, nhưng muốn giành con trai với cô thì cô thà chết bảo vệ nó.

“Tôi chẳng muốn sao cả, tôi chỉ muốn đem con của cô về Quý gia và đối xử nó như con ruột của mình thôi. Tôi đây chỉ nghĩ cho tương lai của cô thôi, cô còn trẻ, còn có thể lập gia đình, không cần phải mang con theo để bị người ta rẻ rúng! Hay là cô muốn ở lại bên cạnh Quý Vân Húc?” Âu Dương Thái Thái hả hê nói, Thư Diệp không hề có khả năng trở lại Quý gia, cô chỉ cố ý xát thêm muối vào vết thương của Thư Diệp mà thôi.

Về mặt của Âu Dương Thái Thái thật làm người ta chán ghét, Thư Diệp cố ý nói, “Đó là con của tôi, tôi khuyên các người dùng não để suy nghĩ đi, còn về phần Quý Vân Húc thì đó là chuyện của chúng tôi, không liên quan đến cô!”

Sau khi gặp mặt Âu Dương Thái Thái xong, Thư Diệp cô tịch đi về nhà, bộ dáng rất thê lương, mái tóc đen dài của cô vẫn để xõa che khuất hơn phân nửa khuôn mặt để người đi đường không nhận ra cô là Kim Nghệ Hi mà dẫn đến bạo động.

Thư Diệp đi như chạy về Hạc Bang, cô muốn nhìn thấy Tiểu Mặc ngay lập tức, muốn ôm nó vào lòng và sờ đầu nó.

Đến lúc cô về đến Hạc Bang thì thấy mẹ Mộc đang lo lắng cuống quýt tìm gì đó, “Mẹ Mộc, bà làm gì vậy?” Thư Diệp tiến đến hỏi han.

“Tiểu thư, tôi hôm nay đến trường đón Tiểu Mặc nhưng lại không thấy nó, tôi cứ tưởng là nó về nhà trước rồi, nhưng về đến nhà tìm khắp nơi vẫn không thấy nó đâu cả.” Mẹ Mộc sốt ruột đến nỗi khóc bù lu bù loa, nếu Tiểu Mặc xảy ra chuyện gì, bà không biết phải làm sao nữa.

Thư Diệp nghe xong cả người lão đảo, phản ứng đầu tiên của cô chính là — nhất định là Quý Vân Húc đã bắt con trai cô đi, bọn họ quả nhiên hành động rất nhanh, thừa dịp cô gặp Âu Dương Thái Thái mà bắt Tiểu Mặc đi, “Mẹ Mộc, bà không cần lo lắng, tôi biết nó ở đâu rồi, tôi sẽ đi đón nó. Bà cứ ở nhà chờ tôi đi.” Thư Diệp nhún nhủ lại sau đó liền đi ra ngoài.

Quý Vân Húc đúng thật là ti tiện, làm cô tức lộn ruột! Thư Diệp cũng chẳng chịu được cái tính ngông cuồng ngang tàng của hắn.

*****

Thư Diệp sau khi rời khỏi Hạc Bang liền đi đến Cẩm Mỹ, vừa vào đến đại sảnh định đi thẳng lên văn phòng Quý Vân Húc thì đã bị tiếp tân ngăn lại, “Tiểu thư, cô không thể vào được.”

“Nói cho tổng giám đốc của các người, Thư Diệp muốn gặp anh ta ngay lập tức!” Hiện tại cô chỉ còn cách dùng cái tên Thư Diệp để nói, cô tin rằng nhân viên tiếp tân đều nhận ra cô là Kim Nghệ Hi, cho nên cô chỉ có thể dùng cái tên Thư Diệp này để thay thế.

Nhân viên tiếp tân liền thông báo lên trên, cô gái xinh đẹp này nhìn y hệt như Kim Nghệ Hi, chắc chắn là khách quý của tổng giám đốc, bọn họ không dám chậm trễ nửa giây, nếu như Quý Vân Húc mà trách tội xuống thì bọn họ khó giữ được chén cơm.

Thư Diệp ngồi trong phòng Quý Vân Húc đợi hắn, tên đàn ông đê tiện này để cô chờ thật lâu mà còn chưa chịu xuất hiện nữa, cô đứng dậy định mở cửa ra ngoài hỏi thư ký xem hắn đâu rồi, vừa mới mở cửa thì đầu đụng ngay một rộng ngực lớn rắn chắc.

Quý Vân Húc thuận thế ôm cô vào lòng, tay kia thì khóa cửa lại, “Rốt cuộc cũng biết nhớ anh rồi sao!” Hắn trêu chọc cô, dù biết rằng cô cũng chẳng nhớ thương hắn mà đến đây nhưng hắn vẫn thích chọc cô.

“Anh buông tôi ra! Mau trả Tiểu Mặc cho tôi! Anh là đồ bại hoại, đê tiện!” Hai tay Thư Diệp đâm liên hồi vào ngực Quý Vân Húc. Hắn quả thật quá ghê tởm!

“Tiểu Mặc?” Quý Vân Húc nghi hoặc nhìn Thư Diệp, lúc này anh mới ý thức được đó là tên của con hắn, “Nó làm sao?” Nhìn Thư Diệp như vậy, Quý Vân Húc rất lo lắng.

“Anh đúng là giả bộ hay thiệt! Rõ ràng anh đã bắt Tiểu Mặc đi mà còn hỏi tôi nó làm sao ư? Anh mau trả nó lại cho tôi!” Nước mắt Thư Diệp trào ra, cơ thể loạng choạng, Quý Vân Húc thấy thế liền ôm cô ngồi xuống ghế sofa. Thư Diệp hoàn toàn mất bình tĩnh, không hề giống Thư Diệp điềm tĩnh mà hắn gặp mấy ngày nay.

“Anh không có bắt Tiểu Mặc! Không phải anh!” Thế nhưng trong lòng Quý Vân Húc biết rõ đáp án, nếu như Tiểu Mặc bị bắt đi thì người khả nghi nhất chỉ có thể là Viên Phàm cùng Quý Lập Bác mà thôi. Nhìn vẻ mặt thương tâm của Thư Diệp, hắn vội vàng lau nước mắt cho cô, giọng nói cũng dịu dàng hơn, “Đừng lo, anh sẽ tìm được Tiểu Mặc!” Bờ môi không tự chủ được nhẹ nhàng hôn khô nước mắt trên mặt Thư Diệp.

Quý Vân Húc lấy đt gọi về Quý gia, hắn đoán không sai, Tiểu Mặc quả thật bị Viên Phàm và Quý Lập Bác mang đi!

Thư Diệp nghe xong đoạn đối thoại của bọn họ, cô rất tức giận, hung hăng tác vào mặt Quý Vân Húc, trên mặt hằn hằn rõ 5 dấu tay, “Con trai là của tôi! Tôi cảnh cáo các người, đừng có mơ mà giành Tiểu Mặc với tôi!” Cô vất vả sinh hạ và nuôi dưỡng Tiểu Mặc đến từng tuổi này, cô tuyệt đối sẽ không để Quý gia cướp nó đi.

Không để ý đau đớn trên mặt, trong mắt Quý Vân Húc đầy lửa giận, hai tay kéo Thư Diệp, ôm cô ngồi lên đùi mình, “Đó cũng là con của anh! Anh có quyền giành với em!” Không có hấn thì cô có thể có con sao? Hấn có thể không giành con với cô, chỉ cần cô trở về bên cạnh hấn là được.

“Anh có quyền gì chứ? Nó không phải là con của anh, từ sáu năm trước anh đã tự mình bỏ đi cái quyền này rồi!” Sáu năm trước nếu cô không được bang chủ cứu thì giờ hấn có tư cách ngồi nói chuyện với cô sao, đừng nói chi đến giành quyền nuôi Tiểu Mặc!

“Anh có thể không giành Tiểu Mặc với em, nhưng...” Quý Vân Húc cố ý ngừng lại, nghiền ngẫm nhìn bộ dáng tức giận của Thư Diệp, hấn rất thích chọc cô nổi giận, đây mới là một Thư Diệp chân chính, một Kim Nghê Hi cao ngạo trấn tĩnh kia chẳng hợp với cô tí nào.

“Nhưng cái gì?” Thư Diệp giục hấn, rõ ràng chính mình có lý mà giờ lại bị hấn dắt mũi, cô luôn luôn như vậy, cứ ở trước mặt Quý Vân Húc thì lại bị hấn chiếm thế thượng phong.

“Nhưng anh muốn em trở về bên cạnh anh, anh sẽ không giành Tiểu Mặc với em nữa!” Quý Vân Húc nghiêm túc nói. Hấn cũng không biết từ khi nào bóng hình Thư Diệp lại chiếm toàn bộ tâm trí hấn. Tuy cô luôn chọc cho hấn nổi điên lên, làm hấn điên tiết với cô, làm hấn đau lòng nhưng hấn không cách nào quên cô được. Hấn lúc nào cũng nhớ thương Thư Diệp thì làm sao lại có thể để cô đi chứ?

Thư Diệp chăm chú nhìn Quý Vân Húc, cô muốn nhìn biểu hiện trên mặt hấn là thật hay giả, vì cái gì hấn luôn muốn hai người trở lại với nhau? Chẳng lẽ còn muốn tra tấn cô như trước đây ư? Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh Âu Dương Thái Thái đắc ý mà cảm thấy rất khó chịu, cô ta và Quý Vân Húc đã là vợ chồng với nhau, cô không tài nào chối bỏ chuyện này được.

“Thế nào? Đồng ý trở về bên anh chứ?” Quý Vân Húc nghiêm túc nhìn Thư Diệp, hấn thật lòng muốn cô quay về, cũng mong cả gia đình bọn họ có thể đoàn tụ, nhưng mà lòng Thư Diệp không hề hướng về hấn, cho dù bọn họ đã có Tiểu Mặc nhưng cô cũng chưa từng nghĩ sẽ trở về bên hấn. Cô nói cô và Mộc Vũ chỉ là tình nghĩa với nhau, không hề có tình cảm trai gái gì, chỉ đơn giản là bạn bè thân thiết, nhưng Quý Vân Húc căn bản không thể nào xen tình cảm của bọn họ được.

Sáu năm trước cô và Mộc Vũ xảy ra chuyện gì? Bọn họ vì sao bây giờ lại kháng khí như vậy? Mặc dù hấn ghét Mộc Vũ nhưng vẫn hiếu kỳ muốn biết mọi chuyện.

Hấn nhanh tay ôm chặt Thư Diệp vào lòng, nếu như có thể hấn muốn cô ôm suốt đời, bất luận có chuyện gì xảy ra hấn cũng sẽ vượt qua được, chỉ cần có cô bên cạnh là đủ rồi.

“Tôi không muốn quay về.” Giọng nói Thư Diệp lúc này cũng nhỏ nhẹ hơn, không dữ dằn như lúc nãy nữa, “Tôi chỉ cần anh trả Tiểu Mặc cho tôi thôi, tôi không thể không có nó, mấy năm nay tôi cố gắng cheo chống mọi thứ là vì Tiểu Mặc.”

“Tại sao? Vì em đã yêu người khác ư?” Gương mặt Quý Vân Húc vốn đang tràn ngập nhu tình, giờ lại hung ác nham hiểm khó lường, khiến người ta nhìn mà phát sợ.

Thư Diệp lắc đầu, “Không phải, tôi không có yêu ai cả, nhưng tôi cũng sẽ không quay về bên cạnh anh!” Thư Diệp trở về bộ dáng của một Kim Nghê Hi điềm tĩnh, cô và Quý Vân Húc cần phải nói rõ mọi chuyện với nhau, chỉ có vậy cả hai mới giải quyết được hiềm nghi và tìm kiếm hạnh phúc riêng của mỗi người.

“Không yêu anh vì anh đã từng làm tổn thương em phải không?” Quý Vân Húc trực tiếp hỏi nghi vấn trong lòng hấn. Hấn cũng hối hận chính mình lúc trước đối xử tàn bạo với cô, nhưng đã thật tâm hối cải rồi, “Em muốn thế nào mới chịu tha thứ cho anh? Chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, cái gì anh cũng sẽ làm cả!”

Thư Diệp nói không nên lời, cô không thể phủ nhận sâu trong lòng cô cũng có hình bóng của Quý Vân Húc, thấy hấn kết hôn cô rất đau khổ, nghĩ đến Âu Dương Thái Thái và hấn ở cùng nhau, cô chợt thấy ghen ghét, lẽ nào đây chính là yêu chăng? Thế nhưng thứ tình yêu này như một gánh nặng vậy, không phải yêu thì chỉ biết đến hai người, bọn họ còn phải nghĩ đến những người khác nữa.

Âu Dương Thái Thái có lẽ khinh người quá đáng, nhưng Thư Diệp cũng có thể lý giải được điều này. Cô cũng không thể nào nhẫn tâm phá nát gia đình của bọn họ, cho dù trong lòng cô cũng có Quý Vân Húc, hơn nữa sự lợi hại của Quý gia cô cũng đã từng lĩnh giáo qua, cô không muốn lần nữa bước xuống địa ngục.

“Chỉ cần anh không giành Tiểu Mặc với tôi, ta sẽ tha thứ cho anh.” Kỳ thật đã nhiều năm như vậy, cô cũng không còn hận anh như trước nữa, oán hận một người chỉ càng làm mình thêm đau khổ mà thôi, mà cô thì phải đối mặt với bao điều trong cuộc sống này, thế nên cô cũng buông tha cừu hận trong lòng mình.

Về mặt Quý Vân Húc thoáng bị thương, “Chẳng lẽ yêu anh lại khó khăn vậy sao? Chẳng lẽ những gì đã xảy ra, đã mất đi không thể vãn hồi sao?” Hần không cam tâm để cho Thư Diệp rời xa hắn.

Thư Diệp nhìn Quý Vân Húc thật lâu, hắn đau lòng, chẳng lẽ cô không xót xa ư? “Không phải yêu anh là khó khăn, chỉ là chúng ta là người của hai thế giới, dù cho chúng ta có làm gì thì cũng không thể ở bên cạnh nhau được.” Dù cho hiện tại cô là một Kim Nghệ Hi hào quang lóng lánh rất xứng đôi với Quý Vân Húc, nhưng phía sau ánh hào quang đó cô chỉ là một sát thủ! Thử hỏi có gia đình nào là để một sát thủ làm con dâu họ chứ! Hơn nữa cô cũng không muốn Viên Phàm làm mẹ chồng mình.

Có lẽ một ngày nào đó cô chấp hành nhiệm vụ, theo năng lực kém cỏi của cô, cô có thể bị kẻ thù giết chết bất cứ lúc nào, chuyện này ai có thể đoán trước được! Nghĩ đi nghĩ lại, Thư Diệp toàn thân có chút run rẩy, Quý Vân Húc từ nãy đến giờ đều nhìn hết biến hóa trên mặt cô, liền thẩm thiết ôm cô vào lòng mình.

“Đừng chạy trốn, đừng rời xa anh được không?” Hần hèn mọn khẩn cầu cô, dù thật sự bọn họ là người của hai thế giới khác nhau như lời cô nói, hắn sẽ tìm mọi cách chạy đến thế giới của cô, chỉ cần cô vẫn tại nơi đó, hắn nhất định sẽ vượt qua muôn ngàn khó khăn để hai người có thể đi đến tận cùng hạnh phúc.

Lòng Thư Diệp xao xuyến, đầu óc mụ mị, tình cảm chân thành của Quý Vân Húc khiến cô cảm động, cô không biết phải nói gì nữa, chỉ biết im lặng tựa vào lòng hắn.

Quý Vân Húc cúi xuống hôn môi Thư Diệp, tay hắn nắm thật chặt bàn tay nhỏ nhắn ấy như rằng cô sẽ bỏ chạy bất cứ lúc nào. Theo bờ môi hắn tiếp tục hôn xuống cái cổ trắng ngần, nhẹ nhàng cắn lên cổ Thư Diệp, hắn muốn cô nhớ kỹ sự hiện hữu của hắn, muốn cô cả đời này đều phải khắc ghi hình bóng của hắn trong lòng.

“Anh sai rồi, cho đến khi em rời bỏ anh, anh mới phát hiện anh đã yêu em từ bao giờ!” Quý Vân Húc vừa hôn vừa dịu dàng tỏ tình, giờ khắc này hắn không muốn che giấu tình cảm trong lòng mình nữa.

Thư Diệp khiếp sợ cùng kinh ngạc, cơ thể bị hắn hôn đến tê dại và vô lực, chỉ có thể ôm ghì lấy cổ Quý Vân Húc, dựa hẳn vào người hắn.

Lặng yên không một tiếng động cởi áo của cô ra, bộ ngực căng tròn của cô phát phơ trước mặt hắn. Quý Vân Húc ôm Thư Diệp ngồi hẳn lên người mình, hôn lên đôi hoa đào hồng phấn kia, khiến nó vì men tình mà ngạo nghễ đứng thẳng lên.

“Mặc kệ em có tha thứ hay không thì anh cũng sẽ không bao giờ bỏ cuộc!” Lời nói ngọt ngào tựa như một mệnh lệnh/

Thư Diệp chống đẩy Quý Vân Húc, “Anh đã có Âu Dương Thái Thái rồi!” Cô muốn nhắc nhở hắn đừng quên thân phận hiện giờ của mình.

“Anh chỉ muốn có em, ngoài em ra anh không cần ai cả!” Dục vọng nam tính đã đến đỉnh điểm, hắn không thể nào kìm chế được nữa liền ôm chặt Thư Diệp ngã xuống sofa, in dấu sở hữu của hắn khắp nơi trên cơ thể Thư Diệp, hắn không muốn Thư Diệp thuộc về ai ngoài hắn cả, chỉ duy nhất mình hắn mà thôi.

“Anh yêu em!” 3 chữ thể cũng đủ làm người ta phải sa vào vòng triền miên không dứt, trong lòng Thư Diệp giờ đây cũng đã bị ba chữ này khiến cho thần điên bát đảo.

Vũ bão qua đi, Quý Vân Húc dịu dàng ôm Thư Diệp nằm ngủ trên người mình, hai tay ôm lưng cô không chịu buông ra, hắn hy vọng thời gian vĩnh viễn chỉ dừng lại ở lúc này thôi.

“Buông em ra, em muốn đi tìm Tiểu Mặc.” Thư Diệp lo ngại đứng dậy, cô đúng thật ngu ngốc mà, lại lần nữa quan hệ với hắn, mặt cô đỏ cả lên, lúc nói chuyện cũng không dám nhìn thẳng mặt hắn.

Quý Vân Húc nhìn hai má đỏ hồng của Thư Diệp mà vui sướng trong lòng, bắt Thư Diệp phải nhìn mình, nói, “Mắc cỡ sao?”

Đúng thật là đàn ông không xấu đàn bà không yêu! Thư Diệp trề môi, mãnh liệt giãy dụa trong lòng Quý Vân Húc, “Buông em ra.”

Hắn hoàn toàn không có ý định buông cô ra, ngược lại còn mập mờ kéo cô áp sát người mình, một tay thì vuốt ve tấm lưng trần trụi trơn bóng của Thư Diệp, khoe miệng giương lên nụ cười vui vẻ, lúc này ở bên cạnh Thư Diệp hắn cảm thấy rất thoải mái và hạnh phúc.

Khẽ hôn vào vành tai và mái tóc dài thướt tha của cô sau đó Quý Vân Húc mới luyến tiếc buông cô ra, hắn cũng phải dẫn cô đi tìm Tiểu Mặc, nếu không cô càng lo lắng hơn.

*****

Hai vợ chồng Quý gia đợi Tiểu Mặc tan học liền đưa nó về đây, bọn họ mừng chết đi được, đứa bé này đáng yêu thông minh, nhìn là thấy thương rồi.

Tuy nhiên, từ lúc đưa Tiểu Mặc về đây đến giờ nó một mực cảnh giác, không ăn đồ hai người đưa, cũng chẳng thèm nói chuyện, chỉ ngồi im cau mày nhìn bọn họ.

“Con thích ăn gì? Để bà kêu người làm cho con ăn nha.” Viên Phàm ngồi bên cạnh Tiểu Mặc, thân thiết ôm nó, giọng nói mềm dịu hẳn đi. Khuôn mặt nó tròn tròn sáng sủa thông minh y như Quý Vân Húc lúc còn nhỏ, hai mắt to nhìn rất lém lỉnh.

“Bà ơi, chừng nào mẹ và ba con mới đón con vậy? Con chờ lâu lắm rồi đó!” Hai ông bà này dường như cũng không phải người xấu, nhưng sao họ lại không chịu dẫn nó về nhà chứ! Giờ chắc ba và mẹ đang cuống quýt tìm nó, Tiểu Mặc nghĩ thế lại nhảy xuống sofa chạy ra ngoài cửa.

Nó chưa đi được bao xa thì Viên Phàm lập tức kéo nó ngồi trở lại sofa, “Con có ba sao?” Viên Phàm nghi ngờ hỏi Tiểu Mặc, chả lẽ là người bị báo chí chụp hình chung Thư Diệp sao? Nhưng mà Tiểu Mặc và người đó chẳng có tí gì giống nhau cả!

Tiểu Mặc gật đầu, chắc nịch nói, “Con đương nhiên phải có ba chứ!” Bà này thật là kỳ lạ!

“ Thế con nói cho bà nghe tên của con được không ? ” Viên Phàm hỏi lần nữa, từ nãy đến giờ bà hỏi nó, nó lại im lặng không nói gì, giờ đã chịu nói chuyện thì có lẽ nó cũng chịu nói tên của nó là gì. Thấy ánh mắt ngờ vực của Tiểu Mặc, Viên Phàm liền bổ sung, “ Bà không phải người xấu, bà quen mẹ con đấy. ”

“ Thiệt không ? ” Thấy Tiểu Mặc vẫn chưa chịu tin mình, Viên Phàm gật đầu lia lịa tỏ vẻ thật sự quen Thư Diệp, xem ra cô ta nuôi dưỡng đứa nhỏ cũng tốt lắm, rất có gia giáo, lại hiểu chuyện cùng lễ phép, đối với người ngoài cũng phòng bị.

“ Nếu như con nói tên của con rồi, thì ông bà có đưa con về nhà không ? ” Tiểu Mặc tỉnh ranh ra điều kiện, hy vọng hai người bọn họ có thể nhanh chóng đưa nó về nhà !

Quý Lập Bác không trả lời mà đi đến gần Tiểu Mặc, ôm lấy nó, “ Con có thích ở đây không ? Từ này về sau đây sẽ là nhà của con ! ” Đứa nhỏ này nhanh mồm nhanh miệng như vậy, lại thông minh nữa chứ, đối với bọn họ mà nói có được nó quả thực còn vui hơn cả khi nhặt được vàng nữa ! Mai sau tuổi già có đứa cháu như nó hủ hỉ cả ngày thì còn gì bằng !

Tiểu Mặc bực bội giãy nảy, “ Buông con ra, con muốn về nhà. ” Nói xong, nó liền òa khóc thật to, Viên Phàm và Quý Lập Bác hai người thấy thế sốt ruột hoảng hốt không thôi, dù nó mà nó cũng không chịu nín khóc.

Lúc này Quý Vân Húc và Thư Diệp vừa bước vào nhà, nghe được tiếng khóc của Tiểu Mặc, Thư Diệp càng khẩn trương hơn.

“ Tiểu Mặc. ” nghe giọng nói quen thuộc, Tiểu Mặc liền ngừng khóc, xoay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh thì nhìn thấy Thư Diệp, nó lập tức đẩy Viên Phàm và Quý Lập Bác ra, chạy ngay đến chỗ Thư Diệp, “ Mummy ! ” Mẹ rốt cuộc đến đón nó về rồi.

Thư Diệp ôm con trai vào lòng, bao bọc trong hơi ấm quen thuộc của Thư Diệp, Tiểu Mặc ằng khóc lớn hơn, như là chịu uất ức nhiều lắm !

Bốn người đều im lặng không nói gì, chỉ là ánh mắt ai nấy đều chăm chú nhìn Tiểu Mặc, Quý Vân Húc tới gần nó, nhỏ nhẹ nói, “ Đừng khóc nữa, ngoan ! ”

Mặc cho tay Quý Vân Húc đang định ôm Tiểu Mặc, Thư Diệp kiên quyết nói, “ Chúng ta về nhà ! ” Thư Diệp ôm Tiểu Mặc bước ra ngoài cửa nhưng lại bị Viên Phàm gọi lại.

“ Cháu là của tôi, ai cũng không được phép dẫn đi ! Nó phải ở lại đây ! ” Giọng điệu ngang ngạnh vẫn đáng ghét như năm nào.

Thư Diệp quay người bình tĩnh nhìn Viên Phàm, “ Xin lỗi phu nhân, xin bà đừng có gọi bậy bạ như vậy, ai là cháu của bà chứ ! ” Thư Diệp tức giận nói, đừng tưởng rằng cô sẽ cam chịu nữa, cô không để ai xem thường cô và con trai cô cả.

“ Được thôi, vậy thì chúng ta cùng đến bệnh viện xét nghiệm ADN đi, xem coi Tiểu Mặc có phải là con của Vân Húc không ? ” Viên Phàm cũng không yếu thế, khiêu khích nhìn Thư Diệp. Thư Diệp ưu nhã, quyến rũ, nhìn thế nào cũng không biết được cô lại là mẹ của đứa trẻ 5 tuổi, vẫn giữ được nét trẻ trung, làm người ta tin tưởng cô không phải là mẹ của Tiểu Mặc, nó chỉ là con của người bạn mà thôi. Nhưng dù cho cô ta hấp dẫn tài giỏi đến cỡ nào thì cũng không khiến Viên Phàm thích thú gì, và bà cũng không nhận cô ta là con dâu, trên đời này chỉ duy nhất Âu Dương Thái Thái mới là con dâu của bà mà thôi.

“ Phu nhân, tôi nghĩ mà ham bồng cháu đến phát điên rồi đó ! Đã như thế thì tự mà kêu Quý Vân Húc và Âu Dương Thái Thái sinh cho 1 đứa đi, đừng có nhận bừa con trai người khác là cháu mình. ” Bọn họ đúng là khinh người quá đáng ! Cô tức giận nói hết toàn bộ lời nói trong lòng mình, cô cũng thừa biết, nếu như mình và Quý Vân Húc không thể tiến tới với nhau, thì hẳn có con với người con gái khác thì cũng là chuyện bình thường thôi ! Thư Diệp theo thói quen mím môi xua đi nỗi đau trong lòng mình, cô tự nói với bản thân mình đừng quan tâm những chuyện khác nữa, chỉ cần có Tiểu Mặc bên cạnh là đủ rồi !

Tiểu Mặc đứng bên cạnh nghe hết mấy lời nói khinh người của bọn họ, nó không thể để người khác ức hiếp mẹ nó, “ Ba con đã sớm chết rồi, ba hiện tại của con tên là Mộc Vũ ! ”

Nghe nó nói thế, sắc mặt Quý Vân Húc liền trầm xuống, nhìn Tiểu Mặc chăm chăm, “ Con nói cái gì ? Nói lại lần nữa xem ! ” Ánh mắt hắn rất đáng sợ đến nỗi Tiểu Mặc lần nữa khóc thét lên, “Mummy, con muốn ba, chú này hung dữ quá ! ”

“ Con ngoan, đừng khóc nữa, Mummy dẫn con về nhà. ” Thư Diệp không muốn lằng nhằng với đám người này nữa, cô đang định xoay người đi thì bị cánh tay của Quý Vân Húc giữ lại.

Cô dám nói hắn chết rồi ! Người con gái này quả thật không biết sống chết là gì mà !

Quý Vân Húc túm lấy Tiểu Mặc trong tay Thư Diệp, ôm nó lên để nó nhìn thẳng hắn, “ Ba không phải là chú gì cả, ba là ba ruột của con, sau này không được gọi người khác bậy bạ như vậy ! ” Ngang tàng ra lệnh, hoàn toàn không quan tâm sẽ làm một đứa nhỏ như Tiểu Mặc hoảng sợ.

“ Ba của con là Mộc Vũ, chú mới không phải là ba con ! Con không muốn người hung dữ như chú làm ba con ! ” Tiểu Mặc vừa khóc vừa lấy chân đá vào người Quý Vân Húc để hắn thả nó xuống.

Thư Diệp muốn đi đến ôm Tiểu Mặc nhưng Quý Vân Húc kiên quyết ôm ghì Tiểu Mặc trên tay, ánh mắt đầy giận dữ nhìn Thư Diệp, “ Em nói với nó là anh đã chết ? ” Giọng nói lạnh lùng bao trùm không khí cả phòng khách.

“ Không thấy nó đang khóc sao ? Thả nó xuống đi. ” Thư Diệp cảm nhận được sự tức giận của hắn đành phải lảng sang chuyện khác.

“ Đây chính là con trai của Vân Húc sao ? ” Âu Dương Thái Thái từ ngoài cửa đi vào cắt ngang oán khí trong phòng khách, tuy rằng Thư Diệp và Quý Vân Húc đang giận dữ trừng mắt lẫn nhau, nhưng trong ánh nhìn của Âu Dương Thái Thái thì cô lại thấy là tình cảm mặn nồng, vì vậy trong lòng rất khó chịu.

Âu Dương Thái Thái từ từ đi đến bên Thư Diệp, nói, “ Cô đến đưa con cho chúng tôi phải không ? Con của Vân Húc cũng chính là con của tôi, tôi nhất định sẽ nuôi dạy nó thật tốt, cô yên tâm đi. ” Đứng ở trước

mặt Viên Phàm và Quý Lập Bác, cô hoàn toàn thay đổi thành một người khác, không còn ngang ngược can quấy như trước kia.

Không muốn nhiều lời với cô ta, Thư Diệp im lặng, ánh mắt vẫn nhìn Tiểu Mặc. Quý Vân Húc ẵm Tiểu Mặc và dắt tay Thư Diệp đi ra khỏi Quý gia, chuyện của hắn thì hắn tự xử lý, không cần bọn họ xen vào.

*****

Quý Vân Húc chở hai mẹ con về Hạc bang.

Không phải hắn để mặc cách nghĩ của Tiểu Mặc, mà hiện tại hắn chỉ muốn hắn, Thư Diệp và Tiểu Mặc 3 người ở cùng với nhau, và cũng không muốn để Viên Phàm cùng Quý Lập Bác tổn thương Thư Diệp và Tiểu Mặc. Hắn sẽ lập tức chấm dứt quan hệ với Âu Dương Thái Thái, cùng Thư Diệp và Tiểu Mặc xây dựng một gia đình nguyên vẹn.

Thư Diệp trong lòng cũng cảm kích hắn trước mặt nhiều người không làm khó cô, cũng không cùng cô tranh giành Tiểu Mặc.

“Yên tâm, anh không giành Tiểu Mặc với em, chờ anh giải quyết mọi chuyện với Âu Dương Thái Thái rồi anh sẽ đón mẹ con em về.” Nhìn ánh mắt hắn, có thể thấy được hắn đang nói rất nghiêm túc.

“Em sẽ không quay về bên anh, hôm nay em đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi.” Thư Diệp nói nhưng không nhìn Quý Vân Húc.

Tiểu Mặc ngồi trong lòng Thư Diệp cũng ngược nhìn hai người, “Mummy, chú này thật sự là ba của con hả?” Tiểu Mặc nghi hoặc hỏi Thư Diệp, nó không thích cái chú mặt mày chăm đảm này làm ba của nó, chú này chẳng hiền hậu gì như ba Mộc Vũ của nó cả.

Thư Diệp đang muốn mở miệng nói thì Quý Vân Húc đã nói trước, “Ba là ba của con, không phải là chú, chắc chắn 100%!” Quý Vân Húc tự tin nói.

“Mummy, có thật vậy không?” Tiểu Mặc thút thít nhỏ giọng hỏi.

Thư Diệp cũng không biết trả lời làm sao, chỉ gật đầu, cô cũng không thể nào ở trước mặt Quý Vân Húc mà phủ nhận được.

Tiểu Mặc lau sạch nước mắt, xoay qua nói với Quý Vân Húc, “Con có thể đổi ba không?” Cái chú này không có hiền như ba Mộc Vũ, rất khó gần gũi.

Quý Vân Húc bình tĩnh nhìn Tiểu Mặc, cũng không có ý định trả lời mấy câu hỏi ngây thơ như này, trong chốc lát xe đã về đến Hạc bang, hắn thật không muốn để Thư Diệp và Tiểu Mặc xuống xe, Quý Vân Húc nắm lấy tay Thư Diệp, “Đừng coi lời nói của anh như gió thoảng mây bay.” Gương mặt nghiêm túc của hắn khiến Thư Diệp chân tay luống cuống.

Sau khi mở cửa xe cho Thư Diệp và Tiểu Mặc xuống, nhìn Thư Diệp đi xa rồi hắn lại lần nữa luyến tiếc, liền chạy đến ôm phía sau cô, “Đừng quên em là người phụ nữ của anh!” Lời nói tựa như cảnh cáo cũng như là lời tuyên bố tình yêu, hắn ôm Thư Diệp thật lâu không chịu buông ra.

Thư Diệp ngẩng đầu để nước mắt mình không chảy xuống, trong lòng cô tê tái, sự dịu dàng của hắn làm cô không tự chủ được bản thân mình, đáng lẽ cô có thể kháng cự lại nhưng không hiểu sao vẫn quyến luyến cái ôm của hắn. Tiểu Mặc bị Thư Diệp ôm trong lòng nhả mặt lại, nó không hề thích Mummy và chú đó ở cùng với nhau.

Tiểu Mặc nhìn theo hướng Quý Vân Húc thì phát hiện Mộc Vũ cũng đang đứng ở cửa, “Ba!” Tiểu Mặc lập tức nhảy xuống chạy đến ôm chầm lấy Mộc Vũ.

Nghe Tiểu Mặc kêu mà Thư Diệp lòng đầy hoảng sợ đẩy Quý Vân Húc ra. Mà Quý Vân Húc thì làm sao dễ dàng buông cô ra được, cánh tay ôm cô càng thêm chặt. Bên này Quý Vân Húc ôm Thư Diệp nhìn Mộc Vũ đang ôm Tiểu Mặc trên tay, hai người cứ thế bốn mắt nhìn nhau.

“Buông em ra mau!” Thư Diệp quay đầu nhỏ giọng nói, Quý Vân Húc thừa dịp cô quay đầu liền cúi xuống cưỡng nhiệt hôn môi cô, như là tuyên bố quyền sở hữu của hắn trước mặt Mộc Vũ.

26. Chương 121-125

Chương 121: Sớm dứt bỏ

Hàng cây hai bên đường xào xạc đung đưa trong gió, trong cơn gió mạnh thế này mà người đi đường vẫn chọn hướng đi ngược lại, đối nghịch với chiều gió thổi, cũng giống như con người ta vậy, họ đều chọn hướng đi ngược chiều gió, cho dù gian nan khó khăn đến đâu, họ cũng cố gắng phấn đấu vượt qua, chưa bao giờ ngừng lại, chưa bao giờ bỏ cuộc.

Đã xong một ngày quay phim, Thư Diệp đi vào phòng nghỉ nằm một lát, vừa nằm xuống ghế dài thì đột nhiên cảm thấy lưng mình có gì đó cộm cộm, cô liền ngồi dậy xem sao thì thấy áo khoác của Mộc Vũ. Tò mò, cô thò tay lấy ra xem, thế mà lại phát hiện một chai thuốc trong túi áo Mộc Vũ.

Thư Diệp hoảng hốt, chẳng lẽ Mộc Vũ bị bệnh sao? Bình thường thấy hắn khỏe mạnh lắm mà? Thư Diệp hoài nghi nhìn lọ thuốc trong tay mình, mấy dòng chữ trên đó toàn là tiếng Anh, không biết thuốc này dùng để trị bệnh gì nữa.

Mộc Vũ lúc này đã đi vào phòng bước đến gần cô, hắn đột nhiên hoảng sợ vội chụp lấy chai thuốc bỏ lại trong túi áo mình.

“Anh bị bệnh hả?” Mỗi ngày cô đều ở bên cạnh hắn, sớm chiều gặp nhau nhưng cô chưa từng hỏi han về sức khỏe của hắn, cô chỉ luôn nhận sự quan tâm chăm sóc của hắn mà thôi.

Mộc Vũ giả bộ cười cho qua chuyện, “Cô thấy tôi giống đang bị bệnh lắm sao? Không có đâu, đừng nghĩ nhiều! Đây là thuốc vitamin mà thôi, mỗi ngày phải phục vụ Kim đại minh tinh nên tôi cũng phải cần bổ sung năng lượng chứ!”

Thư Diệp không tin hắn, Mộc Vũ càng cười càng giải thích cô lại càng thêm nghi ngờ hắn.

“Được rồi, đừng lo lắng, tôi không sao đâu!” Mộc Vũ ngừng cười, vẻ mặt nghiêm túc nói với Thư Diệp, thì ra cô cũng quan tâm hắn, không có thờ ơ như hắn nghĩ, cảm giác được cô quan tâm khiến hắn rất vui.

“Anh không được giấu tôi, có chuyện gì phải nói tôi biết!” Nhất định là có gì mờ ám, Mộc Vũ chắc chắn là đang gạt cô chuyện gì đó.

Mộc Vũ đến gần, đặt 2 tay lên vai cô, sau đó ôm cô vào lòng mình, “Để tôi ôm cô một tí.” Thư Diệp im lặng tùy ý để Mộc Vũ ôm mình, ngực của hắn rất ấm áp, nhưng chỉ đơn giản là cái ấm áp của tình anh em, không giống như Quý Văn Húc cứ mỗi lần ôm cô lại khiến tim cô xao xuyến

Mộc Vũ thấm thiết ôm Thư Diệp, hắn hy vọng cả đời này vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ cô, chỉ cần đứng ở xa nhìn cô sống hạnh phúc là hắn cũng mãn nguyện rồi.

*****

Trong Hạc Bang

“Hôm nay tôi gọi các người đến là có chuyện quan trọng muốn thông báo.” Giọng nói trầm thấp của bang chủ uy nghiêm vang lên.

Thư Diệp cùng Mộc Vũ hai người ngồi xuống chờ hắn phân phó.

“Sau khi quay bộ phim này xong, các người quay trở lại Hàn Quốc đi, còn về hợp đồng với Thiên Di thì tôi sẽ xử lý, hơn nữa tôi cũng hy vọng cô sẽ giải quyết êm đẹp mấy chuyện mà phóng viên đăng đầy trên mấy tạp chí.” Ánh mắt Bang Chủ phần nộ nhìn Thư Diệp, cứ hai ba hôm thì tin tức của cô lại được đăng trên trang nhất, sớm muộn gì sự nghiệp của Thư Diệp cũng xuống dốc mà thôi, hơn nữa lúc ấy cô cũng không thể nào dùng chức danh Kim Nghệ Hi che dấu thân phận thật của mình được.

“Vội lại, tôi cũng mong cô chấm dứt quan hệ với Quý Vân Húc! Cô phải cắt đứt mọi liên hệ ở đây.” Bang chủ lần nữa bổ sung, có lẽ lúc trước hắn đã quyết định sai rồi, đáng lẽ không nên đưa Thư Diệp về Đài Loan, nên để cô ở Hàn Quốc phát triển sự nghiệp, nếu vậy thì đã không xảy ra chuyện như bây giờ, giới truyền thông hiện giờ đều lấy cô làm đầu đề tin tức.

Thư Diệp cúi đầu có chút sợ hãi, dù bang chủ đang mang mặt nạ nhưng cô vẫn cảm thấy sự tức giận của bang chủ dưới lớp mặt nạ ấy, đúng thật dạo này phóng viên đều đang săn lùng tin tức về cô, cô cũng không biết mình phải làm thế nào để mọi chuyện được êm đẹp.

“Ý Bang Chủ muốn hủy hợp đồng với bên Thiên Di sao? Như vậy thì chúng ta phải bồi thường rất nhiều tiền.” Mộc Vũ nhắc nhở, hắn tuy rằng cũng không muốn Thư Diệp ở lại Đài Loan với Quý Vân Húc, nhưng nếu ở lại Đài Loan thì cô có thể gần Tiểu Mặc hơn, dạo gần đây hắn thấy cô vui lên rất nhiều, không giống như ở Hàn Quốc ngày nào cũng ủ rũ buồn rầu, điều hắn hy vọng nhất chính là cô có thể sống hạnh phúc, mỗi ngày đều cười nói vui vẻ.

“Chuyện này các người không cần lo, tôi sẽ xử lý thỏa đáng. Tôi cảnh cáo cô lần nữa, đừng lui tới với Quý Vân Húc nữa, cô có thể làm được không?” Lúc trước để cho Thư Diệp trở về Đài Loan, hắn cũng từng nghĩ qua cô sẽ gặp lại Quý Vân Húc, nhưng lại không ngờ ai người này tình cảm dây dưa không dứt, điều hắn không ngờ hơn Quý Vân Húc lại là người cương quyết, cứng đầu, sau nhiều năm như vậy mà vẫn còn nhớ thương Thư Diệp, mà Thư Diệp giờ cũng chẳng còn hận thù gì với người đã từng phóng hỏa muốn thiêu chết mình.

Đây chính là điều mà hắn trước giờ không dự đoán được, nếu như hắn không để Thư Diệp sinh Tiểu Mặc ra thì cũng chẳng nhiều phiền phức như bây giờ, lúc đó nghe Thư Diệp nói không muốn cô đơn sống một mình nên hắn mới mềm lòng đồng ý.

Thư Diệp ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Bang Chủ, nói, “Tôi đồng ý.” Đơn giản một câu nhưng cũng tỏ ra sự quyết tâm của cô, cô không nên dây dưa với Quý Vân Húc nữa, dù gì hai người sẽ không bao giờ đến với nhau được, nên để cả hai tự tìm lấy hạnh phúc riêng của mỗi người.

“Tôi có một thỉnh cầu, tôi muốn bang chủ phái thêm người bảo vệ Tiểu Mặc, tôi không muốn nó lại bị người nhà Quý gia bắt đi nữa.” Nghĩ đến ngày đó Tiểu Mặc bị bắt đi, trong lòng cô lo lắng không thôi.

“Được, chuyện này ta sẽ sắp xếp, nhưng tôi cũng mong cô có thể tuân thủ lời hứa.” Quý Vân Húc không phải là người mà cô nên yêu, hắn luôn cảm thấy Mộc Vũ mới chính là người mà Thư Diệp cần, một người có thể chăm sóc bảo vệ cùng tin tưởng tuyệt đối, nhưng có thể do cô còn quá trẻ, suy nghĩ chưa được thấu đáo, tạm thời cho cô ít thời gian để tỉnh táo lại.

Thư Diệp gật đầu đồng ý, về mặt trầm tư suy nghĩ, chấm dứt ư? Cô bắt ép bản thân mình phải quên Quý Vân Húc đi, dù có yêu nhau thì sao chứ, cả hai cũng sẽ không thể nào ở bên nhau, thừa dịp mình còn chưa hoàn toàn rơi vào tay giặc, cô phải dứt bỏ mọi tình cảm của mình đối với hắn, đó mới là điều sáng suốt nhất.

Bộ phim của Thư Diệp rốt cuộc cũng quay xong, giờ chỉ cần tuyên truyền cho bộ phim nữa cô hoàn toàn chấm dứt công việc ở Đài Loan, nghĩ đến điều này Thư Diệp đột nhiên cảm thấy buồn bã và lạc long.

Thư Diệp lẳng lặng ngồi trên bệ cửa sổ, trong đêm tối tịch mịch này, cô nhớ lại giây phút cô và Quý Vân Húc ở bên nhau, nhưng sau khi trở về Hàn Quốc, tình cảm này cô chỉ còn có thể chôn chặt trong lòng mình. Nếu như ngày đó cô không về Đài Loan, thì ngày hôm nay có lẽ cô vẫn còn hận hắn, thế mà lần này về đây đã thay đổi hết tất cả tình cảm lẫn suy nghĩ của cô về hắn.

Hắn ăn năn xin lỗi cô, một Quý Vân Húc dịu dàng hoàn toàn khác với Quý Vân Húc của sáu năm trước khiến cô không muốn rời xa hắn. Vậy là mọi chuyện cứ thế đã chấm dứt sao? Nhưng nếu không chấm dứt thì cô có thể làm gì? Cho dù có tiếp tục bên nhau thì mối quan hệ của hai người cũng chẳng đi đến đâu cả.

Thư Diệp nghĩ nghĩ, sau đó liền cầm điện thoại chạy vọt ra ngoài, lúc vừa ra khỏi cửa thì cô đụng ngay Mộc Vũ.

“Cô đi đâu vậy?” Thấy Thư Diệp vội vã đi đâu đó, hắn quan tâm hỏi.

“Tôi đi ra ngoài một chút sẽ trở lại ngay.” Nói xong, cô chạy như bay ra ngoài, giờ phút này cô muốn gặp mặt Quý Vân Húc lần cuối cùng, coi như là từ biệt hẳn.

*****

“Sao hôm nay em lại có thời gian hẹn anh vậy?” Khóe miệng Quý Vân Húc cong lên thành một nụ cười tà mị, trong lòng thì vui phơi phới, bình thường đều là hắn hẹn cô ra, thế mà lần này cô lại chủ động đòi gặp hắn, điều đó chứng tỏ trong lòng cô cũng bắt đầu tiếp nhận hắn rồi.

Cô hôm nay có gì đó là lạ, nhưng hắn không biết lạ ở chỗ nào, chỉ thấy gương mặt phẳng phất nổi buồn, ánh mắt bi thương, cô cũng không như lúc trước kháng cự hay hận hắn nữa.

Thư Diệp cười nhưng không trả lời mà chỉ nhìn hắn một lúc sau lại tiếp tục vui đầu ăn.

Quý Vân Húc thấy Thư Diệp không nói gì cũng không trêu chọc cô nữa, cẩn thận bóc xương cá ra rồi bỏ vào chén cô, “Ăn nhiều một chút, em càng ngày càng gầy đó.” Nhìn Thư Diệp mệt mỏi vì làm việc, hai má gầy gò, Quý Vân Húc đau lòng dặn dò cô, không muốn một ngày nào đó cô lại gầy xiu lần nữa.

“Cám ơn.” Thư Diệp chỉ đơn giản nói câu cảm ơn, nhưng không ngẩng đầu nhìn Quý Vân Húc. Quý Vân Húc đột nhiên đứng lên đi qua ngồi cạnh Thư Diệp, cầm đĩa gắp cá đưa đến trước miệng cô.

Thư Diệp bất ngờ vì hành động thân mật này của hắn, nháy mắt hai má ửng đỏ, “Em tự ăn được rồi.” Đang muốn cầm đĩa đưa trên tay Quý Vân Húc nhưng hắn đã nhanh hơn đem cá nhét vào miệng Thư Diệp. Quý Vân Húc vui mừng cười thỏa mãn, từ khi cô ở Hàn Quốc về đến giờ, mỗi giây phút ở bên cạnh cô khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

“Mấy ngày nay có nhớ anh không?” Quý Vân Húc trực tiếp hỏi, trong mấy ngày nay hắn bận bịu giải quyết vụ ly hôn giữa hắn và Âu Dương Thái Thái, rồi còn phải xức tiến một kế hoạch làm ăn, cho nên không có thời gian gặp Thư Diệp.

“Anh còn hỏi mấy cái này nữa là em đi về đấy!” Thư Diệp giả bộ tức giận, thấy vậy Quý Vân Húc cũng không hỏi nữa. Cho dù có trả lời thì sao chứ, qua hết ngày hôm nay hai người cũng không còn cơ hội gặp mặt.

Một Thư Diệp ngang bướng thế này mới là người hắn yêu, Quý Vân Húc bắt giắc hôn lên má Thư Diệp, “Không nói nhưng làm thì có thể!” Sau đó hắn trêu chọc nhìn hai má đỏ ửng đáng yêu của Thư Diệp, hắn cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Quý Vân Húc đùa giỡn vui vẻ như vậy, hắn bình thường lúc nào cũng lạnh lùng, mặt mày nghiêm nghị khiến người ta cảm thấy rất khó gần, Thư Diệp chăm chú nhìn hắn, muốn khuôn mặt hắn khắc sâu trong lòng mình.

“Em sao vậy? Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao?” Quý Vân Húc nghi ngờ hỏi, hắn không thích nhìn cô ủ rũ thế này, thà rằng cô gương nanh vuốt móng cào với hắn còn hơn phải thấy cô như vậy.

“Em không sao. Chúng ta đi dạo một chút đi!” Thư Diệp chủ động đề nghị.

Cảnh vật ban đêm rất đẹp, trăng tròn lơ lửng trên bầu trời, Thư Diệp cùng Quý Vân Húc đi dạo trong đêm trăng sáng đầy thơ mộng. Thư Diệp ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn, cô bỗng nhớ tới một bài thơ xưa —

Nhân hữu bi hoan li hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đân nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên quyên.

Dịch:

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vơi mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên.

“Em cười gì vậy?” Quý Vân Húc nắm tay Thư Diệp chậm chậm bước đi, hẳn mong rằng con đường phía không có điểm dừng để hẳn và cô cùng dắt nhau đi mãi về phía trước.

Đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, Thư Diệp không rút tay lại, tùy ý để Quý Vân Húc nắm tay mình.

Quý Vân Húc dừng bước, đem cô ôm vào lòng mình, “Chờ anh! Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, cho anh một cơ hội nữa, đừng cự tuyệt anh, anh sẽ bù đắp cho em và Tiểu Mặc, tin anh đi.” Nghe lời nói chân thành nghiêm túc của hẳn, lòng Thư Diệp chua xót, ôm chầm lấy người Quý Vân Húc.

Vui mừng vì cô đã thay đổi thái độ với mình, lòng Quý Vân Húc như buông được một tảng đá lớn, vô cùng nhẹ nhõm, hai người thắm thiết ôm nhau dưới ánh trăng mờ tỏ pha lẫn ánh đèn đường loe loét.

“Tối rồi, anh về nhà đi!” Quý Vân Húc chở Thư Diệp về Hạc bang, giúp cô tháo dây an toàn, lúc Thư Diệp đang định xuống xe thì bị cánh tay như gông cùm xiềng xích của Quý Vân Húc ôm lại, “Em còn chưa chúc anh ngủ ngon, cứ vậy mà xuống xe hả?” Quý Vân Húc nở nụ cười, làm nũng như một đứa trẻ.

“Ngủ ngon, lái xe cẩn thận.” Thư Diệp nhỏ nhẹ nói, Quý Vân Húc làm sao bỏ lỡ cơ hội chứ, thuận thế kề sát mặt Thư Diệp, hôn lên chóp mũi cô một cái, hẳn thật sự không muốn để cô về nhà, ở bên cô hẳn tràn đầy vui sướng.

Quý Vân Húc tham luyến hôn lên đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn của Thư Diệp, tận hưởng mùi vị ngọt ngào vô tận.

Tuy rằng tối nay cứ chỉ Thư Diệp có chút kì lạ, nhưng hẳn rất vui vì cô thay đổi thái độ với mình, nhìn cô vào trong Hạc bang rồi hẳn mới chịu rời đi, đang định mở cửa chuẩn bị lên xe, đột nhiên có 7,8 người bịt mặt xông đến bao vây hẳn.

Quý Vân Húc nhìn bọn họ mỗi người cầm một khúc gỗ to, hẳn cũng cảnh giác, tay co thành nắm đấm.

“Đánh cho tao.” Một người lớn tiếng ra lệnh, những người khác lập tức xông lên dùng khúc gỗ đánh tới tấp vào người Quý Vân Húc, Quý Vân Húc liền lấy tay đỡ lấy, cố gắng chống trả lại đám người này.

“Ai sai các người đến đây?” Quý Vân Húc hô to, tay chân không ngừng chống lại côn gỗ quất vào người mình, đối phương người đông thể mạnh, hơn nữa Quý Vân Húc trong lúc đánh nhau với bọn họ cũng phát hiện bọn họ đều là cao thủ, từng côn gỗ đều là trí mạng, muốn hẳn chết, nhưng hẳn không dễ dàng chết như vậy! Hẳn tuyệt đối sẽ không để cho chính mình ngã xuống.

Những người này cũng không trả lời hẳn, mà thấy Quý Vân Húc phản kích lại, ba người trong đám đó liền lấy côn gỗ đánh vào chân hẳn. Quý Vân Húc kêu lên thảm thiết, cả người ngã nhào trên đất, đôi chân đau đớn kịch liệt. Đám người thấy hẳn ngã nhào xuống đất, liền liên tiếp đánh vào chân Quý Vân Húc để hẳn không còn sức lực mà phản kích lại.

Người cầm đầu đi đến trước mặt Quý Vân Húc, hung hăng tát hai cái vào mặt Quý Vân Húc khiến môi hẳn chảy máu, nhưng Quý Vân Húc không những không khuất phục mà còn trừng mắt nhìn đám côn đồ này.

Người bịt mặt nhặt khúc gỗ lên lần nữa, đập thật mạnh vào chân Quý Vân Húc, hai chân đã đau nhức giờ như nát hết xương cốt, hoàn toàn không có sức lực đứng lên, máu từ mũi hẳn chảy xuống thành hàng khiến cho người ta nhìn mà hoảng sợ! Quý Vân Húc hai mắt từ từ nhắm lại, ý thức trở nên mơ hồ.

“Muốn giả chết sao?” Người bịt mặt đập lên hai chân Quý Vân Húc, hai chân giờ đã không còn cảm giác gì, mặc cho bọn họ giẫm hay đá vào.

“Chết rồi à?” Một người khác thò tay xem thử hẳn còn thở không, “Còn thở!”

“Kim tiểu thư chúng ta đã từng nói muốn người này sống, nếu hẳn mà chết thì chúng ta không biết phải nói thế nào.” Người cầm đầu ra lệnh, sau đó cả đám bỏ đi.

Quý Vân Húc vẫn chưa bắt tỉnh, hần loáng thoáng nghe được bọn họ gọi “Kim tiểu thư”! Ngoại trừ Kim Nghệ Hi thì còn ai vào đây nữa, không ngờ hành vi kì lạ hôm nay của cô lại chính muốn hần chở cô về Hạc bang sau đó lại hạ độc thủ.

Hần sử dụng sức lực toàn thân chống tay lê lét thân thể, dùng sức mở cửa xe lấy điện thoại di động ra cầu cứu, hần không thể như vậy mà chết đi, hần còn phải tiếp tục sống!

Trở về Hạc bang, Thư Diệp tâm thần bất định, đáy lòng đột nhiên nhói đau, cảm giác bất an bao trùm người cô, ngực hô hấp cũng khó khăn, chuyện gì xảy ra? Vì sao cô có dự cảm không tốt?

“Về rồi sao?” Giọng nói Mộc Vũ cất lên phía sau, từ nãy đến giờ hần đã đợi cô trở về, cũng nhìn thấy Quý Vân Húc đưa cô về nhà, hai người lưu luyến không rời, cô thủy chung không tài nào quên được Quý Vân Húc, thế thì làm sao hần có thể mong trong lòng cô có hần được.

Mộc Vũ đi đến trước mặt Thư Diệp, ánh mắt ôn nhu nhìn cô, “Nghỉ ngơi cho khỏe đi, sáng sớm mai chúng ta còn phải trở về Hàn Quốc.” Hần đã đặt vé máy bay và an bài mọi thứ thỏa đáng rồi.

“Nhanh vậy sao?” Thư Diệp giật mình nhìn Mộc Vũ, còn tưởng rằng vài ngày nữa bọn họ mới đi, không nghĩ lại nhanh như thế. Nhưng cũng tốt, để mọi chuyện kết thúc nhanh hơn, may mắn hôm nay cô đã gặp Quý Vân Húc.

“Đây là ý của bang chủ, ông ấy hy vọng chúng ta mau chóng trở về Hàn Quốc, rồi chờ ông ấy an bài công việc.” Giọng nói Mộc Vũ vững vàng, không biểu lộ cảm xúc gì.

Thư Diệp cũng không nói thêm, cô đi vào phòng của Tiểu Mặc, ôm nó đang ngủ say, hôn nhẹ lên má nó, “Mummy thời gian sau sẽ không gặp được con rồi, Tiểu Mặc phải ngoan, nghe lời bà nha.” Nói xong, nước mắt lặng yên chảy xuống hai má Thư Diệp.

Cõi lòng lạc long và đau đớn, Thư Diệp không cách nào kiềm chế được, nước mắt cứ thế mà tuôn ra như suối, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cô cũng phải dũng cảm đối mặt, cô phải làm tấm gương kiên cường để Tiểu Mặc noi theo.

Suốt cả đêm Thư Diệp không chợp mắt, trong đầu đều chỉ nghĩ đến giây phút dịu dàng ở bên Quý Vân Húc, hần đã ngủ chưa, có nhớ cô như cô đang nhớ về hần không, cô cho phép bản thân mình lần cuối nghĩ đến hần, nghĩ đến những kỷ niệm mà hai người đã có, để qua hết đêm nay, mọi thứ sẽ tan như mây khói.

*****

Bên ngoài cửa bệnh viện, Âu Dương Thái Thái cùng toàn bộ người trong Quý gia đứng ở cửa phòng cấp cứu lo lắng đợi chờ.

“Là kẻ khốn nạn nào lại đánh Vân Húc chúng ta thành như vậy?” Viên Phàm la khóc thảm thiết ngoài hành lang, nếu để cho bà biết hung thủ là ai, bà nhất định sẽ không buông tha hần, Vân Húc đáng thương của bà nhất định phải sống, không được xảy ra mệnh hệ gì, “Vân Húc, con ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, mẹ không thể không có con.”

Hiện tại Viên Phàm hoàn toàn đã mất bình tĩnh, Quý Lập Bác ôm Viên Phàm đang ngồi khóc sùi sụt ở dưới đất lên ghế ngồi, “Đừng khóc nữa, Vân Húc sẽ không sao đâu.” Tuy đây chỉ là lời an ủi, nhưng mà trong lòng ông và Viên Phàm đều lo lắng không thôi, nhưng ông là chủ gia đình, phải thật bình tĩnh để mọi người không rối loạn.

Chung Hiểu Dung khinh thường nhìn hai lão già Quý gia, trong lòng lại nguyên rủa Quý Vân Húc nhanh chết đi, nếu hần mà chết thì không còn ai tranh gia tài cùng chức vị tổng giám đốc của Vân Dương!

“Mẹ, đừng quá lo lắng, Vân Húc không sao đâu!” Âu Dương Thái Thái hai mắt đỏ hoe, tuy rằng hần không yêu cô nhưng cô cũng không hi vọng Quý Vân Húc xảy ra chuyện gì.

Rốt cuộc ai tàn nhẫn ra tay độc ác như vậy? Âu Dương Thái Thái trong lòng tràn đầy nghi ngờ, chẳng lẽ là Thư Diệp ư? Nhưng dù Quý Vân Húc biến thành thế nào, cô cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc hần, chỉ có như vậy mới khiến hần động lòng.

Sáng sớm hôm sau, Thư Diệp và Mộc Vũ hai người cùng đáp máy bay trở về Hàn Quốc.

Lê bước trong sảnh sân bay, lâu lâu Thư Diệp quay đầu nhìn lại, mong chờ Quý Vân Húc xuất hiện. Tối hôm qua cô cũng không nói hẳn nghe chuyện mình phải trở về Hàn Quốc, thế sao giờ cô lại mong chờ kỳ tích xuất hiện, hẳn đột nhiên đến sân bay giữ cô lại, đúng thật là ngốc mà!

Mộc Vũ thấy Thư Diệp đứng thẫn thờ, hẳn chỉ im lặng nhẹ nhàng ôm lấy bả vai nhỏ nhắn của cô đi vào trong sân bay làm thủ tục. Thư Diệp quay đầu lần nữa, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Quý Vân Húc, nếu như tối hôm qua cô nói với hẳn mình sẽ trở về Hàn Quốc thì hôm nay hẳn có đến đây giữ cô lại không? Hai mắt Thư Diệp đỏ hoe, ánh mắt chất chứa sự đau khổ cùng bị thương, cô bước đi tựa như một con rô bốt, nhưng trong lòng thì lại đau đớn không thôi.

*****

Không biết có phải là do giới truyền thông tài giỏi quá mức hay là có người giở trò sau lưng, chuyện Quý Vân Húc bị thương được đăng lên trang nhất của tất cả báo chí sáng ngày hôm sau, tất cả bọn họ đều đưa tin tổng giám đốc Cẩm Mỹ – Quý Vân Húc – tối hôm qua bị đánh trọng thương khiến cho cổ phiếu Cẩm Mỹ sụt xuống thê thảm.

Tuy nói hiện tại Quý Vân Húc đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng chỉ còn có nửa mạng sống, toàn thân chẳng chít vết thương khiến người ta nhìn mà phải đau lòng, điều làm mọi người khủng hoảng hơn chính là bác sĩ nói hai chân hẳn vì bị gãy xương và đứt dây chằng có khả năng vĩnh viễn tàn phế.

Quý gia cùng lực giấu diếm chuyện này không để Quý Vân Húc biết, nếu như biết mình bị tàn phế, hẳn thà cầm dao tự kết liễu mình còn hơn!

Tập đoàn Cẩm Mỹ hỗn loạn như rắn mất đầu, Quý Lập Bác chỉ còn cách giao lại quyền hành cho Quý Vân Dương, nhưng đối mặt với nguy cơ trùng trùng thế này, Quý Vân Dương cũng đành lực bất tòng tâm.

“An tiên sinh, xin ông cho chúng tôi thư thả một thời gian nữa, dự án mà Vân Húc hợp tác với các người, chúng tôi nhất định sẽ hoàn tiền trong thời gian sớm nhất, mong ngài thông cảm!” Quý Vân Dương cầu khẩn nài nỉ trong điện thoại, chỉ thiếu chưa quỳ gối cúi đầu mà thôi. An Minh Viễn lúc trước hợp tác làm ăn với Quý Vân Húc, nhưng giờ ông đã tiếp quản Cẩm Mỹ nên đành phải gánh vác trách nhiệm này, không thể để Cẩm Mỹ sụp đổ được.

Lúc đầu An Minh Viễn tài trợ cho tập đoàn Cẩm Mỹ 300 triệu đô la, hợp đồng đã quy định nếu không hoàn trả khoản tiền đúng thời hạn thì xem như vi phạm hợp đồng, phải bồi thường cho An Minh Viễn 500 triệu đô la. Chuyện bồi thường này xác thực rất hợp lý, vì một khi kí kết thành công, vụ làm ăn này mỗi ngày mang lại lợi nhuận hàng chục triệu đô la cho Cẩm Mỹ, hơn nữa thiên thời địa lợi đều có đủ cả.

Lúc ấy Quý Vân Dương nghe Quý Vân Húc nói đây là vụ làm ăn mà hẳn hao tổn thời gian, hao tâm hao lực nhiều nhất mới có thể giành được, cho nên ông cũng cố gắng không để vụ làm ăn này bất thành. Cho dù ông chỉ đang đảm nhiệm thay cho Quý Vân Húc, nhưng ông cũng phải ra sức hoàn thành vụ làm ăn này.

Bên kia điện thoại thì im phăng phắc, Quý Vân Dương từ nãy giờ đang rất nôn nóng, An Minh Viễn từ tốn trả lời, “Thư thả vài ngày à? Được thôi, nhưng tôi có một điều kiện, chúng ta gặp mặt rồi bàn tiếp, xem thử ông có thỏa mãn được yêu cầu của tôi không.”

“Được được, cảm ơn An tiên sinh, tôi nhất định sẽ làm tốt yêu cầu của An tiên sinh mà!” Quý Vân Dương vui mừng như vừa được ban đặc xá, cảm ơn An Minh Viễn không ngớt lời.

Sau khi cúp máy, An Minh Viễn ngồi tựa vào ghế cười chế giễu, đừng nên cảm ơn quá sớm như vậy, có thể đáp ứng yêu cầu của hẳn hay không rồi cảm ơn cũng không muộn.

*****

“Quý tiên sinh quả nhiên rất đúng giờ.” An Minh Viễn kiêu ngạo nhìn Quý Vân Dương đang khẩn trương, mồ hôi mẹ mồ hôi con thay nhau tuôn ra. Thật ra chính hẳn đến trễ một tiếng lại nói Quý Vân Dương đến rất đúng giờ, đúng thật là có việc cầu người khác thì không thể không nhìn sắc mặt họ.

Quý Vân Dương ngồi ngay ngắn, nói, “Chào An tiên sinh, xin hỏi anh có yêu cầu gì? Nếu làm được tôi nhất định sẽ làm!” Quý Vân Dương vừa thấy An Minh Viễn ngồi xuống liền vội vàng hỏi, chẳng biết hẳn muốn ông làm gì nữa.

“Đừng vội chứ, Quý tiên sinh, để tôi uống nước cái đã.” An Minh Viễn càng thông dong bao nhiêu càng làm cho Quý Vân Dương lo lắng bấy nhiêu. An Minh Viễn nghiêm ngắc đánh giá Quý Vân Dương, khó trách Quý Lập Bác lại đem Cẩm Mỹ giao cho con trai thứ là Quý Vân Húc, thì ra là Quý Vân Dương chẳng có tí gì tài năng cả. Một tổng giám đốc không giữ được bình tĩnh, cứ nom nớp lo sợ, đầu óc cũng không linh hoạt nhạy bén thì không cách nào có chỗ đứng trong thương trường khốc liệt này được. Nếu như không phải Quý Vân Húc xui xẻo bị trọng thương, Quý Lập Bác cũng chẳng đời nào giao Cẩm Mỹ lại cho Quý Vân Dương.

“Nghe nói ông có một cô con gái tên là Quý Phi, rất đẹp và giỏi giang, đúng không?” An Minh Viễn chậm thuốc hút, vừa nhả khói vừa hỏi Quý Vân Dương, giọng điệu cũng thân thiết hẳn.

Quý Vân Dương vừa nghe hần nhắc đến Quý Phi sắc mặt ông liền trầm xuống, nghe giọng điệu nói năng ngọt xớt của hắn, chẳng lẽ là để ý đến con gái ông? Ông nhất thời rùng mình sợ hãi.

“Đúng vậy, tôi có một đứa con gái, nhưng mà không phải như An tiên sinh nói đâu, nó cũng chỉ giống mấy cô gái bình thường thôi.” Quý Vân Dương chỉ có thể nói vậy, hy vọng An Minh Viễn chỉ hỏi cho có, ông không yên tâm đem Quý Phi dâng cho một người đào hoa tình trường lão làng như An Minh Viễn.

“Nếu như con gái ông chỉ là bình thường thì con gái trên thế giới này đã không có người đẹp rồi.” An Minh Viễn trêu chọc, im lặng một lúc lâu hắn mới đi vào vấn đề chính, “Như vậy đi, tôi cho ông 15 ngày để hoàn trả lại số tiền kia, đổi lại tôi muốn con gái ông làm bạn với tôi trong vòng một tháng, thế nào? Yêu cầu như vậy ông có thể đáp ứng không?”

Cả người Quý Vân Dương run bần bật, toát cả mồ hôi lạnh, cổ họng như bị có gì chặn lại nói không nên lời.

“Đương nhiên nếu Quý tiên sinh không muốn thì tôi cũng không miễn cưỡng.” An Minh Viễn ưu nhã ngồi khoanh tay trước ngực, tràn đầy tự tin nhìn Quý Vân Dương, hắn tin tưởng Quý Vân Dương tuyệt đối sẽ đồng ý.

Thấy Quý Vân Dương một lúc lâu không trả lời, An Minh Viễn cười gian xảo đứng lên, “Chắc Quý tiên sinh không đồng ý yêu cầu của tôi rồi, vậy có nói tiếp thì cũng lãng phí thời gian của nhau thôi.”

Thấy An Minh Viễn định đi, Quý Vân Dương khấn trương kích động la lên, “Tôi đồng ý yêu cầu của anh, tôi chỉ mong An tiên sinh giữ đúng lời hứa.” Ông đã không còn đường lui nữa, nếu như mất đi lần hợp tác này, Cẩm Mỹ xem như sẽ sụp đổ.

An Minh Viễn dừng bước, gật đầu, nhếch miệng cười mờ ám, “Được, nhưng mà tôi muốn thấy thành ý của ông thế nào rồi mới suy nghĩ lại, hy vọng ông đừng để tôi chờ lâu quá!” Ý của An Minh Viễn đã quá rõ ràng, hắn muốn Quý Vân Dương đưa Quý Phi đến cho hắn rồi mới chịu đồng ý cho ông thư thả trả tiền.

*****

“Cái gì?” Quý Phi la lên, thật không ngờ ba mẹ cô giờ cũng như Thư gia vậy, hi sinh con gái mình để bảo vệ công ty. Quý Phi tức giận nhìn Quý Vân Dương và Chung Hiểu Dung, cô đã trở thành vật hi sinh để Thư Triết trả thù Quý gia, giờ họ còn muốn cô bán thân mình một lần nữa vì Quý gia, không bao giờ, cô không có vĩ đại đến nỗi một gia tộc lớn thế này lại dựa dẫm vào cô để có thể tiếp tục trụ vững trên thương trường, mà cô cũng sẽ không ngu xuẩn chấp nhận.

“Con không đồng ý, con không bao giờ chấp nhận cái giao dịch điên khùng này.” Quý Phi kiên định cự tuyệt, bây giờ cô đã hiểu được cảm giác lúc ấy của Thư Diệp, nghe mọi người kể lại lúc ấy Thư Diệp mơ mơ màng màng bị lừa bán cho Quý Vân Húc, có rất nhiều người muốn bước chân vào hào môn, cuộc sống hào môn nghe ra rất hân diện nhưng có ai mà biết được cuộc sống thế này còn khổ sở hơn cả một người bình thường, cơ nghiệp xảy ra một chút trắc trở thì cha mẹ lại đem con cái mình gả cho người giàu có hơn để có thể nhờ cậy được nhà thông gia, hoặc là bán chính con ruột của mình để cứu sự nghiệp gia tộc.

“Phi Phi, mẹ cầu xin con đấy, chỉ có một tháng thôi, một tháng qua nhanh lắm, con phải nghĩ cho ba con chứ, ba con vất vả lắm mới ngồi lên được cái ghế tổng giám đốc này, chẳng lẽ con muốn ba con mới ngồi chưa tới một tuần lễ đã phải đi xuống sao? Con cũng đâu muốn thấy ba mẹ phải khổ sở hay là Quý gia bị phá sản phải không?” Chung Hiểu Dung hèn mọn khẩn cầu, Quý Vân Dương không để gì ngồi lên được chức vị tổng giám đốc này, bà nhất định phải toàn lực bảo trụ cái ghế này.

Chung Hiểu Dung là người ham tiền tài vật chất, coi trọng danh dự địa vị, và khi có nguy cơ mất đi một trong những điều ấy thì cho dù hi sinh con gái mình thì bà cũng cam tâm tình nguyện.

“Mẹ, sao mẹ lại giống ba nhẫn tâm đối xử với con như vậy! Con là con gái của mẹ, là con gái ruột của mẹ, không phải như Thư Diệp chỉ là con nuôi!” Bọn họ đúng thật quá tàn nhẫn, cam tâm để con gái ruột của mình đi vào hang hùm miệng cọp, lòng Quý Phỉ đau nhói, cảm giác tuyệt vọng bao trùm cả người cô, nếu như có thể tái sinh một lần nữa, cô hy vọng mình chỉ là con gái của một gia đình bình thường sống một cuộc sống đơn giản qua ngày.

“Phỉ Phỉ, con hãy giúp ba đi, ba cầu xin con, nếu như không đến đường cùng thì ba tuyệt đối sẽ không đồng ý, con là đứa con mà ba thương yêu nhất, sao ba có thể nhẫn tâm nhìn con chịu khổ chứ!” Quý Vân Dương hai mắt đầm lệ nắm tay Quý Phỉ nói, đây là lời nói thật lòng của ông, ông thật không ngờ An Minh Viễn lại đưa ra yêu cầu này, nhưng bây giờ ông đang cạy nhờ hấn, hấn lại thích con gái ông, ông còn cách nào nữa chứ.

Hốc mắt Quý Phỉ lúc này cũng đỏ hoe, cô không phải không muốn giúp, nhưng bọn họ có từng đứng ở góc độ của cô mà nghĩ cho cô hay không? Một người con gái chỉ mới đôi mươi lại bị hết người này đến người khác nhục mạ thì có cảm giác thế nào không? Nếu như thật sự đồng ý, cô có thể đoán được tương lai của cô sẽ đau khổ tới cùng.

“Phỉ Phỉ, mẹ quỳ xuống xin con, xin con đồng ý, con hãy giúp ba mẹ đi mà! Mẹ cam đoan với con, một tháng sau khi con trở về mẹ nhất định sẽ tìm một người chồng yêu thương con hết mực.” Chung Hiểu Dung khóc rống lên, quỳ rạp xuống dưới chân Quý Phỉ, hy vọng con gái bà sẽ đồng ý.

Thấy Chung Hiểu Dung quỳ xuống, Quý Vân Dương cũng quỳ theo, “Ba cũng quỳ xuống xin con, xin con giúp ba và mẹ đi.”

Số mệnh cô đã được an bài vậy ư? Đau quá! Là vì trước đây cô sống trong nhung lụa quá nhiều ư? Từng giọt nước mắt thay nhau rớt rơi xuống sàn nhà, Quý Phỉ vô thần nhìn hai người đang quỳ cầu xin mình, hai mắt ảm đạm tràn đầy đau thương.

Dù sao cô cũng đã từng bị Thư Triết nhục mạ một lần, thêm nhiều lần nữa thì cũng chẳng sao cả, chỉ là lồng ngực đau đớn, ruột gan như có ai đang dùng tay bóp nát, hô hấp khó khăn như muốn tắt thở vậy, nhưng mà tắt thở cũng tốt, để cô không phải đối mặt với những nỗi thống khổ này nữa.

Vừa nghĩ đến mình như một món đồ chơi trong tay người khác, toàn thân Quý Phỉ phát run, quyết tâm lần nữa dao động.

Lại nhìn xuống Chung Hiểu Dung và Quý Vân Dương đang quỳ, cô làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt được? Suốt hai mươi năm nay, bọn họ đã chăm sóc nuôi dưỡng cô rất tốt, cô không hề thiếu thốn thứ gì, cô biết mẹ yêu thương cô, nếu không thì bà đã không đến Thư gia tính sổ, tìm lại công bằng cho cô, nếu như không phải Cẩm Mỹ đang đứng trên bờ vực phá sản thì bọn họ chắc đã không hi sinh cô. Quý Phỉ tự an ủi lấy.

Đỡ ba mẹ đứng dậy, Quý Phỉ lấy tay nhẹ lau nước mắt trên mặt Chung Hiểu Dung, “Con đồng ý.” Lời vừa nói ra mà lòng cô chua xót không thôi.

Nghe Quý Phỉ đồng ý, hai người như trút được gánh nặng, nhưng Quý Vân Dương và Chung Hiểu Dung cũng chẳng vui vẻ gì, ai lại cam lòng để con gái mình chịu khổ chứ. Chung Hiểu Dung nhớ lại lúc ấy Thư Diệp ở Quý gia bị Quý Vân Húc và người nhà Quý gia khi dễ, bà đột nhiên nhớ đến gương mặt đầm lệ của Thư Diệp, đây là quả báo của bà sao? Bà đã từng đối xử cay nghiệt với Thư Diệp, dùng những từ ngữ rất khó nghe để mắng nhiếc Thư Diệp, giờ đây con gái bà lại lần nữa đi vào con đường lúc trước của Thư Diệp, làm sao nó có thể chịu được.

27. Chương 126-127

Chương 126: Thâm tình

Trong phòng bệnh, Âu Dương Thái Thái đã chăm sóc Quý Vân Húc một ngày một đêm nhưng hần vẫn chưa tỉnh lại, tay nhẹ nhẹ vuốt khuôn mặt đẹp trai của Quý Vân Húc, trên mặt, miệng, toàn bộ người hần đều chẳng chít vết thương, máu trên cánh tay thấm đẫm băng dãi nhìn thật đáng sợ!

“Mau tỉnh lại đi, tất cả mọi người đang đợi anh!” Âu Dương Thái Thái nhỏ giọng nói bên tai Quý Vân Húc, nếu như biết chân mình bị liệt thì hần sẽ có phản ứng thế nào? Nhìn gương mặt không có chút máu của hần, Âu Dương Thái Thái đau lòng không thôi, nếu như vậy mới có thể giữ hần ở bên mình, cô sẽ làm hết tất cả.

Chỉ sợ dù có Quý Vân Húc bị liệt, Thư Diệp vẫn yêu hần, mà hần cũng không chịu từ bỏ Thư Diệp thì dù cô có làm bao nhiêu chuyện thì cũng phí công mà thôi. Âu Dương Thái Thái lắc đầu, quyết định không nghĩ đến mấy thứ đó nữa, cô tin chỉ cần mình kiên trì ở bên cạnh Quý Vân Húc thì hần nhất định cảm động.

Hai hàng lông mày của Quý Vân Húc nhíu lại, mí mắt động đậy, hần từ từ mở mắt ra, toàn thân đau đớn khiến hần không tài nào nhúc nhích được, vừa mở mắt là đã thấy Âu Dương Thái Thái ngồi cạnh giường, khuôn mặt đầm nước mắt. Hần nhớ trước khi mình bất tỉnh, hần bị người ta đánh nằm trước cửa Hạc bang, hần còn nghe rõ ràng đám người kia nhắc đến Kim tiểu thư, lời nói của đám người đó còn văng vẳng bên tai hần.

Hần thật không ngờ chính cô lại biến thành một người độc ác như vậy, thời gian quả thật rất ghê gớm, nó có thể khiến một người thay đổi triệt để, một cô gái ngoan hiền ngày xưa giờ đã biến thành một người khẩu phật tâm xà, hần đúng là nhìn lầm Thư Diệp! Điều buồn cười nhất chính là hần còn hết mực yêu thương cô, nhiều lần xin cô tha thứ cho hần để hai người có thể ở bên nhau, đúng là nực cười! Lúc nói lời này, trong lòng hần tự cười chê bản thân mình vô cùng ngu xuẩn!

“Vân Húc, anh rốt cuộc cũng tỉnh rồi!” Âu Dương Thái Thái thấy Quý Vân Húc mở mắt như trút được gánh nặng, chỉ cần nhìn thấy hần không sai là cô an tâm rồi.

Quý Vân Húc nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Âu Dương Thái Thái thật lâu nhưng không lên tiếng, hần muốn ngồi dậy nhưng hai chân hoàn toàn không có chút sức lực nào. Chân hần bị sao vậy? Quý Vân Húc hít thật sâu dốc sức cử động hai chân nhưng hoàn toàn phí công, hơn nữa còn ngã ngửa ra sau, hần run lấy bầy không dám tin nhìn hai chân mình.

“Chân của tôi bị gì?” Quý Vân Húc nhìn Âu Dương Thái Thái quát to lên.

Âu Dương Thái Thái bị cơn thịnh nộ của hần làm cho hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy người Quý Vân Húc nằm xuống giường, “Anh nằm xuống đi, không có chuyện gì đâu, bác sĩ nói tạm thời hai chân anh không đi được, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn thì sẽ bình phục lại, cho nên anh phải nghỉ ngơi thật khỏe, không nên cử động nhiều.” Đối mặt với vẻ mặt hung thần ác sát của Quý Vân Húc, Âu Dương Thái Thái cũng chẳng dám nói lớn, hai tay cứ nắm chặt vào nhau, vẻ mặt khẩn trương không biết làm sao nói với Quý Vân Húc, chỉ có thể giấu diếm hần, không thì hần nhất định chịu không nổi!

“Bác sĩ rốt cuộc là nói gì?” Quý Vân Húc gào thét lần nữa, hần vẫn chưa từ bỏ ý định, cố gắng ngồi dậy, “Không được gạt tôi! Chân của tôi có phải bị liệt rồi không?” Quý Vân Húc biết Âu Dương Thái Thái đang gạt mình, bằng không sao cô ta lại khẩn trương như vậy!

“Anh đừng nghĩ lung tung! Em không có gạt anh, bác sĩ nói thế thật mà!” Âu Dương Thái Thái đỡ Quý Vân Húc ngồi dậy, để gối lên để hần dựa vào.

Nếu như không phải Âu Dương Thái Thái đỡ hần, hần không tài nào ngồi dậy được cả, chân không có chút cảm giác. Quý Vân Húc nhíu chặt hai hàng lông mày, sắc mặt lạnh tanh, hần giứt phăng kim tiêm trên tay, máu theo kim tiêm mà chảy ròng ra.

“Đừng mà!” Âu Dương Thái Thái hoảng sợ la lên, giữ chặt cánh tay Quý Vân Húc hòng ngăn máu chảy ra, tay kia thì ôm Quý Vân Húc, “Đừng làm mình bị thương, em sẽ rất đau lòng, anh sẽ không sao đâu, anh

nhất định có thể đứng lên!” Lệ từ khóe mắt cứ tuôn ra, Âu Dương Thái Thái không quan tâm vết thương trên người Quý Vân Húc, cô cứ ôm chặt hắn, chỉ có như vậy cô mới có thể cảm giác được sự hiện hữu của hắn, cũng chỉ có vậy mới trấn an được hắn.

Cho dù hai chân không thể đi lại thì sao chứ, cô cũng sẽ ở bên cạnh hắn, cô là vợ của hắn, sẽ không vì một chút trắc trở mà bỏ mặc hắn, “Cho dù có xảy ra chuyện gì, em vẫn ở bên cạnh anh, nếu anh không thể đi được, em sẽ là cây gậy để anh chống, em sẽ không bao giờ bỏ mặc anh đâu!” Âu Dương Thái Thái chân thành nói.

“Cô cút đi! Tôi không cần cô thương hại! Không cần cô làm gây ghê tởm gì cả.” Quý Vân Húc hung hãn đẩy Âu Dương Thái Thái sang một bên, hắn muốn xuống giường đi thử, hắn muốn xác minh chân mình có thể đi lại được không. Vừa mới đẩy Âu Dương Thái Thái ra, hắn ngay lập tức ngã sấp xuống sàn nhà lạnh như băng. Hắn muốn đứng lên, hắn không muốn Thư Diệp xem thường, hắn biết nếu như hắn đầu hàng trước số phận thì xem như theo ý muốn của Thư Diệp rồi, hắn muốn cho cô thấy hắn hoàn toàn không bị gì cả, cô chỉ uống phí công sức thôi!

Thế nhưng mà dù hắn có chống tay đứng lên bao nhiêu lần thì cũng hoài công, hai chân Quý Vân Húc hoàn toàn không có tí cảm giác nào, không thể nào đi lại như trước đây được nữa!

“Tại sao? Tại sao?” Quý Vân Húc dùng sức đánh vào hai chân mình, nếu như nửa đời sau hắn phải trên xe lăn, hắn thà chết còn hơn!

Bị Quý Vân Húc đẩy ngã, Âu Dương Thái Thái từ phía sau dùng sức bắt lấy hai tay Quý Vân Húc, “Anh nhất định sẽ khỏe mà, đừng tức giận mà hành hạ bản thân mình nữa! Quý Vân Húc mà em biết không dễ dàng gục ngã!” Âu Dương Thái Thái vừa khóc vừa cổ vũ Quý Vân Húc.

Một Quý Vân Húc cam chịu như vậy cô chưa từng thấy qua, tim cô cứ như có người bóp nát, đau đớn rồi, “Tin em đi! Em sẽ giúp anh đứng lên, để em chăm sóc anh!” Ánh mắt Âu Dương Thái Thái khẩn cầu nhìn Quý Vân Húc như là chính cô thiếu nợ hắn, cho dù hắn đối xử tệ bạc với cô, cô cũng cam tâm tình nguyện vì hắn trả giá.

“Cô buông tôi ra! Tôi không cần cô thương hại! Tôi không cần!” Quý Vân Húc đẩy Âu Dương Thái Thái ra, hắn không ngờ từ trước tới giờ hắn đều lạnh nhạt với Âu Dương Thái Thái, nhưng trong thời khắc quan trọng như thế này, chính cô lại là người ở bên cạnh động viên hắn, hừ, thật ra là muốn nhìn hắn thê thảm thế nào phải không? “Cô cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô!” Quý Vân Húc tiện tay cầm chiếc gối ném vào người Âu Dương Thái Thái.

“Em không đi, em sẽ không đi, cho dù anh có đánh chết em, em cũng không đi, chúng ta là vợ chồng, em chăm sóc anh cũng là lẽ đương nhiên! Để em ở lại cạnh anh được không? Em thật lòng mà.” Âu Dương Thái Thái tiến đến ôm chặt Quý Vân Húc.

Quý Phi bất đắc dĩ cầm tờ giấy Quý Vân Dương ghi địa chỉ cho mình trong tay lê từng bước dưới mưa, từng hạt mưa đánh vào mặt cô, nhưng cô lại chẳng cảm thấy gì cả, cô giờ đây như một người chết rồi, dù cho mưa lớn bão bùng đi chẳng nữa, cô cũng chẳng có sức lực mà chống lại.

Cả buổi lễ mừng cuối cùng Quý Phi cũng đi đến một căn biệt thự tư nhân, căn biệt thự được xây theo lối kiến trúc cổ xưa của người Trung Quốc, trông rất uy nghiêm cùng trang trọng. Quý Phi nuốt nước bọt, nhủ thầm những lời Chung Hiểu Dung nói, một tháng này sẽ qua rất nhanh thôi, không có gì phải sợ cả, cùng lắm là giống như ngày đầu tiên về nước bị Thư Triết vũ nhục. Cô trấn an bản thân mình, sau đó bấm chuông thì phát hiện cổng khép hờ, không có khóa.

Chủ nhân ngôi nhà cố ý không đóng cổng? Quý Phi nghi hoặc lại có chút sợ hãi đẩy cổng đi vào, điều đầu tiên đập vào mắt cô chính là một khu vườn rộng rãi và độc đáo, có một con đường sỏi nhỏ nổi thẳng với căn nhà phía trong. Khu vườn trồng rất nhiều loài hoa tươi đẹp khiến cô mở rộng tầm mắt, giờ phút này mà cô còn có tâm tình đi ngắm hoa chứ!

Đi dọc theo con đường sỏi vào trong, cửa cũng mở sẵn, chủ nhân ngôi nhà này căn bản là cố ý đây mà. Trong phòng khách tối đen như mực, cô chỉ thấy lờ mờ mà thôi, nhưng loáng thoáng cũng cảm giác được phòng khách này cũng rộng so với khu vườn bên ngoài. Quý Phi đứng chôn chân tại cửa không dám bước

vào, trong phòng âm u lạnh lẽo tựa như không có ai sống ở đây, đột nhiên cô rùng mình, cảm giác sợ hãi lan tỏa toàn thân khiến cô run lấy bối.

Không phải An tiên sinh bảo cô phải tới đây sao? Đang lúc suy nghĩ bỗng một cơn gió mạnh thổi qua khiến cửa phòng trên lầu đóng sầm lại làm Quý Phi giật bắn người. Chuyện quái quỷ gì vậy? Cô không ngừng lui về phía sau, cho đến khi ra khỏi phòng khách, đứng trong sân dưới cơn mưa xối xả đổ ập vào người mình.

“Sao còn không vào?” Giọng nói từ phòng khách truyền đến, âm thanh mơ hồ nghe không rõ, lắng tai nghe kĩ Quý Phi cũng an tâm định thần lại. Không phải là quỷ thì tốt rồi! Cô lần nữa bước vào phòng khách, buộc mình thích ứng với ánh sáng lờ mờ trong phòng.

“Ông ở đâu vậy?” Quý Phi lên tiếng hỏi, cô nhìn bốn phía nhưng lại chẳng thấy ai cả, “Ông còn không ra thì tôi đi đó!” Quý Phi không kiên nhẫn nói, nếu như không trả lời thì cô sẽ đi khỏi đây, cô chịu đủ rồi! Chính cô là người phải cầu xin người khác thì sao? Hiện tại cô không muốn hạ mình nữa, cho dù hôm nay ba mẹ cô có quỳ xuống đây cầu xin cô thì cô cũng chẳng động lòng nữa.

Quý Phi đang định bước ra ngoài, đột nhiên có người từ đằng sau ôm chặt người cô, cô sợ tới mức la hét lên, liều mình kháng cự, “Buông ra!” Cô vừa la vừa giãy dụa.

“Cô làm gì mà phản ứng mạnh vậy? Cô đã đồng ý đến đây thì cũng nên chuẩn bị tinh thần rồi chứ!” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Quý Phi, kinh sợ quay đầu nhìn, cô không dám tin vào mắt mình nữa, chính là hắn! Quý Phi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, trừng mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, cô không có nhìn lầm! Không phải là An tiên sinh ư? Sao bây giờ lại là Thư Triết? Tay chân cô bị ai đó giữ chặt, không tài nào nhúc nhích được.

“Ngạc nhiên à? Hay là cô đang thất vọng không thấy An tiên sinh mà lại thấy tôi ở đây?” Thư Triết tuy đang cười nhưng ánh mắt lại ẩn chứa lửa giận đủ để thiêu đốt Quý Phi. Cô đứng thật dấn dẫm cả thân mình, thế thì hắn cũng không cần phải vì chuyện trước đây mà áy náy hối hận bởi cô vốn không đáng để hắn làm vậy.

Sau khi Thư Triết biết được Quý Phi đồng ý điều kiện của An Minh Viễn, hắn nổi điên lên, cô gái chết tiệt này còn dám đồng ý nữa! Nghe An Minh Viễn nói lại mà toàn thân hắn tản ra hàn khí cứ y như là mới bước ra từ tử địa vậy.

Thư Triết và An Minh Viễn là đối tác kiêm bạn thân của nhau, từ lúc Thư Triết tiếp nhận xí nghiệp Thư thị đến nay, hắn một mực âm thầm trợ giúp An Minh Viễn. Hắn cứ tưởng An Minh Viễn chỉ là một thương nhân làm ăn thất bại bình thường, nhưng lại không ngờ ba của An Minh Viễn lại là trùm đầu mỏ, một đại gia chính hiệu có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà An Minh Viễn lại không muốn tiếp quản gia nghiệp của ba hắn, cho nên tự mình tay trắng gây dựng sự nghiệp riêng.

Thư Triết và hắn nhờ làm ăn mà quen biết nhau, hai người hợp tác triển khai vài hạng mục đầu tư, hắn cũng hết mình ủng hộ An Minh Viễn, nhờ đó mà công ty của An Minh Viễn ngày một lớn mạnh, giữa bọn họ cũng tạo dựng được tình hữu nghị mà người ngoài không thể nào phá hủy được.

Vốn Thư Triết và An Minh Viễn hai người hợp tác với Quý Vân Húc phát triển dự án du thuyền trên biển, nhưng hắn chỉ để An Minh Viễn một mình ra mặt thôi. Thật không ngờ Quý Vân Húc lại rơi vào kết cục như hôm nay, Cẩm Mỹ cận kề nguy cơ phá sản, vì vậy Thư Triết nghĩ ra cách này cố ý làm khó dễ Quý gia nhằm báo thù cừu hận lúc trước.

Điều hắn không nghĩ tới chính là Quý Phi không hề quen biết đối phương nhưng vẫn dễ dàng đồng ý yêu cầu này. Ánh mắt hắn sâu xa nhìn Quý Phi, tay bóp chặt cằm cô, “Sao không nói chuyện? Thấy tôi ở đây cô vui quá nói không nên lời sao?”

“Nếu như tôi biết là anh, có đánh chết tôi cũng sẽ không đến đây!” Quý Phi hét to lên, bộ dạng bần cực của Thư Triết khiến cô buồn nôn.

“Vậy sao? Tôi lại thấy cô khẩu thị tâm phi (miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo).” Dứt lời, Thư Triết cuối xuống cắn vào cổ Quý Phi, “Nếu cô có biểu hiện tốt, tôi sẽ nghĩ lại sẽ gia hạn bao nhiêu ngày cho Quý gia các người.” Khiêu khích nhìn Quý Phi đang phẫn nộ, hai má trướng hồng, đôi môi xinh xắn đỏ mọng như đang đợi hắn hôn.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng cô đã tự dâng mình thì tại sao hấn lại phải cự tuyệt chứ. Nghĩ vậy, Thư Triết liền cúi xuống hôn hân hôn lấy môi Quý Phỉ, ôm chặt Quý Phỉ vào trong người mình khiến cô không thể nào phản kháng được, giống như tuyên thệ quyền sở hữu của hấn vậy.

Thật lâu sau Thư Triết mới buông Quý Phỉ ra, bờ môi bị hấn hôn sưng đỏ lên, Thư Triết thỏa mãn cười, “Ngoan ngoan ở đây cho tôi, cô làm tôi hài lòng thì tôi sẽ sớm cho cô về nhà.” Hấn cũng sẽ noi theo Quý Vân Húc, từ từ mà tra tấn cô. Nếu như lúc trước không phải Quý Vân Húc chia rẽ hấn và Thư Diệp thì có lẽ hiện tại hai người đã sống hạnh phúc bên nhau. Nghĩ là thế nhưng trong lòng Thư Triết biết rõ, dù có Quý Vân Húc hay không thì Thư Diệp cũng sẽ không bao giờ ở bên cạnh hấn, cả đời này hai người chỉ có thể là chị em mà thôi.

28. Chương 128 - 129

Chương 128: Oan oan tương báo khi nào mới dứt?

Quý Phỉ khiếp sợ nhìn Thư Triết, cô thật rất muốn tát vào mặt Thư Triết hai cái tát để hấn bớt cuồng ngạo, “Tôi sẽ không ở lại đây, giờ tôi đã hối hận! Cho dù Quý gia có phá sản thì tôi cũng không để anh sỉ nhục đâu!” Cố gắng thoát ra khỏi gông cùm xiềng xích của hấn, giờ phút này cô thật sự rất hối hận, chỉ vì nhất thời mềm lòng mà đồng ý với Quý Vân Triển và Chung Hiểu Dung!

“Hối hận à? Cô còn cơ hội để hối hận sao? Đã đến đây thì đừng có mơ mà trở về! Một tháng sẽ qua nhanh thôi, hơn nữa qua hết một tháng này thì cô cũng trở thành cứu tinh của toàn gia tộc, không phải rất tốt sao?” Ánh mắt sâu thẳm như biển của Thư Triết khiến Quý Phỉ không biết hấn đang suy nghĩ tính toán dùng chiêu gì để tra tấn mình, cô nghe nói lúc trước chú cũng tìm đủ mọi cách để tra tấn Thư Diệp, mà Thư Triết và Thư Diệp chị em tình thâm, nhất định hấn sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Thư Triết buông tay cô ra, nói, “Trước lúc trời tối tôi trở về thì cô phải quét dọn sạch sẽ hết toàn bộ căn nhà này, nếu như tôi trở về mà thấy cô không làm tốt mọi việc thì đừng trách lúc đó tại sao tôi ác!” Ánh mắt sắc bén nhìn Quý Phỉ không hề có tí ảm áp nào.

*****

Trong căn phòng rộng lớn, Thư Triết nhìn chằm chằm tập tài liệu trên bàn, y như rằng tập tài liệu đó đắc tội với hấn, muốn đem chúng toàn bộ xé hết.

“Này anh bạn, hình như cậu không hài lòng với con gái Quý gia cho lắm thì phải? Nếu như là vậy thì không bằng giao cho mình đi!” An Minh Viễn cố ý trêu ghẹo, An Minh Viễn là người đàn ông cương quyết, nhìn xa trông rộng nhưng cũng lắm mưu nhiều kế, hấn cũng nổi tiếng là phong lưu, hoàn toàn không để ai khống chế mình, chỉ khi trước mặt phụ nữ hấn mới ôn nhu hiền hòa.

Lúc trước chính Thư Triết đưa ra yêu cầu này, An Minh Viễn cũng biết Thư Triết có thù oán với Quý gia, nhưng thật sự Thư Triết chỉ vì muốn trả thù nên mới dính dáng đến Quý Phỉ sao? Đánh chết hấn cũng không tin, bằng không thì sao Thư Triết lại kiên quyết đưa Quý Phỉ đến biệt thự của mình chứ!

“Mình không có rãnh đùa với cậu!” Thư Triết mặt mày bí xị trừng mắt nhìn An Minh Viễn.

“Đúng vậy, cậu làm gì có thời gian đùa với mình, toàn bộ thời gian đều dành cho người đẹp hết rồi, đúng là có tình quên bạn mà!” An Minh Viễn tiếp tục châm chọc.

Thư Triết cũng không định ở lại đây lãng phí thời gian với An Minh Viễn, liền lấy áo khoác trên ghế đi thẳng ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy? Mình cũng đi nữa!” An Minh Viễn lập tức đuổi theo Thư Triết, đi đâu thì làm sao thiếu phần hấn được!

*****

An Minh Viễn và Thư Triết hai người cùng đến phòng bệnh của Quý Vân Húc, nếu đã hợp tác với nhau thì đến thăm đối tác của mình cũng là lẽ đương nhiên thôi!

Thư Triết gõ cửa đi vào thì thấy Quý Vân Húc như hoạt tử nhân (người đần độn), sắc mặt trắng bệch, nằm im như thóc trên giường bệnh, râu ria bồm xồm càng làm người ta thấy hân đáng thương. Thật không ngờ Quý Vân Húc lại có ngày hôm nay! Thư Triết trong lòng vui sướng không thôi, hẳn đã đợi ngày này quá lâu rồi!

Âu Dương Thái Thái ngồi bên Quý Vân Húc thấy hai người bước vào liền đứng dậy, cô cũng nhận ra Thư Triết, đoán được tám chín phần lý do hẳn đến đây, “Cậu tới đây làm gì? Ở đây không chào đón cậu! Mời các người đi ra ngoài cho!” Âu Dương Thái Thái tức giận quát lên, bọn họ còn muốn điếu vô dương oai ở đây sao?

“Chị Thái Thái, chúng ta đã nhiều năm không gặp rồi, chị khỏe không? Không ngồi nhiều năm gặp lại thì chị đã trở thành vợ của Quý Vân Húc! Sự đời đúng thật khó lường mà!” Thư Triết thân thiết kêu Âu Dương Thái Thái nhưng trong lời nói thì mang đầy sự trào phúng. Nhiều năm trước, Âu Dương Thái Thái và Thư Diệp là chị em tốt, đương nhiên Thư Triết cũng quen Âu Dương Thái Thái, nhưng điều hẳn không ngờ một đại tiểu thư tình tình ngang ngạnh như Âu Dương Thái Thái lại cam chịu lấy một người gia trưởng như Quý Vân Húc.

“Chị Thái Thái, chị không thấy tủi thân khi gả cho Quý Vân Húc sao?” Thư Triết tới gần Âu Dương Thái Thái, hẳn muốn nhìn rõ biến hóa trên mặt cô.

Âu Dương Thái Thái thấy Thư Triết đi đến gần, lập tức đứng chắn trước mặt Quý Vân Húc hòng ngăn cản Thư Triết làm hại Quý Vân Húc, mà Quý Vân Húc căn bản không có phản ứng gì, vẫn nằm bất động trên giường, không để ý đến hai người vừa vào phòng.

“Chị Thái Thái coi vậy mà bảo vệ chồng mình dữ ta! Chị yên tâm, em và Minh Viễn là đối tác với Quý tổng đây, thấy anh ta bệnh nên tiện đường ghé thăm thôi mà, chị cần chi mà cảnh giác dữ vậy!” Thư Triết khinh miệt liếc mắt nhìn Âu Dương Thái Thái.

Lúc này An Minh Viễn cũng đến gần Quý Vân Húc, “Quý tổng, hy vọng anh sớm hồi phục, tôi cũng hy vọng dự án chúng ta hợp tác sẽ thành công!”

Lúc Quý Vân Húc nhìn thấy An Minh Viễn thì hẳn cũng đã hiểu hết mọi chuyện, tuy là chân hân tàn phế nhưng mà cái đầu vẫn còn sáng suốt lắm, hẳn cũng đoán dự án hợp tác lần này chính An Minh Viễn và Thư Triết cùng làm, nếu không thì lúc trước hẳn cũng không cần năm lần bảy lượt chịu bao khó dễ mới ký được hợp đồng này, thì ra là do Thư Triết cản trở!

“Quý tổng, chúc anh sớm ngày bình phục! Nếu không thì Cẩm Mỹ của anh sớm muộn gì cũng phá sản, biến mất hoàn toàn trong giới kinh doanh này! Đến lúc đó Quý gia các người phải ngủ đầu đường xó chợ rồi!” Thư Triết từ tốn nói, ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt gầy gò tái nhợt của Quý Vân Húc, “Chị Thái Thái, theo em nhớ thì hình như Quý Vân Húc cũng chẳng phải tuýp người chị thích, mà anh ta thì lại vô cùng “si tình” chị em! Nếu như Quý tổng phải đến nước ngủ đầu đường xó chợ, chị cũng bằng lòng ở bên cạnh anh ta à?”

Thư Triết cười đắc ý, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào đả kích Quý Vân Húc, lúc trước chính Quý Vân Húc tàn nhẫn cay nghiệt xem thường hẳn không có năng lực bảo vệ Thư Diệp, bây giờ thì Quý Vân Húc nằm trên giường như một tên phế vật, đáng lẽ ra Quý Vân Húc nên sớm chết quách đi cho xong để không phải liên lụy đến những người khác.

Chương 129: Nhận được tin

Âu Dương Thái Thái cực liệt phản kháng lại Thư Triết, “Đừng có ở đây mà đắc ý! Cút ra ngoài cho tôi! Đừng có ở đây làm càn ! ”

“Chị Thái Thái, đừng làm mất thân phận đại tiểu thư quyền quý của mình chứ, tụi em cũng chỉ xuất phát từ lòng quan tâm Quý tổng thôi mà, tốt xấu cũng coi như là khách, sao có thể thô lỗ với khách như vậy?” Thư Triết hoàn toàn chẳng để Âu Dương Thái Thái vào mắt.

“ Quý tổng, không biết chị tôi có thời gian đến thăm anh không nữa, nghe nói chị ấy đã về Hàn Quốc rồi ! Chắc tại vì không muốn gặp anh đó mà ! ” Thư Triết càng nói càng muốn chọc cho Quý Vân Húc tức điên lên, “ Chân của anh cũng rắng bình phục đi ! Nếu không thì đừng có mơ mà ăn chơi gì nữa ! Cười tà nhìn Quý Vân Húc, chỉ sợ cả đời này hần cũng đừng mong đứng dậy !

Thư Triết cảm thấy hả dạ, vì vậy ý định cùng An Minh Viễn rời khỏi, đang lúc ra tới cửa, giọng nói khàn đục lạnh như băng của Quý Vân Húc vang lên phía sau, “ Chuyển lời đến Thư Diệp, tôi sẽ khá hơn ! ” Hần tuyệt đối sẽ không để cô đắc ý, mặc kệ những khó khăn sắp tới, hần cũng sẽ đứng dậy, hần là Quý Vân Húc, hần không dễ dàng gục ngã !

Thư Triết không nghe ra hận ý trong lời nói của Quý Vân Húc, cứ tưởng Quý Vân Húc không muốn để Thư Diệp lo lắng, Thư Triết nhếch miệng cười, tức giận cùng An Minh Viễn ra khỏi phòng, cũng không quên đóng sầm cửa lại.

Âu Dương Thái Thái nhìn vẻ mặt hung tợn của Quý Vân Húc, tay chân lập tức luống cuống, “ Anh sẽ khỏe lại mà, đừng nóng vội, cái gì cũng phải từ từ ! ” Ngoại trừ an ủi hần, cô cũng biết phải nói gì hơn.

“ Cô ra ngoài đi ! Tôi không cần ai thương hại cả ! ” Cho dù hần có đáng thương đến cỡ nào thì cũng sẽ không tiếp nhận lòng thương hại bố thí của người khác, huống chi hần đã từng vô tình tàn nhẫn với Âu Dương Thái Thái cỡ nào.

“ Bất luận thế nào em cũng sẽ không đi ! Anh đừng phí công mà đuổi em đi nữa ! ” Ánh mắt kiên định của Âu Dương Thái Thái khiến Quý Vân Húc cảm động phần nào. Nếu như lúc trước Thư Diệp cũng giống như Âu Dương Thái Thái, hần nhất định sẽ mừng rỡ như điên, chạy đến ôm cô ngay lập tức, nhưng hiện tại cho dù Thư Diệp có trở về, quỳ xuống trước mặt hần thì hần cũng sẽ không tha thứ cho cô.

Âu Dương Thái Thái ngồi xuống cạnh Quý Vân Húc, “ Ăn chút gì đi, anh muốn mau khỏe thì phải ăn thật nhiều vào ! ” Cô múc muống canh súp đưa đến trước miệng Quý Vân Húc, vốn cho rằng hần sẽ cự tuyệt, dù sao cô cũng vô số lần khẩn cầu hần ăn uống nhưng hần lại một mực không chịu ăn, chỉ có thể dựa vào truyền nước biển để duy trì năng lượng cơ thể, thật không ngờ lần này hần lại há miệng ăn muống súp của cô.

Âu Dương Thái Thái vui đến phát khóc, kích động nói “ Cảm ơn ” với hần, Quý Vân Húc nhìn vẻ mặt cô không có tí gì chế nhạo hay thương hại mình, cô vẫn luôn chân thành ở bên cạnh chăm sóc hần, lúc trước hần bị ma che mắt, căn bản không thấy được tình cảm của cô, ngược lại lại lãng phí thời gian lên một người độc ác khẩu phật tâm xà.

Ánh mắt Quý Vân Húc trở nên sâu thẳm, không ai biết hần đang suy nghĩ gì.

*****

Hàn Quốc, Seoul

Đêm dài an tĩnh, Thư Diệp rửa mặt, tẩy rửa thân thể mệt mỏi của mình, nằm ườn trên ghế sofa, một tuần nay trở về Hàn Quốc cô bận rộn hết việc này đến việc khác, không có tí thời gian nào nghỉ ngơi cả.

Nhìn ánh trăng tròn sáng như này, cô lại nhớ đến Quý Vân Húc, hần có khỏe không? Cô miên man suy nghĩ đến Quý Vân Húc, bỗng phía sau có giọng nói vang lên.

“Đang suy nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Mộc Vũ hỏi, hần gõ cửa mà cô cũng không có phản ứng gì, gần đây cô luôn như vậy, cứ ngồi thất thần một chỗ, ngay cả lúc làm việc cũng nhiều lần phạm sai lầm. Trước kia cô chưa từng như vậy, là vì Quý Vân Húc ư? Cô có lẽ còn chưa biết chuyện Quý Vân Húc bị tập kích? Nếu như biết thì chắc cô nhất định sẽ bỏ mọi việc ở đây, lập tức trở về Đài Loan! Bình thường cô không hay đọc báo, xem tin tức, mà cũng chỉ có một số tờ báo lá cải Hàn Quốc đưa tin Quý Vân Húc gặp nạn mà thôi.

Thấy Mộc Vũ đến, Thư Diệp cũng lấy lại tinh thần, vội nói, “Không có gì, chỉ đang nhớ Tiểu Mặc thôi.” Cô cũng không dám nói mình đang nhớ Quý Vân Húc, bởi vì cô nói không nên lời.

“Tôi muốn trở về Đài Loan, lần này trở về Hàn Quốc tôi không tài nào thích ứng được.” Chỉ mình cô biết rõ d bản thân có tâm sự nên làm việc gì cũng không suôn sẻ.

“Cô cũng nên trở về nhìn một chút.” Trong lòng Mộc Vũ muốn Thư Diệp mãi ở cạnh hắn, nhưng nhìn cô khổ tâm như vậy hắn thật không đành lòng, càng không muốn giấu cô điều gì. Dù biết nếu nói ra chuyện của Quý Vân Húc thì không có gì tốt cho hắn, hơn nữa càng không có cơ hội ở cạnh bảo vệ cô, nhưng hắn không thể nào trái với lương tâm mình được, cũng không muốn sau này cô sẽ oán hận mình.

Thư Diệp không hiểu ý Mộc Vũ nói, nghi hoặc nhìn Mộc Vũ, hỏi, “Anh nói vậy là sao?” Mộc Vũ chủ động đề nghị cô trở về Đài Loan cũng xuất phát từ sự chân thành, quan tâm lo lắng cho cô, sợ cô sẽ bị tổn thương, cô may mắn lắm mới có được một người không oán không trách chờ đợi bên cạnh mình, suy nghĩ vì cô, trả giá vì cô, nhất định là kiếp trước cô đã làm vô số chuyện tốt, cúng bao nhiêu hương khói mới được như vậy.

Mộc Vũ đứng dậy lấy tờ báo từ trong ngăn kéo đưa cho Thư Diệp, Thư Diệp nhận lấy sắc mặt lập tức trắng bệch, hai tay run rẩy không ngừng đến nỗi tờ báo rớt xuống đất, “Nói cho tôi biết đây không phải là thật đi? Anh ấy sao có thể bị thương?” Giọng nói Thư Diệp run run như rằng có gì đó đè lên cơ thể cô, toàn thân vô lực ngồi sụp xuống đất.

“Nghe nói bị thương rất nghiêm trọng, tôi đã mua vé máy bay ngày mai trở về rồi.” Mộc Vũ ôm Thư Diệp đang ngồi trên nền đất lạnh như băng đứng lên, ôn nhu trấn an cô.

Thật lâu sau Thư Diệp mới bình tĩnh lại, “Tôi không muốn! Tôi muốn lập tức trở về ngay!” Cô muốn tận mắt nhìn xem hắn bị thương nặng đến cỡ nào! Tim nhói đau, toàn thân rã rời, Thư Diệp như phát điên lao ra khỏi cửa, giờ phút này cô chỉ muốn bay ngay đến chỗ Quý Vân Húc, muốn ôm hắn, muốn an ủi hắn, cô muốn cảm giác được sự hiện hữu của hắn, hắn cũng nhất định đang đợi cô trở về.

29. Chương 130 - 131

Chương 130: Muốn làm kì đà cản mũi ư?

Thư Diệp xuống máy bay không về Hạc bang mà chạy ngay đến bệnh viện của Quý Vân Húc.

“Tôi cùng cô đi.” Nhìn Thư Diệp nóng vội, hấp tấp, trong lòng Mộc Vũ cũng xót xa nhưng dù đau xót đến cỡ nào hắn cũng không tài nào buông tay được cả.

“Không cần, tôi tự vào được rồi, anh về Hạc bang đợi tôi đi.” Nói xong, Thư Diệp nhanh chóng đi đến chỗ Quý Vân Húc, cô muốn nhanh chóng gặp được hắn, muốn biết hiện giờ hắn ra sao, có khỏe lên chút nào chưa.

*****

Trong phòng bệnh, Âu Dương Thái Thái không hề rời khỏi Quý Vân Húc nửa bước, mấy ngày nay cô đều túc trực ở bên cạnh chăm sóc từng miếng ăn giấc ngủ cho hắn, đến nỗi cả người giờ đây gầy gò hốc hác, tuy Quý Vân Húc không nói ra nhưng những gì Âu Dương Thái Thái làm cho hắn, hắn đều biết cả.

“Hôm nay tinh thần anh đã tốt hơn nhiều rồi!” Âu Dương Thái Thái sờ một bên mặt của Quý Vân Húc, anh vẫn lạnh lùng như ngày nào nhưng không hề cự tuyệt thức ăn cô đút anh, cũng phối hợp trị liệu với bác sĩ.

Quý Vân Húc gật đầu, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm, từ lúc nằm viện đến nay, cái này cũng đã trở thành thói quen của hắn, nằm yên bất động nhìn về nơi vô định nào đó, ánh mắt vô hồn khiến người ta không biết hắn đang suy nghĩ gì!

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Thái Thái lên tiếng nói, “Vào đi.”

Thư Diệp nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn Quý Vân Húc đang nằm trên giường bệnh, nước mắt trong khoảnh khắc chạy xuống, lê từng bước chân đến gần hắn, khoảng cách hai người rất gần nhưng cô lại cảm thấy rất xa, đi mãi vẫn không tới được.

Trên mặt Quý Vân Húc đầy rẫy vết thương, vết thương trên người vì có quần áo che chắn căn bản không nhìn thấy được, hai mắt sắc bén như chim ưng của Quý Vân Húc trừng trừng nhìn Thư Diệp, cô còn dám đến đây sao! Là muốn xem hắn bị thương nặng đến cỡ nào ư? Thư Triết nói cô đã trở về Hàn Quốc, cô đúng thật là “quan tâm” hắn, ở Hàn Quốc xa xôi mà cũng chạy về đây xem hắn đã chết chưa! Ánh mắt chứa đầy hận ý nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mặt mình nhưng lại có tâm địa xấu xa độc ác!

Thư Diệp cau chặt lông mày nghi hoặc nhìn Quý Vân Húc, ánh mắt hẩn lộ rõ hận ý. Vốn định mở miệng nói nhưng cô lại bị ánh mắt lạnh lùng của hắn làm giật mình, hắn trách cô tại sao hắn bị thương đã lâu mà không tới thăm ư? Nếu biết hắn bị thương, cô đã sớm trở về Đài Loan thăm hắn rồi.

Âu Dương Thái Thái bên cạnh cũng khinh thường nhìn Thư Diệp đang khấn trương lo lắng, đây là chồng của cô, cô ta đến xem làm gì! Chỉ là Quý Vân Húc không lên tiếng đuổi, cô cũng không tự tiện đuổi Thư Diệp được, dù sao mấy ngày nay Quý Vân Húc bắt đầu có thiện cảm với cô, cô không thể nháy mắt phá hủy thiện cảm đó được.

“Em...” Thư Diệp rốt cuộc lấy hết dũng khí lên tiếng, vừa mới nói liền bị giọng Quý Vân Húc cắt ngang.

“Cô đến đây xem tôi chết hay chưa phải không?” Quý Vân Húc nhìn vẻ mặt áy náy của Thư Diệp như rằng cô chợt dạ, “Thật đáng tiếc để cô thất vọng rồi! Tôi vẫn còn sống sờ sờ nằm đây!” Giọng nói cao ngạo, vẻ mặt thản nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không để cô xem thường!

“Anh đang nói gì vậy?” Thư Diệp không hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, trước khi đi hai người còn quyến luyến, tình cảm mặn nồng mà, chỉ sau mấy ngày mà hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, khó gần, ánh mắt còn phảng phất tí tí hận ý, chẳng lẽ cô làm gì phật lòng anh sao?

Quý Vân Húc hừ lạnh, cười nhạo cô giả bộ ngây thơ, nhất định cô không biết đám người kia lúc đó đã để lộ danh tính của cô ra! Bọn họ chắc cũng không ngờ lúc ấy hắn vẫn chưa bắt tỉnh, chính tai nghe được bọn họ thốt ra tên cô! Cô muốn giả bộ thì cứ để cô giả bộ! Hắn Quý Vân Húc nhất định sẽ phụng bồi, dù rằng chân hắn không đi được nhưng cũng không thể nào giảm đi nhuệ khí cùng sự lạnh lùng của hắn, ngược lại còn tiếp thêm ý chí chiến đấu cho hắn.

“Ý gì thì tự cô biết! Cô rút khỏi đây cho tôi! Loại người như cô suốt ngày giả bộ đoan trang hiền dịu, toàn bộ đều là dối trá, nhìn bản mặt cô thì tôi đã chán ghét rồi!” Quý Vân Húc tức giận nhấn tâm nói những lời cay độc với Thư Diệp.

Thư Diệp và Âu Dương Thái Thái đều rất kinh ngạc, những lời hắn nói Thư Diệp không dám tin, hai chân bất động, cơ thể lung lay như muốn đổ sụp xuống, sao lại như vậy? Sao hắn đột nhiên trở nên thế này? Chẳng lẽ là vì vết thương trên người nên tính tình hắn mới cuồng bạo hung tợn ư?

Thư Diệp cố gắng bình tĩnh đi về phía hắn, “Để em xem vết thương anh, đã lành hẵn chưa?” Gương mặt hốc hác đầm nước mắt của cô khiến hắn ghê tởm, đúng là diễn viên có khác, giả bộ đau lòng cũng giống hơn người ta, hắn khinh thường cùng khiêu khích nhìn Thư Diệp, “Kim tiểu thư hình như bắt đầu có hứng thú với người có vợ rồi thì phải?” Nụ cười tà mị trên mặt hắn cùng lời nói kia càng khiến tim của Thư Diệp đau đớn khôn cùng.

“Nhưng mà tôi muốn cô biết, hiện tại tôi là người đã có vợ, từ nay về sau tôi sẽ là một người chồng tốt, mong Kim tiểu thư về sau đừng tùy tiện hẹn tôi ra gặp mặt, tôi sẽ không nhận lời đâu.” Quý Vân Húc vừa nói vừa ôm Âu Dương Thái Thái sát vào ngực mình, ánh mắt lại không nhìn Âu Dương Thái Thái đang rúc trong ngực mình mà nhìn thẳng Thư Diệp.

Thư Diệp đứng không vững, loạng choạng lui về sau vài bước, hắn đang nói cái gì? Đây chính là cái hắn muốn cô kiên nhẫn đợi chờ ư? Giờ hắn lại đá cô sang một bên, nước mắt tự động chảy ra, lòng cô đau như cắt, hắn đã hứa với cô mà, chính hắn đã hứa với cô thể nào giờ lại quên hết?

Quý Vân Húc không hề bỏ qua biến hóa trên mặt cô, “Cô còn không rút ra ngoài đi? Tính ở đây làm kì đà cản mũi tôi và Thái Thái sao?” Quý Vân Húc vừa nói vừa kéo Âu Dương Thái Thái lên, ngầu nghiêng hôn lấy môi Âu Dương Thái Thái.

Thật lâu sau Quý Vân Húc mới buông Âu Dương Thái Thái ra, mặt Âu Dương Thái Thái tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng, vẻ mặt đắc ý nhìn Thư Diệp, “Kim tiểu thư, tôi nghĩ cô nên về đi, đừng chọc giận

Vân Húc nhà chúng tôi nữa!”

Cô đã từng nói sẽ giành lại tất cả những gì thuộc về mình, chỉ là lúc đó Thư Diệp không chịu tin mà thôi, giờ thì ai bề mặt thì biết !

Chương 131: Một mực giữ bên cạnh

Quý Vân Húc cũng không vì Âu Dương Thái Thái nói xiềng xỏ Thư Diệp mà quở trách cô, ngược lại còn âu yếm Âu Dương Thái Thái, ánh mắt sắc lạnh như dao cau liếc vào mồm đá làm người ta rùng mình sợ hãi.

“Còn sừng sờ ở đó làm gì? Chẳng lẽ cô không cảm thấy xấu hổ à?” Bọn họ cũng đã đuổi khách mà cô còn đứng tòng ngồng ở đó! Giọng nói dứt khoát, lạnh lùng của Quý Vân Húc như dao cắt cửa thật sâu vào lòng Thư Diệp.

Đúng vậy! Cô còn ở đây làm gì chứ? Tự tìm nhục nhã sao? Thư Diệp không nói gì, cũng không ở lại nữa, quay người chậm chậm đi ra khỏi phòng bệnh.

Quý Vân Húc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, khuôn mặt ảo não dần đi xa, cô tưởng giả bộ đáng thương trước mặt hắn thì hắn sẽ tha thứ cho cô sao? Không bao giờ! Hắn đã ngu xuẩn bị cô lừa một lần, hắn sẽ không ngu đến nỗi bị gạt lần thứ hai đâu!

“Vân Húc, anh không nên tức giận, phải nghỉ ngơi thật tốt!” Âu Dương Thái Thái cố ý nói nhỏ nhẹ để cho Thư Diệp vẫn chưa đi ra khỏi cửa phòng nghe, chứng tỏ bọn họ ân ái đến cỡ nào.

Lần này Quý Vân Húc không trả lời cô, mắt thấy Thư Diệp biến mất trước mặt mình, hắn cũng không hề đau xót, trong lòng hắn giờ đây toàn là hận thù vô tận.

*****

Thư Diệp thất hồn lạc phách trở lại Hạc bang, trong lòng thương đau không ngớt, cô có tư cách gì đau lòng chứ, căn bản chính cô đơn phương tình nguyện yêu hắn và tin hắn, không ngờ thì ra mọi thứ đều là giả dối, dù cô có khóc sưng cả mắt thì sao chứ, đều là lời nói dối cả. Đầu óc mơ hồ trống rỗng, cô như một cái xác không hồn lê từng bước về Hạc bang, không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào.

Lúc trở về, Mộc Vũ đứng phía sau không thấy được nét mặt thương đau của cô, nói, “Bang chủ gọi chúng ta vào.” Hắn lập tức nắm tay cô đi, lúc này mới phát hiện hai má cô thấm đẫm nước mắt.

“Chuyện gì xảy ra?” Mộc Vũ khẩn trương lo lắng nhìn cô, Thư Diệp nghe giọng nói ấm áp bên tai, cô liền gào khóc thảm thiết, khóc hết những nỗi niềm trong lòng mình.

Mộc Vũ ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lên tấm lưng vì thút thít nỉ non mà run rẩy của Thư Diệp, “Đừng khóc! Không sao cả! Có tôi ở đây!” Hắn không biết phải làm gì ngoài việc an ủi cô thế này.

Cái Thư Diệp cần lúc này chính là cái ôm ấp áp, những lời quan tâm chân thành, cho dù xảy ra chuyện gì, Mộc Vũ cũng luôn ở cạnh ủng hộ, bảo vệ cô.

“Mummy.” Tiểu Mặc tan học trở về vừa thấy Thư Diệp liền phấn khích kêu to, chạy nhanh về phía bọn họ.

Nhìn con trai xuất hiện, Thư Diệp nhanh chóng lau khô nước mắt mình, gượng cười nhìn Tiểu Mặc, “Tiểu Mặc có nhớ mẹ không?” Ôm con trai vào lòng, Thư Diệp nhéo nhéo hai má phúng phính của nó.

“Mummy khóc à?” Tiểu Mặc nhìn chăm chăm hai má Thư Diệp không hề chớp mắt, đưa tay lau nước mắt còn sót lại của Thư Diệp.

“Mummy không có khóc.” Cô ép bản thân phải cười thật tươi.

Tiểu Mặc như đang suy nghĩ gì đó, nhìn Thư Diệp nói, “Mummy và ba kết hôn được không, nếu vậy Mummy sẽ không bị ai bắt nạt nữa!” Tiểu Mặc nói chuyện như một người lớn, sắp đặt mọi chuyện cho Thư Diệp.

“Được rồi! Tiểu Mặc, con đi chơi với bà đi! Mummy và ba có việc phải làm!” Thư Diệp tránh né trả lời câu hỏi của Tiểu Mặc, thúc giục nó đi khỏi đây.

Đợi Tiểu Mặc đi rồi, Mộc Vũ nắm tay xoay cô về phía mình, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Nói tôi biết đi!” Hắn đau lòng nhìn Thư Diệp.

“Tôi không sao, chỉ là lần này tôi không muốn về Hàn Quốc nữa, tôi muốn ở lại Đài Loan.” Thư Diệp kiên định nói, nhưng trong mắt lộ ra tia áy náy, mỗi lần cô làm mọi chuyện rồi tung lên thì cũng đều do Mộc Vũ ở sau lưng dàn xếp, lần này công việc ở Hàn Quốc cũng do hấn tự tay giải quyết.

“Không về Hàn Quốc cũng được, nhưng cô phải hứa với tôi một yêu cầu!” Không biết từ lúc nào bang chủ đứng ở sau lưng bọn họ, lên tiếng nói.

Thư Diệp và Mộc Vũ kinh ngạc nhìn hấn, hấn mới tiếp tục nói, “Cô không được lui tới với Quý Vân Húc nữa! Tôi đã từng cảnh cáo cô rồi! Cô đừng xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai!” Giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc của hấn khiến Thư Diệp hoảng sợ, cô chưa từng thấy vẻ mặt âm lãnh thần sắc khủng bố như thế này của hấn, có lẽ hành vi của cô khiến hấn vô cùng tức giận.

“Trở về Thiên Di làm việc, tôi sẽ an bài mọi chuyện cho cô, nhưng cô phải tuyên bố cô và Mộc Vũ sẽ kết hôn.” Nói xong, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng Thư Diệp như lời tuyên cáo cô không được phép làm trái lời hấn.

“Bang chủ!” Mộc Vũ và Thư Diệp đồng thời kêu lên, tuy là hiện tại Quý Vân Húc dùng thái độ hằn học đối xử với cô, nhưng cô cũng không nghĩ sẽ cùng người khác kết hôn, hơn nữa người này lại là Mộc Vũ, cô chẳng hề có tình cảm nam nữ gì với Mộc Vũ cả, đã không có tình cảm thì làm sao có thể kết hôn với nhau được, cô và hấn chỉ có tình thân chứ không còn gì hơn, nếu như không yêu nhau mà kết hôn, thì sau này xảy ra chuyện chỉ sợ đến lúc đó muốn làm bạn bè cũng không được.

“Mong bang chủ rút lại mệnh lệnh, thuộc hạ không thể làm theo.” Mộc Vũ cũng cực kỳ nghiêm túc nhìn bang chủ, hấn đúng thật yêu Thư Diệp, kể cả khi nằm mơ cũng mong được cùng cô ở bên nhau, nhưng hấn sẽ không cưỡng ép Thư Diệp ở chung với mình, hấn chưa biết tâm ý Thư Diệp thế nào, cũng không muốn làm cô khó xử, hiện tại cô đã phiền lòng vì nhiều việc đủ rồi.

“Đây là lời nói thiệt lòng của cậu sao?” Bang chủ nghiêm trang hỏi Mộc Vũ, Mộc Vũ đối với Thư Diệp tình thâm, lại không ngờ Mộc Vũ lại cự tuyệt ý tốt của mình, hấn bây giờ đang giúp Mộc Vũ, chứng kiến tình yêu cay đắng lâu như vậy không có kết quả, hấn sốt ruột thay Mộc Vũ, thế nhưng tiểu tử ngốc này rõ ràng không nghe lời hấn, còn khờ đến nỗi cự tuyệt!

“Tôi sẽ không miễn cưỡng Thư Diệp, nếu cô ấy không muốn thì nhất định tôi sẽ không làm, tôi sẽ ở cạnh cho đến khi nào cô ấy tiếp nhận tôi thì thôi!” Đây là suy nghĩ của Mộc Vũ, hấn muốn ở cạnh săn sóc cô, hấn không thể nào bắt ép cô được, tất cả mọi chuyện đều vì Thư Diệp cả.

30. Chương 132 - 133

Chương 132: Cô biết làm gì?

Chạng vạng tối, Thư Triết trở về căn biệt thự của mình, hấn cau mày nhìn lướt qua vườn hoa, bước vào phòng khách lại phát hiện mọi vật vẫn còn y nguyên, còn lá cây trên mặt đất ngoài vườn hoa vẫn lẳng lẳng nằm ở đó không hề được quét dọn, mà trên bề mặt cửa sổ bụi đóng dày đặc như lúc hấn ra ngoài, không được ai quét dọn.

Nhìn bóng người đang nằm ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, không cần hỏi cũng biết là Quý Phi, cô vòng tay trước ngực, cuộn tròn người ngủ ở một góc sofa.

Thư Triết mặt tràn đầy tức giận, bước nhanh đi đến chỗ Quý Phi, thô lỗ xốc Quý Phi lên, “Đứng lên cho tôi!” Cô ta chẳng xem sự uy hiếp của hấn ra gì, không để cô biết mặt thì chắc cô cho rằng hấn hù dọa qua loa!

“Làm gì vậy?” Quý Phi bực tức nói, tối hôm qua vì căng thẳng gặp An tiên sinh, cô mất ngủ cả đêm, thừa dịp Thư Triết đi rồi, cô định chớp mắt một chút rồi sẽ tìm cách trốn thoát, ai ngờ mới vừa nằm thì đã ngủ

thiếp đi!

“Làm cái gì hả? Cô còn dám hỏi tôi nữa sao?” Thư Triết nhìn vẻ mặt bức tức của Quý Phi, hấn càng thêm tức giận, “Cô đã làm xong việc chưa?” Thư Triết nghiêm mặt hỏi Quý Phi, ánh mắt chăm chú không khác gì lúc hấn làm việc.

“Cái gì việc của tôi? Tôi không phải người ở của anh! Tại sao phải làm chứ!” Nực cười quá! Hấn coi cô là gì chứ? Người ở à?

Thư Triết từng bước ép sát người Quý Phi, “Xem ra cô còn chưa tỉnh ngủ thì phải? Đang nói mơ à? Cô không nhớ rõ cô tới đây làm gì sao?” Ánh mắt Thư Triết khinh thường cùng hung ác, nhăm hiể khiến người ta phải hồi hộp lo sợ.

Quý Phi nhìn hấn nhích từng bước về phía mình, cô lui về sau vài bước đến khi cơ thể chạm vào vách tường lạnh như băng, không còn chỗ nào để trốn, “Anh muốn gì?” Giọng nói cô run run tỏ rõ sự sợ hãi.

“Chà chà, cô cũng biết sợ rồi à?” Thư Triết tà mị nâng cằm cô lên, lực tay cũng nắm chặt hơn, cô gái này xem ra không ai dạy dỗ đây này! Hiện tại hấn rất muốn tiếp nhận nhiệm vụ dạy dỗ này.

“Tôi cho cô một cơ hội, tốt nhất cô nên biết nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này! Bằng không hậu quả tự cô biết lấy đi!” Thư Triết thở hắt ra, toàn thân tà khí bức người, không hề làm giảm đi mị lực trên người hấn mà còn tràn ngập nguy hiểm.

“Anh đến cùng là muốn gì?” Tim Quý Phi đập thành thịch, hoảng sợ lo lắng khôn cùng, hấn định xử trí cô thế nào đây?

Thư Triết thu hồi vẻ mặt hung ác của mình, vui vẻ ra lệnh, “Tôi cho cô một tiếng đồng hồ nấu xong bữa tối cho tôi, nếu không thì đừng trách!” Nói xong, hấn ngồi xuống sofa, vẻ mặt ngạo mạn chờ hành động của Quý Phi.

“Làm chuyện khác thì có thể, chứ tôi không biết nấu cơm.” Quý Phi đáng thương nói, cô chưa từng vào bếp nấu ăn thì làm sao mà nấu, cô cũng không tài giỏi như Thư Diệp, từ nhỏ đến lớn cô được mọi người ở Quý gia nuông chiều, một thiên kim tiểu thư thì làm sao biết mấy chuyện nấu nướng lật vật này.

Thư Triết nhướng mày khinh thường nhìn cô, nhếch miệng, “Cô nghĩ cô biết làm gì?” Một cô gái ngay cả việc nấu ăn đơn giản cũng không biết, đánh chết hấn cũng không tin cô có thể làm được những việc khác, bảo cô nấu cơm là đã quá nhân nhượng rồi! Vậy mà còn dám ở đây cò kè mặc cả ư?

“Hai phút của cô đã qua rồi đó, còn đứng sững ở đó làm gì, tôi nghĩ chắc cô muốn bị trừng phạt lắm rồi đúng không?” Thư Triết thấy cô đứng thờ người ở đó, có lòng tốt nhắc nhở.

Quý Phi bủn rủn mồ hôi đi vào phòng bếp, nếu như không phải lòng tự trọng không cho phép, cô thật muốn hỏi hấn định trừng phạt cái gì! Cô tình nguyện nhận hình phạt! Mấy việc nấu ăn thế này đối với cô còn khó hơn lên trời nữa!

Thư Triết ngồi ở ghế sofa cầm tờ báo lên đọc, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn bóng lưng ai kia chân tay luống cuống trong nhà bếp, lúc thì cô hét lên, lúc thì làm rớt bát đĩa xuống đất, y như sắp phá hủy nhà bếp của hấn! Thư Triết bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng lại không lên tiếng ngăn cản, mặc cô muốn làm gì thì làm! Dù sao biến thành cái gì thì người thu dọn cũng là cô ta!

Cái này đúng là giết người không cần dùng dao! Trong lòng Quý Phi liên tục nguyên rủa Thư Triết! Tốt nhất xảy ra hỏa hoạn đốt trụi căn nhà này đi, để hấn không còn chỗ nào dung thân nữa. Đang lúc cô âm thầm bật cười, tự nhiên lửa cháy phụt lên làm cô sợ đến mức vội vàng đem nước bên cạnh dập tắt ngọn lửa, ngược lại còn bị lửa hắt vào mặt, cô còn đang hoảng hồn, hơi thở dồn dập, tim đập thành thịch.

“Cô cố ý muốn thiêu hủy nhà bếp của tôi đúng không?” Không biết từ lúc nào Thư Triết đã đứng cạnh Quý Phi, giọng nói quỷ mị vang lên bên tai cô.

Quý Phi xoay người nhìn Thư Triết, gặp ánh mắt nghiêm khắc lạnh lẽo của hấn, cô liền cúi đầu không dám nhìn thẳng, ấp a ấp úng nói, “Tôi không cố ý mà!” Tuy là lúc này cô thầm nguyện rửa nơi này bị lửa thiêu rụi, nhưng cũng không muốn mình sẽ chết cháy trong này, cô đứng gần lò bếp nhất, nếu xảy ra hỏa hoạn, người thể mạng đầu tiên chính là cô rồi!

“ Cô làm cái món gì vậy ? ” Thư Triết nhìn cái thứ đen sì sì không biết là cái gì đặt trên bàn, tò mò hỏi.

Quý Phỉ mím môi nhìn đồ ăn trên bàn, cố lấy dũng khí nói nhưng mà giọng cứ lí nhí, “ Đây là trứng luộc. ” Trong lòng cô biết rõ mình làm mọi chuyện rối tinh rối mù cho nên không dám nhìn về mặt đang tức giận của Thư Triết.

“ Cô nói đi, cô biết làm cái gì ? ” Thư Triết kẻ sát khuôn mặt vô hại của Quý Phỉ, cười nhìn cô, có chút chuyện mà cô ta cũng không làm được, hoàn toàn không thể bì kịp Thư Diệp, Thư Diệp quả thật là người hoàn hảo, dù cho là học hành hay là việc nhà, bây giờ là sự nghiệp, không có chuyện gì mà Thư Diệp không làm tốt cả, Quý Phỉ thì lại ngu ngốc chẳng làm được tích sự gì, còn gây thêm phiền phức nữa !

“ Tôi.. tôi sẽ dọn dẹp mà ! ” Quý Phỉ càng nói giọng càng nhỏ dần.

Thư Triết đột nhiên cười to, “Dọn dẹp ? Tôi nghĩ là không cần đâu, tôi còn muốn bảo vệ cái nhà bếp này lắm ! Lên lầu hầu hạ tôi tắm rửa ! Điều này chắc cô biết mà ! ” Hắn giảo hoạt kẻ sát tai cô mà nói.

Chương 133: Hầu hạ tắm rửa

Thư Triết kéo Quý Phỉ vào phòng tắm của mình, hắt cằm nhìn Quý Phỉ đang co ro đứng cách mình rất xa, “Cô không ý định vào đây sao?”

Quý Phỉ đứng bất động không dám nhúc nhích, mặt nhìn sang chỗ khác, cô không điên mà hầu hạ hắn tắm rửa! Hắn coi hắn là gì? Hoàng đế à? Đồ khốn ngang tàng hung hăng thô bạo, tốt nhất là bị phanh thây xẻ thịt thành ngàn mảnh!

“Cô đang suy nghĩ gì? Nguyên rửa tôi à?” Thư Triết tới gần cô, cô không qua đây thì hắn sẽ tự qua chỗ cô. Nhìn về mặt sợ hãi giật mình của Quý Phỉ, quả thật bị hắn đoán trúng, cô đang nguyên rửa hắn! Mà hắn từ đó đến nay chẳng bao giờ tin mấy chuyện mê tín dị đoan, cô muốn nguyên rửa thì cứ nguyên rửa đi, chẳng sao cả!

“Tôi không có rãnh ở đây giỡn với anh! Tôi phải về nhà!” Quý Phỉ muốn đi ra ngoài nhưng tức thì bị Thư Triết từ phía sau vòng tay ôm lấy, “Muốn đi sao? Hừ, tiết kiệm hơi sức đi!”

Quý Phỉ gào thét điên cuồng, hai chân đá túi bụi, bực tức nhìn Thư Triết, mà Thư Triết cũng tức giận đến nói không nên lời.

“Cô không hầu hạ tôi thì đổi lại tôi sẽ hầu hạ cô, thế nào?” Lời nói ám muội khiến Quý Phỉ thẹn thùng đỏ mặt.

Quý Phỉ bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, “Được, tôi hầu hạ anh!” Quý Phỉ hận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thư Triết, đồ đồi bại, đợi chút nữa cô sẽ cho hắn biết tay!

Thư Triết hài lòng nhìn cô, kéo cô đi vào phòng tắm, Quý Phỉ cũng cười bí hiểm đi theo sau lưng.

Quý Phỉ nhắm hai mắt đứng trước mặt Thư Triết, cầm quần áo hắn để sang một bên, còn mình thì vẫn y nguyên quần sao trên người, sau đó cẩn thận pha nước ấm vào bồn để hắn tắm.

“Hình như cô đã quên cởi quần áo thì phải?” Thư Triết cố ý nhắc nhở, hơn nữa hoàn toàn không có ý định đi vào bồn tắm.

“Anh đi vào trước đi! Tôi sẽ cởi sau!” Quý Phỉ quay đầu nhưng lại không nhìn thẳng Thư Triết.

“Mắc cỡ sao? Cô không phải cũng đã nhìn qua rồi à?” Lần này hắn không khó dễ cô, vừa nói vừa đi vào bồn tắm nằm xuống.

Thật lâu sau Quý Phỉ mới mở to hai mắt tới gần hắn, thấy hắn híp mắt lại, Quý Phỉ dè dặt mở vòi sen, nước lạnh phun thẳng vào mặt Thư Triết.

Cho lạnh chết luôn, đồ khốn! Quý Phỉ rửa thắm, trong lòng cô đang hả hê, cố gắng nhin cười, trời đang rất lạnh, tốt nhất để hắn phát sốt đến 45 độ, đi đời nhà ma luôn!

Thư Triết chậm rãi mở mắt, tay duỗi ra muốn bắt lấy tay Quý Phỉ, cản lại động tác của cô, nhưng lại không ngờ Quý Phỉ nhanh tay lẹ mắt né tránh, còn ném vòi sen qua một bên, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài cửa.

Đây là cơ hội tốt để cô chạy trốn, cô đành nhìn với bộ dạng của Thư Triết hiện giờ, hẳn nhất định không dám đuổi theo mình, có cho hẳn cũng không để bản thân bị mất mặt.

Không ngờ lúc này cô quăng vói sen khiến nước văng tung tóe trên sàn nhà, Quý Phi trượt chân suýt té lăn trên đất, may là Thư Triết từ đằng sau đỡ lấy lưng cô, “Cô nói thử xem, đây có phải là quả báo không?” Khóe miệng giương lên nụ cười tà ác nhìn hai mắt Quý Phi đang hoảng sợ không thôi.

“Anh đừng ở đây mà giả mèo khóc chuột! Thả tôi ra.” Cô sẽ không cảm ơn hẳn đã giúp đâu.

“Cô xác định muốn tôi buông tay?” Thư Triết nở nụ cười mê hồn nhìn Quý Phi, cô đứng thật là ngu xuẩn, đã rơi vào tay hẳn mà còn ra vẻ ta đây, chẳng biết lượng sức!

Quý Phi kiên định gặt đầu, không hề biết ẩn ý trong lời nói của hẳn. Thư Triết nhanh chóng bỏ tay ra, cả người cô lập tức ngã nhào xuống đất, hẳn đứng một bên vui vẻ cười thỏa mãn.

Quý Phi xoa xoa phần eo lúc té đập xuống đất, phần nộ nhìn Thư Triết, “Anh đừng có quá đáng!”

“Tôi tuyệt đối không quá đáng, ngược lại còn rất nghe lời cô mà, cô bảo tôi buông tay thì tôi buông tay thôi, không cảm ơn tôi mà còn nói tôi quá đáng, xem ra Quý tiểu thư đây cần phải học thêm lễ phép gia giáo là thế nào!” Thư Triết thản nhiên nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của Quý Phi, hẳn có chút thất thần, vẻ mặt lúc tức giận của Quý Phi và Thư Diệp quả thật rất giống nhau, Thư Diệp lúc tức giận cũng bĩu môi, ánh mắt hung tợn hằm hằm nhìn người khác.

“Nhưng mà đừng lo, trong thời gian này tôi sẽ từ từ dạy cho cô biết lễ phép cơ bản là thế nào!” Nhưng mà bây giờ khiêu khích nhìn cô, ánh mắt giễu cợt.

Quý Phi thông thả đứng dậy, nhin chỗ đau khi ngã, “Đồ thần kinh!”, nói xong cô xoay người rời đi.

Cô đã coi thường hẳn như vậy thì hẳn có gì dễ dàng tha cho cô chứ, Thư Triết ôm Quý Phi từ phía sau ném vào bồn tắm, “Vậy tôi chịu thiệt một tí hầu hạ cô tắm rửa!” Giọng điệu cứ như là hẳn bắt đắc dĩ chịu khổ.

“Tôi không muốn!” Quý Phi hô to lên.

“Cô không muốn cái gì? Tôi quên nhắc cô một chuyện, cả căn nhà này chỉ có cô và tôi hai người mà thôi, cho dù cô hét đến rách cả họng cũng vô dụng mà thôi, tôi khuyên cô tốt nhất là tiết kiệm hơi sức đi!” Thư Triết có lòng tốt nhắc nhở Quý Phi.

Quý Phi đành phải nhắm hai mắt lại, cô đã làm nên tội lỗi gì phải chịu sự dày vò cùng sỉ nhục của hẳn?

“Anh muốn thế nào mới bằng lòng để tôi đi?” Nhìn chằm chằm Thư Triết, chỉ cần hẳn chịu thả cô đi, yêu cầu gì của hẳn cô cũng đồng ý.

“Không phải đã thỏa hiệp thời gian một tháng ư? Tuổi còn trẻ mà sao trí nhớ cô kém thế, không tốt à nha! Lúc ăn cơm, cô nên ăn nhiều cá vào, cá chứa protein giúp tăng cường trí nhớ đấy!” Thư Triết cũng rất nghiêm túc trả lời, còn giảng đạo một tràng với Quý Phi!

Tên này đúng thật là đồ điên, tự biên tự diễn làm bầm lầy bầu một mình!

“Một tháng đúng không?” Lần nữa xác nhận với hẳn, sợ hẳn đến lúc đó lại lật lọng.

“Nhưng mà trong một tháng này tôi cũng phải quan sát biểu hiện của cô!”

“Còn nữa, anh phải hứa thư thả cho ba tôi từ từ trả số tiền kia, tôi nhất định sẽ thực hiện theo như thỏa hiệp!” Cô muốn hẳn hứa với mình thì mới chịu đồng ý, chỉ cần chờ Quý gia khôi phục tài chính, cô mới có tiền ra nước ngoài, từ nay về sau không bao giờ trở về cái nơi quỷ quái này nữa.

Thư Triết gặt đầu, cũng không muốn dong dài với cô, chủ động cởi bỏ quần áo trên người cô, Quý Phi vẫn không thể bỏ xuống tự tôn của mình, một mực nắm chặt cổ áo.

“Thỏa mãn tôi, tôi sẽ cho cô tất cả những thứ cô cần!” Thư Triết bỗng nhiên nhào tới cơ thể của cô, cưỡng ép cởi quần áo cô ra, hai tay xoa nắn đôi bông đào căng tròn kia, ôm trọn cô vào người mình, tay vuốt ve tấm lưng trắng nõn mượt mà, gắn kết hai cơ thể với nhau.

31. Chương 134 - 135

Chương 134: Không thể xóa bỏ hiểu lầm

Thư Diệp ngồi trên bậc tam cấp trước cửa Hạc bang nhìn lên bầu trời đầy sao, vẻ mặt sầu thảm và hoàn toàn bất lực, trong lòng cứ nghĩ đến thái độ Quý Vân Húc, vì sao chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà hắn đã thay đổi hoàn toàn như vậy? Cô không dám đây là sự thật.

Vì ngồi quá lâu, lúc đột ngột đứng lên hai chân cô run bần bật, trong lòng đầy ngờ vực, cô muốn làm sáng tỏ một việc, cho dù kết quả có thể nào thì cô cũng đã cố gắng một lần. Cô gọi taxi đi thẳng đến bệnh viện của Quý Vân Húc, mặc dù bây giờ đã khuya, nhưng cô lại sốt ruột muốn gặp hắn, hỏi rõ chân tướng sự việc.

*****

Thư Diệp đi vào bệnh viện, nhìn Quý Vân Húc đang ngủ yên lành trên giường bệnh qua cửa kiếng, Âu Dương Thái Thái cũng không có ở đây.

Quý Vân Húc thấy Âu Dương Thái Thái chăm sóc hắn đến mặt mày phờ phạc, không đành lòng để Âu Dương Thái Thái gắng gượng nữa, vì thế hắn buộc cô ta trở về nhà ngủ, ngày mai rồi hãy vào.

Âu Dương Thái Thái thấy Quý Vân Húc quan tâm mình cũng mừng rỡ, sợ làm hắn giận liền đồng ý về nhà. Hiện tại tình cảm bọn họ cũng đã tốt hơn và thân mật hơn nhiều, hắn đã không còn đối xử lạnh nhạt thờ ơ nữa.

Thư Diệp cẩn thận nhẹ nhàng mở cửa, rón ra rón rén đi đến bên cạnh Quý Vân Húc. Mặt hắn còn vết thương lở mồm, cho dù đang ngủ say, hắn cũng cau mày. Sau khi trở về Đài Loan, cô đọc báo thì biết thương tích của hắn rất nghiêm trọng, hai chân đã bị liệt, nghĩ tới đây, hai mắt Thư Diệp cay xè từ từ kéo mền, xót xa đau lòng nhìn đôi chân phía dưới cái mền kia, một người ngạo mạn cố chấp như Quý Vân Húc thì làm sao tiếp nhận sự thật này?

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Thư Diệp, cô đắp lại mền, xoay đầu nhìn gương mặt hốc hác kia, hai tay nhẹ nhàng vuốt trán hắn thật lâu không nỡ buông ra.

“Lại muốn đưa tôi vào chỗ chết nữa sao?” Quý Vân Húc đột nhiên mở mắt hung hăng nhìn chằm chằm khuôn mặt đầm lệ của Thư Diệp. Thực ra từ lúc cô bước vào đây, hắn cũng đã tỉnh lại, chỉ là hắn muốn xem thử cô định làm gì, lúc cô vạch mền lên, lòng hắn bồi hồi xao xuyến thật lâu mới tỉnh táo lại.

Tuy đã biết tâm địa độc ác của Thư Diệp, nhưng hắn không muốn tận mắt thấy cô thương hại mình, đôi khi hắn mong lúc đó mình đó nghe nhầm, hoặc là chính mình căn bản không nghe thấy gì cả, thế nhưng giọng nói của tên áo đen đó cứ vang vọng bên tai hắn, không tài nào quên được.

Thư Diệp bị hắn làm giật mình, lập tức rút tay lại, “Anh nói cái gì?” Hắn cứ ăn nói lấp lửng, cô nghe mà không hiểu chuyện nào ra chuyện nào cả.

“Đã trễ thế này cô còn vào bệnh viện là muốn xem tôi chết hay chưa đúng không?” Quý Vân Húc vừa nói, lửa giận trong lòng cũng bắt đầu nhen nhóm, hình ảnh đám người áo đen đánh mình đến bán sống bán chết cứ lởn vởn trong đầu hắn, ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn Thư Diệp làm cô không còn chỗ nào né tránh được.

“Em không biết anh xảy ra chuyện gì thật mà!” Tại sao loáng cái mà hắn trở nên hùng hổ dọa người thế? Mục đích hôm nay cô đến đây chính là muốn hỏi rõ chuyện này.

Cô còn muốn giả vờ nữa sao? Quý Vân Húc khinh khỉnh nhìn bộ mặt dối trá của Thư Diệp, “Cô còn định giả bộ đến khi nào? Tại sao tôi lại ra nông nổi này không phải cô là người biết rõ nhất ư?”

Thư Diệp chịu đủ rồi, cứ nghe cái giọng khinh bỉ của Quý Vân Húc nói với mình, cô hơi tức giận, “Anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, đừng có quanh co lòng vòng xiên xỏ em nữa!” Cô không cảm thấy mình sai chỗ nào cả, cho dù hắn đang bị thương thì cũng không thể trút giận lên người cô!

Quý Vân Húc ngơ ngậy ngồi dậy, hai tay chống trên giường kéo hai chân lên, Thư Diệp thấy thế không đành lòng định tiến lên giúp, lại bị Quý Vân Húc dứt khoát cự tuyệt, “Đừng có giả mù sa mưa! Cô chỉ làm người ta thêm gai mắt thôi!” Hắn cố gắng sử dụng sức toàn thân ngồi dậy nhìn Thư Diệp.

Thư Diệp bất đắc dĩ buông tay ra, cũng không hề né tránh ánh nhìn hung tợn của Quý Vân Húc .

“Cô không biết là những tên áo đen cô phái tới tập kích tôi đã để lộ tên cô ra sao? Cũng tốt, để tôi có thể nhìn rõ cô độc ác đến cỡ nào! Muốn đưa tôi vào chỗ chết à? Hừ, đừng có mơ!” Quý Vân Húc quát tháo trách cứ.

Thư Diệp ngạc nhiên nhìn Quý Vân Húc, hắn đang nói cái gì! Hắn tưởng rằng chính mình phái người đánh hắn ư? Cái ngày báo chí đưa tin hắn bị thương cũng là ngày bọn họ chia tay, chính là đêm hôm đó, thế nên hắn khẳng định cô làm hại hắn sao?

Quý Vân Húc nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Thư Diệp, hắn càng thêm tức giận, hắn cho rằng cô ngạc nhiên là vì không ngờ đám người đó lại làm lộ thân phận của cô.

“Bất ngờ khi thấy tôi biết người đứng sau lưng sai khiến bọn họ là cô à?” Quý Vân Húc cố gắng hạ giọng rống giận, tránh để mình quá mức xúc động.

“Không phải em làm, thật không phải em mà!” Thư Diệp cực lực phủ nhận đi đến gần Quý Vân Húc, “Anh tin em đi, em tuyệt đối không làm chuyện này.” Cô cố gắng giải thích nhưng trong lòng lại biết rõ Quý Vân Húc nhất định sẽ không tin mình. Cô phải làm sao để chứng minh mình vô tội đây?

Quý Vân Húc cười lạnh, “Tôi sẽ không tin cô nữa! Ân oán giữa chúng ta sẽ không chấm dứt như vậy đâu!” Giọng nói lạnh lẽo làm Thư Diệp thoáng run sợ.

“Em không có làm!” Ngoài trừ những lời một mực phủ nhận này ra, hiện tại Thư Diệp không biết phải biện minh như thế nào, cô chỉ có thể lấy nước mắt dần dụa nói cho Quý Vân Húc cô thật sự bị oan.

Quý Vân Húc bức dọc nhìn khuôn mặt thút thít nỉ non của Thư Diệp, thầm mắng mình sao lại dễ mềm lòng, vì sao cô đã gây thương tổn cho mình mà hắn còn đau xót khi thấy cô khóc, trong lòng còn hơi tin tưởng.

“Đừng có ở đây mà giả vờ khóc lóc thảm thiết! Muốn khóc thì đến trước mặt tên quản lý yêu thương của cô mà khóc, đừng ở đây mà làm phiền tôi!” Quý Vân Húc nhấn tâm gần từng chữ như kim nhọn đâm sâu vào tim Thư Diệp, đau đớn không thôi, đau đến mức thở không được, cảm giác như mình sắp đứt thở đến nơi.

Thư Diệp cô sảo xoay người lê từng bước chân đi ra cửa, khó trách thái độ hắn quay ngoắt lại với mình như thế, cô hiện tại biết đi đâu mà tìm người đã hãm hại mình, nếu như không tìm ra được manh mối thì hiểu lầm chỉ sợ cả đời cũng không tháo gỡ được.

Chương 135:

Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp rời đi mà lòng đau xót luyến tiếc, đáng về côi cút của Thư Diệp nhất thời khiến Quý Vân Húc tin rằng cô thật sự không phải là người đã hại mình, cảm giác ấy lóe lên nhưng lại chợt vụt tắt, hắn không thể nhất thời mềm lòng mà bỏ ý định trả thù cô.

Chống tay trượt người nằm xuống giường, hai mắt hắn mở to nhìn trần trần lên trần nhà thật lâu cũng không tài nào chớp mắt được, mọi hình ảnh kỷ niệm từ lúc bắt đầu quen Thư Diệp cứ như một bộ phim chiếu chậm trong đầu hắn. Cũng tốt, để hắn sớm biết được Thư Diệp nham hiểm ác độc thế nào thì hắn sẽ không bị cô tổn thương sâu hơn.

*****

Dưới sự sắp xếp của Bang chủ, Thư Diệp trở lại “Thiên Di” làm việc, nhưng cô chẳng thể nào tập trung tinh thần vào công việc được.

“Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ điều tra ai ở sau lưng hãm hại cô!” Mộc Vũ nhìn Thư Diệp suy sụp tinh thần, đau lòng thay cô lau khô khuôn mặt thấm đẫm nước mắt, dù rằng hắn luôn ao ước có thể che chở bảo vệ cô cả đời này nhưng hắn không thể nào ép buộc Thư Diệp chấp nhận mình, hắn không muốn mình tạo thêm áp lực cho cô.

Thư Diệp mắt đẫm lệ cảm nhận tình cảm nồng nàn thấm thiết của Mộc Vũ, “Anh là đồ ngốc! Tại sao lại tốt với như vậy! Tôi chưa từng làm bất cứ chuyện gì cho anh cả, chỉ toàn gây rắc rối cho anh mà thôi!” Thư Diệp òa khóc kích động ôm chầm lấy Mộc Vũ không chịu buông ra, dù cô có gặp bao nhiêu khó khăn, chịu

bao nhiêu khổ cực thì chỉ có hần si tình ngu ngốc ở sau lưng quan tâm, động viên cô, nhưng cô lại chưa từng đáp trả lại tình cảm của hần.

Mộc Vũ choàng tay ôm Thư Diệp, dịu dàng nói, “Vì tôi yêu cô, là do bản thân tôi tự nguyện, đừng tự trách bản thân mình nữa.” Từng lời yêu thương cứ như dòng nước tuôn trào ra, điều hần hy vọng bây giờ chính là có thể ở bên cạnh chăm sóc bảo vệ cô, nhìn cô đau khổ buồn bã, hần mong rằng mọi khổ đau khó khăn ấy cứ ập lên người hần, hần muốn thay cô gánh chịu tất cả.

Mộc Vũ vỗ nhẹ lưng Thư Diệp, “Nếu cảm thấy có lỗi thì đừng khóc nữa, được không?” Giọng nói hần vô cùng dịu dàng, ánh mắt chất chứa bao nhiêu yêu thương mặn nồng.

“Nếu như anh đồng ý, chúng ta kết hôn đi?” Thư Diệp nghiêm túc nói, trong nháy mắt cô đã nghĩ thông suốt, cô không thể phụ tình cảm của Mộc Vũ đối với mình, hơn nữa cô đã quen có hần bên cạnh, dù rằng lúc này đây trong lòng cô vẫn còn hình bóng của Quý Vân Húc, và cũng không công bằng cho Mộc Vũ, nhưng cô tin rằng sau này cô nhất định sẽ quên được Quý Vân Húc và một lòng một dạ yêu thương Mộc Vũ, cô sẽ cố gắng vun đắp tình cảm của hai người.

“Cô suy nghĩ kỹ chưa?” Mộc Vũ cau mày nhìn Thư Diệp, hần biết cô chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, cũng chẳng phải vì yêu mà kết hôn cùng hần, hần càng không muốn lợi dụng lúc người ta gặp trắc trở đục nước béo cò, nếu như hiện tại đồng ý với cô, nhất định một ngày nào đó cô sẽ hối hận với quyết định bỗng bột này, lúc ấy thì cũng đã muộn rồi.

Thư Diệp định gật đầu tỏ vẻ cương quyết thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô bấm nút nghe, bên kia truyền đến giọng của Quý Vân Húc.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Thư Diệp lập tức trở nên trắng bệch.

Là Quý Vân Húc, hần gọi muốn gặp cô bàn về chuyện của Tiểu Mặc

*****

Vì Mộc Vũ kiên quyết đi cùng, nên hai người cùng nhau đến bệnh viện, cô biết thế nào hần cũng sẽ không buông tha cho cô và Tiểu Mặc đâu.

“Có tôi ở đây, tôi sẽ không để Tiểu Mặc rời khỏi cô đâu!” Mộc Vũ kiên định an ủi Thư Diệp.

Lúc mở cửa phòng bệnh đi vào thì đã thấy Âu Dương Thái Thái và Quý Vân Húc ngồi chờ sẵn. Âu Dương Thái Thái ngồi bắt chéo chân, dáng vẻ yếu điệu kiêu kì nhìn cô và Mộc Vũ, Quý Vân Húc cũng ngồi thẳng người lên.

Quý Vân Húc vừa nhìn thấy Mộc Vũ kề bên Thư Diệp, lửa ghen trong lòng hần lại nhen hóm, tay nắm chặt mền tức giận trừng mắt nhìn Thư Diệp, vẻ mặt trào phúng nói, “Vệ sĩ của Kim tiểu thư đúng thật là rất chuyên nghiệp, cứ hễ cô đi đâu thì cứ anh ta theo đuôi ở đó, khó trách người ta nói hai người có quan hệ mờ ám!” Giọng hần lộ rõ sự ghen tức, hần cứ tưởng mình không còn cảm giác gì với Thư Diệp, nhưng cứ nhìn thấy bên cạnh cô có bất cứ người đàn ông nào lảng vảng thì hần lại tức tối trong lòng.

Thư Diệp phớt lờ những lời mỉa mai của hần, mục đích cô đến đây chỉ muốn biết hần muốn gì ! Cô có chết cũng không thỏa hiệp đem Tiểu Mặc giao cho hần đâu!

“Quý tổng đang ghen à? Hình như anh ghen tị mỗi ngày tôi và cô ấy ở bên nhau như hình với bóng sao?” Mộc Vũ thật sự không ưa nổi bản mặt khinh người quá đáng của Quý Vân Húc, hần không bị người hạ độc thủ cũng uổng!

“Vân Húc nhà tôi tại sao phải ghen chứ? Mộc tiên sinh nói chuyện không biết suy nghĩ sao? Nực cười thật!” Âu Dương Thái Thái bắt măn phần bác lại, đây chính là điểm yếu của cô, cô hoàn toàn không muốn nghe ai nói trong lòng Quý Vân Húc còn hình bóng của Thư Diệp.

“Âu Dương tiểu thư, tôi khuyên cô một câu, sự thật thì mãi là sự thật, dù có trốn tránh thế nào thì cũng không thể thay đổi được. Cô làm sao biết trong lòng Quý tổng nghĩ gì? Cô là con giun trong bụng anh ta à?” Cuối cùng cũng có thể thay Thư Diệp trả đũa Âu Dương Thái Thái một lần, nếu nhưng không cho cô ta biết tay thì cô ta lại được nước lấn tới ức hiếp Thư Diệp!

“Anh...” Âu Dương Thái Thái tức giận nhất thời không nói ra lời.

Về mặt Quý Vân Húc hung thần ác sát nhìn Mộc Vũ, hắc hắc không thể lập tức đi đến trước mặt Mộc Vũ, giáng cho Mộc Vũ một đấm để hắc ta không vênh vào nữa!

“Kim tiểu thư, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, tối nay trước 8h, ngoan ngoãn đem Tiểu Mặc đến đây cho tôi, bằng không cô cứ đợi đơn triệu tập của tòa án đi, hơn nữa sáng mai tất cả tòa sạ lớn nhỏ sẽ công bố chuyện cô đích thật là mẹ của một đứa bé 5 tuổi, mà đứa bé đó lại chính là con của tôi và cô. Cô nói thử xem, tới lúc đó đám người hâm mộ biết cô lừa gạt bọn họ, thì sẽ phản ứng thế nào hả? Chỉ sợ cả đời này cô đừng mơ mà bước vào ngành giải trí này nữa bước!” Quý Vân Húc lớn giọng uy hiếp, về mặt cười gian manh quan sát thái độ của Thư Diệp, xem cô có khiếp sợ hay không, nếu cô không đem Tiểu Mặc giao cho hắc, hắc nhất định không do dự mà làm.

32. Chương 136-138

Chương 136: Thân bại danh liệt 1

Về mặt hồng hắc ngang ngược của Quý Vân Húc khiến Thư Diệp và Mộc Vũ rất chán ghét, ba người cứ nhìn nhau trừng trừng.

“Anh có biết vì sao mình bị đánh không? Là tại vì bộ dạng đáng ghét này của anh đã đắc tội rất nhiều người ! Tôi nhất định sẽ điều tra xem ai đã giả họa cho Thư Diệp.” Tuy là cũng đang giận sôi gan nhưng Mộc Vũ vẫn rất bình tĩnh nói chuyện Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc đột nhiên cười ha hả, “Giả họa? Anh có biết lời anh nói nực cười đến cỡ nào không hả? Rõ ràng chính mình làm việc trái lương tâm lại không dám thừa nhận, còn kiếm người đến đây ra oai! ” Quý Vân Húc khinh thường lườm Mộc Vũ, hơn nữa Mộc Vũ bảo vệ Thư Diệp như vậy khiến hắc càng tức giận hơn, cho dù đó là người phụ nữ hắc đã vứt đi thì cũng không tới phiên tên Mộc Vũ đó chen chân vào.

“Nghe người ta nói trên thương trường, Quý Vân Húc là người khôn khéo tài giỏi, xem ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là người thường mà thôi!” Nhìn qua đã biết đây là cạm bẫy, thế mà Quý Vân Húc chưa chi đã dính dính chuyện này do Thư Diệp gây ra, dựa vào thân thủ của Thư Diệp hôm nay, còn có thể quỷ không hay thần không biết giết chết Quý Vân Húc, cần chi phải phí công tìm người đến đánh hắc ta chứ!

Thư Diệp nghe Quý Vân Húc mắng chửi Mộc Vũ cũng giận ra mặt, “Quý tiên sinh, anh mở to mắt mà nhìn rõ đi, giờ ai mới chính xác là phế vật?” Tuy biết lời này xúc phạm đến Quý Vân Húc nhưng cô không thể để hắc hung hăng càn quấy nhục mạ Mộc Vũ, nếu như không phải không nhịn được nữa, cô cũng sẽ không nói ra làm gì.

Quý Vân Húc tức giận đến máu huyết sôi trào, gân máu nổi lên cộm cộm đến nỗi có thể nhìn thấy rõ mồn một trên da, làm cho người ta giật mình sợ hãi, cô gái đáng chết, hắc trở thành như vậy không phải nhờ phước của cô sao, còn dám ở đây giúp người khác chằm chọc hắc, “Cô dám lặp lại thử xem!” Giọng nói lạnh lùng đủ để đông cứng tất cả mọi người.

“Tôi có lặp lại hay không thì đó vẫn là sự thật!” Thư Diệp bất mãn cãi lại, đừng tưởng rằng chính mình có tiền có thế thì có quyền xem thường người khác. Nếu như hắc không có Quý gia làm hậu thuẫn, hắc tất nhiên cũng không còn là Quý Vân Húc, thiện cảm trong lòng Thư Diệp phút chốc đều biến mất.

Mộc Vũ không phải là người cô yêu nhưng lại là người thân nhất của cô, có thể nói không có Mộc Vũ thì cô không có ngày hôm nay, Thư Diệp cô không cho phép bất cứ ai sỉ nhục Mộc Vũ, cho dù Quý Vân Húc cũng không được.

“Thư Diệp, cô giỏi lắm! Tôi chóng mặt chờ xem cô mạnh miệng đến chừng nào! Chúng ta chờ xem đi!” Lời nói của Quý Vân Húc ám chỉ hắc nhất định tranh giành Tiểu Mặc đến cùng.

Thư Diệp cũng hiểu ý hắc, nói, “Tiểu Mặc là con của tôi, anh đừng có mơ, anh tốt nhất từ bỏ ý định này đi!”

“Chúng ta đi!” Mộc Vũ tiến lên đỡ lấy Thư Diệp đang kích động, Quý Vân Húc nhìn tay Mộc Vũ đặt trên vai Thư Diệp, lửa giận trong mắt gần như có thể thiêu cháy Mộc Vũ.

“Cút ra ngoài hết cho tôi!” Quý Vân Húc nổi trận lôi đình gào thét điên cuồng, Âu Dương Thái Thái đứng một bên nhìn Mộc Vũ dịu Thư Diệp đi ra ngoài.

Âu Dương Thái Thái định đi đến trấn an Quý Vân Húc đang tức giận thì lại bị hấn quát mắng, “Cô cũng xéo ra ra ngoài cho tôi!” Hiện tại hấn không muốn nhìn thấy bất cứ ai! Nhất là Thư Diệp, dám ở trước mặt hấn đi theo tên Mộc Vũ kia, hấn nhất định sẽ trả mối thù này.

Bị Quý Vân Húc rống lên, Âu Dương Thái Thái cũng đi theo sau lưng Mộc Vũ và Thư Diệp ra ngoài, để lại một mình Quý Vân Húc ở trong phòng từ từ nguôi giận.

*****

Cả đêm Thư Diệp đều trở mình không thể ngủ yên, lo lắng không biết Quý Vân Húc sẽ giở trò gì để chia cách cô và Tiểu Mặc, cô lăn qua lăn lại trên giường cả đêm cho đến gần sáng mới chợp mắt được một chút thì đã bị giọng hét hoảng của mẹ Mộc đánh thức.

“Tiểu thư, không xong rồi, mau thức dậy đi! Ở ngoài cửa có rất nhiều phóng viên đang tụ tập!” Sáng nay mẹ Mộc định đưa Tiểu Mặc đến nhà trẻ học, ai ngờ lại bị đám phóng viên bao vây, làm hai người không thể ra ngoài được còn bị bọn họ chụp ảnh liên tục.

“Chuyện gì xảy ra?” Thư Diệp kinh hoàng bật dậy, trong lòng đầy hoài nghi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không có phóng viên hay bất cứ người nào biết rõ cô đang ở Hạc bang và có quan hệ với Hạc bang! Ngoại trừ Lăng Khiếu Vũ và Quý Vân Húc, mà Lăng Khiếu Vũ quen biết Bang chủ, đương nhiên sẽ không tự mình nói ra, người duy nhất có thể chính là Quý Vân Húc!

Thư Diệp lập tức sững người không tài nào nhúc nhích được, chẳng lẽ hấn thật sự kể hết mọi chuyện cho giới truyền thông? Đồ hèn hạ vô sỉ! Thư Diệp cảm phần đến môi run lấy bầy nói không nên lời.

Mộc Vũ lúc này cũng không quan tâm phép lịch sử mà xông thẳng vào phòng Thư Diệp, “Rửa mặt đi rồi chúng ta đến Thiên Di, không thể để đám phóng viên tụ tập ngoài Hạc bang, hiện tại Bang chủ đang rất tức giận!” Nếu để cho giới truyền thông biết bọn họ có quan hệ mật thiết với Hạc bang, chỉ sợ sau này lúc tiến hành ám sát sẽ rất phiền phức.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Thư Diệp, Mộc Vũ an ủi, “Đừng lo, mọi chuyện sẽ qua thôi!” Hiện tại hấn không dám hứa mình sẽ xử lý tốt chuyện này, bởi vì đám phóng viên bên ngoài đều đã biết cô và Quý Vân Húc có quan hệ, cho dù bây giờ tổ chức họp báo chiêu đãi ký giả cũng không thể giải thích rõ, hơn nữa trước kia nói Tiểu Mặc là con của người khác, chính là thêm tội lừa gạt fan hâm mộ và mọi người.

Thư Diệp chậm chạp mặc quần áo, Mộc Vũ lo lắng trời đang rét lạnh sẽ làm cô bị bệnh, vì vậy khoát thêm áo cho cô. Chuông điện thoại Thư Diệp bỗng nhiên vang lên, Mộc Vũ nhìn thấy người gọi là Quý Vân Húc, không suy nghĩ nhiều liền giật lấy điện thoại và nghe.

“Anh rốt cuộc muốn gì?” Mộc Vũ hỏi thẳng, Quý Vân Húc thấy Mộc Vũ bắt máy càng nổi điên thêm, mới sáng sớm mà Mộc Vũ đã ở cạnh Thư Diệp, còn nhận điện thoại, quan hệ của bọn họ làm người khác không thể không hoài nghi, Quý Vân Húc thờ ơ trả lời, “Tôi muốn gì à, rất đơn giản, ăn miếng trả miếng mà thôi! Cô ta muốn đưa tôi vào chỗ chết, tôi cũng muốn cô ta nếm thử mùi vị rơi từ trên cao xuống là như thế nào, cái này xem như đã quá khoan dung cho cô ta rồi!” Hấn cứ như đang ban phát sự tha thứ rất lớn lao cho Thư Diệp, hấn cũng không nghĩ tới nếu như sau này biết không phải là Thư Diệp làm, hấn sẽ hối hận về hành động hôm nay của mình như thế nào.

Chương 137: Em trai của chị đã trưởng thành rồi!

Sáng sớm Thư Triết mở TV lên xem mới biết chuyện phóng viên bao vây trước cửa Hạc bang để săn tin về Kim Nghệ Hi. Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trên TV, hấn không chần chừ lập tức lái xe đến Thiên Di ngay, hy vọng mình có thể giúp được gì đó, không ngờ lại có thể cứu Thư Diệp thoát khỏi đám người sài lang hổ đói đó.

Hấn chở Thư Diệp đi thẳng đến biệt thự của mình. Bước vào căn biệt thự mà Thư Triết chở mình đến, Thư Diệp sững sờ nhìn ngôi nhà xa hoa trước mặt mình, “Đây nhà của em sao? ” Thư Diệp tự hỏi chỉ mới có sáu năm ngắn ngủi mà năng lực Thư Triết lại vượt trội trở nên tài giỏi như vậy.

“ Dĩ nhiên là nhà của em rồi chị! ” Hai tay Thư Triết đặt trên vai cô, thân mật trò chuyện cùng cô, nét mặt tươi cười sáng lạn, “ Em rất thích chỗ này. ” Thư Triết ngắm nhìn căn biệt thự do chính tay hấn mua, bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng mình, một nơi yên tĩnh hoang vu thế này rất thích hợp với hấn, không sợ bị ai quấy rầy cả.

Thư Diệp gật đầu, gỡ tay Thư Triết ra, ngó nghiêng xung quanh căn nhà, cô chợt ngăn người nhìn vườn hoa bên cạnh, khu vườn này khiến cô nhớ đến quãng thời gian chịu bao nhiêu cực khổ và tra tấn khi làm người hầu ở nhà Quý Vân Húc, giờ còn bị hấn gán ghép thêm tội danh hãm hại này, nháy mắt lại trở thành đối tượng bị giới truyền thông săn đuổi.

“ Chị, trở thành kẻ bị người khác truy đuổi, chị cảm thấy thế nào? ” Thư Triết vừa nói vừa nở nụ cười gian xảo.

Thư Diệp lườm Thư Triết một cái, “ Kể cả em cũng cười chị nữa hả? Chị của em đã bị đám phóng viên đó đuổi đến sứt đầu mẻ trán, bị mọi người mắng chửi te tua rồi đấy! ” Gương mặt Thư Diệp lộ vẻ bất đắc dĩ cùng buồn bã.

“ Ngành giải trí quá phức tạp, hoàn toàn không hợp với tính cách của chị, cho em một cơ hội đi, để em được chăm sóc chị và Tiểu Mặc. ” Thư Triết nghiêm túc nói, ánh mắt chân thành tha thiết, không hề có tí gì giả tạo.

“ Chuyện này để sau hẵng tính ! ” Thư Diệp theo thói quen mím môi lại, “ Em mãi mãi là em trai của chị, em phải nhớ kỷ quan hệ giữa chúng ta. ” Thư Diệp đến gần Thư Triết, dùng ngón trỏ búng vào trán Thư Triết một cái, “ Nếu như em lại quên nữa thì hình phạt không có nhẹ như thế này đâu đó! ” Mím cười, cô xoay người đi thẳng vào trong nhà.

Thư Triết bĩu môi, sờ sờ lên trán chỗ lúc nãy bị Thư Diệp búng tay, miệng lầm bầm, “ Chị đúng thật là bà cô hung dữ mà! Nhưng mà em vẫn rất thích! ” Cười tủm tỉm một mình, hấn cất bước theo sau Thư Diệp vào nhà.

Thư Diệp đẩy cửa đi vào bên trong, ngạc nhiên hỏi, “ Một mình em ở đây à? Ba và mẹ không ở cùng em sao? ”

“ Không! ” Thư Triết lạnh lùng trả lời, ánh mắt phất phơ phủ đầy hận thù, hiện tại hấn không muốn nghe đến tên của bọn họ, hơn nữa hấn cũng không hề muốn trở về căn nhà trước kia.

“Tiểu Triết, đừng vì chuyện của chị mà hận ba mẹ nữa, được không? Chị bây giờ sống rất tốt, lúc trước nếu như không có họ nhận nuôi chị, nói không chừng chị đã sớm biến mất khỏi cái thế giới này rồi. ” Cô biết rõ Thư Triết luôn để trong lòng những chuyện vợ chồng Thư Nguyên Hạo đã gây ra cho cô, không chịu buông hận thù xuống, cũng như một mực không chịu tha thứ cho hai người bọn họ. Lòng cô thầm biết ơn tình cảm mà Thư Triết dành cho mình, thế nhưng mà dù xảy ra chuyện gì thì họ vẫn là ba mẹ của cô, cô không thể nào mặc kệ được.

“ Chị đừng bận tâm chuyện này nữa, điều bây giờ chị cần làm là tính xem xử lý những chuyện sắp tới như thế nào! ” Thư Triết thở dài, tuy là hôm nay hấn đã cứu cô thoát khỏi bọn chó săn đó, nhưng Thư Diệp cũng cần phải tự mình đối mặt với chuyện này, trốn tránh không phải là cách giải quyết hiệu quả nhất.

Thư Diệp bản thân suy nghĩ một lúc lâu, cô thật không ngờ Quý Vân Húc lại tuyệt tình đến nỗi giở chiêu này ra, chỉ trong một đêm mà cố gắng bao năm nay của cô đã tan thành mây khói, hình tượng toàn bộ đều bị hủy trong tích tắc!

Nhìn gương mặt ưu sầu của Thư Diệp, Thư Triết vỗ nhẹ bờ vai cô hòng an ủi phần nào, “ Chuyện này cũng không phải to tát gì, cùng lắm thì chị rút khỏi làng giải trí là xong! Tự do tự tại không phải rất tốt ư ! Được rồi, đừng buồn nữa, chị của em là phải vui lên, về mặt ảo não này chẳng hợp với chị tí nào, đi theo em, em dẫn chị lên xem phòng của em. ”

Thư Triết căn bản không nhớ đến Quý Phỉ vẫn còn ngủ trong phòng của hấn, hai người triền miên cả đêm hôm qua, giờ hấn là Quý Phỉ còn chưa có thức dậy.

“ Căn nhà lớn như vậy mà chỉ có mình em ở thôi hả? Có ba mẹ cùng sống không phải vui hơn sao! ” Thư Diệp vừa đi vừa khuyên nhủ Thư Triết.

“Đương nhiên, bởi thế em mới muốn chị và Tiểu Mặc dọn đến đây ở cùng em! Nhưng mà tuyệt đối không được dẫn cái tên quản lý gì đó của chị đến đây!” Hấn nghe phong phanh về quan hệ mập mờ giữa Thư Diệp và Mộc Vũ, dù không biết chuyện này có thật hay không, nhưng trong lòng hấn sớm đã coi Mộc Vũ như kẻ thù của mình rồi.

Thư Diệp nguyền Thư Triết một cái dài cả kilômét, cô cũng không muốn đôi co chuyện này làm gì. Vào đến phòng ngủ của Thư Triết, cô không thấy được gì ngoài ánh sáng hắt hiu từ rèm cửa sổ chiếu vào phòng, cả căn phòng ngập chìm trong bóng tối, không thể nhìn rõ mọi thứ bên trong được, nhưng cô cũng lơ mơ cảm thấy căn phòng này rất rộng rãi. Thư Triết bật đèn lên, thoáng chốc căn phòng sáng trưng.

“Sao em không kéo rèm cửa ra thế?” Thư Diệp chau mày chỉ rèm cửa sổ bị kéo kín mít.

Bởi vì lúc ngủ chỉ cần một chút ánh sáng rọi vào thì Quý Phi sẽ không ngủ được, thế nên mỗi khi Thư Triết rời giường đều cẩn thận kéo rèm cửa lại. Nghĩ tới đây, hấn bỗng nhiên sực nhớ Quý Phi hiện tại ở nhà hấn và còn đang ngủ trên giường, ánh mắt Thư Diệp cũng đang nhìn về phía giường.

Thư Diệp cười ranh mãnh, chọc ghẹo Thư Triết, “À, xem ra cậu em trai bé bỏng của chúng ta đã trưởng thành rồi! Lớn đến nỗi có thể dẫn con gái về nhà qua đêm!” Nhìn bờ vai thon mịn màng lộ ra khỏi mền, chiếc mũi thẳng cao, gương mặt xinh xắn, xem ra cũng là một người xinh đẹp đây, đôi mày cô gái bỗng nheo lại, tay chân động đậy ở dưới mền, chắc là cũng đã thức dậy rồi.

Thư Triết bị cô trêu chọc mặt cũng ửng đỏ, “Chị đừng nghĩ lung tung, em sẽ giải thích cho chị hiểu rõ.” Trong lòng hấn ngàn vạn lần không muốn Thư Diệp hiểu lầm hấn và Quý Phi có quan hệ gì, bởi vốn là không có, không giống những gì Thư Diệp đang nghĩ, quan hệ hiện giờ giữa hấn và Quý Phi chỉ đơn giản xuất phát từ trả thù mà thôi, “Tụi em không phải như chị nghĩ đâu!”, Thư Triết nói áp a áp ung.

“Chị cũng đâu biết tụi em có quan hệ gì! Bị nói trúng tim đen, em chợt dạ không đánh đã tự khai nha!” Thư Diệp cũng bắt chước cười gian xảo như Thư Triết, vỗ vỗ vai hấn, “Em yên tâm, chị sẽ không nói với ba mẹ đâu!”

Quý Phi từ từ ngồi dậy, dụi dụi mắt còn ngái ngủ, giật mình nhìn hai người đang đứng sờ sờ trước mặt, đến nỗi không chú ý đến mền che trước ngực đã rút xuống từ lúc nào, Thư Triết thấy thế liền bước nhanh tới giường, kéo mền lên, xấu hổ nói với Thư Diệp, “Chị ra ngoài trước đi!”

Thư Diệp che miệng cười, nhìn hai người xấu hổ mà lòng cô vui như hội, toàn bộ phiền muộn lúc nãy đều bị cuốn sạch hết!

Chương 138 : Không biết tốt xấu!

Trong phòng khách tĩnh lặng đến kỳ lạ, Thư Diệp, Thư Triết, và Quý Phi ngồi ở bàn ăn trong phòng khách, cả ba người đều im lặng không nói gì.

“Mấy món này không hợp khẩu vị hai em à? Sao hai người cứ ngồi nhìn mà không chịu ăn?” Thư Diệp nghi hoặc nhìn hai người bọn họ, Thư Triết đòi cô phải nấu mấy món mà hấn thích ăn, tất bật cả buổi sáng mới làm xong mấy món này, thế mà cả hai người đều im lặng không nói gì, cũng chẳng ăn miếng nào, đúng thật là kỳ lạ!

Hai người nghe Thư Diệp nói thế liền cầm đũa gấp đồ ăn.

“Ngon lắm, không hổ danh là chị của em! Không giống ai đó nấu toàn mấy đồ ăn gì đâu không, đến chó cũng chẳng thèm ăn.” Thư Triết tán thưởng Thư Diệp đồng thời cũng không quên châm chọc Quý Phi.

Thấy Thư Diệp ở đây, Quý Phi không thể cãi lại, chỉ trừng mắt liếc Thư Triết một cái, sau đó tiếp tục gấp thức ăn.

“Tôi nói cô đấy! Không phục sao? Bộ tôi có nói sai gì à?” Nhớ lại ngày đầu tiên cô ta đến đây, chỉ có mỗi món trứng luộc mà làm mọi thứ rối tung lên, mấy món nấu ra món nào món nấy nhìn thôi đã thấy ớn lạnh! Sau đó mỗi ngày hấn đều phải gọi đồ ăn bên ngoài, không muốn chính mình bị ngộ độc bởi đồ ăn của cô.

“Tiểu Triết!” Thư Diệp khẽ gọi Thư Triết, em trai cô sao lại nói chuyện chanh chua với con gái như thế, lỡ làm con gái người ta sợ bỏ chạy mất thì sao!

“Phỉ Phỉ, em đừng giận nó, nó nói vậy thôi chứ không có ý gì đâu.” Thư Diệp thay Thư Triết giải thích với Quý Phỉ, ánh mắt tràn ngập áy náy, nếu như không phải tại ân oán giữa cô và Quý Vân Húc thì Quý Phỉ nào có bị liên lụy chứ. Mà Thư Triết cũng thiệt là, làm việc gì cũng luôn nóng nảy như vậy ! Chẳng màng đến hậu quả, một cô gái xinh xắn ngoan hiền lại bị hấn tổn thương, nhưng xem ra, trong lòng Thư Triết cũng rất thích Quý Phỉ đấy ! Chỉ là bản thân hấn không phát hiện mà thôi, bởi thế lúc nào cũng hung hăng bắt nạt Quý Phỉ.

“Mặc kệ cô ta đi, chị ăn nhiều vào !” Thư Triết gấp một đồng đồ ăn bỏ vào chén Thư Diệp đến nỗi đồ ăn trong chén cô chồng chất như ngọn núi nhỏ.

Quý Phỉ cúi đầu xuống, lòng bỗng cảm thấy hụt hẫng, khuấy khuấy đũa, lừa cơm vào miệng.

Thư Diệp để ý đến vẻ mặt buồn bã của Quý Phỉ, cô đá nhẹ vào chân Thư Triết, hẩy đũa về phía Quý Phỉ, ý bảo hấn gấp đồ ăn cho Quý Phỉ, thế nhưng hấn lại kiên quyết cúi đầu ăn tiếp. Thư Diệp hơi bất đắc dĩ nhìn đôi oan gia này, mà cô cũng không muốn lấy chỗ này làm bia đỡ đạn nữa, cô cũng phải đối mặt với giới truyền thông, bởi vì dù cô có trốn cũng trốn không thoát !

“Chị phải về đây, các em ăn từ từ nhé !” Thư Diệp đứng lên, định gọi cho Mộc Vũ tới đón mình.

“Chị định về thật à ? Tình thế bây giờ rất hỗn loạn !” Thư Diệp muốn đi thật sao ? Hấn không biết phải nói gì để giữ Thư Diệp lại !

Thư Diệp kiên định gật đầu, Thư Triết không cách nào giữ Thư Diệp lại, đành phải đưa Thư Diệp trở về. Chào tạm biệt Quý Phỉ xong, Thư Diệp lên xe để Thư Triết trở về.

“Đối xử người ta tốt một tí đi, nếu không người ta bỏ đi, tới lúc đó em khóc cũng vô dụng !” Thư Diệp liếc ngang liếc dọc Thư Triết, đã thích Quý Phỉ mà làm bộ chi không biết !

Thư Triết nhú mày, trả lời chắc nịch, “Trên thế giới này, ngoài trừ người con gái tên Thư Diệp có thể làm em khóc ra, không có người con gái thứ hai nào có thể khiến em khóc lóc thảm thiết cả !” Quý Phỉ chỉ là công cụ trả thù của hấn, ngoài ra không có bất cứ quan hệ tình cảm gì cả, Thư Triết tự nhủ trong lòng.

“Nghiêm túc đi ! Chị hi vọng em hãy thành thật với chính bản thân mình, tự hỏi lòng mình đi, chẳng lẽ Quý Phỉ ở trong lòng em không có cân lượng nào sao ?” Thư Diệp hơi tức giận hỏi Thư Triết, có đánh chết cô cũng không tin Thư Triết không có chút tình cảm gì với Quý Phỉ.

“Hoàn toàn không có.” Thư Triết xụ mặt trả lời, tiếp tục lái xe.

*****

Trong bệnh viện, Quý Vân Húc mặt mày âm trầm chăm chú nhìn TV đưa tin về Thư Diệp, hình ảnh Mộc Vũ ôm sát Thư Diệp cứ lớn vồn trong đầu hấn, chẳng những không hả được thù hấn trong lòng, ngược lại trái tim càng đau thắt lại khi nhìn cử chỉ thân mật rất tình cảm của hai người bọn họ, Quý Vân Húc hung hăng ném remote thẳng về phía TV, với tính tình thô bạo nóng nảy của hấn, hàng năm không biết có bao nhiêu sản phẩm công nghệ đỉnh cao bị đập phá dưới tay hấn.

Vừa mới mang thức ăn vào, Âu Dương Thái Thái bị hành động của Quý Vân Húc làm sợ chết khiếp la “A” thật to, “Vân Húc, anh làm sao vậy ?” Âu Dương Thái Thái lo lắng hỏi han, về mặt giận dữ của Quý Vân Húc lúc này làm cô rất sợ hãi, cô chậm chậm bước về phía hấn.

Quý Vân Húc không để ý đến cô, ánh mắt sắc lạnh khiến không ai dám đến gần, cơn giận của hấn bao trùm mọi thứ, hấn hiện giờ hận bản thân mình không thể đi lại được, nếu như trước kia mỗi khi thấy cô thân mật cùng người đàn ông khác, hấn đã chạy ngay đến giành cô từ tên đàn ông đó. Lúc này đây, thù hận trong lòng Quý Vân Húc dường như đã tan biến hết, chỉ muốn ôm Thư Diệp vào lòng mình.

Bàn tay hấn nắm lại thật chặt, từng đốt tay nổi lên rần rần, bàn tay trở nên trắng hếu, một cô gái hiểm trá ác độc như vậy không đáng để hấn phải lưu luyến, cho nên hấn cũng không cần phải hối hận chuyện mình đã báo tin cho đám phóng viên, hấn nhất định không thay đổi chủ ý trả thù, cũng sẽ không để Thư Diệp sống yên ổn, nhưng chuyện quan trọng bây giờ chính là hấn phải đứng dậy được, như thế mới có đầy đủ năng lực phản pháo bọn họ !

“Vân Húc, ăn cơm trước đi !” Âu Dương Thái Thái nhỏ giọng nói.

Quý Vân Húc nhìn Âu Dương Thái Thái, lập tức hất toàn bộ đồ ăn trước mặt mình xuống đất, “Cút ra ngoài cho tôi !”

Đúng là loại người không biết tốt xấu ! Âu Dương Thái Thái cũng mất hết kiên nhẫn, vung giày dùng dùng mở cửa đi ra ngoài, leo lên xe đóng cửa thật mạnh như để hất cơn giận đang âm ỉ trong lòng, cô chịu hẳn đủ rồi ! Đường đường là một tiểu thư thiên kim lại đi hầu hạ hần, thế mà hần còn dám ra vẻ ta đây với cô !

Đợi Âu Dương Thái Thái đi rồi, Quý Vân Húc bấm nút gọi y tá và bác sĩ đến, từ hôm nay trở đi hần muốn tiến hành trị liệu luyện tập hai chân, dù có bao nhiêu khó khăn gian khổ hần đều muốn đứng lên, hần không thể trở thành phế vật như lời Thư Diệp ! Hần không phải phế vật, không lâu nữa hần sẽ đường hoàng đi đứng trước mặt cô, khiến cô phải ăn năn sám hối về chuyện cô đã gây ra cho hần !

33. Chương 139-140

Chương 140 : Sống chết khó lường

Dù Thư Diệp không lên tiếng giải thích, nhưng tin tức về cô đều được giới truyền thông từ tạp chí lá cải đến những tờ báo lớn đăng tải trên báo.

Nào là “Chưa kết hôn đã có con? “ , “ Là kẻ thứ ba phá hoại gia can người khác ?”, “Đời sống cá nhân bê tha”, “Lừa gạt khán giả”, “Bắt cá hai tay” — Hàng đồng tiêu đề ghê rợn đập mắt Thư Diệp, tay cô cầm tờ báo run lấy bầy, đầu óc choáng váng, cả người lão đảo như muốn ngã quỵ.

“Đừng đọc nữa, toàn là những tin tức nhảm nhí cả thôi!” Mộc Vũ giựt tờ báo trên tay Thư Diệp ném qua một bên.

“Bây giờ phải làm sao?” Thư Diệp hoang mang nhìn Mộc Vũ, cô đang rất hoảng loạn, không biết phải làm sao để dẹp yên chuyện này.

Không đợi Mộc Vũ lên tiếng, Bang chủ bình tĩnh đi tới, nghiêm giọng đề nghị, “Nếu như cô còn muốn tiếp tục đứng trong ngành giải trí, thì hãy tuyên bố với mọi người đám cưới của cô và Mộc Vũ đi, thừa nhận quan hệ của hai người và đứa bé đó chính là con trai của cô. Còn về phần Quý Vân Húc, cứ nói là cô vô tình dắc tội với anh ta, anh ta ghi thù trong lòng nên ở sau lưng hãm hại cô! Sau đó tổ chức một cuộc họp báo long trọng, để xin lỗi người hâm mộ và bạn bè trong giới giải trí. Chỉ có như vậy thì mới giải quyết được tình thế bức bách trước mắt! Tuy nhiên, cũng còn một cách nữa, chính là vĩnh viễn rời khỏi ngành giải trí, cứ để Mộc Vũ thay cô tuyên bố với giới truyền thông, thì từ nay về sau cô sẽ không phải bận tâm về những tin tức tạp nham này nữa, cô chỉ có thể chọn một trong hai cách này!

Bang chủ ngừng nói một lúc, rồi nói tiếp, “Tôi cho cô hai tuần để suy nghĩ, trong thời gian này hãy suy nghĩ cho kỹ xem bản thân phải làm thế nào, tôi sẽ tôn trọng quyết định của cô, giờ thì hai người cùng tôi đến mật thất !” Ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng Mộc Vũ và Thư Diệp mà nói.

Thư Diệp sợ nhất chính là đi vào mật thất, điều đó đồng nghĩa bọn họ sắp có hành động ám sát mới.

Hai người đi theo sau Bang chủ vào mật thất, đợi cả ba đều đã ngồi xuống, Bang chủ bắt đầu giao phó, “Người cần ám sát lần này là một quan chức người Việt Nam, hiện đang sống ở Hà Nội, ông ta tham ô nhận hối lộ, chèn ép người dân địa phương, hành động lần này tôi muốn Thư Diệp đảm nhiệm. Phó Chấn và Định Phong hiện giờ cũng đang mang nhiệm vụ trong người, Mộc Vũ sẽ tiếp ứng cho Thư Diệp.” Trong lòng ông, ông muốn bồi dưỡng Thư Diệp thành một sát thủ chuyên nghiệp hoàn thành xuất sắc mỗi khi hành động như Mộc Vũ hay Định Phong.

Mộc Vũ nghe xong liền cau mày, “Bang chủ, e rằng tâm trạng Thư Diệp hiện nay không tiện đảm nhiệm hành động lần này, hay để tôi thay thế cô ấy, tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ một tình, mấy ngày gần đây cô ấy đang đau đầu bởi những tin tức trên báo chí, cô ấy không thể hoàn thành nhiệm vụ được.”

“Không được, trên chiến trường, kẻ thù sẽ không bao giờ vì tâm trạng của cậu lúc ấy mà thương xót tha cho cậu! Đây là một cuộc chiến sống còn ! Một khi đã bước vào trận chiến thì phải mỗi người đều phải tự mình bảo vệ bản thân, tôi tin Thư Diệp có thể làm được ! Những gì tôi đã quyết định thì sẽ không thay đổi, từ đây đến cuối tuần cô hãy chuyên tâm tập bắn súng đi, phải nhớ người lần này cô ám sát biết võ, tuy rằng võ nghệ của ông ta không phải cao cường gì nhưng cũng không thể xem thường hay chủ quan.” Ông không phải đưa Thư Diệp vào thế khó, mà chỉ hi vọng qua lần hành động này, cô có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Dưới trướng Hạc bang có hơn hai mươi sát thủ, tính luôn cả Thư Diệp thì có tổng cộng 6 nữ sát thủ, thủ pháp ám sát và võ nghệ của bọn họ rất giỏi, không ai dị nghị gì cả, chỉ duy có Thư Diệp là ngoại lệ, Thư Diệp tuy rằng võ nghệ không phải giỏi như những sát thủ kia, nhưng cô là người biết nhẫn nhịn, chịu đựng khổ nhục, cho dù bị đánh đến toàn thân đầy thương tích, cô cũng chưa từng có nửa câu than thở, luôn cắn răng mà sống.

“Tôi chấp nhận.” Thư Diệp kiên định trả lời, không hề có tí gì đắn đo do dự, cô đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện làm Bang chủ phải điều đứng, cô không thể để Bang chủ thất vọng thêm nữa.

Bang chủ gật đầu hài lòng, chỉ có Mộc Vũ đứng bên cạnh mà lòng ngổn ngang, lo lắng nhìn Thư Diệp.

*****

Mộc Vũ và Thư Diệp hai người đi đến hành lang ở mật thất, có một căn phòng bí mật ở cuối hành lang, Mộc Vũ bước tới đưa tay đẩy cửa, phía sau cánh cửa là một cầu thang uốn lượn, chung quanh đều tắm tối, chỉ có thể thấy lờ mờ, phía dưới cầu thang có một cánh cửa dẫn vào một căn phòng khác, vừa bước vào cả phòng đột nhiên sáng bừng lên, nơi mà Mộc Vũ dẫn Thư Diệp đến chính là phòng tập bắn súng.

Thư Diệp chưa từng tới đây bao giờ, trước kia cô đều được huấn luyện tại Hàn Quốc, vì thế cũng không rành rọt mọi thứ ở đây, cũng không lấy làm bất ngờ.

Mộc Vũ cầm một bịt tai đưa cho cô, “Chúng ta luyện bắn súng trước.” Hắn rất lo cô lại thất bại, lần trước một người dễ dàng đối phó như Yamamoto mà cô còn để bản thân bị thương, huống chi lần này người cần ám sát lại biết võ, họa may khôn lường !

Mộc Vũ đi đến một bảng điện tử chẳng chịt số trên vách tường, nhanh chóng nhập mật mã, bức tường kiên cố bỗng nhiên trượt sang một bên lộ ra một ngăn tủ đựng toàn vũ khí, Mộc Vũ chọn một cây súng ngắn, độ giật khi bắn súng cũng nhỏ, dễ dàng ngắm bắn, nếu ở cự ly gần thì tỉ lệ sát thương rất cao, đối thủ khó lòng phản kích lại, rất phù hợp với cô.

Mộc Vũ cầm đồ bịt tai trên tay Thư Diệp đeo vào cho cô, rồi đặt súng vào tay cô, “Thử bắn xem.” Mộc Vũ gật đầu nói.

Thư Diệp cầm lấy súng Mộc Vũ đưa, bàn tay cô cầm súng cứ run bần bật dù rằng cây súng này nặng chưa tới năm trăm gram. Mộc Vũ thấy cô đứng yên bất động, liền đi tới đứng phía sau choàng hai tay qua người Thư Diệp, cầm chặt hai tay cô, nói, “Nhắm vào mục tiêu, bình tĩnh, và nổ súng quyết đoán.”

“Đùng”, viên đạn bắn ra trúng ngay hồng tâm.

Thư Diệp tuy biết là vậy nhưng bàn tay cầm súng thấm đẫm mồ hôi, lòng bàn tay cũng tê cứng hẳn, miệng lưỡi khô ran, cô đã lâu lắm không có cầm súng, cảm giác không quen, chính cô cũng đang lo cho bản thân mình.

Hai tay nắm chặt cán súng, ngắm vào hồng tâm, làm theo Mộc Vũ quyết đoán bấm cò, “đùng” một tiếng, viên đạn bắn ra không trúng hồng tâm mà lại chệch hướng sang một bên. Thư Diệp cũng không bỏ cuộc, tiếp tục nhắm thẳng mục tiêu mà tập bắn, cho tới khi toàn bộ đạn trong hộp đã dùng hết, cô mới thở phào, nghỉ ngơi một chút.

Nếu như mà thật sự đi ám sát, với tài bắn súng này của cô, không biết là còn mạng trở về hay không !

Chương 141: Hành động ám sát 1

Trong một tuần lễ này, Thư Diệp ngày đêm luyện tập, kỹ thuật bắn súng cũng tốt hơn so với trước. Thấy Thư Diệp tiến bộ vượt bậc, Mộc Vũ giờ mới cảm thấy yên tâm phần nào.

“Khuya mai các người sẽ xuất phát, tôi đã đặt sẵn vé máy bay rồi. Hãy nhớ phải làm thật nhanh và gọn lẹ, địa điểm hành động lần này chính là nhà của tên nghị viên đó. Các người phải mau chóng làm quen hoàn cảnh chung quanh, hơn nữa thời điểm ám sát tốt nhất vào khoảng ba bốn giờ sáng. Nếu như xảy ra bất trắc bị họ phát hiện, vì để giữ lại tính mạng, cô nhất định phải giết chết hắn.” Trong lòng bang chủ biết rất rõ Thư Diệp rất dễ mềm lòng, đó cũng điều tốt kị đối với một sát thủ, nếu như mềm lòng với kẻ thù chính là tự giết chết bản thân mình!

Thư Diệp cũng thầm động viên bản thân, cô tin mình có thể làm được. Cô tuyệt đối không thể thất bại, vì Tiểu Mặc, nhất định cô phải sống trở về!

*****

Khuya hôm sau, Thư Diệp và Mộc Vũ hai người cùng đến sân bay ZZ, ngủ một đêm tại khách sạn sau đó hai người lần theo địa chỉ bang chủ đưa đến nhà tên nghị viên, cẩn thận xem xét địa hình để đảm bảo khi hành động không có sơ hở gì.

“Khuya mai chúng ta sẽ mai phục ở đây, tôi sẽ ở bên ngoài tiếp ứng cho cô. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, nhất định cũng phải bảo toàn tính mạng.” Mộc Vũ vừa dùng bút đỏ khoanh tròn trên bản đồ vừa dặn dò Thư Diệp.

“Còn nữa, bây giờ là lúc quan trọng, tạm thời gác lại mọi chuyện sang một bên, chuyên tâm xử lý chuyện trước mắt.” Về mặt hắc chân thành nhìn thẳng vào mắt Thư Diệp, hi vọng sẽ thấy được đáp án mà hắn mong muốn trong mắt cô.

“Yên tâm, tôi không sao đâu!” Thư Diệp vỗ vai Mộc Vũ, chắc nịch cam đoan với hắn, cô cũng không muốn bản thân xảy ra chuyện làm Mộc Vũ lại lo lắng.

Khuya hôm sau hai người lặng lẽ lên vào chỗ ở của tên nghị viên từ cửa sau, nơi này cứ y như một pháo đài Châu Âu, bức tường cao lớn được xây dựng kiên cố không một kẻ hở, bảo vệ hắn ta rất sát sáo, người bình thường khó lòng xâm nhập được, Thư Diệp cùng Mộc Vũ đành sử dụng dây thừng có móc câu để leo lên.

“Tôi sẽ vào cùng cô dò xét tình hình, nếu như mười lăm phút sau cô vẫn chưa ra, tôi sẽ vào đó cứu cô.” Mộc Vũ nhỏ giọng nói, Thư Diệp cũng ngầm đồng ý với hắn, vì trong lòng cô cũng không có quá nhiều tự tin.

Dựa theo bản đồ của Bang chủ đưa, Thư Diệp nhớ lại vị trí căn phòng của tên nghị viên, nó nằm góc khuất trong khu nhà. Cầm dụng cụ chuyên dùng mở khoá, cô nhẹ nhàng cạy mở cửa. Mộc Vũ thấy Thư Diệp đã vào đến phòng tên nghị viên cũng nhanh chóng rời đi, hắn phải chuẩn bị sẵn sàng để còn tiếp ứng cho cô.

Thư Diệp rón rén đi vào phòng, trong phòng tối đen như mực, cô tận dụng hết khả năng mau chóng làm quen với bóng tối cũng như gắng sức xác định vị trí của tên nghị viên. Nháy mắt cô đã tìm được hắn đang nằm ngủ trên giường, cô lặng yên không một tiếng động bước gần tới giường xem xét. Hắn đang nằm ngủ một mình, bên cạnh cũng chẳng có vợ con ngủ chung, đối với Thư Diệp mà nói chuyện này tốt không gì bằng, cô không muốn bởi vì mình bị phát hiện mà làm sát kê vô tội, giết chết vợ của hắn.

Thư Diệp dịch chuyển, từ từ lấy ra súng ngắn mang theo bên người, lần này cô sử dụng súng ngắn giảm thanh, dù cho có bắn trúng thì đối phương cũng sẽ không hay không biết, sẽ không bị ai khác phát hiện. Tuy nhiên, loại súng ngắn này bọn họ ít khi sử dụng để ám sát, bang chủ đặc biệt mời một chuyên gia đạn dược nghiên cứu phát minh ra, chi phí sáng chế khiến người nghe mà rung mình, cho nên nếu không phải kẻ sách cuối cùng, bọn họ cũng sẽ không dùng súng ngắn để thay thế.

Như khi tiến hành ám sát trong khách sạn vậy, thiết bị cách âm ở đây vô cùng tốt, tuyệt đối không cần thiết phải dùng loại súng ngắn giảm thanh này, chỉ vì Bang chủ sợ cô sẽ gặp chuyện mà thôi.

Đang định nhắm ngay tim tên nghị viên bấm cò bắn, đột nhiên hắn bật người ngồi dậy, cầm kiếm dài đâm thẳng vào ngực Thư Diệp. May mắn phản ứng cô nhanh nhẹn, kịp thời phát hiện nên mới có thể né tránh, thế nhưng kiếm dài cũng đâm vào cánh tay phải của cô, máu tươi lập tức chạy ròng xuống.

Muốn giết hần à ? Không dễ vậy đâu, hần chẳng những từng học qua võ phòng thủ, còn là người si mê sùng bái võ thuật Trung Quốc, lúc còn trẻ, hần từng học võ ở Trung Quốc suốt 4 năm.

“Nói! Ai phái cô tới?” Tên nghị viên dùng tiếng Việt lớn tiếng gào hỏi, thật ra hần căn bản cũng không biết người tới ám sát hần chính là người Châu Á, xét thấy thân hình đối phương nhỏ nhắn cũng phần nào đoán được là phụ nữ. Xem ra bọn họ thật sự đã xem thường bản lĩnh của hần rồi!

Thư Diệp cũng nghe không hiểu hần đang nói gì, mục tiêu duy nhất của cô chính là làm sao giết chết hần. Cô quét ngang chân định đá thanh kiếm trong tay hần rơi xuống đất, ai ngờ hần lại nhanh tay lẹ mắt tránh thoát, đồng thời vung kiếm đâm về phía ngực cô. Thư Diệp tay không ra trận hoàn toàn không phải là đối thủ của hần, hơn nữa vóc dáng hần lại vạm vỡ, lực đâm kiếm cũng mạnh đến không ngờ!

Cánh tay đau đớn khiến cô khó dùng lực mà đánh trúng tên nghị viên này! Cô hít một hơi thật sâu, sử dụng hết sức lực toàn thân nắm chặt cây súng, nhắm ngay ngực hần mà nổ súng. Thanh kiếm của tên nghị viên cũng nhắm thẳng vào bụng Thư Diệp mà đâm. Hai người cùng lúc dừng lại, đứng bất động. Thư Diệp loạng choạng ôm bụng đau nhức của mình, gắng sức rút kiếm ra, ngực tên nghị viên cũng bị Thư Diệp bắn trúng, thở hổn hển.

Máu từ ngực hần chảy xuống ròng ròng không thua gì bụng Thư Diệp, hần cố gắng lê lét tấm thân đầy máu đến bên mép giường hồng nhún nút chi viện. Chỉ cần hần nhấn cái nút này thì bảo vệ và vệ sĩ trong khu nhà toàn bộ đang chờ mệnh lệnh sẽ lập tức tới đây, mà tên sát thủ cũng đang bị thương khó lòng mà trốn thoát được. Thư Diệp cũng không chú ý đến động tác của hần, chống mạnh người muốn đứng dậy chạy nhanh khỏi nơi này.

Lúc này Mộc Vũ cũng đã tiến vào, sau khi nhanh chóng thích ứng với bóng tối trong phòng, hần kinh hoàng phát hiện Thư Diệp đã bị thương, tuy thế Mộc Vũ vẫn bình tĩnh không phát ra tiếng, nếu không chắc chắn sẽ bại lộ thân phận!

“Các người trốn không thoát đâu!” Tên nghị viên dùng tiếng Việt nói, dẫu Mộc Vũ cũng nghe không hiểu hần ta nói gì, nhưng hần biết rõ tình huống hiện này không ổn, cầm lấy súng trong tay Thư Diệp nổ súng bắn vào ngực tên nghị viên, sau đó ôm chặt cô đào tẩu.

Hô hấp của tên nghị viên yếu dần đi, cuối cùng cũng tắt thở, chỉ là hần đã sớm hơn Mộc Vũ một bước nhấn chuông báo động, trong nháy mắt toàn bộ bảo vệ và vệ sĩ trong khu nhà đã tập trung tại phòng ngủ của hần ta, nhưng tiếc rằng sắp của bọn họ đã tắt thở rồi.

34. Chương 141-142

Chương 141: Hành động ám sát 2

Mộc Vũ từ ôm Thư Diệp chuyển thành cõng cô trên lưng, chỉ có như vậy hần mới có thể cùng cô leo qua khỏi bức tường cao sừng sững kia.

“Cố gắng lên, chúng ta sẽ không sao đâu!” An ủi Thư Diệp đồng thời Mộc Vũ cũng đang tự an ủi bản thân mình, tuy bề ngoài trông hần rất bình tĩnh nhưng thật ra tim đập, lòng hần hoảng loạn không yên.

Toàn thân Thư Diệp đau nhức, phần bụng rớm máu, hoàn toàn không có chút sức lực nào trả lời Mộc Vũ. Mộc Vũ lấy một sợi dây thừng buộc chặt hai người với nhau tránh lúc leo lên cô sẽ rơi xuống đất. Mộc Vũ gắng sức cõng Thư Diệp trèo qua khỏi bức tường.

Lúc này tất cả bảo vệ và vệ sĩ bên trong toà nhà đang bỏ ra tìm kiếm hung thủ, mỗi người phân ra kiểm tra mọi ngõ ngách tìm kiếm hành tung của Mộc Vũ và Thư Diệp.

Mộc Vũ nhanh chóng nhảy xuống khỏi bức tường, sau đó ôm lấy Thư Diệp chạy về phía núi, hẳn biết rõ bọn người kia chắc chắn sẽ tới đây tìm, nhưng hẳn không còn chỗ nào tốt hơn để trốn nữa, nếu như trực tiếp lao ra ngoài, khẳng định sẽ chết chắc, nhìn cây cổ thụ ngàn tuổi trước mặt, hẳn bỗng nghĩ ra một cách.

Hiện tại tính mạng cả hai người chỉ có thể dựa vào cái cây cổ thụ ngàn tuổi này, công Thư Diệp trèo lên cây xong, Mộc Vũ nhỏ giọng nói với Thư Diệp, “Nhấn nạy một tí, đừng lên tiếng, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện.”

Chưa tới ba phút, đám người kia quả nhiên đã truy đuổi đến đây, bọn họ dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện với nhau, hẳn không tài nào hiểu được, nhưng cũng lờ mờ đoán được bọn họ đang chữa rửa. Hai tay Thư Diệp dần lên vết thương, ngăn chúng tiếp tục chảy máu, nhưng máu cứ nhỏ từng giọt từng giọt xuống dưới đất.

“Hình như có tiếng gì đó ?” Một tên vệ sĩ trong bọn họ vênh tai lắng nghe, cầm đèn pin rọi vào mấy góc khuất gần đó.

Một người khác cũng bắt chước tên nghe lắng tai nghe nhưng chẳng nghe thấy được gì, “Có nghe thấy gì đâu, có phải mày còn chưa tỉnh ngủ, nói mơ không hả?” Ba giờ khuya, chung quanh cực kỳ yên tĩnh, đâu nghe thấy âm thanh gì, hơn nữa người có thể giết được sếp bọn họ nhất định không phải hạng thường, vả lại ông ta cũng rất giỏi võ nghệ, có thể ám sát được ông ta thì cũng đã cao chạy xa bay mất rồi, còn ở chỗ này chờ bọn họ đến bắt sao.

“Không phải mà, tao thật sự nghe tiếng gì đó.” Người nọ kiên quyết cãi lại, đồng thời cũng soi đèn pin khắp nơi để tìm kiếm.

Trên cây, Thư Diệp và Mộc Vũ ngừng thở, tuy nghe không hiểu đám người bên dưới đang nói gì nhưng cũng biết rõ tình hình bây giờ đang nguy cấp, hiểm nguy trùng trùng, cả hai không dám thở mạnh, tính mạng bọn họ như ngàn cân treo sợi tóc.

Đám vệ sĩ tìm kiếm ở đây khoảng mười phút lại không phát hiện điều gì bất thường cũng rút khỏi đây, mà Thư Diệp hiện giờ đã đau đến bất tỉnh nhân sự ngã vào lưng Mộc Vũ.

“Thư Diệp, tỉnh lại đi!” Mộc Vũ khẩn trương lấy tay vỗ vào người Thư Diệp mấy cái nhưng cô lại không hề có phản ứng gì. Hẳn tức khắc trèo xuống dưới, tháo sợi dây thừng ra và đặt Thư Diệp nằm trên mặt đất. Máu thấm ướt cả bộ áo đen của cô, tuy Mộc Vũ hoảng sợ tim đập loạn xạ nhưng hẳn vẫn cố gắng điềm tĩnh, hơn nữa hai người không thể ở lại đây lâu được, đám người kia có thể quay lại đây bất cứ lúc nào.

Mộc Vũ vội vàng bế Thư Diệp đi đến chiếc xe hơi đã chuẩn bị sẵn, hẳn không thể đưa cô đến bệnh viện được, người ta nhìn bộ dáng bọn họ bây giờ chắc chắn sẽ sinh nghi, hơn nữa một nghị viên Việt Nam bị ám sát chết dĩ nhiên sẽ kinh động lực lượng cảnh sát Việt Nam, bọn họ sẽ phái người tìm kiếm tung tích cả hai, cho nên hai người không thể nào tự chui đầu vào rọ, lộ diện trong nước Việt Nam này.

Trong tình thế cấp bách không biết phải làm sao, Mộc Vũ chợt nhớ đến đồng bọn của bọn hắn là Định Phong cũng đang chấp hành nhiệm vụ gần biên giới Việt Nam, hơn nữa dựa vào bản lĩnh của Định Phong, giờ này chắc hẳn ta đã làm xong việc. Mộc Vũ lập tức lấy điện thoại gọi cho Định Phong, “Chúng tôi đang gặp nguy hiểm, mau chóng đến đây chi viện.”

Điện thoại của mọi người trong Hạc bang đều lắp sẵn thiết bị định vị, chỉ cần một cuộc gọi thì cũng biết người nào đang ở đâu.

Mộc Vũ lái xe rời khỏi khu nhà của tên nghị viên rồi tìm một chỗ ẩn nấp, hẳn vòng tay ôm Thư Diệp vào lòng, cầm chặt bàn tay lạnh buốt của cô, hoảng hốt phát hiện máu từ cánh tay cô ồ ạt chảy ra, Mộc Vũ cẩn thận cởi bỏ bộ áo đen của Thư Diệp, sau đó xé một miếng vải băng bó lại vết thương trên tay cô, đồng thời cũng lấy một miếng vải khác quấn quanh vết thương trên bụng tránh cho cô mất máu quá nhiều.

“Ngần vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, hãy cố chịu đựng.” Giọng Mộc Vũ trở nên run rẩy, cả môi và hàm răng cũng run bần bật, khuôn mặt cô ngày càng tím tái, hoàn toàn không còn chút máu nào, không còn chút sức sống. Mộc Vũ rơm rớm nước mắt, giờ phút này hẳn thà rằng người bị thương chính là bản thân hắn, kẻ đôi má lên cái trán lạnh băng của Thư Diệp, từng giọt nước mắt rơi rớt xuống khuôn mặt Thư Diệp, “Hứa với tôi, đừng xảy ra chuyện gì.”

*****

Khoảng nửa tiếng sau, Định Phong lái trực thăng đến cứu bọn họ, một người xuống tiếp ứng lái xe Mộc Vũ đi để tránh để lại manh mối.

Mộc Vũ ôm chặt Thư Diệp leo lên dây thang của trực thăng, Định Phong đứng bên trong đưa tay ra đỡ lấy Thư Diệp từ tay Mộc Vũ.

Hắn ta vẫn như trước liều chết ôm chặt cứng Thư Diệp vào lòng không chịu buông, “Thưa anh Mộc Vũ, anh rất xứng đáng được phong là đệ nhất vệ sĩ!” Định Phong nhìn Mộc Vũ khinh khỉnh, sắc mặt khó coi, tên tiểu tử Mộc Vũ này quá đa tình, một ngày nào thế nào cũng chết trong Thư Diệp cho xem!

“Sao lại ra nông nổi này?” Định Phong giờ mới chú ý đến máu trên người Thư Diệp, vội vàng thu lại ánh mắt khinh khỉnh lúc nãy, hắn còn cho là hai người bọn họ chỉ xui xẻo bị đám người kia bao vây mà thôi, may mắn là hắn đã làm xong nhiệm vụ của mình không có lập tức trở về nước, bởi vì một tên trùm người Việt Nam là bạn của hắn, mời hắn đến nhà chơi, hắn là người từng trải, đã ám sát rất nhiều người, với hắn mà nói, chuyện ám sát một người nào đó là việc rất dễ dàng, cho nên căn bản không có vấn đề gì lo lắng cả.

Cũng may mắn hắn và tên trùm đó như anh em, tin tưởng hắn hết mực cho nên mới có thể cho bọn họ mượn trực thăng, trực tiếp đưa Thư Diệp và Mộc Vũ đến nơi an toàn.

Mộc Vũ không nói gì, chỉ một mực ôm chặt cơ thể Thư Diệp, cảm nhận tiếng tim đập từng hồi yếu ớt của cô, chỉ có như vậy hắn mới có thể biết cô còn sống.

Chương 142: Thoát chết

Sau khi Mộc Vũ đưa Thư Diệp về Hạc bang, hắn lập tức gọi bác sĩ chuyên dụng của Hạc bang đến chữa trị vết thương cho cô, bởi vì mất máu quá nhiều nên Thư Diệp đã hôn mê hai ngày hai đêm, suốt thời gian này Mộc Vũ vẫn một mực bên cạnh chăm sóc cô.

Vết thương đau nhức khiến Thư Diệp ngay cả đang mê man cũng nhíu chặt mày, sắc mặt tái nhợt khiến ai nhìn cũng thấy xót xa.

Mộc Vũ cẩn thận lau từng giọt mồ hôi trượt dài trên trán cô, yêu thương nắm lấy bàn tay cô áp vào mặt mình, “Hãy mau tỉnh lại đi, được không? Đều do lỗi của tôi cả, do tôi không tốt, không thể bảo vệ cô an toàn. Cô phải kiên cường vượt qua!” Hắn ăn năn, hối hận tận đáy lòng.

“Con trai, tới đây mau, không hay rồi!” Mẹ Mộc hốt ha hốt hải chạy xộc vào phòng.

Mộc Vũ tò mò nhìn bà, “Chuyện gì thế mẹ?”

“Tiểu Mặc bị người ta bắt đi rồi, thầy giáo nói lúc đang ở trường, có người tự xưng là ba nó đến bắt nó đi rồi.” Thầy giáo có một mình, thế cô sức yếu đánh không lại đám người hung hãn đó, đành phải nhìn Tiểu Mặc bị người ta bắt đi, sau đó lập tức gọi điện báo cho mẹ Mộc.

Sắc mặt Mộc Vũ lập tức trở nên khó coi, không ngờ rằng Quý Vân Húc lại sử dụng kế này để bắt Tiểu Mặc đi. Hắn rất muốn đi cứu Tiểu Mặc, nhưng hắn hiện giờ không thể nào phân thân một lúc hai nơi được, phải đợi đến khi Thư Diệp tỉnh lại mới được.

Sau ba ngày hôn mê, Thư Diệp rốt cục đã tỉnh lại. Thuốc tê giờ cũng đã hết tác dụng, cảm nhận được vết thương trên người mình, Thư Diệp khẽ rên lên đau đớn và đưa đôi tay lần tìm xuống vết thương.

“Tốt quá, cô đã tỉnh rồi!” Mộc Vũ mừng rỡ thốt lên, khuôn mặt nở nụ cười lâu rồi không thấy.

Thư Diệp cố gắng mở to mắt nhìn Mộc Vũ, đôi mắt thâm quầng cùng gương mặt đầy mệt mỏi lại lo lắng của hắn làm Thư Diệp xót xa, cô đưa tay sờ đôi má hốc hác của Mộc Vũ.

“Tôi lại làm anh lo lắng nữa rồi.” Thư Diệp gắng gượng nói ra từng chữ, nếu như không có Mộc Vũ, lần này chắc hẳn cô đã mất mạng.

Mộc Vũ lắc đầu, hai hàng nước mắt chảy dài từ khoé mi vì vui sướng, “Chỉ cần cô tỉnh là tôi vui rồi.”

“Tiểu Mặc đâu?” Thư Diệp hỏi, tuy là cô không muốn Tiểu Mặc nhìn thấy mình tiều tụy như bây giờ, nhưng cô rất nhớ nó, hơn nữa cô đã suýt vĩnh viễn không nhìn thấy được Tiểu Mặc.

Mộc Vũ không biết phải trả lời thế nào, tay chân đột nhiên luống cuống hẳn lên.

“Tiểu Mặc không có ở nhà sao?” Thư Diệp hỏi lần nữa, nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Mộc Vũ có gì đó rất lạ, “Đã xảy ra chuyện gì?” Cô nhất thời kích động, muốn đứng dậy đi tìm Tiểu Mặc.

“Cô nghĩ ngơi cho khỏe đi, chút nữa tôi sẽ dẫn Tiểu Mặc đến cho cô.” Mộc Vũ thấy Thư Diệp đã tỉnh rồi, hẳn cũng phải đến Quý gia mang Tiểu Mặc về đây.

*****

Tiểu Mặc lại bị bắt về Quý gia, nhìn một đám người quen có lạ có ngồi trước mặt mình, trong lòng Tiểu Mặc thật sự không thích.

“Con phải về nhà, con không muốn ở lại đây với các người.” Tiểu Mặc bực bội khóc thét lên trong phòng khách Quý gia. Đám người này thật đáng ghét, sao lại cứ bắt nó đến đây chứ?

“Đây là nhà của con, sau này Tiểu Mặc cứ ở lại đây.” Viên Phàm kiên nhẫn dụ dỗ nó.

Tiểu Mặc hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của bà, vẫn khóc rống lên, “Con nhớ ba mẹ, con phải về nhà, các người đều là người xấu cả!” Nó hiện tại rất nhớ Thư Diệp và Mộc Vũ.

“Ba con gì chứ? Đó mới là ba của con!” Viên Phàm lúng túng chỉ về phía Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc cau mày nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của Tiểu Mặc, nét mặt nó y hệt Thư Diệp trước kia, trong đầu hần nháy mắt xuất hiện khuôn mặt của Thư Diệp, con trai cô hiện tại bị người ta bắt đi thế mà chẳng hề lo lắng cuống cuống như ai, xem ra cô yêu đến điên loạn rồi! Ánh mắt vừa này còn khinh thường giờ lại trở nên nham hiểm hung ác, trừng trừng nhìn Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc bị vẻ mặt hung thần ác sát của Quý Vân Húc làm cho hoảng sợ càng khóc lớn hơn, “Chú đó không phải ba con! Ba con tên là Mộc Vũ!”

Quý Vân Húc nhếch miệng cười trào phúng, không muốn quan tâm đến lời nói hồ đồ của Tiểu Mặc. Điều quan trọng nhất bây giờ chính là trả thù Thư Diệp, hẳn muốn trả thù cô vì đã đối xử tàn nhẫn với mình, mặt khác hẳn không muốn chứng kiến Thư Diệp và Mộc Vũ anh anh em em, nhìn mà thật chướng mắt. Thông qua Tiểu Mặc, hẳn có thể điều khiển được Thư Diệp.

“Thiếu gia, bà chủ, bên ngoài có một người tên là Mộc Vũ nói muốn gặp thiếu gia.” Mẹ Trần từ ngoài bước vào, cung kính báo lại.

Tiểu Mặc vừa nghe hai chữ Mộc Vũ liền mừng quýnh la lên, “Là ba!” Ba của nó rốt cục cũng đến tìm nó rồi.

Được phép vào nhà, Mộc Vũ lúc này mới tiến vào Quý gia.

“Ba!” Tiểu Mặc vừa nhìn thấy Mộc Vũ, trong tức tắc nó vùng khỏi tay Viên Phàm, chạy vọt đến trước mặt Mộc Vũ. Mộc Vũ cũng đưa tay bông nó lên, ánh mắt nhìn Quý Vân Húc hằm hằm!

“Nhất định sau này anh sẽ phải hối hận vì những gì anh đã làm hiện giờ, tôi khuyên anh một câu, tự mà lo cho thân mình đi.” Mộc Vũ đoán chắc nếu như Quý Vân Húc biết được Thư Diệp là người vô tội, hẳn ta nhất định vô cùng hối hận vì những gì mình đã gây ra cho Thư Diệp.

Quý Vân Húc ngẩng đầu khinh khỉnh nhìn Mộc Vũ, “Vậy anh nói thử xem tôi phải hối hận về chuyện gì? Những gì tôi nói với báo chí đều là sự thật, không hề có một tí gian dối nào hết, mắc gì phải hối hận!” Vẻ mặt ngạo mạn xấc xược không ai bì nổi của hắn làm người ta hận không thể lập tức róc xương lột da hắn ra.

“Anh cho rằng Tiểu Mặc gọi anh là ba thì anh chính là ba của nó à? Tôi cũng muốn khuyên anh một câu, tự lo cho thân mình đi. Đừng đóng vai ba của người khác nhập tâm đến như vậy, mắc công sau này lại thất vọng tràn trề!” Quý Vân Húc cay cú nói thêm.

Mộc Vũ im lặng, hẳn không muốn ở lại đây dù là một phút một giây nào nữa và hắn cũng đã nói hết những gì cần nói, việc cấp bách bây giờ là phải đem Tiểu Mặc về cho Thư Diệp. Đang định ôm Tiểu Mặc xoay

người rời khỏi đây, lại nghe tiếng Quý Vân Húc vang lên sau lưng, “Anh cứ mang nó trở về đi, nhưng các người sẽ nhanh chóng biết được hậu quả mà thôi!”

Mộc Vũ không thèm nghe những lời uy hiếp của Quý Vân Húc, cùng Tiểu Mặc đi trở về Hạc bang.

Quý Vân Húc khoe miệng nhếch lên đầy nham hiểm, hai mắt tràn ngập lửa giận bấm điện thoại gọi cho Thư Diệp.

35. Chương 143

Chương 143: Hẹn gặp mặt

Quý Vân Húc yêu cầu Thư Diệp một mình đến chỗ hẹn gặp hắn để giải quyết chuyện của Tiểu Mặc.

Thư Diệp mặc cho Mộc Vũ lo lắng vẫn nhất quyết một mình đến đây, mọi sự hiểu lầm và ân oán giữa cô và Quý Vân Húc cũng phải đến lúc kết thúc.

Lái xe đến nơi Quý Vân Húc đã hẹn, Thư Diệp cau chặt lông mày nhìn toà biệt thự lạ lẫm trước mặt mình. Thật không biết hắn lại định giở trò gì nữa đây?

Thư Diệp hoàn toàn không có tâm trạng mà chiêm ngưỡng căn biệt thự xa hoa lộng lẫy này, cô lập tức bước tới cửa và bấm chuông. Sau một lát, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi mở cửa cho cô vào, rồi dẫn cô vào bên trong.

“Xin mời theo tôi, ngài ấy đang chờ cô ở bên trong.” Người phụ nữ lễ phép nói, giọng điệu cũng chẳng cộc cằn như mẹ Trần lúc ở Quý gia, nghe mà đã thấy ghét rồi.

Thư Diệp nói cảm ơn xong liền đưa tay gõ cửa rồi mới bước vào. Ngạc nhiên thay, nơi này lại là một phòng tập vật lý trị liệu, Quý Vân Húc hai tay chống hai bên khung tập đi, lê từng bước khó khăn về phía trước, thấy Thư Diệp bước vào mà hắn cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục tập như trước. Mồ hôi lã chả tuôn ra từ trán hắn nhỏ từng giọt xuống nền nhà lạnh băng, có thể nhìn thấy được hắn đã cố sức tập luyện như thế nào.

“Hôm nay tập đến đây thôi, cứ nghỉ ngơi thật tốt đã, kiên trì tập dần dần rồi sẽ bình phục lại thôi.” Bác sĩ chuyên dụng đứng bên cạnh Quý Vân Húc dặn dò hắn, ông hiểu hắn rất muốn nhanh chóng đi lại bình thường, nhưng dục tốc bất đạt, không phải cứ sốt ruột tập luyện là nhanh chóng bình phục được, hắn mà cứ ngày đêm tập luyện thế này thì chỉ tổ thêm hại cơ thể mà thôi.

Lần này Quý Vân Húc dừng tập, cũng không có khước từ như những lần trước đây, và được bác sĩ đỡ ngồi trở lại xe lăn. Tócбет đầy mồ hôi vì đã tập luyện quá sức, gương mặt hắn đỏ bừng lên, đôi mắt sắc bén nhìn Thư Diệp đầy sâu xa.

Nhìn Quý Vân Húc chật vật thể này, lòng Thư Diệp không hiểu sao lại đau đáu chạnh lòng, đôi mắt khô ráo bỗng xúc động rưng rưng ngấn lệ.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, hai má hốc hác của Thư Diệp, Quý Vân Húc cũng thoáng xót xa. Nhìn cô tiêu tụy như thế, trong óc hắn thầm tự trách bản thân mình.

“Nhìn thấy được kiệt tác do mình tạo ra, chắc trong lòng cô giờ đang hả hê lắm!” Quý Vân Húc vờ ung dung ngẩng đầu nhìn Thư Diệp, chứ thật ra hắn rất hận bộ dạng hiện giờ của mình, cho tới bây giờ chỉ có người khác ngưỡng mộ ganh tị với hắn, hắn luôn ở trên cao mà nhìn xuống họ. Thế mà hôm nay lại ra nông nỗi này, nực cười hơn nữa là hắn đang ngồi trên xe lăn, “Tuy nhiên, cô cũng thấy rồi đó, tôi sẽ rất nhanh đứng dậy đi lại bình thường.” Hắn sẽ không bao giờ đầu hàng trước số phận nghiệt ngã này, càng không để bản thân mình sống thảm thương như thế này cả đời.

“Anh muốn thế nào mới tin không phải em làm?” Thư Diệp không chút do dự nói ra thắc mắc trong lòng mình, đây chính là điều cô đang bận tâm, cô ghét nhất bị người khác hiểu lầm.

“Tin à? Cô nói cô còn đáng để tôi tin sao?” Quý Vân Húc chế giễu. Hắn nhìn lom lom đôi mắt lơ đãng mỗi một của Thư Diệp, cô hôm nay không hề tươi tắn sáng chói như mọi ngày, ngược lại đáng vẻ rất gầy gò, ốm yếu. Cô lại muốn giả bộ trước mặt hắn nữa ư?

Thư Diệp gương mình nén cơn đau ở bụng, cố gắng giữ tỉnh táo đứng vững trên mặt đất, để cả người đang choáng váng xây xẩm mặt mày không bị ngã xuống, “Chúng ta nói chuyện Tiểu Mặc đi!” Cô bây giờ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết chuyện của Tiểu Mặc.

Đáng vẻ sốt ruột của Thư Diệp càng làm Quý Vân Húc kiên quyết hơn, “Gấp gấp cái gì? Nhân tình của cô đang chờ cô à?” Giọng nói hắn nghe vừa chua xót vừa cay cú. Thấy cô cứ nhùng nhằng dây dưa với Mộc Vũ, lại còn tỏ ra yêu thương gần bó như keo sơn càng khiến hắn thêm căm tức !

“Mong anh nói chuyện tự trọng một chút! Em không có bổn phận đến đây nghe anh hỏi này hỏi nọ, anh cũng chẳng có tư cách can thiệp vào đời sống riêng tư của em cả. Nếu như anh muốn Tiểu Mặc, em sẽ đem Tiểu Mặc giao cho anh.” Thư Diệp đột nhiên nổi giận gầm lên, hơn nữa cô còn đột nhiên thay đổi suy nghĩ của mình. Với thân phận sát thủ như hiện nay, cô có thể chết bất đắc kì tử. Nếu cô thật sự chết đi, dĩ nhiên chỉ còn mình Tiểu Mặc côi cút trên cõi đời này, sẽ càng làm cuộc sống Tiểu Mặc đau khổ thêm mà thôi, nhưng nếu giao Tiểu Mặc cho Quý Vân Húc, đối với Tiểu Mặc mà nói có khi còn tốt hơn là ở cạnh cô.

Quý Vân Húc thậm chí không dám tin vào tai mình, cô vừa mới nói cái gì? Híp đôi mắt đen lấy nhìn chòng chọc vào Thư Diệp, nghe cô nói những lời như vậy lửa giận trong lòng hắn càng hừng hực cháy lên, lan toả khắp cả người.

“Cô đúng thật là một người mẹ rất tốt! Tốt đến nỗi chỉ cần nhân tình mà không cần con?” Từng lời nói mĩa mai châm biếm như nhát búa giáng vào người Thư Diệp.

Hắn rốt cục là muốn gì ở cô? Vậy cũng không được, kia cũng không được. Cô thất lòng đem con giao cho hắn, giờ hắn còn trách cứ cô. Nén cơn giận trong lòng xuống, cô nhìn quanh bốn phía hòng tìm chỗ nào đó ngồi xuống, vết thương ở bụng đang nhói đau từng cơn, đôi môi vốn đã không chút máu giờ lại càng thêm trắng bệch, trán nhễ nhại mồ hôi.

Đáng lẽ cô phải nghe lời Mộc Vũ, đợi vết thương lành rồi hãy đến đây, “Em thật sự không hiểu rốt cục anh muốn em phải làm thế nào? Nếu đã không thể thoả hiệp, cuộc nói chuyện hôm nay coi như kết thúc ở đây đi, chúng ta hẹn lại hôm khác.” Cô hiện tại phải ráng nhịn đau mà chạy nhanh trở về Hạc bang.

Quý Vân Húc chú ý từng biến hoá trên gương mặt cô, vẻ mặt cô như đang cắn răng chịu đựng gì đó, hắn chau mày nhìn, lần xe về phía Thư Diệp. Ở khoảng cách gần, khuôn mặt cô khiến người ta sợ chết khiếp, trong đầu đầy ấp nghi vấn nhìn người cô từ trên xuống dưới, bất thành linh hắn vươn tay nắm lấy tay phải Thư Diệp, kéo cô ngã trên đùi mình.

Tay đang bịt vết thương bị Quý Vân Húc kéo xuống, đau đến Thư Diệp rên la thảm thiết. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn hắn vừa yêu vừa hận, Quý Vân Húc không tự chủ được đưa tay xoa cái trán lạnh toát của Thư Diệp, thay cô lau sạch từng giọt mồ hôi lạnh, “Em bị sao vậy?”

“Buông em ra, để em về.” Cô hôm nay đúng thật bệnh quá hoá điên mà, Quý Vân Húc rõ ràng đã tổn thương mình, hắn trong lòng cô một vết thương thật sâu, cô lại cứ như bị ma che mắt lần nữa đến gặp hắn.

Cô càng giẫy giụa Quý Vân Húc càng ôm cô chặt hơn, cả người Thư Diệp đều đang ngồi trên hai chân hắn, tư thế mập mờ ám muội của hai người bất giác làm hai má tái nhợt của cô đỏ ửng lên.

“Thấy em bị tổn thương, trở thành đối tượng để đám phóng viên giới truyền thông phỉ báng, trong lòng anh chắc là vui lắm phải không?” Thư Diệp xúc động mạnh, phần bụng đau đến nỗi hai mắt cô cứ muốn sụp xuống, nhưng vẫn cố gắng hỏi hết những điều làm cô bận tâm suy nghĩ.

Quý Vân Húc ban đầu còn giữ chặt hai tay cô, giờ lại chuyển thành ôm eo, sít sao ghì chặt người cô để cô không cách nào nhúc nhích giẫy giụa được. Đột nhiên cảm thấy có gì đó ướt dính trên áo Thư Diệp, hắn ngay lập tức vạch áo cô lên, bên hông cô quần một miếng băng gạc màu trắng thật dày nhuộm đầy máu nhìn mà phát hoảng. Thư Diệp lúc này cũng không chống đỡ nổi nữa gục xủ trên vai của Quý Vân Húc.

36. Chương 144

Chương 144: Em ghen à?

Quý Vân Húc ngồi ở mép giường, dán mắt nhìn Thư Diệp đang nằm trên giường, ánh mắt hần chứa đầy sự tức giận. Cô rốt cục đang làm cái quái gì? Khắp người đều bị thương cả! Chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới Hạc bang? Hần nhảy bèn lập tức nghĩ đến quan hệ thực sự giữa cô và Hạc bang, nghi ngờ việc cô sống trong Hạc bang.

Bàn tay yêu thương vuốt ve đôi môi tím tái vẫn lạnh buốt của Thư Diệp, “Em bắt anh phải làm gì em bây giờ hả?” Hần cũng không được, yêu lại không thể dừng cảm yêu, sợ lại một lần nữa bị cô tổn thương, giống như hiện tại vậy, cô khiến hần phải bán thân bất toại, sống trong tủ nhục cười chê.

Có lẽ cả đời này cô cũng không thể quên được những thương tổn mà hần đã gây ra cho cô, vì thế trong thâm tâm Thư Diệp đã hận hần thấu xương, Quý Vân Húc thâm nghĩ.

Thư Diệp từ từ mở hai mắt thì đã nhìn thấy Quý Vân Húc ngồi ngay bên cạnh, hần không như Mộc Vũ luôn nhìn cô đầy triu mến, có lẽ vì bản tính hần từ đó đến giờ đều lạnh lùng như thế, nhưng cô cũng đã quen nhìn vẻ mặt lạnh như băng của hần rồi.

“Em rốt cục là đang làm cái gì? Sao khắp người đâu đâu cũng là vết thương?” Quý Vân Húc cau gắt trừng mắt nhìn Thư Diệp, hy vọng có thể thấy được đáp án trong mắt cô.

“Em không sao, em phải về.” Tránh đi ánh mắt như nhìn thấu tim gan của Quý Vân Húc, Thư Diệp không dám nhìn thẳng mặt hần, gượng dậy xuống giường.

“Em đã yếu như thế mà còn muốn đi đâu hả? Nằm xuống đó cho anh.” Lạnh giọng ra lệnh cho Thư Diệp, đồng thời hai tay hần kéo ghì người cô lại, không cho phép cô đứng dậy.

Thư Diệp bức dọc nhìn chằm chằm Quý Vân Húc, gắt gỏng la lên, “Em đi đâu cũng đều sẽ mạnh khỏe hơn ở đây cả trăm, cả nghìn lần.” Cô rất ghét cái giọng ra lệnh của Quý Vân Húc, cứ cho mình là vua chúa thời xưa vậy, không ai dám cãi ý chỉ của hần. Từ điển của hần tuyệt đối không có chữ “không”, và cũng không cho phép bất cứ ai cãi lời hần.

Từ lúc quen nhau đến giờ, hần vẫn tính khí ngang ngược không nói lý lẽ, bất cứ chuyện gì phải được hần cho phép thì mới có thể làm.

“Với lại, sau này anh đừng có ra lệnh cho em nữa. Em không còn là Thư Diệp trước kia — là người hầu của anh nữa.” Thư Diệp cố ý nhấn mạnh hai chữ “người hầu”, cô chợt nhớ đến quãng thời gian ở nhà Quý gia bị hết người trên kẻ dưới ức hiếp xem thường, cô đã chịu đủ rồi!

Quý Vân Húc mặt vốn đang lạnh, bỗng dưng cười đầy bí hiểm, “Em ngược lại đã nhắc nhở anh, chúng ta còn một khế ước chung thân đang nằm trong tay anh.”

“Anh cho rằng em còn ngu xuẩn như năm đó sao?” Môi Thư Diệp run run vì tức giận, giương mắt nhìn Quý Vân Húc vẻ đầy khinh thường.

“Được, vậy thì hiện tại dẹp chuyện đó sang một bên, chúng ta nói tiếp chuyện Tiểu Mặc đi.” Chỉ cần nhắc đến Tiểu Mặc, thế nào cũng sẽ mềm lòng mà thôi.

Thư Diệp gật đầu, tỏ vẻ ngầm đồng ý. Có lẽ vì lúc này tức giận động đến vết thương, Thư Diệp khó chịu nhăn mặt lại, lấy tay che vết thương trên bụng mình.

Quý Vân Húc nhảy bèn nhìn thấy sự khác thường trên mặt Thư Diệp, dần lại không tranh cãi với cô nữa, “Đau lắm sao?” Xóc mền lên, tay hần lần mò đến chỗ vết thương của Thư Diệp, lúc này hần đã kêu bác sĩ chuyên dụng của gia đình đến đổi băng gạc nhuộm đầy máu.

“Được rồi, chuyện của Tiểu Mặc chúng ta sẽ nói sau, em giờ nghỉ ngơi cho khoẻ đi đã.” Ân cần đắp kín mền cho cô, hẩn khom người đỡ đầu cô lên, cẩn thận vén tóc cô ra sau lưng, hơn nữa còn nhẹ nhàng sờ trán Thư Diệp xem cô có bị sốt không.

Thư Diệp trong phút chốc ngạc nhiên vì những cử chỉ thân mật này của Quý Vân Húc, lòng chợt bồi hồi nao nao xúc động, cô cũng tham lam muốn tận hưởng thứ cảm giác được hẩn yêu chiều thế này.

Mỗi lần thần kinh căng thẳng, tinh thần suy sụp, Thư Diệp ao ước có một bờ vai để cô có thể tin tưởng dựa vào, và những năm gần đây Mộc Vũ chính là người đã mang đến cho cô cảm giác bình yên trong cuộc sống xô bồ này, tuy Mộc Vũ luôn làm tốt vai trò của mình, luôn ân cần chăm sóc cô, làm tất cả mọi việc vì cô, chuyện gì cũng gánh hết vào bản thân mình, nhưng dù cho là thế thì chính bản thân cô cũng hiểu được Mộc Vũ vẫn chỉ là một “vai phụ” mà thôi.

“Hãy để Tiểu Mặc cho em nuôi, anh đừng giành nó với em được không?” Thư Diệp rốt cục cũng hạ giọng nhẹ nhàng nói chuyện Tiểu Mặc với hẩn. Lúc đầu là do cô quá xúc động cho nên mới buột miệng nói giao Tiểu Mặc cho Quý Vân Húc, cho dù cô thật sự chết đi, thì Tiểu Mặc cũng có thể trưởng thành được, hơn nữa mọi người ở Hạc bang cũng sẽ chăm sóc tốt cho nó.

Quý Vân Húc nghe cô cầu xin mình, hẩn rất ngạc nhiên, cô rất ít khi ăn nói khép nép cầu xin hẩn như thế, từ trước tới nay cô luôn tỏ ra cứng rắn, chưa bao giờ tỏ ra nhu nhược mềm yếu trước mặt hẩn cả.

“Anh có thể không giành Tiểu Mặc với em, nhưng em phải đồng ý điều kiện của anh.” Đôi mắt Quý Vân Húc sâu như đầm nước, người ngoài không thể nào nhìn thấu được tâm can lẫn suy nghĩ của hẩn.

“Nếu như điều kiện của anh hợp lý, em sẽ đồng ý.” Cô đã từng chịu hậu quả cho sự bông bột của mình rồi, cho nên từ đó về sau cô luôn thận trọng với lời nói và việc làm của mình. Lúc ấy cũng vì buột miệng đồng ý với điều kiện của Bang chủ, hôm nay cô buộc phải trở thành sát thủ. Đương nhiên bản thân cô cũng hối hận nhiều lắm, nhưng dù sao nếu không có Bang chủ thì cô không sống được đến ngày hôm nay.

“Em phải ở bên cạnh chăm sóc anh cho tới khi hai chân anh bình phục mới thôi, việc này chính là bổn phận của em.” Hẩn không tính toán chuyện cô hại hẩn, nếu như chỉ có yêu cầu con con này mà cô cũng không thể hứa với hẩn được, thì hẩn đành phải sử dụng thủ đoạn ép buộc.

Thư Diệp trợn mắt nhìn chằm chằm Quý Vân Húc, “Anh có nghĩ cũng đừng nghĩ, em sẽ không chăm sóc anh. Anh đã có Âu Dương Thái Thái ngày đêm kề cạnh chăm sóc không rời, còn cần em làm gì?” Yêu cầu thế này mà hẩn cũng nghĩ ra được, cô thừa biết hẩn không có tốt bụng như vậy mà.

Quý Vân Húc kẻ sát mặt Thư Diệp, mừng rỡ nhìn hai mắt tràn đầy tức giận của cô, “Em đang ghen à?”

“Ai mà ghen chứ? Anh bớt tự đề cao bản thân mình đi!” Thư Diệp vừa liên tục lấy tay vuốt tóc mình vừa nói.

Tay giữ mặt cô nhìn thẳng mình, hẩn nói, “Nét mặt và lời nói chanh chua của em đủ nói cho anh biết là em đang ghen rồi.” Quý Vân Húc kẻ sát Thư Diệp, nắm lấy khuôn mặt cô, nói, “Nhìn anh.”

Trước mặt người con gái này, cho dù cô đã phản bội hẩn, thậm chí đến nỗi làm hẩn sống dở chết dở, hẩn vẫn không cách nào giận cô quá lâu, càng giận bao nhiêu càng mong nhớ cô bấy nhiêu, ngóng trông cô quay lại bên cạnh mình. Hẩn là loại người có thù tất báo, không bao giờ tha thứ cho ai phản bội hẩn, Đào Tĩnh Dao chính là ví dụ tốt nhất. Còn đối với Thư Diệp, mặc kệ bao lần hẩn tự nhủ đừng sa lầy vào những mưu mô toan tính của cô, nhưng hẩn lại không tự chủ được mà ngày càng dần sâu hơn, và còn vui vẻ cam chịu nữa là đằng khác.

Quý Vân Húc ôm xiết Thư Diệp vào lòng, đặt một nụ hôn lên môi cô, cắn mút, liếm láp từng tư vị ngọt ngào trong miệng Thư Diệp, trút hết những oán hận, những nhớ thương, những khát khao nồng nàn cháy bỏng dồn nén bấy lâu nay lên đôi môi hồng thắm đầy mê hoặc này.

37. Chương 145

Chương 145: Tai hoạ đột ngột

Quý Vân Húc di chuyển xe lăn ra sân thượng, tiếc nuối nhìn bóng lưng Thư Diệp dần khuất xa, đến khi cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, hấn thật lâu sau mới chịu quay vào phòng, lòng trĩu nặng xốn xang trăm nỗi. Hấn phải tự trách bản thân quá vô dụng ư? Hay là trách Thư Diệp quá là bản lĩnh? Lại làm hấn một lần nữa cam tâm tình nguyện tha thứ cho cô.

Quay mặt nhìn dáng vẻ yếu ớt của Thư Diệp, hấn lại không đành lòng làm cô khổ sở, cuối cùng cũng không giành Tiểu Mặc với cô, chỉ là yêu cầu cứ mỗi cuối tuần phải để hấn gặp mặt Tiểu Mặc một lần, và Thư Diệp cũng đã gật đầu đồng ý.

Từ biệt thự của Quý Vân Húc trở về Hạc bang, suốt cả chặng đường Thư Diệp cứ trầm ngâm suy tư, trong lòng cô rối rục đã hạ quyết tâm.

*****

“Cô thật sự quyết định rời khỏi ngành giải trí?” Giọng nói Mộc Vũ không hề có tí gì ngạc nhiên, vẫn bình tĩnh trước sau như một.

Thư Diệp nhìn thẳng vào mắt Mộc Vũ như thể thay cho đáp án. Cô biết rõ chỉ cần là quyết định của cô, Mộc Vũ chắc chắn sẽ ủng hộ, “Tôi đã quyết định quay về Hàn Quốc tham gia huấn luyện lần nữa.” Bởi vì cô không muốn cứ mỗi lần chấp hành nhiệm vụ lại bị thương hoặc chết, lần này nhất định cô phải luyện tập thành thục, nếu như lúc ấy người mà cô chạm mặt là Định Phong, thì cô đã sớm đi đời nhà ma rồi.

“Thôi được, tôi sẽ xử lý ổn thoả mọi chuyện, sau đó sẽ cùng cô trở về Hàn Quốc.” Hấn không thể nào bỏ mặc Thư Diệp một mình một người sống ở Hàn Quốc được.

“Mộc Vũ, cảm ơn anh.” Thư Diệp cảm kích nói lời cảm ơn với Mộc Vũ, mặc dù cô biết rằng chỉ một lời cảm ơn còn con thế này không thể nào sánh với những gì hấn đã làm cho cô, nhưng ngoại trừ nói cảm ơn với hấn ra, cô không biết phải làm sao để đền đáp nữa.

“Ngốc quá!” Mộc Vũ thân mật lấy tay sờ đầu cô, ánh mắt chan chứa tình cảm yêu thương nồng nàn, “Đi nghỉ ngơi đi, tôi đến Thiên Di xem thể nào đã.”

Thư Diệp vẫn đứng bất động tại chỗ không có ý định đi, Mộc Vũ tiến tới nắm tay kéo cô vào phòng ngủ, thể nhưng mà sắp đến phòng bỗng dưng Thư Diệp cảm giác bàn tay phía sau lưng cô dần dần buông lỏng, cô quay người định hỏi xem chuyện gì thì đã thấy Mộc Vũ cả người loạng choạng ngã nghiêng, chưa kịp chụp lấy tay thì hấn đã ngã ập xuống đất.

“Mộc Vũ, anh bị sao vậy? Anh đừng làm tôi sợ, mau tỉnh lại đi!” Thư Diệp sốt ruột lay lay cơ thể Mộc Vũ, dốc sức kêu to tên Mộc Vũ, muốn mau chóng gọi hấn tỉnh dậy. Thế nhưng Mộc Vũ vẫn nằm bất tỉnh trên nền đất giá lạnh không hề có phản ứng gì cả.

“Có ai không?” Nước mà chực chờ trào ra, cô lo lắng hét to lên cầu cứu.

*****

Mộc Vũ được đỡ nằm trên giường, bác sĩ chuyên dụng của Hạc bang đang khám và chữa bệnh cho hấn.

Thư Diệp đứng một bên đợi mà lòng bồn chồn lo lắng ngổn ngang, đó đến giờ sức khoẻ hấn rất tốt, hôm nay đột nhiên ngất xỉu làm Thư Diệp hoảng sợ không thôi. Chẳng lẽ hấn gạt cô chuyện gì sao? Bang chủ Hạc bang cũng ngồi kế bên chờ bác sĩ khám, nhìn tay ông ta nắm chặt lại cũng có thể thấy ông ấy đang lo nghĩ gì đó.

“Thể nào?” Bang chủ hấp tấp hỏi, giọng nói mang theo chút lo lắng.

“Bang chủ, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Về mặt bác sĩ nghiêm túc. Tuy đã từng hứa với Mộc Vũ không kể ai nghe về bệnh tình của hấn, nhưng hôm nay hấn lại bị hôn mê thể này không thể không nói ra.

“Mộc Vũ bị bệnh tim bẩm sinh, cách đây hai tháng anh ta cũng đã biết, tôi cũng yêu cầu anh ta chữa trị, lúc đó bệnh tim của anh ta cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần chăm chỉ chữa trị trong một thời gian

ngắn thì sẽ khoẻ lại, không đe dọa tính mạng, nhưng anh ta một mực bảo tôi cho thuốc trợ tim để tiếp tục công việc đang dở. Chỉ là bây giờ bệnh tim đã chuyển biến theo chiều hướng xấu, bởi vì đảm nhiệm công việc quá sức nên bệnh tình mới trầm trọng hơn, ngắt xỉu đến hôn mê như thế này.”

Bác sĩ của Hạc bang là do Bang chủ bỏ bao nhiêu công sức mới mời về được, tay nghề rất giỏi, nhân phẩm lại tốt, là một trong những người Bang chủ tín nhiệm nhất, cho nên đối với mỗi một sát thủ trong Hạc bang ông đều biết rất rõ, hơn nữa mỗi lần hành động thất thủ và bị thương thì đều do một tay ông tận tâm chữa trị.

Thư Diệp nghe bác sĩ nói xong, cả người cô tức khắc loạng choạng lui về sau vài bước. Bệnh tim bẩm sinh? Cô không dám tin nhìn bác sĩ, “Bác sĩ, xin ông khám lại lần nữa đi, Mộc Vũ khoẻ mạnh như vậy, đánh cộc còn chết thì làm sao lại bị bệnh tim được chứ?” Cách đây một tuần hắn còn cùng cô chấp hành nhiệm vụ, còn giúp cô thoát khỏi cái chết, tại sao nháy mắt lại lòi đầu ra một bệnh tim? “Có lẽ hắn vì lao lực quá sức nên mới mệt mỏi ngắt xỉu thôi phải không? Bác sĩ, ông nhất định phải khám lại lần nữa cho anh ấy.”

Thư Diệp mắt kiểm chế, một mực kéo bác sĩ khám bệnh cho Mộc Vũ lần nữa.

“Thư Diệp, cô bình tĩnh lại đã!” Bang chủ hô to trấn an Thư Diệp, hai tay ông cố gắng giữ chặt Thư Diệp đang lo lắng cuống cuống lên.

“Ông xem có cách gì khác có thể ngăn chặn bệnh tim của Mộc Vũ không?” Bang chủ xoay qua nói với bác sĩ, trong lòng cũng lo lắng khôn cùng.

“Bệnh tim kỳ nhất là kích động hay đánh nhau với người khác, nhưng anh ta vẫn có thể chấp hành những nhiệm vụ đơn giản, ví dụ như bắn người nào đó. Nhưng tôi vẫn đề nghị anh ta nên nghỉ ngơi một thời gian ngắn để xem bệnh tình có chuyển biến gì không.”

Thư Diệp không tài nào tiếp nhận được sự thật này, cũng không biết đối mặt thế nào, “Bác sĩ, bệnh của Mộc Vũ có thể trị được không?” Đây chính là điều cô quan tâm nhất.

“Khả năng trị dứt rất mỏng manh, nhưng nếu nghỉ ngơi tốt và chịu phối hợp điều trị thì sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.” Bác sĩ trả lời một cách khẳng định.

Bang chủ và bác sĩ lần lượt đi ra ngoài, để lại một mình Thư Diệp ở cạnh chăm sóc Mộc Vũ. Cô bỗng nhớ tới ngày đó phát hiện một chai thuốc trong túi áo của Mộc Vũ, thì ra đó không phải là thuốc vitamin, mà là thuốc trợ tim. Làm sao có ai lại bỏ thuốc vitamin trong túi áo như là thuốc say ỉu chứ? Cô thật là ngốc không để ý chuyện này, hoàn toàn xem nhẹ đi một chuyện quan trọng thế này.

38. Chương 146

Chương 146: Một gia đình

“Anh thấy thế nào rồi?” Thư Diệp thấy Mộc Vũ tỉnh lại liền tất tả chạy đến hỏi thăm hắn ngay. Thấy hắn tỉnh lại, cô như trút được gánh nặng.

Thoáng thấy vẻ mặt lo lắng sốt ruột của Thư Diệp, Mộc Vũ cũng đoán được cô chắc chắn đã biết bệnh của mình, dù sao cũng không thể nào giấu giếm mãi được, “Ngốc quá, tôi không sao đâu, không cần phải cuống cuống lên như thế.”

“Anh là đồ xấu xa, cả chuyện quan trọng như vậy mà cũng gạt tôi.” Đôi mắt trong veo của Thư Diệp thẩm lệ nhòa, bĩu đôi môi xinh xắn trách cứ hắn. Nhưng cô cũng trách chính bản thân mình vì chưa từng thực sự quan tâm hắn lần nào. Cô cứ xem hắn như một siêu nhân có thể giải quyết mọi vấn đề, chẳng hề đoái hoài đến việc một ngày nào đó hắn sẽ xảy ra chuyện.

“Cũng đâu phải chuyện gì lớn lao, đừng khóc nữa.” Hắn nghiêng người nhẹ nhàng lau khô nước mắt trên mặt cô,

Thư Diệp cũng đưa tay lau nước mắt mình, “Tôi muốn chăm sóc cho anh, chúng ta kết hôn đi.” Khi nói ra lời này cô không hề do dự, cô thật lòng muốn báo đáp Mộc Vũ. Tuy rằng cả hai đơn thuần chỉ là bạn bè và xem nhau như người thân trong gia đình, nhưng trên thế giới này có rất nhiều người yêu nhau lại không thể đến với nhau, cùng nhau sống đến răng long đầu bạc.

Hơn nữa cô cũng tin rằng, nếu như cô cùng Mộc Vũ kết hôn thì cô sẽ trở thành một người phụ nữ hạnh phúc, Mộc Vũ là người nghĩa nặng tình sâu và điềm đạm, hơn nữa hẳn còn thật lòng với cô, là người tạo cho cô cảm giác an toàn mỗi khi ở cạnh.

“Tôi không đồng ý.” Mộc Vũ nghiêm mặt trả lời. Thư Diệp cũng không phải vì yêu mà kết hôn cùng hẳn, tình cảm của cô chẳng qua xuất phát từ sự thương hại và áy náy mà thôi. Huống chi hẳn còn mang bệnh trong người, hẳn không muốn liên lụy cô.

“Tại sao?” Cô hiểu rõ lòng Mộc Vũ, hẳn không phải vì không yêu cô mà cự tuyệt, “Là vì Quý Vân Húc sao?”

Mộc Vũ im lặng một lúc rồi mới bình tĩnh trả lời, “Tôi không muốn cô vì thương hại hay áy náy mà kết hôn cùng tôi, tôi có thể tự chăm sóc mình. Hơn nữa cô vẫn còn tình cảm với Quý Vân Húc, sau khi giải quyết hết mọi hiểu lầm, các người vẫn có thể ở bên nhau. Đúng thật tôi yêu cô, nhưng tôi cũng hy vọng cô sẽ sống vui vẻ hạnh phúc.” Giữa Thư Diệp và Quý Vân Húc vẫn còn gút mắc chưa gỡ, nhưng hẳn không thể vì vậy mà đục nước béo cò. Cho dù hai người họ có tổn thương đối phương bao nhiêu thì lòng vẫn hướng về nhau, chưa từng quên đối phương dù bất cứ một giây một phút nào.

Hẳn không thể ích kỷ vì yêu cô mà chiếm cô trở thành của riêng mình, hơn nữa hẳn cũng không chắc gì khi đến với mình, cô sẽ sống hạnh phúc và vui vẻ.

“Tôi không có thương hại hay áy náy gì cả, tôi chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc anh, hãy cho tôi một thời gian, rồi tôi sẽ yêu anh. Quan hệ giữa tôi và Quý Vân Húc cho dù có Tiểu Mặc hay không thì chúng tôi cũng không thể đến với nhau được. Thân phận sát thủ của tôi không cho phép điều đó, mà cả cha mẹ anh ta cũng không hề cho phép, với lại anh ta cũng đã có vợ rồi, huống chi giữa chúng tôi đã xảy ra quá nhiều chuyện, cũng không thể nào đoán trước được những trở ngại sau này.” Cô thừa nhận tận sâu trong đáy lòng mình vẫn yêu Quý Vân Húc, nhưng thời gian qua đi, cô sẽ dần quên đi tình cảm ấy, cũng giống như cách đây sáu năm khi cô rời xa hẳn, hình bóng của Quý Vân Húc không hề xuất hiện trong tâm trí cô.

Mộc Vũ chăm chú nhìn Thư Diệp, cô cứ nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, nhưng Quý Vân Húc sẽ không bao giờ từ bỏ hay để cho cô rời khỏi hẳn, cho dù hẳn đã có vợ thì sao chứ, chỉ cần hẳn muốn thì vung tay ký vào giấy ly hôn sẽ thành người độc thân ngay, mà thân phận sát thủ của Thư Diệp, theo như những gì hẳn biết về Quý Vân Húc thì hẳn ta sẽ không quan tâm chuyện này, ngược lại càng yêu thương cô bội phần.

“Mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu, hơn nữa tôi cũng sẽ không đồng ý yêu cầu này.” Hẳn chỉ cần được ở bên cạnh chăm sóc cô là mãn nguyện rồi, không cần sự báo đáp gì cả. Nhìn người mình yêu có thể tìm được hạnh phúc, cũng đủ để hẳn cảm thấy vui vẻ và sống khoan khoái.

“Hãy nghe tôi nói, tôi sẽ đi điều tra xem ai đã ở sau lưng hãm hại cô, sau đó sẽ giải quyết mọi sự hiểu lầm giữa cô và Quý Vân Húc, hai người không thể chấm dứt như vậy được. Tôi biết cô yêu hẳn, hẳn cũng rất yêu cô, đã hai người yêu nhau thì không thể vì một chút hiểu lầm mà chia tay. Hứa với tôi, hãy kiên trì đến cùng.” Không phải vì hẳn không yêu cô mà làm thế, hẳn chỉ hi vọng cô có thể tìm được hạnh phúc đích thực, như vậy hẳn mới thực sự yên lòng.

Nước mắt cô lại tuôn ra như suối, mặc cho bệnh tình của Mộc Vũ, cô vẫn lấy tay đánh túi bụi vào vai của hẳn, “Anh cho rằng làm vậy là vĩ đại lắm sao? Tôi không muốn nghe những lời này, tôi không muốn nghe. Sau này sẽ đến lượt tôi bảo vệ cho anh, để tôi chăm sóc anh, chúng ta sẽ cùng sống hạnh phúc với Tiểu Mặc.”

Mộc Vũ nắm chặt hai tay Thư Diệp, kéo cô ôm vào lòng, “Cô sao lại không hiểu tôi thế hả? Tôi không muốn cô phải hối hận, sau này sống trong đau khổ dằn vặt.” Khổ tâm của hẳn cô không thể nào hiểu hết được.

“Tôi sẽ không hối hận, không phải anh muốn thấy tôi hạnh phúc sao? Vậy thì dùng hành động của anh để làm tôi hạnh phúc đi, đừng chùn chân nữa.” Ánh mắt kiên định nhìn thẳng mắt Mộc Vũ, cô muốn nói cho hẳn biết cô hiện tại rất nghiêm túc, không phải chỉ nói suôn.

“Cô chắc rằng bản thân sẽ không hối hận?” Tay Mộc Vũ càng lúc càng nắm chặt hơn. Một cô gái tốt như vậy thì ai lại không muốn yêu, không muốn ở bên cạnh chăm sóc bảo vệ, cùng cô sống một cuộc sống hạnh phúc chứ. Nhưng bản thân hẳn thật có thể mang đến hạnh phúc và niềm vui cho cô ư? Tuy bệnh của hẳn không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại sẽ là một gánh nặng. Chẳng lẽ hẳn muốn trở thành gánh nặng vương vãi cô, hẳn không cách nào tiếp nhận được.

“Tôi nhất định sẽ không hối hận.” Giọng nói kiên định nhưng lại có chút yếu ớt. Có lẽ trong lòng cô cũng biết rằng quyết định này trong tương lai sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho chính mình.

Lúc này, Tiểu Mặc tan học về muốn đến thăm Mộc Vũ, thấy Thư Diệp và Mộc Vũ hai người ôm chặt nhau, nó liền cười rạng rỡ, phấn khích la lên, “Ba mẹ xấu hổ quá à!” Nó còn làm bộ lấy hai tay bịt mắt, tay mở hé hé đi đến giường Mộc Vũ.

Hai người nghe giọng Tiểu Mặc liền nhanh chóng rời khỏi nhau, vẻ mặt cả hai đều có chút mắc cỡ.

“Mẹ, mẹ yêu ba không? Nếu mẹ yêu ba thì kết hôn với ba đi được không? Con muốn có một gia đình, muốn có ba có mẹ và bà nội.” Tiểu Mặc mếu máo như sắp khóc.

“Mẹ sẽ kết hôn với ba, sau đó ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.” Cô cũng muốn cho con trai một gia đình nguyên vẹn đầm ấm, muốn nó trưởng thành trong một gia đình bình thường, đồng thời cũng muốn nó sống vui vẻ hoạt bát như những đứa trẻ khác.

39. Chương 147

Chương 147 Đừng quên con trai cũng là của anh đấy!

Sáng sớm cuối tuần, theo lời hẹn để Quý Vân Húc gặp con, Thư Diệp mặc đồ cho con trai xong, chuẩn bị đưa nó đến Quý gia.

“Mummy, con không muốn đến đó đâu. Cái chú đó thật là ba của con sao?” Tiểu Mặc bĩu môi phụng phịu, khuôn mặt dỗi hờn. Nó không thích những người ở đó, dù đó có là ba hay ông bà nội của nó cũng thế, ai nó cũng không thích cả.

“Tiểu Mặc ngoan, nghe lời mẹ, Tiểu Mặc cũng muốn mãi mãi sống cùng mẹ mà phải không? Mẹ cũng chỉ bắt đắc dĩ thôi, mỗi tuần đành phải hy sinh một ngày của Tiểu Mặc, tha lỗi cho mẹ nhé?” Thư Diệp ôm con trai, tha thiết hôn lên mặt nó một cái.

Tiểu Mặc cái hiểu cái không, nhưng cũng nghe lời đi theo Thư Diệp, tuy là nó không muốn đi tí nào nhưng cũng không muốn để mẹ buồn lòng.

*****

Hai mẹ con đi tới cửa ra vào của Quý gia, Thư Diệp ngồi xổm sửa lại cổ áo cho con trai, cười cười vuốt mũi Tiểu Mặc một cái, “Tiểu Mặc phải nghe lời, phải lễ phép biết không?”

“Con dù không thích mấy người đó, nhưng cũng sẽ không để Mummy mất mặt đâu.” Tiểu Mặc cứ y như người lớn vỗ ngực hứa hẹn.

Thư Diệp vui mừng thấy con trai hiểu chuyện, cô nói, “Vào đi thôi, giờ mẹ phải về, một lát nữa mẹ sẽ đến đón con.”

Tiểu Mặc gật đầu, xoay người định đi vào Quý gia, thì đã thấy Âu Dương Thái Thái đứng ngay ở cửa, đằng sau cô ta là Quý Vân Húc đang ngồi trên xe lăn. Quý Vân Húc đoán giờ này Thư Diệp sẽ đưa Tiểu Mặc đến, vì vậy liền đợi ở cửa, mà Âu Dương Thái Thái cũng lót lót đi theo anh.

“Ồ, Tiểu Mặc của chúng ta hôm nay thật đẹp trai”. Âu Dương Thái Thái là người mở miệng đầu tiên, cũng bắt chước Thư Diệp ngồi xổm xuống cầm chặt tay Tiểu Mặc, nắm mạnh đến nỗi khiến Tiểu Mặc giấy này vùng ra, “Buông ra, mụ phù thủy”.

“Tiểu Mặc, con làm sao vậy? Dì thương con lắm”. Âu Dương Thái Thái buông tay ra, giả bộ khổ sở nói.

Thư Diệp vẫn đứng ở ngoài cửa chưa đi, nghe được tiếng la thét thanh của Tiểu Mặc, cô chạy vào như tên bắn ôm chầm lấy nó, hai mắt hằm hằm giận dữ nhìn Âu Dương Thái Thái, “Tôi nói cho cô biết, nếu cô dám động vào Tiểu Mặc, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô”. Con của cô đương nhiên cô hiểu rõ nhất, nếu như không phải Âu Dương Thái Thái đã làm gì nó, nó sẽ không bao giờ vô phép mắng chửi người ta như thế.

“Vân Húc, oan cho em quá, em không có làm gì hết mà Thư Diệp đổ oan cho em như vậy, anh nhất định phải làm chủ cho em”. Âu Dương Thái Thái ra vẻ tủi thân, lời kéo Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc gạt tay cô ta ra, “Cô cút sang một bên cho tôi”. Dù cho Âu Dương Thái Thái có tận tâm với hần đến chừng nào, thậm chí khi hần ngồi trên xe lăn, cũng một mực đòi ở bên cạnh chăm sóc lo lắng cho hần, nhưng tất cả những điều đó không thể khiến Quý Vân Húc động lòng. Ngoại trừ những ngày đầu hần nằm trong bệnh viện, những ngày sau đó hần vẫn như lúc trước lạnh lùng khó gần, lúc nào cũng khó chịu, mặt mày bặm trợn với cô ta.

“Vân Húc, sao anh có thể đối xử với em như vậy?” Âu Dương Thái Thái cau kinh phản bác lại.

Thư Diệp nắm lấy tay Tiểu Mặc, đi đến gần Quý Vân Húc, “Con trai anh thì anh tự mà coi chừng đi, đừng có để người khác bắt nạt nó. Nếu như nó xảy ra chuyện gì, em cam đoan anh sẽ không bao giờ có cơ hội nhìn thấy nó nữa.” Thư Diệp nghiêm mặt cảnh cáo Quý Vân Húc, trong Quý gia cũng chỉ có mình Quý Vân Húc thật lòng bảo vệ Tiểu Mặc mà thôi.

Sau khi nói xong, Thư Diệp xoay người đi, Tiểu Mặc chụp lấy tay cô, méo máo, “Mummy, đừng đi mà, con sợ.” Người ở đây không có ai tốt hết, ánh mắt của người gọi là ba nó nhìn rất đáng sợ.

Nhìn thấy con trai thế cô cũng đau lòng nhưng đành phải bắt dặc dĩ mà thôi, “Tiểu Mặc ngoan, con phải mạnh mẽ lên, làm một nam tử hán đại trượng phu chứ!”. Thư Diệp đưa tay lau đi nước mắt sắp chảy xuống trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Mặc, “Còn nữa, nam tử hán thì không được khóc.”

Quý Vân Húc và Âu Dương Thái Thái đều nhìn ra được tình mẫu tử hai người sâu nặng đến nhường nào, cũng chứng kiến Thư Diệp nghiêm khắc dạy dỗ con trai mình, tuy yêu thương hết mực nhưng cũng không hề nuông chiều quá mức.

“Đây là cách em dạy con sao?” Quý Vân Húc rốt cục cũng mở miệng nói chuyện với Thư Diệp. So với mấy ngày trước tinh thần cô đã tốt hơn nhiều, lại là một thiếu nữ xinh đẹp như ngày nào, còn có thể dọa dẫm hần, xem ra vết thương của cô cũng đã đỡ hơn nhiều rồi.

“ Có vấn đề gì sao?” Thư Diệp ngẩng đầu nhìn về phía Quý Vân Húc.

“Đương nhiên là có, nó mới bé lớn mà em đã bắt nó trở thành “chiến sĩ kiên cường bất khuất”, sau này lớn lên thế nào cũng trở thành người yếu hèn, bất tài! Em chưa từng nghe qua “tiếng đồng hồ lúc lớn thì mới có ích, còn khi nhỏ thì chẳng có ích lợi gì cả” sao?” Quý Vân Húc nhướn mày, kiêu ngạo nhìn cô. Thật ra hần thấy cách Thư Diệp dạy con cũng chẳng có gì sai cả, chỉ là hần thích cùng cô tranh cãi mà thôi, cũng như kiểm chủ đề nào đó để cả hai cùng nói chuyện, cho dù chỉ là nói thêm mấy câu, hần cũng thấy vui vẻ.

“Đó là suy nghĩ của anh, em không cảm thấy cách dạy con của em có vấn đề, dạy con kiên cường dũng cảm thì có gì sai?” Hần lại còn cố ý xoi mói bởi móc cô nữa ư? Thư Diệp khinh thường nhìn hần lườm lườm, xem ra ngồi xe lăn lâu quá nên hần nhầm chán rồi, nên mới kiếm người tranh luận đây mà. Thật đúng là một người đàn ông ấu trĩ!!!

“ Hơn nữa con trai là của em, em muốn dạy nó thế nào thì thế đó! Mà “chiến sĩ kiên cường bất khuất” không tốt sao? Dù không tốt thì cũng đỡ hơn những người ngậm chìa khoá vàng ra đời, làm con sâu gạo, chỉ ăn rồi chờ chết mà thôi!” Thư Diệp cười châm chọc Quý Vân Húc. Cô ám chỉ hần nếu không có Quý gia làm hậu thuẫn thì cũng chẳng là cái gì trên đời này cả.

Sắc mặt Quý Vân Húc bí xị, cô vẫn như vậy, tuyệt đối không chịu thua, chuyện gì cũng muốn tranh cãi có lý có lẽ đến cùng. Tay hần lúc nắm chặt thành nắm đấm lúc thì lại buông lỏng, Thư Diệp chú ý tới hành động này của Quý Vân Húc, “Sao, bây giờ còn muốn đánh nhau với em à?” Cô không quên tính hần mà nổi điên lên thế nào cũng đánh người khác! Nhưng dù hần hiện giờ lợi hại thế nào thì cũng không phải là đối thủ của cô.

“Em đừng quên, con cũng là của anh! Anh là ba của nó, anh cũng có quyền can thiệp chuyện dạy dỗ nó thế nào”. Đây cũng là điểm báo trước Quý Vân Húc lại sắp nổi cơn tam bành.

40. Chương 148

Chương 148: Có thể gọi ba là ba Quý không?

“Em đừng quên, con cũng là của anh! Anh là ba của nó, anh cũng có quyền can thiệp chuyện dạy dỗ nó thế nào”. Đây cũng là điểm báo trước Quý Vân Húc lại sắp nổi cơn tam bành.

“Ba của con là Mộc Vũ”. Tiểu Mặc bĩu môi lần nữa nhấn mạnh, nói xong nó sợ hãi liền trốn sau lưng Thư Diệp. Cái người ba này nhìn y như người xấu, mặt mày lại bặm trợn tức giận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống mẹ con nó vậy.

Quý Vân Húc nghiêm mặt, lửa giận trong ánh mắt có thể thiêu cháy hết mọi thứ xung quanh, “Tiểu Mặc, con lại đây”, thẳng nhóc con này không cho nó một bài học, thì nó mới biết được ai là ba của nó!

Tiểu Mặc nghe được tiếng rống giận dữ của Quý Vân Húc càng sợ hãi nắm chặt quần áo Thư Diệp trốn sau lưng cô không dám ló đầu nhìn Quý Vân Húc.

“Anh mà hung dữ với Tiểu Mặc như vậy nữa, thì đừng trách em dẫn con về”. Sớm biết hần như vậy, lúc trước cô sẽ không đồng ý yêu cầu cho hần mỗi tuần gặp con một lần.

Quý Vân Húc trừng mắt nhìn cô, tức giận đến đỏ mặt tía tai không trút ra được. Tiểu Mặc ngoại trừ diện mạo giống hần, thì tính cách lại giống y chang Thư Diệp như khắc từ một khuôn mẫu ra.

Lúc này, Viên Phàm từ trong phòng khách đi ra, mừng rỡ thấy Tiểu Mặc đang đứng sau lưng Thư Diệp, bà hớn hờ reo lên, “Tiểu Mặc tới rồi sao? Mau tới đây cho bà nội ôm một cái”. Bà kêu hai tiếng bà nội nghe sao mà lưu loát thật! Chưa một ngày nào chăm nom Tiểu Mặc, mà trước kia lại hành hạ mẹ của nó đến sống dở chết dở, bây giờ nhìn cháu trai lớn như vậy rồi, chẳng lẽ không thấy áy náy hay xấu hổ gì sao?

Thư Diệp nhìn thấy Viên Phàm cũng không còn sợ hãi như trước kia. Ở khoảng cách gần, cô nhìn kỹ Viên Phàm hơn, tuy khuôn mặt được trang điểm khá dày khiến người ta nhìn không ra dấu vết của năm tháng, nhưng tóc đã bạc đi nhiều, làm người ta cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Viên Phàm vẫn dùng thái độ ngạo mạn mà nhìn Thư Diệp như trước, “Là đại minh tinh thì sao, cũng chỉ có như vậy thôi.” Viên Phàm đột nhiên như nhớ ra điều gì, vẻ mặt kịch côm nói, “À, thiếu chút nữa thì tôi quên mất, cô bây giờ không còn là đại minh tinh gì nữa rồi, ngược lại trở thành đối tượng bị mọi người khinh bỉ ghét bỏ, hèn chi người lại nhìn phờ phạc thế này”. Bà quét mắt cười nhạo nhìn Thư Diệp.

Người đàn bà độc ác này, cũng không nhìn xem đứa con độc ác của ai khiến cô trở thành như ngày hôm nay. Bây giờ còn ở đây mà đắc ý, chanh chua mà châm chọc cô.

“Thưa phu nhân, mặc kệ tôi phờ phạc như thế nào, thì cũng không hề sống bám với bất kỳ người đàn ông nào. Nhưng phu nhân đây lại khác, nếu không có ông chủ Quý, thì phu nhân có thể sống phú quý được như vậy sao? Nếu như Quý gia bị phá sản thì bà còn có thể quần áo xinh đẹp mà mặc sao?”. Cô sẽ để Viên Phàm khi dễ mình, trước kia đã bị bà ta khinh khi vậy là đủ rồi, “À, tôi cũng quên mất. Giống như lúc trước, khi Cẩm Mi bị khủng hoảng tài chính đúng không? Phu nhân đây cũng không phải đã lên đưa cháu gái mình xem như là một món tiền để đổi lấy Cẩm Mi đó sao. Mà bà biết không? Người cứu vớt Cẩm Mi khỏi nguy cơ phá sản chính là em trai của người đang phờ phạc như sắp chết là tôi đây – Thư Triết”.

Nếu như không phải Viên Phàm quá đáng, cô cũng không muốn nói ra những lời lằng nhục bà ta, dù sao bà ấy cũng là trưởng bối hơn cô rất nhiều tuổi, thế nhưng bà ta chưa bao giờ ra dáng vẻ của một trưởng bối, sáu năm trước là như vậy, sáu năm sau vẫn không thay đổi. Thứ thay đổi duy nhất, chính là cô sẽ không để bọn họ khi dễ chèn ép cô nữa.

“Con đàn bà xấu xa này, cô cút ra ngoài cho tôi.” Viên Phàm phát điên, chỉ muốn lập tức đuổi Thư Diệp ra khỏi nhà.

“Mẹ của cháu không phải người xấu, các người mới là người xấu.” Tiểu Mặc từ sau lưng Thư Diệp đi ra, luôn miệng bênh vực Thư Diệp.

“Đủ rồi, đi vào hết cho tôi.” Quý Vân Húc liếc mắt về phía Âu Dương Thái Thái cùng Viên Phàm. Viên Phàm thấy ánh mắt giận dữ của hắn, cũng không dám nói gì thêm.

“Chúng ta đi ra ngoài.” Quý Vân Húc nhìn Thư Diệp, tự mình lặn xe lặn ra khỏi cửa. Âu Dương Thái Thái đi phía sau hắn nói với theo, “Em cũng đi cùng”, đùa chút sao cô có thể gia đình bọn họ ở cùng một chỗ.

“Cô không cần đi.” Quý Vân Húc quay đầu nhìn chằm chằm cô ta ở phía sau, Âu Dương Thái Thái nghe thế cũng dừng lại, trong mắt chứa đầy sự hờn ghen và thất vọng, Quý Vân Húc anh nhớ rõ cho tôi, hãy đợi đây. Tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận vì thái độ của anh đối với tôi hôm nay.

*****

Thư Diệp nắm tay Tiểu Mặc, đi bên cạnh Quý Vân Húc, ba người im lặng cùng nhau đi trên đường, bầu không khí vô cùng yên ắng.

Đến đoạn sườn núi, Quý Vân Húc cố hết sức lặn xe lên, mặt bởi vì dùng sức nên đỏ bừng lên. Tuy nhiên, Thư Diệp cũng không có bước qua giúp hắn, theo bản tính trọng sĩ diện và lòng tự trọng cao của Quý Vân Húc, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép cô giúp đỡ.

Mà Tiểu Mặc thấy Quý Vân Húc như vậy, không chút do dự buông tay Thư Diệp ra, đi ra đằng sau xe lặn giúp Quý Vân Húc đẩy, “Mummy, mẹ cũng tới đây giúp đi”. Mẹ từ nhỏ đã dạy nó phải giúp đỡ người khác, nhưng lúc này nó lại chẳng chịu giúp người khác gì cả. Lúc này đây Tiểu Mặc căn bản cũng quên quên mất cái người đang ngồi trên xe lặn này vừa nãy còn hung dữ với nó.

Thư Diệp đi đến phía sau lưng Quý Vân Húc đẩy giúp hắn, cả ba rất nhanh đã lên đến sườn núi. Quý Vân Húc cũng không còn gặp khó khăn gì nữa, có thể tự mình lặn xe đi. Dừng xe lặn lại, nhìn con trai khôi ngô lém lỉnh lại rất hiểu chuyện, hắn nở nụ cười hài lòng.

“Đến đây.” Không còn vẻ mặt hung thần ác sát như vừa nãy, Quý Vân Húc giờ đây lại mang dáng vẻ của một người ba.

Tiểu Mặc chạy lon ton đến trước mặt hắn, kiêu hãnh nhìn Quý Vân Húc, “Chú à, chú muốn cảm ơn con sao? Không cần đâu, Mummy từng nói giúp đỡ người khác cũng chính là giúp bản thân mình vui vẻ hơn.” Nó vẫn không thừa nhận Quý Vân Húc chính là ba thật sự của nó, vẫn cứ gọi hắn là chú như bình thường.

“Ba không phải chú gì hết, ba là ba của con!” Quý Vân Húc vừa mới nguôi giận thì giờ lại như sắp sửa bốc hỏa tiếp.

Thư Diệp ở đằng sau đẩy đẩy Tiểu Mặc, nói với nó, “Tiểu Mặc, đây chính là ba ruột của con”. Đến nước này cô đành phải để cho Tiểu Mặc nhận cha ruột của nó, dù sao hắn cũng đã hứa sau này sẽ không tranh giành quyền nuôi dưỡng Tiểu Mặc với cô.

“Con có thể gọi chú là ba Quý không? Ba Mộc Vũ của con sắp cùng Mummy kết hôn rồi, nếu như ba Mộc Vũ nghe được con gọi chú là ba, nhất định sẽ không vui”. Thăng nhóc con không ngờ lại bướng bỉnh quật cường đến đáng sợ, đã gọi ba mà còn phải thêm chữ Quý nữa.

41. Chương 149

Chương 151: Tranh chức Tổng giám đốc

Quý Vân Húc vừa nghe Tiểu Mặc nói xong, lập tức quay sang nhìn Thư Diệp, “Tiểu Mặc nói vậy là sao? Em muốn kết hôn cùng Mộc Vũ?” Giọng nói lạnh lùng đến mức làm người ta sợ hãi, sờn hết cả gai ốc.

“Chẳng sao cả, như anh đã nghe thấy, em sẽ cùng Mộc Vũ kết hôn.” Thái độ Thư Diệp khi nói rất thản nhiên và bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò. Nếu như Mộc Vũ không bị bệnh, cô hoàn toàn không nghĩ tới chính mình sẽ kết hôn với hắn. Tuy nhiên, đây là lúc mà Mộc Vũ cần cô nhất, cô không thể nhẫn tâm mà bỏ mặc hắn.

Quý Vân Húc nhìn chằm chằm Thư Diệp, cô đã từng ở trước mặt công chúng đồng dạng tuyên bố cô cùng người quản lý của mình chỉ đơn thuần là quan hệ tình thân, cả đời là người thân, vĩnh viễn không có khả năng trở thành người yêu. Tất cả chỉ là dối trá! Cô là người thích nói dối vậy sao?

“Trước kia em đã từng khẳng định trước mặt công chúng rằng em và tên quản lý đó sẽ không bao giờ yêu nhau, xem ra em đúng thật đã lừa gạt bọn họ rồi!”. Quý Vân Húc nhắc nhở cô, giọng điệu có chút gian ác, hắn cũng muốn dựa vào điều này để ngăn cản bọn họ kết hôn. Nếu như cô kết hôn thì hắn phải làm sao bây giờ? Hắn sẽ không cho phép chính mình bị bỏ rơi.

Thư Diệp cố ý giả bộ mỉm cười, “Nhắc tới thì tất cả những điều này phải cảm ơn “kế hoạch tuyệt vời” của Quý tổng đây đã ban cho, nhờ anh mà bây giờ trong mắt mọi người em chính là một kẻ chuyên lừa gạt, dù sao cũng đã thành kẻ lừa đảo rồi, gạt thêm một chuyện nữa cũng đâu hề hấn gì. Hơn nữa em đã quyết định rời khỏi ngành giải trí, cho nên cũng không sợ gì.”

“Em...” Quý Vân Húc bị cô làm cho tức giận đến nói không nên lời. Chỉ có lửa giận trong mắt và vẻ mặt đờ đờ sát khí của hắn như muốn nói cho Thư Diệp biết lúc này hắn chỉ xé xác cô ra ăn tươi nuốt sống mà thôi.

Đang lúc hai người cãi nhau kịch liệt, Tiểu Mặc kéo tay Thư Diệp, nũng nịu nói, “Mummy, bây giờ chúng ta về nhà đi được không?”

Thư Diệp cũng không muốn tiếp tục nhìn sắc mặt của Quý Vân Húc, cô liền gật đầu đồng ý.

“Anh tự về nhà một mình đi!” Thư Diệp nắm tay Tiểu Mặc, lớn tiếng nói với Quý Vân Húc, thật ra trong lòng cô cũng lo lắng hắn làm sao có thể tự mình về nhà được. Nhưng suy đi nghĩ lại thì cô sao phải quan tâm hắn chứ? Chẳng lẽ hắn không biết tìm Âu Dương Thái Thái đưa hắn về sao?

Thấy Quý Vân Húc vẫn im lặng không hề nói tiếng nào, Thư Diệp nắm tay Tiểu Mặc đi qua trước mặt hắn.

Mắt thấy hình bóng Thư Diệp ngày càng xa dần, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa, ánh mắt Quý Vân Húc cũng trở nên sâu xa đầy bí hiểm, cô cho là hắn sẽ vì cô kết hôn cùng Mộc Vũ mà từ bỏ hay sao? Không bao giờ.

*****

Quý Vân Húc trở lại Quý gia lập tức gọi tất cả mọi người của Quý gia tập trung ở phòng khách.

Chung Hiểu Dung hai tay khoanh trước ngực mặt mày khó chịu bất mãn, bây giờ người đang giữ chức Tổng giám đốc “Cẩm Mĩ” là Quý Vân Triển, không phải Quý Vân Húc, một người tàn phế như vậy còn có thể làm ra trò trống gì được?

“Bắt đầu từ tuần sau, tôi muốn sẽ quay lại Cẩm Mĩ làm việc.” Giọng nói Quý Vân Húc lạnh như băng vang lên trong phòng khách, “Cẩm Mĩ” vốn là do một mình hắn kinh doanh và phát triển, trải qua biết bao ngày đêm tập luyện, hôm nay hắn cũng đã có thể chống nạng mà đi rồi, cho nên để có thể đứng lên đi lại vững vàng như trước đây thì chỉ cần tốn một chút thời gian nữa thôi, hắn cũng phải trở về công ty xử lý mọi chuyện.

Quý Lập Bác nghe Quý Vân Húc nói vậy cũng gật gù đồng ý, “Cũng phải, con cũng nên trở về công ty làm việc.” Lợi nhuận của Cẩm Mĩ trong thời gian qua rất thấp, chỉ đạt được mức trung bình.

“Ba, nếu như Vân Húc quay về công ty thì Vân Triển phải làm sao đây?” Chung Hiểu Dung khẩn trương quát lớn lên. Cái lão già chết tiệt này trong mắt chỉ có mỗi tên khốn Vân Húc kia. Quý Vân Triển cũng là con trai ông ta, sao ông ta không hề thương yêu Vân Triển như Quý Vân Húc chứ? Lúc Quý Vân Húc gặp chuyện không may thì lợi dụng Vân Triển giải quyết khó khăn của “Cẩm Mĩ”, giờ đã qua khủng hoảng thì lại thẳng thừng đá Vân Triển ra không thương tiếc? Hừ, nếu ngày nào Chung Hiểu Dung này còn sống, Quý Vân Húc đừng có mơ mà một mình độc chiếm “Cẩm Mĩ”.

“Vân Triển hãy giao lại chứ Tổng giám đốc đi.” Quý Lập Bác nghĩ điều này là lẽ đương nhiên, chẳng hiểu tại sao Chung Hiểu Dung lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như vậy.

Sắc mặt Quý Vân Triển cũng trở nên cực kỳ khó coi, “Ba, ba sao có thể làm như vậy? Lúc cần con, thì đưa con lên ngồi cái ghế Tổng giám đốc, để con giúp Cẩm Mĩ vượt qua khủng hoảng, ngay cả hạnh phúc của chính con gái mình con cũng phải hy sinh. Giờ mọi thứ đã được giải quyết, thì ba lại đá con ra khỏi cái ghế đó.”

“Vân Triển, con đừng nói khó nghe như vậy! Lúc Vân Húc gặp chuyện, cũng không phải lợi dụng con mới đưa con lên ngồi vào vị trí Tổng giám đốc, mà chuyện của Phi Phi hẳn phải đều do con và Hiểu Dung quyết định hết đó sao? Mẹ mong con phải hiểu rõ điều này.” Viên Phạm chụp giựt nói trước khi Quý Lập Bác mở miệng. Không cần nói đến lợi dụng hay không lợi dụng, thì trong lòng bà, Quý Vân Húc mới là ruột thịt.

Quý Lập Bác cũng nghĩ giống Viên Phạm, hơn nữa ông ta cũng biết Quý Vân Triển căn bản không tài trí đảm nhận trọng trách Tổng giám đốc, “Vân Triển, con cũng biết trong thời gian con giữ chức, Cẩm Mĩ những không có tạo thành tích gì, hoàn toàn chẳng có tí triển vọng gì cả, mà các kế hoạch đầu tư bất động sản, giải trí, ăn uống và các hạng mục đầu tư, không có một cái nào sinh lợi nhuận cả. Đây cũng chính là nguyên nhân ba quyết định để Vân Húc trở về giữ chức Tổng giám đốc, Vân Húc thích hợp hợp ngồi vị trí này hơn con.”

Năng lực Quý Vân Húc rất cao khiến Quý Lập Bác không ngớt lời tán thưởng, hơn nữa, mỗi tháng lợi nhuận của Cẩm Mĩ đều vượt qua con số 1 tỷ đô la.

“Con tiếp nhận vị trí này là do Vân Húc bị người ta đánh đến gãy chân, lại thêm tất cả các tạp chí lớn nhỏ đều nhao nhao đăng chuyện xấu của nó mới khiến lợi nhuận của Cẩm Mĩ sụt giảm như vậy, ba cho con thêm một cơ hội, con nhất định đạt thành tựu còn hơn Vân Húc”. Quý Vân Triển kích động nói, ông cũng biết rõ Quý Lập Bác đã lên tiếng thì ông chỉ còn cách trở về vị trí cũ, nhưng ông vẫn chưa từ bỏ ý định, hy vọng có thể tranh thủ cơ hội một lần nữa.

“Phải đó ba, ba không thể đối xử với chúng con như vậy, chúng con đều là con trai và con dâu của ba, ba phải đối xử công bằng với chúng con cũng như Vân Húc vậy”. Chung Hiểu Dung hung dữ trừng mắt nhìn Quý Vân Húc, cái tên vô dụng đáng chết này, còn sống trên đời làm gì nữa chứ?

Quý Lập Bác bực bội chằm chằm nhìn Chung Hiểu Dung và Quý Vân Triển, “Ba đã quyết định rồi, không cần nhiều lời nữa, tất cả trở về phòng hết cho tôi.”

42. Chương 150

Chương 150: Tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.

Chung Hiểu Dung và Quý Vân Triển nổi giận đùng đùng quay về phòng ngủ của mình, “Cái tên đáng chết đó, có gì giỏi mà ra vẻ ta đây chứ. Chúng ta nhất định phải tìm cơ hội kéo hắn xuống đài”. Chung Hiểu Dung tức giận tới mức dậm chân.

Quý Vân Triển ngồi xuống, ông trầm tư suy, ánh mắt hung ác khiến Chung Hiểu Dung có chút sợ hãi. “Ông xã, ông đang nghĩ gì? Nói gì đi chứ? Chúng ta cứ như vậy mà chịu thua Quý Vân Húc sao?” Thật không cam tâm, cục tức này thật khó mà nuốt xuống.

“Yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách đối phó nó”. Về mặt ông giờ đây lộ vẻ âm hiểm xảo trá.

Chung Hiểu Dung gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội vàng cầm lấy điện thoại định gọi Quý Phi trở về. Hôm nay Vân Triển cũng không làm Tổng giám đốc nữa, con gái bà cũng không cần phải hy sinh bản thân vì ‘Cẩm Mĩ’.

*****

Reng reng reng tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

Quý Phi híp hai mắt mệt mỏi nằm trên giường, vươn tay tìm kiếm điện thoại trên tủ đầu giường. Thư Triết giắt lấy điện thoại trong tay Quý Phi, ôm chặt người cô đặt dưới thân thể mình, “Nằm yên.” Hơi thở nguy hiểm bức người bao quanh Quý Phi.

Quý Phi cũng đành nằm yên trên giường mặc cho hắn ôm. Thời gian ở chung cùng hắn, cô đã rút được nhiều kinh nghiệm, chỉ cần làm theo ý của hắn, Thư Triết cũng sẽ không được dằng chân lân dằng đầu làm hại mình.

Thư Triết ôm chặt cô trong lòng tiếp tục ngủ say, hiện tại hắn lại quen với việc có cô làm bạn, giống như bây giờ vậy, không nở buông tay.

Nằm một lúc lâu, Quý Phi mới chịu lên tiếng, “Để tôi dậy, hôm nay tôi sẽ làm bữa sáng cuối cùng cho anh, ngày mai tôi sẽ trở lại Quý gia”. Không cần Chung Hiểu Dung gọi điện thông báo, Quý Phi đương nhiên biết kỳ hạn một tháng đã kết thúc.

Trong thời gian một tháng ở đây, ngoại trừ mấy ngày mới đến Thư Triết hay làm khó dễ cô, nhưng về sau Thư Triết cũng không còn gây khó khăn cô.

Thư Triết nghe cô nói thế, cơn buồn ngủ cũng chạy đi đâu mất, mắt nhấp nhem trợn to hỏi lại Quý Phi, “Bữa sáng cuối cùng?”

“Anh đừng quỳên, ngày mai chính là kết thúc kì hạn một tháng của chúng ta”, Quý Phi gắng sức vùng ra khỏi người Thư Triết, đang muốn xuống giường lại bị hai tay Thư Triết kéo trở lại, ánh mắt hắn nhìn Quý Phi lom lom.

“Cứ như vậy mà đi sao?” Thư Triết cau mày hỏi Quý Phi, hắn không nhớ rõ mình có gì không tốt với cô, khiến cô vẫn cố chấp muốn rời xa hắn, trong lòng có chút tức giận, cũng có chút không muốn. Hắn bị quái gì thế? Tự dưng lại hỏi câu kì lạ vậy chứ! Không muốn cô rời đi chẳng lẽ muốn cô tiếp tục ở đây à?

Quý Phi gật gật đầu, “Đúng vậy, tôi hy vọng chúng ta cũng không cần phải gặp mặt nhau nữa.” Gương mặt cô nói mà chẳng có chút cảm xúc nào.

Thư Triết tới gần cô, vẻ mặt đang nghiêm túc bỗng nhiên thay đổi, khóe miệng nhếch lên, “Không chừng nơi này đã có cục cưng của chúng ta rồi, cô còn muốn đi sao?” Hắn bất ngờ đặt tay trên bụng Quý Phi xoa nhẹ nhẹ, mặt nở nụ cười bốn cợt.

“Dù có cũng không có vấn đề gì, tôi sẽ đi phá thai giống như lần trước”. Quý Phi ra vẻ thoải mái nói, trong lòng không hiểu lại cảm thấy áp lực. Lần trước là bất đắc dĩ, lần này thật sự cũng muốn bỏ sao? Ánh mắt do dự lại bán đứng lời nói của cô nói.

“Cô dám!” Giọng nói lạnh tanh của Thư Triết rống lên vang vọng khắp phòng, ánh mắt sắc bén nhìn chòng chọc vào Quý Phi như muốn nuốt sống cô.

“Tôi có gì mà không dám!” Quý Phi không sợ lời hăm dọa của Thư Triết, đứng phắt dậy cương lại với hắn.

Thư Triết tức đến nổi đom đóm, hai tay ghì chặt bờ vai gầy yếu của cô, hung hăng cắn vào môi Quý Phi. Hai tay Quý Phi chống trên ngực Thư Triết hòng đẩy hắn ra, nhưng hắn lại đứng vững như núi, chẳng hề động đậy nhúc nhích gì cả. Mãi cho tới khi giữa môi hai người truyền đến mùi máu tươi, Thư Triết mới chịu thả cô ra.

“Cô muốn đi thì đi đi, tôi sẽ không giữ cô ở lại.” Thư Triết phứt chốc đưa ra quyết định. Cô ta là cái thá gì chứ? Chẳng là cái thá gì cả! Một chút cũng không sánh kịp Thư Diệp!

“Cám ơn”, tay phải nhẹ nhàng lau đi máu bên khóe miệng. Cô hắn là nên vui mừng, hắn không giữ cô ở lại, không hề giống như chú đem Thư Diệp khóa chặt bên người, cuối cùng làm Thư Diệp thiếu chút nữa phải

chết. Nhưng là vì sao cô lại không cảm thấy vui vẻ? Nói lời cảm ơn với hắn nhưng nước mắt cũng bắt giãc lẫn dài trên má. Thư Triết hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn cô, “Đã muốn đi thì xéo nhanh lên cho tôi, đừng ở đây mà chường mắt nữa.” Phấn uất đến mức hắn thốt lên những lời lăng mạ Quý Phi, cô lại còn dám nói cảm ơn hắn, đúng thật là nực cười mà!

Quý Phi thấy hắn vô tình vô nghĩa như thế, khóc lại càng lớn. Nghe tiếng khóc khiến người khác bực bội lại buồn phiền, Thư Triết lập tức đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, “Tốt nhất là cô đi trước khi tôi quay lại”, sau đó liền đi ra khỏi phòng, đóng sầm cửa thật mạnh.

Quý Phi tức nỡ, bả vai cũng run rẩy không thôi, với tay lấy di động trên tủ đầu giường, gọi điện cho Chung Hiểu Dung. Đầu dây bên kia phút chốc truyền đến giọng nói tức giận của Chung Hiểu Dung, “Phi Phi, vừa rồi sao không nghe điện thoại? Con nhanh chóng trở về cho mẹ, bây giờ ba con cũng không giữ chức Tổng giám đốc nữa, không cần phải hy sinh gì nữa hết.” Đem hạnh phúc của con gái đổi lấy công dã tràng, bà nuốt không trôi cục giận này, bà nhất định sẽ chóng mặt lên xem Quý Vân Húc còn có thể kiêu ngạo được bao lâu?

Cười gượng, Quý Phi ấn tắt điện thoại, không muốn nghe Chung Hiểu Dung lải nhải nữa, cô chậm rãi đứng dậy thu dọn đồ đạc, thật ra cũng không có gì để thu dọn cả, lúc đến không có gì, lúc trở về cũng không gì để đem đi. Đứng ở giữa phòng, nhìn mọi thứ xung quanh rất xa lạ lại rất đối quen thuộc, cô ngẩng đầu ngăn không cho nước mắt chảy xuống, không có gì phải nuối tiếc. rời khỏi nơi này, cô mới có thể tìm được sự tự do, tìm lại hạnh phúc của chính mình.

43. Chương 151

Chương 151: Chúng ta hợp tác

Âu Dương Thái Thái nhìn Quý Vân Húc tập luyện đã gần hai giờ có chút đau lòng, khuyên bảo anh, “Vân Húc, nghỉ ngơi chút đi! Lát nữa rồi tập tiếp”, mặc kệ hắn lạnh lùng với cô thế nào, cũng nhủ lòng đừng yêu hắn quá nhiều, hắn không đáng để cô làm thế, nhưng là trái tim lại chẳng chịu nghe lời cô, trước sau vẫn hướng về hắn.

Quý Vân Húc không nghe lời Âu Dương Thái Thái, vẫn tiếp tục tập luyện, mồ hôi chảy ròng ròng khiến cho áo khoác thật dày của hắn giờ đã ướt đầm, hắn vẫn ở đây kiên trì tập luyện, bởi vì hắn phải nhất định đứng lên được trước khi Thư Diệp kết hôn.

“Vân Húc, đừng tập nữa”, giọng nói Âu Dương Thái Thái lại vang lên, cô rất hy vọng hắn sẽ nghe lời mình mà dừng lại, nhưng nhìn ánh mắt hung ác như muốn giết người của hắn khiến cô không dám tới gần.

Sau một lát, Quý Vân Húc rốt cục cũng dừng tập, “Ai cho cô tới đây? Cút ra ngoài cho tôi”, biệt thự của hắn không chào đón những người khác.

“Anh cho rằng tôi muốn đến đây sao? Nếu không phải thấy bộ dạng nửa sống nửa chết thì tôi cũng mặc kệ anh rồi. Anh cho rằng anh rất tài giỏi sao? Chỉ là một phế nhân! Dù luyện tập nhiều thế nào anh cũng không đi được đâu.” Âu Dương Thái Thái rốt cục chịu không nổi hắn, đã bỏ biết bao công sức và thời gian như thế, đổi lại cô được cái gì? Được cái gì hả? Đổi lại chỉ là những lời nói lạnh nhạt của hắn, bản thân càng thêm cô đơn. Cô Âu Dương Thái Thái cũng không phải không có người theo đuổi, không có Quý Vân Húc chẳng lẽ cô không sống được sao?

“Cô câm miệng lại cho tôi! Cút khỏi chỗ này!” Quý Vân Húc thành linh rống lên đầy giận dữ, khiến hai lỗ tai Âu Dương Thái Thái lúng búng không thôi. Giật giật lỗ tai mình, cô cầm lấy túi xách nhanh chóng đi ra khỏi đây. Tên biến thái chết tiệt! Âu Dương Thái Thái vừa đi trên đường, vừa quay đầu nhìn biệt thự Quý Vân Húc mà chửi rủa, “Tôi nguyện rửa anh quảng đời còn lại sống trong cô độc, chết già ở nơi này, không ai chăm sóc”. Người như Quý Vân Húc tốt nhất nên sống một cuộc sống như thế, bởi vì sẽ không có ai chịu được bản tính lạnh lùng ngang ngược nóng nảy của hắn.

Đang lúc cô tức giận rồi đi, chuông di động của Âu Dương Thái Thái vang lên, tiếng một người phụ nữ xa lạ cất lên ở đầu dãy bên kia, thế nhưng cô không có ngắt máy lập tức.

*****

Trong một quán trà vô cùng vắng lặng, hai người phụ nữ đánh giá lẫn nhau.

“Cô không cần nhìn tôi với ánh mắt thù hằn như vậy! Tôi hôm nay hẹn cô là muốn giúp cô!” Đào Tĩnh Dao tháo kính râm trên mặt xuống, hai tay nắm lại để trên bàn, nhìn chăm chăm Âu Dương Thái Thái ngồi đối diện.

Vừa nghe Đào Tĩnh Dao tự giới thiệu xong, Âu Dương Thái Thái như đang suy nghĩ gì đó nhìn Đào Tĩnh Dao lom lom. Bạn gái trước đây của Quý Văn Húc hóa ra cũng không có gì nổi bật hơn người, son hương tục phẩn mà thôi! Lúc cô ở Quý gia, cũng có nghe qua người hầu nói qua tên cô ta, nghe nói Quý Văn Húc quen biết Thư Diệp là vì Đào Tĩnh Dao phản bội mới tìm đến Thư Diệp.

Người phụ nữ đáng để Quý Văn Húc hao tổn tâm sức chắc hẳn cô ta cũng lắm thủ đoạn lắm đây, giống như Thư Diệp vậy, vẻ ngoài lẳng lơ quyến rũ kẻ khác, lúc nào cũng muốn dụ dỗ đàn ông, mê hoặc Quý Văn Húc thần điên bát đảo.

“Tôi không nhớ rằng mình lại phải cần cô giúp đỡ?” Âu Dương Thái Thái ngạo mạn nhìn Đào Tĩnh Dao ngồi đối diện. Lần đầu tiên gặp mặt lại nói “phải giúp đỡ” mình, xem ra cô ta không có điều tra rõ ràng, cô là con gái của ai chứ? Cô muốn làm gì cũng cần giúp sao!

Đào Tĩnh Dao tươi cười nhìn Âu Dương Thái Thái, lại là một người đàn bà ngu xuẩn! “Cô biết vì sao tôi lại muốn giúp cô không? Chính là vì tôi thấy được trên người cô bóng dáng của chính mình – ngu ngốc”, hai người đứng là yêu Quý Văn Húc điên dại, đối lại chỉ có được sự tàn nhẫn tuyệt tình của hắn. nhưng cô đã không còn là Đào Tĩnh Dao của trước kia, sau khi hoàn toàn tỉnh ngộ, cô đã có một cuộc sống hoàn toàn mới.

“Cô nói ai ngốc? Chính cô ngốc thì đừng có kéo theo tôi.” Âu Dương Thái Thái nháy mắt phần nộ, chính mình không có bản lĩnh nắm giữ lòng Quý Văn Húc, lại để cho Thư Diệp cướp đi, chính cô ta mới là ngốc. “Tôi chẳng qua chỉ không thêm để mắt tới Quý Văn Húc mà nói”, lúc nói những lời này, Âu Dương Thái Thái cũng không hề chần chừ. Nhưng vì mặt mũi, cô phải nói như vậy, huống chi Đào Tĩnh Dao cô ta làm sao có thể biết Quý Văn Húc đối với cô như thế nào.

“Cô không cần lừa mình dối người! Tôi hiểu Quý Văn Húc, anh ta một khi đã yêu ai, cho dù bị người đó tổn thương, hẳn vẫn một lòng yêu thương người đó, sẽ không bao giờ thay đổi. Tôi nghĩ cô cũng biết người tôi muốn nói là ai”, Đào Tĩnh Dao ngừng một lúc rồi tiếp tục nói, “Trước kia tôi nghĩ lỗi là tại bản thân mình, là tôi phản bội anh ta, cho nên anh ta mới có thể không tha thứ cho tôi. Đến bây giờ tôi mới hiểu căn bản không phải như thế, cho dù tôi không có phản bội anh ta, giống như cô yêu anh ta hết mình, đến chết không đổi, cuối cùng thì cũng chẳng bao giờ có được trái tim của anh ta.”

Âu Dương Thái Thái nhìn khuôn mặt nghiêm túc cùng với ánh mắt tràn ngập hận thù của Đào Tĩnh Dao, thái độ khinh thường vừa nãy liền thay đổi, chuyên chú lắng nghe cô ta nói.

“Cô biết nguyên nhân gì không?” Đào Tĩnh Dao hỏi lại Âu Dương Thái Thái. Âu Dương Thái Thái cũng thành thật lắc đầu.

“Bởi vì anh ta không yêu tôi, anh ta từ đầu đến cuối không hề yêu tôi, mà Thư Diệp lại không giống vậy, cho dù cô ta tổn thương Quý Văn Húc thế nào thì anh ta vẫn yêu Thư Diệp, suốt đời không thay đổi.” Đào Tĩnh Dao đem tình cảm ghen tị giấu vào trong mắt khá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức làm cho Âu Dương Thái Thái nhìn không ra. “Nhưng mà hiện tại, tôi đã không còn tí tình cảm nào đối với Quý Văn Húc, mà là hận, hận anh ta vô cùng.”

“Cô tìm tôi chỉ để nói cho tôi những điều này à? Nếu vậy, cô tìm làm người rồi. Cô hẳn nên tìm Quý Văn Húc giáp mặt mà nói cho anh ta biết”. Tìm cô nói thì có ích lợi gì? Cô cũng không phải cố vấn tình yêu chuyên đi xử lý chuyện tình cảm cho người ta.

Đào Tĩnh Dao khoe miệng cong thành một đường cong tuyệt đẹp, nở nụ cười thư thái ung dung, “Tôi đương nhiên không đến đây để nói với cô chuyện này, tôi nói rồi, tôi đến là để giúp cô. Cô muốn lòng của Quý Văn

Húc? Muốn hấn chỉ thuộc về một mình cô thôi đúng không?”.

Âu Dương Thái Thái trợn mắt nhìn Đào Tình Dao. Đào Tình Dao đột nhiên chìa tay ra, “Chúng ta hợp tác, tôi sẽ giúp cô có được thứ cô muốn, tin tôi đi”.

44. Chương 152

Chương 152: Quà gặp mặt sau sáu năm

Một tuần sau là lễ kết hôn của Thư Diệp và Mộc Vũ. Hai người cùng nhau ở cửa hàng chuẩn bị cho lễ kết hôn.

“Đề em xách dùm anh”, Thư Diệp muốn xách phụ mấy thứ trong tay Mộc Vũ, lo lắng hấn sẽ không chịu được nặng nhọc.

“Anh không yếu ớt đến mức như em nghĩ đâu, chút đồ này chẳng đáng là gì.” Mộc Vũ cười khẽ ra tiếng, trong lòng thấy vui sướng.

Thư Diệp cũng mỉm cười nhìn Mộc Vũ. Ánh mắt hấn tràn ngập yêu thương nhìn chăm chú vào Thư Diệp, em thật sự vui về hạnh phúc sao? Trước kia vô số lần hấn tưởng tượng đến cảnh hấn và cô bên nhau, nhưng sau khi phát hiện mình bị bệnh tim bẩm sinh, hấn không dám hy vọng xa vời viễn vông nữa, hấn chỉ muốn có thể bên cạnh cô, chờ đợi cô, bảo vệ cô, chỉ cần đứng từ xa nhìn cô vui vẻ cũng là một hạnh phúc rồi.

“Anh còn đứng đây làm gì thế?” Tay Thư Diệp cũng cảm biết bao là túi, cô lấy khuỷu tay huých vào người Mộc Vũ, lại thấy hấn tỏ vẻ xấu hổ, vì thế liền híp mắt lại tới gần Mộc Vũ, “Không phải anh đang nghĩ đến người phụ nữ khác đấy chứ?” Cô có ý nói như vậy, quen biết Mộc Vũ nhiều năm như thế mà ngoại trừ chính mình thì cô chưa từng thấy bất cứ người phụ nữ xuất hiện bên cạnh hấn. Cũng khó trách, hấn cả ngày đều đi theo cô, vậy mà cô còn tưởng rằng hấn là hoa đã có chủ, để còn “không đánh mà lui”.

Mộc Vũ biết cô nói giỡn, vì thế giỡn theo cô, “Anh đúng là đang suy nghĩ về người phụ nữ khác, và là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa!”

Thư Diệp bĩu môi, liếc hấn một cái, “Nếu anh dám nghĩ đến người phụ nữ khác, em sẽ không tha cho anh”, cô giả bộ hung dữ nói với Mộc Vũ.

Nhìn bộ dáng Thư Diệp vừa đáng yêu lại thẳng thắn, lòng Mộc Vũ nhất thời trĩu nặng. Nói anh biết, anh phải làm sao bây giờ? Buồng tay thì luyên tiếc, nhưng trời buộc cô thì chẳng phải điều mà cô mong muốn. Mộc Vũ hoang mang không biết phải làm thế nào.

“Anh đứng sững ở đó làm gì nữa thế? Đi mau lên.” Thư Diệp thúc giục, hiện tại cô giống như một cô vợ nhỏ, nhưng trong lòng lại chẳng hề thoải mái như bề ngoài.

*****

Ánh trăng ban đêm toả sáng mê say lòng người, bên ngoài Hạc bang yên tĩnh nhưng lạnh lẽo, mọi người đều say giấc nồng, chỉ có một mình Thư Diệp im lặng ngồi trên bậc tam cấp ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, cảm thấy bản thân mình cùng ánh trăng đó, đều rất cô đơn.

Ban ngày cô có thể giả vờ như không có gì, nằng nỏ cùng Mộc Vũ cùng chuẩn bị cho hôn lễ, nhưng mỗi khi đêm dài yên tĩnh buông xuống, trong lòng cô lại xuất hiện bóng dáng một người, trong đầu không ngừng hiện lên gương mặt Quý Văn Húc.

Thư Diệp chống cằm tư lự. Cái se se lạnh của nàn đêm khiến cô rùng mình, hai tay xoa xoa vào nhau. Đang lúc cô chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên xuất hiện vài người đàn ông che mặt bao vây lấy cô.

Thư Diệp cảnh giác lui về sau, “Các người là ai? Muốn làm gì?”, Hơn nữa thủ thế, quét ngang chân làm người đàn ông phía trước mặt té xuống đất.

“Đã có cái này, xem cô còn phản kháng được hay không!” Một người khác bỗng phun cái gì đó lên người cô, cả người cô thành linh vô lực, không thể nhúc nhích được.

“Các người...” Cố gắng nói được hai chữ, cả người Thư Diệp xiêu vẹo lao đảo ngã xuống.

Thấy Thư Diệp ngã nằm trên mặt đất, người đàn ông kia ra lệnh một tiếng, vài người tới đem Thư Diệp lên xe.

*****

Thư Diệp mở hai mắt, ngạc nhiên phát hiện mình bị trói trên một cái ghế, cẩn thận nhìn xung quanh, lại phát hiện nơi này là một sân bóng cũ hoang phế, người bắt cóc cô là ai? Thư Diệp cũng không nghĩ ra được chính mình đắc tội ai chứ? Hơn nữa còn dám ở trước cổng Hạc bang ngang nhiên bắt người. Người này xem ra lai lịch không tầm thường, hơn nữa mọi việc của Hạc bang cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

“Tĩnh rồi à? Có hài lòng với món quà tôi tặng sau sáu năm không gặp lại không hả?” Đào Tĩnh Dao thốt tha chậm rãi từ ngoài cửa đi vào, từng bước một tới gần cô, vênh vẹo tự đắc liếc nhìn Thư Diệp.

“Chị dâu?”, Thư Diệp vẫn giống trước kia gọi cô ta, ánh mắt kinh ngạc cùng nghi hoặc nhìn Đào Tĩnh Dao.

Đào Tĩnh Dao bước còn cách cô một mét thì dừng lại, “Cô gọi sai rồi! Tôi không phải chị dâu cô, hiện tại tôi là Trần phu nhân. Nhưng mà tôi thật rất vui khi gặp lại cô ở đây. Cô thì sao?” Khuôn mặt lộ nụ cười vui vẻ nhưng âm hiểm.

“Vậy chị bắt tôi đến đây làm gì? Khuyên chị tốt nhất mau chóng thả tôi ra!”, Thư Diệp vẻ mặt hờ hững gian trá của Đào Tĩnh Dao, cô cũng tức giận gào lên. Trong lòng đột nhiên có linh tính không tốt, chị ta trói cô mang đến đây, nhất định sẽ không có chuyện gì tốt lành, chẳng lẽ là muốn giết người diệt khẩu?

“Tiểu Diệp, không cần kích động như vậy, tuy rằng tôi đã không còn là chị dâu của cô, nhưng chúng ta cũng có thể làm bạn bè. Nhiều năm không gặp như vậy, chẳng lẽ chúng ta không có gì để nói sao?” Giọng nói Đào Tĩnh Dao bỗng trở nên mềm mỏng, đến gần Thư Diệp, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Làm ngôi sao lớn quả là có khác, ngay cả làn da so với người bình thường cũng nhẵn bóng mềm mịn. Nhưng nếu trên gương mặt mềm mịn đẹp đẽ này, bị rạch một đường, không biết tới lúc đó Quý Vân Húc còn yêu cô như bây giờ không nhỉ?” Ánh mắt ghen tị nhìn trừng trừng Thư Diệp.

“Chị tốt nhất nên thả tôi ra! Bằng không, chị không gánh nổi hậu quả đâu!” Thư Diệp cũng hung tợn cảnh cáo, “Hơn nữa, tôi nói cho chị biết, đừng có đổ hết thù hận giữa chị và Quý Vân Húc lên người tôi, tôi và anh ta hoàn toàn không có quan hệ gì.”

“Thật sao? Cô khẳng định là không có quan hệ gì sao?” Đào Tĩnh Dao xiết chặt cằm Thư Diệp, một chút cũng không buông lỏng, “Tôi cũng muốn xem thử lát nữa sau khi nhìn thấy Quý Vân Húc như thế thì còn dám nói là không có quan hệ gì nữa không!” Đôi mắt Đào Tĩnh Dao chứa sự thù hận, ánh mắt nham hiểm vô cùng.

“Chị muốn làm gì?” Thư Diệp bắt đầu có chút khẩn trương.

“Tôi muốn làm gì à, chút nữa cô sẽ biết thôi. Cô cứ từ từ thưởng thức món quà tôi sắp tặng cô còn lớn hơn quà gặp mặt khi này nữa”, Đào Tĩnh Dao cười lạnh lùng, buông cằm Thư Diệp ra, gọi điện thoại cho Quý Vân Húc.

45. Chương 153

Chương 153: Một tay đổi một mạng

Mười một giờ đêm, Đào Tĩnh Dao gọi điện thoại cho Quý Vân Húc. Điện thoại reo được một lúc, Quý Vân Húc bực bội bắt máy.

“Quý tổng, chào buổi tối, còn nhớ em không?” Giọng nói ông ọ của Đào Tĩnh Dao truyền tới tai Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc vừa nghe thấy tiếng của Đào Tĩnh Dao, lập tức rống lên, đang muốn ngắt điện thoại, lại bị lời của cô ta dọa cho khiếp sợ, “Muốn gặp Thư Diệp chứ? Muốn nghe giọng của cô ta không hả?” Đào Tĩnh Dao đến gần Thư Diệp, hung tợn nắm lấy tóc của cô, Thư Diệp cố nhin đau không để bản thân la lên, cô không muốn để cho Quý Vân Húc biết cô đang ở nơi này.

“Đến đây, Tiểu Diệp, mau nói chuyện với Quý tổng đi”, Đào Tĩnh Dao nhìn chăm chăm Thư Diệp, càng lúc càng kéo mạnh tóc Thư Diệp, thấy Thư Diệp vẫn không chịu lên tiếng, hung hăng tát Thư Diệp một cái, mạnh đến nỗi khiến Thư Diệp phải rên lên đau đớn.

“Nghe được rồi chứ, Quý tổng? Giọng bảo bối của anh đó, chắc chắn 100%!” Đào Tĩnh Dao đạt được mục đích liền buông Thư Diệp ra.

“Cô đang giả vờ gì vậy hả? Cô ở yên đó cho tôi, tôi lập tức đến ngay”, Quý Vân Húc gào to lên, ngay cả Thư Diệp ở bên cạnh cũng nghe rõ rành mạch. “Đừng tới đây, giúp em báo cho Mộc Vũ biết.” Hôm nay bị Đào Tĩnh Dao bắt đến đây, chắc hẳn cô ta đã chuẩn bị từ trước, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho cô. Nếu nói cho Mộc Vũ biết cô đang nằm trong tay Đào Tĩnh Dao, hẳn nhất định phải làm gì. Hơn nữa, cô cũng không muốn Quý Vân Húc một mình đến đây, thứ nhất vì chân hắn đi đứng rất bất tiện, thứ hai nữa là Đào Tĩnh Dao chắc chắn không phải nhắm vào cô, mà là Quý Vân Húc.

Đào Tĩnh Dao lần này chẳng đoái hoài đến tiếng kêu của Thư Diệp, nói địa chỉ cho Quý Vân Húc, buộc hắn trong vòng nửa tiếng phải tới được đây. Cô ta không có rảnh rỗi dây dưa với bọn họ.

“Mộc Vũ là cái tên quản lý của cô phải không? Hình như cũng là một người đàn ông tốt thì phải!” Đào Tĩnh Dao buông điện thoại, xoay qua nói với Thư Diệp, “Tại sao số cô lại tốt đến như vậy hả, có thể gặp được nhiều người đàn ông hết lòng hết dạ, yêu cô sâu đậm? Chi bằng cô mách tôi nghe, sao cô tài giỏi đến thế vậy. Nói không chừng tôi sẽ thả cô ra”. Buông tha cho cô ta à? Có thể sao? Đừng có mơ.

Đào Tĩnh Dao nhớ lại lúc trước chính vì sự xuất hiện của Thư Diệp, Quý Vân Húc mới đối xử lạnh nhạt với cô. Ngay cả sau khi Thư Diệp rời khỏi, hắn cũng chỉ coi cô là một vật thể thân mà thôi. Cũng là phụ nữ như nhau, vì sao cô ta lại có được nhiều thứ tốt đến thế, còn bản thân cô chỉ có hai bàn tay trắng?

Thư Diệp cũng không có để ý đến cô ta, quay đầu sang chỗ khác, hai tay ở phía sau dùng sức thoát khỏi dây thừng.

“Không trả lời sao? Không trả lời cũng được, chúng ta cùng chờ Quý Vân Húc đến, tôi muốn xem anh ta si tình cô đến dường nào?” Đào Tĩnh Dao lấy điều thuốc từ túi xách ra, châm thuốc, rít từng hơi một, ánh mắt khoắc khoải nhìn ra cửa.

*****

Không đến nửa tiếng, Quý Vân Húc một mình vội vàng chạy đến, tài xế lấy xe lăn ra cho hắn, Quý Vân Húc nhanh chóng ngồi lên, trượt xe thẳng đến sân bóng bị bỏ hoang.

Đào Tĩnh Dao thấy Quý Vân Húc lập tức đứng dậy “nghehhh đón”, “Quý tổng thật đúng giờ nha.” Giọng điệu chất chứa bao ghen tuông, lúc cô và hắn còn ở bên nhau, mỗi lần hắn không phải đến trễ, thì cũng là không đến. Nhưng hễ đến Thư Diệp thì luôn nóng như vậy, cho dù hai chân không thể đi được, cũng tức khắc đến đây ngay.

Khoảnh khắc Thư Diệp nhìn thấy Quý Vân Húc, cô vừa vui lại vừa sợ.

Quý Vân Húc nhìn thấy Thư Diệp ở phía sau Đào Tĩnh Dao, tay trượt xe lại càng nhanh hơn, để mình có thể đến gần Thư Diệp. Nhìn thấy đầu tóc của cô hỗn độn, khóe miệng còn dính máu, lòng Quý Vân Húc đau như cắt. Lúc thấy cô bị trói, hai mắt hắn nhìn Đào Tĩnh Dao đầy hung hãn, “Lập tức thả cô ấy ra cho tôi!” Ánh mắt của hắn đủ khiến người ta lạnh rùng mình, nhưng chẳng thể nào dọa được Đào Tĩnh Dao.

“Anh nói thả thì em phải thả, chẳng phải em sẽ mất mặt lắm sao?” Đào Tĩnh Dao đứng trước mặt Quý Vân Húc, ngăn hắn lại gần Thư Diệp, “Hơn nữa Thư Diệp đã tổn thương anh, khiến anh biến thành bán

thân bất toại như vậy, anh còn muốn cứu cô ta sao? Không thôi để em thay anh trút giận, dạy cho cô ta một bài học!” Nói xong, Đào Tĩnh Dao xoay người, dùng sức tát Thư Diệp một cái thật mạnh.

Đôi mắt Thư Diệp căm tức nhìn cô ta, “Tôi cảm thấy cô rất đáng thương!” Ánh mắt kiên cường nhìn thẳng Đào Tĩnh Dao.

“Cô nói ai đáng thương?” Đào Tĩnh Dao hoá điên thét lên thật to, cô không hề đáng thương, cô là người hạnh phúc nhất trên đời, người đáng thương phải là bọn họ mới đúng.

“Đào Tĩnh Dao, cô muốn gì thì cứ nhắm vào tôi, thả cô ấy ra, tất cả đều không liên quan đến cô ấy”. Quý Vân Húc kiềm nén đau đớn và lo lắng trong lòng, bình tĩnh thương lượng cùng Đào Tĩnh Dao.

“Thả cô ta ra cũng được, nhưng em muốn anh để lại một bàn tay đổi lấy mạng cô ta, rất đáng giá nha!” Một bàn tay để đổi lấy một mạng, xem như cô cũng tốt với Quý Vân Húc lắm rồi còn gì.

Thư Diệp vừa nghe thấy, vẻ mặt sợ hãi không thôi, “Cô điên rồi! Nếu còn là con người thì thả tôi ra.”

“Muốn khích tướng để tôi thả cô ra à? Vô dụng thôi.” Tiếng cười lạnh lùng đáng sợ của Đào Tĩnh Dao vang lên.

“Kẻ phái người đánh tôi, là cô sao?” Quý Vân Húc hung tợn nhìn Đào Tĩnh Dao. Nhìn thấy hận thù trong mắt Đào Tĩnh Dao, hắn nhảy bén đoán được câu nói “Kim tiểu thư” lúc đó chính là muốn giá họa cho Thư Diệp, khiến hai người họ ngày càng hiểu lầm nhau thêm.

“Ha ha ha...” Giọng cười của Đào Tĩnh Dao trở nên xấc xược, “Anh rốt cục cũng nhớ tới chuyện này rồi sao? Bài học này cũng dùng được đó chứ, ít nhất có thể khiến anh cả đời này phải nhớ rõ tôi! Anh nói đúng không?” Khuôn mặt cô ta đột nhiên áp sát vào mặt Quý Vân Húc, ánh mắt khiêu khích nhìn Quý Vân Húc trừng trừng.

“Đê tiện”, Quý Vân Húc cũng vung tay tát Đào Tĩnh Dao thay cho Thư Diệp, khiến cô ta ngã sòng soài dưới đất, sau đó nhanh chóng đến chỗ Thư Diệp, giúp cô cởi trói, nhưng dây thừng buộc rất chặt, không thể tháo ra trong tích tắc.

“Muốn trốn sao?”, Đào Tĩnh Dao đứng dậy hô to, “Vào đi”, ngay sau đó, đám người bắt cóc Thư Diệp lại xuất hiện, Quý Vân Húc tức thì cảnh giác nhóm người này.

46. Chương 154

Chương 154: Chân tình 1

Đào Tĩnh Dao ra lệnh một tiếng, nhóm người này lập tức bắt Quý Vân Húc lại, khiến hắn không thể nhúc nhích.

“Quý Vân Húc, không ngờ anh cũng có ngày hôm nay!”, Đào Tĩnh Dao đi tới trước mặt hắn, dùng giày cao gót hung hăng đá mạnh vào hai chân của hắn, “Hai cái chân này chỉ sợ cũng không thể đứng lên được, vậy anh sống trên đời này làm gì nữa chứ, không bằng như vậy đi, tôi không cần tay anh nữa, chúng ta một mạng đổi một mạng, cho anh thoải mái mà ra đi.”

Hai chân đau đớn khiến khuôn mặt Quý Vân Húc vặn vẹo, lạnh lùng liếc Đào Tĩnh Dao, “Thả cô ấy ra trước, yêu cầu khác chúng ta sẽ bàn lại!”

“Anh cho rằng anh bây giờ còn có tư cách ra điều kiện với tôi sao? Nhìn lại bộ dáng nửa sống nửa chết của mình đi, chắc chắn, thật sự là đáng thương nha”. Đào Tĩnh Dao ghì chặt cầm Quý Vân Húc, móng tay dài bầu sâu vào da thịt hắn.

“Cô rốt cục muốn gì? Làm như vậy đối với cô cũng không có ích lợi gì, ngược lại càng khiến cô thêm khổ sở mà thôi.” Thư Diệp điềm tĩnh nói, cánh tay sau lưng từ từ cởi dây trói, vừa nãy Quý Vân Húc giúp cô

nói lỏng một nửa dây thừng, cô chỉ có thể kéo dài thời gian để cứu Quý Vân Húc, ngoài ra cô không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

“Ích lợi? Làm sao lại không có được? Hiện giờ trong lòng tôi rất sung sướng, nhìn các người đều nằm trong tay tôi, tôi vui mừng còn không kịp, làm sao có thể khổ cho được chứ?”, Đào Tĩnh Dao nghiêng đầu sang một bên, lệnh cho thả hạ tay.

Thư Diệp kích động mặc cho thân thể bị trói, tức khắc bỏ nhào tới trước người Quý Vân Húc, “Dừng tay!” Bả vai đụng vào hai chân Quý Vân Húc.

“Dựa vào cô à? Vậy mà muốn cứu Quý Vân Húc sao?” Đào Tĩnh Dao bĩu môi cười nhạt, cũng không chịu nhìn xem bản thân đang trong tình trạng nào.

Thư Diệp tựa trán vào đầu gối Quý Vân Húc cố gắng đứng dậy, “Đúng vậy, tôi muốn cứu anh ấy”, Thư Diệp quay lưng về phía Quý Vân Húc, ám chỉ hắt cởi bỏ dây trói cô.

Nhưng đám người kia tinh mắt phát hiện ra, một tên đá mạnh Thư Diệp ngã xuống đất, “Muốn giở trò sao? Mày còn non lắm!” Thư Diệp la lên, cả người rã rời vì đau đớn. Chiếc ghế do va chạm mạnh mà gãy ra rời rạc.

“Đánh cho tôi, đánh thật mạnh vào!” Đào Tĩnh Dao lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ đánh Quý Vân Húc. Đám người kia đâm đá túi bụi vào người Quý Vân Húc, bởi vì người đông thể mạnh, Quý Vân Húc căn bản không thể nào phản kháng lại.

Lúc này, vì ghế dựa gãy nát, Thư Diệp kiềm nén cơn giận trong người, bình tĩnh cởi bỏ dây trói sau lưng. Cô xông lên phía trước, tốc độ nhanh sét đánh đang đá vào tên đang đánh vào bụng Quý Vân Húc. Hắn ta xoay người lại, Thư Diệp tức khắc quét ngang chân khiến hắn ngã nhào trên đất.

“Mày dám đánh tao?” Hắn ta lấy tay che vết đau do té ngã, ánh mắt nham hiểm giống như muốn giết chết cô. Những kẻ khác nhìn thấy Thư Diệp đánh đồng bọn của mình, đồng loạt tiến lên chống lại. Mắt thấy tình hình không ổn, Thư Diệp nhanh trí chạy đến bên Đào Tĩnh Dao, bóp cổ cô ta, “Thả anh ấy ra, nếu không tôi giết Đào Tĩnh Dao”.

“Phu nhân”, đám người kia đồng loạt hô lên.

“Không – được – thả”, Đào Tĩnh Dao cố gắng nói ra ba chữ này, cô ta cũng không tin Thư Diệp dám làm gì mình.

Tay Thư Diệp ghì cổ Đào Tĩnh Dao càng chặt, di chuyển từ từ đến chỗ Quý Vân Húc, “Các người không thả, thì cũng đừng mong phu nhân các người sống sót trở về”.

Quý Vân Húc nhin đau, chậm chạp từ xe lăn đứng lên, hai chân có chút hơi run rẩy, cổ hết sức đi về phía Đào Tĩnh Dao, “Cô là đồ tiện nhân.” Hắn tát liên tục lên mặt Đào Tĩnh Dao, khuôn mặt ả trở nên sưng đỏ.

“Không ngờ tôi đứng lên được phải không? Cô dám động đến tôi, cứ ở đó mà chờ xem kết quả của mình đi!” Hai mắt Quý Vân Húc hừng hừng lửa giận, đến nỗi những tia máu đỏ hiện lên chẳng chịt.

“Hừ, xem cái gì? Đánh cho tôi.” Chỉ cần thấy Quý Vân Húc đau khổ, Đào Tĩnh Dao hoàn toàn không để ý đến tính mạng đang bị uy hiếp, cho dù là đồng quy vu tận (cùng nhau chết) cũng tốt.

Nghe mệnh lệnh, đám thuộc hạ tiếp tục xoay qua đánh Quý Vân Húc, Quý Vân Húc nén đau, cũng gắng sức chống trả lại.

“Tất cả dừng tay lại cho tôi.” Giọng nói gầm lên giận dữ, khiến toàn bộ những người bên trong hoảng sợ mà dừng lại.

Vừa thấy người tới, Thư Diệp vui sướng kêu lên, “Mộc Vũ”, cho dù hắn đang mắc bệnh, hắn vẫn giống như trước kia ở bên cạnh bảo vệ cô. Tay Thư Diệp vô thức buông lỏng ra, Đào Tĩnh Dao thấy thế nhanh chóng vùng ra khỏi người Thư Diệp.

May mà mình đến kịp, nếu không không biết Thư Diệp sẽ xảy ra chuyện gì. Thật ra, lúc tối Mộc Vũ không ngủ được, định tìm Thư Diệp nói chuyện, mở cửa phòng của cô ra, lại ngạc nhiên phát hiện giường cô rất ngăn nắp, gọn gàng.

Di động của cô cũng không gọi được, hần linh tính có gì đó không ổn, vì thế liền đến Quý gia tìm Quý Vân Húc, đúng lúc thấy Quý Vân Húc đang vội vàng ra khỏi nhà, trực giác hần mách bảo có chuyện xảy ra, vì vậy quyết định đi theo Quý Vân Húc. Xe Quý Vân Húc chạy phía trước, hần lén lút theo sau nên bây giờ hần mới đến.

“Đây là tình nhân bí mật của cô sao?” Đào Tĩnh Dao khí thế bưng bưng đứng trước mặt Thư Diệp, “Không ngờ chỉ mới vài năm ngắn ngủi không gặp, thủ đoạn của cô lại càng tinh vi hơn, còn học được một ít công phu mèo ba chân nữa. Tôi quả thật thấy tiếc cho Quý tổng, nhìn thấy tình địch đứng chần chừ trước mặt mình mà không thấy xấu hổ sao? Luận diện mạo, luận dáng vẻ hay khí thế cũng không thua kém anh chút nào. Anh lấy gì so sánh với người ta hả?” Đào Tĩnh Dao châm chọc, Quý Vân Húc phần uất đến mức hai tay nắm chặt, mắt như chim ưng trừng trừng nhìn Đào Tĩnh Dao, rống lên, “Cô câm miệng lại cho tôi.”

Đào Tĩnh Dao vênh váo nhìn Quý Vân Húc, “Để xem anh mạnh miệng tới khi nào!” Cô ta lui xuống phía sau ra lệnh cho đám thuộc hạ, “Ra tay”, bọn họ tức thì bao vây ba người. Cô ta sắp đặt sẵn mọi thứ chỉ đợi đến hôm nay, có thể để cho bọn họ dễ dàng thoát khỏi sao? Nhếch mép cười khinh khỉnh nhìn Quý Vân Húc bị đè trên mặt đất khiến cô ta có cảm giác vui sướng khôn cùng, nhìn lại Thư Diệp cùng Mộc Vũ thế sống chết bảo vệ Quý Vân Húc khiến Đào Tĩnh Dao cau mày, đắn đo suy nghĩ về mối quan hệ của ba người.

47. Chương 155

Chương 155: Chân tình 2

Mộc Vũ dùng sức công kích đối phương, đồng thời kêu Thư Diệp đưa Quý Vân Húc đi trước, một mình hần cũng có thể ứng phó được. Nếu không phải Mộc Vũ đang mang bệnh trong người, xác thực việc đối phó với những người này là dư sức, nhưng hiện tại thì lại khác, hần chỉ cần dùng sức quá mạnh, ngực bỗng nhiên nhói đau truyền đi khắp toàn thân.

“Đi mau.” Mộc Vũ một bên ngăn cản đối phương, lần nữa nghiêm nghị ra lệnh cho Thư Diệp.

Thư Diệp đỡ Quý Vân Húc ở dưới đất lên, “Đi.” Hai tay Quý Vân Húc khoác lên vai Thư Diệp, để có thể bắt kịp bước đi của cô. Một người trong đám còn đồ thấy Thư Diệp và Quý Vân Húc định bỏ trốn, lập tức ra tay với Thư Diệp.

Thấy vậy, Thư Diệp đẩy Quý Vân Húc sang một bên. Xoay người trong không trung, một cước đá vào phần bụng của tên kia. Cô lợi hại nhất chính là đá bằng chân, ra cước nhanh, có thể làm đối phương trí mạng. Tên còn lại thừa lúc cô không chú ý, đang định đánh vào lưng cô.

Quý Vân Húc thất lòng, không hề suy nghĩ gì, lập tức tiến lên thay cô chịu cú đánh này, máu chảy ra từ miệng hần, cơ thể loạng choạng sắp ngã. Thư Diệp xoay người ôm lấy hần, “Anh là đồ ngốc.” Vẻ mặt trách cứ, nhẹ nhàng lau khô máu trên miệng của hần.

Đào Tĩnh Dao cách đó không xa, nhìn thấy bọn họ nghĩa nặng tình thâm, trong lòng ghen tuông lòng lộn: Đôi cặp nam nữ này, hôm nay tại đây chính là nơi chết của các người. Cô cầm lấy mảnh ghế bị gãy nát lúc nãy trối Thư Diệp quăng đến chỗ hai người, Thư Diệp trừng mắt nhìn chiếc ghế đánh úp về bọn họ, cô ngậy người trong giây lát, thử xoay người Quý Vân Húc qua, muốn thay hần chịu, bởi vì thương tích trên người hần đã quá nhiều rồi, căn bản không thể chịu được tổn thương nào nữa. Mà Quý Vân Húc lại vững như núi Thái Sơn, càng ôm chặt Thư Diệp, kiên cường chịu chiếc ghế, máu tuôn ra như thác đổ, mùi máu tràn ngập giữa hai người. Mặt Thư Diệp trắng bệch, tay run rẩy xoa nơi chảy máu của hần, cả buổi không thể nào mở miệng.

“Anh không sao.” Quý Vân Húc gắng sức nói mấy chữ, không muốn Thư Diệp phải lo lắng.

Thư Diệp đỡ Quý Vân Húc ngồi một bên, thừa dịp Đào Tĩnh Dao còn đang sợ hãi, cô nhặt một nửa mảnh gỗ lên, kê cổ cô ta, “Mau nói bọn họ dừng tay, nếu không tôi sẽ giết cô.” Thư Diệp biết rõ lúc này Mộc Vũ đã không chống cự nổi nữa, mà cô cũng không còn chút sức lực nào, nếu tiếp tục như vậy nữa ba người đều thiệt mạng tại đây.

“Cô dám đụng đến tôi thử xem!” Đào Tĩnh Dao không sợ chết liếc Thư Diệp. Thư Diệp buộc lòng phải nặng tay, cho đến khi máu trên thanh gỗ nhỏ từng giọt xuống sàn nhà.

“Phu nhân.” Đám người cũng dừng đánh nhau, nhìn Đào Tĩnh Dao bị uy hiếp trong tay Thư Diệp. Mộc Vũ cũng cố sức bụm lấy tim đang đau nhói đứng dậy, bước tới đỡ lấy Quý Vân Húc, từ từ di chuyển đến phía cửa.

Thư Diệp vẫn khư khư kê cổ Đào Tĩnh Dao, tay không giảm buông lỏng giây nào, “Đợi chúng tôi đến nơi an toàn, chúng tôi tự nhiên sẽ thả phu nhân của các người ta.” Thư Diệp bắt chước theo cách xưng hô của đám người này với Đào Tĩnh Dao. Trần phu nhân? Cô ta hiện giờ là vợ của ai? Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cô không có thời gian mà suy nghĩ nhiều.

Mộc Vũ đỡ Quý Vân Húc ra xe, chính mình thì ngồi ở đằng sau, Thư Diệp khống chế Đào Tĩnh Dao ngồi vào trong xe, rồi lái đi.

“Có thể thả tôi rồi! Tôi sẽ không để bọn họ đuổi theo.” Đào Tĩnh Dao lên tiếng yêu cầu Thư Diệp thả người, trong lòng thì phập phồng lo sợ bọn họ sẽ đả thương mình.

“Cô sợ à?” Thư Diệp nhìn Đào Tĩnh Dao đầy khinh bỉ. Cô đã từng nghĩ Đào Tĩnh Dao là một người tốt, hơn nữa dù trên bất cứ phương diện nào cô ta cũng rất hoàn hảo, cô đã một thời ngưỡng mộ cô ta. Hôm nay xem ra cũng giống như những người phụ nữ độc ác, thâm hiểm, thủ đoạn, một con người đầy mưu tính.

Đào Tĩnh Dao đột nhiên cười lạnh, “Tôi mà sợ sao? Tôi nói cho cô biết, từ khi tôi bị Quý Vân Húc tổn thương, tôi cũng không còn biết sợ hãi là gì.”

“Thả cô ta đi!” Mộc Vũ nhìn về phía Thư Diệp. Có người đàn bà này trong xe, tai khó có thể yên tĩnh được, hơn nữa tim hần cũng đau đến sắp nứt ra, ngay lập tức phải về nhà khám và chữa bệnh.

Thư Diệp quay lại kính ngạc thấy sắc mặt Mộc Vũ tái nhợt thì đã hiểu rõ mọi chuyện, nhanh chóng tắt xe vào, ném Đào Tĩnh Dao xuống xe, “Nếu như cô còn dám làm chuyện xấu nữa, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô.” Nói xong, cô đóng cửa lại, nghiêng ngang rời đi.

Đào Tĩnh Dao tức giận đến hai tay điên cuồng đánh rầm rập trên mặt đất, kế hoạch của cô lại thất bại. Vất vả lắm mới đạt được cơ hội này, nếu như muốn tiếp cận bọn họ lần nữa sẽ rất khó khăn. Tuy nhiên, cô sẽ không bao giờ từ bỏ ý định này, chỉ cần Đào Tĩnh Dao cô còn sống ngày nào, cô sẽ không để cho bọn họ được sống yên thân.

“Mộc Vũ, anh sao rồi?” Ném Đào Tĩnh Dao ra khỏi xe rồi, Thư Diệp tức khắc tới gần Mộc Vũ, xoa lồng ngực của hần. Nhìn sắc mặt đau đớn của hần, Thư Diệp khẩn trương mò mẫm tìm kiếm trên người Mộc Vũ, “Thuốc đâu? Để ở đâu?” Kiểm khắp người hần cũng không tìm thấy thuốc. Cô biết rõ bất cứ lúc nào Mộc Vũ cũng đem theo thuốc bên mình cả.

“Có thể lúc đánh nhau đã vô tình làm rơi mất.” Mộc Vũ thở gấp, ngực nhói đau từng cơn khiến hần càng lúc càng hô hấp khó khăn.

Thư Diệp gấp đến độ nước mắt chảy ròng, “Anh đừng làm em sợ, cố lên, chúng ta lập tức đi bệnh viện.” Nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Mộc Vũ, thay hần lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Quý Vân Húc liếc nhìn qua kính chiếu hậu thay Thư Diệp mặt mày tràn đầy lo lắng, trong lòng rất khó chịu, từ tận đáy lòng dâng lên nỗi ghen tuông. Hần cũng bị thương, sao không thấy cô lo lắng cho hần như thế? Tuy nghĩ là nghĩ vậy, nhưng hần không hề hành động theo cảm tính. Dù sao nhờ Mộc Vũ xả thân cứu giúp, bọn họ mới có thể thoát được. Hần bất đắc dĩ mở miệng nói, “Từ đây đến bệnh viện còn rất xa, cứ trở về biệt thự của anh đã, bác sĩ gia đình cũng ở ngay trong nhà anh.” Từ khi hai chân Quý Vân Húc không thể đi đứng được, hần một mực giữ bác sĩ lại nhà mình, giúp hần luyện tập đi đứng.

Thư Diệp không có cự tuyệt. Cô hiện tại lo nhất chính là Mộc Vũ, hi vọng Mộc Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không cả đời này cô sẽ sống trong ân hận và đau khổ, hôm nay nếu như không phải tại cô thì Mộc Vũ cũng đã không ra nông nổi này, và cả Quý Vân Húc cũng sẽ không bị liên lụy, hai người sẽ không vì vậy mà bị thương.

48. Chương 156

Chương 156: Chỉ được phép yêu anh!

“Nhưng mà anh thật sự rất nhớ rất nhớ em”, Quý Vân Húc cường điệu. Điều hắn nói là sự thật, mặc dù hai người hiểu lầm nhau, nhưng không giây phút nào mà hắn không nhớ đến cô.

Thư Diệp đẩy hắn ra, “Đừng như vậy.” Mặt xấu hổ đến mức đỏ như quả gấc, tuy rằng hai người đã từng vô số lần thân mật, nhưng cô vẫn thấy thẹn thùng.

“Đừng cái gì?” Quý Vân Húc nở nụ cười, lộ ra hàm răng đều trắng sáng, khuôn mặt tươi cười thỏa mãn, hai tay siết chặt Thư Diệp, “Lần này đừng bao giờ được rời xa anh nữa, tất cả đều là lỗi của anh.” Lỗi của hắn chính là không tin tưởng cô, lỗi của hắn chính là trả thù cô. Thế nhưng hắn cũng không hối hận khi khiến cô không thể quay lại giới giải trí được nữa, hắn không muốn bất cứ người đàn ông khác nào nhìn đau đầu vào vẻ đẹp của cô.

Thư Diệp để mặc hắn ôm, cơ thể vô thức ngã vào trong lòng hắn. “Em cũng nhớ anh”, giọng nói rất nhỏ, nhưng cũng rất chân thành. Lần này cô muốn đổi mặt với suy nghĩ của bản thân mình, không muốn trốn tránh nữa, điều cô muốn bây giờ chính là bộc bạch hết tất cả nỗi nhớ trong lòng mình.

“Trong lòng em có anh nhưng không có nghĩa chúng ta có thể ở bên nhau”, Thư Diệp bắt đầu dĩ nhiên Quý Vân Húc, hai tay ôm khuôn mặt hắn, muốn ghi nhớ thật rõ dung mạo của hắn trong lòng.

“Vì sao?” Quý Vân Húc nghe cô nói như vậy, trong lòng như bị kim châm nhói đau. Hắn rất ghét khi nghe những câu “em yêu anh, nhưng chúng ta không thể bên nhau”, những kẻ nói yêu như vậy đều là dối trá. Yêu một người là phải nên giữ người ấy ở lại bên mình, tình yêu vốn là ích kỉ, cái gọi là tình yêu vô tư, rộng lượng tất cả đều là viện cớ không yêu nhau.

Những năm qua, hai người đã lãng phí rất nhiều thời gian, những ngày sau này, hắn muốn mỗi giây mỗi phút đều có cô bên cạnh, mãi mãi không rời.

“Em đã nói em và Mộc Vũ sắp kết hôn”, sau khi kết hôn cùng Mộc Vũ, cô không thể cùng hắn gặp gỡ rồi dây dưa không dứt, như vậy thật có lỗi với Mộc Vũ.

“Em yêu hắn sao?” Cố gắng kiềm chế tức giận trong lòng, Quý Vân Húc hạ giọng hỏi. Mặc kệ cô yêu ai, hắn sẽ không bao giờ thay đổi ý định của mình.

Thư Diệp căng thẳng mím môi, “Việc này không liên quan đến anh”, vừa nói vừa dùng sức đẩy hắn ra. Quý Vân Húc lại rất hài lòng với câu trả lời của Thư Diệp, cô không dám trả lời, có nghĩa cô căn bản không yêu Mộc Vũ. Hơn nữa, vừa rồi hắn chú ý đến sắc mặt của Mộc Vũ, tai cũng nghe được lời bác sĩ nói “bệnh tim”, một kẻ thông minh như hắn dễ dàng đoán được lý do tại sao cô lại làm vậy, “Em vì hắn ta có bệnh, nên mới tự nguyện ở lại bên cạnh hắn phải không?”.

Nếu là như vậy, hắn tự nguyện bị bệnh, thế thì cô cũng sẽ ở lại bên cạnh hắn.

“Không phải, anh suy diễn quá rồi. Em vì yêu mới muốn kết hôn cùng anh ấy”. Biết hắn sẽ không từ bỏ, Thư Diệp đành phải dối lòng mà nói cô yêu Mộc Vũ.

“Em nói dối!!” Quý Vân Húc đột nhiên nhào về phía cô, hung hăng đè Thư Diệp xuống đất, thân hình vạm vỡ to lớn áp sát vào thân hình nhỏ xinh của cô, “Em chỉ được phép yêu anh! Trong lòng em chỉ được phép có anh!” Mối hận kẻ bên cổ của cô, giống như trừng phạt mà cắn lấy.

“Anh điên rồi, mau buông ra.” Cơ thể vì bị Quý Vân Húc đụng chạm, trở nên bối rối, cả người tê dại, nhưng vẫn tiếp tục chống cự. Cô không ngừng tự nói với bản thân không được sa vào dục vọng cùng Quý Vân Húc.

Bàn tay nóng bỏng của Quý Vân Húc mạnh mẽ giữ lấy mắt cá chân tinh tế trắng nõn của cô, sau lại vòng tay qua người cô, ôm cô đến giường. Ngọn lửa dục vọng ngùn ngụt trong mắt anh, hai mắt cứ nhìn cô đau đầu, như yêu ma quỷ quyết quyến rũ lấy cô. Thư Diệp hoảng sợ mở to hai mắt, không phải chứ? Hắn vừa rồi còn thương tích đầy người té xỉu trên đất, sao giờ lại tỏ ra mạnh mẽ như thế? Cô theo thói quen mím môi môi xinh xắn, ánh mắt tức giận nhìn hắn.

Quý Vân Húc giữ chặt hai bên tay Thư Diệp, môi hắn hôn lên môi cô, “Anh yêu em”, lời nói chân thành nồng nàn. Từ lúc bắt đầu quen nhau, hắn đã thua trong tay cô rồi, trước đến nay hắn chưa từng dục vọng sẵn sàng quan tâm ai cả, cô chính là người đầu tiên, nhưng vẫn không giam hãm được trái tim cô.

“Nói em cũng yêu anh đi” Quý Vân Húc như con rắn trơn trượt len lỏi vào miệng, cũng không quên đi câu nói mà hắn muốn nghe từ lâu. Hắn yêu cô, cô cũng phải yêu hắn. Hắn là người kinh doanh, mà bản chất kinh doanh chính là bỏ vốn liếng bao nhiêu, phải lấy lại bấy nhiêu.

Tuy cơ thể mê muội theo từng cái hôn nồng nhiệt của hắn, nhưng cô sẽ không đem tiếng “yêu” mà nói ra, cho dù yêu thì sẽ thế nào? Cũng là lời hứa hẹn hư ảo, chỉ khiến hắn thêm đau khổ mà thôi, rồi lại oán hận nhau thêm. Thư Diệp mím chặt môi, quay mặt sang chỗ khác, không muốn bị mê hoặc bởi những lời đường mật cùng ánh mắt bùng bùng dục vọng của hắn.

“Nhìn anh! Chẳng lẽ nói yêu anh khó như vậy sao?” Cho dù là lừa dối cũng được, dỗ dành hắn cũng được, như vậy hắn sẽ cảm thấy vui vẻ biết chừng nào. Thế nhưng cô ngay cả suy nghĩ lừa dối bản thân mình mà nói yêu hắn cũng không có.

Quý Vân Húc xoay mặt cô lại đối mặt với hắn, nhưng Thư Diệp lại bướng bỉnh nhắm chặt hai mắt. Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không cho phép bản thân lại tiếp tục sa lầy, nếu không thể mang hạnh phúc đến cho nhau, thì cũng không nên tiếp tục dây dưa, cho dù trái tim cô luôn hiện diện hình bóng của hắn, cho dù lòng cô đang nóng như lửa đốt.

Khuôn mặt của Quý Vân Húc nháy mắt lạnh tanh như sương giá, đã cho cô cơ hội nhưng cô lại từ chối không tiếp nhận, vậy hắn chỉ còn cách sử dụng cơ thể mình để trả lời cho vấn đề của bản thân.

Cởi bỏ một nửa quần áo trên người, đáng vẻ Thư Diệp nửa kín nửa hở, hơn nữa đôi mắt cô ẩn ẩn nước, lại có chút buồn bã, càng khiến cô toát ra vẻ đẹp mê người, làm hắn không thể ngừng lại hành động của mình.

Nét mặt thoả mãn, Quý Vân Húc nhanh chóng vén áo của Thư Diệp lên, cuồng nhiệt hôn lên thân thể cô, để lại vô số dấu ấn, như thể đóng dấu rằng cơ thể này chỉ dành cho mình hắn.

“Em không yêu anh cũng được, hãy để anh được yêu em là đủ rồi”, Lời nói kiên định nhưng không kém phần tha thiết, hai tay ngày càng ôm chặt cô, như muốn cơ thể hai người nhập lại thành một, không bao giờ tách ra nữa.

Quần áo hai người từng cái từng cái một rơi rớt xuống đất, hai trái tim đang cháy trong lửa tình, hơi thở tình yêu mãnh liệt vang vọng khắp phòng, từng tiếng rên rỉ yêu kiều theo đó vang lên.

Đừng hỏi vì sao anh yêu em! Bởi nó xuất hiện bất chợt và gắn bó với cuộc đời anh, như tiết Kinh trập vào mùa xuân vậy, không hề báo trước đã đột ngột đến.

49. Chương 157

Chương 157: Em khẳng định là không nhớ sao?

Ba người nhanh chóng quay trở lại biệt thự của Quý Vân Húc, Thư Diệp không chần chừ đỡ Mộc Vũ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, “Bác sĩ đâu? Bác sĩ ở đâu?”, Thư Diệp vội vàng gọi bác sĩ, thì thấy

khuôn mặt nghiêm túc của Quý Vân Húc ngày càng đen, đứng trước mặt cô, không hề có ý muốn gọi bác sĩ.

Khi này nhất định là cô đã điên rồi nên mới tin tưởng lời hắn nói. Hắn muốn hãm hại cô và Mộc Vũ, cho nên đang cố ý kéo dài thời gian chữa bệnh cho Mộc Vũ.

“Anh gạt em sao? Nơi này vốn dĩ không có bác sĩ”, Thư Diệp lớn tiếng quở trách Quý Vân Húc, nghĩ đến Mộc Vũ vì cứu họ mới ra nông nỗi này, tưởng rằng hắn sẽ thấy cảm động, không ngờ hắn vẫn tàn nhẫn vô tình như vậy.

“Xin tránh qua một bên, để tôi khám cho bệnh nhân.” Đúng lúc này một giọng nói già nua của một người đàn ông đã lớn tuổi vang vọng bên tai Thư Diệp, Thư Diệp quay đầu lại nhìn thì thấy một người đang đeo ống nghe đứng trước mặt cô, Thư Diệp xấu hổ lập tức tránh ra để ông ấy khám bệnh cho Mộc Vũ.

Khuôn mặt cô cũng đỏ lên giống như bị bỏng, cô vừa rồi không phân biệt trái phải mà hiểu lầm Quý Vân Húc, cúi đầu không dám nhìn về phía hắn, chỉ có thể đứng khúm núm một bên hỏi bác sĩ, “Bác sĩ, anh ấy có bị sao không?”

“Nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, bây giờ tôi sẽ kê thuốc cho anh ta uống, làm giảm bớt cơn đau tim. Nhưng ngày mai vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra, anh ta không được vận động quá sức, nếu không tính mạng sẽ khó mà giữ được”, bác sĩ càng nói càng nhíu mày, giải thích cho Thư Diệp nghe.

“Cảm ơn ông, bác sĩ”, Thư Diệp đi đến bên cạnh Mộc Vũ, ngồi xuống, “Thực xin lỗi, đều tại em không tốt, làm cho anh phải lo lắng”, về mặt ấy náy.

Mộc Vũ cố gắng nén cơn đau ở ngực, lắc đầu, nhưng vẫn không có chút sức lực nào nói chuyện, lồng ngực dường như muốn vỡ tung trong nháy mắt.

“Đưa anh ta về phòng dành cho khách nghỉ ngơi”, Quý Vân Húc sắc giọng ra lệnh cho người hầu đưa Mộc Vũ đến phòng dành cho khách.

Thư Diệp cũng muốn đi theo chăm sóc Mộc Vũ, nhìn Mộc Vũ yếu ớt như vậy, khiến Thư Diệp vô cùng đau lòng.

“Em đi theo làm cái gì?”, giọng nói lạnh lùng của Quý Vân Húc vang lên phía sau lưng cô, hắn nhìn chăm chăm vào gáy Thư Diệp, trong lòng chờ mong cô sẽ quay người lại.

Hỏi vậy cũng hỏi! Đương nhiên đi theo để chăm sóc Mộc Vũ! Mộc Vũ cũng là vì cô nên mới trở thành bộ dạng như thế này.

“Em muốn đi theo để chăm sóc anh ấy”, Thư Diệp vẫn cất bước đi theo sau lưng Mộc Vũ, không hề quay đầu lại.

“Không được đi”, Quý Vân Húc bước từ từ tới gần Thư Diệp, giọng nói lạnh lùng mang theo uy hiếp.

Thư Diệp quay lại, cau chặt mày nhìn chăm chú vào Quý Vân Húc, người đàn ông này lại định giở tính ngang tàng nữa sao? “Anh muốn gì nữa?”, giọng nói cực kỳ mất kiên nhẫn.

Quý Vân Húc không ngừng quan sát gương mặt Thư Diệp, “Em vào đó định chăm sóc anh ta như thế nào?” Hắn đây cũng bị thương, bộ hắn không cần chăm sóc sao?

Hỏi thế cũng hỏi, chăm sóc là chăm sóc chứ còn làm như thế nào nữa? Thư Diệp không muốn trả lời câu hỏi ngốc nghếch như vậy, đang định dìu Mộc Vũ thì mới phát hiện Mộc Vũ đã được người hầu đỡ vào phòng từ khi nào rồi.

“Anh cũng cần em chăm sóc”, giọng nói so với lúc này còn lạnh hơn, trong ánh mắt lại như có vẻ giống như tủi thân, uất ức.

Thư Diệp nhìn thẳng vào mắt hắn, như muốn xác định điều gì đó. Thấy Thư Diệp không có phản ứng gì, Quý Vân Húc ôm đầu, ngồi xồm xuống, rên la thảm thiết.

Nhớ lại khi này Quý Vân Húc sống chết ôm chặt lấy mình, còn bị Đào Tĩnh Dao hung hăng ném ghế vào lưng, Thư Diệp chợt thấy đau lòng, “Đau lắm hả?”

Nói thừa, làm sao mà không đau cho được? Nhưng bây giờ hẳn phải tỏ ra yếu ớt hơn nữa, vì thế nên gật đầu, còn giả bộ té xỉu trên mặt đất. Muốn nhìn xem cô có phải thật sự tuyệt tình không quan tâm hẳn !

“Anh tỉnh lại, tỉnh lại đi! Bác sĩ...”, Thư Diệp lớn tiếng gọi bác sĩ. Bác sĩ cùng người hầu vừa đi ra liền thấy Quý Vân Húc té xỉu trên mặt đất, hai người vội vàng đỡ hẳn đi vào trong phòng ngủ.

Bác sĩ kiểm tra cẩn thận Quý Vân Húc rồi bôi một ít thuốc lên vết thương trên người hẳn, sau đó đưa cho Thư Diệp một túi thuốc, “Vì đau quá cho nên mới ngất xỉu, nhưng mà cũng không quá nguy hiểm, chẳng qua là một chút vết thương ngoài da. Phải cho anh ta uống thuốc đúng giờ, sáu tiếng một lần.”

Đợi đến lúc bác sĩ cùng người hầu đi ra khỏi phòng, Thư Diệp ngồi ở bên cạnh người Quý Vân Húc, nhìn chăm chú khuôn mặt hẳn, gương mặt cương nghị, vẫn khôi ngô như ngày nào cùng giọng điệu ngang ngược không ai bằng. Cô không biết cô sẽ có được mấy lần giống như bây giờ, không kiêu dè mà nhìn hẳn, nổi xốn xang dâng lên trong lòng, tay vô thức kéo mền đắp cho hẳn.

Thư Diệp hôn nhẹ lên gương mặt Quý Vân Húc, “Em rất nhớ anh”. Cho dù rõ thân phận hai người cách biệt, nhưng cô vẫn không ngăn bản thân thôi nhớ về hẳn.

Tuy giả bộ té xỉu nhưng trái tim Quý Vân Húc lại đang đập rất nhanh, cố gắng ngừng thở, đè nén vui mừng như điên trong lòng, tiếp tục giả bộ để có thể nghe thêm nhiều lời nói nồng nàn của Thư Diệp.

Trong căn phòng đang yên lặng từ này giờ bỗng vang lên giọng nói của Quý Vân Húc, “Em thật sự nhớ anh sao?”, rốt cục hẳn vẫn không nhịn được mà mở to mắt, vẻ mặt dịu dàng nhìn Thư Diệp, mặc cho cả người đau nhức mà ngồi dậy, ôm Thư Diệp ngồi lên đùi mình, để cô đối diện với hẳn.

Khuôn mặt Thư Diệp như nhuộm đỏ thêm, quay đầu nhìn sang chỗ khác. Cô bị trúng tà hay sao vậy, lại buột miệng thốt ra “em rất nhớ anh”, hiện tại hồi hận thì cũng đã muộn rồi.

“Nhớ anh bao nhiêu? Nhiều lắm không?”, Quý Vân Húc không buông tha cho cô nhanh như vậy, muốn hỏi cho rõ vấn đề này. Xoay đầu cô lại, kề trán vào trán của cô, hôn nhẹ lên môi Thư Diệp.

“Một chút cũng không nhớ”, Đối mặt với bộ dạng tràn ngập gian tà của Quý Vân Húc, Thư Diệp có chút lung tung không biết phải làm sao, hiện tại chỉ có liều mình mà phủ nhận, nhưng giọng nói cứ lí nhí, nhưng Quý Vân Húc lại nghe rõ rành mạch.

“Em khẳng định là không nhớ sao?”, giọng nói ôn nhu cuốn hút vang lên bên tai Thư Diệp. Tay Quý Vân Húc đang giữ chặt hai vai Thư Diệp bỗng chuyển sang nắm chiếc eo mảnh khảnh của cô, hai tay cũng không chịu yên phận kéo áo của cô lên, đôi tay mò mẫm tìm đến khuôn ngực tròn trịa hoàn mỹ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nhưng anh thật sự rất nhớ rất nhớ em”, Quý Vân Húc nhấn mạnh lấy. Điều hẳn nói là sự thật, mặc dù hai người trước kia có hiểu lầm thế nào, từng giây từng phút hẳn đều mong nhớ cô.

50. Chương 158

Chương 158: Chuyện xấu

Sáng hôm sau, Thư Diệp tỉnh dậy trong vòng tay của Quý Vân Húc, buồn bực mà đánh nhẹ vào đầu mình, cô thật đúng là hồ đồ. Cô sao lại có thể cùng Quý Vân Húc triền miên dây dưa như vậy được trong khi Mộc Vũ còn đang bị bệnh như thế. Sắc mặt Thư Diệp nháy mắt bí xị, ngậy ngốc một lúc mới ngồi dậy, đột nhiên lại bị một bàn tay to kéo trở lại giường.

Thư Diệp quay đầu trừng mắt nhìn thẳng vào gương mặt đang cười gian tà của Quý Vân Húc, “Cục cưng, em đang xấu hổ sao?”, hai tay ôm chặt cô vào lòng mình.

Không biết phải trả lời hắn như thế nào, Thư Diệp đành dùng sức mà giãy ra khỏi cái ôm của hắn, “Em muốn đi xem Mộc Vũ”, hơn nữa cũng đến lúc bọn họ quay trở về Hạc Bang rồi.

“Không được”, Quý Vân Húc ngang tàng ôm chặt lấy Thư Diệp, cô bây giờ còn không rõ ai mới là người đàn ông của cô sao, cả ngày chỉ biết có Mộc Vũ, câu trước Mộc Vũ, câu sau cũng Mộc Vũ, nghe mà phát bực.

Hắn dựa vào cái gì mà nói “không được”, Thư Diệp bắt mắt liếc cái người ngang ngạnh mà kiêu ngạo kia, “Buông tay được chứ, Quý tổng?”, cô đã nói với hắn rất rõ ràng rằng bọn họ dù có yêu nhau cũng không thể ở bên nhau được, hắn chẳng lẽ không hiểu sao.

“Em thực có võ “mèo ba chân” sao?”, ngẫm nghĩ một lúc, Quý Vân Húc bỗng nhớ lại tình cảnh tối hôm qua ở sân bóng cũ đột nhiên thốt lên, bây giờ hắn vẫn còn chưa hết sợ, nếu như hôm qua cô xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ...

“Cái gì mà võ mèo ba chân?”, cô phải trải qua huấn luyện khổ cực mới được như thế! Hắn lại còn học theo Đào Tinh Dao mỉa mai cô, “Anh có dám đọc sức với em không?” Cô rất tức giận, không ngờ thân phận sát thủ lại dễ bị vạch trần như thế.

Quý Vân Húc nghiêm mặt lại, mặt càng lúc càng đen, “Em lặp lại lần nữa xem!” Cô chẳng những không trả lời hắn mà còn dám khiêu khích hắn nữa chứ!

Thư Diệp không dong dài với hắn, dùng sức đẩy cánh tay hắn đang ôm mình ra, rốt cục cũng thoát được vòng tay của Quý Vân Húc. Thư Diệp nhặt quần áo mình lên nhanh chóng mặc vào. Đang chuẩn bị xoay người đi ra cửa, lại nghe thấy tiếng Quý Vân Húc kêu la thảm thiết, quay đầu lại thấy hắn đang ôm đầu, đầu hắn cúi xuống làm cho cô không thấy được biểu lộ trên mặt hắn.

Tiếng kêu thống khổ của Quý Vân Húc khiến tim Thư Diệp nháy mắt trở nên đau đớn như bị ai đó đánh vào, đau không chịu được. Thư Diệp bước nhanh tới trước mặt Quý Vân Húc, “Sao vậy? đau lắm sao?” Tay cũng nhẹ nhàng vỗ về đầu của hắn.

Thừa dịp Thư Diệp đến gần, Quý Vân Húc kéo mạnh cô vào lòng mình, “Em vẫn còn quan tâm anh mà đúng không?” Giọng nói dịu dàng, ánh mắt nồng nàn chứa chan tình cảm.

“Anh gạt em?”, cái người đáng ghét này, càng ngày càng thái quá, lại còn giở trò ma mãnh thế này nữa! Hoàn toàn chẳng giống tác phong quyết đoán lạnh lùng của hắn.

“Không gạt em thì sao biết được tình cảm trong lòng em chứ.” Cô yêu hắn, quan tâm hắn nhưng mãi vẫn không chịu thừa nhận.

“Được rồi, không nói nữa. Em muốn đi ra ngoài.” Nhìn vào đôi mắt của Quý Vân Húc, Thư Diệp thừa hiểu tình cảm của hắn dành cho cô lớn lao dường nào.

Quý Vân Húc nâng cằm của cô lên, “Không cần chạy trốn, em là của anh, cả đời là của anh. Dù em chạy tới chân trời góc bể nào, anh cũng sẽ tìm và đem em trở về. Anh sẽ chăm sóc cho em, chịu trách nhiệm cuộc sống của em. Tin tưởng anh, chúng ta nhất định sẽ bên nhau mãi mãi, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta”. Hắn chưa bao giờ kiên định giống như lúc này.

“Anh muốn cùng em, và cả Tiểu Mặc từ nay về sau sẽ cùng sống hạnh phúc bên nhau.” Quý Vân Húc bày tỏ khao khát trong lòng mình.

Mắt Thư Diệp đã ầng àng nước mắt. Sự kiên định của hắn khiến cô cảm động vô cùng cũng làm cô thêm tin tưởng lời hứa hẹn của hắn, nhưng bọn họ thật sự có thể sống hạnh phúc bên nhau sao? Lòng cô bồi hồi lo lắng không thôi.

Quý Vân Húc dịu dàng hôn mắt Thư Diệp, ôm chặt cô trong vòng tay không chịu buông ra.

*****

Mộc Vũ hôn mê đến tận hôm sau mới tỉnh, đang ngồi trong phòng khách tại nhà Quý Vân Húc chờ Thư Diệp. Nếu nói không đau lòng thì đó là gạt người, nhưng chính mình có tư cách gì mà đau lòng chứ? Mãi đến tận bây giờ, họ vẫn là một đôi.

Hắn sẽ không giống Đào Tĩnh Dao, bản thân không có được thì phá cho hôi. Hắn chỉ hi vọng Thư Diệp có thể hạnh phúc, chỉ cần cô có thể hạnh phúc, hắn có thể làm bất cứ thứ gì vì cô.

Chỉ sợ trên đời này chẳng còn mấy người đàn ông như vậy. Nhưng nghĩ lại thì hành động Mộc Vũ lại rất sáng suốt. Điều khó khăn nhất không phải là buông tay hay từ bỏ mà chính là biết rõ không thể có được hạnh phúc nhưng vẫn trôi buộc nhau, để rồi cả hai giày vò nhau trong sự đau khổ vô vãn.

Quý Vân Húc ngang ngạnh nắm tay Thư Diệp đến phòng khách. Thư Diệp nhìn thấy Mộc Vũ, ngay lập tức giãy ra khỏi tay Quý Vân Húc, vẻ mặt đỏ bừng như ánh tà chiều phía tây.

Quý Vân Húc khư khư giữ lấy tay của Thư Diệp, Mộc Vũ nhìn hành động thân mật của hai người, lòng càng thêm xót xa, nhưng vẻ mặt lại cực kì bình tĩnh.

“Anh đỡ hơn chưa?” Thư Diệp hỏi thăm hắn, nhưng lại chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Mộc Vũ. Mộc Vũ gật gật đầu, “Đã đỡ hơn nhiều, không có gì đáng lo nữa.” Mộc Vũ lúc nào cũng bình thản như thế, không giống như Quý Vân Húc luôn ngang tàng.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Quý Vân Húc nhìn chằm chằm vào Mộc Vũ, tức giận vì hắn cứ nhìn người phụ nữ của mình, Quý Vân Húc nắm lấy tay Thư Diệp, ôm cô vào lòng, để đầu cô tựa vào ngực mình, hông không cho Mộc Vũ tơ tưởng đến người phụ nữ của hắn.

“Được, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh”, Mộc Vũ không từ chối vì hắn cũng đang có ý định này, bọn họ cũng phải nói chuyện rõ ràng với nhau.

51. Chương 159

Chương 159: Thương lượng

Quý Vân Húc đi cùng Mộc Vũ lên tầng thượng của biệt thự để Thư Diệp ở lại trong phòng khách.

“Muốn nói chuyện gì với tôi?”, Mộc Vũ lên tiếng trước, hắn muốn nghe xem Quý Vân Húc định thế nào. Tuy biết Quý Vân Húc si tình Thư Diệp nhưng vì hạnh phúc của Thư Diệp, hắn càng phải xác định rõ lòng của Quý Vân Húc.

“Thư Diệp không thể kết hôn với anh, cô ấy chỉ có thể là của tôi”, Quý Vân Húc đi thẳng vào vấn đề, không quanh co lòng vòng.

Mộc Vũ khinh khỉnh nhìn Quý Vân Húc, tuy hắn yêu Thư Diệp thật lòng nhưng hắn là kẻ ngạo mạn vô lễ không ai bằng, cách hắn nói chuyện khiến người ta rất muốn đánh cho hắn một trận, cũng không thể trách sao Đào Tĩnh Dao sai người đến đánh hắn, hắn đúng là nên bị dạy dỗ một trận.

“Anh dùng giọng điệu này là đang ra lệnh cho tôi sao? Tôi không phải là cấp dưới của anh nên tôi không cần phải nghe lệnh anh, hơn nữa anh cũng không có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi”, cho dù hắn đồng ý buông tay Thư Diệp, nhưng không có nghĩa hắn và Quý Vân Húc có thể trở thành bạn bè.

Quý Vân Húc đột nhiên cười khẩy, “Anh nghĩ tôi nói ra là muốn hỏi anh có đồng ý hay không sao? Tôi nói ra chỉ là muốn cho anh biết đừng ở bên cạnh người phụ nữ của tôi nữa! Mặc kệ anh làm bao nhiêu chuyện vì cô ấy thì trong lòng cô ấy chỉ có tôi, đối với anh chẳng qua chỉ xuất phát từ sự biết ơn mà thôi. Tôi hy vọng anh hiểu được điều này, biết điều mà buông tay.” Lời nói không có chút gì gọi là nể mặt người khác, cho dù vừa rồi Mộc Vũ còn cứu mạng hắn, hắn vẫn cứ kiêu ngạo bất tuân như thế, làm việc gì cũng đặt bản thân lên trước, không bận tâm đến cảm nhận người khác như thế nào.

“Thư Diệp kêu anh nói với tôi như vậy sao?”, Mộc Vũ nheo mắt nhìn Quý Vân Húc, trong mắt ẩn chứa sự đau đớn, hắn biết nếu là Thư Diệp thì cô chắc chắn sẽ không nói ra những lời này, thế nhưng hắn vẫn không kìm lòng không dặng mở miệng hỏi.

“Ai nói cũng vậy thôi, anh nhớ kỹ điều này là được”, Quý Vân Húc không thể nói dối rằng Thư Diệp đã nói những lời như vậy với Mộc Vũ được, nếu cô biết được hẳn nói thế nhất định sẽ không tha thứ cho hẳn, cho nên hẳn chỉ có thể lắng câu hỏi mà thôi.

Mộc Vũ nghe Quý Vân Húc nói vậy, lòng trĩu nặng cũng vui đi ít nhiều, hít một hơi sâu, hẳn muốn nói ra suy nghĩ của mình với Quý Vân Húc.

“Tôi sẽ buông tay Thư Diệp, nhưng không phải bởi vì những lời uy hiếp kia của anh, mà là tôi hy vọng cô ấy hạnh phúc nên mới buông tay.” Ánh mắt Mộc Vũ có chút bất đắc dĩ.

Quý Vân Húc vẻ như không tin, “Anh nói thật sao?”, ban đầu hẳn cứ nghĩ rằng Mộc Vũ sẽ cố chấp mà giữ Thư Diệp lại, tìm mọi cách để Thư Diệp yêu hẳn ta.

Mộc Vũ gật đầu, “Thật sự tôi rất yêu cô ấy, nên tôi mới hy vọng cô ấy có thể hạnh phúc” Im lặng một lúc, Mộc Vũ lại nói, “Tôi đồng ý giao cô ấy cho anh, anh phải chăm sóc bảo vệ cô ấy thật tốt, không được để cô ấy chịu bất cứ tổn thương nào, nếu tôi phát hiện anh làm cho cô ấy bị tổn thương, khiến cô ấy phải đau lòng, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, hơn nữa tôi sẽ đem cô ấy trở về bên mình, tôi nói anh nghe rõ chứ?”.

Mộc Vũ nói như vậy, ý rằng nếu Quý Vân Húc không làm được tất cả điều đó thì không cần bàn nữa, hẳn muốn xem Quý Vân Húc trả lời như thế nào.

“Tôi nhất định sẽ chăm sóc bảo vệ cô ấy thật tốt, không để cô ấy chịu bất cứ tổn thương hay đau khổ.” Quý Vân Húc hứa hẹn, hẳn cực kỳ không thích Mộc Vũ, tưởng rằng hẳn ta sẽ giành Thư Diệp, nhưng không ngờ cũng biết điều mà lùi bước.

Thấy vẻ đau khổ trên gương mặt Mộc Vũ khi nói những lời kia, hẳn có thể hoàn toàn cảm nhận được cảm giác của Mộc Vũ, hẳn cũng biết bản thân không thể rộng lượng như Mộc Vũ, có thể từ bỏ người phụ nữ mình yêu.

“Nhớ kỹ lời anh đã nói, nếu làm không được lúc đó tôi sẽ quay về giành lại Thư Diệp”, Mộc Vũ nói xong định xoay người rời đi

“Cám ơn”, Quý Vân Húc vậy mà lại nói cảm ơn với Mộc Vũ, hẳn chưa bao giờ nói lời ‘cám ơn’ với người khác, hẳn luôn luôn kiêu ngạo cho rằng đây là những thứ hẳn đáng phải có nên không có thói quen nói hai chữ ‘cám ơn’, nhưng lần này thì khác, Mộc Vũ có thể rộng lượng mà buông tay, lời cảm ơn này là xuất phát từ sự chân thành.

Mộc Vũ nhăn mặt nói, “Anh nên suy nghĩ làm thế nào mà giải quyết quan hệ của anh và Âu Dương Thái Thái đi! Cô ta không phải người dễ buông tay đâu” Hẳn quan sát Âu Dương Thái Thái thấy cô ta cũng không phải loại người có thể dễ dàng từ bỏ và cũng tuyệt đối không dễ chịu thua, nói không chừng cũng cực đoan không khác gì Đào Tĩnh Dao.

“Còn cả bang chủ Hạc Bang nữa, chưa chắc gì anh đã vượt qua được!”, điều Mộc Vũ nói là sự thật, bang chủ vẫn phản đối quan hệ của Thư Diệp và Quý Vân Húc, cho nên sẽ không vì chuyện hẳn buông tay mà đồng ý để Thư Diệp cùng Quý Vân Húc ở bên nhau.

Hai người bọn họ còn có nhiều vấn đề phải vượt qua, không dễ dàng gì mà giải quyết nhanh được.

Quý Vân Húc trầm tư suy nghĩ, giữa hẳn và Thư Diệp có lẽ sẽ nảy sinh nhiều vấn đề khó giải quyết nữa, nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, hẳn đều quyết tâm vượt qua mọi khó khăn, cùng Thư Diệp hạnh phúc mãi mãi.

*****

Thư Diệp ở lại phòng khách bồn chồn đợi Mộc Vũ và Quý Vân Húc, chỉ sợ bọn họ giống trước đây gặp là đánh nhau.

“Đang nhớ anh sao?”, Quý Vân Húc cũng không nể mặt Mộc Vũ đang ở đây từ phía sau mà ôm lấy Thư Diệp, dịu dàng hỏi. Người yêu thương rất cực cũng trở lại vòng tay của hẳn, đây là một cảm giác hạnh phúc khó có thể tả được.

“Đừng như vậy mà.” Thư Diệp ngượng ngùng nhìn thấy Mộc Vũ đang đi về phía bọn họ.

“Mong hai người hạnh phúc, nếu Quý Vân Húc khiến em đau lòng thì nói cho anh biết, anh sẽ thay em dạy dỗ hắn” Mộc Vũ đi đến trước mặt Thư Diệp, tuy nói những lời này hắn cũng đau đớn không thôi, nhưng lòng ít nhiều cũng trở nên thoải mái hơn.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Mộc Vũ, đôi mắt Thư Diệp ươn ướt, “Cảm ơn anh, anh mãi mãi là người thân của em”, hai tay cô nắm lấy tay Mộc Vũ.

Quý Vân Húc nhìn tay hai người đang nắm chặt tay, trong lòng dâng lên sự ghen tuông, dù biết bọn họ là không có gì nhưng hắn vẫn cảm thấy bị bội, tức tốc đến tách cả hai ra.

52. Chương 160

Chương 160. Bang chủ phản đối.

Mùa đông lạnh giá cũng đi qua và tiết xuân ấm áp đã dần trở lại.

Giống như Quý Vân Húc và Thư Diệp, trái tim hai người đóng băng đã lâu rốt cục cũng tan chảy, chạm đến trái tim ấm áp của đối phương.

Ba người cùng nhau trở lại ‘Hạc Bang’. Thực ra, hiện tại dù cô và Quý Vân Húc đã giải quyết hết mọi hiểu lầm và trở về bên nhau nhưng trong lòng Thư Diệp cũng không chắc chắn được điều gì. Nhiều lần cô xúc động muốn nói cho Quý Vân Húc biết thân phận thực sự của mình, cô muốn nhìn xem phản ứng của hắn ra sao. Có một số người biết người bên cạnh là một sát thủ máu lạnh vô tình thì trong lòng vô cùng cùng sợ hãi, chân tay bỗng chốc trở nên mềm yếu vô lực.

“Em sao vậy?”, Quý Vân Húc để ý khuôn mặt Thư Diệp bắt đầu đỏ lên sau đó lại chuyển sang trắng bệch không có chút máu nên lo lắng hỏi.

Thư Diệp cố tỏ ra bình thường, tươi cười nói, “Em không sao.”

Quý Vân Húc nhìn mặt, biết cô chắc chắn có chuyện giấu hắn, nếu không sẽ không có ý tỏ ra bình tĩnh như vậy. Nhưng hiện tại không phải là lúc hỏi vấn đề này. Đợi đến lúc mọi chuyện đầu vào đó, hắn sẽ hỏi rõ ràng, rốt cục chuyện gì mà khiến cho cô phiền lòng như thế.

*****

Trong đại sảnh của ‘Hạc bang’, Bang Chủ tức giận nhìn chằm chằm ba người trước mặt.

“Quý tổng hôm nay đến đây có chuyện gì sao?” Kim nén tức giận trong lòng, lịch sự hỏi Quý Vân Húc.

“Tôi đến để đem vợ và con trai tôi trở về nhà”, Quý Vân Húc mặt không đỏ, lòng không sợ hãi hùng hồn nói. Người đàn ông trước mắt này quả thật như lời Thư Diệp và Mộc Vũ nói, thật sự rất nghiêm nghị, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không sợ hãi.

Bang Chủ lấy tay phải sờ mặt nạ trên mặt, “Quý tổng đang nói đùa sao? Sao tôi lại không biết ‘Hạc bang’ đang giấu vợ con ngài ở đây?” Sự giận dữ trong lòng ngày càng bốc lên ngùn ngụt.

“Bang Chủ, hắn là ông biết người tôi muốn nói đến là ai rồi.” Muốn cùng hắn diễn trò sao? Không dễ như vậy đâu, Quý Vân Húc ngang nhiên ôm lấy Thư Diệp đang ở bên cạnh, khiêu khích nhìn Bang chủ.

“Anh làm gì vậy?”, Thư Diệp đẩy hai tay của hắn ra, nhỏ giọng hỏi, cái người này, hắn nghĩ hắn đang làm gì thế?!! Bang chủ cũng không phải là người có thể đụng đến. Thư Diệp sợ tới mức trán đổ mồ hôi hột.

“Đừng ở trước mặt tôi mà giả thần giả quỷ! Tôi không ưa cậu.” Bang chủ nói thẳng cách nhìn của mình với Quý Vân Húc.

Quý Vân Húc làm vẻ mặt không quan tâm tiếp tục ôm chặt lấy Thư Diệp, “Tôi không quan tâm người khác thích tôi hay không, chỉ cần cô ấy yêu tôi là được rồi.” Ánh mắt nhìn chăm chú vào Thư Diệp, trong mắt hần tràn ngập tình yêu cùng chiều chuộng. Hần luôn luôn hành động theo ý mình, tạo nên hần của ngày hôm nay hoàn toàn dừng dừng với tất cả mọi thứ, ngoại trừ Thư Diệp có thể làm cho lòng hần giống như ngọn lửa, nhiệt huyết sôi trào, còn những người khác muốn hần thích còn khó hơn lên trời, cũng đương nhiên hần cũng không cần người khác phải thích hay ngưỡng mộ hần.

Tuy không nhìn thấy Bang Chủ đang tức giận nhưng đứng từ xa Thư Diệp đã cảm thấy vẻ mặt ông đang đằng sát khí. ‘Hạc bang’ từ trên xuống dưới không ai dám làm trái ý ông ta, càng không ai dám chọc giận ông. Thư Diệp khấn nguyện, cả người co rúm, hai tay véo lấy đùi mình, “Bang chủ, xin lỗi, mong xin bang chủ tha thứ.” Cô chỉ có thể thay Quý Vân Húc chịu tội, nếu Bang Chủ tức giận thực sự, hai người họ đừng nói là ở bên nhau, đến gặp nhau có khi còn khó khăn.

“Đây là người cô thích sao? Sao có thể ngạo mạn vô lễ, không coi ai ra gì như thế! Dù có là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn thì sao, ngay phép lịch sự cơ bản nhất cũng không có!” Lửa giận trong lòng cuộn cuộn nổi dậy như muốn thiêu rụi Quý Vân Húc.

“Không phải vậy đâu.” Thư Diệp biết Quý Vân Húc không phải là người như thế hòng mong Bang Chủ thay đổi cách nhìn về hần một chút, ý của cô là vậy, thế mà câu nói này lọt vào tai bang chủ Quý Vân Húc lại có nghĩa – hần không phải là người cô thích.

Quý Vân Húc tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, cô đang làm nói vậy? Ánh mắt tức tối như muốn thiêu cháy Thư Diệp, “Em đang nói cái gì?”, trong lời nói mang theo sự tức giận, cô lại không dám thừa nhận hần là người cô thích. Chẳng lẽ đến giờ phút này cô còn không thể chấp nhận hần sao, với lại cái tên Bang chủ kia có quyền gì mà quản chuyện tình cảm của Thư Diệp?

“Không phải, ý của em không phải thế”, Thư Diệp đang ở giữa sự tức giận của hai người đàn ông, sợ tới mức không thể giải thích rõ ràng được, trông thật đáng thương, ánh mắt nhìn về phía Mộc Vũ cầu cứu.

“Bang chủ, thực ra thì Quý tổng không phải là người không coi ai ra gì, chẳng qua chỉ là anh ta quá quan tâm Thư Diệp mà thôi.” Mộc Vũ nói dối để giải thích thay Thư Diệp, Quý Vân Húc không phải là người như thế mới lạ. Nhưng việc hần ta thật lòng với Thư Diệp nên hần cũng không so đo sự vô lễ của Quý Vân Húc.

“Mộc Vũ, cậu quên lời tôi rồi sao?” Ông ra lệnh cho Mộc Vũ và Thư Diệp kết hôn, ban đầu hai người còn rất vui vẻ, chuẩn bị cho ngày kết hôn sắp đến, không ngờ qua một đêm lại thành ra như vậy. Mộc Vũ này cũng không ra gì, thích Thư Diệp đến tận xương tủy, nhưng vẫn làm ra vẻ phong độ, hào phóng mà nhường lại. Bang Chủ không hề thích cái tính này của Mộc Vũ, từ nhỏ đã đem hần từ trong cô nhi viện về ‘Hạc Bang’ nuôi dưỡng nhưng chưa bao giờ Mộc Vũ làm ông thất vọng như bây giờ. Mỗi chuyện Mộc Vũ làm, Bang Chủ đều rất hài lòng, nhưng chỉ có việc này là ông thấy thất vọng vô cùng.

“Bang Chủ, tôi cùng Thư Diệp không thể bên nhau, tình cảm của chúng tôi không thể tiến xa hơn, nếu miễn cưỡng thì chỉ làm cho hai người thêm đau khổ mà thôi.” Về mặt Mộc Vũ lúc này vô cùng nghiêm túc.

Thư Diệp cũng dừng cảm mà nhìn thẳng vào Bang Chủ, muốn tìm sự đồng tình nơi ông.

“Cho dù hai người không ở bên nhau thì tôi cũng không đồng ý mối quan hệ giữ Thư Diệp và Quý Vân Húc.” Bang chủ bỗng gầm lên, có chút kích động, tay vỗ lên trên mặt bàn làm cho Thư Diệp sợ hãi không thôi.

“Bang chủ, xin hỏi ông lấy thân phận gì ra mà quản cuộc sống của Thư Diệp?”, Quý Vân Húc bình tĩnh hỏi.

53. Chương 161

Chương 161. Điều tra

“Bang chủ, xin hỏi ông lấy thân phận gì ra để mà quản cuộc sống riêng của Thư Diệp?”, Quý Vân Húc bình tĩnh hỏi.

Bang chủ ‘Hạc Bang’ quắc mắt lườm Quý Vân Húc, không trả lời câu hỏi của hắn ngay, trầm mặc một lúc rồi đi đến gần chỗ Thư Diệp, “Cô muốn ở bên hắn sao?”.

Đối mặt với cơn tức giận ghê người của Bang Chủ, cả người ông như tỏa ra lửa giận bùng bùng, toàn thân Thư Diệp sợ hãi run lên bần bật, “Tôi, tôi...”, nói nửa ngày cũng chỉ được chữ ‘tôi’.

“Đúng vậy, chúng tôi muốn ở bên nhau”, Quý Vân Húc ôm lấy bả vai cô, kiên định đứng trước mặt Bang Chủ mà nói, cô sợ ông ta nhưng hắn thì không. Cho dù có bao nhiêu người ngăn cản thì hắn cũng chẳng sợ, sẽ cùng Thư Diệp đi đến cuối cùng.

“Tôi không cần anh trả lời, tôi muốn nghe chính miệng Thư Diệp nói ra.” Cô gái ngốc này, Quý Vân Húc từng tổn thương cô nhiều như thế, cô lại khẳng khái một mực đi theo hắn khiến cho ông không thể hiểu được.

Bang Chủ ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói, “Tôi cho cô hai ngày suy nghĩ, sau đó mới nói tôi biết câu trả lời của cô.” Thực sự ông không muốn nhìn thấy Thư Diệp bị tổn thương thêm lần nào nữa, nói xong, ông thông thả xoay người tiến vào trong phòng trong.

Thư Diệp nhìn theo bóng lưng Bang Chủ rồi đi, lòng thất lại đau đớn. Bang chủ bây giờ không còn mạnh khỏe như lúc ban đầu cô gặp ông, mấy năm nay vì công việc phải lo toan trong Bang hội, làm việc vất vả bất kể ngày đêm, thêm vào đó, cô lại khiến ông ấy luôn phải lo lắng, luôn gây cho ông nhiều phiền toái. Nhất là khi đến Đài Loan, chẳng những khiến ông ấy hao tâm tổn trí, lại còn khiến ông tổn thất một khoản bồi thường lớn cho tập đoàn Thiên Di.

Tuy không nhìn thấy khuôn mặt thật của ông ấy nhưng Thư Diệp nhận ra trừ những lúc ông tức giận, ông là người dễ gần gũi.

Quý Vân Húc nheo mắt nhìn Bang chủ rời đi, việc ông ta một mực phản đối hắn và Thư Diệp bên nhau thực sự rất kỳ lạ, nhìn đi nhìn lại ‘Hạc Bang’ này, đúng thật rất thần bí, mỗi người trong Bang này đều là cao thủ. Giống như Mộc Vũ vậy, chỉ là một người đại diện bình thường nhưng hắn lại rất giỏi võ công. Tuy hắn bị bệnh nhưng vẫn có thể đánh gục cả đám người, Thư Diệp tuy là một người phụ nữ chân yếu tay mềm, nhưng công phu của cô cũng chẳng thua kém ai.

Hắn chưa từng biết một Thư Diệp như thế, tuy thế, nếu cô có võ tự vệ thì hắn sẽ lấy làm vui mừng, vì ít nhất sau này dù cô có đi ra ngoài một mình thì hắn cũng không phải lo rằng cô sẽ bị người xấu ức hiếp. Dẫu là vậy, hắn cũng lo nếu cô gặp phải người lợi hại hơn thì sẽ bị đả thương.

Im lặng suy nghĩ, vừa xem xét xung quanh, hắn quyết định phải điều tra lí lịch ‘Hạc Bang’ này thật rõ ràng.

*****

“Vân Húc, ‘Hạc Bang’ này quả nhiên rất kín đáo, hoàn toàn không điều tra được manh mối gì.”, Quý Vân Húc nghe thám tử cũng là bạn tốt của hắn, Đinh Văn Cơ thông báo.

Tuần trước, nhận được thông báo của Quý Vân Húc bảo hắn phải điều tra ‘Hạc Bang’, hắn không dám chậm trễ, việc lớn của Quý tổng làm sao dám trễ nải chứ. Nếu có sai sót gì, thì hắn thực sự không thể đảm đương nổi, hơn nữa, văn phòng thám tử này là trước đây nhờ Quý Vân Húc đầu tư nên hắn mới có thể ngồi vào vị trí ông chủ này.

Trong mắt người khác Quý Vân Húc có lẽ là kẻ vô tình vô nghĩa, tàn nhẫn nhưng trong mắt Đinh Văn Cơ, Quý Vân Húc lại là người tốt, có tình có nghĩa nhất trên thế giới này.

Hắn và Quý Vân Húc quen biết nhau khi Quý Vân Húc hai mươi tuổi, khi ấy Đinh Văn Cơ và cha đến Đài Bắc làm công nhân bốc vác ở công trường, cha hắn vì bị vật nặng từ trên cao rơi xuống đè chết. Thế nhưng chẳng những không được tiền bồi thường mà ngay cả phí an táng cũng không hề có.

Đinh Văn Cơ vô cùng căm phẫn, lấy dao đi chém chết tên chủ thầu, kết quả là bị đối phương khởi tố và bị kết tội 7 năm tù. Đúng lúc khi đó Quý Vân Húc đi nộp tiền bảo lãnh cho Lăng Khiếu Vũ vì tội say rượu

lái xe thì gặp được Đinh Văn Cơ. Hối cảnh sát mới biết chuyện của hắn, sau đó cũng không biết vì nguyên nhân gì, Quý Vân Húc nhờ vào mối quan hệ của mình dứt lốt tiền để Đinh Văn Cơ ra tù.

Quý Vân Húc cũng không vì hắn là tội phạm mà tỏ ra khinh thường xa lánh, ngược lại còn bỏ tiền đầu tư giúp hắn mở văn phòng thám tử. Giúp Đinh Văn Cơ khuếch trương công ty, trở thành một văn phòng thám tử cực kì đáng tin cậy. Mọi người đều cho rằng Đinh Văn Cơ là ông chủ, nhưng thực ra không ai biết rằng ông chủ thực sự đứng phía sau mới là Quý Vân Húc.

“Có điều tra được chuyện liên quan gì đến Thư Diệp và Mộc Vũ?”, Quý Vân Húc nghi hoặc hỏi, hắn cảm thấy Thư Diệp và Mộc Vũ không đơn giản như bề ngoài. Chắc hẳn bọn họ đang che giấu thân phận khác, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hắn lại không thể tìm ra đáp án cho câu hỏi này.

“Không có, nhưng nghe bọn cấp dưới nói rằng Mộc Vũ với Thư Diệp và một số người khác sẽ được Bang chủ bí mật triệu tập lại, nhưng cụ thể làm gì thì chưa biết được.” Đinh Văn Cơ báo cáo một cách chuyên nghiệp. ‘Hạc Bang’ này quả thật làm cho người khác cảm thấy đau đầu. Rõ ràng là một bang hội rất có thế lực lại cam chịu làm một bang hội nhỏ bé, không xung đột gì với người ngoài.

“Tiếp tục điều tra, nếu có thêm tin tức gì thì lập tức báo cho tôi.” Quý Vân Húc hơi lo lắng, lấy gói thuốc trên bàn làm việc ra châm một điếu để bản thân dễ chịu hơn. Về mặt hắn trầm ngâm suy nghĩ, hoang mang nhìn dòng xe tấp nập đi lại trên đường qua cửa sổ sát đất.

“Em rốt cục đang giấu anh điều gì? Vì sao phải giấu anh?” Nghi vấn cứ xoay vòng vòng trong đầu Quý Vân Húc.

Điếu thuốc trong tay còn chưa hút được một nửa liền bị dập tắt, hắn nhanh chóng đứng dậy muốn đi tìm Thư Diệp hỏi cho rõ ràng. Mặc kệ là tốt hay xấu hắn cũng phải biết rõ ràng từ đầu đến cuối, như thế hắn mới có thể nghĩ cách giúp cô.

“Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em và Tiểu Mặc, anh chờ em ở biệt thự.” Hắn ngạo nghễ ra lệnh cho Thư Diệp, cúp điện thoại, Quý Vân Húc đi ra khỏi văn phòng. Hôm nay hắn muốn người phụ nữ mà hắn yêu phải trải lòng, kể hắn nghe tất cả mọi chuyện.

54. Chương 162

Chương 162. Lời thỉnh cầu chân thành.

Thư Diệp miễn cưỡng mang theo Tiểu Mặc đến biệt thự của Quý Vân Húc. Mấy hôm nay Bang chủ vẫn muốn buộc cô rời khỏi Quý Vân Húc, nhưng cô lại không muốn xa hắn. Không nghĩ điều này lại khiến cho Bang chủ thất vọng, gây khó xử cho những người xung quanh.

“Mẹ, chúng ta vì sao phải đến nơi này?”, Tiểu Mặc khó hiểu nhìn Thư Diệp, nó vốn đang chơi vui vẻ với bà Mộc Vũ, mẹ đột nhiên lại đưa nó đến đây, nó chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ không hài lòng.

“Mẹ muốn mang Tiểu Mặc đến gặp ba.” Thư Diệp muốn để Tiểu Mặc chấp nhận Quý Vân Húc là ba của nó, không còn xa lánh hay không thích hắn nữa. Cô đã nghĩ kĩ rồi, để cho hai cha con họ tiếp xúc thường xuyên sẽ làm cho Tiểu Mặc dần thích Quý Vân Húc.

“Mẹ, con chỉ có một người ba là bà Mộc Vũ thôi.” Sâu trong lòng nó, Mộc Vũ chính là ba của nó, ai cũng không thể thay thế địa vị của Mộc Vũ.

Lúc này Quý Vân Húc vừa vào cửa đã nghe thấy lời của Tiểu Mặc, sắc mặt hắn nghiêm lại, chậm rãi tới gần Tiểu Mặc, ôm lấy nó, “Con nói ba con là ai?” Giọng nói nghiêm khắc đến mức khiến Tiểu Mặc sợ hãi, mắt ầng ầng nước.

“Mẹ...”, Tiểu Mặc giãy người muốn thoát khỏi tay hắn, muốn Thư Diệp ôm.

“Anh sao có thể cư xử với thằng bé như vậy, nếu anh sau này còn nói kiểu như vậy em sẽ không mang con đến đây nữa!”. Thư Diệp trách mắng Quý Vân Húc, tại hắn như thế nên Tiểu Mặc mới không dám đến gần hắn.

Thư Diệp ôm lấy Tiểu Mặc từ tay Quý Vân Húc, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nó, hôn một cái lên trán Tiểu Mặc, “Tiểu Mặc ngoan, không được khóc nữa, mẹ dẫn con về.” Nếu Quý Vân Húc đã như vậy, thì cô và Tiểu Mặc cũng không cần phải ở đây nữa, người đàn ông này vĩnh viễn không thể thay đổi được cái tính phách lối ngang ngược, cô không thể kiên nhẫn thêm nữa.

Quý Vân Húc ngăn cản hai mẹ con lại, “Anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng điệu vẫn lạnh như băng, không có chút ấm áp nào.

“Em không muốn nói chuyện với anh, tránh ra.” Thư Diệp cũng lớn tiếng trả lời, vẻ mặt rất tức giận.

Biết lúc này Thư Diệp đang thực sự tức giận nên Quý Vân Húc chỉ có thể hạ giọng mà nhận sai, “Được rồi, là anh sai, đừng giận nữa được không?”, giọng nói hoàn toàn không giống khi nãy, trong lời nói tràn đầy tình cảm.

Hai tay hắn cũng ôm lấy hai mẹ con, “Tiểu Mặc, ba sai rồi, con có thể tha thứ cho ba không?”, Quý Vân Húc tựa đầu vào cái đầu nhỏ của Tiểu Mặc, Tiểu Mặc lại ra sức mà đẩy hắn ra.

“Không thể tha thứ!” Ánh mắt nó chất chứa sự chán ghét.

Tương lai nhất định phải trị cái tính tình quật cường của thằng nhóc này, nếu không sẽ giống như một con ngựa hoang không thể thuần phục được.

Nhưng bây giờ Quý Vân Húc vẫn phải dịu dàng mà dỗ dành nó, “Vậy phải làm sao con mới tha thứ cho ba đây?” Nói thì nói thế, chứ trong Quý Vân Húc đang mắng, thằng nhóc bất hiếu này, dám để cho ba nó hạ giọng năn nỉ nó, đúng thật là nghịch lý mà !

“Nếu chú có thể không thích mẹ, con sẽ tha thứ cho chú.” Tiểu Mặc nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào gương mặt Quý Vân Húc, hy vọng chú này đừng thích mẹ nữa, như vậy mẹ mới thích ba Mộc Vũ của nó được.

Sắc mặt Quý Vân Húc lúc này cực kì khó coi, gọi người hầu dẫn Tiểu Mặc ra chỗ khác, đi tới cạnh Thư Diệp, “Anh có chuyện muốn hỏi em”, giọng nói kiên quyết không thể kháng cự.

*****

Quý Vân Húc đưa Thư Diệp về phòng ngủ của mình, nhìn thẳng vào cô và hỏi, “Em đang giấu anh chuyện gì?”.

Không lẽ hắn đã biết hết mọi chuyện rồi sao? Thư Diệp tự hỏi, lại có chút chột dạ mà cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn, “Em có chuyện gì giấu anh chứ !”

“Nhìn anh, anh muốn em nói rõ cho anh biết em đang giấu điểm chuyện gì.” Quý Vân Húc nhìn thấy sự bối rối trên mặt Thư Diệp, càng thêm tức giận, cô có thật sự để tâm đến hắn không vậy, chuyện buồn gì cũng giấu ở trong lòng, không hề nói cho hắn biết.

“Em nói không có là không có, nếu anh tiếp tục hỏi như vậy nữa thì em không nói chuyện với anh nữa.” Thư Diệp lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Quý Vân Húc mà nói.

Quý Vân Húc kìm nén sự tức giận của mình, bình tĩnh nhìn cô một lúc, sau đó mới nói tiếp, “Em cho rằng em không nói thì anh sẽ không thể điều tra được sao?” Hắn không tin sẽ không điều tra được bất cứ điều gì về ‘Hạc Bang’!

“Anh hy vọng trong lòng em cũng có anh.” Quý Vân Húc chỉ vào tim Thư Diệp, “Đừng giữ mọi thứ trong lòng nữa, anh muốn mình là điểm tựa cho em, cùng em chia sẻ những lo âu buồn phiền.” Lòng Quý Vân Húc giờ cứ thấp thỏm lo lắng, trực giác mách bảo hắn chuyện Thư Diệp che giấu không hề đơn giản.

“Tin em, trong lòng em luôn có anh, nhưng mà có một số chuyện em không thể nói ra, xin anh đừng hỏi, cũng đừng đi điều tra.” Thư Diệp biết rõ con người Quý Vân Húc, hắn không phải là người dễ dàng từ bỏ ý định, nếu cô không nói rõ cho hắn, hắn sẽ không ngừng tay, “Em có nỗi khổ riêng, nếu em nói ra sẽ mang

tại họa đến cho mọi người, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, xin anh đừng làm gì hết, em chỉ muốn anh biết rằng người đang trước mặt anh là hoàn toàn chân thật, không hề giả dối”.

Hiện tại, Thư Diệp không muốn nói ra chân tướng của ‘Hạc Bang’ để tránh mang lại rắc rối cho Bang hội, mặt khác, cô cũng không chắc Quý Vân Húc có thể chấp nhận sự thật cô là một sát thủ hay không. Đến nước này rồi, cô cũng không thể thay đổi được thân phận sát thủ của mình, đành để số phận quyết định chuyện của cô và Quý Vân Húc mà thôi.

Đôi mắt đen láy sâu thẳm như biển của Quý Vân Húc nhìn chòng chọc vào Thư Diệp, cô nói đến hậu quả nghiêm trọng càng khiến lòng hấn càng thêm bất an, chẳng phải cô nói rằng tin tưởng hấn sao, lẽ nào cô không biết hấn lo lắng cho cô sao, nhưng khi thấy gương mặt buồn bã của Thư Diệp, hấn không ép cô trả lời nữa.

Sự tức giận trên khuôn mặt Quý Vân Húc bỗng như mây khói tan biến vào hư vô, hấn ôm Thư Diệp vào lòng, dịu dàng nói, “Anh rất lo lắng cho em, em biết không, anh không muốn chúng ta khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau lại phải giấu diếm nhau thế này.” Tuy là nói như thế nhưng trong lòng Quý Vân Húc thừa hiểu sự giấu diếm này không đơn giản.

55. Chương 163

Chương 163. Công bố thân phận.

Thư Diệp đắm nước mắt nhìn gương mặt ngập tràn yêu thương của Quý Vân Húc, nhẹ nhàng vuốt gương mặt hấn, “Em sẽ bảo vệ mình thật tốt, sẽ không để bản thân bị thương.” Khi yêu, ai cũng muốn chăm sóc bản thân thật tốt, để người mình yêu không phải lo lắng khổ sở vì mình. Nhìn vào mắt Quý Vân Húc, cô cảm nhận được được điều hấn đang lo lắng, Thư Diệp không đành lòng khi thấy hấn như vậy, nên an ủi vỗ về hấn.

Thật ra, cô cũng có cảm giác giống như Quý Vân Húc, lòng hoang mang sợ giây phút bên nhau của hai người sẽ tan biến. Thư Diệp cũng đưa tay ôm lấy Quý Vân Húc. Trong khoảnh khắc hai người lặng lẽ ôm nhau, chợt tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi trong phòng.

Quý Vân Húc mặc kệ chuông reo, vẫn tiếp tục ôm Thư Diệp.

“Anh mau nghe điện thoại đi! Biết đâu công ty có việc gấp cần phải tìm anh giải quyết.” Thư Diệp đẩy Quý Vân Húc, trong lòng cười thầm, hấn làm việc càng ngày càng không có nguyên tắc.

Chịu thua trước sự kiên trì của Thư Diệp, Quý Vân Húc đành đi tiếp điện thoại. Thư Diệp ngồi ở salon cao cấp đối diện chờ Quý Vân Húc, ánh mắt vẫn không cứ dời theo bóng lưng của hấn. Nhiều khi có những chuyện thật kì lạ, hai người từng như nước với lửa, cảm hận lẫn nhau, nhưng bây giờ lại khao khát ở bên nhau. Thư Diệp cười hạnh phúc nhìn về Quý Vân Húc, lại thấy mắt hấn hừng hực lửa giận.

Cái người này làm sao vậy? Khi này còn đang vui vẻ, bây giờ hấn lại tỏ ra tức tối.

Quý Vân Húc cúp điện thoại, từng bước chậm chạp đi về phía Thư Diệp. Rõ ràng khoảng cách hai người rất gần nhưng hấn lại đi rất lâu. Thư Diệp cau mày nhìn tốc độ như trên người* của Quý Vân Húc, cô thật muốn tự mình bước nhanh đến trước mặt hấn. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén như chim ưng của Quý Vân Húc, cô lại thụt lùi vài bước.

“Anh làm sao vậy?”, Thư Diệp dè dặt hỏi.

“Nói, rốt cục em ở ‘Hạc Bang’ để làm gì?”, Quý Vân Húc không thể kiềm chế được lửa giận đang thiêu đốt trong lồng ngực, lan toả khắp thân thể, nhưng hấn vẫn muốn cho cô một cơ hội nói rõ sự thật với hấn.

Cuộc gọi vừa rồi là do Đinh Văn Cơ gọi tới, báo việc điều tra đã có chút tiến triển, theo điều tra cùng với suy đoán của bọn họ thì có khả năng ‘Hạc Bang’ liên quan đến một tổ chức sát thủ, nhưng chưa có gì chắc chắn cả. Tổ chức này che giấu khá tốt, người bình thường dường như không điều tra được manh mối gì.

Nghe Đinh Văn Cơ báo cáo như thế, trong lòng Quý Vân Húc đã rõ mọi chuyện, không cần Đinh Văn Cơ tìm thêm chứng cứ thì hẳn cũng có thể biết chắc chắn Thư Diệp có liên quan đến tổ chức sát thủ này. Bởi vì chính mắt hắn đã thấy rõ bản lĩnh thực sự của Thư Diệp!

“Anh lại nói lung tung gì vậy?”, Thư Diệp ra vẻ bình tĩnh nhìn Quý Vân Húc, “Em là một nghệ sĩ, anh cũng biết rồi mà.” Hắng giọng, cô nói như chắc nịch.

Lửa giận đang được kềm chế lại bùng lên dữ dội, Quý Vân Húc từng bước ép sát, khiến Thư Diệp không còn đường chạy trốn.

“Đến tận bây giờ mà em cũng không chịu nói thật sao?” Hắc gườm gườm nhìn Thư Diệp, khuôn mặt giận dữ đe dọa khiến người ta sợ hãi tột độ.

“Em muốn đi tìm Tiểu Mặc”, Thư Diệp trốn tránh câu hỏi của hắn.

Quý Vân Húc nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cô, hung hăng ôm cô vào trong ngực, như thể muốn cơ thể của hắn và Thư Diệp hoà nhập làm một, không bao giờ để cô phải đi làm những nhiệm vụ chết tiệt kia nữa. Nghĩ đến việc một cô gái yếu đuối lại phải nghe lệnh đi giết người, toàn thân hắn không kiềm được mà run lấy bầy.

Thư Diệp cảm nhận được thân thể hắn đang run, lo lắng hỏi lấy, “Anh làm sao vậy?”, Thư Diệp bị Quý Vân Húc ôm chặt, nói chuyện có chút khó khăn.

Buông lỏng Thư Diệp ra, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, hắn cúi xuống hôn lên môi cô, nụ hôn như muốn trừng phạt, mãnh liệt mút lấy đôi môi kia, trút hết ra hết cơn giận đang sôi sục trong lòng của hắn.

Thư Diệp thở hổn hển đẩy Quý Vân Húc ra, bờ môi bị hắn cắn sưng đỏ cả lên, còn hơi đau nữa, “Anh rốt cục bị sao vậy?”, nhìn vào mắt Quý Vân Húc, ánh mắt khi này còn sắc bén, không hiểu sao giây phút này trông thật buồn bã. Một người yếu đuối như Thư Diệp vừa nhìn thấy ánh mắt ấy chợt bàng hoàng không thôi, thất lòng bước tới cạnh hắn, vòng tay ôm lấy Quý Vân Húc, cô có cảm giác dường như hắn đã biết sự thật, nhưng cô lại không dám mở miệng hỏi.

“Rời khỏi Hạc Bang đi!” Quý Vân Húc nói như ra lệnh, giọng điệu lạnh lùng như không cho phép cô từ chối.

Thư Diệp khiếp sợ khi nghe hắn nói vậy, thắc mắc trong lòng cô đã được giải đáp, anh thực sự đã biết hết tất cả sự thật.

“Tạm thời em không thể đi được.” Hơn nữa, không dễ dàng thuyết phục được Bang chủ, ông ấy nhất định sẽ không đồng ý. Các sát thủ của ‘Hạc Bang’ một khi muốn rời khỏi bang hội thì nhất định phải thực hiện thành công một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, lúc ấy Bang chủ mới đồng ý cho họ rời đi.

“Cho dù là vì anh cũng không được sao?” Lòng Quý Vân Húc rối bời, nghiêm giọng hỏi cô, “Em có biết bây giờ bản thân em đang vô cùng nguy hiểm hay không?” Nhớ đến hai lần Thư Diệp bị thương trước đây, hóa ra là do bị thương khi chấp hành nhiệm vụ, lúc đó hắn đã muốn đi điều tra nhưng lại chủ quan không để ý đến.

“Em hứa với anh, sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, sẽ không để bản thân bị thương.” Thư Diệp cảm nhận được sự quan tâm của Quý Vân Húc dành cho mình. Trong mắt hắn không hề có sự ghét bỏ, cũng chẳng khinh thường, ánh mắt tràn đầy yêu thương và luyến tiếc. Giờ đây khi Quý Vân Húc đã biết được sự thật, lòng cô như trút được một tảng đá to nặng nề, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Ít nhất hắn cũng không vì chuyện này mà xua đuổi cô, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

‘Sẽ bảo vệ bản thân thật tốt’ sao? Có quỷ mới tin. Bảo vệ bản thân thật tốt thì sẽ không bị thương sao? Quý Vân Húc bị cô làm cho tức điên rồi, “Anh không muốn em hứa điều gì hết. Anh yêu cầu em lập tức rời khỏi Hạc Bang.” Lửa giận trong mắt Quý Vân Húc lại bùng lên, nhưng kèm theo đó là sự lo lắng khôn xiết, đặt cằm tựa lên đỉnh đầu Thư Diệp, hắn trêu mếu nói, “Nghe anh một lần này được không? Anh không thể rời xa em được, anh thực sự rất sợ, sợ có một ngày nào đó em chết dưới tay đối phương, vĩnh viễn rời xa anh.”

Hắn đã phải trải qua một lần đau khổ vì mất đi cô rồi, hơn nữa lại là xa cách suốt sáu năm! Đời người thì được mấy lần sáu năm chứ? Hơn nữa lần sau chưa chắc đã may mắn như thế này, sau khi chia xa lại có thể

trở về bên nhau.

“Không được rời khỏi anh, em phải ở bên cạnh anh, không được đi đâu hết.” Giờ khắc này hấn rất đổi lo lắng, lòng dạ ngổn ngang rối như tơ vò.

56. Chương 164

Chương 164. Là em dụ dỗ anh mà!

“Không được rời khỏi anh, em phải ở bên cạnh anh, không được đi đâu hết.” Giờ khắc này hấn rất đổi lo lắng, lòng dạ ngổn ngang rối như tơ vò.

Thư Diệp không biết phải trả lời hấn thế nào, đành im lặng ôm lấy Quý Vân Húc. Cứ nghĩ rằng khi hấn biết thân phận sát thủ của cô, hấn sẽ xa lánh cô, nhưng hiện tại cô vui mừng khôn xiết, lòng dâng trào niềm xúc cảm yêu thương thấm thiết, “Em yêu anh, em sẽ không bao giờ rời xa anh”.

Nhưng cô không thể đồng ý với hấn chuyện rời khỏi Hạc Bang, cô vẫn phải thực hiện nhiệm vụ sát thủ, Bang chủ có ơn cứu mạng đối với cô, ân tình này không thể nào không đền đáp, nếu như không có ông ấy, cô từ lâu không còn trên cõi đời này rồi.

Quý Vân Húc nghe được câu nói của Thư Diệp, không dám tin vào tai mình, hấn lại có thể nghe được câu ‘em yêu anh’ từ miệng của Thư Diệp. Hấn cho rằng với tính cách quật cường và bướng bỉnh của Thư Diệp, có lẽ cả đời này hấn cũng không thể nghe được những lời nói tha thiết từ cô, dù trong lòng hấn biết cô yêu hấn, cô cũng sẽ không nói ra ngoài miệng. Tuy nhiên, cô đột ngột nói ra lời từ sâu trong trái tim, lòng Quý Vân Húc reo hò phấn khích, như một chú chim sẽ đang tung tăng nhảy nhót líu lo hát.

Niềm vui ngập tràn, hấn không ngừng hôn lên má, lên môi Thư Diệp, “Anh còn tưởng rằng mình vĩnh viễn sẽ không được nghe những lời này, nhưng mà, đừng tưởng em nói thế thì anh sẽ tha cho em, không bắt em rời khỏi Hạc Bang nữa”. Quý Vân Húc lập tức trở mặt, sợ cô chỉ vì không muốn rời khỏi ‘Hạc Bang’ mà nói những lời này với hấn.

Thư Diệp lườm hấn, đúng là người không biết lãng mạn là gì, lời tỏ tình lãng mạn như vậy lại bị hấn phá hỏng, cũng không cãi lại lời hấn, cô nhượng người lên hôn môi của hấn, “Quý tổng, không nói chuyện này nữa được không?”.

Chỉ là nhẹ nhàng lướt qua môi, thân thể Quý Vân Húc như bị cô châm lửa cháy, toàn thân nóng rần rần khó chịu. Hai tay bắt đầu không an phận mò mẫm vào trong quần áo Thư Diệp, vuốt ve nụ hoa duyên dáng trước ngực, làm cho nó ngao ngễ mà đứng lên.

Thư Diệp kháng cự đẩy hấn ra, “Không được”, đang giữa ban ngày ban mặt, hai người mà làm mấy chuyện này, cô thật sự cảm thấy thán phục Quý Vân Húc, suy nghĩ hay cách làm việc của hấn đều không giống người bình thường.

“Không được cái gì?”, Quý Vân Húc biết rồi còn cố ý hỏi, trên mặt tỏ vẻ đắc ý, “Là em dụ dỗ anh trước mà!”, cô đúng là yêu tinh mà, rõ ràng là cô khơi mào dục vọng của hấn, chính cô khiến nó cháy hừng hực, vậy thì cô phải chịu trách nhiệm dập lửa cho hấn.

“Anh nói vậy!”, Thư Diệp tức giận nhìn trừng trừng Quý Vân Húc. Tự hấn suy diễn lại còn đổ cho cô dụ dỗ hấn, cô thật muốn lôi hấn ra ngoài đánh cho nhừ tử. Tuy nhiên, ý nghĩ này có hơi ác độc một tí, liền lắc đầu, muốn xoá bỏ ý nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu ngay lập tức.

Thấy Thư Diệp đang thất thần, Quý Vân Húc thừa dịp cô không chuẩn bị gì, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cả hai. Đợi đến khi Thư Diệp phát hiện ra thì hai người gần như trần như nhộng. Thư Diệp thẹn thùng cúi đầu, Quý Vân Húc ôm cô đến bên giường, hấn nằm đè lên người Thư Diệp, lòng ngực rần rần nóng bỏng dán chặt cùng với bầu ngực đầy đặn của cô.

Cảm giác tê dại khiến cho Thư Diệp vô thức mà thở dốc, rồi cũng bắt đầu đáp lại nhiệt tình của hấn.

Triền miên trong men say tình ái qua đi, Quý Vân Húc ôm chặt lấy Thư Diệp đang mệt mỏi, trong lòng hẳn vẫn chưa cảm thấy an tâm, tay nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo đang mờ dần trên bụng Thư Diệp, bờ môi không tự chủ mà hôn nhẹ lên đó.

Nếu có một ngày giống sáu năm trước cô đột ngột rời khỏi hắn, để lại hắn lẻ loi cô đơn một mình, hắn làm sao có thể sống tiếp được đây?

Thư Diệp cảm thấy bụng nhột nhột, cô nghiêng người, áp ngực vào thân thể Quý Vân Húc, Quý Vân Húc vui vẻ thỏa mãn nhìn cô tiến gần hắn, đang xoa xoa bụng cô bỗng hắn ngẩng đầu lên, tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng bóng loáng trắng nõn xinh đẹp, tham lam hít lấy hương thơm phảng phất trên người Thư Diệp.

“Cả đời này chỉ yêu em”, giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng khe khẽ rót mật vào tai cô.

*****

Quý Vân Húc ôm Thư Diệp đến khi tỉnh lại thì đã là lúc xế chiều, Thư Diệp nhanh chóng đứng dậy khỏi giường, bọn họ vậy mà lại quên mất Tiểu Mặc.

“Đừng lo, thím Trương sẽ chăm sóc thằng bé chu đáo.” Quý Vân Húc hơi cúi kính vì Thư Diệp quan tâm con trai hơn là quan tâm hắn, trên mặt hiện bốn chữ ‘Tôi đang ghen tị’ to đùng.

Thư Diệp không thèm để ý tới hắn, mặc đồ xong liền tới phòng khách, lại thấy Tiểu Mặc đang bủ môi hờn dỗi, thím Trương đang dỗ nó ăn nhưng nó lại búống bình quay đầu sang chỗ khác, cũng không chịu ăn muống cơm nào.

“Tiểu Mặc, không được hư như thế, bình thường mẹ dạy con như thế nào?”, Thư Diệp đến bên cạnh con trai.

Tiểu Mặc vẫn không nghe lời, tiếp tục bủ môi, hai má phụng phịu tức giận, “Là mẹ không tốt nên con mới giận.” Mẹ lúc nào cũng ở cùng người ba đáng ghét kia mà không cần nó.

“Được được, là mẹ không tốt, Tiểu Mặc ăn cơm trước được không nào?”, Thư Diệp cầm lấy chén cơm trên bàn, múc một muống đưa đến trước miệng Tiểu Mặc.

“Con không ăn”, Tiểu Mặc nhìn thấy Thư Diệp lại càng thêm cúi kính, còn hất đổ chén cơm trên tay Thư Diệp xuống đất.

“Tiểu Mặc”, Thư Diệp quát lớn.

Tiểu Mặc thấy Quý Vân Húc đang đi ra từ trong phòng, không hề sợ hãi, ngược lại đứng dậy kéo Thư Diệp đi ra ngoài, “Sau này chú không được chiếm mẹ của con nữa.” Cái chú này thật đáng ghét, ngày nào cũng quần quýt lấy mẹ của nó không rời, lại còn hung dữ với nó nữa.

“Con trai, con sai rồi, là con sau này không được chiếm vợ của ba mới đúng!” Quý Vân Húc chậm chậm đi đến cạnh Tiểu Mặc, xoay người Tiểu Mặc lại rồi ôm lấy nó, “con đã lớn như vậy rồi, suốt ngày bám theo mẹ không thấy xấu hổ sao?”.

Thư Diệp đỏ khóc đỏ cười nhìn hai cha con, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Chú lớn hơn tôi nhiều như thế, sao không thấy xấu hổ?”, Tiểu Mặc ranh mãnh hỏi lại.

“Việc này phải đợi khi nào con trưởng thành cưới vợ thì sẽ biết!”, Quý Vân Húc vui vẻ nhìn con trai đáng yêu, trong lòng vui sướng nói không nên lời, hóa ra cảm giác có gia đình, có con cái là như vậy.

57. Chương 165

Chương 165. Tin tưởng.

Tiểu Mặc quây đến trưa cũng thấy mệt mỏi buồn ngủ, vì Thư Diệp nhất quyết muốn về, Quý Vân Húc không thể không đưa hai mẹ con về ‘Hạc Bang’.

Ba người đang định ra ngoài lại gặp Viên Phàm và Âu Dương Thái Thái đến đây. Âu Dương Thái Thái đưa Viên Phàm đến đây để bà ấy dạy cho Thư Diệp biết tay.

Thấy Quý Vân Húc tay trái ôm Tiểu Mặc đang ngủ say, tay phải thì dịu dàng nắm lấy tay Thư Diệp, hình ảnh một nhà hạnh phúc khiến cho người ta phải ghen tị đỏ mắt.

“Thư Diệp, cô đúng là là khách mà còn to giọng hơn chủ nhà”, Âu Dương Thái Thái khinh khỉnh nhìn Thư Diệp. Cô ta dám công khai bước chân vào biệt thự của Quý Vân Húc, còn làm bộ như chim non nép vào lòng Quý Vân Húc, khiến cho Âu Dương Thái Thái ghen ghét tức tối.

“Các người đến đây làm gì?”, Quý Vân Húc nghiêm giọng quát, vẻ mặt đằng đằng sát khí khiến người ta nhìn vào mà thấy sợ, chỉ muốn quay về.

Viên Phàm cũng tỏ vẻ khinh thường nhìn Thư Diệp, soi xét cô từ trên xuống dưới, cười khẩy, “Càng ngày càng không ra thể thống gì, kẻ thứ ba mà cũng dám quang minh chính đại xuất hiện trước mặt vợ người ta.” Lời nói châm chọc khiêu khích nhắm vào Thư Diệp.

Thư Diệp nhẫn nhịn không thêm so đo với bọn họ, ôm lấy Tiểu Mặc trong tay Quý Vân Húc, “Em đi về trước”.

“Thế nào? Không còn gì để nói nên bỏ chạy sao?” Âu Dương Thái Thái không buông tha, nhìn trừng trừng vào Thư Diệp.

“Âu Dương Thái Thái, cô câm miệng lại cho tôi, ở đây không chào đón cô, mau cút đi cho tôi”, Quý Vân Húc tuyệt đối không tha thứ cho kẻ nào ức hiếp Thư Diệp, tiếp tục nắm tay Thư Diệp không cho cô đi, người phải đi là Âu Dương Thái Thái mới đúng!

“Con đúng là bất hiếu, sao con có thể đối xử với Thái Thái như vậy được, nó vì con trả giá như thế còn chưa đủ sao? Lúc chân con bị thương, một mình Thái Thái chăm sóc con, còn con thì sao? Sao con lại đối xử với nó như thế, bây giờ lại còn đưa đồ hồ ly tinh này về đây mà ức hiếp Thái Thái, lương tâm con bị chó tha rồi sao?”, Viên Phàm nhin không được, đau lòng quả trách Quý Vân Húc.

Bà không thích Thư Diệp một chút nào, dù cô ta sinh ra Tiểu Mặc thì đã sao? Cũng chẳng có gì to tát. Trong lòng bà ta thái độ đối xử giữa cháu trai và con dâu rõ ràng là khác biệt.

“Mẹ chú ý cách nói của mình đi, không được câu trước hồ ly tinh, câu sau hồ ly tinh mà mắng cô ấy! Cô ấy là người vợ duy nhất mà con thừa nhận. Nếu mẹ không tôn trọng cô ấy, cũng như không tôn trọng con, sau này mẹ không cần phải đến đây nữa!”, Quý Vân Húc nhìn chằm chằm vào Viên Phàm, lạnh giọng nói.

Viên Phàm tức giận đến mức toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn Thư Diệp. Tất cả là tại cô ta, nếu như không phải cô ta, Vân Húc và Thái Thái sẽ hạnh phúc, và nó sẽ không đối xử với bà như vậy.

“Lương tâm cô không thấy hổ thẹn sao? Hay cô vẫn muốn kiếm chác gì đó từ Vân Húc?”, Viên Phàm bị Quý Vân Húc quát tháo như vậy, nhưng vẫn không ngừng dả kích Thư Diệp.

Rốt cục Thư Diệp cũng không thể nhịn được nữa, “Tôi không có tính toán lấy bất cứ gì của anh, bà đừng có vu oan cho tôi! Tôi quen biết anh ấy trước Âu Dương Thái Thái, nếu muốn nói đến người thứ ba, cô ta mới là người thứ ba. Hơn nữa tôi cũng sẽ không vì các người phản đối mà rời xa anh ấy”. Thư Diệp cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh trước mặt Viên Phàm, nhưng thật ra trong lòng cô đang rối tinh rối mù.

Cô và Quý Vân Húc đang gặp phải vô vàn khó khăn, cho dù hai người kiên trì nhưng cũng khó có thể bên nhau. Trong lòng cô luôn hoang mang nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh.

Nghe Thư Diệp nói thế, trong lòng Quý Vân Húc vô cùng vui vẻ, hân hoan rằng cô sẽ lùi bước, bàn tay đang nắm tay Thư Diệp chuyển sang ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô, gọi thím Trương đến ôm Tiểu Mặc vào nhà, hân và Thư Diệp ở lại để đối mặt với Viên Phàm và Âu Dương Thái Thái.

Âu Dương Thái Thái đến gần Thư Diệp, đang định vung tay tát Thư Diệp liền bị Quý Vân Húc bắt được, siết cổ tay cô ta, Âu Dương Thái Thái sợ hãi mà kêu lên, lúc này đây, cô ta có cảm giác dường như tay sắp

bị gãy.

“Anh buông tay em ra!”, Âu Dương Thái Thái cảm thấy đau đớn, miệng thốt lên. Viên Phàm bước nhanh lên phía trước muốn gỡ cánh tay Quý Vân Húc đang giữ chặt tay Âu Dương Thái Thái ra.

“Nhớ kĩ cho tôi, sau này nếu cô còn đến đây mà lên mặt ra oai, đụng đến một cọng tóc của Thư Diệp, tôi sẽ khiến cô chết một cách cực khó coi”. Hai mắt Quý Vân Húc sắc bén, dọa Âu Dương Thái Thái sợ hãi, nói xong mới chậm chậm buông tay cô ta ra.

“Đi về hết cho tôi. Còn nữa, trong tuần này, luật sư của tôi sẽ liên hệ với cô, nếu cô dám không kí tên vào đơn ly hôn, tôi sẽ không tha cho cô”, Quý Vân Húc hằn nói được làm được, chỉ cần hằn nói ra nhất định sẽ làm được.

Ánh mắt Âu Dương Thái Thái trở nên nham hiểm, muốn cùng cô ly hôn sao? Không dễ như vậy đâu! Cho dù trả giá bằng hạnh phúc cả đời mình, cô thề sẽ làm cho Quý Vân Húc phải đau khổ.

“Em sẽ không ký tên!” Chỉ khi cô nhìn hai người họ chia lìa, cô mới cam tâm tình nguyện mà kí tên lên đơn ly hôn. Cô không thể dễ dàng bị đá đi như vậy! Cô cũng không phải loại người cao thượng mà đi chúc phúc cho hai người họ. Bận bè sao? Bận bè là cái gì chứ? Cô đã quyết định như vậy, tức giận mà trừng mắt nhìn Thư Diệp.

“Cô không kí thì cứ chờ đó mà xem”, Quý Vân Húc cũng không muốn nói nhiều.

Âu Dương Thái Thái đột nhiên cười lớn, rồi đi ra khỏi biệt thự của Quý Vân Húc. Viên Phàm cũng tức giận đi theo sau lưng Âu Dương Thái Thái, “Thái Thái, mẹ sẽ giúp con”, Viên Phàm chân thành nhìn cô ta.

Âu Dương Thái Thái nhìn về phía bà cười cười lễ phép, cô cần chi bà ta giúp đỡ, nhất định phải nghĩ cách tách hai người họ ra, hơn nữa còn phải tra tấn bọn họ đến chết.

*****

Đội Viên Phàm và Âu Dương Thái Thái đi khỏi, Quý Vân Húc yêu thương mà ôm chặt lấy Thư Diệp, hôn lên trán cô, “Hứa với anh mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, phải luôn tin tưởng anh, không cho phép em rời khỏi anh” Hắn chắc chắn Âu Dương Thái Thái và Đào Tĩnh Dao sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, hắn sẽ nghĩ mọi biện pháp để đối phó với bọn họ. Nhưng hắn cần Thư Diệp phải tin tưởng hắn, như thế hắn mới có thể yên tâm để đối phó hai người kia.

58. Chương 166

Chương 166: Khó có thể xa rời.

Ngoài cửa sổ từng hạt mưa bay bay lất phất, rơi tí tách bên cửa sổ, báo hiệu mùa xuân đã trở lại.

Quý Phi lưỡng lự thu dọn hành lý, ngày mai cô sẽ rời khỏi đây để trở về nước Mỹ, lòng cô ưu tư phiền muộn vô cùng. Trong đầu đột nhiên xuất hiện khuôn mặt của Thư Triết, nhưng chỉ thoáng qua trong tích tắc mà thôi. Quý Phi liền lắc lắc đầu, không thèm nghĩ đến hắn nữa.

‘Cộc cộc cộc’, tiếng gõ cửa vang lên, Chung Hiểu Dung đẩy cửa đi vào, cảm xúc quuyến luyến hiện rõ trên mặt.

“Phi Phi, con quyết định trở về Mỹ thật sao? Mẹ thật không nỡ xa con.” Chung Hiểu Dung đi tới ôm lấy con gái. Điều là lỗi của bà, nếu không phải bà tham lam tiền bạc, tranh quyền đoạt thế, mọi việc sẽ không thành ra như vậy. Kết quả Quý Vân Triển cũng chẳng ngồi được cái ghế Tổng giám đốc kia, mà Quý Phi lại phải chịu hết oan ức, tủi hờn.

Quý Phi ác cảm đẩy Chung Hiểu Dung ra, nhưng không nói gì. Nếu thật sự không nỡ thì trước đây đã không đẩy cô vào hố lửa. Nếu thực sự rơi vào tay của tên họ An kia thì cô quả thực càng thêm cảm hận bọn họ, nhưng người kia lại là Thư Triết, oán hận trong lòng cô hình như lại không lớn như thế.

“Phỉ Phỉ, con vẫn trách mẹ sao?”, Chung Hiểu Dung ai oán nhìn con gái, bà cũng rất hối hận vì quyết định trước đây của mình, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, có thể cho bà lựa chọn một lần nữa, bà nhất định sẽ không để cho Phỉ Phỉ phải chịu khổ.

Quý Phỉ vẫn không nói gì, tiếp tục im lặng.

“Mẹ sai rồi, con có thể tha thứ cho mẹ được không? Phỉ Phỉ, xin con tha thứ cho mẹ!”, Chung Hiểu Dung chân thành hi vọng Quý Phỉ tha thứ, hiểu được tâm trạng hiện giờ của bà.

“Mẹ, mẹ ra ngoài đi, để con yên tĩnh một chút được không?” Lòng Quý Phỉ rồi ren, đưa tay vuốt tóc trên đầu.

Chung Hiểu Dung vẫn chưa bỏ ý định cầu xin Quý Phỉ tha thứ, “Phỉ Phỉ, hãy tha thứ cho mẹ.” Nếu hôm nay Quý Phỉ không nói lời tha thứ bà cũng sẽ không đi.

Quý Phỉ liếc nhìn Chung Hiểu Dung, bực bội nói, “Được được, con tha thứ cho mẹ, mẹ ra ngoài đừng con đi.” Cô cũng chỉ có thể nói như vậy thôi. Một khi đã làm sai thì không phải chỉ xin lỗi, xin tha thứ là xong. Chuyện sai cũng sai rồi, không thể nào cứu vãn được nữa.

Chung Hiểu Dung lưu luyến rời khỏi phòng Quý Phỉ, sau khi đóng cửa phòng lại, Quý Phỉ nằm trên giường, lòng buồn phiền rầu rĩ. Hình ảnh Thư Triết vẫn quanh quẩn trong đầu cô, không đuổi đi được.

Rõ ràng hần là một tên khốn, nhưng trong lòng vẫn luôn khắc khoải nhớ mong hần. Ngày mai phải đi rồi, coi như lần cuối cùng cho phép bản thân buông thả mà đi gặp hần. Cho dù chỉ là liếc nhìn thôi cũng được, như vậy cũng đã đủ làm cô an tâm mà rời đi.

Quý Phỉ không chần chừ thêm, khoác ba lô, đẩy cửa đi ra ngoài.

*****

Quý Phỉ xuống xe, đi vào trong biệt thự của Thư Triết. Trong phòng tối đen như mực, không có chút ánh sáng. Thì ra hần vẫn chưa về!

Nhưng trước kia khi cô còn ở đây, giờ này hần hẳn phải về rồi chứ. Chẳng lẽ hôm nay có nhiều công việc phải giải quyết nên về trễ? Nghi hoặc trong lòng, lại không muốn trở về ngay, Quý Phỉ đi đi lại lại trước cửa biệt thự của Thư Triết.

Tuy mùa xuân sắp tới, nhưng không khí lạnh ban đêm vẫn khiến người ta run bần bật. Bởi vì đi ra ngoài quá vội vàng, Quý Phỉ chỉ lấy đại cái áo khoác đang mặc trên người. Đi ra ngoài mới phát giác trời lạnh thấu xương, hơn nữa giờ đang đứng trước cửa biệt thự của Thư Triết, nằm trên sườn núi cao, gió càng thổi mạnh hơn.

Quý Phỉ đưa hai tay lên miệng thở cho ấm, người đứng nhấp nha nhấp nhồm, hồng để cơ thể ấm áp hơn một chút.

Sau một lát, tiếng còi xe vang lên inh ỏi làm Quý Phỉ chú ý. Hần về rồi ư? Lòng vui mừng pha lẫn sợ hãi, nếu hần nhìn thấy cô thì sẽ làm gì? Nhưng cho dù ra sao đi nữa, đây cũng là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ.

Tiếng còi xe ngày càng gần, chiếc xe tíc tắc dừng trước mặt cô.

Trong xe, Thư Triết yên ổn ngủ ở băng ghế sau, do Bối Tâm Vân chở hần về. Từ khi Quý Phỉ đi, hần ngày nào cũng đến quán bar uống rượu say quay quắt, cũng chỉ mượn rượu uống say, hần mới có thể hoàn toàn đuổi hình bóng của Quý Phỉ ra khỏi đầu mình.

Cô sẽ không bao giờ trở về nữa! Mà hần cũng chẳng còn mặt mũi mà năn nỉ cô quay về.

Bối Tâm Vân dừng xe lại, không chú ý Quý Phỉ đứng trước mặt, mở cửa xe đỡ Thư Triết ở băng ghế sau ngồi dậy.

“Tổng giám đốc, dậy đi, về đến nhà rồi.” Bối Tâm Vân cẩn thận kéo góc áo Thư Triết.

“Nhà? Tôi có nhà sao?” Thư Triết uống say làm bà lảo đảo trong miệng, còi lòng đau xé. Thư Diệp đã thế, Quý Phi cũng vậy, tất cả đều bỏ hân mà đi. Rốt cuộc thì hân thua kém ở điểm nào chứ? Tại sao tất cả phụ nữ đều rời bỏ hân! Hay thật sự bản thân hân không tốt?

“Về đến nhà rồi, mau tỉnh dậy đi.” Bối Tâm Vân tiếp tục gọi hân, rồi dìu hân ra khỏi xe. Tay phải lục lọi trong túi áo Thư Triết tìm chìa khoá cửa.

Quý Phi nheo mắt nhìn Bối Tâm Vân và Thư Triết, lòng bỗng nhiên đau thắt. Bọn họ? Cô đã từng gặp cô gái này, là thư ký của Thư Triết! Thư Triết ngày nào cũng dẫn cô ta về đây sao? Hơi thở ngày trở nên gấp gáp, Quý Phi che ngực nhói đau, lom lom nhìn hai người trước mặt!

Bối Tâm Vân ngẩng đầu, lại thấy một người đang đứng trước cửa. Cẩn thận soi xét, mới nhìn ra là cô gái gặp ở khách sạn, “Cô là Quý Phi sao?” Cô ta có lẽ chính là Quý Phi mà Thư Triết nhớ mong trong lòng.

Quý Phi gật đầu, hai tay khoanh trước ngực, ôm cơ thể lạnh như băng.

“Cô là...” Im lặng một lúc, Quý Phi mở miệng muốn hỏi quan hệ giữa cô ta và Thư Triết. Lại bị tiếng nói của Thư Triết ngắt lời, “Không được nhắc đến Quý Phi, không được nhắc tên cô ta trước mặt tôi!” Cô gái đó là điểm kiêng kỵ của hân, người khác tuyệt đối không thể nhắc tới, giống như lúc trước không ai được phép nhắc tên Thư Diệp trước mặt hân.

59. Chương 167

Chương 167: Niềm vui mới

Bối Khả Tâm nghe tiếng rống giận của Thư Triết sợ tới mức cả người run như cây sậy, vội nói, “Tổng giám đốc, Quý Phi đã tới.”

Quý Phi không nói thêm gì nữa nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Thư Triết lúc này vì say rượu mà khuôn mặt ửng đỏ. Thư Triết nheo mắt như muốn nhìn rõ Quý Phi, ánh mắt ý vị sâu xa khiến Quý Phi bỗng nhiên cảm thấy hôm nay tới đây hoàn toàn là một sai lầm. Cô ngượng ngùng chậm rãi lui về sau, muốn chạy thoát khỏi tình huống xấu hổ bức bách này.

Thư Triết dường như cảm giác được cô đang lùi lại, bỗng bước từng bước chậm chạp về phía Quý Phi, “Cô còn tới đây làm gì?” Im lặng một lúc mới mở miệng nói chuyện, nhưng những lời thốt ra lại làm người ta đau lòng không thôi. Chính vì người phụ nữ này nên hân mới trở nên thế này. Cảm giác say sưa như đã không còn, mà người cũng tỉnh táo, tức giận trong lòng nhanh chóng bùng lên lan tràn khắp cơ thể, “Tôi nhớ tôi đã nói không muốn nhìn thấy cô nữa, mới đó mà cô đã quên sao?”.

Nghe Thư Triết nói như thế trong lòng Quý Phi như có vô số mũi dao nhọn mảnh liệt đâm vào tim đau đến mức không thở được. Tối nay cô tới đây chỉ tự mình rước lấy nhục nhã, chẳng lẽ còn mong đợi hân giữ cô lại hay sao. Lúc này đây, cô hối hận khôn xiết vì bản thân quá xúc động, rõ ràng biết hân không muốn nhìn thấy mình, nhưng vẫn không ngăn cản được xúc cảm trong lòng muốn tới gặp hân.

Quý Phi không trả lời hân, định quay về, nhưng khi cô đi ngang người Thư Triết, hân lại dùng sức nắm chặt cổ tay cô, “Cô tới đây làm gì?” Ánh mắt dò hỏi cùng sắc mặt làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Không làm gì cả”, Quý Phi trả lời ngắn gọn, cũng không nhìn thẳng mặt Thư Triết mà trả lời, cố sức thoát khỏi sự kềm chế của hân, “Có thể buông tôi ra không?” Giọng nói nghe không có chút cảm xúc.

Thư Triết bước tới gần Quý Phi, muốn nhìn rõ khuôn mặt cô. Khuôn mặt này mỗi ngày đều lớn vồn chập chờn trong tâm trí hân, hân chậm rãi vươn tay ra muốn chạm đến khuôn mặt trắng nõn, có chút hóc hác của Quý Phi, nhưng cô lại quay đầu đi né tránh bàn tay hân.

“Tôi muốn trở về, xin anh buông tay ra.” Tuy cô có chút hối hận về hành vi xúc động của mình nhưng ít nhất thì lòng cũng đã chết rồi. Ban đầu trong lòng cô còn có chút lưu luyến, nhưng khoảnh khắc vừa qua thì đã khiến nó biến mất hoàn toàn. Hắn chán ghét cô ra mặt, không hề có chút yêu thương nào cả.

Thư Triết buông lỏng tay để mặc cho Quý Phỉ giãy giụa, nhìn cô đăm đăm và nói, “Cô cho rằng tôi muốn giữ cô lại sao?”

Quý Phỉ nắm chặt bàn tay trắng nõn kèm chế lửa giận trong lòng, xoay người rời đi, không hề nhìn vào mặt hắn. Dù sao cũng chỉ là một người đàn ông thôi, chẳng có gì không quan trọng cả, không có cũng chẳng sao, hướng chỉ đó lại là tên đàn ông vô tâm. Quý Phỉ lấy tay lau những giọt nước mắt lăn dài trên má, nén nỗi đau trong lòng, đây sẽ là lần cuối cùng cô đau khổ vì hắn. Ngày mai cô nhất định phải quên tất cả những gì xảy ra ở đây, vĩnh viễn quên hết.

Tức giận nhìn theo hình bóng cô rời đi, Thư Triết nhanh chóng tiến lên phía trước kéo Quý Phỉ lại, “Ai cho phép cô đi?” Lửa giận trong mắt bùng bùng làm cô không thể kháng cự.

“Tôi không cần ai cho phép”. Vừa rồi không phải chính hắn không cho phép cô ở lại sao? Bây giờ lại giữ chặt không buông, hắn muốn gì đây?

Quý Phỉ chớp mắt, không muốn bị nước mắt che khuất tầm nhìn, bình tĩnh cùng Thư Triết nhìn chằm chằm nhau, “Anh không nỡ để tôi đi sao?” Bắt chước hắn liếc mắt khinh thường, dáng vẻ thông dong nói chuyện.

“Nực cười, tôi mà không nỡ để cô đi sao?” Người phụ nữ này còn dám khiêu khích hắn! Hắn nhất định sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, “Một ngày không có cô bên cạnh, tôi thấy tự do thoải mái biết bao.” Khuôn mặt cà lơ phớt phơ xoay người gọi Bối Khả Tâm, “Cô lại đây.”

Bối Khả Tâm nghe thấy Thư Triết gọi mình, ngập ngừng nhìn Quý Phỉ, không biết làm sao, cũng không dám đi về phía trước.

Thấy Bối Khả Tâm đứng thừ người không đi về phía mình, tiếng hô của Thư Triết ngày càng lớn thêm, “Còn không mau lại đây!” Xem ra những người phụ nữ này càng ngày càng không xem thường hắn rồi.

Bối Khả Tâm chậm chạp bước từng bước, mỗi bước chân tựa như nặng ngàn cân, từng bước nặng trĩu lòng. Thư Triết cũng không có rống thêm lời nào, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Quý Phỉ. Cô cũng không tránh né tầm mắt của hắn.

Đợi Bối Khả Tâm đến gần, Thư Triết vươn tay phải đặt trên vai Bối Khả Tâm vẽ tha thiết đầy tình cảm, “Giới thiệu với cô, đây chính là niềm vui mới của tôi” Nói xong, mặt còn vênh váo đắc ý.

Quý Phỉ nhìn hắn trăng trối, “Anh Thư đây có thể tìm được niềm vui mới tôi thực vui mừng cho anh. Tôi còn tưởng rằng loại người vừa tàn nhẫn vừa độc ác như anh sẽ phải sống cô độc cho đến hết quãng đời còn lại chứ.” Khi nói ra những lời này, tinh thần Quý Phỉ vô cùng mạnh mẽ, hôm nay cô đã bị anh ta xem thường một lần, không thể một lần nữa thất bại trước mặt hắn.

“Cô ghen sao?” Thư Triết bắt mắt với vẻ mặt dửng dưng của Quý Phỉ, hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt ghen tuông đố kỵ của cô, không biết là cô che giấu quá giỏi hay là trong lòng cô vốn thờ ơ như chính bề ngoài.

“Nếu nói như vậy mà khiến trong lòng anh thoải mái một chút thì cứ cho là tôi đang ghen tị đi.” Cô có điên mới ghen tị! Trên đời này cũng không phải chỉ mình Thư Triết là đàn ông. Có gì đáng để cô phải đau lòng chứ. Quý Phỉ cố gắng xoá đi sự đau đớn trong lòng.

Tay của Thư Triết càng ôm chặt Bối Khả Tâm hơn, đôi mắt u ám hẳn những mạch máu li ti, cúi đầu mãnh liệt hôn đôi môi của Bối Khả Tâm, ánh mắt lại nhìn Quý Phỉ.

Quý Phỉ đau lòng quá mức, cắn môi dưới không chịu khuất phục. Cô xoay người bước đi, nước mắt như muốn tuôn rơi, tuy nhiên, cô lại ngẩng cao đầu không cho chúng rơi xuống. Không đáng phải khóc, cô tin rằng, qua đêm nay, cuộc sống của cô lại tràn trề hy vọng, một cuộc sống mới đang đợi cô ở phía trước.

Đợi Quý Phỉ xoay người đi rồi, Thư Triết mới buông Bối Khả Tâm ra, nhìn chăm chú vào bóng dáng ngày càng rời xa hắn. Cả người bứt rứt khó chịu, nỗi đau tận đáy lòng đang lan tràn trong cơ thể hắn.

60. Chương 168

Chương 168. Hợp tác vui vẻ

Đào Tinh Dao đang cất tiếng nũng nịu quỵến rũ một người đàn ông tóc bạc tuổi khoảng năm mươi bên cạnh trong phòng, “Ông xã, anh ăn trái cây đi nè.” Vừa nói vừa lấy một quả nho đút vào miệng người đàn ông. Nhưng trong lòng lại chẳng tình nguyện như vẻ ngoài liếc mắt đưa tình của cô ta.

Người đàn ông miệng nhai nhồm nhoàm, vẻ mặt thì háo sắc nhìn Đào Tinh Dao đắm đuối, “Mấy hôm nay em làm cái gì mà cả ngày đều không thấy bóng dáng đâu.” Giọng nói có chút bất mãn bực bội.

“Em có chút việc riêng thôi! Có người ức hiếp bà xã anh, anh chẳng giúp lại còn trách em, vậy chẳng khác gì mấy người kia.” Đào Tinh Dao nghe ông ta nói vậy, lại càng sáp lại gần, bắt đầu làm nũng.

“Ừ ừ, anh là người xấu.” Vừa nói vừa hôn lên mặt Đào Tinh Dao, hai tay cũng không chịu yên phận mà luồn vào trong quần áo cô ta ngay trong phòng khách.

Đào Tinh Dao miễn cưỡng cười với lão, “Đừng vậy mà, có người nhìn thấy đấy.” Miệng nói tay thì đẩy lão già vừa mập lại vừa lùn, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

“Người nào dám nhìn, anh giết hắn ngay.” Lão nam hiểm nói xong cũng không định dừng tay lại.

Đào Tinh Dao miệng thì la hét nhưng trong ánh mắt lại hiện ra một tia xảo quyệt, cô ta nói thầm gì đó bên tai lão, một lúc sau lão cũng ngoan ngoãn mà buông cô ta ra. Đào Tinh Dao hôn một cái lên cái trán đầy nếp nhăn của lão già ấy rồi bước đi thướt tha ra đại sảnh.

Khi đi khuất tầm mắt của lão, Đào Tinh Dao lấy tay lau sạch những chỗ nước bọt ghê tởm mà người đàn ông kia để lại trên mặt, “Lão già đáng chết.” Đào Tinh Dao chửi rửa, đồng thời nhớ lại quãng thời gian cô ta cùng lão già tên Trần Lạc Tân quen biết.

Lúc đó là khi vừa mất đi đứa bé, khiến cô ta đau lòng muốn chết, lúc nào cũng muốn tìm cách để trả thù Quý Vân Húc. Đúng lúc cô ta đi vào trong quán bar thì gặp được Trần Lạc Tân. Nhìn lão vừa già vừa xấu, hóa ra lại là bang chủ của bang Phi hổ, có thể hô mưa gọi gió.

Lúc đó, Đào Tinh Dao cũng vì thích điểm đó của lão nên mới để bản thân chịu thiệt mà gả cho lão. Tuy rằng cô ta chẳng tình nguyện cũng chẳng cam lòng nhưng vì báo thù, việc gì cô ta cũng phải nhận. Lão già đáng chết Trần Lạc Tân này ngoại trừ háo sắc ra, việc gì cũng nghe theo cô ta, chỉ cần cái cô ta muốn, lão ta liền đồng ý. Chính vì vậy mới khiến cho Đào Tinh Dao cảm thấy có chút an ủi.

Cho dù cô ta có trả thù Quý Vân Húc như thế nào thế nhưng trong lòng cô ta vẫn chưa từng quên hắn, thậm chí còn có chút mong đợi rằng sẽ có kì tích xảy ra để cô ta có thể trở lại bên cạnh hắn. Có thể không? Hoàn toàn không có khả năng, chẳng qua chỉ là ảo tưởng trong lòng cô ta mà thôi.

Bang Phi Hổ là một tổ chức xã hội đen ở Đài Loan, là một bang phái cực kì có tiếng tăm, bang chủ là Trần Lạc Tân, tuy rằng là kẻ háo sắc nhưng dưới sự lãnh đạo cùng với thống trị của lão, không ai dám kháng cự mệnh lệnh, làm theo ý mình.

Dựa vào sự cưng chiều của Trần Lạc Tân cùng với sự “ngoan ngoãn” của lão, Đào Tinh Dao cũng thường xuyên sai khiến thuộc hạ giúp cô ta làm việc, mà Trần Lạc Tân cũng đồng ý việc này.

Khi phát hiện Thư Diệp cùng ‘Hạc Bang’ có quan hệ mật thiết với nhau, Đào Tinh Dao càng thêm chắc chắn Trần Lạc Tân là một quân cờ có giá trị lợi dụng rất lớn. Cho dù cô ta phải hy sinh rất nhiều thứ nhưng có được danh hiệu Trần phu nhân này, cũng không kẻ nào dám bất kính với cô ta, ít ra cũng phải nể mặt ba phần chứ đừng nói đến kẻ nào dám ức hiếp cô ta. Tuy rằng những khi cô ta cùng với Trần Lạc Tân ở cùng nhau khiến cho bản thân cô ta cảm thấy kinh tởm, thế nhưng, bỏ qua chuyện này thì cô ta lại có được cuộc sống mà nhiều người hâm mộ, coi như cũng là một sự an ủi đôi chút.

Sáng hôm nay, Âu Dương Thái Thái hẹn cô ta ra ngoài gặp mặt. Không biết người phụ nữ này tìm cô ta làm gì nhưng chắc chắn là có liên quan đến Quý Vân Húc. Hơn nữa, trong câu chuyện của hai người cũng chỉ là nói về Quý Vân Húc.

*****

“Tìm tôi có chuyện gì?”, Đào Tĩnh Dao ngồi xuống đối diện Âu Dương Thái Thái, lấy một điều thuốc từ trong túi xách ra, vẽ mặt bực bội, lời nói cũng hậm hực.

Âu Dương Thái Thái hai tay khoanh trước ngực thoải mái nhìn Đào Tĩnh Dao trước mắt, “ Là kẻ nào lại khiến cho chị Đào đây tức giận thế.” Nhượng mày cười khê.

“Tôi và cô cũng chẳng phải loại thân thiết gì, không cần gọi tôi là chị.” Đào Tĩnh Dao hung tợn trừng mắt với Âu Dương Thái Thái. Khi Đào Tĩnh Dao đi tìm cô ta hợp tác cùng với mình thì cô ta kiêu ngạo cự tuyệt, nói rằng nếu phải đối phó với Quý Vân Húc thì mình cô ta là đủ rồi, không cần tìm kẻ nào giúp đỡ, nay lại tìm đến mình, rốt cuộc là có mục đích gì.

“Chị Đào đừng như thế, lần trước là tôi không đúng, không nên mù quáng mà nhìn không ra lòng tốt của chị. Tôi đây đã biết mình sai nên mới đi tìm chị xin tha thứ.” Âu Dương Thái Thái cũng thông minh suy đoán ra là cô ta cũng vì lần trước mình cự tuyệt nên hôm nay mới tức giận như thế. Nhưng cho dù có phải giả vờ biết lỗi mà nhận sai cũng không sao, chỉ cần có thể chia rẽ được Quý Vân Húc và Thư Diệp thì lòng cô mới có thể hả giận được.

Đào Tĩnh Dao nhẹ nhàng nhả khói thuốc, ánh mắt không ngừng đánh giá Âu Dương Thái Thái, dùng ánh mắt ngờ vực nhìn chăm chú vào cô ta một lúc lâu. Thật ra, cô cùng Âu Dương Thái Thái giống nhau cũng vì chuyện báo thù nên mới phải ăn nói khép nép xin lỗi nhau như bây giờ.

“Cuối cùng cũng nghĩ thông rồi sao?”, Đào Tĩnh Dao sau khi trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện.

Âu Dương Thái Thái gật đầu, “Tôi muốn tự mình chia rẽ hai người bọn họ, chỉ như vậy trong lòng mới có thể nuốt trôi cục tức này.” Trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia nham hiểm xảo quyết, cô tự nhận bản thân vì Quý Vân Húc mà trả giá không ít, cũng từng ngu xuẩn mà cho rằng chỉ cần chính mình cố gắng, Quý Vân Húc sẽ thay đổi thái độ với mình, cũng như với Thư Diệp.

Nếu hiện tại cô đã không thể làm lòng hấn rung động được nữa, thì cô cũng chẳng thể rộng lượng nhìn hai người họ hạnh phúc.

Đào Tĩnh Dao cười, dập tắt điều thuốc trong tay, hai tay đan vào nhau để trên bàn, ra dáng của một đàn chị, “Chúc mừng cô đã nghĩ thông suốt, chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Đào Tĩnh Dao vươn tay ra. Nếu Âu Dương Thái Thái cũng chịu khuất phục, cô ta cũng không cần phải cố ý tỏ ra vẻ cao thượng làm gì nữa. Nếu hai người có cùng mục đích hợp tác với nhau sẽ càng làm cho kế hoạch thêm thuận buồm xuôi gió.

Âu Dương Thái Thái nở nụ cười, cũng vươn tay ra bắt tay cùng Đào Tĩnh Dao.

61. Chương 169

Chương 169. Thẻ yêu anh trọn cuộc đời.

“Húc, tôi đã điều tra được một ít, giống như chúng ta dự đoán, bên trong có rất nhiều chuyện không khớp với nhau, nhưng chuyện này tôi còn phải điều tra thêm nữa”, Đinh Văn Cơ báo cáo trong điện thoại.

“Trước hết nói cho tôi nghe đi”, Quý Vân Húc nghe Đinh Văn Cơ nói, trong lòng không có một chút căng thẳng, tựa như chuyện này với hắn không có ảnh hưởng gì.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt Quý Vân Húc có chút khó coi, lại có chút ai oán, hắn lấy điện thoại gọi Thư Diệp, “Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em”, tay cầm điện thoại có chút run run mãi cho đến khi điện thoại vang lên tiếng tút tút dài thì hắn mới bỏ điện thoại xuống.

*****

Quý Vân Húc hẹn Thư Diệp đi ăn cơm, hẩn ở bên trong phòng ăn vừa đợi cô đến vừa lo lắng vô cùng. Thư Diệp là người rất tuân thủ thời gian, khi hẹn người khác, dù công việc có bận đi chăng nữa vẫn luôn rất đúng giờ.

Hôm nay cũng không phải là Thư Diệp đến muộn, chỉ là do Quý Vân Húc đến sớm nửa tiếng, trong lòng hẩn nãy giờ luôn thấp thỏm không yên.

“Anh hôm nay thật đúng giờ, thật sự là hiếm thấy nha”, Thư Diệp vừa đến không có ngồi xuống đối diện Quý Vân Húc ngay mà đứng ở bên cạnh hẩn, trong lời nói xen lẫn một chút dịu dàng ngọt ngào.

Quý Vân Húc ngẩng đầu nhìn thấy Thư Diệp, phút chốc trong lòng tràn ngập vui sướng. Sự bồn chồn trong lòng hẩn đều tan biến hết cả, nhanh chóng kéo Thư Diệp vào lòng, hai tay siết sao ôm chặt lấy cô.

Thư Diệp bất ngờ vì hành động của Quý Vân Húc, vội nhìn những người xung quanh, phát hiện những bàn bên cạnh ai cũng đang nhìn chằm chằm bọn họ, Vân Húc hẩn cũng không biết đây là nơi nào sao, có ôm thì cũng nên về nhà chứ. Ở nơi đông người mà làm chuyện này khiến đôi má Thư Diệp đỏ như quả cà chua.

“Mau buông em ra, mọi người đang nhìn chúng ta kìa”, Thư Diệp ngượng ngùng nói nhỏ vào tai hẩn.

Không biết là do Quý Vân Húc không nghe được lời Thư Diệp nói hay là vì nghe được Thư Diệp nói nhưng hẩn lại cố ý làm trái, ôm cô càng chặt hơn, như muốn cơ thể hai người hoà vào làm một, không bao giờ rời xa nữa.

Thư Diệp bất đắc dĩ đẩy hẩn ra, đầu cúi thấp xuống, không dám nhìn những người xung quanh, “Anh làm sao vậy?” Tay Quý Vân Húc nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt có mùi hương dễ chịu của Thư Diệp, khiến cô nhắm chặt hai mắt tham lam mà hưởng thụ.

Quý Vân Húc không trả lời, tay cũng không buông lỏng lấy nửa giây. Với bản tính hẩn từ trước đến nay sẽ không bao giờ quan tâm đây là đâu, điều này Thư Diệp biết rõ nên đành mặc hẩn ôm, đợi đến khi hẩn thả măn thì sẽ tự động buông ra.

Quả nhiên ôm được một lúc sau thì Quý Vân Húc mới quyền luyến mà buông Thư Diệp ra, cô cũng lập tức ngồi đối diện hẩn. Cũng may ở đây là ‘Cẩm Mĩ’, cô tin rằng trước khi Quý Vân Húc đến đây cũng đã loại bỏ hết những tên “chó săn”, nếu không măn ôm của hai người khi nãy bằng trình độ phát triển của truyền thông, đã sớm được chiếu trực tiếp trên TV rồi.

Hơn nữa nhà hàng của ‘Cẩm Mĩ’ là nơi của những người ở tầng lớp thượng lưu đến, nên không giống như những chỗ thường khác, nếu là bình thường thì mọi người thấy như thế, có lẽ đã làm ầm lên rồi, nhưng những người ở đây lại khác, cuộc sống của họ thường xuyên tiếp xúc với nhiều ngôi sao ca nhạc hay diễn viên nổi tiếng. Đối với họ mà nói, dù có thấy thì cũng không có gì lạ.

Tuy Mộc Vũ đại diện tuyên bố cô đã rời khỏi giới giải trí, nhưng cô trước đây rất ít khi công khai lộ diện ở nơi công cộng, dù sao cũng cần một thời gian nữa mới xoa dịu được những tin tức không hay về cô, cũng như để những người hâm mộ có thể chấp nhận.

Ánh mắt Quý Vân Húc vẫn không rời khuôn mặt của Thư Diệp, Thư Diệp bị hẩn nhìn như vậy cũng không được tự nhiên, “Trên mặt em có dính gì sao?”, bất giác sờ lên khuôn mặt mình, thấy Quý Vân Húc không lên tiếng cô lại nửa đùa nửa thật nói, “Mới không gặp một ngày thôi, chẳng lẽ anh đã không nhớ được hình dáng em thế nào, nên bây giờ mới nhìn em hoài như vậy đúng không?”.

Rõ ràng biết không phải như thế nhưng cô vẫn cứ cố ý nói, để làm giảm bầu không khí ngọt ngào này.

“Anh muốn nhìn em thật kỹ”, Quý Vân Húc rốt cục cũng chịu thu hồi ánh mắt bị thương, cảm xúc mông lung, “Đói bụng không, chúng ta ăn cơm đi” Trả lời qua loa, câu nói tựa như mệnh lệnh, dường như hẩn trở lại làm Quý Vân Húc của trước kia, vô tình lạnh khốc, khiến cho Thư Diệp trở tay không kịp.

Thư Diệp vươn tay cầm lấy tay hẩn đang mở thực đơn, “Xảy ra chuyện gì? Nói em biết để em chia sẻ cùng anh được không?” Từng lời nói dịu dàng của cô vang bên tai hẩn, ấm áp rót mật vào tim.

“Nếu anh nói anh muốn em hứa với anh một chuyện, em sẽ hứa chứ?”, Quý Vân Húc cầm lấy tay của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, ánh mắt nghiêm túc khiến Thư Diệp lúng túng không biết phải làm sao. Hắn đột nhiên nghiêm túc như vậy khiến cô căng thẳng, rốt cuộc chuyện gì khiến hắn trở nên thất thường, cư xử lạ lùng như thế chứ.

Thư Diệp không biết phải trả lời như thế nào, cô không biết mình có khả năng làm được theo yêu cầu của hắn không, “Trước tiên anh phải em nghe xem đã, coi em có thể làm được không”, giọng nói trở nên dè dặt, sợ hắn sẽ tức giận khi cô không đồng ý với hắn ngay.

“Em nhất định có thể làm được”, trên mặt Quý Vân Húc vừa rồi lộ ra cảm xúc bi thương bây giờ lại trở nên có chút kích động, “Anh muốn em thề mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì em cũng phải ở bên cạnh anh, cùng anh đi hết cuộc đời này, không rời xa nhau, yêu anh trọn đời trọn kiếp”, lời nói chân thành ánh mắt không có lấy một tia giả dối, hắn không cần kiếp sau gì hết, chẳng qua chỉ là điều ảo tưởng. Hắn chỉ cần cả đời này cô thuộc về hắn là đủ. Trong lòng hắn vĩnh viễn chỉ có mình cô, không có người thứ hai.

Thư Diệp nghe được lời hắn nói, cô hít thở sâu một hơi, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt, khẽ gật đầu đồng ý.

Bất kể sau này có bao nhiêu người phản đối chuyện hai người, trong lòng cô đã hạ quyết tâm nhất định phải vượt qua mọi khó khăn, cùng hắn dùng cảm đối mặt, chỉ với nghị lực và sự kiên định của hai người thì mới xây dựng cuộc sống bình yên và hạnh phúc.

62. Chương 170

Chương 170. Thân phận gì?

Sau khi dùng cơm xong, Quý Vân Húc nắm tay Thư Diệp lặng yên cùng đi tản bộ trên con đường vắng vẻ. Tay của Thư Diệp bị Quý Vân Húc nắm rất chặt, đáy lòng không khỏi buồn cười.

“Em có bay đi đâu, anh làm gì mà phải nắm chặt như vậy chứ?”, Thư Diệp dừng bước. đứng đối diện với hắn.

Quý Vân Húc không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn. Trên mặt hắn nở nụ cười nhẹ nhàng, khiến lòng người ấm áp.

Thấy hắn cứ cười ngây ngô như vậy, Thư Diệp cũng không hỏi tiếp, tiếp tục bước đi.

Một lúc lâu sau, Quý Vân Húc rốt cục cũng cất tiếng nói, “Diệp, chúng mình sinh một đứa em gái cho Tiểu Mặc đi”, giọng nói vô cùng nghiêm túc chân thành.

Thư Diệp giật mình nhìn vào Quý Vân Húc hôm nay có gì đó khác thường, “Rốt cục hôm nay anh làm sao vậy?”, lại nói ra những lời không đầu không đuôi như vậy.

Bàn tay Quý Vân Húc nắm hai tay của Thư Diệp chuyển lên nắm bờ vai nhỏ nhắn của cô, rồi ôm cô vào lòng, “Không có gì, chỉ là anh muốn chúng ta sớm được ở bên nhau, không muốn suốt ngày xa nhau thì nhiều, bên nhau thì ít”, giọng nói tràn ngập yêu thương và mang chút buồn bã khó lòng phát hiện được.

Lần này là Thư Diệp trầm mặc, cô không biết chuyện có thêm đứa con và xa nhau thì nhiều, bên nhau thì ít có liên quan gì nhau, cô mãi vẫn không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng Quý Vân Húc.

Cho dù hai người có thông thả dạo bước thì chẳng mấy chốc họ cũng đã tới cửa ‘Hạc Bang’.

“Em phải vào rồi, anh đi đường nhờ cẩn thận”, giọng nói Thư Diệp nhẹ nhàng lọt vào tai Quý Vân Húc, tay cô khẽ vuốt đôi mày đang chau lại của hắn.

Quý Vân Húc bắt lấy tay của Thư Diệp, “Em đã nói thì nhất định phải làm được”, hắn nhắc lại lời hứa của Thư Diệp lần nữa, không cho cô nuốt lời.

“Em biết rồi, Quý tổng, anh mau trở về đi”, Thư Diệp giục hấn trở về, chuyện này còn nói nữa không biết khi nào mới dừng lại, Thư Diệp lo hấn về muộn như vậy sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy không muốn dong dài nữa.

Quý Vân Húc gật đầu đồng ý, “Em vào trước đi, để anh nhìn em vào nhà rồi anh sẽ về”, hấn buông tay cô ra, nhưng Thư Diệp không có vào ngay lập tức, mà bước tới hôn nhẹ lên đôi môi hấn như chuồn chuồn lướt nước, “Ngủ ngon, về rồi phải nghỉ ngơi thật tốt”, hôm nay hấn lạ như vậy, chắc chắn đã có gì xảy ra nên mới như thế, nếu hấn không nói ra nhất định là chuyện khó xử nên cô cũng hiểu chuyện không hỏi nhiều.

Nhìn Thư Diệp xoay người rời đi, Quý Vân Húc bỗng xúc động muốn tiến lên ôm chặt cô, vĩnh viễn bao bọc cô trong vòng tay mình. Thấy Thư Diệp chuẩn bị bước vào bên trong phòng khách của ‘Hạc Bang’, Quý Vân Húc như muốn phát điên, chạy lên ôm lấy cô từ phía sau, Thư Diệp bị hành động của hấn làm sợ tới mức kêu lên một tiếng.

“Đừng sợ, là anh”, giọng nói trầm ấm của Quý Vân Húc vang lên bên tai Thư Diệp, ôm chặt lấy thân thể của cô, đầu tựa trên vai Thư Diệp, “Anh rất nhớ em, để anh ôm em một lúc nữa”.

Thư Diệp xoay người lại vòng tay ôm cổ Quý Vân Húc, ngẫm đồng ý yêu cầu của hấn, đối mặt với tình cảm nồng nàn của Quý Vân Húc, lòng cô đau đáu nỗi xót xa.

*****

“Chúng ta gặp nhau đi” Buông điện thoại xuống, ánh mắt Quý Vân Húc sâu thẳm khó lường như đáy đại dương.

Quý Vân Húc chọn một nhà hàng Nhật Bản rất kín đáo, đặt một gian phòng rồi kiên nhẫn ngồi bên trong đợi người đến.

Một lát sau, tiếng ken két vang lên, cửa mở ra, Bang chủ ‘Hạc Bang’ tiến vào, đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống.

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi”, giọng nói của Bang chủ uy nghiêm, không thể coi thường, gương mặt vẫn đeo mặt nạ như thói quen.

“Tại sao ông lại phản đối tôi và Thư Diệp ở bên nhau?”, Quý Vân Húc vào thẳng vấn đề, không còn vẻ ngạo mạn kiêu căng như trước đây, trong ánh mắt tràn ngập sự chờ đợi, hi vọng có thể nhận được đáp án trái ngược đáp án mà hấn biết.

Ánh mắt sắc bén của Bang chủ ‘Hạc Bang’ nhìn chằm chằm vào Quý Vân Húc, lúc lâu sau mới lên tiếng trả lời, “Cậu không cần phải biết lý do gì hết, nếu cậu yêu Thư Diệp thật lòng thì hãy buông tha cô ấy, hai người nếu tiếp tục sẽ không có hạnh phúc”. Nếu Quý Vân Húc dám một mình tìm ông ra nói chuyện, thì có thể thấy được hấn yêu Thư Diệp thật lòng, nhưng có một số chuyện không phải cứ yêu nhau thật lòng thì sẽ hạnh phúc.

Điều kiện tiên quyết khi hai người yêu nhau muốn mãi mãi hạnh phúc bên nhau, thì trước hết phải nhìn xem hạnh phúc đó có mang đến bất hạnh hay đau khổ cho bất ai không đã.

“Mặc kệ ông có phản đối như thế nào đi chăng nữa, tôi sẽ không bao giờ rời xa cô ấy, trừ khi tôi chết”, gương mặt Quý Vân Húc kiên định khiến cho Bang chủ phải thay đổi đôi chút về cái nhìn trước đây của ông về hấn. Trước đây ông vẫn luôn cho rằng Quý Vân Húc không phải thật lòng yêu Thư Diệp, chẳng qua chỉ là bản tính háo thắng, nhất định là phải có được Thư Diệp của hấn mà thôi, nhưng bây giờ xem ra, hấn thực sự nghiêm túc, cho dù trước đây hấn từng làm rất nhiều chuyện khiến Thư Diệp đau lòng khổ sở, chắc có lẽ cũng vì quá yêu và ghen tị.

“Nếu cậu đã khẳng định như vậy thì chúng ta cũng không cần lãng phí nhiều thời gian của nhau nữa”, Bang chủ đứng dậy muốn rời đi, nhưng lại bị lời nói của Quý Vân Húc làm cho khiếp sợ.

“Vì sao không nhận Thư Diệp, ông tưởng có thể giấu cô ấy suốt đời sao?”, giọng nói của Quý Vân Húc vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, ánh mắt hoài nghi pha lẫn sự bất đắc dĩ nhìn thẳng vào Bang chủ.

Bang chủ cũng không phủ nhận như phản ứng của người bình thường, nếu Quý Vân Húc đã tìm đến ông để nói về bí mật này, chứng tỏ hấn đã biết được không ít chuyện. Vì vậy, nếu còn giả vờ không biết nữa thì

chỉ có làm mình thêm khó xử, mất hết trang nghiêm của bản thân.

“Đây là chuyện của tôi, không cần cậu phải quan tâm, cậu chỉ cần nhớ rõ nếu cậu yêu Thư Diệp thật lòng thì hãy buông tay, rời xa cô ấy đi”, ông thẳng thừng nói Quý Vân Húc.

“Bây giờ ông lấy thân phận là bang chủ của cô ấy để yêu cầu tôi hay lấy thân phận là cha của cô ấy ra lệnh cho tôi đây?”, Quý Vân Húc hỏi lại, ánh mắt hắn ngập tràn trong oán trách và tức giận. Là một người cha, sao ông ta có thể ép con gái mình đi theo con đường sát thủ?! Khiến cô ấy cận kề trong nguy hiểm, thương tích đầy mình.

63. Chương 171

Chương 171. Gánh vác hết thủy thử thách tình yêu.

Ngoài sự khiếp sợ khi này, Bang chủ cũng không có biểu hiện là kinh ngạc hay giật mình gì. Ông đứng là xem thường tên Quý Vân Húc này rồi, hắn không phải đơn giản, hắn muốn biết điều gì liên có thể điều tra ra được. Ông đã cố giấu bí mật này nhiều năm như vậy, không nói cho ai biết.

“Không cần biết tôi lấy thân phận gì, chỉ cần một ngày tôi còn sống, cậu và Thư Diệp đừng mong sẽ được ở bên nhau”, Bang chủ nói chắc như đinh đóng cột. Trước đây, ông đã sai lầm khi thấy Thư Diệp một thân một mình mà vẫn cho phép cô sinh Tiểu Mặc, nếu lúc trước không giữ lại Tiểu Mặc thì bây giờ không phải đây dựa không dứt với tên Quý Vân Húc này.

“Đừng quên trước đây chính cậu khiến nó suýt nữa mất mạng, nếu không phải vì trận hỏa hoạn kia, tôi cũng sẽ không mang nó đi”, Bang chủ nói thêm. Thật ra ông cũng hoàn toàn không muốn để Thư Diệp dính dáng đến ‘Hạc Bang’. Nếu không phải Thư Diệp ở Quý gia bị đối xử tệ đến mức tính mạng bị đe dọa thì ông cũng không muốn ra tay cứu, thả để cô có một cuộc sống gian khổ một chút cũng không muốn để cô đi theo con đường sát thủ này.

Nhưng có nhiều chuyện không thể làm khác được, gia nhập ‘Hạc Bang’ thì phải tuân theo quy tắc của ‘Hạc Bang’, không thể vì chuyện riêng của bản thân mà phá vỡ nội quy trong bang được.

“Ông cho rằng do tôi phóng hỏa sao?”, Quý Vân Húc hỏi lại.

Bang chủ nghe Quý Vân Húc nói vậy, ý muốn nói rằng người phóng hỏa kia thực sự không phải là hắn. Hơn nữa, sau trận hỏa hoạn kia ông cũng có âm thầm đi điều tra nhưng cũng không tra được manh mối gì. Tuy nhiên, ông cũng có thể đoán được chuyện này không liên quan gì đến Quý Vân Húc.

“Chẳng lẽ cậu không có trách nhiệm trong chuyện này sao? Khi đó, nếu không phải tôi xuất hiện kịp thời thì chỉ dựa việc cậu khóa trái cửa lại, nó chắc chắn không thể thoát thân, sớm bị thiêu chết trong biển lửa rồi. Cậu cứ coi như nó đã chết trong trận lửa sáu năm trước đi”, tuy không nhìn được vẻ mặt của Bang chủ nhưng cũng có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong lời nói của ông.

Quý Vân Húc không muốn giải thích gì thêm về chuyện chia tay Thư Diệp, hắn hẹn ông ta gặp mặt không phải để nói về chuyện của hắn và Thư Diệp, hắn chỉ muốn biết rõ vì sao lại bắt Thư Diệp phải đi vào con đường không thể quay lại này. Dù rằng hắn biết Thư Diệp và Mộc Vũ cùng với những sát thủ khác trong bang được che giấu thân phận rất tốt. Cảnh sát hầu như không tìm được một chút dấu vết gì để lại, nhưng chuyện gì cũng có trường hợp ngoại lệ, ai có thể chắc chắn rằng tương lai cô sẽ không bị cảnh sát bắt hay sẽ không bị giết khi đang làm nhiệm vụ?

Quý Vân Húc giận đến run người, từng trận cuồng phong đang cuộn cuộn gào rít trong lòng, khiến hắn không thể bình tĩnh được nữa. Hắn tuyệt đối sẽ không để cô rời xa hắn thêm một lần nữa.

“Nếu ông thực sự muốn tốt cho cô ấy thì đừng để cô ấy tham gia bất cứ nhiệm vụ nào nữa, ông có thể không nhận cô ấy nhưng ông không thể để cô ấy lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng”, sắc mặt Quý Vân Húc càng ngày càng trở nên âm trầm khó coi. Hắn quả thật không thể hiểu nổi cách làm của ông ta, mỗi việc đều nói

là muốn tốt cho Thư Diệp, nhưng sự thật là chính ông ta lại đẩy Thư Diệp xuống vực sâu, không cho cô ấy một con đường lui.

Bang chủ kinh ngạc khi thấy Quý Vân Húc biết quá nhiều chuyện của bang hội nhưng không có biểu lộ ra ngoài.

“Cậu biết rất nhiều chuyện về ‘Hạc Bang’ chúng tôi. Cậu có biết là hiện giờ cậu đang rất nguy hiểm không?”, Bang chủ lớn tiếng đe dọa, giọng nói vô cùng lạnh lẽo. “Nếu cậu còn tiếp tục lằng nhằng như vậy nữa, nói không chừng mục tiêu tiếp theo của chúng tôi lại chính là cậu. Hơn nữa người giết cậu cũng có thể chính là Thư Diệp”, Ông ta không phải chỉ nói suông, vì bang hội, ông ta không thể để mặc mạng sống của mọi người mà buông tha Quý Vân Húc, cho dù là giết nhầm đi chăng nữa.

Không ai biết rõ mọi chuyện trong bang trừ những sát thủ của tổ chức, người ngoài nếu biết tí chuyện của tổ chức thì đã thiệt mạng lâu rồi. Tuy không rõ Quý Vân Húc làm sao biết được nhưng trực giác mách bảo ông rằng Quý Vân Húc là một nhân vật vô cùng nguy hiểm đối với ‘Hạc Bang’ chính.

“Nếu cô ấy thực sự phải đến giết tôi, ông nói cô ấy cuối cùng sẽ chọn ông hay là tôi đây?”, Quý Vân Húc vẻ mặt tự tin hỏi như là đã nắm chắc trăm phần trăm Thư Diệp sẽ chọn mình. Nhưng sự thật trong lòng hẳn hoàn toàn không dám chắc chắn, đối mặt với chuyện lựa chọn khó khăn như vậy, Thư Diệp sẽ quyết định như thế nào vẫn chưa ai biết chính xác cả.

Bang chủ im lặng nhìn Quý Vân Húc trừng trừng đang ngời đối diện.

Ông ta đứng dậy đi ra cửa, không muốn bàn thêm về chuyện này với Quý Vân Húc, “Tôi hy vọng cậu nhớ rõ lời tôi đã nói”, nói xong thì xoay người rời đi.

Chuyện đã tới nước này, nếu Quý Vân Húc nói ra thân phận thật sự của ông cho Thư Diệp biết, ông cũng thể che giấu được nữa, cái gì đến sẽ đến, cho dù ông đã giấu chuyện này suốt hai mươi năm qua, nhưng đến cuối cùng vẫn phải để con gái ông biết, người cha này chính là thành viên xã hội đen.

Vốn chỉ muốn từ xa nhìn con gái sống cuộc sống bình thường giản đơn, nhưng tiếc rằng không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, đưa đẩy con gái ông cuốn vào ‘Hạc Bang’.

*****

Đợi Bang chủ đi rồi, Quý Vân Húc mới bình tĩnh lại, quan hệ giữa hắn và Thư Diệp cứ tiếp tục rắc rối phức tạp như vậy, liệu hai người có thể vượt qua được vô vàn thử thách để ở bên nhau hay không?

Ngay từ đầu, hắn chưa từng nói ra những hoài nghi trong lòng mình, hắn muốn đợi Đinh Văn Cơ điều tra rõ ràng sau đó mới quyết định nên làm như thế nào! Thế nhưng hiện tại trong lòng hắn rối như tơ vò, thật sự là không biết nên làm thế nào.

Quý Vân Húc lấy nhẫn kim cương đã chuẩn bị từ lâu trong túi áo ra, mở hộp, và nhìn thật lâu. Chắc chắn sẽ có một ngày hắn có thể tự tay đeo chiếc nhẫn này vào tay cô, cùng cô bước vào lễ đường kết hôn, nhưng giờ đây mọi thứ dường như trở nên mơ hồ, hắn có thể mất đi tất cả nhưng hắn không thể không có Thư Diệp.

Nếu ông trời muốn thử thách tình yêu của họ, vậy hãy để hắn gánh vác hết thảy, chỉ cần cô không rời xa hắn.

64. Chương 172

Chương 172. Cho cô ta xem trò hay.

Quý Vân Húc lái xe vô định trên đường cao tốc. Hắn không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với hai người họ nữa.

Một lúc sau xe rốt cục cũng dừng trước cửa biệt thự của hắn, Quý Vân Húc từ từ xuống xe đi đến cổng chính thì thấy Âu Dương Thái Thái đang đứng trước cổng đợi hắn.

“Quý tổng hôm nay làm sao mà lại giống như chó chết chủ thể này, chẳng lẽ Thư Diệp kia mới đó đã vút bỏ anh hả?”, Âu Dương Thái Thái vô cùng hả hê khi thấy bộ dạng suy sụp của Quý Vân Húc, hẳn cũng có ngày hôm nay, bình thường chẳng phải hẳn luôn kiêu ngạo sao.

“Cút ngay cho tôi!!!”, Quý Vân Húc phát cáu gầm lên.

Âu Dương Thái Thái giống như không nhìn thấy hẳn đang tức giận, “Tôi làm xong chuyện của tôi thì sẽ tự đi”, nhẹ nhàng giẫm giày cao gót tới gần Quý Vân Húc.

Bị mùi nước hoa nồng gắt trên người cô ta xộc vào mũi, Quý Vân Húc lùi lại mấy bước, hẳn đột nhiên cảm thấy chóng mặt hoa mắt, hẳn muốn nói “Cô...”, còn chưa nói xong liền ngã lộn ra đất.

Đợi cho Quý Vân Húc ngã xuống đất, Âu Dương Thái Thái lấy ra từ trong túi một lọ nước hoa nhỏ, cẩn thận xem xét kỹ rồi đứng lên. Hóa ra thứ này lại dùng tốt như vậy! Trước khi Đào Tĩnh Dao cho cô uống thuốc giải thì đã xịt thuốc thuốc mê này lên khắp người cô, cô cũng không biết gì về nó, chỉ biết nó có thể bắt Quý Vân Húc một cách dễ dàng mà thôi.

Âu Dương Thái Thái ngồi chồm hổm bên cạnh Quý Vân Húc, móng tay sắc nhọn đâm lên mặt hẳn, không biết cái gì gọi là thương tiếc, “Không thể ngờ được anh cũng có ngày rơi vào tay tôi”, vẻ cười cợt trên mặt cô ta ngày càng nham hiểm, ánh mắt xảo trá mang đầy thù hận, Âu Dương Thái Thái cô không thể dễ dàng tha thứ kẻ nào đắc tội với mình, Quý Vân Húc cũng vậy mà Thư Diệp cũng thế.

*****

Đào Tĩnh Dao ngồi bắt chéo chéo chân, miệng ngậm điếu thuốc lá. Nhìn qua không khác gì đàn chị, hai mắt nhìn trừng trừng Quý Vân Húc đối diện, vẻ mặt cùng ánh mắt khiến người ta không thể đoán ra điều gì.

“Cô muốn đối phó với anh ta như thế nào?”, Đào Tĩnh Dao lên tiếng phá vỡ yên lặng trong phòng, ánh mắt đang nhìn Quý Vân Húc bỗng nhìn của Âu Dương Thái Thái về đầy đắc ý lại có chút hả hê.

“Đương nhiên là từ một thủ đoạn nào cả, càng thâm độc thì càng tốt”, Âu Dương Thái Thái lưng dựa vào cánh cửa, mặt hướng về phía Đào Tĩnh Dao. Thực ra thì bây giờ trong lòng Âu Dương Thái Thái không còn lưu luyến tình cảm với Quý Vân Húc, không giống như Đào Tĩnh Dao còn yêu say đắm hẳn ta.

Khóe miệng Đào Tĩnh Dao khẽ nhếch, chậm rãi đi đến gần chỗ Quý Vân Húc hai tay bị trói trên cột.

“Hắt nước để hẳn ta tỉnh cho tôi”, Đào Tĩnh Dao đứng bên cạnh Quý Vân Húc một lúc, kể đó đột nhiên lùi lại ra phía sau rồi ra lệnh cho thuộc hạ đứng bên cạnh.

“Vâng, phu nhân”, thuộc hạ cung kính tuân mệnh, ngay một lúc sau thì xách đến một thùng nước lạnh thấu da thấu xương đến, giội thẳng lên người Quý Vân Húc.

Bị giội nước lạnh, Quý Vân Húc lập tức tỉnh lại, lắc lắc đầu để xua đi nước lạnh trên mặt mình, đang định lấy tay để lau thì lại kinh ngạc phát hiện hai tay của mình không thể nhúc nhích, bị trói chặt cứng.

Hắn nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh lẽo vạn phần khiến người khác không lạnh mà run.

“Cô lại muốn chơi trò quái quỷ gì nữa đây?”, giọng nói của Quý Vân Húc lạnh lùng hung ác, cũng không phải vì mình đang rơi vào tay Đào Tĩnh Dao mà khí thế thua kém cô ta, hẳn vẫn lạnh lùng ngang nhiên như trước.

Đào Tĩnh Dao cười như không cười, thông thả bước đến trước mặt hẳn, “Anh nói sai rồi, không phải tôi muốn chơi đùa trò quỷ gì mà là chúng tôi muốn chơi đùa trò quỷ gì mới đúng”, vừa nói ánh mắt liếc nhìn về phía Âu Dương Thái Thái.

“Xem ra anh đắc tội với không ít người đâu!”, Đào Tĩnh Dao hả dạ khi người khác gặp họa, giọng nói vang lên bên tai Quý Vân Húc lại vô cùng chói tai.

Lúc này Âu Dương Thái Thái cũng chậm rãi đi đến chỗ Quý Vân Húc, “Cảm giác thế nào? Quý Vân Húc kiêu ngạo ngang tang trước đây đâu rồi, sao hôm nay lại suy sụp mà rơi vào cảnh quần bách như thế này. Hiện tại anh có thấy hối hận chút nào không, vì Thư Diệp mà anh đã trả giá không ít đâu”. Mặc dù trong lòng cô không còn yêu Quý Vân Húc như lúc đầu, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không ghen ghét. Thư Diệp chẳng có điểm nào tốt hơn cô cả, thế mà Quý Vân Húc chẳng thèm liếc mắt đoái hoài đến cô.

“Muốn làm gì thì làm đi, nhưng mà tôi cảnh cáo hai người, đừng để cho tôi sống sót ra khỏi nơi này, nếu không hai cô đừng mong sau này có ngày nào yên thân”, Quý Vân Húc không hề thấy sợ hãi, mà cũng không có gì đáng sợ cả. Hơn nữa, hắn cũng tính trước hai ả này không dám làm gì hắn.

“Đúng là chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng, anh nghĩ chúng tôi không dám ra tay với anh sao?”, vẻ mặt Âu Dương Thái Thái khinh khỉnh nhìn Quý Vân Húc.

Đào Tĩnh Dao trầm mặc suy nghĩ nhìn hai kẻ đang đối chọi kia, bỗng nhiên lên tiếng, “Chúng tôi sẽ không làm hại anh, vì thế anh không cần phải lo lắng, chỉ có điều, chúng tôi vô cùng căm ghét hai người cho nên sẽ không dễ dàng mà buông tha cho hai người có được cuộc sống hạnh phúc”, cô ta hiểu rõ Quý Vân Húc chỉ cần không liên lụy gì đến Thư Diệp thì hắn dù có chịu đau khổ hơn đi chăng nữa thì cũng không là gì. Nhưng nếu kéo thêm Thư Diệp vào, hắn liền lập tức như ngựa mất cương, không có người điều khiển, hoàn toàn mất đi phương hướng, vô cùng rối loạn.

“Cô nghe rõ cho tôi, nếu cô dám động đến cô ấy, dù chỉ một sợi tóc, tôi sẽ khiến cô chết không toàn thân”, Quý Vân Húc tỏ ra hung hăng hơn, giọng nói và vẻ mặt như kẻ khát máu khiến cho Âu Dương Thái Thái đứng một bên thôi cũng cảm thấy run rẩy, Thư Diệp, Thư Diệp, trong lòng hắn ngoại trừ cô ta thì còn có cái gì nữa?!

“Anh không biết bao nhiêu lần đã nói làm cho tôi chết không toàn thân, chết rất khó coi nhưng tiếc rằng tôi hiện giờ vẫn đang sống rất tốt, tốt hơn cả trước kia”, Đào Tĩnh Dao nở nụ cười trào phúng, “Có lẽ tôi còn phải cảm ơn sự tuyệt tình của anh, nhờ thế tôi mới gặp được một người chồng yêu thương tôi như bây giờ”. Cô ta cố ý khoe ra trước mặt Quý Vân Húc, muốn nhìn thấy vẻ mặt hối hận hoặc ghen tị của hắn, chút thôi cũng được.

Tuy nhiên, cô ta lại đánh giá quá cao địa vị bản thân trong lòng Quý Vân Húc, trên mặt hắn không hề một chút biểu cảm, hiện tại, trừ Thư Diệp ra, trong lòng hắn cũng chẳng có hình bóng của một ai nữa.

Đào Tĩnh Dao kéo áo Quý Vân Húc, ghen đến đỏ mắt, ôm hận mà nghiêng răng nói, “Không phải lo lắng gì hết, chúng tôi cũng không tổn thương gì bảo bối của anh đâu, chỉ có mấy trò hay muốn cho cô ta xem thôi!”.

65. Chương 173

Chương 173. Miếng thịt bò đến miệng sao có thể nhổ ra được?

Đào Tĩnh Dao lấy từ trong túi xách ra một túi nhỏ gì đó, để trước mặt Quý Vân Húc, lắc qua lắc lại, “Có biết đây là thứ gì không?”, cười khoái chí, cô ta nói tiếp “Ăn vào có thể giúp anh đạt cực khoái đấy”.

“Là thứ gì vậy?”, Âu Dương Thái Thái trợn mắt nhìn thứ trong tay Đào Tĩnh Dao, còn tò mò hơn cả Quý Vân Húc.

“Muốn biết là gì sao? Chờ một lát nữa sẽ biết ngay thôi. Hơn nữa, cô còn phải cảm ơn tôi vì đã tốt với cô như vậy nữa đấy.” Nhìn đôi mắt hồ ly và gian xảo của Đào Tĩnh Dao, sắc mặt Âu Dương Thái Thái hơi tái mét.

“Cô dẹp mấy cái trò đó đi, có gan thì thả tôi ra, đừng làm mấy cái trò dê tiện bỉ ổi này”, Quý Vân Húc cũng mập mờ đoán được thứ trong tay Đào Tĩnh Dao là gì, hắn hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào Đào Tĩnh Dao, tất cả là tại hắn lúc trước đã quá chiều chuộng cô ta, để cô ta trở nên thế này, bằng không cô ta đừng hòng có cơ hội mà vênh váo trước mặt hắn như bây giờ.

Đào Tĩnh Dao lùi lại, hai mắt mở to, giả vờ vô tội sợ hãi, “Anh đừng thứ chứ, làm tôi sợ lắm đó nha, sợ lắm đó, tôi vốn dĩ là kẻ ti tiện bỉ ổi phải đối mặt với người vĩ đại anh đây, sợ vô cùng”.

“Cút ngay cho tôi, có giỏi thì thả tôi ra”, giọng nói Quý Vân Húc lạnh lẽo hung ác, hai mắt sắc lẹm như mắt chim ưng, trong lòng cũng có chút lo lắng, ả đàn bà độc ác Đào Tĩnh Dao thực sự sẽ cho hắn ăn thứ trong tay cô ta. Nếu vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Thái Thái từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào gói màu trắng trên tay Đào Tĩnh Dao, cảm thấy có gì đó rất không đúng. Đào Tĩnh Dao cũng để ý đến ánh mắt của Âu Dương Thái Thái, bước thong thả đến gần cô ta, “Tò mò cái này là gì sao?”, nói xong thì cười lớn, tiếng vang khắp căn phòng.

Cô ta mở gói màu trắng, lộ ra ít bột màu trắng trước mặt Âu Dương Thái Thái, sau đó cúi xuống bên tai Âu Dương thì thầm điều gì đó khiến vẻ mặt Âu Dương Thái Thái càng ngày càng trắng bệch, trong lòng Đào Tĩnh Dao lại càng phần khích hơn.

“Cô có phải là nên cảm ơn tôi không? Thỏa mãn đúng mong muốn của cô rồi”, cô ta nhẹ nhàng vỗ vai Âu Dương Thái Thái, sau đó xoay người căn dặn thuộc hạ, “Bỏ thứ này vào miệng hẩn cho tôi, không được để rơi ra ngoài”, cái này là do cô vất vả lấy từ chỗ Trần Lạc Tân, không thể uống phí công sức của bản thân được.

“Dạ”, tên thuộc hạ tuân lệnh Đào Tĩnh Dao, sau đó lập tức hành động, hẩn định bắt Quý Vân Húc mở miệng ra nhưng Quý Vân Húc liếc chết mím chặt môi, hai chân không ngừng đá về phía tên kia, “Cút!!!”, hẩn tuyệt đối không để cho bọn họ thực hiện được âm mưu, hẩn không thể làm việc gì có lỗi với Thư Diệp, không muốn làm cô phải khổ sở, đau lòng. Càng không thể vì chuyện này mà khiến cho hẩn và Thư Diệp lại phải xa nhau.

“Không cần phải tức giận như vậy, có khi lát nữa anh còn phải cảm ơn tôi đó”, Đào Tĩnh Dao khoanh hai tay trước ngực vô cùng khiêu khích nhìn Quý Vân Húc đang tức giận, để xem hẩn còn tỏ vẻ cao thượng được nữa hay không.

“Trói hai chân hẩn lại cho tôi!”, một câu mệnh lệnh, ngay sau đó bọn thuộc hạ lập tức trói chặt hai chân đang vùng vẫy của Quý Vân Húc, hai chân bị trói thẳng đứng, một tên đang cạy miệng của hẩn ra, Quý Vân Húc không làm gì được mấy tên đó, chỉ có thể gào thét đến khản giọng, lúc này lại có một tên khác đứng trước mặt Quý Vân Húc, đem cả gói bột màu trắng đổ vào miệng của hẩn rồi ra sức mà đổ nước vào ép hẩn nuốt hết bột trắng kia vào bụng.

Quý Vân Húc bị bọn họ bóp mặt khiến hai má sưng đỏ lên, khuôn mặt vô cùng hung tợn, trợn mắt tức giận nhìn Đào Tĩnh Dao, “Rồi cô cũng sẽ bị báo ứng!!!”. Khi nói lời này, Quý Vân Húc đột nhiên nhớ lại trước đây Thư Diệp cũng từng nguyên rửa hẩn sẽ gặp báo ứng. Quả nhiên, hôm nay đúng là hẩn đã gặp phải báo ứng! Nhưng Đào Tĩnh Dao, cô ta chắc chắn cũng không có kết cục tốt đẹp gì!

“Thật sao, khi làm người tốt tôi không thấy hạnh phúc bao nhiêu, vậy mà khi làm người xấu ngược lại làm cho tôi thấy cuộc đời này cũng thật thú vị, nếu có gặp báo ứng, tôi đây cũng cam tâm mà làm người xấu!” Đào Tĩnh Dao tỏ vẻ ‘chẳng sao cả’, dù sao đời này cô cũng không nghĩ lại nhận được một chút yêu thương quan tâm của Quý Vân Húc. Nếu vậy, không bằng để cho hẩn nhớ kỹ bản thân cô ti tiện, xấu xa thế nào, khiến hẩn cả đời này cũng không quên được cô.

“Anh có muốn biết trong bột màu trắng này có trộn gì không?”, Đào Tĩnh Dao nhìn Quý Vân Húc, lúc lâu sau mới chậm rãi nói ra, “Không chỉ có thuốc kích dục như anh nghĩ mà còn có trộn thêm một chút ma túy trong này, không biết hai thứ này cùng kết hợp sẽ khiến anh có phản ứng thế nào, bây giờ tôi thực nóng lòng muốn xem công hiệu của nó!”.

“Đồ đàn bà chết tiệt!”, đôi môi Quý Vân Húc trở nên run rẩy, cố gắng gằn từng chữ từ trong họng ra. Toàn thân bỗng nhiên cảm thấy mất hết sức lực, nên làm gì bây giờ? Mới đầu cứ tưởng bột trắng kia chỉ có thuốc kích dục, không ngờ lại còn có thêm thuốc phiện. Một khi đã nghiện, cuộc sống của hẩn từ nay về sau coi như bị hủy hoại chứ đừng nói gì đến tương lai của hẩn và Thư Diệp.

Đào Tĩnh Dao đền gần Quý Vân Húc, đưa đôi tay thon dài nhỏ nhắn vuốt ve khuôn mặt hẩn, “Anh nói xem, nếu Thư Diệp mà nhìn thấy anh và người đàn bà khác lên giường, không biết cô ta sẽ có thấy thế nào, chắc là buồn lắm nhỉ!” Giọng nói cố ý dịu dàng, hơn nữa lại còn giả bộ rất đáng thương.

“Thả tôi ra”, Quý Vân Húc bỗng nhiên cảm thấy mặt mình nóng như bị bỏng, thân thể càng lúc càng nóng hơn, cực kì khó chịu. Hô hấp cũng dần dần trở nên dồn dập, trầy trật lắm mới mở miệng nói được.

“Làm sao có thể thả anh ra được, miếng thịt bò đến miệng còn có thể nhả ra được sao?”, Đào Tĩnh Dao ngồi dậy cười ha hả, tiếng cười khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Âu Dương Thái Thái chau mày, cẩn thận nhìn gương mặt đang vô cùng thống khổ của Quý Vân Húc.

“Em Thái Thái, còn lại đành phải dựa vào em, hai người vốn là vợ chồng, chuyện này chắc em phải quen thuộc quá rồi” Trong lòng Đào Tĩnh Dao chợt nổi lên sự ghen tị, nhưng cô ta không thể hiện ra ngoài, cố gắng giữ vững bình tĩnh để nói.

Thấy sắc mặt Âu Dương Thái Thái thay đổi, giọng nói Đào Tĩnh Dao lại vang lên, “Em Thái Thái chẳng lẽ mềm lòng rồi sao? Hãy nghĩ lại xem hấn đã đối xử với em như thế nào, em phải trả lại hấn, không thể yếu đuối để hấn có thể ức hiếp được! Hơn nữa em quên nhiệm vụ của chúng ta hôm nay rồi sao, chúng ta chính là muốn chia rẽ hấn với người hấn yêu”.

66. Chương 174

Chương 174. Cảm thấy thế nào hả?

Âu Dương Thái Thái nghe Đào Tĩnh Dao nhắc, trong lòng giống như tỉnh ngộ, không còn cảm giác bất rút như khi nãy. Quý Vân Húc đối với cô rõ ràng rất lạnh nhạt, nếu hấn đã đối xử tàn nhẫn với cô như vậy thì sao cô phải đau lòng vì hấn, người như hấn không đáng nhận được dù là một chút đồng cảm hay thương hại.

Thấy mặt Quý Vân Húc càng ngày càng đỏ, trong lòng Đào Tĩnh Dao lại vô cùng vui sướng, “Vân Húc, giờ anh hãy thoải thích tận hưởng với Thái Thái đi, tôi sẽ đem hình ảnh đặc sắc này của anh gửi cho Thư Diệp, chia sẻ cho cô ta chút vui vẻ của hai người”, mặt không đỏ tâm không loạn, nói ra như vậy đã không còn là Đào Tĩnh Dao dịu dàng, hiền hậu trước đây.

“Sao cô có thể trở nên ác độc đê tiện như vậy?”, Quý Vân Húc cố kiềm chế lửa nóng trong người, khuôn mặt đỏ bừng, gắng sức lắm mới nói được câu này ra khỏi miệng.

“Tất cả đều là do anh cả! Anh hỏi hay lắm, nếu trước kia anh không bắt tôi phải bỏ đứa bé, để tôi ở bên cạnh anh thì việc hôm nay cũng không xảy ra. Tất cả đều là anh tự chuốc lấy!”, nói đến chuyện quá khứ, Đào Tĩnh Dao trở nên vô cùng kích động. Nếu trước đây hấn không tuyệt tình với cô như vậy, dù là tốt hơn một chút thôi thì hôm nay cô cũng sẽ không phải báo thù!

Ánh mắt Quý Vân Húc dường như không thể tập trung một chỗ, trở nên vô cùng rã rời. trong cơ thể như có một luồng lửa nóng hừng hực thiêu đốt, nhưng trên trán lại toát mồ hôi lạnh, thân thể không ngừng run rẩy. Có lẽ hai loại thuốc cùng trộn lẫn vào nhau nên gây ra phản ứng như vậy.

“Em Thái Thái, em phải nắm chắc cơ hội này, không phải lúc nào cũng có cơ hội tốt vậy đâu! Nếu ở chỗ này có thể mang thai con của Quý Vân Húc, em có thể tổng cổ được Thư Diệp đi”, Đào Tĩnh Dao vừa nói vừa đưa tay xoa bụng Âu Dương Thái Thái, trong mắt ẩn chứa một chút khinh bỉ nhưng rất khó phát hiện. Nếu chỉ một đứa con mà có thể giữ được Quý Vân Húc như lời nói thì Đào Tĩnh Dao cô đã chiếm được hấn ta từ lâu rồi.

“Bắt đầu đi, đừng lè mề nữa! Nếu lần này cô không phối hợp cho tốt, chúng ta không còn cơ hội hợp tác lần nữa đâu!”, thúc giục Âu Dương Thái Thái.

Âu Dương Thái Thái cuối cùng cũng đi đến trước mặt Quý Vân Húc với vẻ mặt cảm xúc khó lường nhìn hấn, giống như vui sướng khi người khác gặp họa. Nhưng trong lòng vẫn có chút hối hận, người khác khó có thể đoán được.

“Tôi nói rồi, tôi nhất định phải nhìn thấy ngày mà anh và Thư Diệp bị chia rẽ, sau đó sẽ làm theo lời anh ký tên vào đơn ly hôn, anh thấy tôi có thể làm được không?”, Âu Dương Thái Thái hoàn toàn không còn kinh hãi giống lúc nãy, bản thân đã bình tĩnh lại như lời nói của Đào Tĩnh Dao, không thể mềm lòng. Nghĩ lại trước đây hấn đối với mình như vậy thì dù bây giờ có giết chết hấn ngàn vạn lần cũng không thể giảm nỗi hận trong lòng cô, như thế này là đã quá nhân từ với hấn rồi!

Quý Vân Húc cảm thấy toàn thân vừa mềm nhũn vừa khô nóng, càng ngày càng khó chịu, hoàn toàn không nghe được Âu Dương Thái Thái nói gì.

Đào Tĩnh Dao lấy điện thoại di động ra hướng về phía Quý Vân Húc chụp hình, “Gửi ảnh chụp bộ dạng thảm hại này của anh gửi cho Thư Diệp xem, anh nói cô ta sẽ có phản ứng như thế nào nếu nhìn thấy?”, nhắm vào Quý Vân Húc, bấm nút chụp rồi gửi đi. Lát sau cầm lấy di động gọi, “Tiểu Diệp, thấy ảnh tôi gửi có đẹp không?! Nếu muốn nhìn rõ hơn nữa thì trong vòng mười lăm phút nữa nhanh chân mà đến đây đi”.

Đào Tĩnh Dao căn bản không để cho Thư Diệp có cơ hội mở miệng liền nhanh chóng cúp máy, “Để Tiểu Diệp xinh đẹp quyến rũ của chúng ta nhìn thấy dáng vẻ khoái lạc đến mệt mỏi của anh và Thái Thái, anh nói xem chuyện này sẽ phản kích đến cỡ nào đây!”, Đào Tĩnh Dao cất tiếng cười lớn đầy nham hiểm.

“Thả hần xuống”, lớn tiếng ra lệnh cho thuộc hạ đem Quý Vân Húc thả xuống, tay chống cằm, bộ dạng vừa khinh thường lại nghiền ngẫm nhìn Quý Vân Húc.

*****

Thư Diệp sau khi nhận được điện thoại thì sốt ruột, nhanh chóng tìm Mộc Vũ để nghĩ cách đối phó.

Đào Tĩnh Dao xem ra cũng đã tính trước thời gian từ ‘Hạc Bang’ tới nơi này cũng chỉ chừng mười lăm phút, nên cô ta kiên nhẫn ngồi trên xích đu cao cấp đợi Thư Diệp đến.

Không đến mười lăm phút, Thư Diệp và Mộc Vũ đã cấp tốc đến địa điểm mà Đào Tĩnh Dao hẹn sẵn.

Thư Diệp vô cùng giận dữ đá bay cánh cửa, “Quý Vân Húc ở đâu? Tôi khuyên cô mau thả anh ấy ra! Nếu không đừng trách tôi không khách sáo với cô”, Thư Diệp hung hăng quát lên.

Hôm nay mặc kệ chuyện gì xảy ra, cô cũng phải cho Đào Tĩnh Dao một bài học, nếu không cô ta sẽ gây chuyện với cô và Quý Vân Húc!

“Tiểu Diệp, sao tính tình vẫn cứ dễ nổi nóng thế hả, cẩn thận có lúc lại tổn thương chính mình đấy”, Đào Tĩnh Dao cũng không hề sợ Thư Diệp, cùng Thư Diệp nói chuyện mà giọng điệu vẫn cứ nhỏ nhẹ như vậy, làm người nghe không khỏi thấy run lên.

“Chị im đi, mau thả anh ấy ra”, Thư Diệp tới gần Đào Tĩnh Dao, nháy mắt bóp chặt cổ cô ta, dùng sức mà bóp, nếu có thể cô thật muốn bẻ gãy cổ cô ta.

Mộc Vũ đứng lúc ngăn Thư Diệp lại, hẳn có thể hiểu được lo lắng trong lòng Thư Diệp, nhưng chuyện quan trọng trước mắt là phải làm cho Đào Tĩnh Dao nói ra Quý Vân Húc ở nơi nào.

“Nói, anh ta ở chỗ nào?”, Mộc Vũ giữ lấy hai tay đang xúc động của Thư Diệp.

Cổ được buông lỏng, Đào Tĩnh Dao vội ho khan ra tiếng, nuốt ngược, có chút hoảng sợ, ánh mắt nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào Thư Diệp, cô ta bắt đầu trở nên mạnh mẽ từ lúc nào, ra tay nhanh như chớp như thế.

“Cô không nói tức là muốn chết phải không?”, Thư Diệp nóng lòng, không thể đợi chờ thêm một giây nào nữa. Trong đầu cô thoáng hiện lên hình ảnh Quý Vân Húc bị trói chặt, thân thể nháy mắt trở nên cứng đờ, lo lắng sợ hãi như đang lan tràn khắp ngõ ngách trong cơ thể.

Sau khi trấn định bản thân, Đào Tĩnh Dao lại bắt đầu bộ dạng dương dương tự đắc lúc nãy, “Tôi nói này Tiểu Diệp, cô sao lại không biết điều gì hết, lại đi cản trở vợ chồng người khác ân ái thế hả, thực sự thì tôi cũng chẳng muốn cô thấy cảnh ân ái mặn nồng của hai vợ chồng họ rồi đau lòng đâu! Nhưng mà nếu cô đã nài nỉ thì tôi cũng chỉ có thể làm theo ý của cô mà thôi”, Đào Tĩnh Dao lắc nhai một hồi xong thì ấn cái điều khiển từ xa trên xích đu, ngay lập tức rèm cửa sổ sắt đất của phòng đối diện từ từ được kéo ra.

67. Chương 175

Chương 175. Hành vi hèn hạ

Xuyên qua cửa kính trong suốt có thể nhìn thấy nửa người trên của Quý Vân Húc trần trụi đang chống hai cánh tay, đang cùng Âu Dương Thái Thái hôn nhau. Thực ra hẳn đang cố kiềm chế lại luồng nhiệt nóng mạnh mẽ dồn dập kéo tới trong người, chống đỡ cơ thể, thực chất là không có chạm vào Âu Dương Thái Thái, mặt tiếp tục toát mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy.

“Thấy không, vợ chồng người ta đang ân ái như vậy, chúng ta sao có thể làm kì đà cản mũi chứ”, Đào Tĩnh Dao thông dong bước tới gần cửa sổ.

Thư Diệp không thể tin được nhìn Quý Vân Húc đang nằm rạp xuống, mày cau lại, trong tim như có ngàn vạn mũi khoan đang đâm vào, đau không thể tả.

“Cô đã làm gì với anh ấy?”, Thư Diệp nói chuyện có chút run rẩy, tuy đau lòng nhưng cô không tin, nhất định là Đào Tĩnh Dao đã dùng thủ đoạn, nếu không tại sao mới lúc này hẳn còn bị trói chặt, lúc này lại cùng Âu Dương Thái Thái quần quýt trong phòng.

“Tiểu Diệp, cô hỏi vui thật, sao tôi có thể quản được anh ta ân ái với người nào, cô không phải không biết rõ tính cách của hắn là như thế nào sao”, Đào Tĩnh Dao cố ý nói hòng chia rẽ Thư Diệp và Quý Vân Húc, nói lời này cũng hơi oan ức cho Quý Vân Húc, tuy rằng hắn ngang ngược lạnh lùng nhưng không phải là người trăng hoa.

Thư Diệp nhìn mở to hai mắt nhìn Quý Vân Húc, cả chớp mắt cũng không, tuy vừa rồi nghe Đào Tĩnh Dao nói vậy nhưng cô vẫn không tin, “Để tôi vào trong”.

Đào Tĩnh Dao liếc mắt ngó Thư Diệp, làm ra vẻ lắc lắc đầu, “Haiz, nếu cô muốn tự rước lấy nhục nhã, tôi cũng không có cách nào khác”, sau đó ra hiệu cho thuộc hạ mở cửa.

Lúc này trong cơ thể Quý Vân Húc như đang nổi từng đợt từng đợt sóng trào, cơ thể như căng ra, đỏ hồng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hắn cắn chặt môi muốn làm giảm đau đớn trong người, môi bị cắn đến chảy máu, từng giọt từng giọt rơi trên mặt Âu Dương Thái Thái, Âu Dương Thái Thái thấy máu liền sợ hãi, đẩy Quý Vân Húc ra.

Mà cảnh tượng vừa rồi lọt vào trong mắt Thư Diệp và Mộc Vũ, Thư Diệp khẩn trương nhanh chóng đến gần trán Quý Vân Húc, lại thấy mặt hắn đỏ, cảm thấy có gì đó không bình thường, Thư Diệp không nhịn được càng nhấn chặt mày.

“Cô đã cho anh ấy ăn cái gì?”, Thư Diệp ngẩng đầu lạnh lùng chất vấn Đào Tĩnh Dao.

Thư Diệp đem mặt mình chạm vào trán Quý Vân Húc, vừa đưa tay ra nhặt quần áo khoác lên người hắn, “Anh chịu đựng một chút, chúng ta trở về”, cô nhẹ nhàng nói thầm vào tai Quý Vân Húc, trong ánh mắt tràn đầy tình cảm yêu thương luyến tiếc.

“Cô ở ‘Hạc Bang’ lâu như vậy mà không biết tôi cho hắn ăn cái gì sao? Nhưng mà cũng chỉ là một chút thuốc kích dục mà thôi”, Đào Tĩnh Dao ở Hổ Bang lâu như vậy đương nhiên cũng biết mấy thứ này, cô tin rằng Thư Diệp cũng thừa biết đó là gì, bang phái nào mà chẳng có mấy thứ này chứ? “Chỉ là có bỏ thêm một chút ma túy vào thôi. Dựa vào tiền tài quyền thế của Quý gia, cho Quý Vân Húc có nghiện ma túy thì cả gia đình họ Quý hút cũng không thể phá sản đâu. Nhưng quan trọng nhất là thứ này có thể khiến hắn sáng khoái!” Đào Tĩnh Dao ngẩng cao đầu nhìn Quý Vân Húc bên cạnh Thư Diệp.

Thư Diệp cắn môi dưới, thật sự không thể nhịn được nữa, lập tức xông tới hung hăng cho Đào Tĩnh Dao một cái tát, “Đồ hèn hạ, tiểu nhân bỉ ổi, không cần chúng tôi ra tay thì ông trời nhất định sẽ trừng trị cô!”.

Thuộc hạ thấy Đào Tĩnh Dao bị đánh liền từng người một xông đến chỗ Mộc Vũ và Thư Diệp đang che chở cho Quý Vân Húc, Quý Vân Húc dùng sức nhéo vào người hòng mượn sự đau đớn mà kiềm chế bản thân đang chật vật. Lúc này ý thức của hắn coi như đã minh mẫn, hắn đoán một lát nữa thôi hẳn nhất định sẽ không thể khống chế bản thân như bây giờ.

Quý Vân Húc đưa tay ra cố gắng bắt lấy tay Thư Diệp, xoay người ôm lấy thân thể của cô. Chỉ là một cái ôm bình thường như vậy lại khiến cho Quý Vân Húc kêu lên một tiếng, cảm giác hưng phấn truyền khắp cơ thể, có lẽ ma túy đã bắt đầu phát tác mà lần ắt tác dụng của thuốc kích dục. Cơ thể hắn đột nhiên trở nên lâng lâng, khuôn mặt ửng đỏ ngậy ngốc cười.

“Dẫn anh ta đi”, Mộc Vũ đỡ Quý Vân Húc từ trên mặt đất lên.

“Muốn trốn sao, không dễ như vậy đâu”, để bọn họ chạy thoát một lần sao rồi, há có thể để bọn họ chạy thoát từ trong tay cô lần thứ hai. Cho dù phải bỏ mạng, cô cũng không tiếc. Trên đường xuống địa phủ mà có bọn họ làm bạn cũng không tệ.

“Xông lên cho tôi”, mấy tên thuộc hạ nghe lệnh Đào Tĩnh Dao xông đồng loạt xông lên tấn công Thư Diệp và Mộc Vũ. Một mình Mộc Vũ chỉ có thể ngăn cản bọn họ mà không tiếp tục đỡ được Quý Vân Húc đang mơ mơ hồ hồ. Quý Vân Húc lập tức vùng ra mà ôm chặt lấy Âu Dương Thái Thái, không kiềm chế được mà hôn lên gương mặt cô ta.

Âu Dương Thái Thái có chút giật mình nhìn Quý Vân Húc bỗng đứng lại nhiệt tình, biết rõ là do thuốc bắt đầu tác dụng mới khiến hắn trở thành như vậy, nhưng vì ghen tức với Thư Diệp nên cũng hòa theo hắn, “Ông xã, không cần gấp gấp như vậy, chúng ta sang phòng khác nào”, giọng điệu cực kì ẻo lả và suồng sã.

Thư Diệp không đếm xỉa gì đến đối thủ đang đánh tới liên tục, liều mạng chạy tới chỗ Quý Vân Húc, kéo hắn đi, không để cho Âu Dương Thái Thái đưa hắn đi nơi khác, “Buông ra!”, vừa nói vừa kéo tay đang giữ Quý Vân Húc của Âu Dương Thái Thái ra. Lúc này Quý Vân Húc đã hoàn toàn không thể khống chế mình, không hề biết người trước mắt là ai, cả người loạng choạng, bổ nhào về phía Thư Diệp và Âu Dương Thái Thái.

Thuộc hạ của Đào Tĩnh Dao thấy Thư Diệp không đề phòng, đánh một cú nặng nề vào sau lưng cô, một ngụm máu tươi lập tức phun ra từ trong miệng của Thư Diệp. Mộc Vũ thấy vậy nhanh chóng vượt qua bọn thuộc hạ đang bao vây mình, chạy vọt đến bên Đào Tĩnh Dao, lấy tốc độ nhanh nhất chĩa súng vào đầu cô ta.

Mộc Vũ cũng là bất đắc dĩ mới phải làm thế, nếu không phải bất khả kháng thì tuyệt đối không dùng súng, bởi vì không chỉ liên quan đến tính mạng của bản thân mình mà còn liên quan đến chuyện sống chết của toàn bộ sát thủ trong ‘Hạc Bang’, nếu Đào Tĩnh Dao tiết lộ chuyện ngày hôm nay thì ‘Hạc Bang’ nhất định sẽ gặp phải tai họa ngập đầu, nhưng hắn không thể trở mặt nhìn Thư Diệp bị thương.

“Bảo thuộc hạ của cô dừng tay ngay lập tức, nếu không tôi bắn chết cô!”, gương mặt Mộc Vũ lộ ra vẻ mặt lạnh lùng hung ác.

68. Chương 176

Chương 176. Tha tội chết

Đào Tĩnh Dao cũng đã gặp qua nhiều loại người, đương nhiên sẽ không vì vậy mà khiếp sợ, “Nếu anh không sợ cảnh sát tới đây tóm cổ cả bọn thì cứ việc ra tay”, vẻ mặt vô cùng khiêu khích, không có một vẻ gì cho thấy cô ta đang sợ hãi.

“Nếu cảnh sát có đến thì người đầu tiên bị tóm chính là cô mới đúng! Cô ép người khác hút ma túy, cô nói thử xem, với cái tội này, cô sẽ “được” ngồi mấy năm tù đây?”, Mộc Vũ cũng đe dọa Đào Tĩnh Dao, hắn cũng không muốn cảnh sát đến làm rùm beng mị chuyện, nếu đã là ân oán riêng tư thì để bọn họ tự giải quyết.

“Tôi cũng chẳng nói suông! Nếu phải ngồi tù thì nhất định sẽ kéo mấy người theo, các người tàng trữ vũ khí, anh nói cảnh sát sẽ xử tội thế nào hả?”, muốn đo sức với Đào Tĩnh Dao cô sao, không có cửa đâu! Đương nhiên cô cũng chỉ nói thế thôi, cô sẽ không đem Hổ bang – chỗ dựa vững chắc nhất – tiêu tàn được.

Nếu cảnh sát nhúng tay vào, nhất định không chỉ mình ‘Hạc Bang’ bị điều tra mà ngay cả Hổ bang cũng không tránh khỏi liên lụy. Lúc đó Trần Lạc Tân không giết cô mới là lạ! Từng nghe Trần Lạc Tân kể về Hổ bang, kinh tế tài chính của Hổ Bang trong những năm gần đây chủ yếu dựa vào việc vận chuyển ma túy, nếu bị mất nguồn kiếm tiền quan trọng này, cô chắc chắn sẽ bị toàn bộ người trong bang giết sống.

“Được, chúng ta thử xem”, Mộc Vũ ra tay trong chớp mắt bóp chặt cổ cô ta, muốn làm cho Đào Tĩnh Dao phải khuất phục, súng nhắm ngay cửa sổ sát đất bắn “đùng” một tiếng, ngay lập tức mấy người trong nhà ngừng đánh nhau, Quý Vân Húc cũng bị tiếng súng này làm cho sợ hãi mà ngừng lại hành động điên cuồng của mình. Nhưng chỉ dừng lại chốc lát, hần lại bắt đầu hưng phấn lên mà kéo tay Thư Diệp, xé quần áo của cô.

Trên trán Mộc Vũ đã mơ hồ nổi gân máu, buong lỏng cổ Đào Tĩnh Dao ra, “Tốt nhất nên biết điều một chút, nếu không tôi lập tức lấy mạng cô”, ánh mắt sắc bén, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run sợ. Đào Tĩnh Dao vẫn còn đang rùng mình vì phát súng vừa rồi, nghĩ lại vẫn thấy sợ, hơi khấn trương, nói không được tiếng nào, nuốt nuốt cổ họng đang khô khốc, cố gắng lùi lại phía sau, “Để cho bọn họ đi”, tuy rằng không cam lòng mình lại bị thất bại nhưng theo tình thế hiện tại, thì tên Mộc Vũ này rất khó đối phó, quả là một người không đơn giản.

Thư Diệp lấy hết sức kéo Quý Vân Húc, muốn nhanh chóng đưa hần rời khỏi nơi này. Vì tác dụng của thuốc, hần cứ liên tục giãy dụa khỏi Thư Diệp, mà sức lực lại mạnh bình thường rất nhiều.

“Ha ha ha...”, Đào Tĩnh Dao cười phá lên, dù nhiệm vụ hôm nay không đạt được kết quả như mong muốn, nhưng cũng coi như đã đạt được một nửa. Thấy Quý Vân Húc cứ như tên điên, cô quả thật rất hả dạ.

“Tiểu Diệp, nhìn thấy Quý Vân Húc như thế trong lòng có thấy khó chịu không?”, dù Mộc Vũ vẫn đang chĩa súng vào đầu cô nhưng cô vẫn muốn nói ra, không muốn nghẹn lại trong lòng.

Thư Diệp lạnh lùng liếc Đào Tĩnh Dao, vẫn tiếp tục cố gắng ôm chặt Quý Vân Húc, dìu hần đi ra xe. Mộc Vũ chưa nhìn thấy Thư Diệp an toàn đi đến xe thì không dám nói lỏng tay cầm súng dí vào trán Đào Tĩnh Dao.

“Mộc Vũ, tôi thực sự thấy tiếc cho anh, một lòng vì Thư Diệp, anh nhận lại được cái gì? Thực sự không đáng chút nào!”, Đào Tĩnh Dao thấy Thư Diệp đã đi xa rồi bắt đầu quay sang chằm chọc Mộc Vũ.

Mộc Vũ vẫn nhìn chăm chăm theo Thư Diệp, nên cũng không quan tâm lời lảm nhảm vớ vẩn của Đào Tĩnh Dao, cô ta mở to mắt quan sát, thấy họng súng hơi hơi lệch hướng khỏi trán của mình thì hung hăng đánh mạnh vào lồng ngực Mộc Vũ, Mộc Vũ ôm ngực đang đau, cơn đau kịch liệt truyền đến trong nháy mắt, cố gắng chống đỡ cơ thể, lấy chìa khóa trong túi ra dùng hết sức lực ném về phía Thư Diệp rồi hô to, “Hai người trở về trước, tôi sẽ gặp các người ở ‘Hạc Bang’”.

Một tay Thư Diệp giữ Quý Vân Húc đang điên dại lần tới, một tay nhặt lấy chìa khóa trên đất, “Không, em muốn anh cùng em rời khỏi nơi này”, sao cô có thể để cho Mộc Vũ một mình ở lại đối phó với bọn người đó, nếu là Mộc Vũ trước kia thì cô còn có thể yên tâm, nhưng hiện tại anh ta chỉ cần dùng sức một chút là bệnh tim sẽ tái phát.

Mộc Vũ thấy Thư Diệp đang định quay lại thì vội vàng lên tiếng quát, “Dừng lại, mau đi đi, tin anh, anh có thể đối phó với bọn họ! Đừng làm anh phải phân tâm, mau đưa hần đi đi”. Mặc kệ có khó khăn thế nào, hần cũng phải kiên trì không để cho bản thân ngã xuống. Đôi môi Mộc Vũ đã trở nên trắng bệch. Nhưng vì Thư Diệp đứng cách hần khá xa nên không nhìn thấy rõ sắc mặt tái mét của hần.

Quý Vân Húc lúc này lại càng nổi điên hơn, vùng khỏi tay Thư Diệp, tiếp tục xé rách quần áo cô, Thư Diệp không thể làm gì khác đành phải rời khỏi nơi này, “Anh nhất định phải cẩn thận”, cô nhú mào lời Quý Vân Húc vào xe, ngồi vào vị trí tay lái rồi nhanh chóng chạy đi.

“Thật đáng thương! Sao có thể nhẫn tâm mà bỏ anh lại đây chứ?” Đào Tĩnh Dao chặc lưỡi, giả bộ thở dài, nhìn mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Mộc Vũ, cô ta hỏi, “Rất đau sao?”, cô ta chắc chắn Mộc Vũ mắc bệnh gì đó không thể nói ai biết, nếu không mới chạm một chút thì sao có thể đổ mồ hôi lạnh như thế được chứ.

Mộc Vũ tiếp tục gắng sức dí súng vào trán Đào Tĩnh Dao, toàn thân đang run rẩy, Đào Tĩnh Dao đẩy nhẹ Mộc Vũ một cái, hần không chống đỡ được, chân loạn choạng cả người lao đảo, “Anh như vậy mà còn muốn khống chế tôi hả?”, tiếng cười nhạo phát từ miệng cô ta càng ngày càng lớn. Đẩy Mộc Vũ ngã xuống đất, khinh khỉnh nói, “Tôi tội nghiệp anh nên sẽ tha chết cho anh”, Đào Tĩnh Dao xem mình như một vị đế vương cổ đại, nắm trong tay quyền lực có thể khống chế quyền sinh tử của người khác.

“Nhưng mà vẫn phải nhận chút trừng phạt nho nhỏ này”, Đào Tĩnh Dao cười đắc ý.

*****

Thư Diệp lái xe chạy trên đường cao tốc với tốc độ như vũ bão. Hiện tại phải nhanh chóng đưa Quý Vân Húc tới bệnh viện để hẩn bình tĩnh lại, giờ hẩn như kẻ điên, hoàn toàn đánh mất ý thức. Hẩn ngồi phía ghế sau vẫn tiếp tục làm loạn, sau đó hai tay còn vòng lên chỗ Thư Diệp lái xe, vuốt ve ngực Thư Diệp, bỗng nhiên từ trên ngực Thư Diệp chuyển sang giữ lấy tay lái.

“Anh mau buông tay ra!”, Thư Diệp hoảng sợ la lên, nếu hẩn còn náo loạn như vậy, hai người sẽ chết chắc.

69. Chương 177

Chương 177. Tất cả đều là anh sai.

Nhưng Thư Diệp lại không nở lòng nào trách cứ hẩn, vì biết hẩn làm vậy đều do thuốc trong người đang phát tác. Quý Vân Húc lại không nghe thấy lời của Thư Diệp, ra sức mà quay tay lái. Thư Diệp không thể làm gì khác ngoài việc tập xe vào một bên đường cao tốc.

Sau khi dừng xe, Thư Diệp đang định quay sang quát bảo Quý Vân Húc dừng lại ngay, nhưng vừa mới quay đầu lại liền bị hẩn mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi, không buông lỏng lấy một giây.

Thư Diệp cố gắng đẩy hẩn ra khỏi người, bây giờ cô hoàn toàn không có lấy một chút tâm trạng nào mà làm chuyện này, Mộc Vũ đang còn trong tay Đào Tĩnh Dao, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nhưng nghĩ đến chuyện Quý Vân Húc dùng mà túy, toàn thân Thư Diệp run rẩy đến cứng ngắc.

“Nghe lời em, chịu đựng một chút, chúng ta lập tức đi bệnh viện”, dù biết nói như vậy cũng vô ích, nhưng lúc này cô cũng bó tay rồi, không biết phải làm sao để hẩn ngồi yên một chỗ.

Quý Vân Húc thô lỗ kéo Thư Diệp từ chỗ ghế lái ra ghế sau, đầu cô bị va vào xe đau đến mức la thành tiếng, với sức lực của cô thì đương nhiên không đọ lại với sức của hẩn, cô hoàn toàn bị hẩn kẹp chặt. Do Quý Vân Húc dùng sức quá mạnh khi kéo Thư Diệp, nên tay của cô nhiều chỗ bị trầy xước mà chảy máu, hẩn đề cô xuống, cuồng dă hôn lên môi, lên cổ rồi lên ngực của Thư Diệp.

“Anh tỉnh táo lại đi!”, Thư Diệp giơ tay tát Quý Vân Húc một bạt tay. Cảm giác rạo rực khiến dục vọng nhen nhóm trong cơ thể khô nóng của hẩn bùng cháy dữ dội. Đào Tĩnh Dao cho hẩn uống thuốc kích dục tác dụng tuy chậm nhưng lại rất mạnh, chắc chắn sẽ khiến Quý Vân Húc tiêu tan hết toàn bộ sức lực, thậm chí có thể mệt đến chết.

Thư Diệp chú ý sắc mặt của Quý Vân Húc, trong lòng vô cùng sợ hãi, hẩn bây giờ như một con dã thú hoàn toàn mất hết lý trí, không biết mình đang làm cái gì!

Trong tíc tắc, quần áo Thư Diệp đã bị xé tan tành, ánh mắt Quý Vân Húc như hổ đói nhìn đắm đắm vào thân thể hoàn mỹ dưới thân mình, trong mắt như có những đợt sóng mênh mang. Dường như muốn từng ngụm từng ngụm nuốt Thư Diệp vào bụng, như thế mới có thể giảm bớt đau đớn trong cơ thể hẩn.

Quý Vân Húc nhẹ nhàng vuốt ve đường cong mê người trên thân thể Thư Diệp, cúi người ngông cuồng in từng dấu đỏ lên người Thư Diệp, Thư Diệp bị đau, không chịu được mà đẩy hẩn ra, “Không được”, cô muốn làm cho hẩn tỉnh táo lên, chỉ có điều, Quý Vân Húc giờ giống như linh hồn mất phương hướng, bị rút cạn bởi tác dụng của thuốc hoà vào trong cơ thể nóng như lửa đốt của hẩn.

*****

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, Quý Vân Húc xoa đầu đau đến mức như muốn nổ tung ra, toàn thân mệt mỏi như không có chút sức lực nào, lại phát hiện Thư Diệp đang nằm dưới thân mình toàn thân xanh xanh tím tím, đầu tóc lộn xộn, quần áo bị xé rách. Cơ thể chỗ nào cũng thấy vết cào cấu, Quý Vân Húc khiếp sợ nhìn xung quanh mới phát hiện bọn họ còn đang ở trong xe.

Sao hắn có thể làm như vậy? Quý Vân Húc nhúh mày càng chặt, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trong đầu hắn đang cố gắng nhớ lại mọi việc ngày hôm qua, hắn trầm tư một lúc lập tức có đáp án.

Hai tay Quý Vân Húc run rẩy xem xét cơ thể trần trụi của Thư Diệp, nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, để cho cô nằm sấp lên trên người hắn. Thư Diệp cũng không vì động tác của Quý Vân Húc mà tỉnh lại, Quý Vân Húc tựa nhẹ đầu vào trán Thư Diệp, mu bàn tay và cổ tay của Thư Diệp vì ngày hôm qua hắn dùng sức quá mạnh nên lúc này chỗ chảy máu đã chuyển thành màu tím đen.

Rầu rĩ nhìn vết thương trên người Thư Diệp, đau lòng hôn lên cái trán của cô, “Xin lỗi, xin lỗi..”, hốc mắt hắn phụt chốc đầy nước mắt, từng giọt từng giọt trong suốt rơi trên gương mặt Thư Diệp.

Trong lòng hắn áy náy hổ thẹn vô cùng, oán trách bản thân sao có thể không khống chế được mình mà tổn thương cô. Trước đây hắn đã đối xử tồi tệ với cô, làm cho cô bị thương, cả thân thể đầy thương tích, bây giờ hắn lại giẫm lên vết xe cũ, lại làm cho cô bị tổn thương.

Nước mắt rơi trên mặt khiến Thư Diệp chậm rãi mở đôi mắt mệt mỏi ra, cố gắng mở to mắt nhìn Quý Vân Húc, thấy nước mắt trên mặt hắn, Thư Diệp nhẹ nhàng đưa tay lau đi.

“Xin lỗi, hãy tha thứ cho anh”, hắn cắn chặt môi dưới, quá căng thẳng mà hàm răng run run phát ra tiếng ken két.

Thân thể của Thư Diệp đau đớn giống như bị người ta tháo rời từng đoạn, chỉ có thể vô lực mà lắc đầu.

Quý Vân Húc không dám ôm Thư Diệp quá mạnh, chỉ có thể hôn nhẹ lên gương mặt cô. Ánh mắt bỗng nhiên sắc bén như chim ưng, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa. Hắn sẽ đòi lại tất cả từ Đào Tĩnh Dao và Âu Dương Thái Thái.

Thư Diệp nằm trong lòng hắn bỗng nhiên như nhớ lại điều gì. Mộc Vũ còn nằm trong tay Đào Tĩnh Dao, lúc này nghĩ lại cô đã quá xúc động, nôn nóng cứu Quý Vân Húc mà nhấn tâm bỏ lại Mộc Vũ.

“Chúng ta mau đi cứu anh ấy”, Thư Diệp trở nên kích động, nếu Mộc Vũ xảy ra sơ xuất gì, cô dù chết ngàn vạn lần cũng không không đủ.

Quý Vân Húc thấy gương mặt Thư Diệp lo lắng bối rối, trong lòng rất khó chịu, sao cô có thể như vậy được chứ! Vừa mới tỉnh dậy câu đầu tiên mở miệng nói lại là vì lo lắng cho Mộc Vũ, vì chuyện của Mộc Vũ, chẳng lẽ trong lòng cô Mộc Vũ so với hắn còn quan trọng hơn sao? Nghĩ đến đây, đáy lòng Quý Vân Húc như có ngàn con sóng xô đẩy, khuôn mặt sa sầm, đầy vẻ ghen tị, trong lòng cũng vì sợ hãi mất đi Thư Diệp mà vô cùng lo âu.

“Trong lòng em rốt cục có anh hay không?”, tuy không nỡ oán trách nhưng cô đối xử với Mộc Vũ thực sự là quá tốt, hắn mới là người đàn ông của cô, sao cô có thể ngay trước mặt hắn mà đi quan tâm một người đàn ông khác! Hơn nữa người này yêu cô từ lâu rồi.

Thư Diệp bất đắc dĩ thở dài một hơi. Nếu bây giờ cô còn chút sức lực cô thật muốn hung hăng cho hắn một đấm! Mộc Vũ vì cứu hắn nên mới rơi vào tay Đào Tĩnh Dao, nếu Mộc Vũ xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ phải áy náy cả đời.

“Nếu không phải anh thiếu nợ tình cảm người ta thì em và Mộc Vũ đâu bị liên lụy như thế này, tất cả đều là lỗi của anh!”, đôi tay trắng như phấn của Thư Diệp dùng sức đánh vào người Quý Vân Húc, lúc này mà còn ghen tị, người nên ghen là cô mới đúng! Nào là Âu Dương Thái Thái, nào là Đào Tĩnh Dao, người nào cũng đây đưa không dứt với hắn.

70. Chương 178

Chương 178. Tin tức đáng sợ.

Thư Diệp nhìn trừng trừng vào Quý Vân Húc, trong mắt chỉ có ghen tị, thân thể giãy dụa, “Anh buông ra, đừng có chạm vào em!”, Thư Diệp chu môi giận dữ, mắt liếc Quý Vân Húc một cái, bộ dạng giống như một cô vợ nhỏ vậy.

“Oan cho anh quá, ngay cả một ngón tay của Âu Dương Thái Thái anh cũng không có đụng đến!”, Quý Vân Húc cãi lại, hấn nhớ rõ trước khi Thư Diệp đến, hấn cố gắng kìm nén cơ thể như muốn nổ tung, kìm chế bản thân dù bị nóng như bị thiêu sống hấn cũng không muốn làm chuyện có lỗi với cô.

Quý Vân Húc biết rõ tính cách Thư Diệp, nếu theo như tính cách quật cường bướng bỉnh của cô, một khi hấn đã làm nên chuyện có lỗi với cô, đừng nói gì đến chuyện tha thứ cho hấn, ngay cả liếc mắt một cái cũng cô cũng không thèm.

Ngưỡng biện pháp hay trong lòng Thư Diệp không thể hiểu nổi, dựa vào cái gì mà chỉ hấn mới có quyền ghen, hơn nữa cái kiểu ghen tị này cũng quá vô lý.

Thoáng thấy vẻ mặt Thư Diệp vẫn còn đang tức giận, Quý Vân Húc thấy bất lực mà vò đầu bứt tóc, mặt xụ xuống, đến gần Thư Diệp mà nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô, “Anh sai rồi, sau này sẽ không ghen lung tung với Mộc Vũ nữa, được không?”, rất không cam lòng mà hứa với Thư Diệp, nhưng mà không còn cách nào khác, bây giờ cô là lớn nhất, cái gì cũng để cho cô định đoạt! Chỉ cần cô không giận mà rời khỏi hấn.

“Chúng ta mau trở về ‘Hạc Bang’”, Thư Diệp không muốn nói thêm gì với Quý Vân Húc về chuyện này nữa, vẻ mặt lo lắng nắm lấy tay hấn, cô có linh cảm xấu, chắc chắn Đào Tình Dao sẽ không dễ dàng buông tha Mộc Vũ như vậy, nhất định Mộc Vũ đã xảy ra chuyện rồi.

*****

Thư Diệp và Quý Vân Húc dùng tốc độ nhanh nhất lái xe trở lại ‘Hạc Bang’, vào đến cổng ‘Hạc Bang’, chỉ thấy Bang chủ đang ngồi ở phòng khách, nổi cơn thịnh nộ đến mức khiến người ta cảm thấy bức bách vô cùng.

Thư Diệp có chút sợ hãi từ từ lại gần ông ta, nhỏ giọng hỏi, “Mộc Vũ đã về chưa?”.

Đôi mắt Bang chủ đằng đằng sát khí, đem ly trà nóng trên bàn ném xuống đất vỡ tan tành thay tiếng trả lời, Bang chủ đứng lên đi đến trước mặt Thư Diệp, “Cô còn nhớ đến người tên Mộc Vũ sao?”, tức tối mắng thẳng mặt Thư Diệp. E rằng trong lòng cô trừ Quý Vân Húc ra, ngay cả Tiểu Mặc cũng chẳng có chút quan trọng gì cả !

“Mộc Vũ xảy ra chuyện gì rồi sao ?”, Thư Diệp không để ý nhiều đến cơn thịnh nộ của Bang chủ, nóng lòng hỏi về tình hình của Mộc Vũ. Cô cũng rất lo lắng cho Mộc Vũ, làm sao có thể quên anh được. Thư Diệp sốt ruột đến mức ánh mắt như mây mù mịt, không nhìn rõ phía trước.

Bang chủ cũng không trả lời Thư Diệp mà quay sang phía Quý Vân Húc, “Mời anh rời khỏi nơi này ngay lập tức, ‘Hạc Bang’ không chào đón anh.”, nếu không có Quý Vân Húc, Mộc Vũ sẽ không phải nằm một chỗ, bây giờ còn chưa qua được thời kì nguy hiểm.

Khi ông phát hiện Mộc Vũ bị người ta đánh đến khắp người đầy thương tích, nằm ngay trước cổng ‘Hạc Bang’, ông chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến vậy, lo lắng cậu ta sẽ bỏ mạng, vĩnh viễn không bao giờ quay về nữa. Nhiều năm trôi qua cùng Mộc Vũ ở chung, ông sớm coi Mộc Vũ như con ruột của mình.

Ông quý trọng Mộc Vũ vì cậu ta là người có trách nhiệm, làm việc đến nơi đến chốn, là người đàn ông có thể nương tựa, cho nên ông mới yên tâm giao Thư Diệp cho hấn.

Quý Vân Húc hoàn toàn không có ý rời đi, ngược lại còn nhìn thẳng vào Bang chủ, “Người phụ nữ của tôi ở nơi nào thì tôi sẽ ở nơi đó!”, nói một cách thẳng thừng, không hề e dè! Đừng tưởng mình là ba của Thư Diệp thì hay lắm, còn phải xem ông ta có gánh vác nổi trách nhiệm của một người cha hay không!

“Đừng cãi nhau nữa!”, Thư Diệp phát bực nhìn hai người trước mắt kia, lúc này cô chỉ muốn biết Mộc Vũ ở chỗ nào, có xảy ra chuyện gì hay không.

“Cô đi vào chăm sóc Mộc Vũ đi! Bây giờ cậu ta còn chưa vượt qua được thời kì nguy hiểm, chưa tỉnh lại được”, Bang chủ không tranh cãi với Quý Vân Húc nữa, dù muốn tranh cãi với hấn nữa thì cũng phải để Thư Diệp đi khỏi trước đã.

Thư Diệp không để ý đến Quý Vân Húc đang vô cùng kích động trong phòng khách liền một mạch đi thẳng đến phòng ngủ thăm Mộc Vũ.

Đẩy cửa vào phòng, chỉ thấy Mộc Vũ đang đeo một cái mặt nạ dưỡng khí, trên tay cầm ống tiêm, vẻ mặt trắng bệch không có chút máu, lẳng lặng nằm im ở đó, không hề có chút sức sống nào. Nếu không phải trên màn hình thiết bị còn báo nhịp tim đang đập yếu ớt của hắn, người không biết lại tưởng hắn đã chết rồi.

Cả đầu quần băng gạc, trên mảnh vải trắng bị máu nhuộm đỏ, Thư Diệp nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Mộc Vũ lên, thật cẩn thận vén tay áo của hắn, lại giật mình phát hiện trên cánh tay một vết thương kéo dài nhìn thấy ghê người.

Nước mắt vốn ngập đầy hốc mắt giờ đang thi nhau rơi xuống như nước vỡ đê trên khuôn mặt Thư Diệp, “Đều tại em không tốt, hại anh ra nông nỗi này.”, là cô sơ xuất mới khiến hắn bị thương đầy mình như thế này.

“Thực xin lỗi”, Thư Diệp lặp đi lặp lại lời xin lỗi, trong lòng vô cùng hối hận, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, cô tuyệt đối sẽ không đẩy Mộc Vũ xuống nước, tay nhẹ nhàng vuốt lên bờ môi trắng bệch của Mộc Vũ, tim như bị ai chọc thủng, đau đớn khắp thân thể.

“Mau tỉnh lại đi, em cầu xin anh đấy”, nếu không cô sẽ ray rứt cả đời và không thể tha thứ cho sai lầm của chính mình.

*****

Thư Diệp rời đi, chỉ còn lại Bang chủ và Quý Vân Húc ở lại trong phòng khách.

Quý Vân Húc cũng không đi theo Thư Diệp vào trong mà hắn lại muốn ở lại cùng Bang chủ nói chuyện về Thư Diệp.

“Vì sao không nói cho Thư Diệp ông là ba của cô ấy? Chẳng lẽ ông không biết cô ấy khao khát tìm được cha mẹ ruột của mình sao?”, Quý Vân Húc vẫn nhớ rõ vào một đêm của sáu năm trước khi Thư Diệp biết mình không phải con gái ruột của Thư Nguyên Hạo, lúc đó trên mặt cô chỉ có vẻ tuyệt vọng và thương tâm. Sau này, ở trước mặt hắn, cô cũng không nhắc lại chuyện thân phận của mình nhưng hắn biết sâu trong đáy lòng cô vẫn luôn khao khát tìm lại được cha mẹ ruột của mình.

Bang chủ cup mắt xuống, vẫn giống như trước đây trả lời hắn, “Có nhận Thư Diệp hay không cũng là chuyện của tôi, chỉ cần cậu đừng quần quýt lấy nó là được”, dường như Bang chủ đang trốn tránh quan hệ cha con với Thư Diệp.

“Xoảng”, tiếng ly thủy tinh rơi vỡ trên mặt đất, âm thanh này cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người quay về phía phát ra âm thanh thì giật mình khi thấy Thư Diệp đang ngăn người đứng ở đó.

71. Chương 179

Chương 179. Có tật giật mình.

“Thư Diệp”, Bang chủ lên tiếng trước, người ngoài có thể nghe được sự khẩn trương căng thẳng trong giọng nói của ông, cũng ngạc nhiên làm sao cô có thể nghe được, ánh mắt chứa đầy sự nghi hoặc cùng nỗi bất an.

Thư Diệp nghe được giọng nói của Bang chủ trong lúc này tự nhiên chân tay trở nên luống cuống, hai cánh tay cũng trở nên bấu víu xấu hổ. Một lúc sau cô mới khom lưng xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất. Quý Vân Húc lập

tức đi lên phía trước ngăn cản cô, “Đừng lượm nữa”, nhưng hắn lại chậm một bước, bởi vì đang còn kinh hoàng nên tay Thư Diệp run rẩy, ngón tay giữa liền bị thủy tinh cửa chảy máu.

Quý Vân Húc khấn trương cầm lấy ngón tay của Thư Diệp bỏ vào trong miệng mình hút lấy máu đang chảy ra, “Đau lắm phải không?”, Quý Vân Húc cau chặt mày, dường như hẳn còn đau hơn cô vậy. Đợi máu không chảy ra nữa, Quý Vân Húc cẩn thận nhẹ nhàng thổi vào vết thương cho cô.

“Không đau, em đi vào trước”, Thư Diệp cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại che dấu nỗi buồn, muốn đứng lên quay lại phòng. Vừa nãy vì khát nước nên mới đi ra ngoài rót nước. Vừa đi qua phòng khách thì nghe được chuyện giật mình như thế, giống như bị một cú giáng thẳng vào đầu.

Nếu ông ta không muốn nhận cô thì cũng không cần thiết phải quy lụy van nài. Dù sao cô cũng đã từng trải qua nhiều năm sống cuộc sống không cha không mẹ rồi. Nhưng không hiểu sao nước mắt lại cứ chảy ra, chân lại như mọc rễ ở chỗ này, kiểu gì cũng không đi được, đành đứng bất động một chỗ.

Quý Vân Húc nắm lấy tay của Thư Diệp, “Em nghe hết rồi có phải không?”, từ sắc mặt cùng với hành động của cô, có thể biết ngay chắc chắn cô đã nghe được chuyện này nhưng lại muốn trốn tránh nó.

Sau khi Bang chủ nghe được lời nói của Quý Vân Húc lại phát hiện rằng cả người mình đang run rẩy.

“Em không nghe thấy gì hết, không nghe gì hết!”, Thư Diệp đột nhiên kích động, điên cuồng thét lên, nước mắt cũng vì thế mà tuôn rơi như mưa.

Thực sự cô cũng mong bản thân mình không nghe được gì hết, không nghe thấy người đã cùng mình sống chung sáu năm qua, người đã từng liều mạng cứu mình, một người cho đến bây giờ cũng chưa từng được nhìn thấy khuôn mặt thật, một người tuy quen thuộc nhưng lại thật xa lạ, lại chính là cha ruột của cô! Chuyện này khiến Thư Diệp không thể chấp nhận được đây là sự thật.

Nhưng quan trọng nhất là ông ta biết rõ cô là con gái ông ta, ở gần nhau như thế nhưng ông ta chưa từng nghĩ đến chuyện để cô nhận lại cha! Rốt cục ông ta muốn làm gì, cô không thể đoán được suy nghĩ của ông ta.

“Diệp, đối mặt với sự thật đi, ông ta chính là ba ruột của em! Chẳng qua là em không thể chấp nhận sự thật này.”, một lời của Quý Vân Húc nói toạc ra suy nghĩ trong lòng Thư Diệp, hẳn không muốn khiến Thư Diệp có cảm giác mình là một người bơ vơ, không giống người ta có cha mẹ ruột.

Thư Diệp càng ngày càng mất bình tĩnh, dùng hai tay che tai lại, “Em không nghe thấy gì hết, em không có cha mẹ ruột, dù có cũng là Thư Nguyên Hạo, là Lâm Tư Ánh”. Dù họ đối xử với cô không tốt nhưng họ có ơn nuôi dưỡng đối với cô, họ nuôi cô lớn lên đã là ơn huệ lớn nhất với cô rồi.

“Thư Diệp”, Bang chủ từ từ tới gần Thư Diệp, bước chân như không nghe lời, bước đi một cách khó khăn, phải vất vả một lúc mới đi được đến trước mặt cô.

Chuyện tới nước này, nếu cô đã nghe được thì cũng đành phải nói thật cho cô nghe thân phận thật của mình.

“Ta xin lỗi, Quý Vân Húc nói đúng, ta chính là ba ruột của con, nhưng nếu con không muốn nhận, ta tuyệt đối sẽ không ép con. Con vẫn có thể gọi ta là Bang chủ như trước đây”, giọng nói của Bang chủ có chút bất đắc dĩ, tiếng nói trầm thấp lộ vẻ đau xót.

Ông không nhận Thư Diệp cũng là có nỗi khổ trong lòng. Cuộc sống của người trong bang phái không biết ngày mai sẽ như thế nào, sẽ xảy ra chuyện gì. Dù cho mấy năm nay ‘Hạc Bang’ đã thoái ẩn, hơn nữa ‘Hạc Bang’ cũng không phải là bang phái nổi bật gì, nhưng vẫn có những bang phái khác đến gây sự, dẫn đến sự tranh chấp liên miên giữa các bang phái.

Nếu có một ngày ông chẳng may bị mất mạng trong cuộc tranh đấu giữa những bang phái này, vậy thì thà để cho cô không biết sự thật mà rời khỏi nơi thị phi này còn hơn để cho cô phải đau lòng khổ sở. Hơn nữa, ông cũng chính là người khiến Thư Diệp trở thành một sát thủ

trong tay mình, chỉ điều này thôi cũng khiến cô không thể tha thứ cho ông được rồi.

Thư Diệp lau nước mắt trên mặt, “Vâng, bang chủ.”, nước mắt lại tuôn rơi không ngừng. Từ cách đây sáu năm, ngày đầu tiên bước chân vào ‘Hạc Bang’, ông ta nói với cô rằng cô không cần đi tìm cha mẹ ruột của cô nữa, vì với thân phận của một sát thủ thì càng ít người thân lại càng ít ràng buộc, cho dù tìm lại được thì tương lai cũng chỉ khiến họ phải đau khổ hơn thôi.

Đây chính là nguyên nhân ông ta không nhận cô sao? Vì bang phái, vì dã tâm của mình mà ngay cả con gái ruột ông ta cũng có thể không nhận, còn muốn huấn luyện cô thành sát thủ?

Thật mỉa mai làm sao, với thân phận thật của mình lúc này cô thà là một cô nhi không cha không mẹ, chứ không muốn có một người cha tàn nhẫn như thế này.

Nước mắt trên mặt cô vẫn tuôn như suối, tay Quý Vân Húc nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, đau lòng mà nắm chặt lấy hai tay Thư Diệp, hấn rất hối hận vì sự xúc động vừa rồi của mình. Có một số chuyện giả vờ như không biết so với việc vạch trần sự thật còn tốt hơn gấp trăm ngàn lần.

“Đừng đau lòng nữa, em còn có anh, anh sẽ ở bên em mãi mãi”, Quý Vân Húc tha thiết ôm Thư Diệp vào trong lòng mình, nhưng Thư Diệp lại đẩy hấn ra, nhìn hằm hằm vào Bang chủ, “Vây mẹ ruột tôi đâu?”, từ sáu năm trước bước chân vào nơi này đến bây giờ, cô chưa từng thấy một người phụ nữ nào bên cạnh ông ta.

“Đã chết rồi”, tuy chỉ là một câu trả lời đơn giản nhưng Quý Vân Húc nhanh nhạy cảm thấy ánh mắt của Bang chủ thoáng hiện lên tia đau đớn, hai tay nắm chặt thành nắm.

Thư Diệp nghe thấy

vậy hai chân loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, nếu không có Quý Vân Húc đỡ kịp thời, có lẽ cô đã ngã trên mặt đất vì không thể chịu được những đả kích liên tục vừa rồi.

“Đừng truy xét những chuyện đã qua, ta hy vọng con vẫn tiếp tục sống như trước kia, coi như tất cả những chuyện hôm nay chưa từng xảy ra”, Bang chủ đã khôi phục lại dáng vẻ điềm tĩnh như trước đây.

Trong mắt Thư Diệp lại bùng lên ngọn lửa tức giận, nhìn trừng trừng vào đôi mắt nghiêm nghị của Bang chủ, “Ông sợ tôi sẽ phát hiện được việc làm tội lỗi vứt bỏ vợ con của ông sao?”, Câu nói “đừng truy xét những chuyện đã qua” của ông ta ở trong lòng Thư Diệp lại hàm ý rằng ông ta có tội giết mình.

72. Chương 180

Chương 180. Đau lòng

Đối với sự chất vấn của Thư Diệp, Bang chủ cũng không tỏ ra tức giận gì, giọng nói cũng không có một chút gì thay đổi, “Ta cảm thấy hổ thẹn với con nên cũng không hi vọng xa vời rằng con có thể tha thứ cho ta. Nhưng có một việc ta muốn cho con biết”, Bang chủ nhìn về phía Quý Vân Húc sau đó giọng nói của ông lại vang lên:

“Con và hấn mãi mãi không thể ở bên nhau, đừng tự đẩy mình vào hố sâu tuyệt vọng. Hãy làm tốt chuyện của mình, nếu con vẫn cứ muốn khẳng khái không nghe lời thì đừng trách ta không khách sáo với hấn”, ánh mắt Bang chủ vẫn không rời khỏi gương mặt Quý Vân Húc, giọng nói bình tĩnh khi này thì bây giờ lại bao hàm sự oán hận. Ý ông muốn nói với Thư Diệp, nếu cô vẫn cứ không nghe lời của ông thì ông sẽ dùng mọi thủ đoạn đối phó với hấn.

“Ông cho rằng sau khi biết chân tướng sự thật, tôi còn nghe lệnh của ông nữa sao? Hơn nữa, tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không để ông đụng vào Quý Vân Húc.”, vẻ mặt của Thư Diệp vô cùng tức giận, mấy năm nay ông ta để mặc cô phải trôi dạt, cuộc sống nương tựa vào người khác, ông ta lấy tư cách gì ra mà yêu cầu cô phải nghe mệnh lệnh của ông ta.

Tuy không nhìn thấy nét mặt Bang chủ nhưng có thể chắc chắn được ông ta đang rất bức tức, không muốn nói thêm gì với Thư Diệp, ông đi thẳng vào phòng mình.

Thư Diệp đứng tại chỗ, khuôn mặt đầm nước mắt chứng tỏ lòng cô đang đau như bị ai đó xé rách, người cha như vậy so với người xa lạ còn không bằng.

Quý Vân Húc ôm Thư Diệp vào trong lòng mình, có chút đầm chiêu lo lắng, nhưng vẫn dịu dàng an ủi Thư Diệp, nhẹ nhàng vỗ tấm lưng đang run rẩy vì khóc của cô.

*****

Đợi cho Mộc Vũ vượt qua được thời kì nguy hiểm, Thư Diệp dứt khoát đem theo Tiểu Mặc rời khỏi ‘Hạc Bang’ đến chỗ biệt thự của Quý Vân Húc.

Sau khi dỗ cho Tiểu Mặc đi ngủ, Thư Diệp đi ra phòng khách, kinh ngạc khi thấy vẻ mặt của Quý Vân Húc không bình thường. Toàn thân hắn run run, môi cũng trở nên trắng bệch, trên trán mồ hôi hột từng giọt chảy xuống.

“Anh làm sao vậy?”, Thư Diệp hoảng hốt tới gần Quý Vân Húc, ánh mắt căng thẳng, sắc mặt vô cùng bất an, không phải là lên cơn nghiện đấy chứ?

Bác sĩ chẳng phải đã nói là không có việc gì sao, sẽ không bị nghiện nữa, nhưng bây giờ sao lại trở nên như vậy?

Quý Vân Húc không nói nên lời, thân thể không ngừng run. Lúc đầu vốn là ngồi trên ghế sofa nhưng giờ lại ngã ngồi xuống đất, hai tay nắm chặt, nhìn chằm chằm phía trước, “Thư Diệp, đưa cho anh...”, giọng nói run rẩy ý muốn nói với Thư Diệp lấy cho hắn thuốc giảm đau.

Thư Diệp không thể tin được mà hai mắt mở to, không hề sợ hãi mà đến gần Quý Vân Húc, cầm lấy tay hắn, “Chịu đựng một chút, em gọi bác sĩ đến ngay bây giờ”.

Thư Diệp vội vàng gọi bà Trương mời bác sĩ gia đình đến, thấy bộ dạng khó chịu của Quý Vân Húc, lòng Thư Diệp đau như cắt, giúp hắn lau mồ hôi lạnh trên trán. Quý Vân Húc lại không thể kiềm chế bản thân được nữa, đẩy mạnh Thư Diệp ra, đem tất cả những vật trên bàn trà hất xuống đất. Hai hàm răng run rẩy va vào nhau có thể nghe được rõ ràng.

Quý Vân Húc ôm lấy ngực, từ dưới đất đứng lên muốn đi ra ngoài, Thư Diệp ngay lập tức đứng lên ngăn cản hắn, “Anh muốn đi đâu?”, cô tuyệt đối không thể để hắn đi ra ngoài, liền ôm lấy Quý Vân Húc.

Lúc này Quý Vân Húc giống như đã đánh mất tâm trí, bất cứ kẻ nào ngăn cản hắn đi ra ngoài tìm ma túy, hắn sẽ không khách sáo với kẻ đó. Dùng toàn bộ sức lực nhấc Thư Diệp lên, hung hăng ném xuống trên sàn nhà cứng rắn lạnh lẽo.

“Thiếu gia...”, bà Trương sợ hãi nhìn Quý Vân Húc, sợ hãi mà gọi tên hắn. Lại nhìn thấy Thư Diệp đang ngã

lăn trên mặt đất, vội vàng chạy lại đỡ cô dậy, “Cô Thư, cô không sao chứ?”.

Thư Diệp lắc đầu, cổ nén lại đau đớn trên người mà đứng lên, “Em sẽ không cho anh ra ngoài”, đưa tay ra chắn trước mặt Quý Vân Húc, ánh mắt hiện lên tia đau lòng.

Sắc mặt Quý Vân Húc tối lại, ánh mắt giống như toé ra lửa, khóe miệng càng ngày càng run rẩy, chịu đựng không được lại đẩy Thư Diệp ngã trên mặt đất, bản thân hắn cũng không chịu đựng được nữa mà ngã xuống đất, lăn qua lăn lại.

Thư Diệp ngồi dậy ôm lấy hắn, đề phòng mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất cứa vào người hắn.

“Đi đi...”, Quý Vân Húc gầm lên, sau đó lại gào thét “A...”, khuôn mặt hiện lên vẻ đau đớn, vẻ mặt dữ tợn, đưa mu bàn tay của mình lên miệng cắn mạnh. Máu ào ạt từ trong miệng chảy ra khiến người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

“Đừng tổn thương chính mình”, nước mắt Thư Diệp tuôn rơi, cầm lấy cánh tay đang chảy máu không ngừng của hắn, trong lòng tràn ngập đau đớn, tại sao lại bắt hắn chịu cảnh này? Đào Tĩnh Dao, người đàn bà đáng chết đó, cô hận không thể lấy mạng cô ta ngay lập tức.

“Thưa cô, bác sĩ đến rồi”, bà Trương vội vàng dẫn bác sĩ vào.

Thư Diệp giống như bắt được phao cứu sinh, trên mặt dấy lên hi vọng. Thấy bác sĩ đang đến gần, Quý Vân Húc lại vội vã đứng lên, điên cuồng đánh người, không cho ai tới gần.

“Đi đi, đi hết đi!”, kêu gào thảm thiết, đau đớn mà kéo rách quần áo của mình, hai chân dậm mạnh trên sàn nhà. Thư Diệp thấy như vậy, không để ý đến Quý Vân Húc đang phát điên, cố gắng kìm chặt hai tay hắn, không cho hắn làm hại bản thân.

Ánh mắt Quý Vân Húc mờ mịt hoàn toàn không nhìn rõ người trước mặt là ai, quay sang cắn mạnh vào tay Thư Diệp mãi không chịu buông ra. Thư Diệp đau đến mức kêu lên thành tiếng nhưng chỉ cần hắn vượt qua được, bị thương như vậy có là gì.

Chính mắt thấy Quý Vân Húc không thể khống chế như thế, bác sĩ không còn cách nào khác, chỉ có thể tiêm cho hắn một mũi an thần.

Cuối cùng sau khi tiêm cho Quý Vân Húc một mũi an thần, hắn mới thôi làm loạn, ánh mắt cũng từ từ nhắm lại, cả người xụi lơ trong lòng Thư Diệp.

Thư Diệp không để ý đến bàn tay phải của mình đang chảy máu, dùng bàn tay trái của mình nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt hắn, đôi môi hắn cũng nhợt nhạt. Quần áo của hắn đã ướt đầm, tóc cũng bị mồ hôi thấm ướt mà bết lại, chảy từng giọt. Quý Vân Húc như vậy khiến Thư Diệp đau đến tận xương tủy, thân thể giống như bị xe nghiền nát.

73. Chương 181

Chương 181. Hạnh phúc sao?

Quý Vân Húc vẫn đang ngủ, trong khi ngủ tay chân hắn vẫn không yên một chỗ, không ngừng cựa quậy.

Bác sĩ đã giúp hắn truyền dịch nhằm thải độc tố trong cơ thể hắn, nhưng chỉ có tác dụng một chút ít, muốn loại bỏ được hoàn toàn chất độc gây nghiện thì còn phải dựa vào chính bản thân Quý Vân Húc nữa.

Thư Diệp nắm lấy tay của hắn, “Nhất định anh sẽ bỏ được”, cô tin tưởng vào sự chịu đựng cùng với kiên nhẫn của Quý Vân Húc, chắc chắn có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này.

Quý Vân Húc mê man dần dần tỉnh lại, thấy Thư Diệp đang gục đầu ngủ gục bên giường, lại thấy ống tiêm trên tay mình thì cũng biết được chuyện gì đã xảy ra. Cảnh tượng khi này hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn giống như ma quỷ, hoàn toàn không thể khống chế được.

Hơi nghiêng đầu nhìn sang phía bên cạnh Thư Diệp, thấy tay của cô đang phải quần đầy băng gạc, hắn bỗng cảm thấy vô cùng áy náy và xót xa, cẩn thận xoa nhẹ lên chỗ tay bị thương của cô.

Thư Diệp bị cử động của hắn làm thức dậy, vừa thấy Quý Vân Húc đã tỉnh lại, cô mừng rỡ khôn xiết, “Anh tỉnh rồi sao, thật tốt quá”, xúc động đến mức rơi nước mắt, cố gắng không đụng vào ống tiêm trên tay hắn, nhào ngay vào lòng Quý Vân Húc mà khóc như một đứa trẻ.

“Nhất định anh phải bỏ được chất độc gây nghiện này, bác sĩ nói chỉ cần cố gắng vài lần là có thể bỏ được”, Thư Diệp

cũng không đứng lên mà tiếp tục ôm lấy hắn, vùi đầu vào cổ hắn, nhớ lại cảnh tượng Quý Vân Húc điên cuồng khi này, Thư Diệp sợ hãi lo lắng muốn chết. Không phải lo hắn sẽ làm mình bị thương mà lo lắng hắn sẽ không vượt qua được.

“Thực xin lỗi, khiến em phải lo lắng rồi”, Quý Vân Húc đỡ lấy bờ vai nhỏ nhắn gầy gò của Thư Diệp, để cô nhìn thẳng vào mình. Áy náy nhìn cô, cầm lấy cánh tay bị thương đưa đến bên miệng và hôn nhẹ, thấp giọng nỉ non, “Xin lỗi”, giờ phút này, hắn ngoại trừ nói xin lỗi cô ra thì không có cách gì có thể bày tỏ được sự hối lỗi của chính mình.

Thư Diệp lắc đầu, “Em chỉ cần anh có thể chịu đựng, vì em, được không?”, vì tương lai của hai người, cô mong Quý Vân Húc có thể vượt qua được khó khăn trước mắt.

Quý Vân Húc gật gật đầu, ôm cô vào trong lòng mình. Nước mắt nơi khóe mắt lẳng lẳng chảy hai bên gò má, rơi xuống gối. Mặc kệ bây giờ phải trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ, trong lòng hắn vẫn luôn cảm tạ ông trời đã ban

ơn cho hắn. Có lẽ hắn là người may mắn nhất thế gian này, có được người phụ nữ mình yêu bên cạnh, làm cuộc sống của hắn tràn đầy hi vọng và hạnh phúc.

Thế nhưng, cuộc sống có cô ở bên cạnh như thế này có thể kéo dài trong bao lâu, trong lòng Quý Vân Húc lại bắt đầu lo lắng không yên.

“Em đã nói cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng sẽ không rời khỏi anh, tuyệt đối không được nuốt lời”, Quý Vân Húc lại nhắc nhở Thư Diệp, Thư Diệp cũng không dư sức mà suy nghĩ nữa, liền gật đầu đồng ý.

Cuộc sống những ngày tiếp theo của Quý Vân Húc vẫn như

trước, mỗi lần lên cơn nghiện hắn lại nhốt chính mình vào trong phòng, không cho bất cứ người nào đến gần. Hắn ở trong phòng cố gắng chịu đựng sự xáo động trong cơ thể cùng cơn đau thắt ngực, thân thể hắn run rẩy, ném vỡ tất cả những gì có trong phòng. Tiếng kêu gào đau đớn, hắn kiểm chế không cho chính mình mở cửa chạy ra ngoài vì hắn sợ chính mình lại làm tổn thương Thư Diệp nữa.

Sau mỗi lần lên cơn nghiện, Quý Vân Húc lại thấy mệt rã rời, té ngã ngay trên đất. Trái tim Thư Diệp như có ngàn vạn con kiến đang cắn, đau đến mức không thở được, có lẽ so với Quý Vân Húc cô còn đau hơn. Nhưng vì để hắn có thể khoẻ hơn, cô tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Sau khi lập đi lập lại vài lần như thế, số lần phát tác của Quý Vân Húc dường như đã giảm xuống. Bác sĩ cũng cho rằng hắn sẽ nhanh chóng thoát khỏi hoàn toàn sự tra tấn của chất ma túy này, cũng may là hắn chỉ hít thuốc một lần, vẫn chưa nghiêm trọng quá mức.

*****

Thấy Quý Vân Húc chuyển biến tốt như vậy, rốt cục Thư Diệp cũng thả lỏng được chút ít. Khó có được tâm tình tốt như vậy, Thư Diệp dự định một mình ra ngoài giải khuây. Đi miết đi miết, vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện chính mình bất tri bất giác đi đến trước cổng lớn Thư gia.

Đứng lặng ở cửa một hồi lâu nhưng lại không có cách nào bước lên mở cửa đi vào Thư gia, đang lúc cô định quay về thì lại nghe thấy giọng nói của Thư Nguyên Hạo gọi cô, “Tiểu Diệp”.

Từ lúc Thư Diệp bước vào cổng Thư gia thì Thư Nguyên Hạo ở trên lầu đã phát hiện cô đứng ở ngoài thật lâu không đi vào, liền xuống dưới xem cô.

Thư Diệp quay đầu lại thì thấy Thư Nguyên Hạo đứng ở ngay sau mình, “Ba”, cô có chút kinh ngạc nhưng không để lộ ra ngoài.

Nhìn chăm chú vào Thư Nguyên Hạo, tóc so với trước kia đã bạc đi nhiều, lưng của ông còn hơi còng xuống. Trong lòng Thư Diệp dâng trào nỗi chua xót, nước mắt không nhịn được mà tuôn trào, chậm chậm bước về phía trước cầm lấy tay của Thư

Nguyên Hạo.

“Tiểu Diệp, ba rất nhớ con”, Thư Nguyên Hạo cũng không cầm được nước mắt, hai tay đầy những nếp nhăn cầm lấy tay Thư Diệp, thân thể có chút run run.

“Ba, Xin lỗi”, Thư Diệp đột nhiên cảm thấy bản thân không trọn chữ hiếu, cô không buông được nỗi hận ý trong lòng khiến cho cô và Thư Nguyên Hạo càng ngày càng xa lánh. Dù cô đã quay lại Đài Loan nhưng rất ít thời gian đến thăm ông nay đã cao tuổi rồi.

Thư Nguyên Hạo lắc đầu không nói gì, người nên nói xin lỗi ở đây hẳn là ông mới đúng. Nếu không phải tất cả đều do ông thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Thư Diệp đỡ Thư Nguyên Hạo đi vào phòng khách Thư gia, bên trong phòng khách là Lâm Tư Ánh đang ngồi trên sofa đan áo len. Bà bây giờ đã không còn vẻ kiêu căng như trước đây nữa mà hoàn toàn là hình ảnh của một người phụ nữ bình thường, không giống trước đây hay lên mặt nạt nộ người khác.

“Mẹ”, Thư Diệp tha thiết gọi Lâm Tư Ánh.

Lâm Tư Ánh thấy Thư Diệp cũng niềm nở đứng lên tiếp đón cô. Bà đem trà ra, bây giờ Thư gia chỉ còn hai người già họ, đứa con trai lớn Thư Dịch ngoại trừ hàng tháng luôn đều đặn về nhà lấy tiền tiêu xài thì dường như không thấy mặt hần ở nhà. Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ánh vốn quản không được hần, đành tùy hần đi. Còn Thư Triết lại vì oán hận bọn họ trước đây mà quanh năm suốt tháng khó có thể gặp được Thư Triết trở về vài lần.

“Có thời gian thì về thăm nhà, chúng ta rất nhớ con” Thư Diệp nghe Lâm Tư Ánh nói như vậy, lòng chợt ấm áp vô cùng.

Mặc kệ Lâm Tư Ánh vì nguyên nhân gì mà thay đổi như vậy, Thư Diệp đều cảm giác được giờ phút này cô thật hạnh phúc, rốt cục cô cũng được giống như người khác, được mẹ yêu thương.

74. Chương 182

Chương 182. Nếu giờ hần hối hận, cô còn có thể cho hần một cơ hội nữa không?

Thư Diệp lẳng lặng ngồi trong văn phòng đợi Thư Triết đang họp. Từ Thư gia trở về, Thư Diệp cảm thấy cần phải nói chuyện rõ ràng với Thư Triết, hơn nữa cũng muốn nhiều chuyện một chút xem chuyện tình cảm của em trai cô đã tiến triển đến mức nào.

Suốt buổi họp, vẻ mặt Thư Triết hung tợn dọa người như Diêm La Vương, các vị giám đốc cấp cao và cấp dưới bên trong phòng họp đều có vẻ buồn bực. Người lãnh đạo bọn họ gần một tháng qua, ngày nào cũng mặt mày bí xị khó chịu, chỉ cần có gì không vừa ý là lập tức nổi trận lôi đình, đuổi bọn họ ra ngoài.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Thư Triết nổi giận dửng dưng đi vào văn phòng nên không có chú ý tới Thư Diệp đang ngồi trên sofa đợi hần.

Thư Diệp híp mắt nhìn hần, từng bước thong thả tới gần Thư Triết, “Ai mà dám đắc tội với em trai bảo bối nhà chúng ta thế?”, biết Thư Triết lâu như vậy, cô rất ít khi thấy Thư Triết tức giận.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Thư Triết đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Thư Diệp đang đứng trước mặt, vẻ mặt mừng rỡ, “Sao chị lại đến đây?”, khi nhìn thấy Thư Diệp, tâm trạng của hần trong tích tắc đã tốt lên rất nhiều.

“Đến xem là kẻ nào chọc em tức giận như vậy!”. Thư Diệp trêu ghẹo Thư Triết, cô và Thư Triết đã nhiều năm không gặp nhưng tình cảm vẫn thân thiết và sự ăn ý vẫn còn nguyên vẹn, không thay đổi.

Thư Triết lườm cô một cái, “Chị thấy vui lắm sao?”, trong giọng nói có chút oán trách, đây là lần đầu tiên Thư Diệp chủ động đến gặp hần kể từ khi về nước.

“Em đã cho là như vậy thì chị đây đành phải đi thôi, mắc công chị ở lại đây lại chọc giận em rồi lại ghét chị hơn.”, Thư Diệp giả bộ xoay người mở cửa đi ra ngoài. Theo hiểu biết nhiều năm của cô đối với Thư Triết, hần nhất định sẽ gọi cô lại.

Quả nhiên, Thư Triết thấy Thư Diệp vừa xoay người đi, ngay lập tức vừa vội vàng vừa luống cuống đi lên phía trước cô, đưa hai tay ra ngăn lại, “Sao có thể ghét được chứ, thích còn không kịp nữa là.” Vẻ mặt đứng đắn của hần khiến Thư Diệp muốn bật cười.

“Em cũng đừng có nói chữ ‘thích’ với chị nữa, chị là hoa đã có chủ, là mẹ của thằng nhóc năm tuổi, em phải tôn trọng người chị này chứ”, Thư Diệp nửa đùa nửa thật nói, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ thừa nhận tình cảm của Thư Triết dành cho cô là tình cảm nam nữ, “thích” này chẳng qua chỉ là một loại ái mộ sùng bái mà thôi.

Nghe Thư Diệp nói như vậy, trong lòng Thư Triết lại có chút đau đớn, giả vờ như không có việc gì, bắt chước bầu môi giống Thư Diệp. Có lẽ hẳn không xứng có được tình yêu, cho dù chính mình thật lòng yêu nhưng cô vẫn đối xử với hẳn như một người em trai như trước đây.

Thư Diệp đi đến bên cạnh Thư Triết, kéo hẳn cùng ngồi xuống sofa. Cô để ý thấy sắc mặt Thư Triết thay đổi. Cho dù hẳn im lặng nhưng cô cũng đoán được trong lòng hẳn đang nghĩ điều gì.

“Tiểu Triết, em biết không, sáu năm qua người mà chị nhớ nhất chính là em. Em vẫn luôn xuất hiện trong tâm trí chị. Trong lòng chị vẫn luôn cảm tạ trời xanh đã yêu thương chị, đã ban cho chị một người quan tâm chị, trân trọng chị như thế. Nhưng giữa chúng ta cũng chỉ có thể tồn tại tình cảm gia đình thân thiết, giống như chị và Mộc Vũ vậy, anh ấy là người thân thiết nhất của chị. Có thể nói nếu một ngày không còn anh ấy, chị thực sự sẽ không biết phải làm sao.”, Thư Diệp nghiêm túc nhìn vào hai mắt Thư Triết, hôm nay cô chính là muốn để Thư Triết nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình.

“Chị thích anh ấy, ái mộ anh ấy nhưng đó không phải là tình yêu, mà là tình thân, giống như em đối với chị đã phải trả giá, làm mọi việc hết mình vì chị, nhưng đơn giản bởi vì chị là chị của em, bất kể là thân hay không thân thì bản thân chị vẫn khắc sâu trong lòng em, em hiểu ý chị chứ?”, Thư Diệp đặt hai tay lên bờ vai hẳn, muốn để hẳn phải đối diện với cô.

Thư Triết nghiêng mặt nhìn cô, vẻ mặt lộ ra một chút ý cười, “Chị, em phát hiện ra vấn đề rất lớn, em thấy chị mà không làm một nhà thuyết khách thì đúng là lãng phí. Chị nói khiến em cảm thấy tình cảm của em đối với chị thực sự chỉ là một loại tình thân.”, cố che giấu xót xa trong lòng, chừa cho hai người một lối thoát.

Trong lòng hẳn, dù Quý Phỉ xuất hiện khiến trái tim hẳn rung động, hẳn cũng chưa từng buông lời tình cảm với Thư Diệp, điều này khiến hẳn vô cùng mâu thuẫn, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không thừa nhận tình yêu của hẳn. Thật sự cô cũng không phải nói năng lung tung, hẳn yêu cô đó là sự thật. Dù rằng Quý Vân Húc có xuất hiện hay không thì Thư Diệp cũng sẽ không lựa chọn yêu hẳn.

“Vốn dĩ là tình thân mà.” Thư Diệp lẩm bẩm, nhìn chăm chăm Thư Triết.

“Đúng đúng, chị nói không sai, đó là tình thân, không hề có tình yêu nào cả.” Nói thế để lòng cô được thoải mái hơn. Có lẽ tình yêu của hẳn đối với Thư Diệp là một loại gánh nặng.

Sau khi quen biết Quý Phỉ, hẳn mới phát hiện thực ra thật lòng yêu một người chính là hy vọng người đó có thể sống hạnh phúc mãi mãi. Giống như Quý Phỉ, nếu cô liệu mình muốn thoát khỏi hẳn vậy thì cứ để cho cô tự do là được rồi.

“Nếu đã thông suốt rồi thì em nên bỏ hết thù hận trong lòng xuống, có thời gian rảnh thì nên về nhà thăm ba mẹ, họ đều đã già cả rồi, cần chúng ta quan tâm chăm sóc.” Đây mới chính là mục đích chủ yếu Thư Diệp đến đây lần này, hy vọng Thư Triết có thể dành nhiều thời gian quan tâm đến Thư Nguyên Hạo và Lâm Tư Ảnh.

Thư Triết nhướng mày, nhìn cô rồi nói, “Mới nói chị là thuyết khách thôi mà càng nói càng hăng!”. Cho dù trong lòng Thư Diệp đã tha thứ cho họ nhưng hẳn lại không có lòng khoan dung rộng lượng như Thư Diệp, hẳn bây giờ vẫn không thể tha thứ cho hai người họ.

“Chị đang nói nghiêm túc, em đừng có nói leo.” Thư Diệp giữ lấy vai Thư Triết để cho hẳn nhìn thẳng vào mình, “Còn về chuyện Quý Phỉ, chị khẳng định người em yêu chính là cô bé ấy, tại em không chịu thừa nhận mà thôi”.

Thư Triết không trả lời, cho dù phát hiện chính mình đã yêu Quý Phỉ từ lúc nào nhưng hẳn cũng không chịu rũ bỏ thể diện mà cầu xin Quý Phỉ trở về. Hướng chỉ trước kia chính hẳn đã nhấn tâm đuổi cô đi, cô chắc chắn sẽ không chịu dễ dàng mà tha thứ cho hẳn.

Nếu đã yêu thì phải giữ người đó bên mình cả đời, gặp được một người mình yêu thương thật lòng không phải là chuyện dễ dàng. Đừng đợi đến khi tất cả đã không thể quay đầu lại được nữa thì mới thấy hối hận, hãy mở rộng lòng mình, lúc đó em mới tìm được hạnh phúc! Thư Diệp cố vũ hẳn đuổi theo tình yêu đích thực của mình, không hy vọng Thư Triết vì tính cứng đầu bướng bỉnh mà khiến hẳn bỏ lỡ một cô gái tốt như Quý Phỉ.

Thư Triết căn môi, im lặng không nói, nếu giờ hần hối hận, cô còn có thể cho hần một cơ hội nữa không?

75. Chương 183

Chương 183. Chuyện cũ năm đó 1.

Đang lúc Thư Diệp và Thư Triết cùng im lặng, cuộc gọi của Mộc Vũ đã phá tan sự yên lặng trong phòng.

“Chị đi về trước, em hãy suy nghĩ cho kỹ chuyện của em và Quý Phi đi, cô bé ấy xứng đáng để được tình yêu của em.”, cúp điện thoại của Mộc Vũ, Thư Diệp cầm lấy túi xách của mình chuẩn bị đi ra khỏi cửa.

Nhưng lại bị lời nói của Thư Triết làm khựng lại, “Chị, em có thể ôm chị một chút không?”, thoáng nhìn thấy Thư Diệp có chút giật mình, Thư Triết lại nói thêm, “Chỉ đơn giản là em trai ôm chị gái thôi, không có ý gì khác”.

Thư Diệp nở nụ cười, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Thư Triết, ôm lấy Thư Triết một cách mạnh mẽ nhưng cũng lấm dụi dàng, hần muốn ôm một lần này nữa thôi, để cho tất cả tình yêu dành cho cô kết thúc hết trong cái ôm này. Cho dù điều này rất khó khăn, cũng phải hạ quyết tâm xoá đi hình bóng của cô trong lòng mình. Bởi vì từ giờ trở đi hần muốn trái tim hần được yên tĩnh, không muốn bất cứ một người phụ nữ nào chiếm giữ nữa.

*****

Thư Diệp quay lại ‘Hạc bang’ gặp mộc vũ thì thấy hần đang ngồi trong phòng khách, đột nhiên cô cảm thấy có chút lo lắng.

Một thời gian không ở đây lại phát hiện bản thân có gì đó xa lạ.

“Tìm em có chuyện gì vậy?”, Thư Diệp ngồi đối diện với Mộc Vũ, hỏi anh.

“Muốn cùng em nói chuyện về Bang chủ”, giọng nói của Mộc Vũ cực kì nghiêm túc. Lúc hần biết được thân thế của Thư Diệp, cũng hơi bất ngờ, nhưng hần cũng rất hy vọng Thư Diệp có thể chấp nhận Bang chủ, ông ấy là một người tốt, không nhận Thư Diệp ắt phải có nỗi khổ tâm gì đó.

Thư Diệp nhìn hần, muốn đứng lên đi ra khỏi cửa, không muốn cùng hần nói về vấn đề này.

“Đừng đi, hãy nghe anh nói hết đã”, Mộc Vũ bước theo sau Thư Diệp, giọng nói có chút lo âu.

“Nếu anh muốn cùng em nói chuyện về ông ta thì không cần nói nữa, em đã bình tĩnh lại rồi, coi như không có chuyện gì xảy ra, em vẫn là con gái của Thư gia, không có bất cứ quan hệ gì với ông ta”, giọng nói vô cùng cứng rắn và kiên quyết, hoàn toàn đúng với tính cách quật cường của cô.

Nói xong cô đã muốn rời khỏi. Vừa mới tới cửa thì đã gặp Bang chủ, cô hơi khựng lại rồi đi ngang qua người ông ấy. Nhưng khi đi qua ông, Thư Diệp lại bị tiếng nói của ông làm dừng bước.

“Biết mẹ con chết như thế nào không?”, trong giọng nói chất chứa bao đau khổ. Thư Diệp quay đầu nhìn ông, lại kinh ngạc phát hiện trong khóe mắt ẩn ẩn nước. Lòng cô tíc tắc như bị ai thắt chặt, ông ta khóc ư, điều này khiến cô khó có thể tin được.

Thấy Thư Diệp vẫn đứng tại chỗ, Bang chủ gian nan bước từng bước đến ghế ngồi xuống, đem chuyện năm đó kể rõ đầu đuôi ngọn ngành cho Thư Diệp nghe. Mặc dù không muốn có phải đau lòng, nhưng chuyện tới nước này thì không thì không nói ra.

*****

Bang chủ- tên thật là Lam Vĩ Hoa, và mẹ của Thư Diệp –Mạc San, hai người là một đôi vợ chồng hạnh phúc. Từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tình cảm hai người bất cứ kẻ nào cũng không thể phá vỡ, không thể chia rẽ hai người họ.

Gia đình Mạc san là một nhà giàu nhất nhì trong vùng, họ đương nhiên cũng không muốn gả con gái cho một người nghèo. Người trong nhà ai cũng phản đối, vì có thể ở bên Lam Vĩ Hoa mà Mạc San kiên quyết rời khỏi Mạc gia, cùng với ông chung sống bên nhau, không quay trở về Mạc gia nữa, và Mạc gia cũng tuyên bố với người ngoài rằng họ đã từ Mạc San, không có bất cứ quan hệ nào với bà nữa, một đứa con gái bất hiếu.

Hai người rời đi đến một nơi xa lạ kết hôn và trải qua một cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc. Ở đây, hai người đã sinh Thư Diệp. Sau đó, hai người lại tiếp tục cố gắng, vì muốn con gái có một cuộc sống đầy đủ vật chất. Nhờ sự nỗ lực của Lam Vĩ Hoa, cuối cùng ông cũng lên được chức giám đốc tiêu thụ, mà Mạc san cũng dựa vào tài năng của mình mà được công ty của Lam Vĩ Hoa mời làm thư kí tổng giám đốc. Cuộc sống của hai người càng ngày tốt hơn. Vợ chồng ân ái, con gái thông minh lanh lợi là niềm mơ ước của nhiều người.

Vào một ngày nọ, một chuyện xảy ra đã hủy hoại hoàn toàn một gia đình hạnh phúc này.

Vị tổng giám đốc công ty kia nổi tâm địa xấu xa đối với Mạc San.

“Thư kí Mạc đúng thật xinh đẹp vô cùng! Chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta đứng ngồi không yên. Gã chồng vô dụng kia của cô không cần cũng được. Không bằng

cô theo tôi, tôi cam đoan sẽ cho cô một cuộc sống tốt hơn bao giờ hết.” Gã tổng giám đốc nói xong những lời vô sỉ thì hai tay sầm sỡ Mạc San.

Vẻ đẹp của Mạc san thuộc loại thanh thuần nhưng lại yêu mị, hơn nữa lại còn thanh cao khiến cho từng người đàn ông gặp qua bà đều ái mộ. Mà bây giờ

Thư Diệp cũng kế thừa nét xinh đẹp mỹ miều của mẹ, khiến mỗi người đàn ông đều si mê cô.

“Tổng giám đốc, xin ngài hãy tôn trọng tôi, chúng ta đều là những người đã có gia đình. Hơn nữa tôi rất yêu chồng của mình, tuyệt đối sẽ không làm nửa điểm có lỗi với anh ấy”, trong ánh mắt Mạc san biểu lộ sự nghiêm túc, “Còn nữa, tôi xin gửi đến ngài đơn xin từ chức của tôi”, tuy rằng công việc này tiền lương rất cao nhưng tuyệt đối không thể vì như vậy mà phá vỡ hạnh phúc gia đình mình. bà yêu Lam Vĩ Hoa, yêu tới tận đáy lòng, yêu thấm vào xương tủy. Bà tin tình cảm của Vĩ Hoa đối với bà cũng như thế.

“Vậy sao? Để tôi coi cô thanh cao đến cỡ nào!” Gã tổng giám đốc nghe Mạc San nói xong vô cùng khó chịu. Ông ta đương đương là tổng giám đốc lại không bằng một tên giám đốc tiêu thụ nhỏ bé. Vì thế mà trong lòng dâng lên lửa giận muốn chính phục, xé rách quần áo Mạc San, Mạc San hoảng loạn bấm điện thoại di động gọi Lam Vĩ Hoa cứu mạng.

Lam Vĩ Hoa vừa bấm điện thoại của Mạc san, đã nghe thấy giọng của bà hét lên, “Tổng giám đốc, xin ông, Vĩ Hoa, cứu em”. Lam Vĩ Hoa hối hả đến mức lập tức bỏ lại cuộc đàm phán với khách hàng, tức tốc chạy về công ty. Nhưng cho dù có nhanh cách mấy cũng phải mất hơn hai tiếng mới về tới công ty.

Mà đợi đến khi ông về đến công ty thì tất cả đã quá muộn, hai tay Mạc San để trên một lá thư đang mở, vết dao cắt trên cổ tay đã muốn ngừng chảy máu, quần áo xộc xệch nằm trong vũng máu.

76. Chương 184

Chương 184. Chuyện cũ năm đó 2

Mạc San không chịu nổi sự lăng nhục như vậy, càng cảm thấy có lỗi với Lam Vĩ Hoa, không thể đối mặt với ông nữa nên đã cắt cổ tay tự sát sau khi bị lăng nhục.

Lam Vĩ Hoa vô cùng đau khổ, nhìn thấy người vợ thân yêu chết như thế, ông bỗng nhiên cảm thấy trời đất như quay cuồng, cuộc sống như mất hết đi ý nghĩa.

Ông đã chuẩn bị hết tất cả, đưa Thư Diệp đến cô nhi viện, một mình ông cầm dao để giết tên Tổng giám đốc đó. Ngờ đâu, chẳng những không giết được hắn ta, ngược lại còn bị hắn ta tố cáo ông tội cố ý gây thương tích, bị bắt giam trong tù. Lam Vĩ Hoa không cam lòng buông tha hắn ta như vậy dễ dàng như vậy. Trong một lần cải tạo lao động, ông trốn khỏi nhà tù, đi tìm tên Tổng giám đốc kia. Nhưng khi Lam Vĩ Hoa tìm đến phòng làm việc của hắn ta, lại thấy cảnh sát đang chờ ông sa lưới. Thấy vậy, ông liều mạng chạy trốn, không muốn để cho cảnh sát lại có cơ hội bắt ông vào tù một lần nữa. Không có cơ hội báo thù, cuối cùng ông bị dồn đến chân một cây cầu, không còn được thoái lui, Lam Vĩ Hoa không chút do dự từ trên cầu nhảy xuống sông.

Trải qua vô số lần tìm kiếm, cảnh sát vẫn không phát hiện thi thể của Lam Vĩ Hoa, hơn nữa, một thời gian sau, Lam Vĩ Hoa không còn xuất hiện nữa nên cảnh sát đã kết thúc vụ án.

Bị rơi xuống sông, Lam Vĩ Hoa bị dòng nước chảy xiết cuốn ra tận biển, được Lão bang chủ lúc bấy giờ của ‘Hạc bang’ cứu thoát, từ đó ông trở thành một thành viên của ‘Hạc bang’.

Nhiều lần Lam Vĩ Hoa muốn đi giết tên Tổng giám đốc đáng chết kia, nhưng đều bị Lão bang chủ ‘Hạc bang’ kịp thời quát hắt dừng lại.

“Muốn làm chuyện lớn thì phải biết bỏ đi hận thù, chỉ có nhẫn nại mới làm được chuyện lớn.” Lão bang chủ vẫn ngăn cản Lam Vĩ Hoa báo thù. Ông cứ như gặp ma vậy, trong lòng luôn luôn nghĩ về chuyện báo thù cho Mạc San. Lão bang chủ thấy ông tinh thần sa sút, lại cực đoan, vì vậy để ông gia nhập vào tổ chức ám sát của ‘Hạc bang’, với điều kiện duy nhất là buông tha thù hận trong lòng.

Chỉ có buông tha thù hận thì trong lòng, không hề có chút tạp niệm thì mới có thể dễ dàng hành sự, trong khi ám sát sẽ không thất thủ, bảo vệ được mạng sống của mình.

Lão bang chủ tuy xuất thân là xã hội đen nhưng ông ta có một trái tim nhân hậu, cho dù thành lập một tổ chức ám sát, mục tiêu của ông ta là quyết không làm hại người vô tội.

Lam Vĩ Hoa sống trong ‘Hạc bang’, mỗi khi rảnh rỗi Lão bang chủ lại dẫn ông đến Phật đường chuyên tâm niệm kinh, mục đích để ông xóa bỏ những tạp niệm trong đầu ông, không còn cừu hận. Mỗi sát thủ trong ‘Hạc bang’ đều có một thân phận đặc biệt, không có sự ràng buộc, không có cừu hận, riêng chỉ có Lam Vĩ Hoa là khác, hơn nữa, Lão bang chủ thấy ông là người có tài, nên chưa từng bỏ qua việc dạy bảo và khuyên răn đối với hắn.

Trải qua vài năm, năm tháng qua đi, Lam Vĩ Hoa cũng dần dần buông cừu hận trong lòng, đi theo Lão bang chủ cùng vào sinh ra tử, vì ông ấy mà đem hết khả năng của mình ra làm việc, chưa từng có nửa câu oán than, để báo đáp ơn cứu mạng, cũng như dạy bảo giúp đỡ. Bởi nếu không có Lão bang chủ, ông chắc đã vì trả thù mà đi vào con đường không lối thoát.

Trong một lần tranh đấu cùng bang phái khác, Lão bang chủ bị bọn địch thủ ám sát khiến mất mạng. Trước khi chết, ông ta vẫn luôn dặn dò Lam Vĩ Hoa không được phép trả thù vì ông, oan oan tương báo chỉ khiến nhiều người trong bang lâm vào cảnh khốn cùng, thậm chí mất mạng.

Lam Vĩ Hoa cố nhịn nỗi đau xót mà hứa với ông ta, lại một lần nữa ông phải trải qua nỗi đau mất đi người thân nhất của mình. Mấy năm nay sống cùng bang chủ, ông ấy vẫn luôn đối xử ông như người nhà, chưa từng vì ông đã ở tù mà xa lánh khinh thường, ngược lại lại dành nhiều thời gian ở bên dẫn dắt để ông loại bỏ được bóng ma hận thù trong lòng.

“Vĩ Hoa, sau khi ta chết con hãy thay ta tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Bang chủ này. Nhưng ta cũng mong con hãy bỏ đi thù hận trong lòng, dốc sức vì ‘Hạc bang’. Hơn nữa, tổ chức ám sát này không được phép giải tán, nhất định phải thu hút càng nhiều người tài vào đây, làm việc tốt cho người nghèo khó.” Bang chủ cả đời này đều vì ‘Hạc bang’, đến cả không có một người con nối dõi. Hơn nữa, khi lần đầu tiên ông ấy nhìn thấy Lam Vĩ Hoa, ông ấy liền cảm nhận được ông là một người có thể tin tưởng được, cho nên mới không ngại hao tổn nhiều tâm huyết như vậy.

Sau khi Lam Vĩ Hoa tiếp nhận trọng trách mà Lão bang chủ tiền nhiệm giao cho, toàn tâm toàn ý lãnh đạo ‘Hạc bang’, sự công bằng chính trực, ngay thẳng không thiên vị cùng với sự cống hiến mà không vụ lợi của ông khiến cho mỗi người dưới trướng đều một lòng tuân theo mệnh lệnh, tôn trọng, và ủng hộ ông.

Trải qua hơn mười năm nỗ lực gian khổ, tổ chức ám sát ‘Hạc bang’ càng ngày càng lớn mạnh và vững chắc, nhưng Hạc bang lúc này cũng không còn tranh đấu cùng các bang phái khác như trước, ít tham gia vào những cuộc tranh giành địa bàn, can tâm tình nguyện làm một bang phái ngầm nhỏ bé.

Đợi cho ‘Hạc bang’ ổn định, Lam Vĩ hoa bắt đầu đi điều tra con gái ruột của mình ở nơi nào. Sau đó phát hiện, con gái mình được một người họ Thư nhận nuôi. Vì không muốn xáo trộn cuộc sống của con gái, Lam Vĩ Hoa không dám tùy tiện xuất hiện trước mặt Thư Diệp, nói cho cô ‘Ta chính là cha ruột của con’, chỉ vụng trộm quan tâm đến nhất cử nhất động của cô. Vì vậy, mới biết cô bị Thư Nguyên Hạo bán đến Quý gia.

Mất thấy con gái mình phải chịu sự tra tấn của Quý gia, ông vẫn không ra tay cứu giúp, mãi cho đến khi trận hỏa hoạn kia gây nguy hiểm đến sinh mạng của cô, ông buộc phải đưa cô về ‘Hạc bang’.

Trong lòng Lam Vĩ Hoa tình nguyện để cho cô chịu chút vất vả cũng không muốn cô bước chân vào ‘Hạc bang’. Để Thư Diệp trở thành sát thủ cũng vì không đi ngược lại ý nguyện của Lão bang chủ tiền nhiệm, chiêu nạp nhân tài. Mà tính cách Thư Diệp cũng mạnh mẽ và kiên định, rất phù hợp trở thành một sát thủ, do đó, ông dần lòng mà quyết định để cho cô trở thành một thành viên của tổ chức.

—oOo—

Nghe xong những lời Bang chủ nói, hai mắt Thư Diệp đã ướt nhòa. Tuy trong lòng vẫn không định tha thứ cho ông một cách dễ dàng như vậy, nhưng cũng không có cách nào mà căm ghét ông.

“Tên Tổng giám đốc kia là ai?”, Thư Diệp ôm nỗi hận, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bang chủ, nếu ông đã muốn buông tha thù hận trong lòng vậy thì để cô báo thù. Nghĩ đến mẹ mình chết thảm như vậy, đau đớn đến mức không thở được, ngực cô như muốn nổ tung.

Bang chủ không trả lời câu hỏi của Thư Diệp ngay, ông cũng không định trả lời cô về vấn đề này.

Trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của ông, sau khi im lặng một lúc lâu, ông mới nói, “Cho dù là vì người mẹ qua cố của con cũng được, con và Quý Vân Húc phải chia tay, hai người tuyệt đối không thể ở bên nhau”.

***làm việc tốt cho người nghèo khó: câu này có trong bài, có thể nhiều bạn hỏi sao ám sát lại làm việc tốt cho người nghèo. Bởi vì trong những chương cũ có nhắc đến, người mà Hạc bang ám sát là những kẻ tham nhũng, đàn áp người dân hay phạm tội tày trời mà thôi, không giết oan người vô tội.

77. Chương 185

Chương 185. Sự thật tàn nhẫn

Nếu sớm đoán trước cô và Quý Vân Húc sẽ phát sinh tình cảm, khi phát hiện cô ở Quý gia bị Viên Phàm và Quý Vân Húc ức hiếp, ông đã dẫn cô rời khỏi nơi đó từ lâu, hơn nữa sẽ không nhất thời mềm lòng mà để cho Thư Diệp sinh Tiểu Mặc ra. Bởi vì lúc Thư Diệp tiến vào ‘Hạc bang’, ông không có dự định sẽ nhận lại Thư Diệp, nếu không phải tên Quý Vân Húc kia làm rối hết lên thì ông dự định sẽ chôn giấu bí mật này trong lòng cả đời. Cho nên, ông mới ngầm đồng ý để Thư Diệp sinh Tiểu Mặc để nó được bên cạnh cô.

Mộc vũ cau mày nhìn chăm chăm Bang chủ, ông ấy phản đối Thư Diệp và Quý Vân Húc ở bên nhau, chẳng lẽ là vì có nguyên nhân gì đặc biệt. Chẳng lẽ cái chết của mẹ Thư Diệp và Quý Vân Húc có liên quan đến nhau ư? Càng nghĩ, Mộc Vũ lại càng thấy có gì đó là lạ.

“Tên Tổng giám đốc kia và Quý Vân Húc có quan hệ gì với nhau sao?”, Mộc Vũ có chút xúc động hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, nhưng lời vừa nói ra liền thấy hối hận. Nếu thật sự có quan hệ thì chẳng phải Thư Diệp sẽ đứng giữa một sự lựa chọn khó khăn sao!

Thư Diệp cũng rất nhạy bén nghĩ ngay về vấn đề này, bởi vì Bang chủ từ đầu tới cuối không có tiết lộ một chút gì về kẻ thù chung của họ, mà luôn nhấn mạnh cô và Quý Vân Húc không thể ở bên nhau. Chỉ là Mộc Vũ đã sớm đưa ra nghi vấn thay cô, sắc mặt Thư Diệp bỗng nhiên hết trắng rồi xanh.

Trong lòng cô đang cầu nguyện chuyện này xin đừng có liên quan đến nhau, ngàn vạn lần đừng có quan hệ gì. Nếu không, cô không biết phải làm sao bây giờ, tay cứng đờ không thể động đậy được.

Bang chủ nhìn thấy vẻ mặt và động tác của Thư Diệp thì đã hiểu cô đã trấn định lại, nếu đã nói ra rồi thì cô cũng có quyền được biết chân tướng sự thật.

Bang chủ nặng nề gật đầu, “Tên Tổng giám đốc kia chính là Ba của Quý Vân Húc – Quý Lập Bác.” Khi đó, ông và Mạc San cùng là cấp dưới làm việc cho Quý Lập Bác. Nói đến ba chữ quý lập bác, giọng điệu của ông có chút gay gắt, cố gắng kiềm chế sự hận thù vẫn không thay đổi trong lòng. Không báo thù không có nghĩa là cừu hận trong lòng đã hoàn toàn tan biến.

Thư Diệp nghe xong lời này, nháy mắt thần người, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Thật khó tiếp nhận sự thật tàn nhẫn này, cô vậy mà lại đi yêu con trai của kẻ thù, lại yêu bằng cả tấm lòng, không hề giữ lại chút gì cho mình. Nếu mẹ cô dưới tuổi vàng chuyện, không biết sẽ tức giận và phẫn nộ thế nào, con gái bà lại bất hiếu như thế!

Ôm ngực đang đau đớn, môi run nhè nhẹ như muốn nói gì đó nhưng cổ họng giống như bị một vật gì đó chặn lại, nói không nên lời. Nước mắt dần dựa trên mặt, những lời thề thốt vừa nãy trở nên thật bi thương và đau đớn, Thư Diệp nghẹn ngào khóc lóc, “Đây không phải sự thật!”. Cô hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này, cô thà rằng lời nói của Lam Vĩ Hoa vừa rồi là lừa gạt cô, chẳng qua là không muốn cho cô và Quý Vân Húc bên nhau nên mới bịa ra lời nói dối như thế!

Thư Diệp không thể khống chế được cảm xúc của bản thân, “Tôi không tin, là ông gạt tôi! Nhất định là ông gạt tôi!”. Người cô yêu lại là con trai của kẻ thù, sự thật này tàn nhẫn biết bao.

Mộc Vũ đứng bên cạnh thấy bộ dạng Thư Diệp như vậy, trong lòng cũng không biết làm thế nào, chân tay luống cuống chẳng biết phải an ủi cô ra sao.

Thư Diệp loạng choạng, ngã ngồi xuống đất, hai tay nhéo mạnh vào chân mình muốn làm cho chính mình tin chẳng qua đây chỉ là mơ thôi, tất cả đều không phải sự thật. Tỉnh dậy mọi chuyện sẽ tốt đẹp, cô vẫn là sát thủ của ‘Hạc bang’, vẫn được ở bên Quý Vân Húc.

Thế nhưng trên đời lại truyền đến sự đau đớn đến kịch liệt, vô tình nói cho cô biết đây chính là sự thật, không phải trong mơ. Cô và Quý Vân Húc chính là kẻ thù không đội trời chung của nhau, đây là sự thật không thể nào thay đổi.

Hóa ra cô và Quý Vân Húc gặp được nhau là do mẹ cô dưới tuổi vàng dẫn đường đưa lối cho cô tới bên Quý Vân Húc, chính là để báo thù cho bà, vì bà chết không nhắm mắt. Vốn dĩ một nhà ba người hạnh phúc bấy giờ âm dương cách biệt, mỗi người sống cô độc một nơi.

Thư Diệp dùng sức đâm vào hai chân của mình giống như một kiểu tự cường ngược bản thân mình, trên mặt là vẻ đau khổ khiến cho người ta đau lòng không thôi. Mộc Vũ tới gần cô, “Đừng như vậy nữa”, nắm chặt lấy cánh tay đang tự đánh mình của cô, ôm vào lòng, vỗ về nhẹ nhàng lên sau lưng đang run run vì khóc của cô.

Trong vòng tay ấm áp của Mộc Vũ, Thư Diệp nắm chặt tay của hắn, “Anh nói cho em biết đây không phải sự thật, em không tin.”, trái tim như bị xé rách đến đau, thân thể giống như bị một loại độc gặm cắn, mỗi một chỗ đều đau tận tim gan.

Mộc Vũ bắt lấy tay cô nhưng lại không biết nói gì lúc này. Bang chủ đứng lên trở về phòng đưa ra các bài báo đã đăng tin về vụ án năm đó – Quý Lập Bác cưỡng bức Mạc san. Ông vẫn cất giấu những tờ báo đăng tin về vụ án cần thận, không để cho một ai nhìn thấy. Chỉ khi ông nhớ về Mạc san mới lấy ra xem. Trước đây vì báo thù, ông dường như đã bị mê muội, muốn giữ lại ảnh của Mạc san, chỉ vì ông lúc đó đã muốn sớm cùng với bà ấy gặp nhau nơi hoàng tuyền.

Lam Vĩ Hoa đem những tờ báo này đến trước mặt Thư Diệp, “Nếu con không tin thì có thể xem những thứ này, để biết ta có gạt con hay không”, dừng lại một lúc, giọng nói của ông lại tiếp tục vang lên, “Hơn nữa con có thể hỏi Quý Vân Húc, hẳn đã lên điều tra thì hẳn phải biết chuyện này”.

Thư Diệp cầm những tờ báo trong tay ông, ba chữ ‘Quý Lập Bác’ lớn đập ngay vào mắt, cả người chuyển choáng, trái tim giống như bị chậm mất nửa nhịp, hơi thở nghẹn trong lồng ngực như muốn nổ tung.

“Khôngggg...”, Thư Diệp diên cuồng gào lên, đem những bài báo chí này giống như rắn độc thú dữ mà ném ra thật xa mình.

Khoảnh khắc sau khi biết được tin tức như sét đánh giữa trời quang này, thế giới của cô giống như sụp đổ, cái gì mà hạnh phúc, cái gì mà gia đình tốt đẹp, vĩnh viễn cô không có được.

“Ân oán của đời trước, thì để đời trước tự gánh vác, ta không muốn vì mẹ mà đi báo thù, chỉ thêm oán hận. Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất là con hãy rời xa Quý Vân Húc, ta nghĩ đây cũng là nguyện vọng của mẹ con.” Ông đã mang thù hận suốt một đời, vì thế cũng không hi vọng muốn nói cho Thư Diệp biết sự thật, ông chỉ muốn làm cô bớt bướng bỉnh mà khăng khăng ở bên cạnh Quý Vân Húc.

Thù hận trong lòng có thể xóa bỏ nhưng cũng không có nghĩa là rộng lượng mà cùng với Quý Lập Bác trở thành thông gia, ông không bao giờ chấp nhận điều đó, cũng tin rằng Mạc san đã chết cũng không chấp nhận được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-tinh-hao-mon-ai>